ERIC V. LUSTBADER

Autorul romanelor NINJA și INIMA DRAGONULUI

NINJA ALB

EDITURA ELIT

ERIC V. LUSTBADER

NINJA ALB

ERIC V. LUSTBADER

NINJA ALB

EDITURA elit

Lui ***Henry Morrison****,*
prietenul și agentul meu literar,
fără de care...

Vânturi care bat întreabă:
Ce frunză oare
Va să cadă?

Soseki[1]

Cel ce va scăpa de groază va cădea în groapă; şi cel ce va scăpa de groapă va cădea în laţ...

Ieremia 48,44

TOKIO
TOAMNA

Se trezi în întuneric. Afară era deja miezul zilei, dar în jurul lui era beznă ca într-un mormânt. Se afla în hotelul Kan, într-o periferie mizeră din Tokio, o clădire cu ferestrele acoperite cu obloane de oţel menite să descurajeze orice intrus. Un hotel frecventat de oameni de afaceri cărora le plăcea să vină să-şi facă de cap aici, la adăpost de cine ştie ce priviri prea curioase.

Iar camera în care se trezise abia dacă era mai mare decât un sicriu. Tavanul şi podeaua erau de aceeaşi culoare, un cenuşiu stins şi bolnăvicios şi, cum încăperea nu era mai înaltă de un metru şi jumătate, orice rază de lumină care pătrundea înăuntru oferea privitorului neavizat un tablou sufocant.

Senjin se ridică din pat fără să aprindă lampa. Dar nu de teama spectacolului care i s-ar fi înfăţişat înaintea ochilor. Avea un motiv mult mai convingător şi mai important ca să prefere întunericul din jurul lui. Se gândea la mama sa, aşa cum făcea de fiecare dată când era beat sau cuprins de porniri ucigaşe. Avusese în realitate două mame, una care-l adusese pe lume şi alta care-l crescuse. Cea de-a doua fusese mătuşa lui,

[1] **Natsume Soseki** (pseudonimul lui **Kinnosuke Natsume**, 1867-1916) - proeminent prozator şi poet japonez, autor al unor *haiku* (scurte poeme alcătuite din câte 17 silabe) de mare rafinament poetic. Din creaţia sa în proză a apărut în limba română romanul *Motanul are cuvântul*. [n. ed.]

sora mamei bune, dar pentru el aceasta fusese întotdeauna Haha-san, fusese Mama. Ea îl luase la sânul ei când mama lui adevărată avusese nerușinarea să-l părăsească, murind la o săptămână după ce-l adusese pe lume, răpusă de o infecție ivită în urma nașterii nemăsurat de grele și de istovitoare. Haha-san fusese cea care-i răcorise fruntea în copilărie de câte ori avusese febră și îl încălzise în brațele ei când îi fusese frig. Sacrificase totul pentru Senjin, pentru ca în cele din urmă el s-o părăsească fără să-i spună măcar la revedere. Fiindcă de mulțumiri nici nu putea fi vorba.

Asta nu însemna că Senjin nu se gândea la ea. Își aducea aminte cu ochii deschiși cum își vărsa furia asupra sânilor ei blânzi și albi ca florile de nalbă, cum ea dădea tot timpul de la ea, din tot sufletul, pe când el primea și numai primea, lovind-o cu furie, cu dușmănie crâncenă, la care ea răspundea doar cu un zâmbet înțelegător și drăgăstos. O lovea cuprins de dorința aprigă ca ea să-i răspundă la fel, însă ea se purta de fiecare data cu blândețea nesfârșită pe care încerca să i-o insufle și lui, înconjurându-l cu liniștea ei sufletească, crezând că astfel îi va putea domoli furiile.

O părăsise stăpânit de acest vis rămas în ungherele sufletului lui ca zgura înnegrită și pietrificată de pe buza unui vulcan de mult stins. Senjin privind cu ochi lacomi cum Haha-san era în mod repetat violată. Senjin copleșit de o imensă satisfacție, vecină cu extazul, care îl ducea rapid la un orgasm puternic, deși lipsit de orice suport fizic.

O bună bucată de timp Senjin privi cu ochii minții picăturile lăptoase ale spermei lui care se prelingeau pe perete. Își spuse că poate visase. Apoi se întoarse pe spate și se ridică. Se îmbrăcă într-o clipă, mișcându-se fără zgomot în întuneric, ca o fantomă, și ieși fără să se mai sinchisească să încuie ușa în urma lui.

După amiază târziu. În stradă, cerul ca de zinc avea parcă densitatea metalului și moliciunea masticului. Cenușa industrială părea că prefăcuse aerul într-un sirop otrăvit. Peste tot puteai vedea măștile albe purtate drept filtre peste nas și gură – și nu le purtau doar bicicliștii care forfoteau pedalând cu nădejde în toate părțile, ci și pietonii care se temeau să nu-și distrugă plămânii doar respirând otrava care stăpânea peste tot.

Lumina zilei stinsese luminile de neon ale nopții, însă numai spre a le înlocui cu o obscuritate incoloră, apoasă și înțepătoare la gust, ca un fund de mare lipsit de razele soarelui.

Avea destule ore înaintea lui și trebuia să-și omoare într-un fel timpul, dar asta nu era o nenorocire. De fapt așa și plănuise să facă, să iasă dintr-un bârlog anonim, să hoinărească singuratic pe jos la fel de anonim, croindu-și o potecă a lui prin labirintul orașului. O potecă pe care numai el s-o știe și s-o poată urma.

În ciuda atmosferei care devenise densă, aproape ca o mocirlă, se simțea parcă electrizat, înalt de trei metri și monstruos de puternic. Recunoscu îndată semnele acestor senzații, familiare și confortabile ca o cămașă bine croită, și zâmbi în sinea lui. Simțea micile bucățele de metal lipite pe sub haine, direct pe piele. Încălzite de puterea trupului lui, păreau să pulseze cu o viață proprie a lor, ca și când forța emanată de el le transmitea o anumită facultate de a simți. Și se simțea ca un zeu, ca o spadă croică și răzbunătoare care trecea vijelios de-a lungul străzilor imensului Tokio, gata să extirpe o cangrenă ce rodea orașul până în străfundurile lui.

Trecu de-a lungul străzilor înguste, un om tăcut, un simbol însingurat și rău al brutalității și al morții. Trecu nepăsător prin bălți de apă stătută din care se ridica un miros fetid de măruntaie stricate de pește, care împrăștiau culorile irizate ale amurgului fluorescent, asemeni petelor de ulei mineral de pe asfalt.

Se făcuse deja seară când ajunse la ușa clubului *Calea de Mătase*. Intrarea era înconjurată de ghirlande de tuburi multicolore de neon, cu flori din plastic de prost gust și cu poleială ieftină lipită pe hârtie creponată decolorată. Văzută de la distanță, întreaga intrare părea că fusese concepută să semene cu petalele interioare ale unei imense orhidee, sau, pentru cineva cu o imaginație mai puternică, putea chiar să sugereze partea intimă a unei femei.

Senjin trecu de ușile din sticlă și ajunse într-o încăpere în care lumina se reflecta din toate părțile. Era ca în interiorul unei prisme. Luminile rotitoare ale discotecii se răsfrângeau în oglinzile care placau pereții și tavanul. Pentru câteva momente Senjin fu la fel de dezorientat cum fusese acolo, în camera de hotel. Dar după puțin timp se simți aici ca acasă.

Muzica rock americană izbucnea la un asemenea volum încât diafragmele boxelor vibrau la limita maximă a rezistenței. Ceea ce era oferit aici publicului sub numele de muzică era de fapt un sunet violent și confuz, plin de duritate agresivă, vuind greoi de bufnetul înfundat al basilor și chițăind din cauza distorsiunilor care apăreau la notele înalte ale instrumentelor electronice.

Senjin păși pe podeaua acoperită cu cauciuc negru, ca acela cu care sunt așternute locurile de joacă pentru copii. Trecu pe lângă un bar numai nichel și plexiglas, înțesat de coloane de apă colorată bolborosind prin tuburi de plastic. Prinse privirea patronului stabilimentului, care imediat se întoarse cu spatele și se grăbi spre sanctuarul biroului lui, aflat undeva în fundul clădirii. Senjin găsi o masă liberă aflată chiar lângă scenă și se așeză pe scaun, îndepărtând-o cu o fluturare de mână pe chelnerița care se și îndrepta în grabă spre el.

Privi în jur. Localul era plin până la refuz, în special cu oameni

din lumea afacerilor, veniți aici pe banii companiilor lor. Atmosfera era grea de fum de țigară și mirosea a whisky marca Suntory și a sudoare. Se linse pe buze, încet, parcă încercând să guste aromele amestecate din aer.

Scena minusculă din fața lui Senjin era lucrată numai din plexiglas și avea formă de lacrimă. Era de fapt numai una dintre scenele aflate pe trei niveluri diferite și scăldate în luminile rotative de discotecă, ce scoteau în evidență suprafața zgâriată a plexiglasului, aruncând scântei ascuțite prin toată sala.

În cele din urmă apărură și fetele. Erau îmbrăcate în niște mantii surprinzător de modeste, care dădeau fiecăreia un aer de prezicătoare, sau de sibilă, din gura căreia bărbații din sală aveau să afle peste numai câteva clipe ce soartă îi va paște în viitorul apropiat.

În afară de fețe nimeni nu putea vedea mai mult la ele. Nu puteai decât să te uiți la acele figuri blânde și zâmbitoare care mai curând păreau să emane o aură maternă și plină de bunătate, astfel încât ți-era cu neputință să te simți în fața lor intimidat sau înspăimântat. Și desigur, acesta le era și scopul. Ai încredere în mine, păreau să spună expresiile de pe chipurile lor. Și automat, nu puteai decât să te conformezi. Până și Senjin, care nu avea încredere în nimeni. Însă în definitiv el era japonez și indiferent dacă ar fi vrut să creadă sau nu, în multe privințe făcea parte din această mulțime omogenă.

Senjin își concentră atenția asupra unei anumite fete, cea aflată cel mai aproape de el. Era surprinzător de tânără și surprinzător de frumoasă. Senjin nu fusese pregătit să o găsească atât de tânără, dar, vârsta ei fragedă, departe de a-l tulbura, nu făcu decât să-i ascută nerăbdarea. Își linse buzele de parcă ar fi fost pe punctul de a se așeza la un festin de mult așteptat.

Muzica se schimbase. Acum era mai insinuantă, desigur cu tonalități mai sexy, atât ca ritm cât și ca aranjament al instrumentelor de suflat. Fetele își deschiseră toate o dată mantiile și le lăsară să cadă pe scena din plexiglas. Purtau diferite modele de haine de stradă, sugestive într-un fel sau altul. Fulgerele stroboscoapelor sclipiră și fetele începură să se dezbrace toate în același timp, dar nu în acel stil european, fad și lipsit de atracție, cu mișcări languroase care sfârșesc prin a plictisi, ci executând o serie de tablouri cu opriri și continuări fotografice, de parcă s-ar fi derulat o bandă video cadru cu cadru. Pe măsură ce hainele se împuținau, mișcările lente ale fetelor deveneau tot mai impudice, până când în cele din urmă rămaseră goale.

Muzica încetă, la fel cum de altfel se stinseră și mai toate luminile, iar Senjin auzi freamătul agitat al publicului. Mirosul de transpirație devenise acum mai pătrunzător, acoperindu-le pe toate celelalte.

Fata din fața lui avea o carnație fără cusur. Mușchii ei aveau fer-

mitatea şi rotunjimile tinereţii. Sânii micuţi îi veneau aproape perpendicular pe piept, iar linia îngustă a părului pubian ar fi dezvăluit mai multe dacă n-ar fi fost ascunsă cu abilitate în spatele umbrei.

Fata se lăsă pe vine. Avea în palme o mulţime de lanterne gen pix care aveau imprimate numele clubului *Calea de Mătase*. Îi oferi una şi lui Senjin, care refuză. Imediat însă se produse o învălmăşeală în spatele lui în clipa în care mai mulţi inşi se întinseră disperaţi să înşface lanterna pe care tocmai o refuzase el.

După ce distribui toate lanternele, fata se lăsă pe spate pînă când sânii ei mici şi tari ajunseră să fie îndreptaţi direct spre tavanul placat cu oglinzi, unde se multiplicară de zeci, sute de ori. Imaginea bizară semăna cu statuia lupoaicei care-i hrănise cândva pe Romulus şi pe Remus, aşa cum o văzuse Senjin cu mult timp în urmă.

Balansându-se pe călcâie cu dexteritatea unui acrobat, dansatoarea începu să-şi desfacă picioarele. Acesta era punctul culminant al programului ei, *Tokudashi*, figură cunoscută în limbajul familiar al lumii interlope sub numele pudic, dar foarte sugestiv, de *deschiderea*.

Senjin auzi peste tot în jurul lui declicul lanternelor care sclipiră imediat ca nişte ochi de insecte într-un lan de grâu copt şi auzi în ceafa lui o respiraţie grea, dar nu se întoarse. Era sigur că toţi bărbaţii din sală erau cu privirile aţintite spre un anumit punct dintre picioarele fetei. Razele lanternelor sfredeleau acele sanctuare ascunse în timp ce toate celelalte fete se mişcau pe scenă reuşind să-şi menţină picioarele desfăcute. Era nevoie de multă disciplină pentru a putea merge în felul acesta, care părea un sport la fel de greu ca golful sau ca săriturile de la trambulină. Şi nu mai puţin demn de admiraţie.

Senjin privi mişcările muşchilor fetei în timp ce aceasta trecea încet acoperind întreg perimetrul scenei cu uşurinţa unui contorsionist de circ. Şi în tot acest timp, faţa ei rămânea senină, liniştită, emanând o putere de stăpânire demnă de o regină sau de o zeiţă, de sub a cărei vrajă se născuseră toţi muritorii din acest club. Atâta timp cât îşi ţinu picioarele desfăcute pentru inspecţie, fata, precum celelalte din jurul ei, menţinu o atracţie magnetică, pe atât de greu de explicat, pe cât de definit. Senjin, total dezinteresat de acel punct al sexului femeii, era fascinat de atracţia pe care o exercita acesta asupra celor din jurul lui.

Brusc, luminile se aprinseră orbitor, rupând liniştea cu greu reţinută. Muzica rock izbucni din nou şi fetele îşi luară mantiile pe ele devenind încă o dată misterioase, având acum figurile total lipsite de orice emoţie sau preocupare.

Însă în clipa aceea Senjin era prea preocupat ca să poată aprecia splendida abilitate a dansatoarelor în a manevra emoţiile bărbaţilor. Pornise deja agale prin labirintul coridoarelor iluminate de becuri roşii, aflate în spatele scenei.

Găsi nişa pe care o căuta şi se strecură înăuntru, contopindu-se cu

întunericul de acolo. Singur în spațiul minuscul, începu să facă inventarul încăperii. Pe peretele din fund văzu o fereastră jegoasă și stropită cu vopsea, care se vedea că nu mai fusese deschisă de mult timp. Era mică, dar putea fi de folos. Încercă să vadă dacă era înțepenită. Nu era.

Satisfăcut de constatarea asta, deșurubă becurile din jurul oglinzii de pe perete. Becurile acelea erau singura sursă de lumină din toată încăperea. Rămase o clipă preocupat, apoi se răzgândi și înșurubă la loc unul din becuri.

Când Mariko, dansatoarea care fusese obiectul atenției lui Senjin, intră în cabina ei, îl văzu ca pe o siluetă plată și ireală, părând mai curând o fotografie decupată. Singurul bec aprins arunca umbre ascuțite pe obrazul lui și pe moment fata nu înțelese ce era cu imaginea asta și se gândi că probabil era vorba de un poster pus de celelalte fete în cabină în lipsa ei. Nu era prea atentă, se gândea la puterea pe care o exercita aici, o putere cu atât mai mare cu cât raza ei de acțiune era limitată la pereții localului. Era limpede, undeva în această enigmă a puterii se afla un paradox ascuns, dar ei îi era cu neputință să descopere în ce consta paradoxul acesta, sau, lucru și mai important, cum să facă să-i fie de ajutor în încercarea ei de a atinge o treaptă mai înaltă în drumul ei spre desăvârșire.

Mai avea încă de învățat secretul răbdării. Însă peste câteva clipe avea să înțeleagă că acum era oricum prea târziu.

Când Mariko deschise ușa, Senjin se desprinse dintre umbrele care acopereau pereții și se propti lângă ea presând-o cu tot trupul, ca un lichid ucigător scurs de pe pereți.

Mariko, buimăcită la vederea posterului de lângă perete care se însuflețise pe neașteptate și se năpustea spre ea, deschise gura să țipe după ajutor, dar Senjin o reduse la tăcere cu o lovitură cumplită de pumn și fata se prăbuși inertă în brațele lui.

Senjin o târî într-un colț și îi desfăcu poalele mantiei. În palma lui apăru o lamă mică de oțel, caldă încă de la căldura trupului lui. O folosi pentru a tăia hainele fetei cu mișcări scurte, dezbrăcând-o la piele, îndepărtând pătrate precise de material. Apoi aranjă bucățile parcă după un plan anume.

Pentru o clipă ochii lui răutăcioși măsurară de sus până jos făptura de o frumusețe orbitoare, ca și când ar fi vrut să-și întipărească imaginea ei în minte. Apoi îngenunche și-i prinse repede mâinile de la încheieturi, ducându-i-le deasupra capului și legându-le cu o fâșie de cârpă albă. Celălalt capăt îl legă în jurul unei țevi, trăgând tare de fâșie până ce trupul fetei se întinse la maximum.

Scoase o altă fâșie identică și și-o înfășură în jurul gâtului, apoi o petrecu pe după țeavă și, calculând distanța, o înnodă strâns. Cu un gest scurt, își desfăcu fermoarul de la pantaloni și se năpusti asupra fetei, dar

fără dorința care ar fi trebuit în mod normal să-l stăpânească în asemenea momente. Nu-i fu ușor să o pătrundă însă, lucru curios, acest gen de durere începu să-l înfierbânte.

În cele din urmă Senjin începu să respire greu, ca bărbații din club în timpul reprezentației lui Mariko, însă nu simțea nimic, nici de la trupul lui, nici de la al ei. Nici un stimul senzual. Mai degrabă se afla ca de obicei prins în capcana propriei lui minți și, ca un șobolan într-un labirint, gândurile lui se învârteau nebunește în jurul unui miez hidos.

Fulgerele morții și ale vieții, ale întunericului și ale luminii, i se împleticeau în minte într-un amalgam de imagini bolnave pe care el le recunoștea foarte bine, ca pe o piele moartă zăcând gâfâind și pulsând de o viață înveninată sub pielea lui cea de toate zilele, făcută din țesuturi și sânge.

Incapabil să mai suporte imaginile și vălmășagul de gânduri, Senjin își lăsă brusc în jos pieptul și capul. Acum, cu fiecare zvâcnire cu care intra în trupul fetei, nodul de la gâtul lui se strângea mai tare și mai tare.

Pe măsură ce se apropia de punctul culminant, corpul lui era lipsit din ce în ce mai mult de oxigen și în cele din urmă, plăcerea simțurilor se trezi și începu să-l inunde ca un val copleșitor al unei mareе, iar extazul mlăștinos pur și simplu începu să-i toarne plumb încins în stomac și în vintre.

Numai în acest punct vecin cu moartea se simțea Senjin în siguranță, ferit de primejdii, pe această inefabilă muchie de spadă, acest tot organic al vieții și al morții apărând terifiant de real. Era temelia puternică și firavă în același timp pe care fusese clădită *Kshira*, întreaga instruire a lui Senjin. Învățase că numai când ajungea în pragul morții totul devenea posibil. O dată ce-ai privit moartea în față ești în stare să distingi realitatea sfărâmată și liniile ei noi, de-a lungul cărora trebuie reconstruită. Această manifestare divină își pusese adânc amprenta asupra vieții lui Senjin încă din fragedă copilărie și îl schimbase pentru totdeauna.

Pășind pe tărâmul morții, Senjin ejaculă. Lumea se topi în jurul lui și el, inhalând adânc aerul din gura deschisă a dansatoarei, adună în el susurul unic fiecărei ființe omenești. Lacom, ca un animal de pradă, îi sorbi cu nesaț toată respirația.

Apoi se întoarse din tărâmurile întunecate. Se ridică, desfăcu cu o mână cârpa de la gât, iar cu cealaltă își încheie în mod mecanic fermoarul. Fața îi rămăsese ca împietrită, încercând într-un chip sinistru să imite expresia de pe fața fetei când ea își privise publicul la sfârșitul spectacolului.

Acum, o dată actul terminat, Senjin simțea pierderea ca pe o acută depresiune nervoasă, ca pe o durere adâncă și difuză. Se gândi că cel ce se întoarce dintr-o stare de grație trebuie în mod necesar să se

simtă neîmplinit.

Între degete îi apărură din nou micile bucăţi de oţel care fuseseră până adineauri lipite de trupul lui asudat, ca nişte prieteni intimi. Porni să facă şi cu pielea fetei ce făcuse mai înainte cu hainele ei, sfâşiind-o în fâşii precise, trecând artistic cu lamele de oţel în sus şi în jos, peste ceea ce până adineauri fusese imaculat, iar acum devenea irevocabil distrus. Senjin se surprinse îngânând în surdină un cântecel în timp ce lucra la trupul fetei, ţinând ochii aproape închişi, astfel încât păreau doar nişte linii orizontale pe faţa lui împietrită. Aşa cum stătea ar fi putut fi luat drept un preot în timpul unui ritual sacru.

Când termină, pe el nu se vedea nici o picătură de sânge. Scoase din buzunar o foaie de hârtie şi luând o altă lamă mică şi călduţă încă, îi vârî vârful într-o baltă de sânge. Apoi scrise repede pe hârtie „AR FI PUTUT FI SOŢIA TA". Trebui să înmoaie vârful lamei de două ori pentru a-şi termina mesajul. Terminând, suflă cu mâinile tremurânde peste cuvintele sângerii, apoi rulă hârtia şi o îndesă în gura deschisă a dansatoarei.

Înainte de a pleca spălă lamele în mica chiuvetă din cabină, urmărind sângele care se prelingea în vârtejuri rozalii în jurul scurgerii pline de rugină.

Tăie cârpa cu care se legase de ţeavă, apoi se îndreptă spre fereastra murdară şi o deschise. Într-o clipă fu dincolo.

Senjin călători schimbând întruna autobuzele cu metroul şi ajunse în centrul oraşului. În umbra Palatului Imperial fu înghiţit de mulţimea de pietoni care viermuia în toate părţile sub un cer de neon, amintind de bobocii înfloriţi ai unui pom fructifer nevăzut. Era un anonim amestecat omogen în miezul societăţii, aşa cum îşi dorea de altfel fiecare japonez.

Senjin mergea cu pas apăsat şi totuşi fără vreun efort. Îşi simţea mersul aproape fluid. Ar fi putut fi dansator, dar nu era. Trecu pe lângă Teatrul Naţional din Hayabusa-cho, oprindu-se să studieze afişele de afară, pentru a vedea dacă se juca vreo piesă care l-ar fi putut interesa. Se ducea la teatru cât de des avea ocazia. Era întotdeauna subjugat de emoţia pe care o încerca în timpul spectacolelor şi de nenumărate ori îşi spunea că ar fi putut fi actor. Dar nici actor nu era.

Trecând pe lângă curba din partea de sud a şanţului cu apă din jurul Palatului Imperial, Senjin intră pe marele bulevard Uchibori-dori în punctul pe care occidentalii l-ar fi numit piaţetă, dar pentru care nu exista un corespondent în limba japoneză. Lăsă în urmă Ministerul Transporturilor şi intră în marea clădire ce adăpostea Forţele Poliţiei Metropolitane, care ca de obicei la această oră era cufundată în linişte.

Zece minute mai târziu, îşi vedea încordat de treabă la biroul lui. Pe uşa încăperii în care se afla stătea scris:

Căpitan SENJIN OMUKAE
COMANDANT DE DIVIZIE
POLIȚIA CRIMINALĂ METROPOLITANĂ

* * *

Sub tăieturile bisturiului, Nicholas Linnear înota într-o mare de amintiri. Anestezia operației, rupându-l de realitate, îi distrusese barierele timpului și ale spațiului, astfel că Nicholas se afla peste tot în aceiași clipă, asemeni unui zeu.

Amintirea a ceea ce fusese în urmă cu trei ani devenise un moment al zilei de azi, o picătură de esență distilată din anotimpurile înecțoșate care trecuseră prea repede.

Nicholas, desfăcându-și brațele cu palmele în sus. *Mă uit la mâinile astea, Justine, și mă întreb la ce sunt ele bune în afară de a aduce durere și moarte.*

Justine, strecurându-și o mână în palma lui. *Dar mâinile tale sunt și blânde, Nick, atât de blânde! Ele mă mângâie, iar eu mă topesc toată pe dinăuntru.*

Nicholas, scuturând din cap. *Asta nu-i de ajuns. Nu reușesc să nu mă gândesc la ce-am făcut. Nu vreau să mai ucid iar.* Apoi tot el, cu un tremur în voce. *Nici nu-mi vine să cred că am putut s-o fac vreodată.*

Justine, încercând să-l motiveze. *N-ai căutat niciodată moartea, Nick. Totdeauna ai ucis în legitimă apărare, atunci când dementul tău văr Saigo ne-a urmărit pe amândoi și-apoi când amanta lui, Akiko a încercat să te seducă și să te ucidă.*

Nicholas, continuând să se întrebe. *Și totuși, înainte de asta am căutat să mă pregătesc, mai întâi în* bujutsu, *calea războinicului samurai, apoi în ninjutsu. De ce?*

Justine, blândă ca totdeauna. *Ce răspuns crezi că te-ar putea satisface?*

Nicholas, plângând plin de amărăciune. *Tocmai asta e. Nu știu!*

Justine, în chip de concluzie. *Cred că nu știi pentru că de fapt nu există un răspuns.*

Înotând în marea agitată a amintirilor, Nicholas se gândește: *Dar trebuie să existe un răspuns. De ce am devenit eu ce am devenit?*

Și răspunsul sosește ca o străfulgerare din negura amintirilor: *Pentru a fi un adevărat campion, Nicholas, trebuie să explorezi și partea întunecată.*

Imediat însă Nicholas respinge cuvintele aduse brutal în amintire. Vede bazinul mic din piatră de forma unei monede vechi din curtea casei lui. Își amintește printr-o puzderie de stele reprezentând fiecare câte o

amintire, cum ridică polonicul din bambus pentru a potoli setea Justinei. Pentru o clipă pânteceie întunecat al bazinului e mai mult de jumătate gol. Apoi vede cioplită pe fund ideograma japoneză pentru *michi*. Simbolizează o cale; şi totodată o călătorie.

Călătoria lui de la starea de copil până la rangul de *ninja*. Cât de nesăbuit fusese să se avânte într-o beznă atât de hâdă! Ce pripit se arătase când luase hotărârea să înfrunte o astfel de primejdie de moarte! Se gândise oare c-ar fi putut deprinde formidabilele arte marţiale atât de întunecate fără să suporte anumite consecinţe? Copilul nechibzuit şi neştiutor aruncă o piatră în mijlocul unui eleşteu liniştit din pădure şi e surprins de schimbarea pe care piatra lui o stârneşte în undele lacului. Coaja copacului şi pânza cerului, care adineauri se oglindeau liniştite în apă, se sparg amândouă în ţăndări pe măsură ce undele înaintează pornind din mijlocul unui epicentru tremurător. Imaginea copacului şi a cerului se clatină distorsionată şi ruptă de realitate, apoi se dezintegrează înghiţită de haos. Iar jos, în adânc, un peşte misterios stă ascuns în spatele vălurilor de umbre, apoi se mişcă rapid şi se precipită către suprafaţă.

Oare nu la fel s-a întâmplat şi atunci când Nicholas a decis să studieze *ninjutsu*?

Pluteşte. Tunpul ca senzaţie e total absent, surghiunit într-un alt tărâm, însă Nicholas îşi aminteşte de *michi* şi se gândeşte la bazinul de piatră din curtea casei copilăriei lui. Până să fie a lui, aparţinuse lui Itami, mătuşa lui. Mama lui Saigo. În bătălia lui cu Akiko, ea îl adăpostise şi îl ajutase, iar el ajunsese să-i spună *Haha-san*; Mamă.

Itami l-a iubit pe Nicholas chiar dacă – şi poate într-o oarecare măsură chiar din acest motiv – el l-a ucis pe Saigo, cel care îl hărţuise ucigându-i prietenii, apropiindu-se din ce în ce mai mult de scopul pe care-l urmărea: uciderea lui Nicholas.

Saigo a fost o adevărată fiară, spune Itami. *Avea o anumită puritate supranaturală, care în alte circumstanţe ar fi putut fi de admirat. I-am dorit moartea. Cum altfel putea fi? Tot ce atingea se veştejea şi murea. Era un spirit distrugător.*

Dacă la fel ar fi stat lucrurile şi cu Akiko, ea ar fi reuşit cu siguranţă să-l distrugă pe Nicholas, însă puritatea scopului ei, flacăra ei, a întâlnit spiritul lui Nicholas şi şi-a pierdut din puteri.

Akiko reuşise cu ajutorul chirurgiei plastice să ia înfăţişarea lui Yukio, prima iubire a lui Nicholas. Dar, împotriva voinţei ei, Akiko s-a îndrăgostit de Nicholas. Apoi, fiindcă făcuse un jurământ în faţa lui Saigo, s-a trezit prinsă în capcană: trebuia să-l ucidă pe Nicholas. Până când, în cele din urmă, el şi-a dat seama că pentru a se salva trebuia s-o ucidă pe Akiko. Însă în timp ce o înfrunta era sfâşiat de întrebarea dacă avea să fie capabil să atingă acea treaptă de voinţă ca să o poată omorî, căci şi fata sădise în sufletul lui sentimente puternice, care acum deveneau primejdioase pentru el.

Chiar şi acum, suspendat în nimicnicie, Nicholas nu e sigur de ce ar fi făcut atunci dacă n-ar fi intervenit zeii. Cutremurul care a lovit imensul Tokio a spintecat pământul pe care stătea Akiko. El a încercat s-o salveze, dar mâna ei a alunecat şi ea a căzut în întuneric, tot mai jos, acolo, sub crusta pământului, în lumea umbrelor mişcătoare.

Nu mă simt mândru că l-am distrus pe Saigo, fiul tău, spune cu amărăciune Nicholas.

Bineînţeles că nu, răspunde Itami. *Ai acţionat mânat de simţul onoarei. Eşti fiul mamei tale.*

Itami avea optzeci de ani când a rostit cuvintele acestea, adică acum trei ani, cu o oră înainte ca zeii s-o ia pe Akiko la sânul lor, în străfundurile pământului. Şase luni mai târziu Itami murea, iar Nicholas plângea în hohote la înmormântare, gândindu-se la florile de cireş care cad la pământ de la înălţimea frumuseţii lor eterice şi sunt călcate în picioare de copiii zburdalnici şi nepăsători.

Tristeţea, spre deosebire de senzaţie, rămâne în el, forţându-l să-şi plece privirea sufletului la inima abia pulsând a micuţei sale fiice, cu pielea ei vineţie şi fragilă ca un vas din timpul dinastiei Ming, menţinută în viaţă cu ajutorul tuburilor cu oxigen, şi toate astea timp de săptămâni cumplite de-a lungul cărora micuţa s-a luptat cu deznădejde, agăţându-se de firul de viaţă care-i mai rămăsese, până când în cele din urmă şi-a dat sufletul.

Şi parcă urmărind un film, Nicholas asistă mut de disperare la durerea Justinei. Nu crezuse vreodată că poate fi posibil ca o fiinţă omenească să verse atât de multe lacrimi. Timp de luni de zile suferinţa ei a fost dincolo de orice închipuire, izolând-o total de lumea din jurul ei.

Şi cum îşi manifestă Nicholas durerea? Nu cu lacrimi şi nu cu acel refuz total faţă de trup şi de spirit, cum face mama în al cărei trup firava viaţă a-nflorit şi căreia i-a împărtăşit deja acea intimă legătură misterioasă de la suflet la suflet. Nu. Nicholas visează.

Visează la vârtejuri de abur. Pierdut, rătăcit de drumul spre casă, se prăbuşeşte la nesfârşit printre ele. Gravitaţia îl absoarbe cu o forţă inexorabilă, iar el e conştient că va cădea pe o distanţă mare. Ştie că prăbuşirea lui abia a început. Şi mai ştie că ceea ce-şi doreşte cel mai mult e să se oprească din căderе. Şi nu poate. Cade. Şi căzând, ţipă.

Apoi se trezeşte cu trupul chircit lac de transpiraţie şi nu mai e în stare să adoarmă la loc. Noapte de noapte, ţâşnind în sus din somn, lingându-şi buzele sărate, privind ţintă în tavan la vârtejurile de abur care dăinuie şi după întoarcerea din vis.

Nicholas vine în Japonia împreună cu tatăl Justinei pentru a definitiva fuziunea dintre compania lor producătoare de çipuri pentru computere şi marele concern japonez Sato International. În disperarea care-l macină, Nicholas se aruncă pur şi simplu asupra noii sale munci, adevăratul motiv care l-a reţinut în Japonia după moartea lui Akiko. O dată realizată fuziunea, rămânea să se pună la punct strategia după care

urmau să fabrice cipurile împreună cu noii lor asociaţi, Sato International. Şi Nicholas Linnear se împrieteneşte astfel cu Tanzan Nangi, şeful marelui conglomerat japonez.

Împreună, se apucă de fabricarea unui cip de-a dreptul revoluţionar, cunoscut apoi sub denumirea de Sphinx *T-PRAM*, un cip total programabil cu acces aleator. Efectele unei astfel de descoperiri asupra industriei producătoare de calculatoare au fost covârşitoare şi au revoluţionat pur şi simplu noţiunea de profit. IBM au încercat şi ei să intre în afacere, oferindu-şi serviciile excepţionalului lor departament de cercetare în schimbul secretului miraculosului cip; la fel, Motorola le-a oferit un parteneriat avantajos. Însă design-ul cipului era acoperit cu patente foarte restrictive şi spre surprinderea lui Nicholas şi a lui Nangi, nimeni nu reuşea nici măcar să copieze micul lor Sphinx.

Nicholas şi Nangi hotărăsc să continue ei singuri.

Justine e tot mai mult retrasă în carapacea ei, aşa că Nicholas începe să-şi petreacă tot mai mult timp cu Nangi şi consideră că ar fi continuat încă mult timp s-o facă dacă n-ar fi apărut durerile de cap. De fapt nu durerile, ci cauza lor: tumoarea.

Care, chiar dacă e benignă, creşte permanent şi prin urmare e necesar să fie îndepărtată. Acest semnal de alarmă reuşeşte să rupă vraja fiicei moarte care o paralizase pe Justine. Descoperind că încă mai este nevoie de ea, Justine se reîntoarce la viaţă. Aşteptând rezultatul analizelor şi apoi al operaţiei, cei doi descoperă o nouă intimitate. Dar, după cum spune Justine, ea trebuie să fie precaută. Nu e încă pregătită pentru a trece din nou prin calvarul psihic al maternităţii.

Anestezia e ca un covor pe care Nicholas păşeşte într-o direcţie necunoscută. Din punctul acesta de vedere e la fel ca viaţa şi altfel decât *michi*, calea sau călătoria, care sunt lucruri cunoscute.

Nicholas, privind fix la figura angelică a fiicei lui care trăieşte din nou şi pentru totdeauna în amfiteatrul minţii lui, pentru prima dată îşi doreşte fără să abandoneze *michi*, calea lui, călătoria lui. Îşi doreşte să-şi schimbe *Karma*. În trecut soarta lui unduise ca o ramură de alun, dar acum îşi doreşte să o rupă în două preschimbând-o într-un instrument al propriei voinţe.

După asta tânjeşte cel mai mult în timp ce cu inima deschisă încearcă să surprindă spiritul fetiţei lui moarte, să observe în acelaşi manieră în care îi monitorizase bătăile plăpânde ale inimii. Să adune la pieptul lui ca pe nişte boboci fragezi sărmanele zile puţine care mai rămăseseră din viaţa ei pentru a putea afla ce o făcuse să fie aşa de puternică, ce o făcuse să plângă, ce o făcuse să râdă.

Însă aşa ceva îi este cu neputinţă. Chiar şi plutind dumnezeieşte deasupra timpului şi spaţiului, substanţa ei i se prelinge printre degetele tremurânde, ca firele de nisip ce se pierd în inima deşertului. Şi aici, în faţa unui singur martor – el însuşi – face ceea ce n-a putut să facă timp de trei ani.

Plânge cu lacrimi amare după fetița lui...

Se trezi într-o lumină albă și atât de pură încât pentru o clipă sângele lui păru să se coaguleze; se gândea la vârtejurile de aburi și cădea într-un picaj fără sfârșit, ca o piatră aruncată într-o fântână fără fund.

Țipătul lui le aduse pe surorile care veniră în goană, cu încălțămintea lor cu tălpi din cauciuc chițcăind ascuțit pe podeaua acoperită cu linoleum lucios. O trezi brusc pe Justine, cărcia îi sări inima din loc mustrându-se pentru că atipise lângă el ținându-l de mână. Îi luase inconștientă mâna într-a ei, și își ținea degetul mare pe vena albastră de la încheietura mâinii lui, simțind pulsul slab la fel cum cu trei ani în urmă ascultase pulsul palid al fetiței sortite morții.

Surorile o dădură la o parte pe Justine fără răutate, dar cu acea răceală izvorâtă din nevoia de a fi eficiente, lucru cu atât mai greu de suportat cu cât din gestul lor înțelegea limpede cât era de inutilă.

Nicholas își veni în fire și porni să se zvârcolească frenetic, smulgându-și tuburile pentru perfuzii și cateterul. Surorile se aruncară peste el ca să-l imobilizeze, șoptindu-i în japoneză, limba din care în trei ani Justine reușise să deprindă doar câteva rudimente. Observă că deodată îi displace intimitatea acestor tinere femei japoneze față de Nicholas, pe care îl spălaseră, îl bărbieriseră și se ocupaseră de nevoile lui firești.

Justine se retrase într-un colț și profitând de faptul că era mai înaltă decât surorile japoneze, se uită peste umerii lor, îngrozită și în același timp furioasă la gândul că ceva neprevăzut se petrecuse cu Nicholas și că ea fusese adusă în situația de a sta deoparte neputincioasă.

Și dacă murea? Își încleștă mâna în jurul gâtului, simțind în inimă un ghimpe de gheață. Era iarnă și afară era zăpadă. Nu-și scoase paltonul, deși în salon era cald, dar acum i se făcuse dintr-o dată îngrozitor de frig.

Bunule Dumnezeu, salvează-l, se rugă ea. Nu fusese niciodată prea religioasă, nici măcar nu știa dacă credea în Dumnezeu, dar acum nu vedea ce altceva ar fi putut face în afară de a se ruga, iar asta îi dădea cel puțin o infimă mulțumire de sine și mângâierea că era ceva ce numai ea putea face pentru Nicholas. Și se agăța de gândul acesta la fel cum un copil își strânge ursulețul de pluș la piept când noaptea îi aduce lângă pat umbre mișcătoare.

— Soțul meu e bine? întrebă ea într-o japoneză poticnită.

— Nu e nici un motiv de alarmare, răspunse sora șefă.

„Spitalele sunt la fel peste tot în toată lumea, se gândi Justine. Nimeni nu-ți spune niciodată nimic sigur."

În timp ce privea la surorile care-și vedeau de îndeletnicirile lor de neînțeles, se întrebă ce mai căuta ea de fapt în Japonia. La început fusese de acord să stea aici. Fusese de altfel dorința lui Nick, dar și a șefului ei, Rick Millar, care voise să deschidă la Tokio o filială a agenției lui de

publicitate. Totul fusese perfect, ca un final fericit de roman.

Însă realitatea se dovedise a fi cu totul alta. În primul rând ea era o străină şi ca să deschidă o afacere – orice afacere – care nu era pe de-a-ntregul japoneză, era un lucru extraordinar de greu şi de complicat. De fapt, privind în urmă, Justine îşi dădea acum seama că n-ar fi fost în stare să deschidă agenţia dacă n-ar fi beneficiat de influenţa exercitată de Tanzan Nangi şi de Nick.

Fusese uimită de câtă putere avea Nick aici. În definitiv şi el era un străin. Cu excepţia faptului că japonezii pe care îi întâlnise îl tratau cu o stimă arătată de regulă numai celor din lumea lor. În mare parte asta se datorase desigur talentelor personale ale lui Nick, dar şi faptului că era fiul Colonelului.

Colonelul Denis Linnear comandase o secţiune a forţelor armate britanice în Singapore în timpul celui de-al doilea război mondial. Acolo o întâlnise pe Cheong, care avea să fie mama lui Nicholas. După război fusese detaşat la cartierul general din Tokio al generalului MacArthur[1], numire pe care o datora în mare măsură şi talentului său de a înţelege spiritul japonez.

Colonelul fusese un om extraordinar, iar japonezii i-au recunoscut adevăratele calităţi. Miniştrii lor gravitaseră în jurul lui ca sateliţii în jurul planetelor. Când a murit, i s-au făcut funeralii măreţe, demne de un membru al familiei imperiale.

În al doilea rând, Justine era femeie şi, indiferent cât de mult se scria pe tema emancipării femeii în Japonia, ele erau încă tratate drept cetăţeni de mâna a doua. Erau tolerate la locurile lor de muncă, dar nu beneficiau decât foarte rar de avansări. Iar faptul că ea, o femeie, conducea o companie, făcea ca angajările să fie aproape imposibile. Nici un bărbat japonez cât de cât talentat nu cerea angajarea la firma ei, fiindcă nu găsea afacerea îndeajuns de serioasă, şi astfel Justine descoperise repede că după ce angajase numai femei, nu reuşea să aibă nici un client. Produsele unei asemenea firme păreau tuturor ciudate, dacă nu chiar de-a dreptul suspecte, astfel încât nimeni nu le lua în serios. Şi aşa, în nici optsprezece luni fusese nevoită să închidă afacerea, rămânând pe drumuri în urma unui faliment pe care, iarăşi, nici măcar nu se ostenise cineva să-l ia în seamă.

Îmi pare rău, puştoaico, îi spusese Rick Millar la telefon. Ştiu că ai făcut tot ce ţi-a stat în putinţă. Nu e cazul să-ţi faci probleme. Oricând vrei să te întorci acasă ai înapoi vechea ta slujbă. Ştiu eu că vicepreşedinţi buni se găsesc greu.

Acasă.

Uitându-se la faţa palidă a lui Nick, atât cât putea vedea printre fâşiile misterioase de bandaj, Justine ştiu că-şi dorea din toată inima să se întoarcă acasă.

---

[1] **Douglas MacArthur** (1880-1864) – comandantul forţelor aliate în Pacific în cel de-al doilea război mondial şi apoi, în perioada 1950-1951, al trupelor ONU în războiul din Coreea. [n. ed.]

CARTEA ÎNTÂI

AMURGUL – USUAKARI

Printre obloanele de la fereastră
Intră toamna, în forma ei firească,
Făcând să tremure a lumânării flacără
albastră.

Raizan

TOKIO – EAST BAY BRIDGE
VARA, ÎN PREZENT

Tanzan Nangi, președintele lui Sato International, ar fi putut stabili cu o precizie de ordinul secundelor momentul începerii atacului.

În biroul lui, aflat în vârful uimitorului zgârie-nori triunghiular Shinjuku Suiryu Building, la cincizeci și două de etaje deasupra vuietului străzilor din centrul Tokio-ului, Nangi privea pe fereastră clădirile vecine din beton și sticlă. Cuprinse cu privirea și planta din glastra de pe pervaz, cu frunze verzi și mici boboci purpurii: un rododendron purpuriu pitic. Primii boboci ai verii. Îi remarcase mai de dimineață, exact în momentul atacului.

Asta se întâmplase când tocmai adusese niște date pe ecranul terminalului calculatorului lui. Exact în clipa aceea virusul începuse să se desfășoare. Într-un fel sau altul, se reușise deci injectarea lui în memoria centrală a calculatorului principal al firmei și împânzirea lui în întregul sistem de programe, apoi, la o comandă numai de el știută, s-a dezlănțuit începând să înghită datele din inima sistemului.

Chiar și în timp ce forma numărul pentru a-și chema specialiștii, Nangi urmărea cu oroare cum datele care apăreau pe ecran începeau să se dezmembreze transformându-se într-o înșiruire de semne venite parcă de pe altă planetă, astfel încât nu le mai putea folosi nimeni din compania lui.

Iar tehnicienii lui nu erau deloc pregătiți să combată un astfel de virus.

— E ca un ucigaș nemilos care distruge tot, fără discriminare, i-au răspuns ei, adică se schimbă tot timpul. E un mutant. Chiar dacă am reuși să-i găsim punctul slab, până să apucăm noi să-i aplicăm antidotul, virusul se și transformă în altceva.

— Dar cum a pătruns în sistem? a întrebat Nangi. Credeam că dispunem de cea mai puternică protecție antivirus din lume.

— Păi așa și e, l-au informat tehnicienii ridicând din umeri. Însă tipii de afară dispun de un timp nemăsurat și se pare că și de o inepuizabilă foame de a sparge sistemele de protecție.

Nangi era cât pe ce să facă o remarcă usturătoare în legătură cu foamea propriilor lui tehnicieni, când, exact în clipa când se pregătea să deschidă gura, datele pe care le avea în lucru au început să se târască din nou pe ecran. Le-a parcurs repede, verificând dacă erau intacte, apoi a cerut la întâmplare altele.

După ce le-a verificat singur, i-a lăsat pe tehnicieni să se ocupe ei de toate și, spre ușurarea tuturor, aceștia au ajuns curând la concluzia că softul era din nou în bună stare. Virusul pur și simplu se dezintegrase. Nangi n-a putut decât să considere că de data asta a avut noroc. Pe de altă parte datele de bază din sistem fuseseră penetrate. Nu fusese apelat nimic din afară, așa că un presupus raid al vreunui profesionist era exclus; probabil că singura teorie valabilă era cea în legătură cu indivizii de afară care se jucau doar încercând să spargă sistemele de protecție fără vreo intenție malefică. Totuși, Nangi a rămas foarte tulburat și neliniștit, chiar dacă oamenii lui se apucaseră imediat să verifice întreg sistemul. Sato International nu-și putea permite ca întreaga sa rețea să fie compromisă încă o dată.

Atacul virusului se produsese la prima oră a dimineții. Apoi întreaga zi se derulase într-o adevărată frenezie.

Nangi își împreună mâinile noduroase pe capul de jad al bastonului lui și strânse până când i se albiră falangele degetelor și vinele albastre i se umflară ca niște funii marinărești pline de noduri, parcă ar fi vrut să-i spargă pielea și să sară afară.

În spatele lui, ședința săptămânală a directorilor de la Sato International își derula mai departe agenda de lucru. La sugestia lui Nicholas această întâlnire avea ca principal obiectiv analizarea problemelor dezbătute în cadrul ședinței de ieri a șefilor diferitelor departamente, iar în al doilea rând trebuiau analizate și puse de acord problemele referitoare la succesele, eșecurile și nevoile firmei, cu obiectivele generale ale conglomeratului din care făceau parte. Obiective care se schimbaseră radical de când câștigaseră dreptul de a fabrica niște componente cheie pentru modelul de producție al așa-numitului calculator Hive, al firmei *Hyrotech-inc*, care în momentul de față se afla doar

în faza de prototip. Exista fără îndoială perspectiva unor profituri frumoase, dar nu aceasta fusese obiectivul principal al afacerii; era vorba în primul rând de enormul prestigiu pe care urma să-l câştige Sato International, singura companie japoneză care era implicată în proiectul Hive.

Nangi se gândi la Nicholas, care fusese negociatorul afacerii cu firma americană *Hyrotech-inc*, aleasă de guvernul federal să producă noul computer care să revoluţioneze informatica. Însă contribuţia lui Nicholas depăşise cu mult înţelegerea iniţială cu *Hyrotech-inc* înainte ca Nicholas să vină la Sato International, Nangi înţelesese nevoia de a integra companiile individuale ale concernului Sato într-un tot unitar în care toate compartimentele să meargă ca nişte rotiţe perfect reglate ale unui mecanism uriaş cu o precizie de ceasornic. Şi tocmai Nicholas insistase că în privinţa asta trebuia mers chiar cu un pas mai departe, până la integrarea perfectă a obiectivelor departamentelor de la sediul central al firmei din Tokio.

Într-un fel, înţelegea acum Nangi, asta fusese de fapt o idee foarte japoneză pentru că astfel fiecare departament avea posibilitatea să simtă că face cu adevărat parte dintr-un întreg. După trei luni de la punerea în aplicare a acestei idei, concretizată în întâlnirile care deveniseră o regulă, Nangi fusese plăcut surprins să remarce o creştere cu douăzeci la sută a producţiei în cadrul acestor departamente. Fusese mai încântat ca niciodată şi într-un avânt de-a dreptul extraordinar, hotărâse că trebuie să împartă această încântare cu Nicholas.

Îl dusese la restaurantul lui favorit, un local descurajant de scump, de fapt un club particular frecventat de persoanele din eşalonul cel mai înalt al sectorului industrial. Nici măcar miniştrii omnipotentei birocraţii japoneze nu-şi puteau permite preţurile practicate aici. Bucătăria era excelentă, dar nu pentru motivul acesta restaurantul era atât de căutat, ci pentru atmosferă: discretă, dând senzaţia de exclusivitate, confidenţială, perfectă pentru seri lungi de beţie.

Faptul că un japonez îi oferea prilejul unui occidental să se îmbete cot la cot cu el era desigur un mare privilegiu pentru acesta din urmă, căci pentru nişte oameni încorsetaţi într-o atât de rigidă disciplină a comportamentului în societate, beţia reprezenta aproape singura supapă de refulare. Se spunea că japonezului beat i se îngăduia să spună orice, să-şi exprime sentimente care în mod normal erau tabu, să devină sentimental, trist, sau chiar să plângă. Şi toate astea erau puse firesc pe seama alcoolului. Se accepta orice sau aproape orice, iar actele necontrolate erau trecute cu vederea în modul cel mai discret cu putinţă.

Se întâmplase ca în timpul acestei lungi beţii cu Nicholas, Nangi să înceapă să înţeleagă calităţile pe care oamenii mai în vârstă decât el le descoperiseră la colonelul Denis Linnear şi de ce acesta nu fusese considerat un *iteki*, adică un barbar, ca toţi americanii din forţele de ocu-

patie. Colonelul Linnear fusese un om deosebit, iar calitățile care îl apropiau atât de mult de psihologia japoneză, reușind totuși să nu-i altereze esența de occidental, erau prezente la fel de pregnant și în firea lui Nicholas, chiar lăsând la o parte faptul că fiul era pe jumătate oriental și pe jumătate alb.

Tanzan Nangi, erou de război, până în urmă cu zece ani ministru adjunct în atotputernicul Minister al Industriei și Comerțului Internațional, fondator și președinte al Băncii de Dezvoltare Daimyo, cea care deținea de fapt trustul Sato, ajuns acum stăpânul absolut al lui Sato International, nu se gândise niciodată că ar putea nutri atâta afecțiune pentru un occidental. Sincer vorbind, nu crezuse că așa ceva ar fi fost posibil, nici măcar teoretic, însă în acea lungă noapte și-a dat seama că pe neștiute ajunsese să-l iubească pe Nicholas așa cum doar un tată își poate iubi fiul care nu i-a dezamăgit așteptările.

Nangi, unul din cei câțiva care puteau fi considerați cei mai puternici oameni din Japonia, nu se simțea de loc rușinat de această dragoste. Nicholas poseda o mare *hara*, forța interioară, atât de prețuită de japonezi. Era de asemenea un om de onoare – i-o dovedise lui Nangi cu trei ani în urmă, când făcuse tot ce-i stătuse în putință pentru a-l proteja pe Seiichi Sato, prietenul de o viață al lui Nangi și când refuzase, chiar sub torturile cele mai sălbatice, să dezvăluie rușilor secretele în legătură cu Tenchi. Tanzan Nangi știa că inima lui Nicholas e pură, iar convingerea aceasta era cea mai mare onoare ce putea fi oferită de un japonez unei alte ființe umane.

Potrivit spiritului japonez, Nangi nu se arătase de loc îngrijorat când Nicholas intrase în spital, însă evenimentul însemnase pentru el o mare lovitură. Nicholas fusese smuls de lângă el prea brutal. Justine nu înțelesese nici ea atitudinea lui, crezând desigur că locul lui Nangi era lângă patul de suferință al lui Nicholas. Această lipsă de înțelegere din partea ei n-a făcut decât să răccească și mai mult relațiile și așa fragile dintre ea și Nangi. Pe el îl întristase faptul că ea nu era în stare să înțeleagă că cea mai bună cale de a servi prietenia lui cu Nicholas era să aibă grijă mai departe de interesele firmei și s-o conducă cu toată abilitatea de care putea să dea dovadă. Cum Nicholas era incapabil de orice acțiune, era de datoria lui Nangi să-și dubleze eforturile pentru ca Sato International să meargă mai departe.

Și îl mai întristase faptul că Nicholas se căsătorise cu o fată ca Justine, care nu era de loc capabilă să înțeleagă nuanțele subtile ale vieții în Japonia. Și nici nu se gândea la posibilitatea de a-și lua răspunderea s-o educe pe Justine în acest sens.

Acum, când se uita pe fereastră, surd la pălăvrăgeala din spatele lui din jurul mesei de ședințe, simți o teribilă prevestire rea ca și când atacul asupra computerului fusese un semn de rău augur, o schimbare a direcției vântului. Pentru că acum simțea că se apropie un taifun, negru

şi încărcat de duşmănie, care intenţiona să-l distrugă.

De fapt analogia era chiar reuşită pentru că taifunul era ceva specific. Un taifun care avea un nume: Kusunda Ikusa.

Convorbirea telefonică avusese loc doar cu o oră în urmă. O oră cât o viaţă de om, îşi zise Nangi. Acum se schimbase totul. Din cauza lui Kusunda Ikusa.

— Domnul Nangi? Aici Kusunda Ikusa, se auzise în receptor o voce cavernoasă şi impersonală. Vă transmit salutări din partea noului nostru Împărat.

Nangi strânsese puternic receptorul în palmă.

— Nădăjduiesc că Majestatea Sa Imperială e bine.

— Destul de bine, mulţumesc.

Urmase apoi o pauză pentru a lăsa să se înţeleagă că schimbul de amabilităţi se terminase.

— Ştiţi, continuase la fel de impersonal Ikusa, e o problemă pe care noi am dori s-o discutăm cu dumneavoastră.

Nangi nu-şi putea da seama dacă prin acest *noi* Ikusa înţelegea persoana Împăratului însuşi sau grupul numit Nami. Dar dacă se gândea puţin îşi amintea că despre Nami, „Valul", se spunea că ar fi fost purtătorul voinţei Împăratului. Membrii grupului făcuseră desigur la fel şi cu fostul Împărat până în clipa când acesta păşise pe drumul ultimei şi glorioasei recompense a Cerului. Se spunea că Nami era adevărata inimă a Japoniei, care cunoştea voinţa poporului mult mai bine decât orice prim-ministru sau oricare alt minister birocratic. Nami reprezenta în Japonia puterea, dar asta nu însemna că Nangi trebuia să-i accepte ideile şi voinţa.

Nami era compus din şapte bărbaţi, toţi având legături de sânge cu acele familii care fuseseră cele mai influente în Japonia înainte şi în timpul războiului din Pacific. Nu erau nici oameni de afaceri, nici politicieni, ci mai degrabă se situau undeva deasupra acestor preocupări pământeşti.

Nami era interesat numai în a supraveghea respectarea ideii de *makoto*, asigurarea că puritatea morală şi etică a inimii Japoniei este păstrată intactă. Numai că tocmai ridicarea la putere a lui Nami era un exemplu de cum poate fi compromisă puritatea. La începutul anilor optzeci, economia japoneză în plin avânt se baza într-o proporţie covârşitoare pe succesul mondial al exportului produselor sale, automobile şi tehnică de calcul de vârf. Cu patru ani în urmă yenul începuse să crească, dar în creşterea aceasta nemăsurată Nami a simţit că ceva nu era în regulă. Ei vedeau un lucru la care puţini se gândiseră: un yen prea puternic ar face exporturile mai scumpe, i-ar descuraja pe partenerii străini şi de aici până la căderea ratei exportului nu mai era decât un pas. Iar asta putea însemna ruina.

Pentru a evita o prăbuşire precipitată a economiei japoneze, Nami

recomandase sporirea artificială a interesului manifestat pentru piaţa internă, motivând că prin trecerea de la economia bazată pe resurse externe la cea bazată pe resurse interne, se vor putea evita consecinţele nefaste ale inevitabilului şoc al căderii exporturilor.

Şi dacă ceea ce preconizaseră ei se dovedise valabil pe termen scurt, pericolul era acum şi mai mare: saltul economic pe baza resurselor interne ameninţa să se frângă peste noapte. Nangi nu avea câtuşi de puţin încredere în mijloacele artificiale. Ceea ce putea propulsa peste noapte o economie, putea la fel de repede s-o ducă de râpă noaptea următoare. Japonia stătea în momentul de faţă pe ceea ce era echivalentul economic al unui butoi cu pulbere.

Şi dacă Nami se ridicase pe atât de neatinse culmi ale puterii datorită succesului politicii *boom*-ului intern, reuşise să-şi consolideze şi mai tare poziţia anul trecut, o dată cu moartea bătrânului Împărat. Nimeni nu era convins că un succesor ar fi capabil să păstreze imaginea Împăratului ca fiu pământean al Cerurilor.

Însă amestecul direct al lui Nami în afacerile ţării era prevestitor de rău. În opinia lui Nangi, ascensiunea lor la putere ascundea o clică de indivizi vorace, avizi de putere, care permiseseră puterii de care dispuneau să denatureze adevăratul sens al lui *makoto*, adică puritatea scopului urmărit. Dimpotrivă, tocmai *makoto* îi făcuse pe membrii lui Nami aroganţi, orbi la problema naţională şi la defectele societăţii japoneze ca tot unitar. Aroganţa insuportabilă şi autoamăgirea fuseseră de fapt până atunci trăsături de caracter specifice mai ales americanilor, iar faptul că acestea reuşiseră să se înrădăcineze solid în chiar inima Japoniei îl preocupa pe Nangi mai presus de orice.

Iar acum, că noul Împărat avea nevoie de o călăuză, puterea lui Nami ajunsese în sfârşit la apogeu. Succesiunea imperială, deşi fusese un eveniment care în mediile de informaţii avusese un impact fără precedent în Japonia, constituise pentru Nami un element de mică importanţă, fără să-i preocupe prea mult, de altfel ca şi în privinţa noului Împărat, fiul lui Hirohito. De fapt, după moartea Împăratului, Nami fuseseră aceia care în realitate l-au succedat pe Fiul Cerurilor.

Şi în timp ce occidentalii vedeau în persoana Împăratului un conducător doar cu numele, posedând numai o putere simbolică, de ceremonie, la fel cu regina Angliei, Nami ştiau altceva: că voinţa Împăratului definea cuvântul putere.

— Bineînţeles că voi considera un înalt privilegiu să servesc voinţa Împăratului cât îmi va sta mai mult în putinţă, spusese Nangi aproape fără să respire. Aţi dori să ne întâlnim în biroul meu? Mâine am o oră liberă şi dacă v-ar conveni, să zicem la cinci după...

— Această întrevedere este de o urgenţă maximă, îl întrerupse Ikusa.

Ca fost ministru adjunct al industriei şi al comerţului internaţio-

nal. Nangi cunoştea codul ministerial al cuvintelor; îl folosise şi el o dată sau de două ori, în momente extreme. Acum ştia două lucruri de o importanţă vitală: că asta nu era o convorbire prietenoasă şi că prevestea o oarecare situaţie de criză acută. Dar pentru cine? Pentru Nami sau pentru el?

— N-am să vin la biroul dumneavoastră şi nici nu vă sugerez să ne întâlnim în biroul meu, spuse Ikusa. Mai degrabă pot să vă ofer o oră de relaxare la Shakushi, în *furo*. Cunoaşteţi locul unde este situată această baie publică, domnule Nangi?

— Am auzit de ea.

— Aţi fost acolo?

Deodată, de parcă în armura adversarului s-ar fi deschis o breşă, Nangi sesiză tremurul nervos din vocea lui Ikusa.

— Nu.

— Bun, spuse Kusunda Ikusa. Nici eu însumi n-am mai fost, dar ne întâlnim acolo mâine la cinci. E şi pentru mine o oră convenabilă.

În intervalul de timp lăsat de Ikusa, Nangi cugetă la dorinţa de dominare a celuilalt. În acest stadiu al discuţiei, acest fapt era un semn rău. Ikusa rupse tăcerea:

— Vreau să subliniez necesitatea unei discreţii absolute în această privinţă.

Nangi se simţi ofensat, dar îşi păstră tonul calm, lipsit de vreo emoţie vădită. Existau şi alte căi prin care să arate că a fost jignit şi în acelaşi timp să înceapă să-l pună la încercare pe individ.

— Apreciez neliniştea dumneavoastră evidentă, spuse Nangi, ştiind că Ikusa se va urî pur şi simplu pentru că şi-a trădat măcar şi o fărâmă din nervozitatea care-l domina. Fiţi liniştit, voi lua toate măsurile de precauţie.

— Atunci, azi nu mai e nimic de zis. Pe mâine la cinci.

Ikusa întrerupse legătura lăsându-l pe Nangi să se întrebe dacă alegerea locului de întâlnire fusese deliberată. Shakushi însemna cupă sau polonic, un nume tipic pentru o baie publică unde eşti săpunit şi-apoi clătit cu apă vărsată dintr-un polonic uriaş. Dar Shakushi mai avea şi un alt înţeles: a te comporta strict conform regulilor.

Cotton Branding mergea pe plaja în formă de semilună şi îşi afunda degetele picioarelor în nisipul umed de fiecare dată când valurile oceanului îi treceau peste gleznе.

Bătea un vânt sărat. Îşi făcu mâna greblă şi îşi dădu la o parte de pe faţă şi din ochi o şuviţă de păr plin de nisip. Undeva în spate se auzea fâlfâitul rotoarelor helicopterelor, acel zgomot vestitor al venirii verii în partea de est a Long Islandu-lui.

Branding, la aproape şaizeci de ani, era un bărbat înalt, cu umerii uşor aduşi şi cu nişte ochi de un albastru deschis ce dominau o faţă ale

cărei trăsături aduceau mai mult sau mai puțin cu cele ale bărbaților din familia Kennedy. Avea o privire deschisă, aproape inocentă, foarte asemănătoare cu cea a unui actor de pe un afiș de film din centrul țării – de fapt avea figura politicianului american tipic. Își purta fără disimulare aerul de autoritate, la fel cum un soldat își poartă medalia în piept, astfel că oricine ar fi trecut pe lângă el ar fi spus: ăsta e un tip dur, un om de afaceri cum scrie la carte.

Probabil că era mai mult atrăgător decât frumos. Puteai să ți-l imaginezi stând la comanda unei șalupe rapide în largul coastelor Newportului, cu capul plecat în întâmpinarea vântului scrutând orizontul cu ochi de cunoscător. Emana un miros aparte, asemănător uleiului eteric, care era mai mult ca sigur un produs destinat reprezentării puterii. Bărbații de mai mică însemnătate își doreau să se afle în preajma lui, măcar și numai să stea în umbra lui sau, ca ticălosul acela de Douglas Howe de exemplu, să-l doboare coborându-l la nivelul lor. Pe de altă parte femeile voiau să se vâre pe sub pielea lui caldă, ca să inhaleze și să se intoxice cu aroma supremației.

Dar, așa cum e de obicei cazul în lumea modernă, în foarte mare parte, Branding își datora puterea prietenilor lui. Avea multe cunoștințe și relații printre cei din breasla politicienilor, dar adevărații lui prieteni se aflau în sfera mediilor de informare. Branding îi cultiva cu exact aceeași fervoare cu care ei îl vânau pe el, fiind poate conștient de natura simbiotică a relațiilor lor, însă el era înainte de toate politician și intrase de bună voie în această mare a relațiilor simbiotice încă de la prima campanie electorală la care luase parte.

Mediile de informare îl iubeau pe Branding. În primul rând pentru că el arăta bine la TV, iar în al doilea rând pentru că era excelent cotat la bursă. Dar reporterii îl iubeau și pentru că el le furniza știri din interior, asupra cărora apoi ei se repezeau și le disecau. Branding se pricepea de minune să-i facă să arate bine în ochii producătorilor sau ai editorilor lor, care la rândul lor arătau și ei bine în ochii patronilor lor. În schimb, copoii din cadrul mediilor de informații îi ofereau lui Branding exact ceea ce îi trebuia lui: expunere în fața opiniei publice. Toată lumea din țară îl cunoștea pe Cotton Branding, considerându-l mai mult decât un simplu senator republican al statului New York sau decât președintele unui comitet oarecare, chiar dacă acesta era Comitetul pentru supraveghere fiscală al senatului.

Într-un anumit sens Branding nu era conștient de raza de întindere a puterii sale. Mai exact, se putea afirma că nu era obișnuit să profite la maximum de pe urma acestei puteri. Mary, soția lui, decedată de curând, avusese o plăcere deosebită să-i atragă atenția asupra efectului devastator pe care îl avea el asupra femeilor, atunci când de exemplu intra într-o sală aglomerată din Washington. Branding n-a crezut-o niciodată sau poate n-a vrut s-o creadă.

Era exact tipul de bărbat care crede neclintit în superioritatea absolută a sistemul american: executivul, judiciarul, legislativul. Un echilibru perfect al puterilor care garanta protecţia libertăţii cetăţeanului. Înţelesese că devenind senator era nevoit să se afle permanent cu un picior într-un soi de Sodom profesional, acolo unde colegi de-ai lui erau în mod regulat acuzaţi pentru tot felul de fraude. Aceşti oameni îl dezgustau şi, ca şi comportamentul lor odios ar fi constituit un afront personal la adresa încrederii lui nezdruncinate în sistem, convoca de urgenţă conferinţe de presă în care se desolidariza de ei şi îi înfiera. În privinţa asta legăturile lui cu mediile de informaţii îi ofereau un avantaj enorm.

Traficul mărunt de influenţă în legătură cu care era intervievat regulat, asta era o cu totul altă problemă. Firele nevăzute ale ţesăturii legislative ale guvernului american se torceau după şabloanele tipice ale trocului: tu votezi proiectul meu de lege şi eu îl votez pe-al tău. Altfel nu se făceau afacerile la Capitol Hill[1]. Nu era modul de rezolvare pe care l-ar fi ales Branding, dar nu avusese încotro, se văzuse nevoit să se adapteze. Credea în firescul binelui pe care îl făcea, nu numai pentru contribuabilii lui din New York, ci pentru toţi americanii. Şi deşi nu ar fi admis niciodată deschis că scopul scuză mijloacele, tocmai asta era de fapt calea pe care o alesese ca să-şi desfăşoare cât mai bine forţele în viaţa politică.

Această moralitate strictă, aproape puritană, era în definitiv cauza antipatiei lui Branding faţă de colegul lui senator, Douglas Howe, preşedinte al Comitetului senatorial al serviciilor armate. În opinia lui Branding, de când Howe reuşise să se cocoaţe într-o astfel de poziţie importantă, începuse să tragă sfori peste sfori nu numai pe culoarele Congresului, ci şi pe cele ale Pentagonului. Şi se părea că Howe nu se mulţumea numai cu atâta. Se spunea că licheaua asta adunase cu grijă tot felul de materiale delicate despre viaţa particulară a unor anumiţi generali şi că din când în când exercita asupra lor presiuni la fel de delicate, dar al naibii de eficiente. Din punctul de vedere al lui Branding şantajul era cea mai odioasă dintre toate crimele şi, după cum îi era obiceiul, atrăsese fără reţinere atenţia în nenumărate rânduri asupra deturnării de către Howe a încrederii publice.

Mary desigur avusese o altă şcoală a diplomaţiei. Aşa fusese ea. De câte ori se certaseră o făcuseră în urma diferenţei dintre modurile lor de a aborda viaţa.

Totuşi, Cotton Branding se străduise întotdeauna din răsputeri să separe viaţa profesională de cea personală. Acum însă Douglas Howe ameninţa să-l tragă în jos pe un drum înşelător şi care se anunţa de-a dreptul distrugător.

Howe îşi folosea întreaga capacitate de sensibilizare a opiniei

[1] Sediul Congresului Statelor Unite. [n. ed.]

publice pentru a-l denunța pe Branding și sforăriile acestuia de la Agenția pentru cercetări strategice avansate în domeniul calculatoarelor, mai pe scurt ACSAC. În ultimul timp disputa verbală devenise murdară. Afirmații nedovedite legate de tăinuirea adevărului, de manevrarea incorectă a fondurilor publice și de tot felul de alte fraude deveniseră subiectele obișnuite; cei doi acționau după legea talionului, ochi pentru ochi și dinte pentru dinte, iar Branding începuse să se întrebe în sinea lui dacă nu cumva până la urmă lupta asta avea să-i facă pe amândoi să-și frângă gâturile.

În timpul scurs din ultimele două săptămâni, ajunsese la concluzia că, cel puțin în privința asta Mary avusese dreptate. Renunțase așadar la disputa prin intermediul discursurilor, concentrându-și forțele într-o altă direcție. Își unise eforturile cu prietenii lui din lumea informațiilor pentru a aduna date pentru un dosar în legătură cu deturnarea de către Howe a încrederii publice.

Howe și Mary: de luni de zile Cotton nu se gândea decât la ei.

Până să apară Shisei.

A întâlnit-o – se poate oare să fi fost doar noaptea trecută? se întrebă el nevenindu-i parcă să creadă – la una dintre acele nenumărate întâlniri sociale care pentru mulți reprezentau atracția verii aici, în East End. Inevitabil Branding găsea aceste petreceri plictisitoare, însă în lumea lui ele erau de neocolit și tocmai când se afla în asemenea situații simțea el cel mai mult lipsa lui Mary. Numai acum, în absența ei, își dădea seama cât de plăcut știuse ea să facă timpul pe parcursul acestor *măști*. „Masca" era denumirea ironică pe care Branding o dăduse numai pentru el și ai lui acestor petreceri din timpul verii, pentru că totul era numai de pozã, artificial; veselia era numai de dragul aparențelor, iar plăcerea și mulțumirea erau practic zero. Dacă unul arăta extraordinar sau dacă altul era văzut că discută cu anumite persoane potrivite chiar în clipa în care apăreau fotografii, asta era tot ce conta, în afară de cazul în care vreunul mai bădăran încălca eticheta să zicem prin a aduce în mijlocul invitaților o persoană indezirabilă cum ar fi un scriitor de literatură comercială sau un evreu.

Aceste reguli draconice îi lasau lui Branding un gust amar și de multe ori, atunci când nu mai putea suporta prefăcătoria sau când depășea numărul paharelor, își dădea drumul la gură și-i mărturisea lui Mary că tare mult i-ar fi plăcut să țină una din faimoasele lui conferințe de presă și să demaște coca ce el numea această afurisită de infrastructură medievală.

Și de fiecare dată Mary izbucnise în râs, reușind să-l facă să-i treacă nervii și să râdă împreună cu ea. Însă când se afla într-o stare de spirit proastă, când pleca de acasă și hoinărea de unul singur, când trebuia să strângă din dinți și să reziste să n-o apuce pe calea blestemată pe care o apucase tatăl lui, în toate aceste cazuri tânjea după furia care

de-abia îl părăsise, iar în adâncul sufletului lui era ruşinat şi supărat pe el pentru că îi furase pomirile belicoase.

Masca la care a întâlnit-o pe Shisei – sau mai exact unde a remarcat prezenţa ei – a fost o petrecere morbidă la care au luat parte oameni ce se mulţumeau să vorbească la nesfârşit despre amintirile lor în legătură cu Truman Capote,[1] a cărui moarte o deplângeau cu infinită distincţie. Ascultând anecdotele lor, care se voiau nostime, dar nu reuşeau să fie decât pur şi simplu triste, Branding răsuflase uşurat la gândul că nu-l întâlnise niciodată pe scriitor.

Totuşi, nici pentru el şederea aici nu însemnase pierdere de vreme. Invitase doi dintre cei mai buni prieteni de-ai lui din presă – pe Tim Brooking, considerat cel mai bun reporter din New York, şi pe unul dintre cei mai de seamă şi apreciaţi reporteri TV, gazda celui mai popular show de televiziune – şi toţi trei discutaseră ore întregi despre posibilităţile pe care le ofereau publicisticii electronica şi informatica.

Erau timpuri grele pentru departamentele de ştiri ale televiziunii, confruntate cu prăbuşirea reţelelor de televiziune care începuseră să fie vândute conglomeratelor din afara sferei informaţiei, avide de profituri şi mai mari, pe care căutau să le obţină cu orice preţ. Personalităţi ale diferitelor canale de televiziune se lamentau dând vina pe marile reţele. Cum televiziunea prin cablu şi aparatura video luaseră o amploare neprevăzută, acestea îşi îndreptaseră atenţia tot mai mult spre producătorii independenţi, pentru a le furniza programe. Tot mai mult, staţiile locale de emisie controlau programele transmise, iar emisiunile gen spectacol-concurs cum ar fi Entertainment Tonight, erau mult mai profitabile decât cele clasice ale marilor reţele, chiar dacă acestea din urmă erau transmise la ore de vârf. Mai mult chiar, emisiunile preluate prin satelit de staţiile locale şi impactul tot mai mare al reţelei de televiziune prin cablu CNN a lui Ted Turner făceau ca emisiunile de ştiri ale celor mai importante trei canale de televiziune să pară de prisos. De acum, toţi ştiau că nici o reţea de televiziune nu-şi mai păstra vreo echipă de noapte specializată în difuzarea ştirilor, iar birourile pentru relaţii externe, cândva mândria televiziunii americane, se închideau unul după altul din raţiuni financiare.

În timp ce-şi împărtăşeau părerile, lui Branding i se păru că cei doi îl priveau într-un fel ciudat. Surprins, îşi dădu seama că maniera lor de a-l privi era asemănătoare cu felul plin de respect în care el însuşi îl privea pe preşedintele Statelor Unite atunci când era primit la Casa Albă.

Branding se simţi mişcat şi onorat. Era perfect conştient că un element important al prieteniei lui cu aceşti bărbaţi era faptul că fiecare

[1] **Truman Capote** (pseudonimul lui **Truman Streckfus Persons**, 1925-1984) – prozator american de mare prestigiu din „Curentul romantic al Sudului", autor al unor romane remarcabile sub raportul tehnicii narative *(Alte glasuri, alte încăperi, Harfa de iarbă, Cu sânge rece)*. [n. ed.]

avea nevoie de celălalt. Pe de altă parte nu era atât de naiv încât să nu poată vedea deosebirea dintre acești reporteri serioși și marea masă a celor din breasla lor care se caracteriza prin lene, blazare sau prostie.

Mama lui îi spusese cândva: *„Alege-ți prietenii cu grijă, căci ei sunt oamenii care vor vorbi cel mai mult despre tine."* Iar el se silea să nu uite cuvintele astea.

În cele din urmă ajunseseră la subiectul real al întâlnirii lor: continuarea cercetărilor privitoare la senatorul Howe. Branding știa că juca pe muchie de cuțit și că uza de favoruri câștigate cu mare greutate pentru a putea să-și ducă la bun sfârșit investigațiile. Până acum însă nu se ivise nici o dovadă cât de cât substanțială, iar prietenul lui din televiziune, cel mai nerăbdător din cei doi, se întrebă cu voce tare dacă vor găsi vreodată așa ceva.

Branding, care abia aterizase la Washington după interviurile acordate ziariștilor la Clubul Național de Presă, îi asigură că dovezile nu vor întârzia să apară. Apoi trecu la subiectul său preferat, la care se referise și în cuvântarea recentă: proiectul Hive. La Institutul Johnson din Washington o echipă de specialiști aducea ultimele finisări computerului revoluționar cu funcțiuni strategice pe care proiectul de lege propus de Branding prin intermediul ACSAC avea să-l finanțeze în următorii cinci ani. Proiectul Hive consta într-un model revoluționar de calculator care putea să fie în stare să judece și să creeze strategii. Branding spera să poată instala calculatorul Hive în toate agențiile guvernamentale: Consiliul Național pentru Securitate, CIA, FBI, Pentagon și așa mai departe. Avantajele folosirii unui astfel de sistem, care depășea cu mult orice altă realizare a vreunei națiuni, urmau să fie imediate și covârșitoare, fără a mai menționa implicațiile în legătură cu apărarea națională sau cu replica dată terorismului internațional prin controlul tactic asupra lui chiar în Orientul Mijlociu sau oriunde în altă parte, acolo unde ar fi fost nevoie.

Oamenii lui Branding îi furnizaseră niște informații referitoare la cineva care cam își cam vârâse nasul în treburile echipei de specialiști de la Institutul Johnson, apropiindu-se nu se știe cum de baze de date extrem de secrete: conturi bancare, împrumuturi și alte asemenea mărunțișuri. Pe Branding informația îl făcea să se gândească la Douglas Howe. Le spuse reporterilor că dacă ar fi fost posibilă realizarea legăturii dintre actul de spionaj și Howe, ar fi putut să aibă o bază pentru continuarea investigațiilor. Cei doi încuviințară, iar Branding observă lăcomia din ochii lor: se și vedeau cu vânatul în gheare.

Petrecerea se desfășura mai departe, plată și fără culoare. Abia mult mai târziu seara, după ce se despărțise de cei doi prieteni ai lui, Branding o văzu pe Shisei.

Stătea lângă șemineul placat cu marmură din sufragerie, iar Branding își aminti că în acea clipă se gândise ce mult semăna pielea ei

cu marmura cea mai pură. Shisei purta o bluză neagră fără mâneci şi lipită de trup şi pantaloni din mătase tot neagră. Talia ei uimitor de subţire era încinsă cu o curea lată din piele de crocodil, încheiată cu o pafta roşu-aurie având sculptată o formă nedefinită, ceva ce părea a fi artă abstractă. Picioarele ei micuţe erau încălţate cu nişte pantofi cu toc mult, din piele fină de crocodil. Nu era chiar o ţinută tipică pentru o seară de vară în East End, dar chiar pentru asta lui Branding îi plăcură şi îmbrăcămintea şi fata. Îşi aminti că-şi zisese: femeia asta are tupeu. Şi nu numai pentru maniera în care se îmbrăcase. Avea părul lucios, lung şi negru ridicat într-un coc ultramodern, şi pe frunte îi cădea o şuviţă subţire vopsită într-un blond şocant.

Când se apropie de ea observă că nu purta cercei şi nici alte bijuterii, în afară de un inel cu un diamant dreptunghiular pe degetul mijlociu de la mâna dreaptă. Iar faţa ei avea o puritate şi o frăgezime nespusă: ori nu se fardase deloc, ori o făcuse cu mare iscusinţă, în aşa fel încât să nu se observe.

Branding îi studie mult timp înfăţişarea. Se considera un bun cunoscător al condiţiei umane, de aceea feţele oamenilor constituiau un element foarte important pentru el. Văzu în Shisei ceva remarcabil. Trupul ei era al unei femei adulte, dar faţa, de un oval perfect, vădea o puritate stranie, care îl ducea cu gândul la inocenţa copilăriei. Branding nu fu în stare să înţeleagă tabloul din faţa ochilor până când, tresărind cu surprindere, îşi dădu seama că fata avea acea perfecţiune androgină a frumuseţii pe care într-adevăr numai la un copil se putea vedea.

Privind-o, îşi aminti de seara în care mama lui îl dusese pe Broadway la o piesă cu Peter Pan. Cât de captivat fusese de tinereţea şi perfecţiunea lui Mary Martin, cât de ruşinat se simţise de sentimentul avut atunci, ştiind că ea juca un rol masculin, chiar dacă era un rol de basm! Iar acum simţea din nou acea emoţie ciudată înfierbântându-i sângele.

Nu era pur şi simplu tinereţea ei – din punct de vedere sexual, Branding era aproape la fel de indiferent faţă de fetele tinere ca şi faţă de homosexuali – dar acea prospeţime a ei era ceva nou şi deosebit. Deşi încă n-o ştia – şi poate că nu avea s-o ştie niciodată – faţa lui Shisei, privită aşa, pentru o clipă cât o bătaie de inimă, întruchipa tot ce putea o femeie să reprezinte pentru un bărbat: târfă, fecioară, mamă, zeiţă.

Cine-ar fi putut să nu se îndrăgostească de o asemenea icoană tulburătoare? Cu siguranţă că nu Cotton Branding.

— E posibil să nu ni se fi făcut cunoştinţă? spuse el pe un ton cât se poate de afabil.

Shisei îl privi cu ochi mari.

— Orice e posibil. Dar îmi pareţi o figură binecunoscută, adăugă ea rostindu-şi numele.

— Cred c-ar fi trebuit să-mi amintesc, râse el.

Fata zâmbi, parcă surprinsă de ironia lui amuzată.

— Atunci probabil că m-am înşelat, spuse ea. Poate pentru că v-am văzut la televizor. Am senzaţia că parcă v-aş fi cunoscut deja, domnule senator Branding.

Vocea ei era limpede şi muzicală, iar lui îi plăcu, în ciuda accentului puternic datorită căruia i se păruse timp de o clipă că fata spusese *Am senzaţia că parcă v-aş fi* **avut** *deja.*

— Spune-mi Cook, zise el. Aşa îmi spun toţi prietenii.

Ea îl privi mirată, iar el izbucni în râs.

— E o poreclă,[1] continuă el. Am crescut într-o familie numeroasă. Toţi făceam cu rândul la treburile casei dar din toţi fraţii cu am fost singurul căruia i-a plăcut să gătească şi am făcut-o bine. Aşa că m-am ţinut de ocupaţia asta şi de-aici mi s-a tras şi porecla.

Orchestra cânta pe un podium din cărămidă printre vase mari din teracotă toscană pline cu geranium Martha Washington şi tisă englezească. Ieşiră amândoi afară sub cerul plin de stele. Noaptea era umedă, după clima locului, dar briza adia uşor şi era foarte plăcut.

— Crezi că trăim nişte vremuri disperate? întrebă Shisei în timp ce dansau.

Orchestra interpreta o piesă pe care Branding n-o ştia, ceva cu un ritm unduitor şi insinuant.

— În ce sens disperate?

Shisei îi zâmbi dulce, arătându-i doar o mică parte din dinţii ei micuţi şi albi.

— Nu-i nevoie decât să-ţi arunci o privire în Orientul Mijlociu, în Nicaragua sau în vestul mijlociu, aici în State, unde se zice că se formează un nou nor gigantic de praf, sau în oceanele de aici sau din jurul Europei, unde peştii nu mai pot trăi, iar oamenii nu mai pot înota în siguranţă. Am citit deja vreo duzină de rapoarte despre restricţiile apărute în legătură cu consumul de peşte şi de hrană marină în general.

— Vorbeşti pe de o parte despre antipatii ideologice, iar pe de alta despre catastrofe ecologice, spuse Branding. Singurul element comun în ideile tale e faptul că toate astea fac parte din viaţa noastră încă de la facerea lumii.

— Dar tocmai la asta mă refeream şi eu, spuse ea. Disperarea e periculoasă numai atunci când e privită ca un lucru obişnuit.

— Cred că pui problema greşit, zise Branding. Răul este cel care e periculos când e privit ca un lucru obişnuit.

— Vorbind din punct de vedere practic sau moral? întrebă Shisei.

Trupul ei se lipise de tot de al lui, iar el îi simţea tremurul cărnii prin îmbrăcămintea ei subţire. Îi atraseră atenţia în special muşchii picioarelor şi fierbinţeala de la îmbinarea coapselor, atunci când ea se freca de el ca o pisică.

---

[1] Cook – bucătar, în limba engleză. [n. ed.]

Branding se uită în jos la ea şi fu din nou surprins de privirea plină de nevinovăţie de pe faţa ei. Expresia aceasta luminoasă şi în acelaşi timp neglijentă era parcă în contradicţie cu manifestarea trupului ei atâtător. Era ca şi când ar fi ţinut în braţe două fiinţe, una care a existat înainte de zorii apariţiei dorinţei sexuale, cealaltă pe veci mlădiţuită în ea.

— Presupun că am spus-o din punct de vedere teoretic, încercă Branding să răstălmăcească puţin ideea. Viaţa reală a dovedit că răul e întotdeauna banal.

Shisei îşi vârî capul în scobitura umărului lui, aşa cum face un copil când e obosit sau are nevoie de afecţiune. Însă ea nu era un copil. Branding îi simţi înfiorat fermitatea sânilor şi impulsul erotic trecu prin el ca un curent electric, zguduindu-l şi făcându-l să greşească un pas şi aproape să se împiedice de picioarele ei micuţe.

Fata îl privi în faţă şi-i zâmbi. Oare îşi râdea de el?

— Când eram copil, zise ea în cadenţa muzicii, de parcă ar fi cântat, am fost învăţată că banalitatea e în sinea ei un rău sau cel puţin că nu poate fi acceptată în nici un fel.

O rază de lumină se aşeză pe braţul ei, semănând cu o petală de geranium. Lui Branding i se păru că raza nu făcea altceva decât să accentueze şi mai tare delicateţea şi frumuseţea carnaţiei ei.

— Există un cuvânt japonez, continuă ea, *kata*, care se traduce prin regulă, sau menţinerea formei aşa cum se cuvine. Înţelegi? Banalitatea e în afară de kata, nu aparţine lumii noastre.

— Lumii voastre?

— În Japonia, domnule senator, învăţătura e totul. *Kata* e totul. Fără ea, haosul ar coborî cu siguranţă printre noi, iar omul ar ajunge doar ceva mai bun decât o maimuţă.

Branding auzise multe poveşti despre prejudecăţile japonezilor dar niciodată nu le dăduse prea mare importanţă. Acum, auzind asemenea cuvinte, se simţi deodată iritat. El era un om căruia îi repugnau prejudecăţile de orice fel, iar acesta era unul din motivele pentru care ura această mulţime din jurul lui, pentru care avusese multe şi dureroase conflicte cu tatăl său şi pentru care, după absolvirea colegiului, nu se mai întorsese niciodată la casa părintească. Era în firea lui să lupte împotriva acestei ignoranţe.

— Cu siguranţă că te referi la anumite legi, regulamente sau alte lucruri de soiul ăsta, spuse el încercând s-o înţeleagă. Legile sunt cele care au civilizat omenirea.

— Omenirea, spuse ea, adoptă legi care să servească interesele personale. Kata e egală pentru toţi japonezii.

— Pentru toţi japonezii, poate, zâmbi el. Dar nu pentru toată omenirea.

Branding înţelese prea târziu că tonul şi zâmbetul lui erau exact

cele folosite de el cu ani în urmă când fiica lui spunea ceva amuzant dar prostuț.

Ochii ei sclipiră și ea se rupse de lângă el.

— Cum sunteți senator, presupun că sunteți suficient de inteligent ca să înțelegeți.

Branding, stând cu ea în curtea interioară în mijlocul forfotei celor care treceau pe lângă ei, era conștient de privirile atințite asupra lor. Desfăcu brațele.

— Hai să dansăm.

Shisei îl studie fără să se miște, apoi zâmbi ca și când prin jena pe care o simțea el, ar fi fost recompensată ea pentru insulta lui neintenționată. Se mișcă lin, fără efort și se ghemui în brațele lui, iar Branding simți din nou fierbințeala trupului ei infiltrându-se insinuant și plin de erotism în toate arterele lui.

Orchestra trecuse la un gen de balade pe care de obicei Frank Sinatra le interpreta cu atâta dragoste.

— Ce fel de muzică îți place? îl întrebă Shisei în timp ce dădeau încet ocol curții interioare.

— Cole Porter presupun, spuse el ridicând din umeri. Copil fiind îmi plăcea să ascult Hoagy Carmichael. Știi *Sweet and Low Down?*

— Mie-mi plac Bryan Ferry, David Bowie, Iggy Pop... spuse ea, ca și când nici nu l-ar fi auzit răspunzându-i. Mă mișc prea repede?

Branding înțelese ce voise ea să spună.

— Am auzit de ei, răspunse el oarecum în defensivă.

— Energia, zise Shisei, e ceva ce se potrivește cu șampania.

Branding îi studie fața și simțind că inima i-o ia razna se miră că adrenalina începuse să lucreze în vinele lui. Era trecut de miezul nopții, oră la care el de obicei ar fi spus de mult noapte bună și s-ar fi întors la casa lui bătută de vânturi sărate de pe Dune Road, plictisit și ușor abătut ca și când contactul cu astfel de oameni i-ar fi fost vătămător. Descoperi spre surpriza lui că n-avea nici un chef să plece. Voia să danseze, s-o țină în brațe.

— Mi-e foame, spuse ea.

Moluștele comestibile *à la casino* și homarii se terminaseră deja, așa că se mulțumiră cu ce mai rămăsese: pui rece fript la jeratic de mangal, cu o salată care începuse să se cam moleșească și porumb pe care untul se închegase de-a binelea.

Branding urmări fascinat cum mânca Shisei: ca un mic animal cuminte, aplecată peste farfurie. Degetele ei lungi împungeau pline de neastâmpăr carnea de pui și știuleții de porumb. Mânca repede și cu mare poftă, părând că uitase de prezența lui sau a altcuiva în jurul ei.

După ce termină își supse pe rând toate degetele, prelung, ținându-și buzele. Lui Branding i se păru un gest de o senzualitate ostentativă care îl surprinse, până când inocența expresiei ei îl convinse că în gestul

aceasta nu era nimic intenționat. Shisei se șterse la gură cu un șervețel de hârtie și ochii ei îi întâlniră pe ai lui.

Branding reacționă ca un puști neastâmpărat prins cu mâna în borcanul cu bomboane. Apoi își spuse că ea n-avea cum să-i citească gândurile și zâmbi cu acel zâmbet artificial specific politicienilor.

— Când faci așa, spuse Shisei aruncând de-o parte șervețelul mototolit, arăți stupid ca o marionetă.

Pentru o clipă Branding fu atât de uimit încât nici nu știu ce să spună. Apoi se făcu roșu de furie. Împinse farfuria și se ridică.

— Te rog să mă scuzi, rosti el cu voce înăbușită.

Ea se plecă spre el și îi luă mâna într-a ei.

— Atât de repede te aprinzi? Mă gândeam că un atât de proeminent senator al Statelor Unite e mai receptiv la adevăr.

Blând, dar cu fermitate, Branding îi desprinse degetele.

— Noapte bună, spuse el pe un ton de gheață.

Acum, a doua zi dimineață, pe când se plimba pe plajă cu picioarele deja amorțite de răceala Atlanticului, încercă, dar nu reuși să-și desprindă gândul de la Shisei. Oare o va revedea vreodată? Avea senzația că simțise în ea ceva periculos, poate chiar destructiv. Dar în același timp era fermecător să percepă în sine acest sentiment, asemănător celui pe care îl ai când te afli pe marginea unui abis. Să te apropii mai mult decât oricare altul de dezastru și să reușești apoi să pleci nevătămat, era la urma urmelor scopul jocului, trofeul pe care el și alți adolescenți ca el încercaseră să-l păstreze cât mai mult posibil. La fel ca Peter Pan încercând cu disperare să-și păstreze tinerețea lipsită de griji.

Dumnezeule, gândi Branding. Pentru numele lui Dumnezeu, ce se întâmplă cu mine?

Dar deja știa că nu i se întâmplase nimic doar pentru numele lui Dumnezeu...

— E o scrisoare pentru tine, spuse Justine ieșind afară în *engawa*. Are ștampila din Marco Island, Florida. Cred că e de la Lew Croaker.

Nicholas ridică ochii din locul de unde urmărea umbrele după-amiezii târându-se pe pământ. Luă scrisoarea din mâna ei fără să schițeze nici un gest.

— Nick? Justine se așeză lângă el în veranda japoneză, fără să-l atingă. Ce se întâmplă cu tine? Ochii ei începură să-și schimbe culoarea din căprui în verde, așa cum se întâmpla întotdeauna când era stăpânită de emoție. Firele de culoare roșie ale irisului ochiului ei stâng străluceau arzător în lumina soarelui. Stătea cu picioarele încrucișate, iar părul negru i se revărsa în spate pe umeri. Avea pielea albă și plină de pistrui fini, ca o adolescentă. Nasul, poate puțin prea lat, îi dădea personalitate, iar buzele cărnoase îi adăugau o notă de senzual. Anii fuseseră blânzi cu ea, arăta aproape la fel ca în ziua în care o întâlnise Nicholas, în urmă cu

zece ani pe plaja din West Bay Bridge din East End, Long Island, când ea era doar o fetiţă rătăcită. Acum însă era femeie în toată firea şi soţie; şi pentru un foarte scurt timp fusese şi mamă.

Nicholas îi dădu înapoi scrisoarea.

— Citeşte-o, spuse el cu o voce atât de lipsită de inflexiuni încât ea se nelinişti şi mai mult de starea în care îl vedea.

De când se întorsese acasă după operaţie, aproape opt luni de zile, se schimbase de tot, parcă era altcineva. Nu-i mai plăceau felurile de mâncare pe care i le gătea ea şi i se schimbaseră până şi somnul. De unde înainte dormea adânc şi sănătos, acum, mai ales după moartea fetiţei, îl auzea mereu cum umblă prin casă la ora trei noaptea. Şi cel mai rău era că de când îşi revenise după operaţie nu se mai antrena deloc, nici măcar un minimum necesar. În schimb, ieşea în *engawa* în fiecare zi şi se uita ţintă în praful din curte sau hoinărea prin grădină cu privirea goală de orice expresie.

La un moment dat fusese într-atât de preocupată de starea lui încât îi telefonase chirurgului care îl operase şi îi îndepărtase tumoarea, doctorul Hanami. Nicholas îl vedea acum din două în două săptămâni, iar acesta o asigurase că din punct de vedere organic toate erau în regulă.

— Soţul dumneavoastră a suferit o traumă serioasă, chiar dintre cele mai serioase, doamnă Linnear, îi spusese doctorul Hanami cu siguranţa unui profet. Nimic permanent, vă asigur. Nu e ceva provocat de medicaţia prescrisă. Situaţia prin care trece acum este ceva temporar şi numai pe fond nervos. Dar forţa lui de refacere este de-a dreptul remarcabilă. Repet, e vorba doar de o problemă minoră care va trece, e doar o chestiune de timp.

Dar Justine ştia mai bine. Ştia care era capacitatea lui Nicholas de a absorbi stresul psihologic din moment ce fusese lângă el pe vremea când Saigo îi vânase pe amândoi. Ştia cât de bine pregătit fusese Nicholas pentru a face faţă urmăririi şi asaltului lui Saigo şi cât de inteligent reuşise să dejoace planurile lui Akiko, iubita lui Saigo. Era greu de crezut că o operaţie ar fi putut fi cauza comportamentului lui actual.

Justine deschise plicul şi despături scrisoarea dactilografiată. Era de la Croaker, cel mai bun prieten al lui Nicholas. Când îl întâlnise Justine, Lew Croaker era detectiv cu grad de locotenent la departamentul poliţiei din New York şi avusese de cercetat crimele misterioase pe care le săvârşea Saigo. Apoi, la un an după ce Nicholas l-a ucis pe Saigo, Croaker a venit în Japonia să-şi ajute cel mai bun prieten, pe Nicholas, să captureze un agent rus care voia să pună mâna pe *Tenchi*, proiectul ultrasecret pentru foraj petrolier elaborat de Tanzan Nangi cu sprijinul guvernului japonez. Într-o încleştare pe viaţă şi pe moarte cu agentul Moscovei, Croaker se alesese cu mâna stângă retezată. De atunci, Nicholas n-a mai încetat niciodată să fie zguduit de remuşcări,

considerând că din cauza lui îşi pierduse Croaker mâna. Justine ştia mai bine adevărul, după cum nici Croaker nu-l învinuia pe Nicholas pentru cele întâmplate. Nicholas, atât de oriental în foarte multe privinţe, era în privinţa asta absolut occidental.

Dragă Nick şi Justine, citi ea. *Salutări din Marco Island. Presupun că vă întrebaţi de ce mi ne mai aflăm în Key West. Ei bine, adevărul e că pur şi simplu ne-am plictisit acolo la capătul lumii. E un loc ciudat chiar şi pentru Florida, care e un stat al naibii de ciudat, oricum l-ai privi. Trebuie să fii ori beţiv înrăit ori cu mintea aiurea ca să trăieşti acolo. Aşa că noi ne-am hotărât să plecăm.*

Aici în Marco Island pescuitul merge bine şi Alix începe să devină expertă în prinderea merlinilor. Am cumpărat o mică ambarcaţiune şi ieşim cu ea în larg. Câştigăm ceva, e drept, dar nu e nici un pericol să ne îmbogăţim. Pe de altă parte, am dat peste atâtea bârci care încercau să introducă cocaină în ţară încât Garda de Coastă mi-a dat un grad onorific de comandant. Ştii, presupun, că o dată născut poliţist, poliţist rămâi până la moarte.

Mă tot aştept ca Alix să-mi spună că îi e dor de New York şi de lumea paradelor de modă, dar până acum n-am auzit-o cu aşa ceva.

Nick, noua mea mână funcţionează! Doctorul ăla la care m-ai trimis la Centrul medical Todai din Tokio a fost un adevărat vrăjitor. Nu prea ştiu exact ce am în vârful încheieturii de la mâna stângă, dar e uimitor! Funcţionează atât de bine încât Alix a început să-mi spună Căpitanul Sumo.

Forţa din mâna asta nouă e îngrozitoare! Mi-au trebuit aproape două luni ca să învăţ s-o controlez şi alte patru luni ca s-o mişc cu dexteritate. Se pare că e făcută dintr-un amestec de titan, grafit şi un fel de policarbonat, toate ambalate într-o teacă ermetică. Îmi pare doar nespus de rău că tu şi Justine aţi fost plecaţi când am ajuns eu în Tokio ca să-mi monteze mâna.

Justine făcu o pauză şi riscă o privire către Nicholas. Când se întorseseră din călătoria la Bangkok, unde la o filială a lui Sato International se produceau mai multe componente pentru *Sphynx*, fusese furioasă pentru că lipsiseră tocmai în timpul vizitei lui Croaker. Oare Nicholas nu ştiuse că urma să sosească prietenul lui? În definitiv tocmai el îi aranjase lui Croaker vizita la doctorul de la Centrul Todai. Apoi se gândise dacă nu cumva Nicholas planificase intenţionat plecarea lor la Bangkok tocmai atunci. Începuse să-l suspecteze că nu mai voia să-şi vadă prietenul şi că n-avea nici un chef să se uite la proteza care n-ar fi făcut altceva decât să-i amintească de vina pe care şi-o găsea singur.

Oricum, ajunge acum cu vorba despre mine, continuă Justine să citească. *Ce e cu voi doi? Bănuiesc că aţi depăşit momentele grele prin care aţi trecut.*

Justine se opri, incapabilă pentru moment să citească mai departe.

Observă că Nicholas se uită la ea şi zâmbi cât putu mai natural.

Îşi drese glasul şi-şi lăsă privirea pe scrisoare.

Nici nu-mi vine să cred că au trecut luni de zile de când v-am scris ultima dată. Nu-mi vine să cred că nu ne-am văzut de ani de zile! Există cumva vreo şansă să luaţi o vacanţă? Ştiu o şalupă grozavă pe care aţi putea sta, iar Alix va fi încântată să vă vadă. Ce ziceţi? Cu drag, Lew.

— Ştii, zise Justine sondând terenul, pare o idee grozavă.

— Ce?

— Să acceptăm invitaţia lui Lew. Cred că ar fi minunat să ne întoarcem pentru scurt timp în State.

Nu-i pomeni însă nimic de dorinţa ei din ce în ce mai arzătoare de a se întoarce în America.

— Am putea să pescuim, să înotăm, să ne odihnim. Doar să râdem şi să ne simţim bine. Şi am fi şi cu nişte prieteni foarte buni, adăugă ea arătând cu degetul spre scrisoare. Eu nu ştiu ce părere ai tu, dar eu aş vrea să văd cu ochii mei de ce Alix îi zice lui Lew Căpitanul Sumo.

Justine o spusese cu gândul să-l destindă puţin, să-l facă să iasă din starea aceea apăsătoare, dar îşi dădu seama imediat că nu trebuia să pomenească de mâna lui Croaker. Nicholas tresări de parcă ar fi primit o palmă peste faţă, se ridică şi intră în casă.

Pentru un moment Justine rămase cu privirea pironită pe umbra unei uriaşe *criptomeria*, foarte îndrăgită de Nicholas. Apoi împături cu grijă scrisoarea lui Croaker şi o puse în plic.

În casă, Nicholas se opri în faţa uşilor glisante care dădeau în sala de antrenament. Avea o statură formidabilă care ar fi putut intimida pe oricine: umeri laţi şi puternici, o talie subţire ca a unui dansator şi nişte picioare lungi şi musculoase, de atlet profesionist. Faţa îi era aspră şi colţuroasă, dar atrăgătoare, fără a fi însă frumoasă în sensul clasic al cuvântului. Avea ochi lungi şi oblici, moştenire a strămoşilor asiatici, dar pomeţii obrajilor erau înalţi, iar bărbia solidă şi la fel de europeană ca a tatălui lui, englezul. Părul des şi negru căpătase acum şuviţe argintii, care o înduioşau pe Justine, şi din toţi porii fiinţei lui iradia un sentiment de linişte, dar şi de pericol.

Chiar când să treacă pragul îi sunară în minte cuvintele lui Lew Croaker, Lew ciungul. „Opreşte-te! îşi spuse iritat. Ai şi aşa destule pe cap şi fără să-ţi mai faci probleme de conştiinţă!" Undeva în adâncul minţii lui sălăşluia gândul că forma asta de vinovăţie a lui era ciudat de europeană, motiv pentru care se dispreţuia şi se întrebă dacă tatăl lui, colonelul, se simţise vreodată atât de puţin asiatic.

Justine avea dreptate. Ceea ce i se întâmplase lui Croaker fusese *karma* lui. Dar în acelaşi timp şi greşeala, deoarece ştia bine că el şi Lew Croaker se născuseră amândoi sub acelaşi semn. *Karma* lor se împletea

într-o țesătură de nedesfăcut. Erau ca niște frați siamezi, ce i se întâmpla unuia părea să-l afecteze negreșit și pe celălalt. Și nu i se părea deloc o coincidență faptul că scrisoarea lui Croaker sosea tocmai acum, într-un moment atât de critic.

Fără tragere de inimă, intră în sala de antrenament și își puse kimonoul lui negru din bumbac. Parcă nu și-l mai pusese de-o viață. I se păru chiar incomod și străin și îl trecură fiorii la gândul că asta putea să fie un semn rău prevestitor. Ce se întâmpla cu el? Nimic nu i se mai părea cum trebuie.

Sala mirosea a paie și a transpirație stătută. Nicholas se uită la sacul de box, așezat în picioare pe podea, la inelele atârnate în tavan, la spalierul din lemn din tavan până-n podea pe care îl făcuse cu mâna lui și pe care îl prinsese cu șuruburi de un perete, la barele de lemn așezate dezordonat, încrucișate deasupra capului, pe care obișnuia să se cațere, să se balanseze și să se atârne cu capul în jos, ținându-se în gleznе.

Închise ochii încercând să-și aducă aminte de câte ori intrase aici exersând elemente complicate ale specialităților lui din domeniul artelor marțiale: *aikido* și *ninjutsu*. Își amintea limpede antrenamentele grele din sala asta, cum muncise asudând din greu, dar oricât își încorda memoria nu fu în stare pentru nimic în lume să-și aducă aminte ce anume exersase. Cristoase, își zise el, simțindu-se dintr-o dată extenuat. Nu e posibil. Așa ceva n-are cum să se întâmple. Însă iată că se întâmpla, și chiar acum îl năpădea o pâclă tulbure și grea, care îi fura puterea de a raționa.

I se înmuiaseră genunchii și simți nevoia să se așeze. Rezemat de sacul de box Nicholas își aduse în sfârșit aminte de câteva crâmpeie din ultima lui luptă, dar erau numai scene disparate, rupte, fără nici o legătură între ele, îi reveneau pentru o clipă în minte și apoi se pierdeau, așa cum îți amintești de o iubire mare, dar de mult stinsă, și se îngrozi la gândul că nu mai putea fi stăpân pe memoria lui.

Își aminti de durerea pe care i-o pricinuise Koten, japonezul intrat în slujba rușilor, luptător de *sumo*, care-i retezase mâna lui Lew Croaker folosindu-se de *dai-katama*, sabia lungă japoneză pe care tatăl lui i-o dăduse când împlinise treisprezece ani. Și cioburile de amintiri începură să se lipească...

Nicholas fentă la dreapta și străpunse garda lui Koten însă acesta prinse iute *dai-katama* cu stânga și îl izbi năprasnic pe Nicholas în capul pieptului cu pumnul lui ca un baros, trântindu-l violent de pământ. Koten izbucni în râs.

— Nu te-am auzit țipând de data asta, barbarule, dar ai s-o faci curând.

Dai-katama vâjâi prin aer și vârful ei ascuțit ca un ac spinteca scândurile lustruite de la picioarele lui Nicholas.

Koten râse din nou când se văzu atacat de Nicholas. Un munte

atacat de o insectă care putea să înțepe și nimic mai mult.

Uriașul pară atacul *oshi* al lui Nicholas, folosind priza sabiei în loc să reacționeze așa cum ar fi prevăzut barbarul, adică *oshi* contra *oshi*. Nicholas simți lovitura cumplită în vârful umărului și auzi cu o limpezime halucinantă scrâșnetul osului și pocnetul încheieturii dislocate. Durerea îl fulgeră ascuțit de sus până jos, făcându-l să nu se mai poată folosi deloc de partea dreaptă a trupului.

— Asta e ceea ce Musashi numea *Vătămarea colțurilor*, barbarule, hohoti Koten spumegând de ură. Am să te fac fărâme puțin câte puțin, până te oblig să țipi de durere.

Se repezi la Nicholas simulând un atac cu sabia, aplicând acum un *oshi* pentru a-l trânti la podea, apoi se lăsă într-un genunchi deasupra lui. Lama coborî despicând un arc de cerc prin aer.

Disperat, Nicholas se zvârcoli ridicând brațul stâng și reuși să-l lovească pe Koten sub brațul ridicat, deviindu-i lovitura de sabie, dar din cauza umărului rănit nu fu capabil să ducă la bun sfârșit atacul *suwari waza*.

În schimb fu nevoit să dea drumul prea iute brațului lui Koten pentru a-i aplica un *atemi*, o lovitură percutantă cu cotul stâng. Auzi pe loc pocnetul oaselor crăpate.

Koten scoase un urlet de durere răsucindu-și trupul uriaș și desprinzându-se de victima lui, dar în același timp despică aerul cu sabia direct spre corpul lui Nicholas. Dar brațul acestuia prinse antebrațul lui Koten și mâna stângă lunecă iute ca un fulger de-a lungul lui, iar la capătul încheieturii apucă spre interior și răsuci. Osul mâinii uriașului plesni într-o clipă.

Acum erau chit într-un fel. Brațul drept al lui Koten atârna flasc pe lângă corp și uriașul nu mai putea ține sabia cu două mâini.

Însă Nicholas nu putu opri și al doilea atac. Koten își folosi umărul repezindu-se cu el în partea dreaptă a lui Nicholas, care de data asta nu se mai putu abține și urlă de durere. Apoi se rostogoli împleticindu-se, intrând direct într-o puternică *tsuki*, care pur și simplu îi goli plămânii de aer. Capul îi căzu pe piept și începu să gâjâie, iar plămânii lui încercau într-un reflex disperat să regăsească oxigenul pierdut.

O a doua *tsuki* primită în stern îl proiectă pe spate și într-o clipă toată uriașa masă de carne a lui Koten fu peste el, apăsându-se pe pieptul lui și împiedicându-l în continuare să înghită aer. Nicholas simți în gât gustul fierii. Era momentul cel mai periculos în *sumai*, o variantă de luptă *sumo* în care Koten era expert. Ideea era ca atacatorul să-și poată pune în valoare greutatea asupra unui inamic aflat cât mai aproape de sol, astfel încât forța luptătorului *sumai* să crească exponențial.

Koten duse vârful lucios al sabiei spre pieptul lui Nicholas, acoperit de *gi*-ul lui negru din bumbac, apoi se aplecă în față, apăsând și mai puternic. Execută prima tăietură, despicând pielea și cojind-o dintr-o

mișcare scurtă și precisă ca pe o coajă de măr. Sângele țâșni închis la culoare și fierbinte.

Pentru Nicholas începuse drumul spre moarte, dar gândurile lui se zbăteau înnebunite, căutând să se împotrivească. Intrând în starea de fără rațiune a Vidului, ființa lui acționă instinctiv. Mâna stângă țâșni în sus cu degetele rigide și lipite unul de altul asemeni unei lame de sabie și se înfipse exact în porțiunea moale dintre bărbia și gâtul lui Koten. Lovise așa cum fusese învățat în tehnica *kenjutsu*, la fel cum ar fi lovit cu o sabie: cu toată forța mușchilor, a minții și a spiritului. O făcuse fără să se gândească la carnea lui Koten, ci la ceea ce era dincolo de ea. Lovitura *Kite* pătrunse prin carne și cartilaje și luptătorul de *sumo* fu mort înainte ca senzația de durere să apuce să i se înregistreze în creier.

...După aceea, cu spiritul epuizat, cu inima scârbită de câtă violență îi adusese viața, Nicholas luase sabia *dai-katama* și o aruncase într-un lac nu prea îndepărtat de locul în care locuia acum, privind cum sabia se scufundase imediat, luând cu ea ultimele rămășițe ale unei vieți pe care voia din tot sufletul s-o lase în urmă.

Nicholas trase de *gi*-ul lui negru din bumbac și pipăi cu vârfurile degetelor cicatricele orizontale de pe piept, dovadă a rănilor pricinuite de Koten. Căci fără această dovadă cu siguranță că n-ar fi considerat amintirea asta mai mult decât un vis.

Brusc, auzi un zgomot în cameră și își întoarse capul de parcă s-ar fi așteptat la un atac din partea vreunui dușman.

O văzu pe Justine intrând desculță pe saltelele tatami și venind spre el. Nu spuse nimic când ea se ghemui lângă el. Ochii ei căutau întrebători fața lui încruntată, dar mâna ei nu-l atinse.

— Dacă ești atât de îndurerat, spuse ea cu blândețe, cel puțin poți să mă lași să te ajut.

Un timp el nu spuse nimic.

— Nu e nimic din ce ai putea face tu, spuse el în cele din urmă.

— Vrei să spui că nu e nimic din ce m-ai lăsa tu să fac.

Nicholas își ținea capul în jos cu privirea ascunsă de umbra pe care el însuși o crea.

— Te comporți prosteste, Nicholas.

— Din moment ce ești așa de sigură pe tine, așa să fie.

Justine se lăsă pe călcâie și îl privi cu atenție.

— Tu m-ai ajutat atunci când durerea mă copleșise. De ce nu mă lași...

— Nu-i același lucru.

— Zău? Bine, zise ea ridicând din umeri. Poate că n-o fi.

Îl atinse pe frunte cu vârfurile degetelor, doar pentru o clipă.

— Știi, Nick, mult timp după... moartea... n-am mai fost deloc

interesată de sex. Dar cred că lucrul ăsta a fost destul de evident.

— Nici unul dintre noi nu era atunci pregătit să... fie ca mai înainte, spuse el.

Justine aşteptă o clipă pentru a-l lăsa să înţeleagă că acum trebuia s-o lase să-şi ducă ideea până la capăt. Iar el ştia din experienţă cât de greu îi era ei să pună în cuvinte ceea ce simţea.

— Aversiunea mea pentru sex... ei bine, nu atât pentru fructul izvorât din sex, care de altfel mi-a adus atâta durere în loc să-mi aducă bucurie... Aversiunea asta a durat mai mult decât ar fi fost poate normal...

Observă privirea din ochii lui şi continuă.

— Da, Nick, eram conştientă de ceea ce făceam. Dar vezi tu, nu m-am putut opri. Dacă stau acuma să mă gândesc, cred că mi-am autoimpus un fel de pedeapsă perversă, un fel de rău intenţionat care m-a acaparat cu totul. Eram sigură că după tot ce s-a întâmplat n-ai să mă mai găseşti atrăgătoare. Nu, zise ea repede punându-i un deget pe buze ca să-l împiedice s-o întrerupă. Nu-i nevoie să-mi spui că n-a fost aşa, continuă ea zâmbind. E-n regulă. Chiar vorbesc serios. Tot ce am făcut mi-am făcut mie. Nu tu ai fost cauza. Tu ai fost doar efectul. Îmi pare nespus de rău. Aş vrea... aş vrea ca într-un fel să putem să ne întoarcem în timp ca să pot să înfrunt durerea mea altfel şi să n-o las să se reverse şi să te afecteze şi pe tine. Aş vrea să...

— Ai avut toate motivele să fi atât de îndurerată, spuse Nicholas.

— Dar cu durerea ta cum rămâne, Nick? îl întrebă ea privindu-l pieziş. A fost şi copilul tău, nu?

O spusese pe un ton stins fără să aibă deloc intenţia să dea o notă acuzatoare vocii ei.

— Nu vreau să vorbesc despre asta. Orice aş simţi eu în legătură cu asta e personal.

Justine fu luată total prin surprindere.

— Adică nu vrei să împărtăşeşti cu mine? Sunt soţia ta, Nick!

Era conştientă că ridicase tonul, dar nu se mai putea abţine.

— Am avut un copil împreună. Ea a fost a noastră.

— N-are nici un rost să te chinui să scoţi la iveală ceva ce e atât de evident.

Înfuriată, Justine izbucni:

— Ah, încetează! E atât de ireal felul în care eşti tu în stare să-ţi înăbuşi orice trăire! Iubire, ură, resentiment sau furie... Ia spune-mi ce ţi-ai zis tu despre mine când m-ai văzut tânguindu-mă şi bocind zi după zi? Sigur că din când în când trebuie să fi fost supărat, rănit chiar de faptul că eu mă închideam din ce în ce mai mult în mine şi te respingeam. Şi fiindcă veni vorba de vremurile alea, eu nici măcar acum nu ştiu ce-ai simţit tu după ce a murit copilul. N-ai plâns niciodată, cel puţin nu în prezenţa mea; n-ai vorbit niciodată despre asta, nici măcar

când eu am prins destul curaj ca să deschid discuția. Oare ai îngropat subiectul atât de adânc în sufletul tău încât acum nu simți nimic la trecerea micului ei spirit?

— Văd că te-ai întors la obiceiul tău de a fi și judecător și parte în procesele intentate mie, spuse Nicholas.

— Nu, fir-ar al dracului! Îți dau o șansă să te explici!

— Păi vezi? spuse el mult mai ușor decât simțea. În ochii tăi sunt deja vinovat, fiindcă pentru a te calma sunt acum obligat să-mi explic acțiunile.

— Sunt perfect calmă! strigă Justine.

— Ești roșie la față de atâta calm, ținu Nicholas să precizeze.

— Ia mai dute-n mă-ta! zise ea sărind în picioare și pornind să iasă afară din sală.

În drum se întoarse spre el:

— Ai plănuit înadins cearta asta. Să nu uiți!

Privirile lor se întâlniră și Nicholas știu că Justine avea dreptate. De ce nu putea să se aducă în starea de a-i spune ce simțise atunci când murise fiica lor sau ce simțea acum, chiar în clipa asta?

Și deodată înțelese, iar gândul acesta, ca un bolovan atârnat dintr-o dată de gât, îl făcu să transpire brusc. Frica. Îi era frică de frica imensă care creștea în trupul lui ca o ființă străină care avea să-l sufoce.

Senjin Omukae ridică receptorul și trimise după sergentul Tomi Yazawa. În timp ce aștepta își aprinse o țigară și trase fumul adânc în piept, suflând fumul spre tavan. Se uită afară prin mica fereastră a biroului lui, privind anticul castel imperial unde șogunii Tokugawa întemeiaseră cea mai lungă și cu siguranță cea mai frământată domnie din întreaga istorie a Japoniei, o domnie de două secole și jumătate.

Pe de altă parte, clanul Tokugawa avusese suverani chibzuiți și prinjulii. Aceștia, conștienți că trebuiau să distrugă fără milă, încă din fașă, orice încercare de rebeliune împotriva conducerii lor, se siliseră să aducă din China o formă de confucianism potrivită nevoilor lor. Această ramură a religiei impunea simțul datoriei și al loialității mai presus de orice altă trăsătură de caracter. Inițial, în forma chinezească pură, ideea însemna loialitate față de tată și mamă, dar familia Tokugawa, ca de altfel ca marea majoritate a japonezilor, n-a putut să nu modifice produsul original. Rezultatul a fost că pe lângă tată și mamă s-a mai adăugat și șogunul, căruia trebuia să i se arate și lui deplină loialitate, mai bine zis celor din marea familie Tokugawa.

Asta suna a reciclare a cursului istoriei, totuși nu era chiar așa. Senjin știa că înainte de Ieyasu Tokugawa, primul șogun, Japonia fusese o națiune sută la sută feudală, lăsată pradă permanentelor lupte pustiitoare între stăpânii regionali cunoscuți sub numele de *daimyo*. Ieyasu Tokugawa a schimbat toată starea de lucruri, unind prin sânge și

bătălie o întreagă naţie, reuşind în acest fel s-o întărească mai mult decât ar fi putut să prevadă cineva.

Dar pe de altă parte dependenţa absolută a Japoniei de sistemul rigid al castelor a început o dată cu şogunatul clanului Tokugawa, care vedea şi prin aceasta o măsură efectivă de a controla populaţia.

Într-un fel, medită Senjin poate pentru a suta oară, cei din neamul Tokugawa fuseseră nişte monştri ai controlului absolut asupra celorlalţi.

„La fel ca şi mine", îşi spuse el.

Auzi o tuse discretă şi întorcându-se cu faţa spre uşă văzu că sergentul Tomi Yazawa aştepta în prag. Îi făcu semn cu mâna.

— Intră, sergent.

Era obiceiul lui Senjin să nu se adreseze niciodată subordonaţilor lui pe numele lor, ci numind numai gradul. În felul lui de a gândi, asta îi conferea un anumit grad de control, transmiţându-le astfel oamenilor cât se putea de clar că ei nu erau oamenii lui ci ai marii familii a departamentului de poliţie.

— Cum stai cu cazul de crimă cu viol Mariko? Parcă aşa se numea fata aceea, nu?

— O fată sărmană abandonată. Se pare că nimeni de la clubul de streep-tease nu-i ştie numele de familie, spuse Tomi.

— Chiar aşa? se încruntă Senjin.

Nu o invită să ia loc. Era de principiul că subordonaţii trebuiau să stea în picioare în prezenţa lui. Începu să bată darabana pe blatul de oţel al biroului lui.

— Ai ceva progrese de raportat?

— Nu, domnule.

— Nimic?

— Ştiu că aţi citit dosarul şi adnotările mele săptămânale.

— Şi mesajul găsit asupra cadavrului? „AR FI PUTUT FI SOŢIA TA"? Ai făcut ceva progrese în legătură cu el?

— Ceva, ceva... Am stabilit că victima nu era măritată şi că ieşea cu bărbaţi. Prietenii ei bărbaţi nu veneau niciodată la club şi din discuţiile avute cu celelalte dansatoare am înţeles clar că printre ele Mariko n-a avut nici o confidentă. De fapt, celorlalte fete nici nu prea le păsau de ea. Ziceau că ea credea despre ele că sunt nişte javre. Se pare că Mariko avea vise de mărire.

— Atunci e clar că-şi greşise meseria, zise Senjin încruntându-se.

— Se pare că da, domnule.

Senjin se uită la Tomi Yazawa. Era o femeie micuţă, dar puternică, având totuşi toate rotunjimile unei femei frumoase. Faţa hotărâtă era dominată de nişte ochi mari, negri şi strălucitori, mult mai oblici decât ai unui asiatic obişnuit. Părul ei negru, lung şi lucios, era tras pe spate şi împletit într-un nod complicat în creştetul capului, lăsându-i faţa liberă şi luminoasă. Senjin ştia din experienţă că Tomi era

o femeie isteață, de altfel acesta era și motivul pentru care îi repartizase cazul Mariko. Căci dacă ea nu descoperea ceva, cu atât mai puțin ar fi făcut-o altcineva.

— Cât timp a trecut? Opt luni? Cred că e timpul să închidem dosarul cazului Mariko, spuse Senjin.

— Domnule, îmi permiteți să menționez că am fost singurul ofițer care s-a ocupat de acest caz, spuse Tomi ținând cu privirea un punct din perete cam la treizeci de centimetri deasupra locului unde stătea Senjin. Știu cum e să fii singur pe lume. Victima Mariko ar putea să vă pară dumneavoastră și departamentului ca o nimeni, dar ea a fost totuși o ființă omenească în multe privințe asemănătoare mie. Aș dori foarte mult să continuu să lucrez la cazul acesta până îl rezolv.

— Departamentul Metropolitan al Poliției nu se orientează după ceea ce ai vrea dumneata, sergent, spuse Senjin. Are regulamentul lui strict și interese mai presus de dorințele dumitale.

Observă cu satisfacție cum obrajii fetei devin roșii ca focul.

— Trebuie oare să-ți reamintesc cine anume ți-a dat mână liberă în toate lunile astea pentru rezolvarea unei crime pe care amândoi am suspectat-o încă din prima zi ca fiind de nerezolvat? Ar trebui să fii recunoscătoare pentru timpul pe care ți l-am alocat pentru propria ta cruciadă personală.

— Da, domnule, spuse Tomi. Apreciez înțelegerea de care ați dat dovadă față de mine. Doar că, vedeți dumneavoastră... cât timp a fost în viață, Mariko n-a avut pe nimeni care s-o ajute. Am vrut doar ca ea să știe că măcar acum a avut totuși pe cineva.

— Ai făcut tot ce-ai putut, sergent. Acum ai alte îndatoriri.

— Da, domnule.

Senjin se ridică brusc și se mișcă în așa fel încât să intre în raza vizuală a lui Tomi.

— Oamenii nu prea mă plac, nu-i așa sergent? întrebă el.

— Vă rog, domnule?

— Poate din cauza vârstei mele? continuă Senjin pe un ton care excludea orice răspuns. În șase săptămâni împlinesc douăzeci și nouă de ani. Sunt cumva prea tânăr în ochii lor pentru a fi comandantul diviziei omucideri?

— Vârsta n-are nici o importanță când e vorba de talent, domnule.

Senjin se uită direct în ochii ei când ea spuse asta și avu deodată o premoniție, un sentiment de neliniște fiindcă permisese unui alt prădător să pătrundă în teritoriul lui și se întrebă dacă nu cumva judecase greșit inteligența lui Tomi Yazawa. Senjin se mândrea cu capacitatea lui de a nu-și subestima inamicii. Dar dacă stătea bine să se gândească, acest detectiv sergent nu era dușmanul lui. Sau cel puțin nu încă.

— Nu cumva au senzația că în ciuda realizărilor departamentului

îmi lipseşte talentul de a conduce această divizie, sergent?

— Nu, domnule, nu cred.

Senjin încuviinţă dând din cap.

— Ei, acum ajungem totuşi undeva. Aşteptă un moment. Ei bine, zi sergent, spune-ţi punctul de vedere. Nu suntem decât noi doi aici.

— Dar cu aparatura de ascultare cum rămânc?

Senjin lăsă capul într-o parte şi zâmbi ca pentru sine. Da, gândi el, nu-i numai isteaţă, mai e şi iute. Îmi place. Va fi o adevărată plăcere s-o manevrez.

Ieşi de după biroul lui şi se apropie atât de mult de ea încât îi auzi respiraţia şi îi simţi mirosul pielii.

— Nu există aşa ceva aici în birou, zise el cercetându-i privirea. Se găseşte vreunul asupra dumitale?

— Sunt *curată*, domnule.

— Bine... atunci te rog spune ce ai de spus, îi ceru Senjin.

Tomi trase adânc aer în piept însă afluxul de oxigen păru să nu aibă nici un efect pozitiv asupra ei. Apropierea lui o inhibase şi devenise deodată foarte conştientă de persoana lui ca fiinţă umană. O fiinţă umană masculină. Ei îi plăcea să-l observe de obicei de la distanţă. De aproape însă Senjin avea capacitatea s-o facă să se simtă de parcă ar fi băut o noapte întreagă. Nările îi fură cuprinse de freamăt, pline de mirosul trupului lui. Făcu un efort şi reuşi să se reculeagă.

— Cer scuze comandantului că trebuie să-l întreb, ştie dânsul originea numelui său, Omukac?

Senjin zâmbi fără căldură.

— Consideră că nu.

— Un *omukae* e un sol venit din altă lume. Un fel de demon.

— Sau un înger.

— Da, spuse Tomi încercând să-şi umezească gura. Sau un înger. Dar în nici un caz un *omukae* nu e din lumea noastră.

Prin „nu e din lumea noastră" Senjin ştia că ea voise să spună Japonia.

— E părerea multora din subalterni că domnul comandant.... vru ea să urmeze, dar făcu o pauză, prinsă în capcana rigidei structuri sociale care categorisea critica la adresa superiorului drept păcat.

— Da, sergent, spuse Senjin cu un glas de oţel. După cum am zis, îţi acord permisiunea să spui ce gândeşti.

— E părerea unora dintre subalterni, începu Tomi din nou, că domnul camandant îşi face uneori datoria de parcă ar fi în realitate un *omukae*. De parcă i-ar păsa mai mult de persoana lui decât de departament sau divizie.

— Spune-mi, sergent, asta e şi părerea ta?

Tomi fu de-a dreptul zăpăcită. Această juxtapunere a conversaţiei formale cu apropierea fizică până la contact vizual intim, o lăsă fără

respirație.

„Să nu-l las să vadă", își zise ea.

— Ca să vă dau un răspuns foarte cinstit...

— Stai, zise Senjin tăios, întrerupând-o. Asta a fost o întrebare necinstită. O retrag. Vezi dumneata sergent, noi doi avem ceva în comun. Suntem fiecare în felul nostru niște paria în cadrul departamentului. Seria de decese nefericite și fulgerătoare ale comandanților de divizie, combinată cu ascensiunea rapidă a carierei mele m-au adus în fruntea departamentului omucideri. Poate că a fost vorba de o promovare nedorită din punctul din punctul de vedere al unora, nu?

Tomi nu spuse nimic. Îi era nespus de recunoscătoare șefului ei pentru că nu adusese în discuție propria ei ascensiune în cadrul departamentului, știind că ei amândoi cunoșteau natura acesteia. Se gândi de asemenea la șirul de decese care, așa cum amintise și Senjin, îl făcuse pe el să se afirme. De luni de zile un clan sângeros al Yakuzei[1] părea că operează chiar sub nasul poliției din Tokio și toate eforturile pentru capturarea membrilor lui se soldaseră cu eșecuri.

Asta până când Senjin Omukae s-a hotărât să acționeze clandestin, adică fără știrea departamentului. Descoperise un păienjeniș uluitor al corupției, al extorcării și mușamalizării și în cele din urmă al crimei, toate acestea fiind apanajul unor anumiți ofițeri din cadrul diviziei omucideri, care conspirau alături de *oyabun*, căpetenia clanului *Yakuza*. De fapt Senjin reușise de unul singur și cu mâna goală să-i doboare pe toți. Departamentul îi rămăsese apoi profund îndatorat și, datorită muncii lui, afacerea se rezolvase din interior, fără ca băgăreții de reporteri să poată adulmeca vântul scandalului iscat astfel, reușindu-se în același timp ca poliția să nu piardă nimic din prestigiul ei. După câte știa Tomi, urmaseră multe demisii în întreg departamentul.

Senjin se rupse de scurta relație intimă țesută între ei și se întoarse în spatele biroului, iar Tomi avu un sentiment de ușurare amestecată cu părere de rău, ceva ce oricum o tulbură foarte mult.

Senjin se gândi un moment trăgând apatic din țigara care arsese singură în scrumieră și era aproape pe terminate.

— Individualismul în căutarea dreptății, spuse el în cele din urmă, nu mai e deloc o crimă socială. Asta e opinia mea și ești liberă să le repeți asta și băieților.

Și Senjin trase cu sete un ultim fum, apoi strivi mucul de țigară în scrumieră.

— Dar din moment ce ai deschis subiectul, aș putea la fel de bine să-ți comunic ceva interesant. Sarcinile noastre aici sunt foarte variate, dar funcția noastră cea mai importantă e să nu permitem ca teroriștii să acționeze în Tokio. Și dacă n-ai dormit cumva în timpul cursurilor

[1] *Yakuza* vastă grupare a crimei organizate care operează în Japonia, aproximativ echivalentă Mafiei din Europa și America. [n. ed.]

noastre de orientare, știi atunci că teroriștii nu gândesc la fel ca toți ceilalți oameni. Acționează haotic. Sunt anarhici, ceea ce înseamnă că gândesc ca niște simpli indivizi. Datoria mea – de fapt datoria noastră, sergent – e să-i prindem pe acești teroriști înainte ca ei să producă daune. Am descoperit că de departe, cea mai bună metodă pentru a realiza acest lucru este să înveți să gândești ca un simplu individ. Iar dosarul meu – ca de altfel dosarul acestei divizii de când am venit eu aici acum cinci ani – poartă în el înțelepciunea strategiei mele.

Se uită din nou fix la Tomi.

— Am fost destul de clar?

— Perfect, domnule.

— Bun, spuse Senjin întorcându-se și aruncându-și din nou privirea pe fereastră. Acum că am închis dosarul Mariko, am o altă misiune pentru tine. Ai auzit de un om pe nume Nicholas Linnear?

— Da, răspunse Tomi. Cred că toată lumea din Tokio a auzit.

— Nu doar toată lumea din Tokio, spuse Senjin cu tâlc, apoi se întoarse cu fața spre ea. Ei bine, Linnear-*san* e noua ta misiune. Supraveghează-l de aproape. Protejează-l.

— Domnule?

— Șterge-ți privirea asta uimită de pe față, sergent, spuse Senjin, apropiindu-se din nou de Tomi. În dimineața asta a fost interceptată o transmisiune codificată a Armatei Roșii, iar acum douăzeci de minute codul a fost spart. Iată mesajul.

Îi întinse o bucată de hârtie și când Tomi întinse mâna după ea, degetele lor se atinseră. Pentru o clipă se priviră în ochi, apoi grăbită, Tomi își concentră atenția asupra mesajului dactilografiat. În timp ce ea citea, Senjin continuă:

— Se pare că Linnear-*san* e ținta unei directive de eliminare venită din partea Kremlinului. După cum vezi, rușii l-au condamnat și au programat asasinarea lui în decurs de o săptămână.

Furo-ul Shakushi se afla în Roppongi, acel cartier din Tokio unde un străin se simte mai puțin străin și unde nici un japonez de peste optsprezece ani nu se simte în largul lui.

Baia publică se afla nu departe de biroul lui Nangi, pe o stradă lăturalnică plină de cafenele și discoteci care, începând cu miezul nopții, deveneau inima palpitantă a orașului. Într-un colț pe partea cealaltă a străzii se găsea un magazin cu aparatură audio-video, a cărui fereastră înaltă de cinci metri era compusă în întregime din ecrane TV sincronizate în așa fel încât să redea o singură imagine uriașă, de obicei a câte vreunei cântărețe sau a vreunui cântăreț dornici de afirmare. Aceștia constituiau acea formă ciudată de star japonez al zilelor noastre. Erau îmbrăcați și se comportau în timpul spectacolelor după moftu rile și capriciile tinereții de azi; apăreau pe firmament ca niște comete și tot

aşa şi dispăreau.

În interiorul băii publice Nangi plăti o cheie numerotată legată cu elastic, apoi trecu mai departe şi începu încet să se dezbrace. Pentru el ritualul acesta banal nu era la fel de uşor de realizat ca pentru ceilalţi oameni. În timpul războiului se petrecuse ceva cu nervii de la picioare, obligându-l de atunci să facă nişte mişcări bruşte, parcă necontrolate. Ajutându-se de bastonul lui cu cap de dragon, se lăsă încet cu trupul lui firav pe banca din lemn lustruit aşezată în faţa unui şir de dulăpioare metalice.

În timp ce se dezbrăca se gândi cum va reacţiona Kusunda Ikusa când îl va vedea. Fără îndoială că Ikusa primise destule informaţii despre el. Trebuia aşadar să ştie despre ochiul drept al lui Nangi, cu pleoapa înghеţată pe vecie pe jumătate deschisă peste o orbită nefolositoare în care se întrezărea un glob alb-albăstrui şi ceţos. S-ar fi putut foarte bine ca lui Ikusa să i se fi prezentat deja o fotografie a lui, dar ceea ce va conta va fi acel prim moment când Nangi, uitându-se cu ochiul lui bun direct în ochii lui Kusunda, va şti din ce aluat e plămădit acel om şi dacă va fi posibil să-l învingă într-o înfruntare psihologică.

Pentru câteva momente rămase aproape nemişcat. Tânjea după o ţigară, dar din ziua în care fusese îngropat Seiichi Sato se lăsase de fumat. Nu ca să se autopedepsească, ci să aibă o amintire eternă a spiritului prietenului său, ca o flacără arzând deasupra mormântului unui soldat. De aceea de câte ori tânjea după o ţigară îşi amintea de Seiichi. Fratele mai mare al acestuia îşi sacrificase viaţa în timpul războiului pentru a-l salva pe Nangi. Acum Seiichi era şi el mort şi nimeni în afară de Nangi nu mai ştia asta, nici măcar Nicholas.

Nangi îşi aminti de ceremonia buddhistă atât de lipsită de valoare pentru el din timpul înmormântării lui Seiichi, dar atât de necesară în lumea lui Buddha şi a spiritelor Shinto. Îşi aminti cum rostise în gând o rugăciune în latineşte în timp ce beţişoarele aromate erau rând pe rând aprinse şi călugării îşi începeau litaniile melodioase.

Apoi, după ce-şi golise tabachera de argint aruncând ţigările la coşul de gunoi, luase trenul înapoi spre Tokio şi se trezise că ajunsese la biserică în loc de birou.

Războiul îl schimbase pe Nangi în multe privinţe. Îl costase un ochi şi deplina folosinţă a picioarelor. Îl costase viaţa celui mai bun prieten al lui, însă nimic nu fusese pentru el mai benefic şi mai profund decât trecerea la religia catolică. Plutind singur pe o plută în mijlocul Pacificului, având încă în minte imaginea morţii lui Gotaro ca pe o rană proaspătă, îşi căutase înfrigurat mângâierea şi îşi găsise propriul spiritul. Dumnezeu nu era un concept recunoscut nici de buddhism, nici de shintoism, dar Dumnezeu era ceea ce căutase Nangi în tot acel timp şi în consecinţă Dumnezeu fusese cel căruia îi adresase el rugăciunile. După război, primul lucru pe care a căutat să pună mâna a fost Biblia.

După ani şi ani de la funeraliile lui Seiichi, Nangi intrase în biserica lui şi se aşezase în confesional. „Iartă-mă, Părinte, căci am păcătuit..."

Se liniştise atunci, iar tulburarea i se risipise. Fusese trist, dar Dumnezeu fusese cu el, iar el găsise mângâiere la gândul că nu mai era singur. Însă uneori, ca şi acum, în baia plină de abur, Nangi avea îndoielile lui. Nu ştia dacă religia catolică îl făcuse mai puternic sau mai slab. Era adevărat că în clipe de grea încercare credinţa lui în Dumnezeu îl menţinuse la suprafaţă, dar avusese şi momente, ca acum de pildă, când începea să fie preocupat de sprijinul pe care i-l putea oferi litania catolică, de adeziunea lui la învăţătura izvorâtă de la Roma. Aceste lucruri începuseră să nu-i mai dea siguranţa dorită. Pe de o parte înţelegea că parte din credinţa lui consta în supunerea faţă de voinţa Domnului şi de dictatele bisericii; pe de altă parte se simţea uneori ca un individ dependent de droguri conştient de forţa pe care o exercita drogul asupra lui, diluându-i încet, dar sigur, voinţa. Iar toate astea îl înfricoşau.

Şi ce era şi mai rău, era că se abţinea să se confeseze în faţa preotului, fiind convins că însăşi această reţinere era un păcat, dar nu se putea pune de loc în situaţia de a-şi admite eşecul. Oare asta însemna că îl înşelase pe Dumnezeu? Sau că Dumnezeu îl înşelase pe el?

La asta nu ştia ce să răspundă şi de multe ori se întreba ca şi acum, dacă exista vreo diferenţă între cele două posibilităţi. În confuzia lui, îi era imposibil să găsească comunicarea, fapt care-i sporea şi mai mult senzaţia de izolare, de semn rău prevestitor de provenienţă romană sau de amurg spiritual care pogoară asupra lui şi a celor din jurul lui.

Nangi îşi concentră atenţia ochiului lui bun spre uşa metalică închisă din faţa lui. Se întoarse cu gândul înapoi în prezent şi începu să respire adânc, concentrându-se, ştiind că va avea nevoie de toate resursele pentru a-i face faţă lui Kusunda Ikusa.

Gol puşcă, Nangi răsuci cheia în broasca dulăpiorului, apoi o scoase şi o prinse cu elasticul în jurul taliei. Se rezemă în baston mai mult decât ar fi făcut-o în mod normal, dar acum se afla într-un loc public. Învăţase mai de mult că un om isteţ putea să-şi atragă avantaje sigure de pe urma incapacităţii sale fizice. Eroul de război inspira încă o imagine puternică în Japonia, iar Nangi învăţase să exploateze din plin toate avantajele de care putea beneficia.

Nangi păşea pe coridorul umed, placat cu gresie, şi ochiul lui bun, aşezat în ciudata orbită triunghiulară, străluca parcă ireal. Pardoseala era confecţionată din plăci de lemn pe sub care se aflau canale de drenaj din beton pentru evacuarea apei. În timpul mersului, bastonul lui pocnea pe duşumea şi trimitea ecouri până departe, în hol.

În cămăruţă o tânără îi luă bastonul şi el se aşeză lângă o cadă aburindă, iar fata îngenunche pentru a turna apă peste el cu polonicul. În acelaşi timp o altă fată îl săpunea şi îl freca de zor cu un enorm burete

natural. Nangi era astfel înmuiat sub torente de apă fierbinte, într-un ritual care îi dădea furnicături de plăcere.

Curățat, *purificat*, cum ar fi spus shintoiștii, Nangi fu ajutat să se ridice în picioare, i se înapoie bastonul și fu îndreptat spre cealaltă parte a încăperii.

Kusunda Ikusa îl aștepta.

Nangi rămase de-a dreptul uluit. Nu s-ar fi așteptat în ruptul capului ca individul să fie atât de tânăr. Cu siguranță că nu avea nici treizeci de ani, era pur și simplu un copil. Putea oare ca cineva atât de tânăr să reprezinte într-adevăr gruparea Nami și, prin aceasta, chiar pe Împăratul Japoniei?

Poate că Ikusa fusese cândva luptător de *sumo*. Picioarele lui musculoase erau curbate sub greutatea unui trup masiv. Colaci mari de carne rozalie curgeau în cascade de sub brațele și de deasupra șoldurilor lui. Dar cu toate astea părea la fel de ucigător și de aerodinamic ca un glonte. Capul îi era complet lipsit de păr, păstrând doar o umbră întunecată acolo unde ar fi trebuit să i se afle podoaba capilară. Avea urechi mici, feminine, iar arcul gurii amintea de cel al unei gheișe sau al unui bărbat care ar fi interpretat un rol feminin într-o piesă de teatru. Însă ochii negri ca tăciunele, așezați ca niște pietre prețioase pe figura lui plată și acoperită cu straturi de grăsime, păreau să genereze raze de lumină invizibilă care pătrundeau până și în cele mai întunecoase unghere ale sufletului celui privit. Poseda multă *hara*, o mare putere interioară, și Nangi se simți pe loc îngrijorat.

— Tanzan Nangi, e o onoare să vă întâlnesc, spuse Kusunda Ikusa înclinând formal capul. Sunt aici în calitate de reprezentant al lui Nami. Deci când mă adresez dumneavoastră o fac cu vocea lui Nami, toți uniți într-o singură voce.

Acest ritual al întâlnirii și prezentării fu îndeplinit pe un ton grav, aproape aspru, parcă curios infectat de tempoul melodios al unui călugăr shintoist.

— Kusunda Ikusa, e o onoare să vă întâlnesc, replică Nangi pe un ton asemănător. Prezența lui Nami se face simțită, iar vocea auzită.

Kusunda Ikusa dădu din cap satisfăcut că ritualul preliminar se derulase după toate regulile etichetei. Ridică un braț plin de mușchi și grăsime.

— Am rezervat un spațiu privat pentru a putea discuta nestingheriți de nimeni.

Îl conduse pe Nangi în perimetrul bazinului, un spațiu enorm acoperit cu o cupolă arcuită al cărui plafon se pierdea din vedere undeva sus. În sală, ecourile vocilor șoptite erau reflectate de colo-colo de zidurile curbate placate cu gresie. Ikusa se opri în dreptul unei nișe, unde valuri mici de apă verde clipoceau lovindu-se de gresia verde. La doi metri în mijlocul apei fusese ridicat un perete din sticlă gofrată. Lumina

trecea prin această barieră translucidă aducând o dată cu ea umbre anonime mişcându-se leneş şi somnolente în enormul bazin de dincolo.

Ikusa alunecă fără efort în apă, iar Nangi, punând bastonul pe dalele de lemn de lângă bazin, coborî şi el cu destulă dificultate. Se întrebă dacă Ikusa alesese intenţionat baia asta, care îl punea pe el în situaţia de a-şi expune în public incapacitatea fizică.

Pentru un timp plutiră în apa îmbietor de caldă uitând definitiv de frenezia lumii de afară. Aici se aflau într-o pace deplină, legănaţi pe braţele aproape materne ale apei binefăcătoare. Sau cel puţin aceasta era atmosfera pe care voia Ikusa s-o creeze.

Nangi închise ochiul bun şi se apucă de marginea bazinului, încercând să nu se gândească la nimic. Nu-şi deschise ochiul şi nu se concentră la nimic decât atunci când îl auzi pe Ikusa că-şi drege glasul.

Apoi îi văzu ochii care aruncau parcă raze de foc în timp ce privea şi clipi ca şi când n-ar fi putut suporta privirea. Lumina reflectată de apă ilumina cu mici pete faţa lui Ikusa ca pe un ecran pe care soarele şi norii alergau într-o puzderie de şabloane de forme schimbătoare.

Şi într-adevăr era un fel de ecran care reflecta mai mult decât simpla lumină. Nangi ştia că va avea nevoie să citească pe faţa aceea dacă avea de gând să se păstreze tare în timpul acestei conferinţe.

— Nangi-*san*, începu Kusunda Ikusa, Nami doreşte să vorbească cu dumneavoastră în legătură cu o problemă de cea mai mare urgenţă.

— Aşa m-aţi lăsat să înţeleg din conversaţia de la telefon, spuse Nangi pe un ton neutru, care putea să sune a încuviinţare.

— Nami are unele motive de îngrijorare... motive semnificative în ceea ce priveşte modul în care vă conduceţi afacerile.

— N-am ştiut că Nami ar avea vreun motiv să supravegheze activitatea lui Sato International, replică Nangi fără să lase să i se citească pe faţă vreo emoţie.

— Au survenit două evenimente care au făcut ca acest lucru să devină imperios necesar, spuse Ikusa. Primul e legat de implicarea dumneavoastră în Proiectul Tenchi. Programul acesta de explorare în domeniul petrolier este sponsorizat de guvern, prin urmare e absolut natural ca Nami să fie interesat în această chestiune.

Nangi văzu că Ikusa nu era pregătit pentru a continua imediat şi îşi închise din nou ochiul sănătos de parcă ar fi fost singur, relaxat şi meditativ. Nu-i păsa deloc de felul în care începuse întâlnirea, simţise deja tonul acuzator al lui Ikusa, care nu avusese nimic specific în el, dar tocmai de aceea era cu atât mai agresiv. Acum Ikusa încerca în mod deliberat să-l momească nespunându-i imediat al doilea eveniment care declanşase interesul lui Nami asupra activităţii lui Sato International.

Lui Nangi i se păru că încă de la bun început Ikusa se purtase aşa fel încât să-l facă să se simtă ofensat. Ce spera să câştige cu asta? Era pur şi simplu o încercare de a prelua controlul în această discuţie sau

exista un alt motiv, mult mai alarmant?

Nangi își eliberă mintea, conștient că n-avea rost să-și piardă timpul punându-i tot felul de întrebări lui Ikusa și că nu-i rămânea de făcut decât să-l asculte și să caute să-i pătrundă cât mai mult gândurile. Numai după aceea putea să-și răspundă la întrebări.

— Acum trei ani, spuse în cele din urmă Ikusa, proiectul Tenchi a fost la un pas de a fi compromis de ruși. De atunci încoace, Tenchi a adus profituri mult mai mici decât fusese inițial preconizat.

Nangi mișcă apa cu mâinile.

— Foarte adevărat, dar în primul rând trebuie spus că Nicholas Linnear a fost acela care a apărat secretul proiectului Tenchi de ruși, chiar și atunci când a trebuit s-o facă numai cu o mână. În al doilea rând, am descoperit că șisturile de pe fundul oceanului lângă insulele Kurile sunt cu mult mai dense decât ar fi normal pentru roca subterană din largul coastelor. Geologii noștri sunt acum convinși de acest adevăr din cauza numărului mare de cutremure de aici. Configurația șisturilor este deci total diferită.

Un timp nu mai spuse nici unul nimic. Umbrele mișcătoare de pe paravanul din sticlă gofrată se vedeau difuz și, combinate cu clipocitul molcom al apei, produceau o imagine pe care fiecare putea s-o interpreteze în felul lui.

— Nami a citit rapoartele geologilor dumneavoastră, spuse Ikusa pe un ton care interzicea orice dezaprobare.

Nangi simți că iar era momit. Ikusa nu făcuse nici o afirmație împotriva lui Nangi sau a lui Sato International și Nangi bănuia că nici nu avea să facă vreuna. Știa oare Ikusa ceva? Sau pornise doar la pescuit? Asta ar explica faptul că-l tot încerca și-l momea întruna. Poate că nu avea date cât de cât substanțiale și încerca să-l determine pe Nangi să-i furnizeze elementele care să-i dovedească greșelile.

— În acest caz, spuse Nangi, Nami cunoaște eforturile deosebite pe care le facem pentru a aduce Tenchi la capacitate maximă.

— Tenchi, zise Ikusa fără tragere de inimă, e doar una din problemele care ne frământă.

Făcu o pauză bătând apa din fața lui cu picioarele și împrăștiind unde concentrice la suprafață. Când undele ajunseră la Nangi, Ikusa își continuă ideea.

— Originea îngrijorării, sau chiar a neliniștii, n-ar fi deloc un termen prea tare în aceste circumstanțe... originea se află în altă parte.

Nangi știa bine că nu trebuia decât să fie foarte răbdător, căci până la urmă Ikusa îi va dezvălui adevăratul motiv al acestei întâlniri. Nangi avea și el secretele lui, bine îngropate, e adevărat, dar era vulnerabil ca orice om care are de păstrat anumite secrete importante. În ciuda bunelor lui intenții, modul specific de interogare al lui Ikusa îl pătrundea încet, încet, slăbindu-i voința. Știa că trebuia să-și dubleze

Faţa lui Ikusa tremura parcă sub impulsul unei furii interioare, ca şi când el personal ar fi fost insultat de aceste evenimente, ca şi când el ar fi întruchipat întreaga Japonie ofensată.

— E adevărat că America posedă încă o imensă gamă şi cantitate de resurse naturale pe care noi nu le vom avea niciodată, iar forţa ei militară e înspăimântătoare. Dar gândiţi-vă, Nangi-*san*, este oare America aceeaşi naţiune cu cea care ne-a ocupat în 1946? Nu. Analfabetismul şi crima se amplifică la ei an de an. America se luptă să stăvilească corcirea populaţiei, negrii au o natalitate care deja face ca destinul americanilor albi să fie pecetluit. Politica uşilor deschise faţă de imigranţi nu-i va salva, ci le va da lovitura de graţie. Din punct de vedere fiscal, America e la pământ, are datorii pe care nu le mai poate suporta. Numărul falimentelor băncilor e în continuă creştere şi după cum ştim, vor avea exact efectul bulgărelui de zăpadă. America e o ţară aflată într-un declin grav şi mai mult ca sigur ireversibil.

— Chiar acceptând că tot ce aţi spus e adevărat, spuse Nangi, nu văd ce legătură are asta cu Nicholas Linnear.

Ikusa se încruntă şi uriaşul lui trup se ridică punând în mişcare un nou şir de valuri mici.

— O fi având Nicholas Linnear tată englez şi mamă japoneză, dar acum el e american. Şi încă unul, aş putea să adaug, cu legături în lumea spionilor americani. Sper că ştiţi că la data când a fost capturat şi torturat de ruşi, era angajatul unui important aparat american de spionaj.

Ikusa făcu o pauză, lăsând ca ultimile cuvinte să atârne în aer ca o acuzaţie.

— Linnear-*san* a îndurat multă durere şi suferinţă pentru a păstra secretul proiectului Tenchi sub torturile ruşilor, spuse Nangi.

Ikusa zâmbi ca şi când s-ar fi aşteptat la acest răspuns şi se simţea oarecum recompensat că tocmai fusese formulat.

— Ne este foarte bine cunoscută loialitatea dumneavoastră faţă de această corcitură, Nangi-*san*.

Nangi rămase nemişcat. Trebuia să uzeze de fiecare fir de putere de stăpânire pentru a nu se lansa în vreo declaraţie nesăbuită care ar fi putut să-l condamne în ochii lui Ikusa.

— După cum v-am spus, răspunse Nangi pe un ton calm, cunosc care-mi sunt îndatoririle.

— Americanii, spuse Ikusa de parcă Nangi nici n-ar fi deschis gura, sunt maeştri ai minciunii şi înşelătoriei. Când îţi sunt duşmani, te înfrâng; iar când îţi sunt prieteni, te exploatează şi te vând. Ei şi englezii au perfidia în sânge, e ceva congenital.

Nangi, ascultând cu atenţie, sesiză că Ikusa trecuse de la general la particular: acum vorbea despre Nicholas.

— Fuziunea dintre Sato International şi Tomkin Industries n-ar fi trebuit să fie niciodată aprobată, zise Ikusa întorcându-şi capul cu

mişcări mici, cuprinzând cu vederea nu numai pe Nangi, ci şi tot locul din jurul lor. Trebuie să vă fie clar că Tenchi e prea vital pentru securitatea viitorului şi a independenţei Japoniei din punct de vedere al surselor străine de energie. Nu trebuie să vă reamintesc faptul că Japonia a fost total dependentă de alţii în ceea ce priveşte combustibilul, ceea ce ne-a făcut atât de vulnerabili. Asta a fost şi motivul pentru care a fost lansat proiectul Tenchi, adăugă Ikusa fixându-şi din nou ochii iscoditori asupra lui Nangi. Un alt motiv pentru care fuziunea a fost o eroare este că firma dumneavoastră, Nangi-*san*, deţine prea multe secrete, industriale, guvernamentale, chiar şi militare, pentru a avea în interiorul ei, implicat atât de intim, tocmai un american. Deja ne-aţi pus în mare pericol. Este de neimaginat să continuaţi pe aceeaşi linie.

Nangi nu spuse nimic, deşi acum ştia ce va urma. Lasă-l pe Ikusa să vorbească cu voce tare, îşi zise el. Eu n-am să-l ajut în nici un fel.

— Nami consideră că această asociere nesigură cu americanul, atât din punct de vedere profesional cât şi personal, trebuie să se încheie, spuse Kusunda Ikusa. Şi cu cât mai repede cu atât mai bine.

Nangi nu comentă nimic. Aparent, Ikusa se simţi dator să vorbească pentru el.

— Aveţi treizeci de zile pentru a desface legătura dintre Sato International şi Tomkin Industries. Dar insist ca întreg personalul de la Tomkin să fie imediat exclus de la orice fel de implicare sau apropiere de proiectul Tenchi. Şi bineînţeles că asta îl va exclude şi pe Nicholas Linnear.

Nangi se simţi de parcă i-ar fi fost înmânată o condamnare la moarte.

— Şi cum rămâne cu *kobun*-ul care se ocupă cu fabricarea cipului *Sphynx*? Asta e prima şi cea mai completă societate comercială pe care am înfiinţat-o împreună cu Tomkin. Ei ne-au adus tehnologia pentru cipul *T-PRAM*. Profiturile sunt enorme.

— *Kobun*-ul va fi în mod evident dizolvat, spuse Ikusa parcurgând din nou sala cu privirea.

— Fără participarea lui Tomkin, spuse Nangi, rămânem cu mâinile goale. Tehnologia ne-a fost încredinţată pe principiul bunei-credinţe.

Ochii lui Kusunda alunecară spre Nangi.

— Dacă cipul *T-PRAM* Sphinx e atât de profitabil pe cât pretindeţi, spuse el, veţi găsi o metodă să ... ăăă... să vă apropriaţi tehnologia în cauză.

— Eu n-am să fur de la un prieten.

— Consider că aveţi nevoie de ceva timp să meditaţi la această problemă, spuse Ikusa rar şi cu prudenţă, apoi ridică o mână ca şi când ar fi vrut să dea o binecuvântare. Aveţi nevoie să discerneţi cu precizie care vă sunt adevăraţii prieteni.

Fața lui Ikusa tremura parcă sub impulsul unei furii interioare, ca și când el personal ar fi fost insultat de aceste evenimente, ca și când el ar fi întruchipat întreaga Japonie ofensată.

— E adevărat că America posedă încă o imensă gamă și cantitate de resurse naturale pe care noi nu le vom avea niciodată, iar forța ei militară e înspăimântătoare. Dar gândiți-vă, Nangi-*san*, este oare America aceeași națiune cu cea care ne-a ocupat în 1946? Nu. Analfabetismul și crima se amplifică la ei an de an. America se luptă să stăvilească corcirea populației, negrii au o natalitate care deja face ca destinul americanilor albi să fie pecetluit. Politica ușilor deschise față de imigranți nu-i va salva, ci le va da lovitura de grație. Din punct de vedere fiscal, America e la pământ, are datorii pe care nu le mai poate suporta. Numărul falimentelor băncilor e în continuă creștere și după cum știm, vor avea exact efectul bulgărelui de zăpadă. America e o țară aflată într-un declin grav și mai mult ca sigur ireversibil.

— Chiar acceptând că tot ce ați spus e adevărat, spuse Nangi, nu văd ce legătură are asta cu Nicholas Linnear.

Ikusa se încruntă și uriașul lui trup se ridică punând în mișcare un nou șir de valuri mici.

— O fi având Nicholas Linnear tată englez și mamă japoneză, dar acum el e american. Și încă unul, aș putea să adaug, cu legături în lumea spionilor americani. Sper că știți că la data când a fost capturat și torturat de ruși, era angajatul unui important aparat american de spionaj.

Ikusa făcu o pauză, lăsând ca ultimile cuvinte să atârne în aer ca o acuzație.

— Linnear-*san* a îndurat multă durere și suferință pentru a păstra secretul proiectului Tenchi sub torturile rușilor, spuse Nangi.

Ikusa zâmbi ca și când s-ar fi așteptat la acest răspuns și se simțea oarecum recompensat că tocmai fusese formulat.

— Ne este foarte bine cunoscută loialitatea dumneavoastră față de această corcitură, Nangi-*san*.

Nangi rămase nemișcat. Trebuia să uzeze de fiecare fir de putere de stăpânire pentru a nu se lansa în vreo declarație nesăbuită care ar fi putut să-l condamne în ochii lui Ikusa.

— După cum v-am spus, răspunse Nangi pe un ton calm, cunosc care-mi sunt îndatoririle.

— Americanii, spuse Ikusa de parcă Nangi nici n-ar fi deschis gura, sunt maeștri ai minciunii și înșelătoriei. Când îți sunt dușmani, te înfrâng; iar când îți sunt prieteni, te exploatează și te vând. Ei și englezii au perfidia în sânge, e ceva congenital.

Nangi, ascultând cu atenție, sesiză că Ikusa trecuse de la general la particular: acum vorbea despre Nicholas.

— Fuziunea dintre Sato International și Tomkin Industries n-ar fi trebuit să fie niciodată aprobată, zise Ikusa întorcându-și capul cu

mişcări mici, cuprinzând cu vederea nu numai pe Nangi, ci şi tot locul din jurul lor. Trebuie să vă fie clar că Tenchi e prea vital pentru securitatea viitorului şi a independenţei Japoniei din punct de vedere al surselor străine de energie. Nu trebuie să vă reamintesc faptul că Japonia a fost total dependentă de alţii în ceea ce priveşte combustibilul, ceea ce ne-a făcut atât de vulnerabili. Asta a fost şi motivul pentru care a fost lansat proiectul Tenchi, adăugă Ikusa fixându-şi din nou ochii iscoditori asupra lui Nangi. Un alt motiv pentru care fuziunea a fost o eroare este că firma dumneavoastră, Nangi-*san*, deţine prea multe secrete, industriale, guvernamentale, chiar şi militare, pentru a avea în interiorul ei, implicat atât de intim, tocmai un american. Deja ne-aţi pus în mare pericol. Este de neimaginat să continuaţi pe aceeaşi linie.

Nangi nu spuse nimic, deşi acum ştia ce va urma. Lasă-l pe Ikusa să vorbească cu voce tare, îşi zise el. Eu n-am să-l ajut în nici un fel.

— Nami consideră că această asociere nesigură cu americanul, atât din punct de vedere profesional cât şi personal, trebuie să se încheie, spuse Kusunda Ikusa. Şi cu cât mai repede cu atât mai bine.

Nangi nu comentă nimic. Aparent, Ikusa se simţi dator să vorbească pentru el.

— Aveţi treizeci de zile pentru a desface legătura dintre Sato International şi Tomkin Industries. Dar insist ca întreg personalul de la Tomkin să fie imediat exclus de la orice fel de implicare sau apropiere de proiectul Tenchi. Şi bineînţeles că asta îl va exclude şi pe Nicholas Linnear.

Nangi se simţi de parcă i-ar fi fost înmânată o condamnare la moarte.

— Şi cum rămâne cu *kobun*-ul care se ocupă cu fabricarea cipului *Sphynx*? Asta e prima şi cea mai completă societate comercială pe care am înfiinţat-o împreună cu Tomkin. Ei ne-au adus tehnologia pentru cipul *T-PRAM*. Profiturile sunt enorme.

— *Kobun*-ul va fi în mod evident dizolvat, spuse Ikusa parcurgând din nou sala cu privirea.

— Fără participarea lui Tomkin, spuse Nangi, rămânem cu mâinile goale. Tehnologia ne-a fost încredinţată pe principiul bunei-credinţe.

Ochii lui Kusunda alunecară spre Nangi.

— Dacă cipul *T-PRAM* Sphinx e atât de profitabil pe cât pretindeţi, spuse el, veţi găsi o metodă să ... ăăă... să vă apropriaţi tehnologia în cauză.

— Eu n-am să fur de la un prieten.

— Consider că aveţi nevoie de ceva timp să meditaţi la această problemă, spuse Ikusa rar şi cu prudenţă, apoi ridică o mână ca şi când ar fi vrut să dea o binecuvântare. Aveţi nevoie să discerneţi cu precizie care vă sunt adevăraţii prieteni.

Nangi rămase mut. Avea senzaţia că fusese răstignit pe o stâncă şi aştepta sosirea păsărilor care se hrănesc cu stârvuri, care să-i dezgolească oasele de carne.

— Deja mi-aţi afirmat de mai multe ori că ştiţi care vă sunt îndatoririle, Nangi-*san*, spuse Ikusa pe un ton care în oricare altă situaţie ar fi putut fi considerat un ton binevoitor, aşa că în actualul context nu e cazul să vi le reamintesc eu. Totuşi, o fac. Datoria faţă de Împărat, faţă de ţară, companie şi familie, înşiră el. Asta e ordinea în care trebuie considerate. Ikusa îşi închise ochii de parcă de-abia acum putea să-şi permită să se bucure de apa fierbinte. Faceţi-vă datoria, Nangi-*san*. V-o ordonă Nami şi Împăratul dumneavoastră.

Cotton Branding se trezi furnicat de o puternică tensiune sexuală. Avea o erecţie pe care nici măcar urinatul nu i-o putu domoli.

O visase pe Shisei.

Visase muzica şi picioarele ei şi în special locul tainic şi primitor dintre ele. Făcuseră dragoste dansând în ritmul muzicii, dând ocol curţii interioare pavate cu cărămizi, în timp ce orchestra îi privea. Branding roşi la amintirea visului. Îşi vârî capul sub jetul de apă rece, vrând parcă să alunge prin asta imaginile nebuneşti.

Se gândi la Mary, nevasta lui, decedată doar de două luni, revăzând încă o dată în minte imaginile înregistrate când fusese scoasă din Mercedesul lor distrus, lovit frontal de un camion trailer cu optsprezece roţi, care scăpase de sub control şi sărise peste parapetul dintre sensurile de circulaţie ale autostrăzii 295 care duce la Washington. Reporterul TV ajuns la faţa locului transmisese că poliţia trebuise să recurgă la lămpile cu acetilenă pentru a o scoate din sicriul contorsionat din metal şi sticlă.

Branding, aplecat molatic peste chiuvetă, deschise gura şi vomită puţinul care-i mai rămăsese în stomac de noaptea trecută. Asta puse capăt şi erecţiei care-l chinuia. Visul, la rândul lui, dispăru şi el.

Făcu un duş apoi se îmbrăcă cu o pereche de pantaloni scurţi, o bluză de polo albastră şi se încălţă cu o pereche de sandale împletite. Se duse la bucătărie. Încăperea era enormă, ca de altfel toate celelalte din casă şi deşi era încă devreme, era plină de lumina strălucitoare a soarelui. Dincolo de ferestre şi de dunele din apropiere, Atlanticul albastru se înfăşura şi rodea liniştit din plaja de nisip.

Îşi făcu o cafea şi introduse un corn congelat în cuptorul cu microunde şi când cornuleţul se încălzi îl luă şi-l trânti pe o farfurie de carton presat.

Ieşi pe terasă şi în timp ce stătea la masă sorbind cafeaua şi ciugulind din corn, se uita fix la telefonul portabil. Deasupra capului lui pescăruşii dădeau roată şi ţipau pitigăiat unul la altul. Nu simţi nici gustul cafelei, care de altfel era chiar bună, nici al cornului, care nu era la fel de bun. Se gândea dacă era cazul s-o sune pe Tippy North, gazda

„măștii" la care participase și el și s-o întrebe dacă știa numărul de telefon al lui Shisei sau măcar numele ei de familie. Trecuseră trei zile de când o cunoscuse pe Shisei; o eternitate.

În acea clipă auzi soneria de la ușa din față. Se uită la ceas. Încă nu se făcuse opt și era duminică dimineață. Oricine-ar fi fost, trebuie că greșise adresa. Continuă să privească telefonul fără să mai fie preocupat de șarada mâncatului. Se auzi din nou soneria. O ignoră. N-avea nici un chef să vadă pe cineva, și unde mai pui că cel care insista atâta avea un tupeu nemaipomenit ca să-l deranjeze la o astfel de oră.

Pescărușii plonjau la mică înălțime de-a lungul liniei țărmului, iar ceața plutea printre văioagele dintre dune, așteptându-și sfârșitul adus de razele soarelui. Dacă-și forța puțin privirea putea vedea rămășițele uscate ale unui crab potcoavă, carapacea lui preistorică și neagră părând parcă rău-prevestitoare pe nisipul alb și curat.

Auzi pași pe treptele de lemn ce legau vila cu plaja și întoarse capul. Cineva venea direct spre casă de-a lungul podețului pe care ecologiștii îl obligaseră să-l construiască pentru a proteja dunele.

Razele soarelui căzură pe silueta persoanei de cum aceasta apăru din ceață, luminând-o pieziș și dându-i un luciu straniu dar în același timp făcându-i contururile neclare. La început Branding avu senzația că persoana era goală, apoi, pe măsură ce se apropia, observă că silueta purta un costum de baie extrem de sumar, cum nu mai văzuse niciodată. Pur și simplu silueta era toată numai carne.

Era Shisei.

Branding fu atât de uimit încât nici nu răspunse când ea îi spuse:

— De ce n-ai răspuns la ușa din față?

Era ca și când fata ar fi descins direct din visul lui.

— Cook, spuse Shisei. Ziceai că pot să-ți zic Cook.

— Așa am zis? întrebă Branding părându-i-se deja că parcă încălcase un jurământ sacru. Gândindu-se la războiul lui senatorial cu Douglas Howe, știa bine că n-ar fi trebuit să aibă nimic de a face cu femeia asta. Și totuși n-o expedie. În schimb continuă s-o devoreze din ochi.

Văzând privirea de pe fața lui Shisei scoase din sacoșa pe care o avea la ea un halat alb și îl îmbrăcă.

Branding descoperi că nevoia de a o avea era atât de puternică încât era asemănătoare cu durerea pricinuită de mușcătura unui animal. Se simți îmbujorat și umflat, plin din nou de pornirile acelea dureroase pe care le avusese ca adolescent.

— Mai e ceva cafea? întrebă Shisei.

Pe pulpa piciorului ei se lipise o pată de nisip care contrasta cu pielea ei moale. Imaginea aceasta îi produse lui Branding un sentiment erotic atât de puternic încât aproape că-l făcu să se îndoaie de durerea provocată în partea de jos a abdomenului.

— Îți aduc și ție, spuse el cu voce răgușită.

Când se întoarse o găsi răsturnată peste un scaun pe care și-l trăsese exact în fața scaunului lui, de partea cealaltă a măsuței cu blat de sticlă. Branding îi dădu ceașca și se așeză. Halatul ei descheiat se desfăcuse de tot, dezvăluindu-i trupul absolut lipsit de păr. Era cu adevărat ceva fascinant în acea suprafață fină, răcoroasă și parcă nesfârșită. Așa cum era, arăta mai curând ca un copil, căci Branding, ca mai toți americanii, asocia părul de pe corp cu maturitatea.

Și totuși în același timp ea era cu atât mai puțin un copil. Bikinii-ul era compus din trei triunghiuri minuscule de culoare auriu-ciocolatie și aproape transparente așa întinse cum erau. Iar dedesubt, totul era ca și vizibil. Forma corpului ei nu mai avea ce ascunde și era imposibil să pretinzi că era ceva copilăresc sau imatur în ea.

— Sunt surprins să te văd, spuse el.

Ochii ei negri, mai negri decât cafeaua din cești, îl priveau fără să clipească.

— Am vrut să văd unde locuiești. Astfel am să știu mai multe despre tine decât mi-ai spune tu.

Branding observă că Shisei nu scosese nici o vorbă despre cum se sfârșise seara petrecerii. Era clar că nu avea nici o intenție să-și ceară scuze.

— De ce ești atât de interesată de persoana mea? întrebă el.

— Asta e o întrebare suspicioasă.

— Eu nu-s suspicios, spuse Branding. Chiar că nu sunt. Sunt pur și simplu curios.

— Ești puternic, arăți bine și ești inteligent, răspunse Shisei. De ce n-aș fi interesată?

— Soția mea e moartă de șaizeci de zile.

— Și ce importanță ar avea asta pentru amândoi?

— Înainte de toate, știi că există o perioadă de doliu care trebuie respectată.

Și Branding, cu abilitatea lui de politician, îi întoarse unul din termenii folosiți de ea:

— Kata. Comportamentul strict. Iar în momentul de față, continuă el, mă aflu în vârtejul unei lupte pe viață și pe moarte cu senatorul Douglas Howe. E un tip deștept și lipsit de scrupule și e înconjurat de oameni deștepți și lipsiți de scupule. Asta e și așa destul de rău. Dar și mai rău pentru mine e că are o grămadă de bani și multă influență. Nu-mi pot permite să-i dau apă la moară ca să bârfească pe socoteala mea.

Shisei zâmbi și dădu din cap.

— Înțeleg.

Puse ceașca goală pe măsuță și se ridică să plece.

— Îți mulțumesc pentru cafea și sinceritate.

Se înşelase. Pielea ei nu era de loc ca marmura. Era ca prima piersică aurie din vară, una în care de-abia aştepţi să-ţi înfigi dinţii, să-i simţi dulceaţa pulpei parfumate în timp ce sucul lipicios îţi curge pe sub bărbie.

Aplecându-se impulsiv peste măsuţă, Branding o apucă de mână.

— Nu pleca, spuse el uimit de propunerea pe care o făcea. Mai stau.

„...au trebuit două ore pentru a descâlci victima din masa informă de fiare", comenta din nou reporterul în mintea lui Branding, în timp ce camera portativă de luat vederi se mişca pentru un prim-plan pe Mary. *Mary a lui.* Doamne Dumnezeule!

Închise ochii. Opreşte-te, îşi zise el încercând să-şi reprime gândurile. La ce bun toate astea? Mary făcea acelaşi drum cu o conştinciozitate religioasă de două ori pe săptămână în tot timpul anului. Cum ai fi putut preveni ceea ce s-a întâmplat? Cum ai fi putut s-o protejezi? Răspunsul era că el nu ar fi avut în nici un fel cum să intervină. Ceea ce de fapt îi şi accentua atât de violent sentimentul de vinovăţie. Uneori se simţea pur şi simplu sfâşiat de remuşcări.

— Am să rămân dacă-ţi place, spuse Shisei făcând ca vorbele ei să sune total neutru.

Branding îi dădu drumul la mână.

— Rămâne la latitudinea ta s-o faci sau nu.

Shisei porni de-a lungul verandei de modă veche. Era locul cel mai iubit de Mary, pe care chiar ea îl proiectase împreună cu arhitectul. Din trei în trei metri se ridicau stâlpi din lemn masiv care susţineau acoperişul ce despărţea veranda de etajul superior al casei.

Deodată, curios, Branding o întrebă pe Shisei:

— Nu mi-ai spus niciodată cu ce te ocupi.

— Lobby,[1] spuse Shisei. Lucrez pentru diferite grupuri ecologice internaţionale.

Gândindu-se la toţi lobby-iştii care roiau ca albinele în jurul arenei politice a Washingtonului, Branding comentă:

— Trebuie să fie o ocupaţie dificilă.

— De-a dreptul imposibilă, zise ea zâmbind. Dar cineva tot trebuie s-o facă şi pe asta. Oricum, noi japonezii avem în spate o istorie lungă în ce priveşte lupta pentru cauze pierdute.

Îşi răsuci braţele pe după un stâlp şi se balansă în jurul lui aproape la fel cum făcea Mary când era fericită de un succes în domeniul actelor de caritate sau de validarea vreunei legi importante.

Branding se ridică urmând-o pe Shisei pe verandă. O observă jucându-se ca un căţeluş cu chipul relaxat şi lipsit de griji şi fu străbătut de un fior de bucurie stranie, ca atunci când te trezeşti dimineaţa şi vezi că a

[1] Termen uzual în terminologia politică americană, desemnând un grup de persoane care influenţează pe membrii Congresului în favoarea unui proiect de lege. [n. ed.]

sosit prima zi de toamnă. I se păru o senzaţie atât de ciudată încât i-o spuse şi ei.

Shisei se opri ca şi când el ar fi cuprins-o fizic. Desculţă, veni lângă el.

— În Japonia, spuse ea, toată lumea aşteaptă cele trei zile din aprilie în care poate observa bobocii florilor de cireş. În aceste zile aerul e plin de mireasma lor. Unii se duc în parcuri sau la ţară în prima zi, când bobocii stau de-abia să pocnească. Alţii se duc a doua zi, când vigoarea bobocilor maturi e maximă. Dar toată lumea se duce în a treia zi, când, ca o ploaie cerească, petalele florilor încep să cadă. Le urmărim cum plutesc spre pământ ca să nu uităm niciodată natura trecătoare a celor mai frumoase creaţii ale vieţii. Simţim în egală măsură şi tristeţe şi bucurie. În limba japoneză asta se numeşte *mono no aware*, patosul lucrurilor. Cred că acum ai simţit şi tu acelaşi lucru, încheie ea întinzând mâna şi atingându-l.

Branding nu aşteptă căderea nopţii pentru a-şi duce bobocul lui de floare de cireş în pat. În interior, lumina ceţoasă de afară transformase camera într-o văpaie incandescentă în care ochii fetei luceau şi mai aprins. Shisei se apropie de el şi începu să-l dezbrace încet, fără ca el să facă vreun gest, într-o pasivitate de moment, ţintuit parcă de privirea ei şi probabil de felul ei de a se purta.

Cu mâini agile, Shisei îi scoase bluza şi îi descheie pantalonii. Acum el era gol, iar ea nu. Branding descoperi că-i plăcea să se afle într-o asemenea postură, sorbind din ochi goliciunea ei, atâta câtă era, imaginându-şi în acelaşi timp cum arătau micile bucăţele acoperite ale trupului ei.

Putea să vadă conturul sfârcurilor ei, dar nu ştia culoarea şi textura lor. Putea să vadă sub minusculul slip umbra cutei după care râvnea atât de dureros, dar nu-i ştia adevărata formă. Avea atâtea de aflat şi era atât de puţin timp până ce petalele înmiresmate aveau să cadă la pământ.

Ea îl privi insistent aproape la fel cum un bărbat ar sorbi din priviri formele unei femei goale. Branding nu mai văzuse niciodată o femeie făcând aşa ceva. Se simţi de-a dreptul excitat de atitudinea ei şi se întrebă cum puteau exista femei care să se declare ofensate când erau categorisite ca obiecte de sex. El găsea experienţa asta pur şi simplu măgulitoare.

Shisei se uită în ochii lui captivându-i atenţia. Era foarte aproape de el; Branding se gândi că putea să-i simtă fierbinţeala corpului şi îşi aminti presiunea plăcută a trupului ei când dansaseră şi începu să se simtă din ce în ce mai tare. Apoi simţi degetele ei pe el, înconjurându-l însă ele nu-l mângâiară, ci îl stoarseră; şi se simţi şi mai puternic, tot mai puternic.

— Eşti gata, spuse Shisei. Atât de repede!

Felul cum rostise aceste cuvinte îl făcu pe Branding să simtă că înnebunește de dorință.

Shisei își scuturâ halatul de pe umeri și își dădu slipul jos, iar Branding o sorbi din priviri la fel cum făcuse și ea cu el cu câteva minute mai devreme.

— Întoarce-te, zise el cu vocea gâtuită.

Dar Shisei scuturâ din cap și înaintă spre el. Acum o simți lipită de el fără să se mai interpună nimic între ei. Shisei își lăsă capul în jos și începu să-i sugă un sfârc, iar Branding scoase un geamăt de durere în clipa în care fulgerul erotic îl străbătu din piept până în pântece. Apoi Shisei se urcă peste el încolăcindu-l și așezându-se de parcă, aflată în toiul unui ritual religios, s-ar fi închinat unui falus uriaș. Și Branding gemu de plăcere.

Făcură dragoste pe muzica lui Grace Jones, un album pe care fiica lui Branding îl uitase aici într-o vară. El nu-l mai ascultase niciodată, dar Shisei îl găsise printre niște discuri cu George Shearing și Bobby Short și-l pusese pe platanul pick-up-ului. Vocea solistei era când moale ca pulpa unui fruct, când dură și stridentă ca suprafețele nichelate ale unei mașini sport.

Branding nu mai făcuse niciodată dragoste pe muzică; Mary avusese totdeauna nevoie de liniște pentru a se putea relaxa suficient de mult. Iar el descoperi deodată muzica, și antrenantă și deranjantă, aproape ca și când ar fi făcut dragoste cu două femei în același timp sau, mai precis, ca și când ele ar fi făcut dragoste cu el, una cu gura și cu sexul, iar cealaltă cu vocea.

Apoi, lucind de transpirație, Shisei se așeză cu totul în el, iar el uită de orice altceva.

Mai târziu Branding îi spuse cu un zâmbet ironic:

— Mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă ai fi găsit un album cu David Bowie, în locul ăstuia cu Grace Jones.

Se simțea pur și simplu epuizat, iar ea era uluitor de îndemânatică și extraordinar de puternică. Avea impresia că parcă petrecuse două ore într-o sală de forță și se gândi că în orice caz ăsta era un soi delicios de epuizare.

— Eu mă masturbez pe muzica lui David Bowie, spuse Shisei. Tu te masturbezi, Cook?

— Asta-i o întrebare neobișnuită, zise Branding uimit de capacitatea ei de a-l șoca.

— Crezi? De ce? E doar un parametru care te face să fi unul dintre cei mulți.

Branding se ridică și își trecu picioarele peste marginea patului, hotărât să curme situația în care fusese pus. Nu se simțea de loc în largul lui când ea îi vorbea așa de-a dreptul, cu o nonșalanță de copil. Însă ea nu era copil.

— Aici în America, spuse el, ăsta nu e un subiect despre care se vorbeşte cu uşurinţă.

— Nici măcar între soţ şi soţie?

— Noi nu suntem soţ şi soţie, Shisei. Noi suntem străini.

Apoi, pentru că privirea ei străpungătoare îl obliga, continuă:

— Uneori nici măcar între soţ şi soţie.

— E lipsit de sens, spuse ea. E doar ceva natural, ca un trup gol. Ca sexul. Şi totuşi americanii se simt ruşinaţi când vine vorba de aşa ceva.

— Din câte am înţeles eu, sunt multe subiecte despre care nu se discută deschis în Japonia.

— Vrei să vorbim despre toate acum?

Branding nu o crezu.

— Dar despre *kata* ce zici?

Shisei se mişcă în pat, prinse cearceaful înflorat între pulpe şi îl aruncă pe duşumea.

— Am fost învăţată că dacă simţi că e ceva ascuns sub gheaţă, chiar dacă nu-l poţi vedea, acel ceva există, e totuşi acolo, mişcându-se şi împotrivindu-se curenţilor. Îşi desfăcu picioarele şi îşi arcui spatele. Vino-ncoace, Cook. Nu cred că am terminat cu tine. Şi nici tu cu mine.

Când Justine ieşi ca o furtună din sala de antrenament a lui Nicholas, se duse direct la bucătărie. Era aproape ora mesei de seară, dar nu reuşea să-şi aducă aminte ce anume se gândise să pregătească. Şi de fapt nici nu-i era foame; cât despre Nicholas, îşi zise ea, dacă-i era foame, n-avea decât să-şi facă singur de mâncare.

Ajungând la concluzia asta descoperi că nu se mai simţea nicăieri bine în casa lor. Ieşi afară, coborî treptele *engawei* şi trecu de uriaşa criptomeria. Porni să hoinărească prin împrejurimi o dată cu dispariţia ultimelor urme ale luminii zilei şi ajunse la bazinaşul din piatră unde cu mai bine de trei ani în urmă o adusese Nicholas în drumul lor spre casa asta.

„Mi-e sete", îi spusese ea atunci, iar acum îi era din nou sete. Se opri, luă polonicul din bambus şi bău cu el. Se uită pe fundul bazinaşului şi desluşi ideograma japoneză pentru *nichi*. O cale; şi totodată o călătorie.

Urma oare destinul ei să se împlinească aici, în Japonia? Era oare asta singura direcţie în care ducea calea ei, unica destinaţie a călătoriei vieţii ei? Putea fi posibil lucrul ăsta? Totdeauna crezuse călătoria prin viaţă ca având nenumărate căi şi o mulţime nesfârşită de destinaţii. Atunci care era adevărul? Încercă să-şi imagineze viaţa fără Nicholas şi ceea ce simţi fu o singurătate cumplită pe care ştia bine că n-ar putea s-o suporte. Să trăiască undeva, departe de el, ar fi fost o tortură, deoarece gândul şi inima ei erau pentru totdeauna acolo unde era el. N-avea de

gând să-şi petreacă tot restul vieţii ca un handicapat psihic.

Însă pe de altă parte ştia că relaţia lor nu putea continua aşa cum era acum. Se bazase pe Nicholas. El fusese ancora ei, raiul ei dătător de speranţă, mai ales aici în Japonia, unde ea nu cunoscuse pe nimeni şi mai mult decât atât, unde începea din ce în ce mai acut să simtă că nu era dorită. La început toată lumea fusese prietenoasă – nu, se corectă ea, politicoasă, acesta era cuvântul potrivit. Fiecare persoană pe care i-o prezentase Nicholas sau Nangi, fusese atât de al dracului de politicoasă, că până la urmă nu mai putuse să suporte pe nimeni şi începuse să suspecteze că de fapt nimeni nu putea fi în realitate atât de politicos. Şi totuşi Nicholas îi spusese de atâtea ori că virtutea sincerităţii era extrem de importantă pentru japonezi.

Atunci, ce-i scăpa din vedere? Era oare nebună când credea că nu va reuşi niciodată să fie admisă în cercurile sociale? Nici chiar în acelea frecventate de cele mai apropiate cunoştinţe japoneze ale lui Nicholas? Aşa ceva ea nu putea să creadă.

Avu din nou senzaţia că-i scapă ceva vital, ceva ce o dată descifrat i-ar fi putut lămuri inexplicabila mentalitate japoneză. Înţelegea acum că avea nevoie de ajutorul lui Nicholas mai mult ca niciodată. Nu putea să-l lase s-o îndepărteze. Trebuia doar să fie perseverentă. În adâncul inimii ei ştia că greutăţile pe care le-ar întâmpina împreună nu le-ar putea depăşi decât dacă ar rămâne strâns uniţi şi dacă n-ar tolera adâncirea distanţei dintre ei.

Justine îşi permise ca o clipă să simtă frica pe care i-o strecura în suflet înstrăinarea de Nicholas. Apoi făcu tot ce-i stătu în putinţă să se scuture de frica asta şi ascultă în schimb sunetele verii ce răzbăteau de peste tot din jurul ei.

Nu-i mai era sete. Băuse destul. Puse polonicul pe marginea bazinaşului şi imediat idiograma *nuichi* dispăru. Se întoarse şi porni înapoi spre casă tocmai când se lăsa amurgul, luând-o de data asta pe un drum diferit.

Ajunsă în casă, îl auzi pe Nicholas în sala de antrenament. Îi auzea răsuflarea când inspira în clipa în care lovea sacul de box din nou şi din nou cu articulaţiile degetelor lui tari ca oţelul.

Expiră adânc, de parcă şi-ar fi ţinut mult timp respiraţia, înţelegând cât de multă tensiune nervoasă acumulase în partea superioară a pieptului. De luni de zile îngrijorarea pentru viaţa lui Nicholas îi provoca dureri groaznice. Trecu pe lângă sala de antrenament şi se gândi: în curând avea să fie bine, Nick începe să-şi revină încet-încet şi începe să fie ca înainte.

Totuşi, nimic nu putea fi mai departe de adevăr. Nicholas ştiu asta în clipa trimise primul *atemi aikido*. O făcu stângaci, ţintind aiurea, rezultat nu numai al ruginei acumulate în muşchi şi nervi, dar şi a ceva mult mai adânc şi mai neîndurător.

Ceea ce era de neimaginat se întâmplase, iar Nicholas suspectase asta de luni de zile. Acum avea certitudinea.

În primele câteva săptămâni de după operație avusese niște dureri cumplite. Din reflex, căutase să și le astâmpere prin antrenamente. Trebuia să deschidă o cale internă, cea a canalelor endorfine, pentru a zăgăzui durerea bruscă și de scurtă durată provocată de lupta cu mâinile goale. Dar pentru dureri prelungi, din cele pe care le avea el acum, era nevoie de altceva, de o altă cale.

Getsumei no michi. Calea Luminată de Lună. Akutagawa-*san*, unul dintre *sensei*-i lui, îi spusese: „*În Getsumei no michi vei întâlni două feluri de percepții interioare. În prima, senzația va câștiga în greutate și semnificație și va avea ca efect faptul că tu vei vedea simultan pielea și ceea ce se află sub ea. A doua îți va da puterea să vezi lumina chiar și atunci când ea nu există.*"

Nicholas înțelesese abia peste un timp la ce anume se referise Akutagawa-*san*, anume că *Getsumei no michi* îi permitea să combine intuiția cu pătrunderea gândurilor. Putea auzi minciunile plutind în aer; putea să-și găsească drumul printr-un labirint chiar și legat la ochi. *Getsumei no michi* era mai întâi de toate o întoarcere la starea elementară a omului, de dinainte de a da peste el avatarurile civilizației care să-i încețoșeze puterile primare.

Însă *Getsumei no michi* mai era și altceva și însemna mult mai mult. Era de fapt un rai, sursa rațiunii și a puterii interioare a lui Nicholas. În *Getsumei no michi* totul îi devenea clar ca lumina zilei. Fără *Getsumei no michi* era rai rău decât surd, mut și orb, luate toate la un loc. Era lipsit total de apărare.

Când avusese dureri în spital căutase alinarea în *Getsumei no michi*, dar n-o găsise. Legătura lui cu acea stare mistică nu numai că-i fusese retezată de tot, dar pierduse cu desăvârșire tot ce știa despre ea. Nu era doar o simplă chestiune de memorie. Nicholas își putea aminti ce era *Getsumei no michi*, putea chiar să recheme senzația pe care o avusese știind că era acolo, în mintea lui, iar asta se dovedise cea mai dureroasă descoperire dintre toate. O ființă născută oarbă percepe altfel viața decât una care a văzut și și-a pierdut vederea. Nicholas era conștient, chiar crud de conștient de ceea ce-i lipsea și acest lucru îl ardea ca acidul sulfuric.

Totuși, fiindcă rămăsese atât de slăbit după operație, nu fusese în stare să-și dea seama dacă distrugerea era ireparabilă, până când nu se întorsese acasă și își începuse antrenamentele de două ori pe zi. Avusese nevoie de o dovadă fizică a stării de simplu muritor, ceea ce-i afectase stările psihice, creându-i o neliniște și o nervozitate permanentă, nemaifiind în stare să doarmă ca lumea nici măcar noaptea. Pur și simplu era îngrozit la gândul că trebuia să recunoască adevărul. Gândea că atâta timp cât mai exista o fărâmă de speranță greșea în aprecierea lui

și cu timpul *Getsumei no michi* se va reîntoarce. Era măcar o speranță de care să se poată agăța. Dar după ce încercase primul atemi înțelesese că era definitiv abandonat și că nu mai exista loc pentru speranță, ci doar pentru realitatea crudă.

Se întâmplase; cel mai groaznic coșmar al lui devenise realitate. Era ca un om gol aflat sub razele nemiloase ale soarelui, neprotejat de nimic și neavând unde să fugă.

Nu știuse niciodată cât de mult se bizuise pe starea lui zeiască până când se trezise că aceasta l-a părăsit. Cât de searbădă și de neinteresantă părea viața reală, cea bazată pe cele cinci simțuri subdezvoltate și atât de insuficiente!

Cine știe cât ar mai fi stat Nicholas pe *engawa* lui contemplând lumina și umbra, refuzând să se împace cu soarta lui, dacă n-ar fi sosit scrisoarea lui Lew Croaker, dacă n-ar fi rugat-o pe Justine să i-o citească și dacă ea n-ar fi fost curioasă să afle despre noua mână a lui Croaker.

Toate astea puseseră capăt apatiei lui. Pe lângă ceea ce suferise prietenul lui și încă mai suferea, Nicholas se simți de-a dreptul abject și consideră o prostie din partea lui să respingă ceea ce știa că era de neocolit.

Intrase în sala lui de antrenament uitându-se încruntat la sacul pe care-și exersa loviturile, începuse apoi exercițiile preliminare de respirație, își luase fără să se gândească prea mult poziția potrivită, și lovise.

Primul *atemi*, lovitura de bază, cea mai percutantă din *aikido*, fusese deci expediat. Și Nicholas o făcuse ca un începător. Forma loviturii se păstrase, implantată adânc în reflexele musculaturii lui, dar în spatele ei nu se aflase nimic: nu convingere, nu hotărâre, nu puritate a motivației. În schimb, în mintea lui Nicholas era un haos de gânduri care se băteau cap în cap și o amestecătură de imagini care se reflectau și se întrepătrundeau sălbatic.

Nicholas, lovind mecanic din nou și din nou sacul de box, era pur și simplu șocat. Nu-i venea să creadă ce i se întâmpla. *Getsumei no michi* dispăruse. Mintea lui nu mai făcea parte din acel Vid binevoitor care i-o golea pentru a putea să absoarbă din plin și foarte clar toate gândurile, ci era acum un talmeș-balmeș de curente care se contraziceau și se înfruntau, fiecare căutând independent calea spre rezolvare.

Și așa îl găsi Justine, prăbușit pe saltelele tatami, cu bărbia căzută moale pe pieptul leoarcă de transpirație.

Nicholas o auzi intrând, îi auzi icnetul îngrozit la vederea lui și ridicând capul văzu privirea plină de milă din ochii ei și nu fu în stare să o suporte.

— Ieși afară! țipă el.

Folosise fără să-și dea seama *kiai*-ul, țipătul războinic al samurai-

lor, şi Justine se simţi de parcă fusese asaltată fizic. Se dădu înapoi uluită.

— Pleacă dracului de lângă mine! ţipă iar Nicholas.

Când Tomi Yazawa închise în spatele ei uşa de la biroul comandantului Omukae, observă că tremură. Rămăsese nemişcată câteva clipe bune, încercând să se stăpânească. Înţelegerea faptului că destăinuise unui bărbat, pe care nici măcar nu-l cunoştea bine, mai mult decât destăinuise cuiva vreodată, o îngrozi pur şi simplu. Mai mult chiar, o umplea de ruşine. Nu conta că Senjin Omukae îi dăduse permisiunea să vorbească; trebuia să-şi fi ţinut gura. Atunci de ce vorbise? Şi de ce spusese adevărul când putea foarte bine să-i spună nişte minciuni bine ticluite?

Tomi nu era sigură, dar bănuia că această slăbiciune a ei avusese ceva în legătură cu faţa atrăgătoare a comandantului Omukae. Se înfioră amintindu-şi clipa în care el se ridicase de pe scaun şi intrase în unghiul ei de vedere. Ştiuse atunci că el o prinsese în capcană de parcă ar fi fost un vânător cu un laţ în mână. Nu avusese de ales decât să-l privească în faţă pe tot parcursul întrevederii.

Experienţa fusese îngrozitoare. Avusese senzaţia că era goală, obscen şi provocator de goală, sub privirea lui sfredelitoare, şi deşi avusese foarte clar intenţia să dea întrebărilor lui nişte răspunsuri bine chibzuite, pe măsură ce vorbea, înţelesese că nu era capabilă să-i ascundă adevărul. Fusese ca şi când comandantul Omukae ar fi posedat o mână specială care-i intrase în creier, extrăgând de acolo, împotriva voinţei ei, tot ce voise el să ştie.

Şi totuşi... Tomi era chinuită de sentimentul vinovăţiei. Comandantul Omukae era campionul ei din cadrul departamentului de poliţie, departament care desigur nu era deloc dispus să permită unei femei să se numere printre detectivii cu grad înalt. Dacă ar fi fost bărbat... Tomi era sigură că acum ar fi fost cel puţin locotenent şi ar fi avut conducerea propriei ei formaţii. Asta era o parte din ce voise comandantul Omukae să exprime când spusese: *„Suntem fiecare în felul nostru nişte paria în cadrul departamentului."*

Faptul că-i fuseseră încredinţate misiuni importante se datora în întregime comandantului Omukae. Din toţi ofiţerii pe care-i întâlnise, el era singurul care o trata ca pe o fiinţă inteligentă. Chiar o lăudase, o dată sau de două ori, ultima dată nu mai de mult decât acum o lună, când perseveranta ei acţiune de supraveghere se soldase cu capturarea unui întreg transport de arme semiautomate MAC-10 pentru ruşi.

Şi înainte de asta fusese terorista care era cât pe-aci să se îmbarce la bordul unui avion al companiei Korean Air pe aeroportul Narita, înarmată cu exploziv plastic. Tomi o prinsese la toaletă chiar în ultima clipă şi se alesese din încleştarea asta cu o rană de cuţit. Rana fusese

superficială, totuşi comandantul Omukae o propusese pentru o recompensă importantă. Propunerea nu fusese luată în serios de superiorii din cabinetele înalte, dar asta n-avea nici o importanţă, îşi zise Tomi întorcându-se la biroul ei.

Comandantul Omukae era campionul ei din departament, singurul bărbat care-i cunoştea adevărata valoare. Şi totuşi lui Tomi îi era frică de moarte de el. De ce? În primul rând tocmai fiindcă nu era ca toţi ceilalţi, şi asta pentru un japonez era ceva care dădea naştere la suspiciuni. În Japonia toţi oamenii se căzneau din răsputeri să rămână anonimi, să fie fiecare o părticică din mulţime. Toţi purtau aceleaşi culori, respectiv negru, nuanţe de cenuşiu, de alb sau crem. Numai când se îmbrăcau pentru anumite ocazii religioase în tradiţionalul port japonez, îşi permiteau să aibă pe ei şi alte culori. Toţi făceau tot ce puteau mai bine pentru ţară şi companiile lor. Acest fapt nu era un sacrificiu de sine, aşa cum auzise Tomi cândva un occidental spunând, ci era pur şi simplu datorie. Fiecare japonez înţelegea natura datoriei lui şi faptul că fără datoria împlinită viaţa lui s-ar fi transformat într-un haos şi ar fi fost astfel fără nici un sens.

Fiecare japonez, în afară de Senjin Omukae. Şi de teroriştii plătiţi de Kremlin, desigur. Pe când muta orbeşte de colo-colo hârtiile de pe biroul său, Tomi analiză legătura pe care comandantul Omukae o făcuse între gândirea lui şi cea proprie Armatei Roşii. Era interesant, chiar intrigant, însă Tomi bănuia că viaţa mai trebuia privită şi altfel, nu numai punându-te în pielea inamicilor tăi.

Asta era de asemenea o parte a ceea ce voise el să spună prin cuvintele acelea, *„Suntem fiecare în felul nostru nişte paria în cadrul departamentului."*

Îşi aminti întreaga ei viaţă, educaţia riguroasă pe care i-o dăduse mama ei; din câte putea să-şi amintească, acasă la ea fusese întotdeauna pusă la spălatul orezului. La început, când de câteva ori scăpase câteva grăunţe să-i alunece la canal, mama ei, care o urmărea mereu cu ochi de şoim, o trăsese de la chiuvetă şi o plesnise peste faţă.

Apoi, când se mai mărise puţin, ea mânca întotdeauna ultima. Tatăl ei, tăcut şi neatent în timpul mesei, şi cu fratele ei, arogant şi rece, primeau invariabil cele mai mari porţii de mâncare. După ce mâncau ei, ca şi cu mama ei mâncau ce mai rămânea. Şi arareori fusese destul ca să le sature pe amândouă.

Odată, fiindu-i foarte foame chiar şi după masă, Tomi o întrebase pe mama ei de ce trebuie să mănânce în felul acesta. Iar mama ei îi răspunsese: *„Mulţumeşte-te cu ce ai. Tatăl tău şi fratele tău muncesc din greu toată ziua. E de datoria noastră să avem grijă ca ei să fie puternici şi apţi de muncă. Noi femeile nu facem altceva decât să stăm toată ziua acasă. Ce nevoie avem noi de mai multă mâncare?"*

Tomi îşi aduse aminte de o seară când îi sugerase mamei ei să-l

pună pe fratele ei să le ajute la treburile bucătăriei, atât de multe şi de anevoioase încât uneori Tomi nu făcea faţă. Mama ei fusese atunci pur şi simplu îngrozită la auzul vorbelor ei. *„Cerule! fipase ea, cine-ţi bagă-n cap ideile astea? Dacă am permite să se întâmple aşa ceva, vecinii noştri ar presupune că avem nişte obiceiuri atât de înapoiate şi de murdare încât să avem nevoie de ajutorul bărbaţilor!"*

Prezenţa spiritului masculin în gospodăria lor era atât de puternică şi de pătrunzătoare încât parcă oprea şi soarele să intre în casă.

Când Tomi a ajuns *tekireiki*, vârsta majoratului, se afla la Tokio la şcoală. Într-o seară pe când se pregătea pentru examenele de sfârşit de an, a primit un telefon de la fratele ei. Tatăl lor murise cu câţiva ani în urmă şi fratele ei era acum capul familiei. În multe privinţe el era chiar mai rău decât fusese vreodată tatăl ei. De unde tatăl fusese pur şi simplu mulţumit să menţină familia unită şi să facă astfel încât toate treburile să decurgă de la sine, fratele ei era interesat să-şi exercite un control absolut. Tomi a răspuns la telefon cu un ghimpe în inimă. Fratele ei a informat-o că îi alesese un soţ potrivit şi că o aştepta acasă cât mai curând posibil pentru a pune bine la punct nunta, cu toate formalităţile rituale necesare.

Tomi şi-a dat atunci seama că viaţa ei ajunsese la un punct de cotitură. A înţeles că ce i-a spus fratele ei îi va schimba viaţa pentru totdeauna. S-a luptat cu demonii din sufletul ei ca şi când mintea ei ar fi posedat propria ei voinţă, s-a dus înapoi la educaţia rigidă pe care i-o dăduse mama ei şi a simţit cum îi slăbeşte hotărârea şi cum îi creşte dorinţa de a se supune autorităţii, de a se preda în faţa structurii vieţii care aproape că o strivea sub forţa ei brută.

Apoi a revăzut chipul palid şi ros de timp al mamei ei care zâmbise rar şi probabil că nu râsese niciodată. Şi atunci Tomi a ştiut că mama ei nu trăise de fapt niciodată. Mai mult chiar, îşi irosise viaţa în serviciul familiei ei, sclavă a nelimitatelor cerinţe ale tatălui şi fratelui ei, prinsă în pânza de păianjen a criticilor permanente ale vecinilor şi rudelor ei. Tomi a înţeles atunci că mai degrabă şi-ar fi tăiat vinele decât să ducă tradiţia mai departe.

Aşa că i-a răspuns fratelui ei cu un „Nu mă-ntorc acasă", apoi a trântit receptorul în furcă şi a dat fuga la baie, cuprinsă de o violentă senzaţie de vomă. A ajuns exact la timp.

Mai târziu, după ce s-a spălat, s-a urcat slăbită în pat şi a rămas aşa pentru tot restul nopţii, cu pătura trasă până sub bărbie, cu lumina aprinsă în cameră şi tremurând fără contenire, de parcă ar fi fost bolnavă de gripă.

Acea ruptură irevocabilă cu familia ei, cu viaţa ei, la fel de traumatizantă pentru un japonez ca pierderea unei mâini sau a unui picior, îi venise din nou în minte când fusese chemată la locul crimei de la *Calea de Mătase*. Văzând-o pe sărmana Mariko şi coca ce făcuse din ea o

mână necunoscută, Tomi fusese zguduită până în străfundul inimii ei. Iar în timpul investigațiilor minuțioase din lunile care au urmat, descoperise în mod curios că deși victima fusese mult mai lipsită de noroc decât ea, spiritele lor se asemănau atât de mult încât se hotărâse fără ezitare să-l găsească pe criminal cu orice preț.

Deschise dosarul Mariko și trecu printre paginile lui a câta oară, a mia oară? Cine fusese în stare să-i facă așa ceva sărmanei fete? Ce fel de minte era capabilă să ascundă atâta bestialitate?

Încercă să procedeze în maniera comandantului Omukae, să se pună în locul criminalului, dar fu incapabilă să concepă o gândire atât de dezumanizată.

Continuă să întoarcă paginile în disperare, disperarea lui Mariko. Atâtea mistere se ascundeau aici, iar ea n-avea nici o soluție pentru nici unul. Cine a ucis-o pe Mariko? De ce? Ce voia să însemne mesajul însângerat „AR FI PUTUT FI SOȚIA TA"? Cui îi era adresat? Poliției? Se așteptase criminalul ca fata să fie găsită de altcineva? Exista o semnificație în faptul că în raportul medicului legist se spunea că se găsiseră fragmente minuscule, abia perceptibile de rugină în rănile de pe pieptul fetei? Avea Mariko un prieten permanent, și dacă da, cine era acesta?

Iar acum comandantul îi ordonase să pună capăt investigațiilor ei, punând ștampila CLASAT pe dosarul cazului. Tomi nu credea că va putea face asta. Fața neatinsă a lui Mariko o privea acuzatoare din fotografiile medicului legist. Oare din ea nu va mai rămâne decât această realitate a groaznicei mutilări? Nu era nici corect și nici drept.

Datoria, gândi sinistru Tomi, ștergându-și o lacrimă ce-i aluneca pe obraz, apoi închise dosarul. Introduse numele lui Nicholas Linnear în calculatorul de pe birou și într-o clipă datele apărură pe ecran. Tastă comanda pentru listare la imprimantă, apoi fără să se uite la foile de hârtie, le luă, le împături și le băgă în geantă.

Tomi știa că trebuia să se abțină în ceea ce privea sentimentele ei pentru comandantul Omukae. Îi revăzu fața, retrăi din nou întrevederea din biroul lui și înțelese ce porcărie făcuse. Măcar dacă i-ar fi spus ceva inteligent. Ceva, orice...

Își cuprinse capul în palme. Se gândi că ar fi trebuit să-și reprime pornirea asta încă din prima clipă când îl văzuse pe Senjin Omukae, dar acum nu mai putea nega atracția pe care a simțit-o pentru el încă de la început. Și oare nu el îi spusese acum *„Suntem fiecare în felul nostru niște paria în cadrul departamentului?"* Știa că asta însemna ceva, că nu fusese ceva întâmplător. Dar oare ce prevestea?

Simți din nou prezența lui lângă ea și-i simți iarăși mirosul. Acei ochi ațintiți asupra ei, pătrunzându-i adânc în suflet și agitându-i-l. Într-o singură clipă el reușise să-i sfâșie țesătura vieții și să intre până în cele mai tainice și vulnerabile unghere ale ființei ei. Un fior rece ca gheața îi

trecu pe şira spinării.

Tomi ştia că era îndrăgostită de Senjin Omukae, ceea ce era foarte rău pentru ea, pentru că ştia în acelaşi timp că potrivit codului departamentului, nici unul din ei nu putea face nimic în această privinţă. Fiind o dată prinsă în capcană de propria ei viaţă, crezuse că devenise deja destul de isteaţă ca de data asta să scape. Dar acum se trezea prinsă din nou într-o capcană.

Justine ieşi împleticindu-se din sală de antrenament, iar Nicholas rămase cuprins de un fel de paralizie. Închise ochii, adormi şi visă. Coşmarurile îi urmăriră somnul neliniştit şi scăldat în sudoare. Neajutorat, înlănţuit de o stâncă, înconjurat de cormorani ţipători cu ochi sfredelitori ce planau deasupra lui şi îl avertizau de pericolul iminent, distinse vag conturul morţii lui ce se apropia ageră, ca silueta suplă a unui vas săltând pe valurile strălucitoare ale mării.

Se trezi abia spre dimineaţă, dominat de gândul că trebuia să se ducă să vorbească cu Justine, dar nu se simţea în stare de aşa ceva. Reluă confruntarea cu cea mai mare pedeapsă a lui, sacul de box, privindu-l acum ca pe un duşman necruţător. Şi nu se înşela prea mult.

Chipul lui Akutagawa-*san* îi apăru din nou în faţa ochilor. *„În clipa în care vei începe să urăşti, îi spusese* sensei-*ul, în clipa aceea vei pierde* Getsumei no *michi.*"

Era tânăr şi puternic şi se afla pe coasta unui munte învesmântat într-o ceaţă atât de deasă încât ziua se prefăcuse în noapte. În faţa lui cobora abrupt o prăpastie ce se sfârşea undeva jos, în adâncuri ceţoase, printre bolovani şi grohotiş. Le trebuiseră şase ore de urcuş greu ca să ajungă aici şi Nicholas ştia că era destul un pas greşit ca să se rostogolească în hăul de dedesubt, zdrobinde-se de muchiile de stâncă ascuţite ca nişte săbii de oţel. *„Nu pot să văd nimic, gândi Nicholas, şi totuşi Akutagawa*-san *mi-a spus că trebuie să trec de creasta asta. Găseşte* Getsumei no *michi, îi spusese* sensei. *Găseşte calea şi n-ai să te împiedici şi nici n-ai să cazi.*"

Cu groază în inimă, tânărul Nicholas porni precaut, punând un picior înaintea altuia. În gură avea un gust metalic, iar inima îi bătea cu o asemenea forţă încât pentru câteva clipe nu mai auzi nici un alt zgomot.

Apoi, treptat-treptat, începu să audă şi alte sunete: şuierul vântului, oftatul blând al ramurilor de deasupra şi din spatele lui, foşnetul unui uliu făcând cercuri pe cer, sprijinit pe curenţii de aer.

Şi brusc, văzu pasărea prin ceaţă, prin pâcla albă şi lăptoasă; nu creatura însăşi, ci ceva asemeni umbrei ei pe fundalul unui soare nevăzut. Îşi înălţă capul în clipa în care *Getsumei no michi* îi îngădui să vadă uliul cum se ridică.

Şi acum fu în stare să simtă curenţii şi vârtejurile vântului ca pe marea unui ocean. Şi înţelegând acest peisaj sculptural, întrezări cu ochii minţii locul exact unde margimea crestei se ridica şi se curba, unde rădăcinile încurcate ale copacilor ţâşneau din povârnişul ros de ploi pentru a-l agăţa pe călătorul neatent, unde o hermelină stătea chircită prinsă între creastă şi cei doi oameni.

Se apropiau nori şi el îşi întoarse capul, simţind că în mai puţin de un sfert de oră avea să înceapă ploaia. Păşi de-a lungul crestei şerpuitoare, mai sigur acum pe pasul lui decât dacă ar fi fost o zi clară şi senină. Îi comunică lui Akutagawa-*san* tot ce vedea, simţea sau auzea. Se simţea ca un zeu, dar asta nu i-o spuse *sensei*-ului, pentru că ar fi însemnat o lipsă de modestie din partea lui, iar esenţa tuturor artelor marţiale presupunea tocmai o modestie adâncă.

Getsumei no michi.

„Asta pot să-mi amintesc, gândi acum Nicholas. *De ce nu-mi pot aminti ce trebuie să fac? Nu gândi, îşi zise. Nu pune întrebări la care nu poţi să răspunzi. Goleşte-ţi mintea de toate gândurile străine. Eliberează-te acum de ura provocată de pierderea memoriei. Lasă luminii să-ţi arate michi, calea, Calea către* Getsumei no *michi.*"

Luă din nou poziţia de luptă, de data asta dureros de conştient că nu înţelegea nimic din propriile lui acte, că mintea lui confuză nu făcea altceva decât să urmeze încâlcită mişcările trupului, în loc să şi-l subordoneze ca altădată.

Ridică mâinile aliniindu-şi degetele în poziţie, apoi lovi. Din nou şi din nou lovi sacul de box, cuprins de disperare că nu înţelege nimic din tot ce face. Se opri gâfâind şi privi fix spaţiul din faţa lui, de parcă şi acesta s-ar fi transformat într-un duşman.

O auzi pe mama lui, Cheong, spunându-i: *„Trebuie să înveţi să îngădui lucrurilor să ţi se scurgă domol în oase, toate la timpul lor. Răbdare, Nicholas. Probabil că asta e greu pentru tine. Tatăl tău din tine face să fie aşa. El e şi răbdător, şi nerăbdător. Foarte inconsecvent, da, da. Pentru mine asta e ceva ciudat."*

Răbdare. Da. Fii consecvent.

Se pregăti încă o dată şi fără să-şi dea nici măcar o secundă de gândire, lovi sacul. Durerea ţâşni ca o flacără din palme şi se năpusti vertiginos în sus prin braţe, dar el continuă să lovească, mai tare şi mai tare, cu un fel de furie disperată care creştea pe măsură ce se simţea tot mai sleit de puteri, uitând până şi de sfatul înţelept al mamei lui, până când loviturile lui deveniră nişte biete mişcări greoaie şi chinuite, îndreptându-se parcă mai curând împotriva unor demoni interiori care puseseră stăpânire pe el.

Căscând gura după aer, cu transpiraţia şiroind pe trupul sleit de puteri, se prăbuşi în cele din urmă pe salteaua tatami şi îmbrăţişând

sacul de box, începu să plângă.

A doua zi după întâlnirea cu Kusunda Ikusa Nangi veni ca în fiecare dimineață la sediul companiei și se așeză la birou, apucându-se să deșurubeze capătul bastonului. Capul dragonului sculptat se dădu la o parte, dând la iveală un microcasetofon.

Luă microcaseta din interior și o introduse în combina stereo. Vocea lui Kusunda Ikusa țâșni aspră și poruncitoare, vorbindu-i despre Tenchi și despre datoria lui de a-l trăda pe Nicholas Linnear.

Nangi se lăsă pe spate în fotoliul lui pivotant și își reprimă dorința de a aprinde o țigară, gândindu-se în același timp la prietenul lui, Seiichi Sato. Sato fusese un luptător, un prieten de o loialitate aprigă și un dușman de temut. Pentru prima dată realiză Nangi acum cât de mult se asemăna Seiichi cu Nicholas. Știa că n-ar fi putut niciodată să-l trădeze pe Seiichi.

Se bătea ritmic cu degetul arătător peste buze în timp ce asculta din nou cuvintele lui Ikusa, fiind atent acum mai ales la inflexiunile și la intonația vocii. Voia să cântărească bine orice element și să înțeleagă tot ce era de înțeles. Mulți încercaseră până acum să-l influențeze într-un fel sau altul și toți dăduseră greș. Dar de data asta era cu totul altceva. Ikusa era Nami, iar Nami însemna Japonia însăși. Dacă asta era un lucru bun sau rău, mai rămânea de văzut. Deocamdată, important era altceva.

Nangi se simțea ca închis într-o cușcă cu o singură ușă. Iar ușa asta se deschidea cu o singură cheie: trădarea lui Nicholas Linnear.

Conversația înregistrată se termină și în birou se lăsă o liniște parcă rău prevestitoare. Luă caseta din casetofon și o strecură în buzunar, apoi înșurubă la loc capătul bastonului și ieși din birou.

Pe stradă găsi un telefon public, introduse moneda și formă un număr. După ce auzi în receptor telefonul sunând o dată, se auzi un mesaj înregistrat. Nangi îl lăsă să se termine, așteptă precis trei secunde, apoi spuse un cuvânt în microfon și închise.

Așteptă cinci minute, timp în care în fața cabinei telefonice mai apărură doi oameni. Nangi, cu degetul pe furcă, se prefăcu că vorbește de zor, până când cei doi se săturară să mai aștepte și plecară. Atunci eliberă furca și formă același număr. După trei apeluri, în receptor se auzi o voce. Nangi nu-și dădu numele și nici nu fu întrebat cine era. Rosti doar o adresă, apoi închise și porni înapoi spre biroul lui.

Își petrecu cea mai mare parte a zilei cu tehnicienii, împărtășindu-le amărăciunea care îl rodea: nu reușeau să facă nici cel mai mic pas în descifrarea misteriosului virus care atacase banca de date de la Sato International. Și-ar fi dorit să-l aibă pe Nicholas lângă el ca să-i poată afla părerea, iar absența prietenului lui îl durea ca moartea cuiva apropiat.

După-amiază târziu Nangi își părăsi din nou biroul și traversă orașul, amintindu-și cu drag de districtul Akihabara. În zilele cenușii ce urmaseră sfârșitului războiului din Pacific, aici se născuse rapid o bursă neagră neînchipuit de înfloritoare și mulți oameni dezghețați și cutezători făcuseră averi peste noapte. Aici își începuse Nangi noua viață, înainte de a învăța disciplina *kanryodo*, calea samuraiului birocrat.

Astăzi, Akihabara era un monument viu și grăitor al economiei japoneze superindustrializate. Magazine tixite de ambele părți ale străzilor înguste și șerpuitoare expuneau echipamente electronice de toate mărimile, formele și funcționalitățile, cele mai multe din ele fabricate special pentru export.

Din uriașe postere zâmbeau fețele unor modele *punk* cu părul țepos și obraji vopsiți țipător, care făceau reclamă la ultimul model de CD-player sau de componentă a cutărei linii stereo de ultimă oră. Pe ecranele unor televizoare uriașe, americance superbe își dădeau extaziate ochii peste cap la auzul sunetului celor mai noi și mai ușoare căști stereo sau al celui mai arătos casetofon portabil și mângâiau minunile acestea electronice ca pe niște iubiți. O cacofonie de muzică rock și pop izbucnea din spatele ușilor deschise ale prăvălioarelor cu intrările ticsite de reclame electronice multicolore care izbeau ochii și nu puteau să nu atragă atenția trecătorilor.

Akihabara gemea de lume care viermuia agitată și zgomotoasă în toate părțile. Tocmai pentru asta Nangi alesese aici locul de întâlnire. În nebunia asta de nedescris nu era nici o primejdie să poată fi auziți de cine știe ce curios.

Nangi îl văzu pe Pack Rat căscând gura la o vitrină înțesată de ecrane, urmărind plin de interes un David Bowie care savura o băutură răcoritoare. Apoi imaginea se schimbă și apăru chipul unei starlete, o imagine perfectă, produs al siliconului și al galiului.

Pack Rat simți apropierea lui Nangi fără să fie nevoit să se uite. Era un tip cu o înfățișare dură, scund, negricios, cu fața ciupită de vărsat și cu fălci proeminente ca de buldog. Numele acesta[1] îl căpătase fiindcă se pricepea de minune să acumuleze tot felul de date confidențiale, așa cum alții acumulau obiecte de artă. La urma urmei, fiecare cu pasiunea lui. Nangi îl cunoștea de ani de zile și avea toată încrederea în el, fiindcă Pack Rat dovedise de multe ori că era total diferit de colegii lui de breaslă: niciodată nu fusese un mercenar care să se angajeze la cel care oferea mai mult. Și cine-l angaja nu trebuia să se teamă în vreun fel de integritatea lui profesională.

Lui Pack Rat îi plăcea Nangi. Mai mult chiar, îl admira și nutrea față de el un puternic sentiment de recunoștință. Cu mulți ani în urmă Nangi o salvase pe sora lui dintr-o încurcătură serioasă cu șeful unui clan *yakuza*. Pack Rat îi era dator lui Nangi *giri*, o datorie pe care n-o va

[1] Rat – „șobolan" în limba engleză. [n. ed.]

putea plăti niciodată.

Pe când Nangi se apropia de el, Pack Rat se desprinse de lângă vitrină şi o luă înainte, fără să se depărteze prea mult de Nangi, care, urmând îndemnul lui nerostit, îl urmă într-un obositor circuit al cartierului. Nangi pierdu numărul magazinelor în care au tot intrat şi-au ieşit şi a cercurilor concentrice pe care le-au făcut.

În cele din urmă Pack Rat se întoarse şi-i zâmbi. Încetiniră amândoi pasul şi porniră agale pe străzi.

— Sunt aici de ceva timp, spuse Pack Rat; am vrut să mă conving dacă mediul înconjurător are nevoie de *curăţenie*.

Voise să spună că trebuise să vadă dacă Nangi era urmărit. Şi fusese nevoie de *curăţenie*. Nami.

— Cunosc sursa, spuse Nangi.

Pack Rat îl privi încordat.

— E vreun pericol imediat? Adică să-l găsesc pe cel care te-a urmărit şi să-l lichidez?

— Încă nu.

Pack Rat se opri un moment, arătându-se brusc interesat de nişte computere portabile expuse într-o vitrină. După atâta vânzoleală de colo-colo, Nangi avea nevoie de o pauză, ca să-şi tragă puţin sufletul. Pack Rat era un om cu multă bună creştere şi plin de delicateţe.

— Cu ce pot să vă fiu de folos, Nangi-*san*?

Nangi aşteptă până fu în stare să se mişte din nou. Din moment ce cineva încercase să-l urmărească, era periculos să discute lucruri importante, chiar şi pe străduţele aste a aglomerate. Sigur nu era decât dacă se aflau în mers.

După ce parcurseră câteva sute de metri mergând aproape umăr la umăr cu un grup de germani care parcă aveau de gând să cumpere tot ce era la vedere, Nangi îi răspunse:

— Am avut un incident serios în dimineaţa asta. Calculatoarele noastre au fost contaminate de un virus.

— Dar chiar eu v-am adus sistemul de protecţie anti-virus, spuse Pack Rat surprins. Credeam că e absolut sigur.

— Şi a şi fost, spuse Nangi strecurându-se prin aglomeratie. Până astăzi, adăugă el, strecurându-i din mers o dischetă. Ai aici o copie a atacului, spuse el.

Pack Rat luă dischcta şi o făcu nevăzută în buzunar cu iuţeala şi îndemânarea cu care un *maître d'hôtel* primeşte un bacşiş.

— Mă ocup de ea imediat cum ajung.

— Ştiu că aşa ai să faci. Am destui oameni care lucrează deja la chestia asta, e drept, dar nu se pot compara cu tine, adăugă el încet, bocănind ascuţit cu bastonul pe asfaltul străzii. Şi mai e ceva. Ceva chiar mai urgent decât asta, un lucru asupra căruia vreau să-ţi concentrezi toată atenţia. Kusunda Ikusa.

Pack Rat fluieră o scurtă melodie. Se opriră în faţa unei vitrine şi arătă cu degetul spre un aparat cu ecrane care pâlpâiau, ca şi când el şi Nangi ar fi fost nişte posibili cumpărători. După câteva clipe, trecură mai departe.

— Mai întâi de toate, spuse Pack Rat, vreau să fiu sigur că am auzit bine.

— Dacă te gândeşti la Nami, da, zise Nangi.

Trecură pe lângă un grup de puştani îmbrăcaţi în jachete negre de piele şi tunşi după moda americană a anilor 50, toţi cu un aer foarte băţos şi plini de lanţuri de metal sclipitor. Erau înconjuraţi de un nor de fum de ţigară şi trecătorii îi ocoleau, lăsându-i parcă într-o insulă la care toţi se uitau curioşi.

Pack Rat le spuse ceva pe când trecură pe lângă ei, iar rockerii izbucniră în râs, făcându-i semn cu degetul mare în sus.

— Vreţi să investighez sursa? îl întrebă el pe Nangi. S-o cataloghez, s-o indexez?

— Nu. Vreau să-l compromiţi.

Pack Rat nu se arătă deloc surprins.

— Am un termen limită pentru treaba asta?

— Da, spuse Nangi. Ieri.

— Ei da, asta-i o sarcină care-mi place, rânji Pack Rat.

Mişcările cele mai simple ale lui Senjin Omukae duceau cu gândul la apele mării. Oasele lui păreau înzestrate cu darul de a se mlădia în loc să se mişte din articulaţii. Femeile remarcau asta în mod special, chiar dacă nu conştient, cu simţurile atrase de comportamentul lui atavic. Bărbaţii spuneau doar că Senjin era periculos, însă femeile vedeau în acel pericol o altă dimensiune, una spre care erau toate atrase, chiar împotriva voinţei lor. Faptul că se putea afla atât de aproape de pericol le dădea o anumită libertate şi le accentua capacitatea de percepţie a simţurilor. Vedeau mai mult, simţeau gusturi mai diverse şi se simţeau seduse, multe crezându-se îndrăgostite de bărbatul acesta atât de altfel decât ceilalţi.

Cât despre Senjin, el era absolut indiferent şi nu făcea nici o deosebire între dragoste şi atracţia pur fizică. Dragostea era pentru el cel mult o emoţie contrafăcută, plină de autoamăgire şi de pasiuni înşelătoare care până la urmă conduc la lăcomie, gelozie şi invidie. Dacă ar fi fost mai tânăr, îşi imagina cum ar fi arătat ca model care să facă reclamă pentru produsele Hitachi sau Mitsubishi, zâmbind tâmp la lumea adunată în faţa televizoarelor, dansând când i se cerea să danseze, cântând cântece pop cretine în faţa a mii de adolescenţi în delir, dând interviuri la fel de cretine pe canalul TV NHK în cadrul vreunui program tot atât de cretin şi mai aşteptat decât cel mai recent serial de televiziune.

Avea genul de figură după care companiile de publicitate şi di-

rectorii executivi ai marilor concerne japoneze se dădeau în vânt, să o găsească, să o comercializeze şi să o exploateze: frumoasă, fără riduri, cu o umbră de feminitate în blândeţea unghiurilor maxilarelor şi ale frunţii.

Firesc că aceste calităţi nu-l făceau mai puţin atrăgător pentru sexul opus. Dimpotrivă, Senjin poseda exact trăsăturile fizice atât de admirate de-a lungul secolelor la croii japonezi.

Avusese iubite multe şi de tot felul şi toate împărtăşiseră alături de el o anumită experienţă. Le dusese pe toate la teatrul *kabuki* ca să vadă *Musame Dodoji*.

Era piesa preferată a lui Senjin, care o urmărea de fiecare dată cu un amestec de fascinaţie şi groază, mai precis cu acea atracţie combinată cu repulsie pe care o simte cineva care se trezeşte fără voia lui martor la un accident sângeros. Ca atunci când, deşi vrei să întorci capul, rămâi cu privirea aţintită, vrăjit parcă, în timp ce stomacul ţi se întoarce pe dos.

Musame Dodoji depăna legenda lui Kiyohime, o vrăjitoare demonică ce se îndrăgosteşte de un tânăr călugăr buddhist. Acesta e sfâşiat între fascinaţia exercitată de vrăjitoare şi jurământul de a se păstra pur. La început se strecoară cu multă subtilitate şi scapă de încercările ei de a-l seduce, apoi, pe măsură ce insistenţele ei sunt tot mai hotărâte, e nevoit să treacă la proceduri mai energice. În cele din urmă fuge din oraşul lui, însă Kiyohime nu se descurajează şi pleacă în urmărirea lui, folosind tot felul de vrăji pentru a-l prinde în capcana dragostei până când, în final, se preface într-un şarpe uriaş. Călugărul, acum înfricoşat, îşi găseşte refugiul sub un clopot gigantic, unde crede că va fi în siguranţă. Însă Kiyohime şarpele se înfăşoară încet în jurul clopotului cu corpul ei lung şi alunecos. Înfuriată că nu poate ajunge la călugăr, se ridică şi scuipă flăcări demonice care topesc metalul clopotului şi-l prefac în scrum şi cenuşă pe iubitul, care fusese atât de imprudent s-o refuze.

De fiecare dată, Senjin urmărea piesa ca şi când ar fi văzut-o pentru prima oară, prins mereu în mrejele unei senzaţii bolnăvicioase de euforie şi de oroare ce creştea pe măsură ce acţiunea se apropia de înspăimântătorul deznodământ.

După reprezentaţie îşi invita de fiecare dată prietena la masă, luând *fugu* sau friptură *Kobe* şi explorând împreună cu ea aspectele psihologice ale piesei.

Dar subtilitatea psihologiei acesteia – sau mai degrabă a interpretării date de Senjin – îl fascina cel mai mult mult pe doctorul Muku, un psihiatru foarte căutat. În multe privinţe acesta era, după părerea lui Senjin, la fel de neghiob ca nesfârşitul lui şir de iubite şi se lăsa din ce în ce mai fascinat de obsesia lui Senjin pentru vrăjitoarea Kiyohime.

— Femeia-demon, spuse doctorul Muku, e o figură familiară atât

pentru mitologia noastră, cât și pentru spiritul nostru. N-ar trebui să fie surprinzător faptul că... *subiectul* dumneavoastră are un fix pentru o astfel de creatură.

Doctorul Muku nu avea de unde să știe că Kiyohime îl obseda chiar pe căpitanul Senjin Omukae. Acesta venise la el în calitate oficială, în încercarea de a obține, așa cum i-a declarat în modul cel mai politicos, profilul psihologic al unui suspect într-un caz de crimă multiplă. Îi dăduse doctorului Muku un nume fictiv pentru suspectul lui. N-ar fi trebuit însă să-și facă probleme. Pe doctor nu-l interesau identitățile ci numai patologia crimei.

Dar desigur că Senjin era cu totul în temă în ceea ce privea identitatea. Primul lui contact cu psihiatrul avusese loc cu mai mulți ani în urmă prin intermediul telefonului, pe când Senjin lucra la un caz de crime în serie. După aceea, toate întâlnirile cu doctorul avuseseră loc, așa cum ceruse el, în deplin secret.

— Sper că nu vă veți simți jenat, domnule căpitan, dar aș dori să nu intrați și să nu ieșiți din acest birou pe ușa care dă în sala de așteptare, spusese doctorul Muku în cursul unei convorbiri telefonice. Unii dintre pacienții mei sunt anormal de sensibili, iar aura dumneavoastră de polițist s-ar putea nu numai să-i deranjeze pe pacienți, ci și să-mi enerveze angajații. Cred că mai nimerit ar fi să folosiți ușa din spate, cea care dă din cabinetul meu de consultații direct afară, în coridorul exterior. În felul acesta vom fi siguri că nu ne va vedea nimeni.

Senjin profita acum din plin de relația începută mai de mult cu doctorul Muku, petrecând cu el zilnic mai mult de o oră, adică mai mult decât un pacient, țesând ca un adevărat dramaturg *kabuki* cercuri concentrice compuse din minciuni și adevăruri sau din subtile combinații între cele două, până când nici măcar Senjin însuși nu mai putea distinge deosebirea dintre ele.

Piesa de teatru, involuntar și nevinovat desigur, se potrivea de minune stilului de viață al lui Senjin. El își clădise existența uzând de subterfugii peste subterfugii, fabricând fărâme de artificii și punându-le unul peste altul ca pe cărămizi, poleindu-le cu culorile imaginației lui și arzându-le în cuptorul lui *Kshira*.

Ce putea fi mai bun – și mai periculos, în același timp – decât să-și creeze din nou ghemul vieții ca un film proiectat doar pentru doi spectatori, iar apoi să vorbească despre ea în întunericul sau în lumina din cabinetul psihiatrului?

— Femeia-demon, spuse doctorul Muku, este, cel puțin într-un sens pe care eu îl consider foarte important, un simbol al inocenței.

— Al inocenței? repetă Senjin fără să vrea. Nu văd cum suspectul meu ar vedea-o în vreun fel inocentă, adăugă el râzând.

— Ei, desigur că el n-ar vedea-o ca pe o inocentă, fu de acord doctorul Muku.

Era un bărbat mărunțel, compact ca o minge de cauciuc și probabil la fel de elastic. Avea o față lată și deschisă ca a unui copil. Părul lui grizonat era lung și arăta mai degrabă sălbatic, ca și când doctorul ar fi petrecut cinci minute în tunelul de vânt, ca parte a abluțiunilor lui rituale de dimineață. Purta ochelari cu ramă groasă, demodată, care-i măreau exagerat de mult ochii căprui din spatele lor.

— El o va vedea ca pe un rău întreg. Dar, vedeți dumneavoastră, asta e numai o parte a problemei lui.

Senjin își aprinse o țigară.

— Cum vine asta?

Doctorul Muku ridică din umeri.

— Evident că *subiectul* și-a pierdut simțul realității. Simțurile lui îi transmit numai ceea ce vrea el să accepte. E ca și când el ar fi așezat un filtru deasupra lor, ca și când viața reală ar fi prea înfricoșătoare sau prea complexă pentru ca el să-i facă față fără să uzeze de filtrul proiectat chiar de el.

Senjin se amuză în sinea lui de fragilitatea gândirii doctorului, construită pe baza unor presupuneri și a unor minciuni care ascundeau adevărul și viceversa.

— Spuneți-mi doctore, cum ați ajuns la concluzia asta?

— Dar e chiar simplu, răspunse doctorul Muku. Pentru dumneavoastră și pentru mine, conceptul de femeie-demon pentru care Kiyohime constituie un excelent exemplu, nu e numai negru și alb. Sau, continuă doctorul Muku chicotind, cum e în cazul acesta, numai negru.

Își puse mâinile pe burta lui umflată și moale și urmă încântat:

— Adevărul mitului femeii-demon e acesta: bărbatul o percepe atât de înspăimântătoare fiindcă atunci când o vede pentru prima dată ea are aspectul atât al mamei lui, cât și al mamei copiilor lui. Numai când se agață de masca ei maternă și iubitoare ajunge să o vadă la față pe femeia-demon, precizează el ridicând un deget. Totuși, psihanalistul știe că aspectul de femeie-demon este în felul lui tot o mască. Și cel mai interesant e că această mască este întru totul creația însăși a bărbatului. E ceva dorit de el cu ardoare; ceva fără de care el nu poate trăi. Este, așa cum ne-a spus dealtfel Yukio Mishima, o reflectare a nepotolitei pasiuni sexuale a bărbatului.

Lui Senjin mai că-i veni să-i râdă doctorului în față. Oare chiar nu știa cât de idiot sunau roate astea? Probabil că nu. Doctorul Muku era mult prea prins de personalitatea doctorului Muku, profesorul, tămăduitorul.

Pentru a-l încuraja Senjin dădea din cap murmurând cuvinte goale de laudă, la fel cum făcuse cândva cu *sensei*-ul lui de *Kshira*. În definitiv doctorul Muku se considera un maestru al psihologiei și cel puțin pentru moment era în beneficiul lui Senjin să-i alimenteze această convingere.

Pe de altă parte Senjin nu voia nici ca doctorul Muku să poată

manevra prea ușor în domeniul lui.

— Scuzați-mă că trebuie să vă contrazic aici, spuse el, dar suspectul n-a arătat nici un semn de comportament sexual violent.

— Dacă încă n-a făcut-o, spuse doctorul cu înțelepciune, o va face. E numai o chestiune de timp. Un bărbat atât de obsedat de conceptul femeii-demon cu siguranță că adăpostește în el o adâncă și violentă antipatie pentru femei, care, din punctul lui de vedere, ar putea fi transmisă foarte convenabil printr-o anumită manifestare sexuală.

— Nu s-ar mulțumi să le ucidă? întrebă plin de interes Senjin.

— Nu. Uciderea e prea abruptă, e un act prea definitiv pentru a-i satisface furia. Mai întâi va avea nevoie să-și mutileze victimele într-un fel oarecare, poate chiar într-o varietate de feluri. Aș fi foarte surprins dacă violul n-ar fi unul din acestea.

Senjin continuă să dea din cap și să zâmbească, dar undeva în centrul stomacului lui se forma ceva rece și tare. Probabil că doctorul Muku ar fi diagnosticat senzația asta ca fiind furie oarbă, dar Senjin știa că era ceva de o cu totul altă natură. Ceva mult mai presus de cunoștințele de specialitate ale doctorului Muku.

Branding zăcea peste patul răvășit. Își simțea trupul îngreunat de dormită și capul ușurat de încordare, însă deși trupul îi era pe moment sătul, descoperi că mintea nu-i era la fel. Se uită printre genele ușor întredeschise din cauza soarelui de după-amiază și a dorinței care moceea în el, la Shisei, care se dădea goală jos din pat.

Pentru o clipă silueta ei se contură în lumină, iar el văzu o aură în jurul ei, precum cea din timpul unei eclipse de soare. Era ca și când inima ei era însuși soarele și pentru prima dată înțelese adevăratul sens al cuvântului *radiant*. Când fata se întoarse, lumina se prelinse ca mierea de pe corpul ei. Ochii ei luminiscenți, pentru o fracțiune de secundă puțin mai deschiși la culoare decât negrul lor obișnuit, dar cu siguranță mai palizi decât umbrele înconjurătoare, îl fixară în pat, acolo unde stătea rastignit, iar el fu de-a dreptul paralizat de plăcere, dar parcă și de teamă.

Cotton Branding nu voia să-și ia ochii de la el. Nu mai simțise niciodată atâta forță exercitată de o persoană asupra lui în timpul unor clipe atât de intime. Una era să influențezi forțat pe cineva, cu blândețe sau cu duritate, în funcție de circumstanțe, și alta era să te trezești prins în cleștii unui asemenea vârtej magnetic.

Apoi, ca din senin, Shisei zâmbi și toate senzațiile care-l intimidau, toată acea forță exercitată asupra lui care-l făcea să tremure, totul dispăru într-o spumă de ușurare, inocență și curiozitate sănătoasă, iar Branding rămase cu respirația tăiată, îndoindu-se că a existat vreodată sau ar putea să existe ceva urât, întunecat și sinistru.

Shisei, cu halatul desfăcut pe ea, se așeză într-un scaun cu spe-

teză dreaptă şi îşi încrucişă cu seriozitate picioarele, de parcă ar fi fost complet îmbrăcată şi se afla la o întâlnire de afaceri. Îşi lăsă braţele să-i atârne de-a lungul braţelor din lemn negru ale scaunului, şi nici chiar acum, cu lumina soarelui căzându-i oblic peste formele zvelte, Branding nu putu desluşi nici o urmă de păr, nici măcar puful acela blond specific tinereţii.

— Shisei, o chemă el.

Şi ea, continuând să zâmbească, îşi întoarse capul spre el. O săgeată lată de lumină alunecă peste curba pometilor ei, ca şi cum faţa ei ar fi fost pictată de un artist în loc să fie iluminată de razele sfârşitului de zi.

Apoi, cu o mişcare firească şi surprinzătoare, îşi dădu capul pe spate şi el putu să-i vadă linia neîntreruptă a părţii moi de sub bărbie, curbura gâtului şi ţâşnirea bruscă şi în unghi drept a sânilor. Era un gest de mare intimitate, un gest deopotrivă erotic şi primitiv, ca un fel de expunere, de un grad de intimitate care depăşea sexul propriu-zis despre care Branding ştia bine că putea fi la fel de impersonal ca o banală tunsoare la frizerie. Era felul de gest pe care o felină de junglă îl face alteia expunându-şi punctul vulnerabil: *„Uite, ia aminte cât de adânc mă aflu eu în puterile tale..."*

Şi în acel moment fără respiraţie, Branding ştiu că o dorea pe femeia asta mai mult decât orice îşi dorise vreodată în viaţa lui.

Îşi aminti, ca un fulger de lumină ţâşnit dintr-o piatră preţioasă ridicată în soare, un moment din copilăria lui care îl însoţise mereu, dar care se mişcase lent pe sub stratul de gheaţă al memoriei şi se lăsase umbrit de trecerea anilor. Însă prezenţa lui Shisei nega pur şi simplu atât memoria cât şi timpul, iar Branding îşi văzu în ochii ei trecutul înviind ca o fantomă apărută în timpul unei petreceri.

Crescuse în Beacon Hill, în Boston, moştenind imensa avere a tatălui lui, depusă în conturi solide la bănci sigure. Mama sa, Bess, rămăsese în memoria lui o amintire care-l intimida. Bess nu-şi putuse controla soţul aşa cum ar fi vrut, aşa că se revanşase controlându-şi fiii cu o străşnicie pe care nici unul din ei nu avea s-o uite vreodată.

Vremurile şi felul de a fi al bărbatului ei au împiedicat-o să mai fie puritană în sensul strict, specific strămoşilor ei, iar asta o înrăise şi mai mult. Era o femeie aproape obsedată de frica de Dumnezeu şi Branding îşi aminti cum era târât în fiecare duminică la biserica ei presbiteriană, pentru a asculta predici fioroase despre păcatele înnăscute ale omului, rostite de nişte predicatori bărboşi cu ranguri ecleziastice înalte. Mama lui insista ca el să citească Biblia din nou şi din nou, până când va fi în stare să spună pe dinafară pasajele pe care i le cerea ea.

Într-o zi, pe când Branding avea treisprezece ani, mama lui i-a dat o carte. Se numea *Minunile lumii invizibile*, iar autorul era Cotton Mather. Fusese scrisă în 1693 la un an după procesul vrăjitoarelor din

Salem, proces în care însuşi Mather fusese implicat, şi era o lucrare sinistră ce trata pe larg tema posesiunii satanice. După ce a terminat cartea, mama lui a trimis după el şi, ţinându-l de mâini, s-a uitat fix în ochii lui şi i-a spus: *„Lumea e locul de joacă al lui Satan, să nu uiţi niciodată asta, Cotton."* Ea era singura care-i spunea Cotton şi nu Cook. În definitiv chiar ea îi dăduse numele ăsta şi ţinea la el ca la o izbândă personală. *„Munceşte din greu, nu-ţi îngădui niciodată excese şi mai presus de toate fii disciplinat. Rămâi pe cărarea îngustă, dar dreaptă pe care Dumnezeu ţi-a predestinat-o şi vei fi mereu în siguranţă. E destul să te abaţi un pas de la cărarea asta şi tot binele pe care-l văd în tine se va ofili şi va muri."*

Acum, privind în ochii negri-cenuşii ai lui Shisei, cu căldura verii revărsânduse de afară în dormitor, Cotton Branding se gândi din nou la mama lui şi la cărarea îngustă şi dreaptă. Cât de norocoasă trebuie să fi fost ca să moară înainte de a apuca să-l vadă alegând cariera politică! Fiindcă fusese absolut sigură că numai el, primul născut din toţi fiii ei, îi va împlini visul şi va deveni un slujitor al lui Dumnezeu.

Ei bine, îşi zicea Branding acum, poate că până la urmă nu i-ar fi displăcut chiar de tot alegerea lui, căci şi el, în felul lui, se lupta cu nedreptatea. Şi lucrând în Sodom, rezistase tuturor tentaţiilor de a se abate de la poteca aceea îngustă.

Apoi se uită la Shisei şi în minte îi veni dintr-o dată un cu totul alt gând: *„Cum să fac ca să păstrez secretul legăturii noastre?"*

În sfârşit se lăsase noaptea.

Sfânta Theresa, singura biserică romano-catolică din Shinjuku, era situată la patru blocuri distanţă de spre vest de Meji-dori, pe o stradă laturalnică dincolo de Okubo-dori.

Nangi era de părere că biserica încă reprezenta o imagine impresionantă în mijlocul zgârienorilor curat aşezaţi, al giganticelor reclame de neon ale modernului Tokio; poate chiar mai impresionantă tocmai din cauza situării ei în centrul unei păduri de oţel şi beton.

În interior era răcoare, obscuritate şi linişte. Lumina cădea lin prin ogivele ferestrelor şi părea că-şi găseşte ecoul în vastul spaţiu din interior. Undeva deasupra capului lui se auzea corul repetând, voci tinere şi asexuate, ca un duş de stele pe cerul nopţii.

„Ziua în noapte, gândi Nangi. Acum mă întind ca să dorm... Lumea de afară, cu toate inerentele secrete pe care le ascunde, este, cel puţin pentru moment, redusă la tăcere. Şi-l implor pe Dumnezeu să se ingrijească de sufletul meu..."

Se întoarse şi îşi făcu semnul crucii. Îngenunche pe o strană aflată mai în spate uitându-se în spaţiul imens al bisericii, auzind în pauzele sporadice dintre cânturile coriştilor paşi înfundaţi, o conversaţie şoptită, toate încetând speriate imediat, lăsând împrejur liniştea lui Dumnezeu.

Dar descoperi spre regretul lui că nu-şi găsea liniştea sufletească nici măcar aici. Păcătuise; nu putea primi împărtăşania. Era rupt de Dumnezeu şi de pacea spirituală pe care o asigura protecţia Lui.

În schimb, regăsi rânjetul de pe faţa lui Kusunda Ikusa plutind în mintea lui ca un spectru sau ca o proiecţie care refuza să se lase ştearsă. Ochii aceia pătrunzători ca laserul păreau să-l fi urmărit până în sanctuarul bisericii Sfânta Theresa. *Faceţi-vă datoria, Nangi-san. V-o ordonă Nami şi Împăratul dumneavoastră.*

Asta însemna să-l trădeze pe Nicholas. Altfel nu se putea. Dar Nangi avea o datorie pe care nu i-o va putea plăti niciodată lui Nicholas, nu numai pentru suferinţa pe care i-o pricinuise Tenchi, ci şi pentru că-l protejase pe Seiichi Sato de Akiko atât de mult timp. Şi totuşi, Kusunda Ikusa apăsase mult pe principala datorie a lui Nangi: cea faţă de Împăratul lui. Şi, implicit, faţă de emisarul împăratului, Nami. Iar Nami era el, Kusunda Ikusa.

Şi chiar acum, când Nangi era astfel angajat într-o dispută morală atât de greu de rezolvat, intră în biserică Justine. Nu era o întâmplare. Justine se gândise îndelung cum să facă să-l întâlnească pe Nangi în aşa fel încât să poată sta de vorbă netulburaţi. Ar fi putut să-l viziteze la birou sau să-i telefoneze, dar i se păruseră variante prea puţin discrete, iar ca să-l deranjeze acasă ar fi însemnat să depăşească cu mult limitele relaţiei şi aşa nu prea strânse dintre ei.

Ştia de la Nicholas de existenţa acestei biserici şi chiar Nangi îi pomenise mai demult că merge la biserica creştină, la Sfânta Theresa. Disperarea, se gândi Justine privind în jurul ei, îi dă omului puteri pe care el nici nu bănuieşte că le are. Cum ar fi faptul că-şi adusese aminte de spusele lui în timpul acelei discuţii. Iar în momentul de faţă starea ei de spirit nu putea fi considerată altfel decât disperată.

Cu inima sângerând de cuvintele cu care Nicholas o alungase din viaţa lui, se retrăsese mai întâi în aripa opusă a casei lor. Voise să-i reziste lui Nicholas, să-l facă să vadă cât de mult greşea purtându-se astfel. În definitiv, îşi spusese ea, o mai făcuse şi altă dată. Însă asta fusese acasă, în America. Aici, în Japonia, şi-a dat seama că şi-a pierdut echilibrul, că fără Nicholas pe post de ancoră nu va putea să găsească forţa de a se lupta de una singură. Aşa că noaptea trecută, cu timpanele chinuite de sunetele ritmice ale antrenamentului lui Nicholas ce răsunau sinistru în toată casa, Justine se gândise să părăsească Japonia a doua zi dimineaţă.

Durerea pe care o simţea aacum, ruptă de tot ce iubea şi-i era familiar, era mai apăsătoare decât tot ce suportase ea vreodată. Arunca toată vina pe Nicholas şi se simţea clocotind de furie împotriva lui, nereuşind să domolească deşertăciunea care o măcina. Aici, în Japonia, toate nereuşitele ei, imaginare sau reale, erau amplificate la nesfârşit. Iar ea se afla în Japonia tocmai din pricina lui Nicholas.

Știa că dragostea pentru el era de nezdruncinat, dar înțelegea și că nu mai putea îndura propria ei tortură și sentimentul de vinovăție legat de moartea fiicei lor, și în același timp și bătălia oarbă cu Nicholas. Era peste puterile ei. Avea senzația că e atacată de dușmani nevăzuți, pe care nu-i putea înțelege, iar instinctul îi spunea să fugă. Dar în același timp gândul acesta o și îngrozea, pentru că asta ar fi însemnat să evadeze de lângă Nicholas, iar ea nu se putea vedea făptuind o astfel de trădare. Părea prinsă ca într-un laț într-o situație care-i scăpa cu repeziciune de sub control. Noaptea trecută plânsese mult timp cu lacrimi amare pentru ea și pentru Nicholas.

Când în sfârșit se iviseră zorii, Justine știuse că nu va putea să fugă. Dar nici nu era în stare să iasă la liman de una singură. Avea nevoie de un sfat și sfatul trebuia să vină din partea cuiva care-l cunoștea pe Nicholas la fel de bine ca și ea, cineva care s-o poată călăuzi prin tot mai adâncul labirint japonez. Nu se putuse gândi decât la un singur om: Tanzan Nangi.

Acesta simți că cineva se strecoară lângă el și îngenunchează în stranã și se întoarse din simplă curiozitate să vadă cine era. Fu foarte surprins s-o vadă pe Justine.

— Doamnă Linnear, spuse el, lăsând imediat ochii în jos pentru ca ea să nu observa cât era de uluit. N-am știut că sunteți catolică.

— Nu sunt, spuse Justine, pentru ca apoi să-și muște limba, înțelegând prea târziu că Nangi îi oferise o cale de a salva aparențele, explicând în acest fel prezența ei aici în biserică.

Nanji înțelesese fără îndoială adevăratul motiv al venirii ei, dar în Japonia adevăratele motive nu se rostesc niciodată, căci oamenii sunt prea preocupați de etichetă.

— Este... începu ea, apoi se opri. Ei bine, adevărul e că...

Se opri din nou. În Japonia adevărul nu se spune niciodată. Sau dacă cineva o face, o face în așa fel încât să poată fi interpretat în cât mai multe feluri.

— Vă rog să mă iertați. Tocmai îmi terminam rugăciunile, doamnă Linnear, spuse Nangi înclinând capul.

Justine, care tocmai căuta niște cuvinte de scuze, închise brusc gura. Nangi îi dădea timp ca să-și adune gândurile și să-l abordeze într-o manieră mai potrivită pentru a-și recăpăta prestigiul. Justine îi fu recunoscătoare. Își dădu seama că dorința ei de a-l întâlni aici pe Nangi nu fusese doar o chestiune de conveniență și își aminti cât de mult se rugase pentru Nicholas. Dacă nu credea în Dumnezeu atunci cum se rugase? Și mai mult decât atât, cum putuse să se aștepte la vreo ușurare sufletească de pe urma rugăciunilor ei? Justine ajunsese să se suspecteze că de fapt nu era agnostică, așa cum crezuse întotdeauna despre ea. Așezată acum lângă un Nangi tăcut și pios, își plecă și ea capul rugându-se în tăcere pentru ajutor și pentru puterea de a rezista.

Când Nangi ridică fruntea, era pregătită.

— Nangi-*san*, spuse ea renunțând la obiceiul americanilor de a se adresa prietenilor cu prenumele, în trecut nu prea ne-am privit cu ochi buni unul pe altul.

— Eu nu cred că-i așa, doamnă Linnear.

„Fi-ți-ar politețea a dracului, cu tine cu tot", blestemă Justine în gând, dar știa că trebuia neapărat să continue și că dacă se oprea pentru indiferent ce motiv, s-ar fi putut să nu mai aibă apoi curajul să ducă discuția până la capăt. Așa că urmă pe același ton potolit:

— Recunosc că totul a fost numai din cauza mea. Eu nu înțeleg Japonia. Eu nu-i înțeleg pe japonezi. Sunt o străină aici, o intrusă.

— Sunteți soția lui Nicholas Linnear, spuse Nangi, de parcă asta era tot ce ar fi trebuit să fie.

„Ascultă-mă!" ar fi vrut ea să țipe. În loc de asta, trase adânc aer în piept și continuă.

— Nangi-*san*, vreau să învăț. Vreau să muncesc din greu pornind de la nivelul elementar la care mă aflu.

Nangi păru intimidat de ideea ei.

— Nu e necesar să faceți asta, doamnă Linnear. Sunteți și așa bine pregătită.

— Aș vrea... spuse Justine, aș vrea să ajung să fiu recunoscută de societate.

Nangi nu mai zise nimic un timp. Repetiția corului se terminase. Se auzeau acum doar o foială ușoară și șoaptele copiilor care plecau. În naos, mai într-o parte, erau aprinse lumânări. Ecourile sunetelor ajungeau la urechile lui la fel de fine ca picăturile de ploaie.

— Schimbarea, spuse Nangi într-un târziu, e de multe ori binevenită dacă a fost precedată de o gândire temeinică.

— M-am gândit foarte mult la toate astea.

Nangi dădu aprobator din cap.

— Ați discutat aceste lucruri cu soțul dumneavoastră?

Justine oftă din tot sufletul. Tristețea îi cuprinse inima ca într-un clește.

— În ultimul timp noi doi... nu prea am mai vorbit unul cu altul.

Nangi își răsuci capul până când privirea ochiului lui bun căzu asupra ei. Un occidental ar fi întrebat dacă s-a întâmplat ceva. În schimb el abordă lucrurile altfel:

— Nici eu nu am vorbit prea mult cu el în ultimul timp. Se pare că e cumva... altfel de cum era înainte. Doctorii... ei ce spun?

— În situația asta doctorul nu are nimic de făcut, oftă din nou Justine. Zice că Nicholas suferă de un fel de sindrom al stressului postoperatoriu. Eu însă nu cred că înțelege bine natura situației.

— Și cam care ar fi natura situației?

— Nu știu, mărturisi ea. Cel puțin nu sunt sigură. Dar stările de

presive ale lui Nicholas s-ar părea că decurg din neputința lui de a mai practica artele marțiale.

Involuntar, Nangi inspiră șuierând. „Doamne Dumnezeule, își zise în sinea lui, apără-ne acum!" Șocat, simți din nou acea prevestire înfricoșătoare a unei furtuni ce stă gata să izbucnească, rea și înghețată. Își amintea doar prea bine presimțirea lui în legătură cu decăderea morală a lui și a celor din jur.

— Sunteți foarte sigură de ceea ce spuneți, doamnă Linnear?

— Da, răspunse Justine fără ezitare. L-am văzut în sala de antrenament. Era incapabil să-și aducă aminte...

— Există un impediment fizic?

— Nu cred. Nu.

Nangi păru că o crede pe cuvânt și Justine observă neliniștea de pe chipul lui.

Tocmai se pregătea să întrebe ce se întâmplă când gândurile începură să-i alerge febril.

— Oare ne gândim amândoi la aceleași lucruri?

— Poate. În artele marțiale, doamnă Linnear, mentalul controlează de cele mai multe ori fizicul. Dacă mintea cuiva nu e acordată, alinată la scop sau antrenată, acela nu poate fi stăpân pe artele lui marțiale. Asta e dificil de înțeles pentru un occidental.

Zâmbi scurt și stânjenit:

— Iertați-mă, nu vreau să vă jignesc, dar ați spus că vreți să învățați. Ce vă spun eu acum sunt elemente de bază care definesc puterea lui.

Făcu o scurtă pauză parcă încercând să-și adune gândurile.

— Când cineva începe pentru prima dată să se antreneze în artele marțiale, i se dau spre îndeplinire cele mai umilitoare sarcini. Zi și noapte, novicele simte că viața lui e total lipsită de importanță, că e toată numai o corvoadă. Ceilalți, cei care vor merge mai departe ajungând *senșei*, își stăpânesc dorințele și învață ce e răbdarea și modestia. Fără aceste calități nu e posibilă nici o formă de arte marțiale. Dar aspectul mental e mult mai profund, iar în cazul lui Nicholas, e totul. Vedeți dumneavoastră doamnă Linnear, soțul dumneavoastră e unul din acei oameni atât de rari care au ajuns să stăpânească *Aka-i-ninjutsu*. El e ceea ce noi numim un *Ninja Roșu*. El a deprins în chip desăvârșit latura bună a acestei discipline specifice a artelor marțiale.

— Vreți să spuneți că mai sunt și alte forme de *ninjutsu*? întrebă Justine.

Nangi dădu din cap.

— Mai există și *Ninja Negru*, opusul lui *Ninja Roșu*. Saigo a fost un *ninja negru*, el practica *Kuji-kiri*, adică „Tăierea cu ambele mâini". Un fel de vrăjitorie.

— Ca atunci când m-a hipnotizat?

— Cu siguranță.

Nangi începu să spere că precaritatea cunoştinţelor ei în această privinţă o va face să-i accepte spusele fără nici o împotrivire.

— Însă *Kuji-kiri* e numai una dintre multele forme întunecate şi mortale de *ninjutsu Negru*, continuă el.

Se întoarse şi mai mult spre Justine şi, în lumina din locul unde stăteau, ridurile săpate adânc de război şi de timp pe faţa faţa lui erau acum mult mai proeminente.

— Nicholas stăpânea *Getsumei no michi*, Calea Luminată de Lună. E o disciplină mentală care reprezintă atât poarta lui de ieşire, alinarea lui, cât şi forţa şi refugiul lui. Mi-aţi spus mai înainte că nu credeţi că Nicholas are o inabilitate fizică rezultată în urma operaţiei.

Justine simţi cum frica i se târăşte ca un şarpe în stomac, însă în acelaşi timp se simţi destul de curios de goală, de parcă şarpele n-ar fi avut substanţă, de parcă ar fi aparţinut altei lumi, mai puţin materială.

— Ce vreţi să spuneţi? şopti ea.

— Dacă cineva e antrenat în *Getsumei no michi*, spuse Nangi, şi într-o zi întinde mâna după ea şi n-o mai găseşte acolo...

Făcu o pauză, fiind parcă nesigur cum să continue.

— Dimensiunile pierderii ar fi, doamnă Linnear, incalculabile. Gândiţi-vă vă rog la pierderea simultană a tuturor celor cinci simţuri pe care le aveţi, văzul, auzul, gustul, mirosul şi simţul tactil, şi vă veţi putea face o imagine a ceea ce înseamnă să pierzi *Getsumei no michi*. Dar numai într-o anumită măsură. De fapt e mult mai mult. Mult mai mult.

— Nu pot să-mi imaginez aşa ceva, zise Justine sugrumată de emoţie. Asta e ceea ce s-a întâmplat cu Nicholas?

— Numai el ne poate spune, doamnă Linnear, răspunse Nangi. Însă mă rog din toată inima să nu fie aşa.

— După ce Lew Croaker şi-a pierdut mâna, spuse Justine, am avut sentimentul că Nicholas avea intenţia să renunţe la *ninjutsu*. N-ar fi oare posibil ca această fază a vieţii lui să fi luat sfârşit?

— Va lua sfârşit numai când va muri, răspunse Nangi şi îşi uni din nou palmele, ca şi când ar fi vrut să înceapă din nou să se roage. Trebuie să înţelegeţi că *ninjutsu* nu e ceva pe care te decizi într-o bună zi să-l înveţi. Nu e o jucărie pe care poţi s-o ridici sau s-o laşi jos când vrei. Şi cu siguranţă nu e ceva căruia să poţi să-i întorci spatele. *Ninjutsu* e mai degrabă un mod integrat de viaţă. O dată pătruns, nu mai poţi renunţa niciodată la el.

Se întoarse şi mai mult spre Justine.

— Doamnă Linnear, nu mă îndoiesc că aţi auzit de cuvântul *michi*.

— Înseamnă o cale sau o călătorie, cred, zise Justine încuviinţând din cap.

— Da, dar într-un anumit sens *michi* poate să mai însemne şi o datorie. Deci când cineva vorbeşte despre *michi* ca despre o cale, e vorba

despre o cale de la care el nu se va abate decât într-un moment de pericol extrem. *michi* e de fapt călătoria vieţii, care o dată întreruptă, nu mai poate cunoaşte drum de întoarcere.

— Dar cu siguranţă că eşti liber să-ţi schimbi viaţa.

— Oh, da, spuse Nangi. Dar întotdeauna în limitele impuse de *michi*.

Justine îşi simţi inima de plumb.

— Vreţi să spuneţi că dacă Nicholas a ales odată să fie un *ninja*, a făcut-o pe viaţă?

— Poate că *ninjutsu* l-a ales pe el, doamnă Linnear.

Lui Justine i se păru că vede tristeţea aşezându-se pe faţa lui Nangi.

— Nu trebuie să pierdem din vedere această posibilitate. Şi dacă e aşa, atunci Nicholas mai are încă în faţă *karma* lui.

— De ce trebuie să fie aşa? Cum ajunge *ninjutsu* să aibă atâta putere asupra unui om?

Nangi cântări mult răspunsul pe care urma să-l dea. Se decise să-i spună adevărul.

— *Ninjutsu* e o artă antică, începu el. Mai veche chiar decât Japonia.

— Nu japonezii l-au creat?

— Nu. Noi nu suntem buni creatori. Punctul nostru forte stă în cizelarea lucrurilor. Limba noastră, mare parte din cultura noastră, îşi au originea în China. De exemplu noi am preluat limba chineză, i-am redus volumul şi i-am făcut ideogramele mai elegante. Asta e amprenta japoneză. La fel s-a întâmplat şi cu *ninjutsu*. Originile acestei arte se află undeva în China, deşi din câte ştiu eu nimeni nu poate spune precis de unde vine ea sau care *sensei* a dezvoltat-o. *Ninjutsu* e mai curând o sinteză a mai multe discipline antice distilate într-un fluid nou. Rafinat. Vechimea ei atât de mare constituie o parte a puterii ei. Pe de altă parte, elementul mistic pe care-l conţine face ca deprinderea ei să necesite o muncă de o viaţă. Zâmbi din nou vag. Cum ar fi să ni-l imaginăm, dând un exemplu occidental, pe Merlin[1] renunţând la treburile lui vrăjitoreşti şi devenind un simplu fermier.

Justine nu se simţi deloc împăcată cu explicaţia. Dimpotrivă, începuse să i se facă frig, poate din cauza fricii.

— Poate că dacă am învăţa mai multe despre originile artei *ninjutsu*, am putea s-o înţelegem mai bine şi l-am putea ajuta pe Nicholas.

— Dar asta-i imposibil, doamnă Linnear. Cereţi să ştiţi neştiutul.

Justine avu senzaţia că parcă se aflau într-un labirint. Încercă totuşi să susţină că trebuia să existe o cale de ieşire.

— Mi-aţi spus despre *ninjutsu Roşu* şi *ninjutsu Negru*, ale căror

[1] **Merlin** – vrăjitor celebru din vremea legendarului rege Arthur. [n. ed.]

restricții sunt, după cum ați afirmat, mai drastice decât cele ale preoției catolice, zise Justine studiindu-l pe Nangi cu atenție. Poate Nicholas s-ar putea schimba din *ninjutsu Roșu* în... Mai sunt și alte forme de *ninjutsu*?

— Nu.

Nangi păru că ar vrea să continue, apoi ezită și Justine își dădu seama de asta.

— Poate că unui învățăcel n-ar trebui să i se dea atâtea cunoștințe dintr-o dată, spuse ea. Însă o soție trebuie să aibă anumite privilegii la care un școlar nu poate avea dreptul.

Pentru o clipă Nangi păru foarte bătrân. Se gândea că poate o subestimase, iar ea reușise prin forța intelectului și a intuiției să ajungă la miezul problemei. Dădu din cap, iar fața lui se retrase din nou în umbră.

— Foarte bine, spuse el. V-am spus că *ninjutsu* cunoaște doar două forme, *ninjutsu Roșu* și *ninjutsu Negru*. Totuși mai există un termen: *Shiro ninja*. Adică *ninja Alb*.

Urmă o tăcere atât de lungă încât Justine se văzu obligată să spună:

— *Ninja Alb*. Ce-i asta?

— Asta înseamnă, spuse Nangi cu mare durere în suflet, un *ninja* care și-a pierdut toate puterile.

Vru să nu-i spună deocamdată tot, anume că pentru *Shiro ninja* pierderea puterilor urma pierderii încrederii. Nangi cunoștea legătura dintre cele două elemente, iar Justine, la rândul ei, își dădu seama că începea să înțeleagă comportamentul din ultima vreme al lui Nicholas.

— Ar putea fi acesta motivul pentru care Nicholas s-a îndepărtat de mine?

— Foarte probabil, zise Nangi dând din cap. Pentru cineva ca Nicholas, *Shiro ninja* e adeverirea celui mai groaznic coșmar, deci într-o atare situație n-ar vrea să vă aflați în preajma lui.

— De ce? L-aș putea ajuta. Acum e atât de singur și retras în el!

Ochii neliniștiți ai lui Nangi străbătură pe rând naosul, apoi toate rândurile de bănci din lemn.

— Încercați vă rog să înțelegeți, doamnă Linnear. El e foarte, foarte vulnerabil la atacuri și bineînțeles că nu vrea să vă aflați lângă el în asemenea momente.

— Atacuri? zise Justine simțind cum șarpele fricii i se zvârcolește și i se târăște din nou prin stomac. Saigo și Akiko sunt morți. Cine ar vrea să-i facă rău lui Nicholas?

Nangi nu spuse nimic. Justine, cu nervii încordați gata să plesnească, deveni suspicioasă.

— Ce nu-mi dezvăluiți? Nangi-*san*, vă rog, spuneți-mi. Trebuie să știu. Viața mea pur și simplu se dezintegrează, iar eu nu știu de ce. Dumneavoastră știți?

Nangi o privi fix, fără să clipească din ochiul lui bun.

— Doamnă Linnear, *Shiro ninja*, adică *Ninja Alb*, e o stare cu totul şi cu totul creată. Mă înţelegeţi? E de fapt un gen subtil de atac. Un atac final dat de cineva expert în *Kan-aka-na-ninjutsu*, adică *ninjutsu Negru*.

— Atunci există cineva acolo, afară; un alt duşman. Un *sensei ninja*.

Ochiul cel bun al lui Nangi se închise pentru o clipă.

— Nici chiar un *sensei Ninja Negru* n-ar avea cunoştinţe suficiente pentru a induce *Shiro ninja*, doamnă Linnear.

Justine nu mai era în stare să vorbească. O teroare cum nu mai cunoscuse niciodată o cuprinse în tentaculc sufocante. Începu să tremure ca în toiul iernii.

— Atunci?... Atunci cine? întrebă ea într-o şoaptă răguşită şi gâtuită.

— Nu trebuie să vorbim despre asta, spuse Nangi. E un *dorokusai*, un gunoi rău mirositor.

— Ce înseamnă asta? Pentru numele lui Dumnezeu, Nangi-*san*, spuneţi-mi!

— Răbdare! rosti încet Nangi şi îşi puse pentru o clipă mâna peste mâna ei. Haideţi să-l găsim pe Nicholas, doamnă Linnear. Să-l lăsăm pe el să ne spună ce s-a întâmplat. Dacă el este într-adevăr *Shiro ninja*, atunci veţi avea nevoie să cunoaşteţi totul.

Cotton Branding şi Shisei mâncau homari fripţi de el pe grătar cu gaze, legume pregătite de Shisei, salată de verdeţuri proaspete de prin partea locului şi felii groase de pâine italienească. Ea le aranjase pe toate atât de atrăgător încât Branding mai că le-ar fi făcut o fotografie. Înţelegea că aspectul surprinzător de frumos al mesei dădea cu adevărat mâncării un gust mai bun.

Terminaseră un pachet de şase cutii cu bere şi Branding se duse din nou la frigider, să ia încă un pachet de şase. Se simţea ameţit de dorinţa de dragoste, de mâncare şi bere, dar mai ales de Shisei. Nici măcar nu voia s-o lase să plece. Se gândea că ar fi fost fericit să-şi petrecă vremea trecând cu ea din dormitor în bucătărie şi înapoi pentru tot restul vieţii. Era un vis, bineînţeles, dar un vis fericit şi plin de delicii necunoscute până acum, iar Branding se simţea nemaipomenit de bine în valurile lui.

Flecăriră despre câte în lună şi-n stele. Branding, tolănit leneş pe veranda largă, simţind ceaţa umedă cum se rostogoleşte spre el ieşind din ocean şi auzind-o cum înăbuşă bufnetul constant al valurilor, încerca să nu vorbească prea mult. Era dus undeva departe, dar nu atât de departe încât să n-o poată simţi pe Shisei cu toţi porii finţei lui.

În timpul acestei după-amiezi şi seri lungi, Branding se simţise

fericit. Mai fericit decât fusese vreodată de la primele zile ale căsătoriei lui cu Mary, înainte de naşterea fiicei lui pe care o iubise, dar care-i adusese cu dislexia ei un haos sufletesc şi o durere de neînchipuit. Se aşteptase mai mult sau mai puţin ca Shisei să aducă vorba despre munca lui şi în special despre apropiata bătălie pe care avea s-o poarte cu adversarul lui personal, Douglas Howe. Îşi spunea tot timpul că fata asta era prea minunată pentru ca acum ceea ce se întâmpla cu ei să fie adevărat. Faptul că intrase în viaţa lui exact în acest moment i se implântase adânc în inimă şi, ca o perlă care creşte în interiorul unei stridii, începuse să-i producă răni, trăgându-l înapoi la realitate atunci când extazul orbitor pe care tocmai ea i-l provocase începea să-l facă să nu mai poată gândi.

Nu era de mirare că începuse să devină paranoic. Branding ajunsese să fie obsedat de faptul că Douglas Howe, cu încăpăţânarea lui de a se opune proiectului de lege în favoarea ACSAC înaintat de Branding, era pe punctul de a-i face rău. Acţionând pe baza concluziilor unui raport pe cinci ani întocmit prin împuternicirea Institutului Johnson din Washington, Agenţia pentru cercetări strategice avansate în domeniul calculatoarelor a Departamentului Apărării Naţionale înaintase Congresului o cerere pentru alocarea unui fond de patru miliarde de dolari pe o perioadă de cinci ani pentru a finanţa Proiectul Hive. Branding, ca preşedinte al Comitetului pentru supraveghere fiscală al senatului fusese primul care văzuse raportul şi acţionase în favoarea lui. Proiectul Hive însemna realizarea unui computer bazat nu pe un singur procesor, aşa cum o făceau computerele convenţionale, ci pe o reţea neurală de interconectări de o complexitate asemănătoare cu cea din creierul unei albine, de unde şi numele proiectului.[1]

Acest computer urma de fapt să fie capabil să gândească. Raportul Institutului Johnson arăta că folosind Radar-ul, Sonar-ul sau Loran-ul, acest computer şi generaţiile care aveau să vină repede după el aveau să poată deosebi prietenul de duşman. Vor putea alege calea unei rachete sol-sol şi să i-o schimbe instantaneu, pentru a contracara răspunsul de la sol. Vor putea recunoaşte vocea umană şi îi vor putea răspunde. Întreaga gamă de aplicaţii părea fără sfârşit.

Douglas Howe, preşedintele al Comitetului senatorial al serviciilor armate, era cu toată hotărârea împotriva proiectului de lege înaintat de Branding în favoarea ACSAC. Argumentul lui era că nu voia să încurajeze un alt dezastru, în lumina recentei Iniţiative privind Inteligenţa Artificială. Se alocaseră patru sute de milioane de dolari unui plan în regim de urgenţă pentru construirea unui creier artificial cognitiv. Atât de mulţi bani fuseseră aruncaţi dintr-o dată în poala cercetătorilor încât aceştia nici nu ştiuseră ce să facă cu ei şi ca urmare sume grase din totalul alocat dispăruseră nu se ştia cum. Însă Branding era convins că

[1] Hive – „stup" sau „roi de albine", în limba engleză. [n. ed.]

acest argument al lui Howe nu avea o consistență deosebită, ba de fapt era chiar firav de-a binelea.

Disputa dintre ei, care mult timp mocnise difuz, amenința acum să dea în clocot, transformându-se într-o încleștare pe care cei din Capitol Hill o vedeau ca pe o vendetă personală: Howe căuta să distrugă sau cel puțin să slăbească enorma influență pe care o avea Branding pe lângă Senat. Iar această influență era simbolizată acum de proiectul de lege în favoarea ACSAC. Conflictul care se înăsprea din ce în ce devenise mai mult decât o simplă confruntare dintre democrați și republicani sau chiar dintre liberali și conservatori. Avea acum tonalitatea unei bătălii purtate la cea mai mare înălțime cu combatanții încrâncenați de ambele părți, înarmați până-n dinți și hotărâți ca numai unul din ei să supraviețuiască asaltului final.

Însă Shisei continuase să-l surprindă, așa cum o făcuse încă din prima clipă când o întâlnise la masca lui Tippy North. Decât să-l întrebe despre munca lui, ea preferase să vorbească despre subiectele care se pare că o pasionau cel mai tare: ecologia și sexul. Branding, începând să-i înțeleagă personalitatea, observă că părea obsedată de sănătate: o lume sănătoasă, o viață sănătoasă. Pentru ea, o viață ordonată din punct de vedere sexual era la fel de integrată conceptului de viață sănătoasă ca și savurarea mâncărurilor potrivite sau exercițiile fizice zilnice.

Și din nou Branding fu izbit de calitățile pur copilărești care sălășluiau sub pielea strălucitoare a acestei femei. Shisei poseda un fel de naivitate, o lipsă de prefăcătorie în motivația ei, care pentru Branding era pe cât de emoționantă pe atât de reconfortantă.

Din interior, George Shearing interpreta Mood Indigo într-un tipic aranjament orchestral luxuriant. Branding închise visător ochii. O auzea vag și pe Shisei, care se pregătea să facă duș.

O simți cum trece ușoară ca un abur pe lângă el, apoi rămase singur în verandă cu noaptea, cu marea și cu muzica. Inhală adânc aerul vâscos și sărat, umplându-și plămânii cu tăria lui.

George Shearinh dispăru în mijlocul unor acorduri ascuțite și o clipă mai târziu răzbătură până afară vocalizele viguroase ale lui Grace Jones, imprimându-se peste tempoul uniform al marcei. Îi reaminti lui Branding de lunga după-amiază de dragoste furibundă și, surprinzător, se simți din nou excitat. Își imagină trupul lui Shisei întins pe patul lui și simți cum valurile pasiunii i se revarsă din nou în artere ca un drog.

Se ridică brusc, conștient că pantalonii scurți și largi de pe el stăteau să plesnească în față la șliț. Împinse ușa de sticlă și vocea lui Grace Jones se vărsă peste el, răscolindu-i amintirile.

Trecu prin bucătărie și sufragerie și o luă pe hol. Muzica îl urmărea, cotind după colțuri și însoțindu-l ca un partener real. Auzea zgomotul apei țâșnind din duș și deschise ușa de la baie.

Înăuntru era cald și abur. Branding își descheie pantalonii și îi

lăsă să cadă, apoi își dădu jos bluza. Vedea corpul fetei sub forma unei umbre mișcătoare în spatele perdelei translucide. Stătea cu spatele la el și cu brațele ridicate în jetul pulverizat de apă, cuprinzând cu mâinile capul dușului la fel cum făcuse mai devreme cu el. Era tare ca piatra Simți un puls năprasnic între picioare și-și trase puternic respirația Avea senzația că era o mașină de sex, și se simți din nou ca la douăzeci de ani.

Zâmbi în timp ce o privea pe Shisei cum se spăla, amintindu-și că ea nu voise niciodată să se întoarcă cu spatele la el și se gândi că acum o va poseda în sfârșit pe la spate, ca animalele, fiind la nevoie ceva mai ferm, așa cum nu făcuse niciodată cu soția lui sau cu vreuna dintre femeile pe care le avusese.

Tremura de dorință, încins de imaginea cețoasă și aburoasă din spatele perdelei subțiri, un strat despărțitor la fel de firav ca o furtună de violete mișcătoare printre care curg pârâiașe de apă...

Branding apucă marginea perdelei și cu o mișcare rapidă o dădu la o parte, pregătindu-se s-o înșface și s-o strivească. Și rămase perplex, pironit, cu ochii țintă la spatele lui Shisei.

Fu unul din acele momente care nu durează mai mult de o zecime de secundă, dar care par să dureze o viață întreagă, o imagine care se imprimă pe retină și care arde creierul ca fierul roșu, lăsând urme pe vecie. Fu ceva asemănător cu clipa în care Branding aflase că fiica lui suferă de dislexie. Cu clipa când îi devenise clar faptul că Mary, femeia pe care o iubea din tot sufletul, nu suporta decât cu mare greutate să facă dragoste. Erau toate momentele infinitezimale din viață – și totuși încărcate cu o atât de mare forță emoțională încât reușeau irevocabil să schimbe cursul normal al vieții.

Și ca toate aceste momente, cel de acum avu și el toate trăsăturile unui coșmar. Branding se holbă la spatele lui Shisei, la mai bine zis tatuajul hidos, de o detaliată perfecțiune, reprezentând un păianjen. Era gigantic, acoperind întreaga suprafață a spatelui cu mănunchiul obscen de opt ochi roșii plasați în vârful unui cap mic, cu cele două perechi de apendice răsfirate care secretă veninul pentru paralizarea și lichefierea prăzii, cu cele opt picioare păroase și precis articulate întinzându-se de la un omoplat la celălalt și din marginea de jos a fiecărei fese până la cealaltă.

Chiar atunci Shisei reacționă. Capul i se răsuci brusc, cu privirea alunecându-i peste umăr. I se răsuci în același timp și bustul și o dată cu mișcarea mușchilor spatelui, se mișcă și păianjenul, dansând într-o cadență brutală și grețoasă, parcă după acordurile sinuoase ale muzicii lui Grace Jones.

Și Branding urlă din răsputeri.

* * *

Probabil că am înnebunit, se gândi Tomi, parcă ameţită. O dată cu noaptea venise şi ploaia, căzând ca o cortină peste ultimul tablou al unei piese de teatru. Era o ploaie roşie, albastră, verde, portocalie, depinde pe sub ce reclamă luminoasă treceai.

O masă de umbrele, ţinute sub un unghi ascuţit pentru a nu fi date peste cap, împânzea Tokio-ul, transformând străzile în câmpuri pline de flori cu flori negre răvăşite de furtună, şi lăsând şiroaie de apă să se scurgă de pe suprafeţele lor de nylon sau de hârtie de orez.

Luminile farurilor maşinilor măturau masele de materie vie aflate în mişcare, iluminând feţe şi mâini care parcă erau segmente ale unui uriaş miriapod ce-şi caută laborios drumul prin oraş.

Tomi, pornită către casă după ce ieşise de la serviciu, se strecură sub copertina unui magazin luminat ca ziua. Avea picioarele leoarcă de apă şi se săturase să tot fie mânată şi împinsă în toate părţile de-a lungul străzilor, prin bălţi, de răsucirile şi poticnelile acestui miriapod nesfârşit.

Încercase să dea de Nicholas Linnear. Mai întâi telefonase la biroul lui de la Sato International, însă acolo nimeni n-avea idee unde ar fi putut să fie găsit. La numărul de acasă nu răspunsese nimeni. Formase din nou numărul de la Sato International şi ceruse să vorbească cu vicepreşedintele. De data asta aflase cauza absenţei lui Nicholas, şi, inspirată, ceruse numărul chirurgului. Apoi telefonase chirurgului la birou şi avusese ceva mai mult noroc. De acolo o informaseră că Nicholas avea oră de consultaţii la doctorul Hanami la zece a doua zi. Se hotărâse deci să-l întâlnească atunci.

Adevărul era că nu Nicholas Linnear era personajul principal care-i domina gândurile, ci Senjin Omukae. Individul acesta începea cu o fixaţiune să o domine, iar lui Tomi asta i se părea ceva greu de suportat. Măcar dacă ar fi ştiut că urma să se termine, avea sentimentul că poate în timp ar fi putut să controleze ceea ce-i părea o abandonare a indicatoriilor ei profesionale.

Faptul că întreaga ei personalitate îşi îndrepta atenţia asupra lipsei lui Senjin o înspăimântase de-a binelea. Senjin Omukae nu era numai comandantul ei, ceea ce făcea ca accesul la persoana lui să fie interzis; mai era şi Senjin individualistul, Omul Opac. Asta era porecla sub care era el cunoscut printre cei din afara diviziei criminale. Senjin Omukae era temut, chiar şi de cei care-i asiguraseră ascensiunea spre postul de comandant – cel puţin aşa spuneau gurile rele, care nu lipseau nici de la Poliţia Criminală Metropolitană din Tokio.

Faptul că era atrasă de acest om reprezenta o sursă de crescândă nelinişte pentru Tomi. Asta era motivul pentru care se decisese în această noapte ploioasă să-l viziteze pe Ticălos.

Ticălosul, care avea de fapt şi un nume, Seji Hikoko, era cel mai bun prieten al ei. Se întâlniseră în şcoală şi Ticălosul fusese acela care o ajutase moral şi material când ea se rupsese atât de dureros de familia

ei, de întreaga ei viață. În felul acesta el se asemăna cu Senjin. Și el o vedea și o aprecia pentru ceea ce era de fapt, și nu ca pe o femeie care trebuia să stea la locul ei și să-și cunoască lungul nasului. Ca răspuns la bunătatea ei, Tomi îl ajutase pe Ticălos să continue cursurile de filozofie la nivel avansat atunci când apăruse pericolul ca el să nu le mai poată urma.

Drept rezultat, se crease o legătură intimă între ei, legătură de felul uneia pe care Tomi nu o mai avusese cu nimeni altul, nici chiar cu vreun membru al familiei ei. Mai ales!

Ticălosul avea o *usagigoya*, un „coteț de iepure" de genul celor pe care japonezii le considerau apartamente moderne: mică, înghesuită, practic lipsită de aer. Totuși era un loc unde să pui capul jos.

Usagigoya Ticălosului se afla în Asakusa, unde era vecin cu actori *kabuki* sau cu luptători de *sumo*. Era partea favorită de oraș a lui Tomi, dar îi trezea melancolia pentru că îi amintea de starea umilă a vieții ei. Ca sergent de poliție ea nu-și putea permite să locuiască aici, nici chiar într-un loc minuscul ca această vizuină de iepure.

Ticălosul era acasă. Asta nu era ceva deosebit, deoarece el era întotdeauna acasă la ora asta, meșterind la computerul lui portabil, care avea acum o viteză de lucru de trei ori mai mare decât cea pe care o avusese când îl cumpărase. Ticălosul nu-și cumpăra niciodată decât obiecte pentru care se putea târgui și în intimitatea casei lui îi plăcea să îmbunătățească ce făcuseră alții. Era un exercițiu Zen, Tomi știa bine asta, un mod de a realiza aceeași stare interioară de rațiune-nerațiune pe care se străduia și ea să o atingă la antrenamentele ei la arte marțiale. Disciplina ei era de natură mai mult fizică, dar nu atât de solicitantă ca a lui.

Intrând pe coridor, auzi ritmul trepidant al muzicii lui Billy Idol, și când Ticălosul îi deschise ușa, bubuiturile asurzitoare ale *rock'n roll*-ului aproape că o răsturnară pe spate.

— Doamne, dar cum poți să gândești cu nenorocirea asta de tunete pe cap? strigă ea dându-și de-o parte umbrela și pantofii.

— Pentru că ea nu semnifică nimic, zise Ticălosul zâmbind și o trase înăuntru, închizând ușa după ea. Mă pot concentra fără nici o greutate.

Muzica bubuia dintr-o pereche de boxe de trei mii de dolari pe care Ticălosul le aranjase în așa fel încât acum Tomi avu senzația că a întâlnit o forță ascensională similară cu cea a unui avion de vânătoare. Avu nevoie să se strângă în brațe pentru a se opune vibrațiilor.

Locul era ca de obicei un talmeș-balmeș. Mormane de componente de calculator erau împrăștiate ca niște cadavre pe un câmp de bătălie, într-o mare dezordine, pe podea, pe scaune, pe mica sofa, chiar și pe video. Ecranul televizorului era plin de imaginea lui Harrison Ford bântuind prin peisajul unui Los Angeles futuristic în căutare de ucigași

în filmul *Blade Runner.*

Orga stereo de lumini arunca fulgere roşii şi albastre crescând şi descrescând în intensitate, după volumul vocalizelor lui Billy Idol, şi la fel ca şi Billy Idol, Ticălosul îşi vopsise părul într-un argintiu platinat care-i stătea zbârlit ca o pădure de ţepi mai lungi în creştet şi mai scurţi pe părţi. La fel ca şi Tomi, de-abia împlinise treizeci de ani, însă pe când ea se maturizase şi nu mai era adolescenta subţirică de cândva, el îşi menţinuse alura mlădioasă aproape neformată a tinereţii. Era mai degrabă ca un căţelandru exuberant la o scară mărită, şleampăt, cu obiceiuri dezordonate, dar tocmai din cauza asta era foarte drăguţ.

Tomi rămase pe loc făcând băltoace de apă la picioare, însă se părea că lui nici nu-i păsa. Fuseseră momente când Tomi avusese nevoie să evadeze din lumea reală plină de opresiunea masculină şi de frica aceea constantă de a nu fi mereu atacată şi de a-şi pierde faţa. Aici se putea ascunde printre obiecte, haos general şi eterna bună-dispoziţie a Ticălosului. Îl ajuta la proiectele la care lucra şi se simţea folositoare şi apreciată. Însă în noaptea asta ea avea nevoie să poată să gândească, aşa că-i propuse Ticălosului să facă o pauză şi să meargă cu ea să ia masa undeva.

Se duseră deci unde se duceau ei mereu, la Koyanagi, shitamachi-ul lor favorit, un restaurant de modă veche pentru oamenii de afaceri, unde în mod invariabil comandau unagi – ţipar fript la grătar, specialitatea casei.

— La ce lucrai? întrebă Tomi după ce se aşezară şi luară primele înghiţituri de bere Saporo.

— Oh, doar mă ştii, zise Ticălosul arborând un zâmbet feciorelnic. Îmi fac tot timpul de lucru. Lucrez la un vierme, un program care poate să treacă peste toate sistemele de securitate.

— Dar asta nu e ceva care se face în mod curent?

— Ba da, hacker-ii o fac. Şi chiar ştiu câţiva foarte răi şi dacă ar afla guvernul cine sunt ăştia cu adevărat, i-ar arunca în puşcărie până la următorul război mondial. Zâmbi din nou. Însă cel la care lucrez eu, e altfel. L-am botezat MANTIS, de la Manmade Nondiscriminatory Tactical Integrated-circuit Smasher.[1]

Zâmbetul Ticălosului se lăţi pe toată faţa la vederea privirii goale a lui Tomi.

— Esenţa numelui ăsta lung, MANTIS, stă în faptul că viermele meu e adaptabil, adică poate în felul lui să gândească. Fiecare program are propriul sistem de apărare, aşa că în mod normal dacă vrei să-l străpungi, trebuie să pui la punct un program specializat. Viermele meu e proiectat să atace orice apărare şi să o străpungă.

— Ar fi cazul să nu laşi guvernul să afle la ce lucrezi, zise Tomi izbucnind în râs, surprinsă ca totdeauna de geniul lui.

---

[1] **Manmade Nondiscriminatory Tactical Integrated-circuit Smasher** – „Spărgător artificial, tactic şi nediscriminatoriu de circuite integrate". [n. ed.]

— Na... Nu-i nici o şansă s-o facă, spuse el luând o nouă înghiţitură de bere.

— Nu pricep, zise Tomi intrigată. Lucrezi pentru Nakano Industries, unul dintre cei mai mari proiectanţi şi fabricanţi de produse electronice din ţară, pe care guvernul trebuie că-i supervizează, aşa cum face cu toate corporaţiile importante...

— A, da, o face, aşa e, încuviinţă Ticălosul. Oamenii de la MITI vin tot timpul la şedinţele de analiză.

Şi făcu o pauză lungindu-şi gâtul şi uitându-se prin apartament. Gestul i se păru lui Tomi o parodie trăsnită a unui spion la lucru, încât nu se putu abţine să nu chicotească.

— Adevărul e, spuse el întorcându-şi privirea spre ea, că şeful meu e şeful departamentului de cercetare de la Nakano. Ceea ce facem noi e atât de teoretic, încât, zice el, oamenii de la MITI pleacă şi-l lasă în pace, că tot nu se pricep.

Ticălosul îşi termină berea şi comandă încă un rând pentru amândoi.

— Şeful meu e vice-preşedinte la Nakano. Lucrez pentru tipul ăsta de un an jumate. El mi-a analizat dosarul, m-a scos de la proiectare şi m-a testat personal timp de o săptămână. Probabil că până la urmă am trecut testele, pentru că acum şase luni a fost de acord să mă lase să lucrez la proiectul viermelui ăsta la care visam de mult, şi care e orice altceva, dar nu teorie. De fapt e aproape gata de lansare, zise el zâmbind degajat. Ştii, n-am voie să vorbesc cu nimeni despre asta, dar nu cred că restricţia te include şi pe tine.

Aşa e Ticălosul, îşi zise Tomi în sinea ei, îşi face propriile lui reguli din mers.

— Hei, zise el deodată. Îţi aminteşti când am fost promovat şi am plecat din departamentul de proiectare?

— Cum aş putea să uit? râse Tomi. Am dat o petrecere în cinstea ta care a ţinut un întreg week-end. Îţi aduci aminte de femeia aia de la mine de la birou, care-a spus toată noaptea poveşti cu stafii?

— Glumeşti? Să zic că am avut noroc să-mi mai aduc aminte cum mă cheamă. Am ras o ladă de whisky, nu-i aşa?

— Printre multe alte lăzi, dădu Tomi din cap zâmbind. Alea da zile pe cinste!

Ticălosul, dând peste cap ultimul strop de bere Saporo, observă cum dispare zâmbetul de pe faţa ei la fel cum dispare culoarea de pe petalele unei flori de cireş.

— Văd că ai ceva greutate în noaptea asta. Dacă-i aşa, află că ai în faţă băiatul potrivit. Ce ţi-a legat o piatră de gât?

Pentru el greutatea era sinonimă cu tristeţea, iar uşurimea cu fericirea.

— De inimă mai degrabă, spuse Tomi. Nu de gât.

— Ah! *L'affaire d'amour. Bien!*[1] Vă rog, doamnă, să-mi explicați situația dificilă în care vă găsiți.

Tomi nu se putu abține să nu zâmbească.

— Pentru tine totu-i o glumă?

— Sigur. Viața e o glumă, Tomi. Sau ai fost așa de ocupată până acuma încât n-ai observat?

— Cred că în ultimul timp am cam fost.

Ticălosul îi făcu cu ochiul.

— Aranjăm chestia asta imediat. Acum spune-mi totul, nu-mi ascunde nimic. Pot să înghit orice. Promit să nu leșin.

Asta și voise Tomi, numai că acum ezita întrebându-se dacă avea rost să-i spună Ticălosului despre Senjin Omukae. În definitiv era o problemă serioasă, dar numai pentru ea, pe când pentru Ticălos era deja o affaire d'amour, o situație de care mai mult ca sigur că el și-ar fi bătut joc

— Bine, zise el încrucișându-și mâinile pe piept. Pot să văd cele două linii verticale de deasupra nasului tău. Te cunosc destul de bine ca să știu că le faci numai când ești cu adevărat foarte preocupată de ceva. Așa că fără glume proaste, zise el întărindu-și cuvintele cu un gest autoritar. Pe cuvântul meu.

Tomi se simți imediat ușurată și se lansă în povestirea ei despre atracția și emoțiile contradictorii pe care le trăia, despre dezintegrarea ei ca persoană și ca femeie-polițist și despre teama ei de eventualele repercusiuni morale.

După ce termină căută pe fața Ticălosului vreun semn care să-i indice ce gândea el, însă Ticălosul avea fața ascunsă după paharul cu bere și nu putu observa nimic.

În cele din urmă Ticălosul spuse:

— În mod evident vrei sfatul meu, așa că am să ți-l dau, deși nu cred c-o să-ți placă ce-am să-ți spun, zise el bând berea până la fundul paharului. E foarte simplu. Uită-l pe tip. Din ce mi-ai spus, nu-i de tine. Și chiar dacă ar fi, e comandantul tău. Situația e atât de periculoasă încât nu merită riscul de a continua.

Puse de-o parte paharul gol.

— Acum am să tac, o să mâncăm, iar tu ai să digeri ce-am zis, în același timp cu unagi.

În timp ce mânca, Tomi încercă să-și analizeze simțămintele. Știa că ar fi trebuit să se simtă ușurată de vorbele Ticălosului și recunoscu în sfatul lui un ecou a ceea ce o parte din ea gândea de mult. Cel mai bine pentru ea ar fi fost să-și îngroape sentimentele față de Senjin Omukae și să continue cu viața ei ca și când el nu i-ar fi fost decât simplu comandant.

Însă Tomi nu simți nici urmă de ușurare, ci numai o disperare

[1] În vorba de dragoste. Bine!" (în limba franceză în original) [n. ed.]

crescândă. Căci de-acum, după ce Ticălosul clarificase situaţia, ştia că nu va alege varianta cea mai bună şi că drumul ei ducea într-o direcţie mai obscură şi mai de neînţeles.

Dacă ar fi fost genul de femeie care să-şi înăbuşe emoţiile pe care le simţea atât de acut şi să-şi permită să ducă o viaţă acceptabilă pentru cei din jurul ei, nu pentru ea, n-ar fi închis niciodată telefonul când vorbise cu fratele ei. Ca soră ascultătoare, s-ar fi plecat în faţa dorinţelor lui şi s-ar fi întors acasă ca să se mărite cu omul pe care i-l alesese el.

Dar ea nu era făcută să calce orbeşte în direcţia în care ar fi trebuit s-o ducă o noţiune depăşită, cea a simţului datoriei, împotriva inimii ei. În acel teribil moment al despărţirii ei de familie, îşi promisese ca de atunci înainte să-şi fie credincioasă ei şi propriilor ei dorinţe. Asta trebuia să devină sensul vieţii ei, altfel gestul ei măreţ de a respinge modul de viaţă tradiţional, n-ar fi avut nici un sens.

— Aş vrea să-ţi pot urma sfatul, spuse Tomi.

Ticălosul ridică din umeri.

— Sfatul e ieftin, chiar şi aici unde totul e scump.

— Ştiu, dar eu ţi-l preţuiesc.

Ticălosul se aplecă în faţă luând o figură neobişnuit de serioasă.

— Atunci urmează-mi-l, Tomi. Ieşi afară! Fugi! Meriţi şi ceva bucurie mai zise el şi zâmbetul îi lumină din nou faţa. Eşti mult prea serioasă şi nu-ţi face bine deloc.

Tomi îşi puse mâna peste mâna lui.

— Îţi mulţumesc, Seji. Eşti un prieten bun şi inima ta e curată.

Ticălosul, poate stânjenit de compliment, îşi trase mâna de sub a ei şi îi studie faţa întunecată.

— Haide, zise el aruncând yenii pe masă, ştiu eu un club în Roppongi unde nu se permite ca ziua sau noaptea să întrerupă petrecerea. O să dansăm, o să ne îmbătăm, şi-o să-i dăm dracului pe toţi!

Tomi, râzând din nou, se lăsă condusă afară în noaptea bântuită de ploaie şi de lumini multicolore. Pentru moment cel puţin, putea să-şi permită ca neliniştea din suflet să aştepte ascultătoare în timp ce ea zbura spre Ţara Nicăieri spre care o ducea Ticălosul.

* * *

Cotton Branding stătea gol şi tremura pe marginea căzii de porţelan, cu capul ascuns în palme. Shisei stătea în faţa lui şi apa de pe ea şiroia la picioarele lui goale. În spatele lui, duşul împrăştia apa pe perdeaua de plastic făcând ca violetele de pe ea să pară că dansează în bătaia vântului.

— Deci, spuse Shisei, acum că m-ai văzut toată, te comporţi la fel ca toţi ceilalţi. Dorinţa ţi s-a transformat în dezgust.

— N...nu... Nu-i adevărat...

— Măcar de te-ai putea vedea. Nici măcar nu te poţi uita la mine.

Dispreţul din glasul ei rupse spectrul de oroare care pusese stăpânire pe el şi Branding ridică privirea şi şi-o aţinti asupra ei.

— Nimic nu s-a schimbat, Shisei.

— Oh, te rog, scuteşte-mă de vorbăria asta uşoară de politician. Îţi văd faţa. Totul s-a schimbat.

— Nu totul, spuse el, frecându-şi palmele una de alta de parcă ar fi avut nevoie să le încălzească în faţa unui foc. Lasă-mă o clipă. Te rog, insistă el ridicându-se. Ne-am speriat – poate chiar înspăimântat – unul pe altul. Cel mai bine ar fi să ne retragem în colţuri neutre înainte de a începe o nouă rundă.

Îi aruncă fetei un zâmbet şters.

— Şi poate că nu va mai exista o nouă rundă.

Shisei se înfioră puţin, iar el întinse mâna în spatele ei şi-i dădu un prosop.

— Mulţumesc, spuse ea şi se înfăşură, lăsând ca umezeala să fie absorbită de ţesătura moale.

Branding închise duşul.

— Cred că am avut parte de toate şocurile posibile într-o singură noapte.

— Şocul, spuse ea trist, e ceea ce simt toţi. Dar nu e totul. Tatuajul îi revoltă pur şi simplu.

— Dacă-ţi pasă aşa de mult de ceea ce cred oamenii, de ce ţi l-ai făcut? întrebă Branding surprins de atitudinea ei.

Shisei îl privi câteva momente.

— Mi-e frig, spuse ea. Vreau să pun ceva pe mine.

Branding îi întinse halatul ei, dar ea îl refuză.

— Nu. Vreau ceva de la tine.

Branding se duse şi îi aduse o bluză de pijama de-a lui. Asta era tot ce voia ea; îi trecea puţin de şolduri. Shisei încheie bluza cu degetele ei cu unghii aurii. Umerii bluzei îi atârnau dându-i o înfăţişare nostimă.

Şi ca şi când enorma casă ar fi devenit brusc prea mică, sau ar fi menţinut încă tensiunea recentei lor conflagraţii, ieşiră afară.

Rămaseră cu privirea pierdută în noapte. Atlanticul se zbuciuma pretutindeni în jurul lor şi periodic un melancolic con de ceaţă de la un far învecinat se amesteca indiscret între rostogolirea valurilor pe plajă şi târâişul lor înapoi spre larg. Pescăruşii nu mai făceau zgomot, mulţumindu-se să ţopăie bătoşi pe nisip, căutând cu ochi ageri ici şi colo resturi de mâncare din ziua trecută.

Deasupra capetelor lor cerul era perfect senin, înţesat de stele strălucitoare, licărind reci şi străpungând catifeaua neantului cu luminile lor albăstrui, galbene şi albe.

Însă departe, spre sud, orizontul era acoperit de o masă lungă şi compactă de nori, pe care Branding o estimă la mai mai multe sute de mile lungime.

Pe când priveau tăcuți, fulgerele începură să scapere printre nori. Părând uneori niște săgeți zimțate și frânte, alteori niște lungi explozii florale, iluminând întreaga masă de nori, fulgerele își interpretau propria partitură muzicală neauzită, parcă la o claviatură prea vastă pentru a putea fi înțeleasă.

Această dezlănțuire a forțelor naturii era într-adevăr umilitoare. Pentru Branding ea nu făcu decât să-l determine să se gândească la problemele și neliniștile omului, care îi păreau, prin comparație, deopotrivă de trecătoare și de lipsite de importanță.

După un timp bancul de nori se pierdu în întuneric; spectacolul se terminase. Intrară din nou în casă.

Se așezară pe sofa și aprinseră lampa joasă care revărsă numai-decât o lumină caldă asupra lor. Revelația sinistră de adineauri păru că nici nu avusese loc sau că fusese ceva doar în închipuirea lor.

Șocul trecuse. Iar în locul lui rămăsese ce? Branding știa că-și dorea din tot sufletul să afle. Turnă coniac în pahare și începură să bea cu sorbituri rare, intenționat fără să se grăbească, înțelegând tacit că aveau nevoie să-și regăsească echilibrul psihic.

Părul lui Shisei, strălucind încă ud, îi amintea lui Branding de o blană de nurcă, moale și prețioasă, iar puful de păr blond de deasupra ochilor o făcea în clipa asta chiar și mai vulnerabilă. Apoi, primind parcă șocul unui duș rece, Branding își aminti păianjenul încrustat pe spatele ei și se gândi: Dar asta-i altfel de nurcă!

— Shisei, spuse Branding înainte ca ea să aibă șansa de a deschide gura, eu nu vreau să fiu ca toți ceilalți.

Shisei nu spuse nimic un timp, privindu-l fix cu ochii ei negri ca noaptea.

— A vorbit politicianul sau omul? întrebă ea în cele din urmă.

— Omul, sper. Vreau să fi fost omul, spuse Branding sincer.

Shisei închise fugar ochii și lăsă paharul jos.

— Iar eu vreau să te cred. M-ai speriat Cook, atunci când ai dat buzna așa peste mine. Nu eram pregătită. Adevărul e că încă nu mă hotărâsem în ce fel să-ți spun... sau să-ți arăt tot trupul meu.

— Tot ce reprezinți tu e atât de teribil?

Shisei apucă din nou paharul și Branding surprinse din priviri femeia vulnerabilă pe care ea se temea atât de mult să i-o dezvăluie.

— Tu să-mi spui, zise ea.

— Imaginea e înfricoșătoare, spuse Branding remarcând mânia de moment din ochii ei în timp ce îl privea.

Își întoarse privirea de la ea. Îi amintea de fiica lui când era copil. Și ea se uitase de multe ori la el în același fel, mai ales atunci când el spunea nu. Însă supărarea îi trecuse mereu tot atât de repede, dragostea ei pentru el biruia întotdeauna.

— Nu-mi pasă de păienjeni, continuă Branding. Și nici nu știu pe

cineva căruia să-i pese, urmă el şi începu să vorbească mai rar, înţelegând că avea nevoie să testeze terenul în faţa acestei situaţii nemaiîntâlnite, pentru binele lui, dar şi al fetei. Pe de altă parte însă, e un tatuaj, o lucrare de artă. Da, o lucrare de artă, repetă el, văzând-o cum tresare înfrigurată. Şi pentru că se află pe corpul tău, recunosc că sunt intrigat. Vrei să-mi spui cum de ai ajuns să-l ai? Trebuie să fi fost vorba de o lucrare care a luat destul timp.

— Doi ani, spuse Shisei, de parcă ăsta era un fapt de care să fie mândră, ca şi când ăsta era singurul aspect al existenţei păianjenului pe care ea îl putea aminti cu mândrie.

— Mult timp, într-adevăr.

Branding o spuse vrând să pară sincer, dar auzindu-l, Shisei duse paharul la gură şi termină coniacul dintr-o înghiţitură, dându-l pe gât cu convulsii, aproape înecându-se cu el. Îi dădură lacrimile şi şi le şterse cu dosul palmei.

— Oh, Dumnezeule, Cook, nici nu-ţi dai seama cât de mult.

— A fost dureros?

— M-a durut sufletul ani de zile după ce a fost gata. Cealaltă durere n-a însemnat nimic. A dispărut cum dispare ceaţa sub razele soarelui.

— Vreau să ştiu ce s-a întâmplat, spuse Branding.

— Am stabilit deja că unele subiecte sunt tabu.

Shisei îşi mai turnă coniac şi-l bău mai pe îndelete de data asta. Apoi spuse:

— Cook, ce-ai făcut tu după ce ţi-a murit soţia, când ai fost atât de îndurerat încât credeai că n-ai să-ţi mai revii niciodată? Deşertăciunea nu ţi-a făcut zilele nesfârşite? N-ai stat noaptea aşteptând să vină moartea, n-ai auzit-o respirând lângă patul tău şi nu i-ai văzut ochii roşii ca nişte licurici suspendaţi în întuneric? Şi nu ţi-ai dorit, oh, o dată, de două ori, nu ţi-ai dorit să te laşi lovit de unealta ei pe care o ţinea în mână ca pe un premiu?

Branding fu surprins de saltul ei emoţional de la o extremă la alta. Ştia că de fapt se descrisese pe ea, nu pe el. El nu simţise niciodată o disperare atât de acută cum o descrisese ea, nici chiar după ce şocul iniţial al morţii lui Mary se stinsese. Iar acum presupunea că, cel puţin în parte, acesta era motivul care-i declanşase sentimentul de culpabilitate. Dar înţelegea că era foarte important ce-i răspundea lui Shisei. Avea senzaţia că fata era pe punctul de a începe să i se destăinuiască şi ştia că stătea în puterea lui s-o facă să continue sau să se oprească.

— Omul e făcut în aşa fel încât viaţa trebuie să meargă înainte, indiferent de profunzimea disperării pe care o trăieşte la un moment dat, spuse Branding. Eu... Ca să fiu foarte sincer, nu mai ştiu prea sigur ce-am văzut sau auzit după ce-a murit Mary. Ştiu numai că văd maşina răsturnată şi încă fumegând, îi văd trupul pe targă acoperit cu o pătură.

Îl aud pe comentatorul TV vorbind despre moartea ei cu acele fraze stereotipe şi detaşate cu care vorbea şi despre victimele războiului din Vietnam, şi despre moartea puşcaşilor marini din Beirut... Mă tot gândesc că moartea nu trebuie degradată tratând-o la modul impersonal sau reducând-o la cel mai mic numitor comun.

Shisei oftă şi dintr-o dată totul fu de parcă ora de mai înainte nici nu existase.

— N-ai să mă abandonezi, Cook, la fel cum au făcut-o ceilalţi, spuse ea. Acum ştiu asta.

Îşi lăsă capul pe spătarul sofalei şi arătă din nou ca fetiţa după care-i bătea inima nebuneşte lui Branding. Ar fi vrut ca el s-o ia în braţe, s-o protejeze şi să-i spună că totul va fi bine. Dar înţelegea că el nu va face nimic din toate astea. Simţea că amândoi ajunseseră la un fel de punct limită inferior în relaţia lor şi, ca două fire de praf suspendate într-un fluid, următoarea clipă urma să le spună în ce direcţie urmau să se îndrepte.

— Nu poţi şti ce înseamnă asta pentru mine, Cook, zise ea şi degetele i se pierdură prin păr, trăgând tare de fire, de parcă durerea era şi ea o parte a pedepsei ei. Am fost... tratată jalnic; am fost maltratată. Am iubit şi am fost pedepsită pentru iubirea mea.

Branding se uită la ea de parcă o vedea pentru prima oară. Shisei era ca un aisberg, nu-l lăsa să vadă decât o mică parte din fiinţa ei şi el se întrebă câte oare mai erau ascunse sub acea suprafaţă întunecată şi agitată ca marea.

— Tu ai supravieţuit, Shisei, spuse el. În final nu asta-i lucrul cel mai important?

— Ai fost vreodată încarcerat? întrebă Shisei de parcă ar fi vrut să-i spună că de fapt el nu ştia nimic despre viaţa ei. Eu am fost, adăugă ea repede şi îşi ridică braţul, îndreptându-şi-l spre spate, spre creatura care devenise o parte din ea. Păianjenul ăsta este pedeapsa mea. Şi recompensa mea.

Branding încercă din nou să discearnă nuanţele, faţetele personalităţii ei pe care din când în când le întrezărea la fel ca pe fulgerele văzute mai devreme.

— Shisei, spuse el, nu înţeleg.

Dar ea era deja frântă de la mijloc şi plângea în palme. Şi când în sfârşit îi auzi vocea, îi trecu un fior rece prin toată şira spinării.

— Cook, şopti ea slab, mă rog la Dumnezeu să nu înţelegi vreodată...

Tanzan Nangi trăia într-o casă din lemn neobişnuit de spaţioasă, ce data de la începutul secolului.. Fusese construită pentru cel mai faimos actor kabuki al timpului şi numai pentru că fiul actorului se ruinase reuşise Nangi să pună mâna pe ea.

Structura cu deschidere largă, impresionantă, era aşezată în mijlocul unei grădini extravagante cu cireşi ornamentali, arţari pitici şi criptomeria. Pietre plate, unele mari, altele mici, erau aşezate pe pământ printre ferigi, azalee tunse şi rododendroni roşii, creând un peisaj blând şi odihnitor. În interior, holurile principale care duceau la camere aveau pereţi din sticlă, astfel încât chiar şi pe cea mai rea vreme te puteai simţi în mijlocul grădinii.

Nangi era sigur şi se uita prin peretele de sticlă la luna care intra şi ieşea plonjând prin norii de culoarea indigoului. Peste tot în jurul lui casa era cufundată în linişte; mirosea a cedru şi a ulei de lămâi. Nangi, sorbind încet din ceaiul verde pe care şi-l pregătise singur, stătea adâncit în gânduri şi îşi derula în minte discuţia atât de neliniştitoare avută cu Justine Linnear. Se vedea silit să admită că trebuia să-i fie recunoscător. Abordându-l cu fermitate, aproape obraznic, îl forţase să deschidă ochii şi să vadă că se îndrepta spre un deznodământ neprevăzut şi înspăimântător.

Dacă Nicholas era într-adevăr *Shiro ninja*, însemna că în momentul de faţă era atacat. De cine şi pentru ce motiv? Îi spusese lui Justine că nici chiar un sensei *Ninja* Negru nu era capabil să creeze un *Shiro ninja* dintr-un personaj ca Nicholas. Nangi se cutremură la gândul că forţa răului s-ar fi putut ascunde afară în noapte, chircindu-se şi încordându-şi puterile ca să dea lovitura mortală. Dacă, aşa cum începea să bănuiască, acea formă de forţă elementară era pornită împotriva lor, atunci numai Nicholas putea să-i salveze. Şi totuşi Justine susţinea că Nicholas îşi pierduse puterile.

Instinctul îl îndemna pe Nangi să bată în retragere. Un general aflat în inferioritate în faţa inamicului se retrage de pe câmpul de bătălie, deoarece securitatea trupelor sale primează. Deci el trebuie ori să se retragă, ori să descopere o altă cale spre victorie, chiar neconvenţională, fiindcă un asalt frontal ar duce evident la dezastru.

Auzi un zgomot slab în spatele lui, dar nu se întoarse. Parfumul fin al iasomiei ce înfloreşte noaptea umplu camera şi îi dădu un sentiment de linişte şi reconfortare. Întinse mâna şi turnă ceai şi în a doua ceaşcă, apoi într-a lui.

Cu foşnet de mătăsuri, Umi păşi pe rogojinile tatami. Îngenunche fără zgomot lângă el, acceptând ceaşca de ceai oferită de el. Nangi observă cum ochii ei mari şi negri îl urmăreau chiar şi când îşi sorbea ceaiul.

— Mi-a fost frig în pat fără tine alături, zise Umi. Am visat cum casa era locuită de o furtună, şi-am deschis ochii pentru a mă găsi singură.

Nangi zâmbi în semi-întunericul din încăpere. Era obişnuit cu stilul poetic pe care-l folosea Umi. Fata era dansatoare şi indiferent sub ce formă se hotăra să se exprime, vorbirea ei trebuia să fie cât mai

încărcată de sensuri.

— N-am vrut să te trezesc, spuse Nangi.

Nangi înțelesese că prin furtună ea îl lăsase să priceapă că simțea agitația spiritului lui.

Puse mâna pe el. Umi, al cărei nume însemna marea, îl calma mereu cu gestul acesta blând, aducându-l înapoi în acel loc aflat undeva jos, un loc locuit de ape unde omul putea gândi, unde în umbră și liniște omul își putea aduna puterile.

Umi, foarte aproape acum de el, spuse:

— Muzică ascultată atât de profund încât nici nu e auzită. Dar tu ești muzică, iar muzica e unduire care dăinuie. Când am împlinit cincisprezece ani mi-ai dăruit o carte de T.S. Eliot[1]. Până atunci nu mai întâlnisem niciodată un spirit occidental care să mă intrige atât de mult și care să fie încărcat de atâta lumină. Îmi amintesc citatul acesta din cartea pe care mi-ai dăruit-o.

Era tipic pentru Umi. Învăța totul și nu uita nimic. Deși n-avea decât douăzeci și patru de ani, era cu mult mai inteligentă decât alte femei care aveau chiar de trei ori numărul anilor ei. Era școlarul care fără să bage de seamă devenise profesor. Și asta era tipic pentru Umi. Era modestă, motiv pentru care putea absorbi filozofia la cel mai adânc nivel, încorporând-o spiritului ei și lărgindu-și orizontul puterii ei: lărgimea cercului. Umi era o sensei a mitului, a misticului, a lui Tao. Viața ca forță a universului se afla în inima ei.

Umi îi luă mâinile într-ale ei așezându-le cu palmele în jos. Nangi simți căldura strecurându-se din ea ca o rază de lumină strecurată din fereastra unei case solitare, ieșită iarna la căderea nopții în calea unui drumeț.

Era atât de frumoasă – nu numai la față, ci și la corp – era suplă, grațioasă, sinuoasă și puternică, la fel cu un copac tânăr care a supraviețuit vânturilor, ploilor și zăpezilor.

— E întuneric aici, spuse Umi. Un întuneric mai profund decât noaptea. Prinzându-i pe rând fiecare deget, continuă. Deșertăciune și haos. Stabilitatea lumii e în primejdie. Femeia Păianjen apare, iar axa se înclină. Se pogoară gheața.

Nangi știa că Umi vorbea despre o parte a mitului amerindian Hopi, al facerii lumii – moartea Celei de a Doua Lumi, înainte de crearea acesteia prezente, condamnată la gheață eternă de către Femeia Păianjen, care cântă Cântecul Facerii Lumii din cauza răutății persistente a locuitorilor ei.

Și dacă apare Femeia Păianjen e din cauza răutății nemăsurate care sălășluiește în inimile oamenilor. Asta voise Umi să spună. Nangi simți cum i se încrețește pielea pe el. Deci era adevărat, un inamic cu o

[1] **Thomas Stearns Eliot** (1888-1965) – poet, dramaturg și eseist american stabilit în Anglia, personalitate marcantă a literaturii universale a secolului al XX-lea. [n. ed.]

extraordinară putere pusă în slujba răului îl ataca pe Nicholas. Frica explodă în el ca o bombă. Vru să se roage zeilor, dar nu fu în stare. Era paralizat de propriile lui păcate, incapabil de a se dezvinovăți. Își dădu seama, înspăimântat dintr-o dată, că ajunsese la fel de neputincios ca Nicholas. Pierderea încrederii era o lovitură devastatoare pe care el o tratase cu oarecare indiferență din cauza crizei prin care trecea, dar acum își dădea seama că acest adevăr făcea parte integrantă din criza care îl bântuia.

Cerule, își zise el, suntem pierduți!

Și ca și când i-ar fi auzit ruga, Umi rosti:

— Deși Calea e cunoscută, cei mulți păcătuiesc trăind de parcă ar poseda o înțelepciune aparte, numai a lor.

Calea însemna Tao. Distingând în vorbele lui Umi ecourile gândirii lui Heraclit[1], Nangi se mai calmă, amintindu-și că pildele filozofiei antice îi erau și lui la îndemână. Gândindu-se la Heraclit, gândul îi zbură în același timp la Sun Tzu, Arta Războiului, Yagyn Munenori, sinteza spadei și a rațiunii, *ichiri*, Principiul Întâi, starea mentală pe care trebuie s-o folosească cel ce nu se poate retrage din calea unui atac, sinteza universului: Tao.

Astfel reuși să învingă haosul pe care i-l crease frica în capul lui și să se concentreze din nou, înțelegând că nu avea de luptat numai cu *Shiro ninja*, ci și cu amenințătorul Kusunda Ikusa și întregul Nami. Își puse firesc întrebarea dacă cele două atacuri erau separate și distincte sau continuau un atac abil concentrat, pornit din două direcții diferite.

Paranoia sau adevăr? se întrebă în continuare Nangi.

Învesmântat în lumina argintie a lunii, simțind în toată ființa lui apropierea mării, știa acum că va trebui cu orice preț să afle adevărul.

A doua zi, Nicholas se duse la chirurgul care îl operase. Luă trenul care intra în Tokio dinspre sud-est, pentru că nu avea încredere să conducă singur mașina și nu voia nici s-o lase pe Justine să conducă ea, deși o părticică din el își dorea exact acest lucru.

Vorbise în fugă cu Nangi și îi explicase că avea oră la doctor pe la prânz și că după aceea va trece sau nu pe la birou, în funcție de cum avea să se simtă. Grija exagerată pe care i-o arătase Nangi îl scotea din sărite. Un alt semn rău al deteriorării psihicului lui.

Ceața dimineții se rostogolea grea și uleioasă, inundând versanții verzi ai munților. Peisajul se vedea neclar, din cauza vitezei trenului și a oboselii lui Nicholas.

Vibrațiile fine îl legănau, iar fluieratul îndepărtat al locomotivei îi aminti melancolic de tinerețea lui petrecută în Japonia, printre oameni care se străduiau din răsputeri să-și uite rușinea de a fi pierdut războiul ca națiune și de a fi fost remodelați după tiparul american.

[1] **Heraclit din Efes** – filozof grec din sec. VI-V a. C. [n. ed.]

Cântecul uşor al şinelor îi amintea de cântecele de leagăn pe care i le cânta mama lui de câte ori îl ducea cu trenul în vizită la mătuşa Itami. Cheong, mama lui Nicholas, o considera pe Itami sora ei, deşi Itami era de fapt sora primului soţ al lui Cheong, un ofiţer japonez ucis la Singapore în timpul războiului. Aşa se întâlnise Cheong cu colonelul Denis Linnear: în timpul luptelor pentru Singapore. Colonelul îi salvase viaţa lui Cheong şi apoi se îndrăgostise de ea.

Vremuri pline de primejdii, trecute de mult şi petrecute la mari depărtări. Însă Nicholas păstra aproape de inimă amintirea acelor timpuri, ca şi când ar fi fost un talisman tainic cu care să poată alunga disperarea care creştea în el.

Dar totul era inutil. Deznădejdea şi neliniştea îl copleşeau. Le nesocotise atât dimensiunea cât şi forţa. Voia să fie calm pentru întrevederea care urma, să folosească răbdarea, darul moştenit din partea mamei lui, pentru a afla cât mai multe despre motivele pierderii memoriei. Nu dorea să se grăbească şi să tragă nişte concluzii pripite, dar stând aşa în răcoarea difuzată de instalaţia de aer condiţionat a trenului şi tremurând pe măsură ce adrenalina începea să lucreze, se temea că deja o făcuse.

Tokio-ul apărea într-o lumină argintie ce bătea în cenuşiu. Ceaţa acoperea marile firme de neon ale corporaţiilor şi reclamele din Shinjuku, până ce transforma roşul, verdele şi albastrul în culoarea cenuşii. Zgârie-norii păreau tăiaţi de la genunchi, ciuntiţi şi decoloraţi ca dinţii cariaţi ai unui bătrân.

Cabinetul doctorului Hanami se afla la etajul douăzeci al unui enorm complex de zgârie-nori, cu coridoare din plexiglas şi grădini interioare. Chiar în faţa uşii din bronz lustruit, trei stânci albe şi negre se ridicau din marea unei mici grădini presărate cu pietriş.

Nicholas aşteptă treizeci de minute într-o cameră zugrăvită într-un cenuşiu strălucitor. Se aşezase pe o canapea dispusă în unghi drept cu şase fotolii asortate, faţă-n faţă cu biroul gri, metalic, al secretarei. Pe pereţi erau agăţate două litografii moderne care încercau cu stângăcie să semene cu tradiţionalele şi delicatele picturi pe lemn, *ukioe*, combinându-le cu imagini din vest: Statuia Libertăţii, botul unei imense Corvette şi mai ales un hamburger din care se scurgeau picături de ketchup. Nicholas simţi că le urăşte.

Se ridică şi se îndreptă nervos spre fereastră. Printre jaluzelele din metal cenuşiu se puteau vedea fâşii din peisajul citadin. Ceaţa depusese pe geamuri un strat de mâzgă care transforma lumina trandafirie de afară într-o leşie palidă şi posomorâtă. Se uită printre canioanele verticale dintre clădiri. Luminile fluorescente din ferestrele unui zgârie-nor apropiat luceau prin pâclă ca licărul unei lămpi cu acetilenă.

O auzi pe secretară rostindu-i numele şi pătrunse în cabinetul plin de fum de ţigară.

Doctorul Hanami era un om scund, dar ager în mişcări, puţin trecut de cincizeci de ani. Bine pus la punct, arbora o mustaţă tunsă impecabil, iar părul cenuşiu-platinat strălucea de gel. Purta un halat alb deschis peste un costum pepit.

Doctorul mai trase un fum, strivi mucul într-o scrumieră supraîncărcată şi îi făcu semn lui Nicholas să ia loc. Era un tip foarte scrupulos şi ţinea să respecte dorinţa lui Nicholas să nu fumeze în prezenţa lui, dar părea a nu înţelege că întrevederile lor aveau mereu loc într-un adevărat nor toxic. Invariabil, după fiecare vizită, de cum ajungea acasă, Nicholas se dezbrăca scârbit şi arunca la coşul cu rufe de spălat tot ce avusese pe el.

— Aşadar, zise doctorul Hanami, cum merge?

Vorbise englezeşte. Doctorului Hanami, care de cele mai multe ori lua Bigu Makus la un McDonald's din apropiere, îi plăcea să se considere un adept al americanismelor.

Nicholas, prăbuşit într-un fotoliu din crom şi piele cenuşie, îl privi fix.

Doctorul se juca cu bricheta lui din alpaca răsucind-o între degetul arătător şi cel mare.

— Observ că nu e una dintre vizitele tale regulate, spuse el deschizând fişa lui Nicholas şi răsfoind paginile. Aici totul arată grozav. Şi radiografiile şi testele de laborator, precizează el ridicând ochii din hârtii. Nici n-ar putea fi mai bine. E vreo problemă?

— Da, spuse Nicholas, rezistând impulsului de a sări din fotoliu. Ar putea-o numi aşa.

— Hm... Şi sub ce formă, aş dori să ştiu, se prezintă această problemă?

Bricheta continua şi continua să se învârtă, prinzând fugar lumina şi aruncând raze în toate părţile prin cabinet.

Nicholas, simţind că nu mai poate răbda nici o clipă să rămână aşezat, se ridică aproape sărind, se duse la fereastră şi trase violent la o parte jaluzelele metalice, cu un gest care-l sperie pe doctor, şi îşi lipi faţa de geam. Afară era aceeaşi atmosferă murdară ca mai devreme, nu se schimbase nimic. Nu se schimba nimic.

— Spune-mi, doctore, zise Nicholas fără să se întoarcă, ai fost vreodată în prefectura Nara?

— Da. Acum patru ani, răspunse doctorul după un moment de tăcere, când mi-am dus soţia pentru o săptămână de vacanţă într-o staţiune din Nara. Pentru băile minerale fierbinţi.

— Atunci ştii cât de frumos e acolo.

— Da, într-adevăr. Mă gândesc de multe ori c-ar trebui să mai mergem, dar desigur ca n-avem niciodată timp.

Nicholas se întoarse; n-avea nici un rost să se mai uite-n supa

murdară de dincolo de fereastră şi să-şi prelungească agonia.

— Doctore, te-ai întrebat vreodată cum ar fi viaţa dacă deodată n-ai mai putea opera?

Doctorul Hanami păru încurcat.

— Păi, natural, nu, când o să mă pensionez o să renunţ la...

— Nu, zise Nicholas nerăbdător. Vreau să zic acum. În clipa asta. Chiar acum. Pocni din degete. Uite-aşa: zbang!

— Nu pot spune că...

— Ei bine, frumuseţea ţinutului Nara, doctore, unde am studiat eu artele marţiale, e lucrul fără care nu pot să trăiesc. Nu frumuseţea pe care aţi văzut-o tu şi soţia ta când v-aţi dus la băi. Nu spun că acea frumuseţe n-ar avea importanţă. Nu. Eu mă refer la frumuseţea pe care am învăţat s-o văd prin *Getsumei no michi*. O cunoşti? Calea Luminată de Lună.

Doctorul Hanami dădu din cap.

— Am auzit de ea, evident... Dar n-am ştiut că... zise încet doctorul şi voi să continue, dar ceva din privirea sau atitudinea lui Nicholas îl făcu să se oprească. Eşti foarte schimbat azi. Ce s-a întâmplat? schimbă el vorba.

Nicholas, simţindu-şi inima cum bate gata să-i spargă pieptul, se aşeză înapoi în fotoliu cu faţa spre doctor, dar de data asta aplecat înainte, apropiindu-se cât putea de acesta. Îşi dădu seama că tot trupul îi era încordat. Îşi frecă palmele una de alta şi se îngrozi simţind cât erau de transpirate.

— M-ai întrebat ce s-a întâmplat şi am să-ţi spun, zise el fără să-l scape pe doctor din ochi, fierbând de o emoţie pe care ştia că nu şi-o mai putea controla.. Nu-mi mai amintesc al dracului nimic din antrenamentele mele în artele marţiale, urmă el şi arătă cu degetul spre partea laterală a capului, care încă nu era total vindecată de pe urma operaţiei. Au dispărut, s-au dus, de parcă nici n-au fost vreodată acolo. Am stat treaz toată noaptea şi m-am gândit cum de s-a putut întâmpla aşa o... imposibilitate. Şi din nou şi din nou m-am întors la acelaşi răspuns, doctore. Singurul răspuns care are sens.

Se ridică brusc în picioare, ca aruncat de un arc, şi apucă strâns marginea biroului doctorului.

— Tu şi bisturiul tău de încredere mi-aţi făcut-o! Ai tăiat o bucăţică prea mare din mine sau poate ai ciupit nişte ţesut învecinat, nu ştiu care, dar tot ce ştiu e că memoria mea s-a dus, iar vinovatul eşti tu!

În tăcerea asurzitoare care urmă, doctorul Hanami rosti încet şi rar în japoneză:

— Poate că s-ar cuveni nişte ceai.

De câte ori eşti cuprins de criză, se gândi Nicholas, e bine să te întorci la vechile tradiţii. Era atât de nervos încât tremura. Îl privi pe doctorul Hanami cum comandă ceai prin interfon, iar când ceaiul şi

ustensilele sosiră pe o tavă neagră, lăcuită, chirurgul îi făcu semn secretarei să plece şi se apucă să-l prepare el însuşi; luă cu penseta de ceai frunzele verzi şi le dădu drumul peste apa fiartă, apoi, folosindu-se de un beţişor de trestie, mestecă exact cu viteza potrivită, sucind în acelaşi timp cupa delicată de porţelan în stânga şi în dreapta pentru a asigura o distribuire uniformă a frunzuliţelor în lichid.

Era ceva liniştitor, chiar odihnitor în acest proces. Acurateţea, lipsa de spontaneitate, formalismul, chiar şi mişcările stilizate ale doctorului, toate serveau la restabilirea noţiunii de normalitate, la trecerea răbdătoare de la trecut la prezent şi la viitor, la aducerea din nou a normalului în prim plan.

Nicholas simţi că se relaxează şi că enorma tensiune nervoasă care se acumulase în el peste noapte începe să se împrăştie ca aerul care iaşneşte dintr-un pneu spart. Se cufundă moale în fotoliu.

Cu aceleaşi mişcări precise şi ceremonioase, doctorul Hanami servi ceaiul. După ce-şi goliră amândoi ceştile, vorbi din nou:

— Acum, spune-mi totul de la început.

— Aş vrea să discutăm câteva detalii ale istoricului subiectului, care până acum mi-au scăpat, spuse doctorul Muku, de îndată ce Senjin se aşeză.

Nu era în obiceiul doctorului să ia el iniţiativa în timpul acestor şedinţe de psihoanaliză. Senjin era ca acei peşti ciudaţi şi sinistri care trăiesc pe fundul mării şi care văd prin beznă şi uneori nici nu au ochi. Fără să fi primit nici un semn vizibil, ştia că doctorul Muku se apropia de adevăr.

Senjin era aproape sigur că psihanalistul începuse să intuiască faptul că nu exista nici un subiect psihopat, ba mai mult chiar, că miticul subiect era de fapt însuşi Senjin.

Desigur că aceste cunoştinţe implicau şi pericole. Însă chiar dacă Senjin s-ar fi apucat să-i mărturisească totul doctorului, acesta s-ar fi aflat în imposibilitatea de a acţiona în vreun fel. Era doar constrâns de cerinţele profesiei lui, care îi interziceau să divulge ceva din cele aflate de la pacienţi. Senjin fusese foarte clar în timpul primei lor sesiuni, când ceruse expres ca toate informaţiile pe care urmau să le schimbe să rămână strict confidenţiale şi să nu fie în nici un fel repetate în afara pereţilor camerei în care se întâlneau ei.

Doctorul Muku fusese pregătit – chiar dacă acum, gândindu-se în urmă, considera că fusese destul de nesăbuit – să fie de acord cu Senjin în privinţa asta, numai că acum relaţia dintre ei începuse să capete o nouă dimensiune, care în viziunea lui Senjin devenea de-a dreptul emoţionantă. Se pornise o bruscă luptă pentru deţinerea controlului între ei doi, un fel de hărţuială care, deşi încă în stare amorfă, avea toate şansele să capete valenţe noi.

Senzația era vecină cu mersul pe muchie de cuțit, iar fâșia de cârpă înfășurată în jurul gâtului lui Senjin era strânsă din ce în ce mai tare de mâinile durdulii ale doctorul Muku, pe măsură ce ei doi se apropiau tot mai mult unul de altul, parcă într-un dans ucigător. Senjin simți cum se excită. Un puls dintr-o parte a frunții începu să pompeze într-un ritm nebunesc, o dată cu fierbințeala care-i încingea sângele din vene. Pentru genul ăsta de joc al morții trăia el.

— De exemplu, spuse doctorul Muku, ce fel de educație a primit subiectul? A fost viața lui de familie una normală?

— Ce vreți să spuneți prin normală? întrebă Senjin, neputând să-și rețină tonul sarcastic. Oare psihologia nu evită termenul normal ca fiind fals?

— Psihologia da, zise doctorul Muku sigur pe el, dar psihoterapia nu. Depinde.

Și îi aruncă pacientului un zâmbet atât de încărcat de subînțeles, încât, în ceea ce-l privea pe Senjin, ar fi putut foarte bine să-i spună: Tu ar trebui să știi. Tu nu ești normal, nu-i așa Senjin-*san*?

— Desigur că aveți dreptate, continuă pe un ton prietenos doctorul Muku. Din punct de vedere abstract, adică statistic, există întotdeauna o normalitate. Totuși, în viața reală este cu totul altceva. Dar în foarte multe cazuri psihoza la care ne referim își are rădăcinile în viața de familie din timpul copilăriei. Iar aici, pentru a fi în temă cu discuția noastră, putem folosi cuvântul normal deoarece sunt gata să pariez că subiectul nostru nu a beneficiat de o educație normală.

— În ce fel? întrebă concentrat Senjin, aplecându-se în față.

Doctorul Muku ridică din umeri.

— Poate că mama lui a fost o târfă, sau poate că el consideră că ea l-a abandonat în vreun fel. Ăsta ar fi un răspuns la obsesia lui pentru Kiyohime și femeia-demon.

Ridică din nou din umeri. Din cauză că stăteau față în față în micul birou și deoarece doctorul Muku se afla cu spatele la fereastră, figura lui era pe jumătate umbrită, iar jumătatea vizibilă părea de ceară.

— E posibil ca subiectul nostru să fi avut porniri incestuoase față de mama lui, iar acest fel de vină a fost desigur o povară mult prea grea pentru psihicul în formare al copilului. Mi se pare natural ca el să scape de acele porniri nedorite proiectându-le spre o altă direcție și transformându-le în altceva, adică să le dizolve în răutatea înnăscută a femeii. Și a început să creadă, așa cum îi convenea lui, că mama lui, prin acțiune sau cuvânt, a fost cauza acelor porniri sexuale atât de restrictive. Vi se pare că ceea ce spun eu are sens? Vi se pare ceva familiar în toate astea?

În spatele ochelarilor rotunzi ochii doctorului scânteiau.

— De unde să știu eu? spuse Senjin pe un ton potolit.

— Doar sunteți mai familiarizat cu subiectul decât mine.

— Oare? se miră Senjin ridicând din sprâncene. Încep să mă întreb dacă îl cunoaşte cineva suficient.

Doctorul Muku se foi în fotoliul său.

— Ce vă face să spuneţi asta, Senjin-*san*?

— Ei bine, cel puţin misterul în legătură cu actul sexual. Adică din câte ştiu eu, subiectul nu şi-a violat nici una din victime.

— Şi totuşi toate au fost femei, victimele lui, da?

— Da, minţi Senjin fără să clipească.

— Toate tinere şi frumoase, bănuiesc, mai zise doctorul dând aprobator din cap la încuviinţarea lui Senjin. Ei bine, trebuie că s-a apropiat mult. Foarte mult. E doar o problemă de timp până o să-şi verse sămânţa în ele. Vedeţi dumneavoastră – şi aici doctorul Muku arătă cu degetul de parcă Senjin ar fi fost într-adevăr subiectul – vedeţi dumneavoastră, prietenul nostru trebuie că are senzaţia că actul ejaculării e similar cu apăsarea pe trăgaciul unei arme şi că sperma aruncată e de fapt o ploaie de gloanţe.

Senjin rămase nemişcat.

— Sunteţi foarte sigur pe dumneavoastră, doctore.

Doctorul Muku ridică din nou din umeri.

— În domeniul meu nimic nu e sigur, Senjin-*san*. Încerci doar să faci o supoziţie sprijinită pe studiu şi educaţie. Îmi imaginez că modus operandi al meu e foarte asemănător cu al dumneavoastră când vă aflaţi la locul unei crime. Amândoi căutăm chei care să ne permită să punem cap la cap cine-urile şi de ce-urile care au dus la tragedie. Şi nu vi se întâmplă şi dumneavoastră ca pentru rezolvarea unei enigme să vă încredeţi în lucruri pe care doar le presupuneţi?

Senjin recunoscu direcţia în care decurgea discuţia. Doctorul Muku nu numai că începuse să pună el întrebări în loc ca lucrurile să se petreacă exact pe dos, ci încerca să-l aducă pe Senjin în chiar centrul problemei. Amândoi căutăm... şi nu vi se întâmplă şi dumneavoastră... metodologia asta era parte a unei proceduri inteligente de interogatoriu prin care subiectul era implicat în conversaţie pentru a se obţine de la el răspunsuri adevărate la întrebările puse.

— Am descoperit că aceste salturi spre încrederea de sine despre care pomeneaţi e cel mai bine să fie lăsate pentru filme şi cărţi, acolo unde autorul poate controla destinul tuturor personajelor lui.

Doctorul Muku îşi plecă uşor capul privindu-l întrebător pe Senjin.

— Dar oare nu e la fel şi aici în viaţa reală? Viaţa controlează *karma* fiecăruia. Cu siguranţă că destinele nu se află în mâinile noastre.

Senjin zâmbi. Balanţa puterii începuse să se încline, chiar dacă abia sensibil. Cu cât îşi continua interogatoriul doctorul Muku, cu atât devenea mai sigur pe el, cu cât dezvăluia mai mult din strategia lui şi cu cât devenea mai puţin ameninţător, cu atât mai puţin putea menţine

controlul asupra situației.

E timpul, se gândi Senjin, să-l mai luminez pe doctor.

— Muku-*san*, spuse el, ați auzit vreodată de *Kshira*?

— Nu. Cred că n-am auzit.

— *Kshira* e o formă de disciplină fizică și mentală, spuse Senjin. Însă e cu mult mai cuprinzătoare decât filozofia cunoscută în mod curent. E propria ei realitate. *Kshira* e limbajul întregului organic compus din sunet și lumină.

Doctorul Muku clipi din ochi.

— Al cui?

Senjin își aprinse o țigară însă fumă fără să tragă din ea nici adânc, nici des.

— Al întregului organic compus din sunet și lumină, repetă Senjin. Fără îndoială că ați auzit de ki, energia aflată la temelia tuturor lucrurilor. Oameni, animale, marea, pădurile, pământul însuși. Ei bine, sensei-i de *Kshira* au făcut o descoperire remarcabilă, și anume: există forme diferite de ki. Recunoscându-le și înhămându-le în serie, se creează un motor cu o imensă energie psihică și fizică.

Senjin observă că doctorul îl privea sceptic. Nu era deloc surprinzător. Când era vorba de mintea omenească, doctorul Muku era încorsetat în interiorul rețelei severe și limitate a gândirii analitice moderne. Pentru modul de gândire a lui Senjin, doctorul era un infirm patetic, incapabil să înțeleagă altceva în afară de ceea ce fusese învățat la școală.

— Esențialul la *Kshira*, spuse Senjin aplecându-se brusc în față, e că e infinit de malcabilă.

Trase un fum din țigara care începu să sfârâie și capătul ei aprins căpătă o strălucire ciudată de un alb-albastru incendiar.

Cu mâna stângă îi acoperi fața doctorului Muku înainte ca acesta să aibă timp să reacționeze. Degetul mare al lui Senjin ridică ochelarii de pe nasul doctorului și metalul alunecă pe fruntea scăldată în sudoare. Apoi Senjin înfipse capătul strălucitor al țigării direct în globul ocular stâng al doctorului Muku, în timp ce cu mâna stângă și cu degetele răsfirate ca o pânză de păianjen îi ținea fața într-un clește de oțel.

Doctorul fâlfâi din mâini încercând să-l apuce pe Senjin, dar țigara impregnată cu fosfor pătrunse și mai adânc în orbită, arzând totul în jurul ei. Încercă să urle, dar nu reușea să scoată decât un sunet înfundat și sinistru, mai mult o vibrație emanată din gâtlej.

Privindu-l de parcă s-ar fi uitat la televizor, Senjin zâmbi.

— Subiectul, spuse el șoptit la urechea doctorului, n-a omorât numai femei. Nu numai femei tinere și frumoase, adăugă el aruncându-i acum vorbele înapoi. Te-ai înșelat, doctore, în privința *subiectului*. De fapt, ai greșit în toate privințele.

În cameră se răspândea un miros greu ce țâșnea din ființa

doctorului, iar limba lui Senjin ieşi printre buzele întredeschise şi se curbă uşor, gustând mirosul. Era duhoarea morţii. Senjin îşi mută privirea, uitându-se fix la ochiul drept al doctorului Muku, care se rotea sălbatic în toate direcţiile. Curgeau din el lacrimi, pe care Senjin le şterse cu mâna. Pupila era dilatată ca la morfinomani. Senjin ar fi dorit ca psihiatrul să-i poată spune cum erau durerea şi frica. Desigur că creierul lui analitic putea să sesizeze haosul şi putea să separe furia dezlănţuită a senzaţiei primite în componente uşor de recunoscut.

— Ce este, Muku-*san*? întrebă Senjin. Ce ţi se întâmplă?

În ochiul apos se desfăşura o întreagă lume, definită de agonie şi de recunoaştere a semnelor ce defineau apropierea morţii.

Apoi ochiul se fixă pe ceva ce nici măcar Senjin nu putea vedea.

Doctorul Muku, arzând încă de la fosforul implântat în craniul lui, se prăbuşise de tot în fotoliul lui. Acum arată chiar relaxat, îşi zise Senjin.

Senjin se duse în spatele biroului şi smuci sertarul. Mormăi mulţumit ceva şi scoase de acolo un magnetofon minuscul. Rolele se învârteau încet, înregistrând conştiincioase fiecare cuvânt, fiecare sunet din încăpere. Bănuise că doctorului se apucase să înregistreze discuţiile dintre ei de îndată ce Senjin îi furnizase destule chei pentru ca el să-şi formeze o opinie personală conform căreia Senjin era unul şi acelaşi cu subiectul lor.

Apăsă butonul de stop şi băgă aparatul în buzunar, apoi se uită la doctorul.

— N-ai să ştii niciodată cât de mult ai greşit, zise Senjin.

Cu ochii întredeschişi privi în soarele orbitor al memoriei lui, amintindu-şi ceea ce urmase după fiecare piesă kabuki – Musame Dodoji – la care asistase. Cum tratase cu câte o masă scumpă femeile care-l însoţiseră, cum le încurajase să discece motivaţiile sufleteşti ale celor două personaje principale. Şi cum, sătul de acele stranii aperitive, trecuse la felul principal, la disciplina lentă, dureroasă şi erotică a crimei.

Trase draperiile ce blocau lumina naturală şi se aplecă, luând cadavrul şi săltându-l pe umăr. Într-un fel, se gândi el, era păcat că doctorul Muku nu-i mai putea răspunde. Însă doctorul Muku avea acum o sarcină mult mai importantă de îndeplinit.

Era clar că doctorul Hanami nu-l credea. Nicholas termină de povestit. Începuse cu vagul sentiment de nelinişte apărut în spital, după operaţie. Îi povestise doctorului despre încercările şi eşecurile lui de a-şi anihila durerile postoperatoriuii, despre evenimentele ultimelor douăzeci şi patru de ore care-l duseseră la concluzia că-şi pierduse calitatea de a uza de *Getsumei no michi* şi de toate celelalte aspecte ale artelor marţiale pe care le deprinsese după o trudă migăloasă de ani de zile.

Doctorul Hanami se lăsă pe spate, îşi încrucişă degetele şi zise

absolut sigur pe el:

— Dar, dragă domnule Linnear, ceea ce sugerezi este mai mult decât imposibil. Poți foarte bine să crezi că ai pierdut, după cum spui, anumite calități remarcabile, dar dă-mi voie să te asigur că nu-i deloc așa.

Scoase din dosarul lui Nicholas un set de radiografii, le întoarse și le prinse pe niște ecrane luminate din spate, montate pe peretele din spatele biroului lui, apoi aprinse luminile.

— Uite-aici, arătă el spre o umbră. Aici e tumoarea așezată de-a lungul celei de-a doua convoluțiuni temporale, chiar deasupra fisurii hipocampale. Poți să-i vezi conturul dincoace, zise el mutându-și atenția asupra celei de a doua radiografii. Aici suntem după operație. După cum poți să vezi, cutele se îmbină perfect. Zona înconjurătoare a fost lăsată absolut nederanjată. Asupra acestui lucru nu există nici o îndoială, domnule Linnear. Absolut nici una.

— Atunci ce s-a întâmplat cu mine, doctore?

Doctorul Hanami se gândi bine câtva timp. Apoi, foarte degajat, stinse luminile, smulse radiografiile și le strecură la loc în dosar, închise copertele și plesni cu palma peste ele.

— În cazuri ca acestea e dificil să dai un răspuns ferm, dar mie mi se pare că am putea începe întrebându-ne nu ce s-a întâmplat cu tine, ci mai degrabă ce se întâmplă cu tine. Da, întări el și zâmbi încurajator. După o operație majoră de această natură nu e deloc anormal ca pacientul să creadă că o anumită parte din el a fost extirpată o dată cu țesutul bolnav.

Trase lângă el carnetelul de rețete și scrise un nume și un număr de telefon. Rupse bucățica de hârtie și i-o întinse lui Nicholas.

— Ce-i asta?

— Doctorul Muku e o autoritate în materie de psihoterapie, domnule Linnear. Biroul lui e exact dincolo de...

— Asta crezi că-mi trebuie? întrebă Nicholas neîncrezător. Un psihiatru?

— Ținând cont de actuala stare emoțională în care te afli, cred că ar fi cât se poate de bineve...

— N-ai priceput nimic, doctore, nu-i așa? se răsti Nicholas livid. Cineva, poate chiar tu, mi-a făcut ceva în timp ce eram pe masa de operație. Pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi ce s-a întâmplat!

— Linnear-*san*, trebuie să te calmezi, spuse doctorul Hanami, recurgând din nou la vechile ritualuri pentru a potoli demonii moderni care păreau că-i invadează biroul. Ieșirile astea nu fac bine nimănui și în special ție. Când te vei liniști vei fi capabil să vezi totul într-o lumină reală.

— N-ai de gând să-mi spui, nu?

— Linnear-*san*, te asigur că nu mai am ce să-ți spun, zise docto-

rul şi se uită din nou în dosarul lui Nicholas, vrând parcă să dea mai multă greutate cuvintelor lui. Operaţia ta a fost un succes în toate privinţele. Cât despre cele pe care le susţii, nu găsesc nici un motiv medical care să...

Doctorul Hanami se opri. Ridică privirea şi abia atunci îşi dădu seama că pacientul lui plecase deja.

Nicholas îşi pierduse încrederea. Într-o străfulgerare de limpezime a minţii, înţelese că tot antrenamentul lui fusese zadarnic. Înţelese că fără *Getsumei no michi* nu era nimic. Moralul lui redus la dimensiuni minime din cauză că i se refuzase ultimul loc de refugiu, de intimitate faţă de lumea înconjurătoare şi de revigorare a forţelor, moralul lui deci, se veştejea văzând cu ochii. Rupt de legăturile lui cu universul care-l susţinuse în timpul celor mai dureroase momente prin care trecuse, care-l hrănise spiritual în scurta perioadă în care fusese şi cap de familie şi om de afaceri, Nicholas se simţea acum ca singurul supravieţuitor al unui naufragiu, aruncat pe un ţărm ostil şi străin.

Se gândi la mama lui, Cheong, şi ştiu că acum nu-i mai rămânea de făcut decât un singur lucru. Gândul îi zbură înapoi la acea toamnă teribilă a anului 1963 când s-a îndrăgostit fără speranţă de Yukio, declanşând astfel mânia vărului său, Saigo.

Nicholas, îi spusese Cheong, bunicul tău, So Peng, a fost un om foarte înţelept. El a fost cel care a spus că în Asia nimeni nu e niciodată cu adevărat singur. Cheong scosese atunci la iveală o cutie de aramă. Nicholas o mai văzuse şi înainte, când i-o arătase tatăl lui, ca pe o moştenire de la bunicul So-Peng. Pe capacul frumos lăcuit al cutiei era încrustat un dragon încolăcit în jurul unui tigru fioros.

Cu nesfârşită grijă, cu o adevărată veneraţie parcă, Cheong deschisese cutia. Înăuntru se aflau patru şiraguri de smaralde strălucitoare, câte cincisprezece în fiecare.

Eşti liber să foloseşti şase din smaraldele astea, spusese ea. Poţi să le transformi în bani dacă vei avea nevoie. La început au fost şaisprezece. Unul a fost folosit pentru a cumpăra casa asta.

După ce trăsese adânc aer în piept, continuase.

— Nu trebuie ca vreodată să rămână pe un şirag din cutie mai puţin de nouă smaralde. Niciodată. Indiferent de motiv, nu trebuie să foloseşti mai mult de şase. După cum ştii, Nicholas, tatăl meu, So-Peng, mi-a dat mie şi tatălui tău această cutie când am plecat din Singapore. E o cutie magică. Are anumite puteri...

Apoi făcuse o pauză, parcă aşteptând ceva.

— Văd că nu zâmbeşti. Bun. Eu cred în puterea acestei cutii, a smaraldelor din ea, la fel cum a crezut şi So-Peng. El a fost un om mare şi înţelept în tot ceea ce a făcut, Nicholas. N-a fost un prost. Ştia că pe continentul asiatic există multe lucruri care sfidează analiza ştiinţifică;

care poate nu-şi găsesc locul în lumea modernă. Care sunt conduse de alte legi; şi care sunt veşnice. Îi zâmbise cu blândeţe. Deci cu cred. Dacă şi tu crezi, atunci forţa va fi acolo când într-o zi vei avea nevoie de ea.

Nicholas credea în moştenirea bunicului lui şi în puterea smaraldelor din cutia magică. Ascunsese această comoară într-un ungher dosit al casei lor de îndată ce se întorsese cu Justine din Japonia. Căci deşi nu avea nici o intenţie să folosească vreodată smaraldele, le voia lângă el, pentru a le simţi pulsul în inimă la fel cum simţi razele soarelui încălzindu-ţi carnea.

Plutind acum în derivă, Nicholas ştia că trebuia să ajungă acasă cât putea de repede. Nu pentru că îşi pierduse pur şi simplu abilitatea de a găsi *Getsumei no michi* sau pentru că uitase definitiv totul în ceea ce priveşte antrenamentul *ninjutsu*, ci pentru că îşi pierduse încrederea în tot ce considerase până atunci ca fiind neclintit.

Pentru asta nu exista decât o singură explicaţie: *Shiro ninja*.

Era clar că dacă el era într-adevăr *Shiro ninja*, doctorul Hanami nu putea fi considerat răspunzător de asta. Nu era deloc o problemă de ordin medical. Aproape că se răsuci pe călcâie cu gândul să se-ntoarcă la doctor pentru a-şi cere scuze, însă se simţi prea afectat de propriile lui temeri ca s-o facă.

Undeva în Tokio avea un duşman, unul cu o forţă ce depăşea imaginaţia omenească. Cine putea fi? De ce fusese el, Nicholas, adus la neputinţă prin *Shiro ninja*?

Nicholas, tremurând, se imaginâ în mijlocul aburului coşmarurilor din ultimul timp şi se cutremură. Se gândi că vraja smaraldelor îl putea salva de la înecul în acest abur incolor. De la cădere şi înec. O parte din el chiar credea că bunicul lui, So-Peng, ştiuse că ziua asta va veni şi îl pregătise s-o întâmpine, asigurându-se că va primi cutia, la fel cum o primiseră cândva colonelul şi Cheong.

So-Peng. Cheong îi spusese atât de multe lucruri despre tatăl ei şi totuşi, mai ales acum când se gândea la el, Nicholas îşi dădu seama că de fapt ştia foarte puţine despre bunicul lui. Cu mult mai puţine decât ştia despre părinţii englezi ai colonelului. Tatăl lui Denis Linnear, un bancher londonez din clasa mijlocie, om echilibrat, adică exact ceea ce s-ar fi putut numi om cu scaun la cap, cinstit, satisfăcut de el însuşi; mama lui, o evreică bogată, care în ciuda averii ei nu fusese niciodată acceptată de înalta societate londoneză, o femeie bruneta, cu ochi verzi, cu un temperament furtunos, curioasă şi foarte isteaţă. Avusese doi fii, din care unul, William, murise de mic, bolnav de variolă. Trei ani după pierderea lui, în iarna lui 1915, îl născuse pe Denis, tatăl lui Nicholas.

Nicholas era atât de cufundat în gândurile lui legate de trecut încât nici n-o observă pe tânăra femeie care se îndrepta spre cabinetul doctorului Hanami, din care el tocmai ieşea. Se loviră aproape cap în cap, deşi ea încercă în ultima clipă să facă un pas înapoi. Speriat,

Nicholas își ceru automat scuze și porni spre ascensor.

— Linnear-*san*!

Nicholas se întoarse și văzu că femeia venea după el.

— Sunteți Nicholas Linnear.

Nu sunase de loc a întrebare, totuși Nicholas răspunse încuviințând.

— Bună ziua. Sunt Tomi Yazawa, sergent detectiv la divizia omucideri a poliției din Tokio.

Îi întinse în față legitimația și el o luă, studiind-o cu un fel de curiozitate amuzată pe care de obicei și-o rezerva pentru articolele aurite din presa de scandal.

— Bună dimineața, domnișoară Yazawa, spuse el. Cum se face că știți cine sunt?

— De fapt vă căutam, domnule Linnear.

— Chiar așa? Ei bine, rămâne poate pe altă dată. Ăsta chiar că nu e cel mai bun mo...

Ușile liftului se deschiseră și Nicholas intră, însă Tomi îl urmă imediat.

— Ah, persistența asta, mormăi supărat Nicholas.

Mintea lui rătăcea departe de Tomi Yazawa și de tot ce-ar fi putut ea să vrea de la persoana lui. Orice ar fi fost, se decise el, putea să aștepte un moment mai propice.

— Persistența se predă în cadrul unui curs important la Academia de poliție, spuse Tomi.

Dacă Nicholas recunoscuse în afirmația ei o urmă de glumă, atunci, ei bine, se feri să o arate. Tot ce voia era să ajungă jos și să iasă din clădirea asta.

— Înțeleg că e posibil să nu fie chiar cel mai potrivit moment pentru dumneavoastră, spuse Tomi, dar trebuie să vă vorbesc numaidecât.

Nicholas descoperi că ținea în mâna stângă o bucățică de hârtie. O desfăcu și văzu scrisul grăbit al doctorului Hanami. Numele și numărul de telefon al doctorului Muku, psihiatrul pe care i-l recomandase chirurgul. Se întrebă de ce nu exista nici o adresă, apoi văzu un număr de cameră și înțelese că doctorul Muku trebuie să fi avut cabinetul în aceeași clădire imensă. Drăguț, își zise el. Oare câți pacienți își pasează ăștia unul altuia? Și-i imagină pe cei doi doctori ca pe niște jucători de tenis, trimițându-și pacienții peste fileu când într-o parte, când în cealaltă, ciugulind onorarii la fiecare trimitere. Mârâind supărat, făcu ghem hârtia și o aruncă în peretele interior al liftului.

— Domnule Linnear...

Ușile se deschiseră într-un hol enorm, dominat de o sculptură compusă din rocă neagră, o cascadă și mult frunziș, și Nicholas păși hotărât afară.

Tomi se aplecă şi luă de jos ghemotocul de hârtie. Avu doar o clipă să-şi arunce pe ceea ce era scris acolo, apoi se grăbi după Nicholas. Îl prinse din urmă lângă uşile automate din sticlă de culoarea bronzului, pentru a lăsa să treacă numai lumina soarelui, nu şi căldura lui.

— Domnule Linnear, vă rog...

— Altădată, sergent Yazawa.

Nicholas trecu printre uşi. O dată ajunşi în stradă, Tomi se se simţi obligată să-i spună:

— Trebuie să vă vorbesc într-o problemă de viaţă şi de moarte, domnule Linnear. E vorba de viaţa dumneavoastră. Şi de moartea dumneavoastră.

Cuvintele ei îl făcură pe Nicholas să se oprească, iar ea profită.

— Voiam să v-o spun cu mai multă diplomaţie, dar nu mi-aţi dat nici o şansă. În conformitate cu comunicatul recepţionat şi decodificat ieri, s-a lansat de curând un contract pentru asasinarea dumneavoastră de către Armata Roşie, contract care va trebui îndeplinit până de azi într-o săptămână. Eu am fost...

Tomi se întrerupse auzind un ţipăt umplând aerul de-a lungul faţadei giganticului zgârie-nor. O fracţiune de secundă mai târziu, soarele fu obturat de o siluetă care se prăbuşi cu un plescăit surd pe trotuar, la câţiva metri de locul în care se aflau ei.

— Iisuse! şuieră Nicholas. Un săritor!

Tomi se desprinse de lângă el şi îşi croi drum prin mulţimea care se adunase deja acolo. Nicholas se duse după ea şi o văzu îngenunchind lângă bărbatul căzut. Aterizase în ceafă, iar coloana vertebrală şi picioarele îi erau rupte în atât de multe locuri încât silueta lui încetase să mai semene a ceva uman. Sângele se scurgea pe trotuar împrăştiindu-se în toate părţile ca razele unei pânze de păianjen ce pornea de sub trupul frânt. Pe betonul trotuarului străluceau bucăţele de sticlă pătate în roz, cenuşiu şi cafeniu închis.

Încet şi cu grijă, Tomi întoarse capul omului spre ea. Partea din spate era complet strivită spre înăuntru, dar faţa, deşi stropită de sânge, era neatinsă şi se vedea bine.

— Doamne Dumnezeule! icni Nicholas.

Tomi îşi ridică ochii spre el.

— Îl cunoaşteţi pe omul ăsta, domnule Linnear?

— Da, zise Nicholas, dând din cap. E doctorul Hanami, chirurgul care m-a operat.

Se uită în sus şi văzu gaura neagră ca o gură deschisă a ferestrei cabinetului doctorului Hanami.

Tomi şi Nicholas îşi făcură loc prin mulţimea care gesticula agitată. În interiorul clădirii Tomi arătă legitimaţia unei lucrătoare în uniformă din serviciul de pază, îi spuse ce se întâmplase şi o puse să

cheme poliția. Apoi luară amândoi liftul.

— Dar n-ar trebui de loc să veniți cu mine, spuse Tomi. Nu avem nici o idee despre ce s-a întâmplat acolo sus.

Nicholas nu spuse nimic, în schimb se uită la ea.

— Se poate să fi sărit, continuă Tomi. Sau se poate să fi fost împins.

— De ce să vrea cineva să ucidă un chirurg? întrebă Nicholas.

— Răzbunare pentru o operație greșită? ridică Tomi din umeri. De ce să vrea Armata Roșie să vă ucidă?

Nicholas continuă să se uite mut la ea.

— Spuneți-mi dumneavoastră, zise el în cele din urmă. Eu n-am nici cea mai vagă idee.

— Vă dau voie să veniți cu mine, spuse Tomi continuându-și un gând, deoarece am fost desemnată drept garda dumneavoastră de corp. Mă aflu acum la locul unei posibile crime, deci trebuie să-mi fac datoria. Așa că trebuie să mă însoțiți.

— Altfel m-ați fi oprit?

— Da. V-aș fi oprit.

— Cum? întrebă Nicholas, aplecându-se spre ea. N-avea nici un chef să asculte nici vorbărie ieftină, dar nici duritățile din partea cuiva pe care nici nu îl cunoștea.

Ușile se deschiseră și amândoi se repeziră pe holul care ducea la cabinetul doctorului Hanami. Dădură buzna pe ușă și se treziră nas în nas cu secretara albă ca varul care-i privea cu niște ochi parcă gata să-i sară din cap. Ținea de braț o femeie, desigur, o pacientă, care plângea cu sughițuri neregulate.

— Am chemat poliția, spuse secretara fără să se adreseze cuiva anume, dar dădu imediat din cap când Tomi îi arătă legitimația și arătă cu degetul spre o ușă închisă aflată în dreapta ei. Acolo, înăuntru, zise ea, în cabinetul doctorului.

— Cine-a fost ultimul pacient al doctorului? întrebă Tomi.

— Păi, dumnealui a fost, zise secretara arătându-l pe Nicholas cu degetul.

— După ce-a plecat domnul Linnear a mai intrat cineva în cabinet?

— Nu știu. Doctorul m-a rugat să iau o pauză de o oră.

— Deci n-ai văzut pe nimeni intrând după ce-a plecat domnul Linnear?

— Nu.

— Rămâneți aici, îi spuse Tomi lui Nicholas.

— Pe dracu, zise el, dar văzând arma din mâna ei, rămase totuși în urmă.

Tomi răsuci butonul clanței și împinse brusc ușa de perete. Vântul zgâlțâia jaluzelele verticale din metal, care fuseseră smulse din

cârligele de ancorare din podea. În stânga ferestrei se afla biroul răvășit al doctorului, cu fotoliul lui cu spetează înaltă întors cu spatele la ei, ca și când doctorul ar fi sărit din el direct pe fereastră. Observă un alt scaun rezemat de pervaz, care fusese folosit pentru a sparge geamul ferestrei care nu se deschidea niciodată. Toată clădirea avea instalații de aer condiționat.

— Ei bine, ceva tot am aflat, spuse Nicholas. N-a fost un accident.

Torni traversă mica încăpere până la ușa din cealaltă parte.

— Ce-avem noi aici? zise ea ridicând arma și deschise ușa. Asta duce direct în holul de-afară. Dacă doctorul Hanami a fost ucis, pe aici a intrat criminalul și tot pe aici a și ieșit, fără să fie văzut de secretară.

Torni închise ușa și se îndreptă spre fereastra sfărâmată, căutând urme de sânge, vreo notă, sau orice alt semn care-ar fi putut să-i indice dacă moartea doctorului însemna sinucidere sau crimă. Se aplecă pe fereastră și se uită în jos la peisajul cețos de sub ei.

— Doamne, dar mult mai e până jos!

— Sergent!

Torni se sperie de vocea lui Nicholas, care nu fusese prea stridentă, dar reușise totuși să-i atragă atenția. Se uită în direcția în care privea Nicholas. Din unghiul în care se afla putu să vadă din profil fotoliul cu spetează înaltă al doctorului. Pe brațul fotoliului se vedea o mână rezemată.

Torni făcu repede trei pași și întoarse fotoliul cu fața la ei. Văzură un omuleț rotofei de vârstă mijlocie, într-un costum pepit. Părul lung și dezordonat îi stătea zbârlit în cap de parcă fusese supus unui șoc electric. Ochelarii cu ramă metalică erau cocoțați pe fruntea palidă ca și când omul ar fi avut ceva important de gândit.

Torni nu-și putu reține o exclamație de groază când observă orbita neagră și distrusă care parcă se uita la ea.

— Iisuse, spuse Nicholas, ăsta cine dracu mai e?

— Ce dracu s-a întâmplat cu el? întrebă Torni uitându-se atentă la rana mortală. E oribil. Lângă cadavru se simțea un miros puternic de carne arsă. A fost ars cu ceva mic și foarte fierbinte.

— Trebuie să fi fost ceva cu putere mare de penetrație, spuse Nicholas.

Torni se dădu înapoi, luă un creion de pe birou și se folosi de el pentru a ridica haina deschiată a cadavrului. Cu grijă, extrase apoi portvizitul din buzunarul de la piept, îl trânti pe birou și îl deschise cu vârful creionului.

— Doctor Jugo Muku, citi ea de pe permisul de conducere și ridică privirea. Stați o clipă!

Scoase bucățica de hârtie pe care Nicholas o aruncase în lift și pe care o recuperase ea. O despături și spuse în continuare:

— Linnear-*san*, când ne-am întâlnit aveați aici numele doctorului Muku.

Se uită la Nicholas.

— Mi l-a dat doctorul Hanami, spuse Nicholas, uitându-se fix la fața mutilată a doctorului Muku. El avea impresia că am nevoie de... sprijin psihologic.

— E și-un număr de telefon aici, spuse Tomi. Și un alt număr, dar nici o adresă.

— E un număr de cameră, zise Nicholas. Cabinetul doctorului Muku trebuie să fie aici, în clădire.

— Cred c-ar trebui să aruncăm o privire, remarcă Tomi. Se întoarse spre fereastră și observă ceva pe una din așchiile de sticlă rămase prinse de cercevea. Se dădu mai aproape și își concentră atenția.

— Linnear-*san*, spuse ea cu răsuflarea tăiată, ce culoare avea părul doctorului Hanami?

De pe cadavrul de afară nu putuse să-și dea seama din cauza sângelui și a creierilor împrăștiați.

— Cenușiu, răspunse Nicholas apropiindu-se. Și folosea un fel de gel.

Se uită și el la ceea ce-i atrăsese atenția polițistei. Câteva șuvițe de păr cenușiu-platinat, părând ude, stăteau agățate de partea ascuțită a așchiei de sticlă.

— Arăta ca firele astea.

— Ceea ce ar putea însemna că s-a dus prin fereastră cu capul înainte, spuse Tomi. Nimeni n-ar face așa ceva, nici chiar un sinucigaș.

— Vreți să spuneți că s-ar putea să fi fost aruncat.

Tomi era preocupată cu adunarea de probe într-un plic cerat.

— Pare din ce în ce mai sigur că așa a fost. Deci acum mai avem doar să ne ocupăm de moartea doctorului Mu...

Ridică încet capul sesizând cu privirea periferică o umbră în exteriorul clădirii. Rămase cu gura deschisă, uimită, de parcă ar fi aflat într-unul din acele vise în care când vezi că e pe cale se produce o calamitate inimaginabilă, vrei să strigi, dar descoperi că n-ai glas.

Forma neagră se transformase într-o siluetă distinctă: acea a unei ființe umane. Era îmbrăcată în întregime în negru, iar Tomi nu-i putu vedea fața. Răsărise de pe pervazul exterior aflat sub fereastră. Tomi rămase pur și simplu paralizată, nemaifiind în stare nici măcar să gândească. Silueta se afla în exteriorul clădirii.

Așa ceva era imposibil, Tomi era foarte conștientă de asta și totuși creierul ei reacționa la fel cum îi arătau ochii. Silueta apăruse într-o fracțiune de secundă. Tomi își simți inima sărind peste câteva bătăi. Parcă se afla într-un ascensor în cădere liberă; stomacul îi căzu la picioare și intestinele îi deveniră apoase.

Chiar și așa stând lucrurile, în timp ce silueta se repezea tăcută la

ea, mintea ei trimise instrucțiuni mâinii ei drepte ca să apuce pistolul și să-l îndrepte spre agresor.

Numai că timpul se termină brusc. Silueta se izbi în ea cu așa o forță încât îi goli cu totul plămânii de aer. Tomi zbură pe spate fără să scoată un sunet, răsturnându-se peste măsuța de cafea din lemn de chiparos a doctorului Hanami și dislocându-i blatul din sticlă groasă.

Se lovi cu partea superioară a coloanei vertebrale de perete, apoi dădu și cu capul în el. Prin fața ochilor îi jucară fulgere de lumină albastră și o durere cumplită îi înțepă tot trupul, făcând-o să țipe. Însă țipătul ei fu acoperit de zdrăngănitul blatului din sticlă care se sparse în țăndări. Amețită și venindu-i să vomite, Tomi încercă să se ridice, dar căzu greoaie pe spate. Se luptă să-și recapete respirația.

Toate astea nu duraseră mai mult de o secundă sau două. Timp berechet pentru ca Nicholas să se fi întors, să fi calculat situația și să fi început o acțiune strategică asupra atacatorului necunoscut.

Dar Nicholas era un cu totul alt Nicholas. Mintea lui deconcertată, lipsită de abilitatea de a lua decizii fără mult-îndrăgita lui *Getsumei no michi*, era incapabilă să reacționeze în vreun fel cât de cât coordonat pentru a răspunde cu eficacitate atacului îndreptat împotriva lui Tomi.

Nicholas înțelese că cel care-l ucisese pe doctorul Muku îl aruncase probabil pe fereastră și pe doctorul Hanami. Înțelese că acest individ stătuse în exteriorul ferestrei sparte, agățat de sticla și oțelul zgârie-norului ca o muscă. Mai bănuia de asemenea că, judecând după modul deliberat în care se petrecuse atacul asupra lui Tomi, ucigașul părea să-i fi așteptat acolo cu sânge rece.

Nu era absolut nimic în neregulă cu capacitatea lui Nicholas de a judeca. I se luase numai abilitatea de a traduce judecata în acțiune.

Acum el se confrunta cu individul îmbrăcat în negru și știa că avea în fața lui un *ninja*. Căci numai un *ninja* ar fi putut plănui și executa două crime atât de bizare. Numai un *ninja* s-ar fi putut agăța pur și simplu de exteriorul clădirii la etajul douăzeci și s-ar fi putut arunca prin fereastra sfărâmată pentru a scoate din luptă cu atâta ușurință un ofițer de poliție antrenat și înarmat.

Nicholas simți cum renaște în el spaima rece ca gheața și cum i se strecoară prin artere. Știa că nu era vorba de nici o coincidență, că exact acum când își pierduse puterile trebuia să se confrunte cu un *ninja*.

Era deci adevărat. Era un *Shiro ninja*. Lipsit de apărare și atacat. Ceea ce însemna că silueta aceasta era mai mult decât un *ninja*. Mult mai mult și mult mai puțin.

Nicholas rosti în gând un început de rugăciune.

Atacatorul, care rămăsese timp de câteva clipe tăcut și nemișcat, irupse brusc într-o furtună de mișcări. Nicholas își aminti vag că aceleași mișcări îi fuseseră cândva familiare și lui. Încercă să se pregătească să

primească atacul cât mai bine, dar inamicul fu peste el înainte să apuce să gândească cum trebuie s-o facă.

Durerea îi explodă de-a lungul meridianelor nervilor pieptului, abdomenului şi pelvisului, şi ca o linie din piese de domino care încep să cadă, Nicholas simţi mai întâi o parte a trupului lui, apoi alta, paralizând sub efectul loviturilor scurte şi năprasnice primite în punctele vitale. Durerea nu i se localiză în locurile ţintite de fiecare lovitură, ci ţâşnea prin tot corpul.

Muşchii i se contractară spasmodic, trădându-l la fiecare mişcare, tresărind o dată cu durerea care exploda prin toţi nervii, amplificându-se până în punctul în care toată fiinţa lui primea şocurile în acelaşi timp, măcinată de grindina ucigătoare care nu se mai termina. Asaltul era metodic, aproape ştiinţific, disecându-i trupul în segmente care tindeau parcă să devină independente unele de altele. Nicholas nu se putea împotrivi şi ştia că era supus unei distrugeri gradate, care înainta rapid centimetru cu centimetru. Pentru un *ninja*, repurtarea unei victorii e una, dar ceea ce i se întâmpla lui acum era alta. Era o demonstraţie clinică de dominaţie absolută, menită să se încheie rapid cu distrugerea totală. Mintea i se agita disperată, scăpărând sub gândul ascuţit că de nicăieri nu putea veni nici un ajutor. Incapabil să întoarcă spatele unui *ninjutsu*, oare cum să trăiască mai departe ca un *Shiro ninja*? Răspunsul era evident. Viaţa pentru el se încheia aici. Urma moartea.

Aceasta era lecţia finală a acestui atac neînduplecat.

Tomi era în continuare rezemată de perete, dar efectele atacului iniţial începuseră să-i dispară. Gâfâind, încercând să se scuture de ameţeala care pusese stăpânire pe ea, îşi dădu seama că nu mai ţinea pistolul în mână. Înţelese deasemenea că Nicholas era atacat, şi, disperată, căută arma din priviri. O văzu pe podea la câţiva metri de mâna ei dreaptă întinsă. Gemând de durere, se desprinse de la perete şi începu să se târască într-acolo. O atinse, apoi o apucă strâns. O clipă mai târziu, chinuindu-se să învingă greţurile care o încingeau sufocant din toate părţile, o îndreptă spre ceafa siluetei dar, în clipa când era gata să apese pe trăgaci, tresări dându-şi seama că de fapt îl ţintea pe Nicholas.

La naiba, îşi zise ea în gând, şi încercând o cacialma, strigă:

— Dă-te jos de pe el sau trag!

Atacatorul se ridică iute, în aşa fel încât capul şi bustul lui Nicholas se interpuseră între el şi Tomi.

— Hai, fă-o, rosti el cu voce gâjâită, un sunet de gheaţă ca atunci când zgârii cu unghiile o tablă dintr-o sală de clasă. Împuşcă-mă. Sau îl împuşti pe el?

Tomi avu o intuiţie stranie care-i zbârli părul scurt de pe ceafă. Ştia că atacatorul îşi râdea de ea din spatele măştii.

Apoi observă sclipirea micii lame de oţel ţinută la gâtul lui

Nicholas.

— Pune jos arma, spuse vocea gâjâită, sau îl ucid chiar acum.

Şi ca să demonstreze că nu glumea, îl tăie puţin, făcând să apară imediat câteva picături de sânge.

Tomi lăsă arma să-i cadă din mână.

— Dă-i cu piciorul, îi ordonă vocea.

Tomi făcu cum i se spusese şi imediat îi păru rău. Văzu parcă cu înceţinitorul cum atacatorul îl eliberează pe Nicholas, cum se ridică sinistru ca un spectru, exact la fel cum o făcuse dincolo de fereastră. Şi fără să pară că se mişcă în vreun fel, apăru în faţa ei în toată înălţimea lui.

O fulgeră gândul că atacatorul traversa spaţiul care-i separa într-o manieră cu totul necunoscută ei. Simţi cum e ridicată de o forţă mai presus de puterea ei de înţelegere. Apoi capul i se izbi de perete, iar ţipătul ei de uimire şi de durere fu brusc curmat şi ea îşi pierdu cunoştinţa.

Atacatorul o trânti grămadă şi se întoarse. Nicholas se târa spre locul în care se afla arma. O măsură de om disperat: renunţase la întreg arsenalul de arme ascunse în fiinţa lui şi se arunca acum spre o armă mecanică.

Cu o mişcare continuă şi fluidă, silueta îl ridică pe Nicholas cu aceeaşi uşurinţă cu care o ridicase pe Tomi cu câteva secunde mai devreme, şi îl aruncă cu capul înainte, de-a curmezişul camerei. Nicholas se prăbuşi pe birou, alunecând pe suprafaţa lucioasă şi căzând cu trupul aproape paralizat pe podea între birou şi fereastra distrusă.

Atacatorul ocoli biroul mişcându-se cu uşurinţă şi sigur pe el, fără să se grăbească. Îl culese pe Nicholas de pe jos şi se îndreptă cu el spre fereastră.

Nicholas îi înţelese intenţia şi făcu singurul lucru pe care îl mai putea face: îşi desfăcu mâinile şi picioarele pentru a-l împiedica pe duşman să-l poată manevra prin deschiderea ferestrei.

Îl auzea cum râde. Un sunet oribil, ca o puzderie de ace care-ţi perforează pielea.

— Crezi că asta o să te salveze?

Nicholas gemu amarnic îşi simţi umărul drept sfărâmat de o lovitură fulgerătoare şi braţul îi căzu inert într-o parte. O a doua lovitură, de data asta în umărul stâng, la fel de cumplită. Nicholas îşi muşcă buzele până la sânge ca să nu ţipe de durere. Urmă piciorul drept, apoi cel stâng. Acum nu mai avea scăpare, avea să fie aruncat prin fereastră.

Totuşi, se zbătu în continuare, aşa cum poruncesc legile naturii oricărui organism care se simte în faţa sfârşitului brusc şi violent. Aşa amorţit cum era, Nicholas dădu orbeşte din mâini şi din picioare, zvârcolindu-se şi încercând din răsputeri să se agaţe de fiecare

centimetru de cercevea.

Folosindu-şi umerii şi bazinul, se înghesui în aşa fel încât să nu poată fi împins prin ultima parte a deschizăturii. Asupra braţelor şi şoldurilor lui se abătu o ploaie de lovituri scurte şi dure. Îl sfărâmau, dar se sili din răsputeri să le ignore şi să se concentreze ca să poată rămâne mobil.

Apoi fu lovit în cap, aproape de locul care încă nu era vindecat complet. Era deja prea mult. Corpul lui, solicitat de tensiuni peste limitele suportabilului, capitulă brusc şi se lăsă trecut prin deschizătura ferestrei. Ajunsese cu totul în afară.

Peisajul vertical al Tokio-ului, ţeţos şi devenit brusc parcă ireal, se înclina venind în întâmpinarea lui. Îşi simţea inima bătând gata să-i sară din piept. Şuierul sângelui ce-i curgea prin vene semăna cu vâjâitul vântului care-i trecea pe la urechi.

Pentru un timp nedefinit, ce părea a fi o clipă fără sfârşit, atârnă suspendat la douăzaci de etaje deasupra străzii. Putea să-şi imagineze clipa care va urma, plonjonul prin aer, rostogolirea înecată prin vălătucii de aer gros, cu pavajul repezindu-se necruţător să-l întâmpine. Se şi vedea în visul care i se repetase în minte de atâtea ori, căzând prin abur, într-o cădere nesfârşită. Numai că de data asta nu avea să se mai trezească.

Uitându-se în jos la aerul fluid şi fierbinte, aproape material, din Shinjuku, Nicholas auzi ultimul strigăt jalnic al fiicei sale. Înţelese şi sufletul său se pregăti de moarte.

Apoi, înainte să poată să-şi dea seama, fu tras înapoi în clădire. Faţa acoperită a atacatorului se afla foarte aproape de a lui.

— Dacă mori acum, dacă mori prea uşor, îi hârâi acesta în urechi, n-ai să înţelegi niciodată. Şi o dată cu înţelegerea va veni şi certitudinea disperării. Asta te va strivi mai mult decât o simplă înfrângere.

Şi atacatorul îi dădu o lovitură scurtă, curată şi precisă de-a latul gâtului.

Aburul se răsuci ca limba unei vipere, ascunzând în miezul lui secrete prea cumplite pentru a fi îndurate.

Şi într-o frântură de secundă veni bezna.

După o scurtă şedere în spital, după ce a dat poliţiei declaraţii pe cât fusese în stare să o facă, după ce a sosit Justine cu Nangi, ca albă la faţă, dar slavă Domnului, reuşind să-şi controleze panica, după ce a petrecut în spital o noapte neliniştită, fulgerată de dureri nebănuite, după ce a reuşit pentru moment să evite răspunsurile la întrebările puse de Justine şi Nangi, Nicholas s-a întors acasă.

O văzuse pe Tomi în spital şi aflase că nu era decât foarte şocată şi că tomograful nu semnalase nici o contuzie gravă în ea. În schimb,

organismul lui era plin de leziuni.

Din cauza asta, medicii insistaseră ca el să mai rămână o săptămână în spital ca să i se facă şi alte analize şi pentru ca starea leziunilor să poată fi urmărită zi şi noapte. Dar Nicholas susţinuse să plece imediat. Atunci, doctorii acceptaseră un compromis: să-i dea drumul a doua zi în schimbul rămânerii lui peste noapte, timp în care să i se facă o nouă tomogramă. Aparent, aceasta n-a arătat nici o complicaţie, iar mai târziu, a doua zi spre prânz, Nicholas a ajuns acasă.

Justine i-a spus că Tomi venise de două ori să-l vadă la el în salon, în timp ce el dormea, şi-o rugase să-i dea telefon de îndată ce ajungea acasă, ca să vină să-l vadă.

De cum sosi, Nicholas se duse direct în sala lui de antrenament. Cu un efort care aproape că-i făcu sângele să-i spargă arterele, Nicholas împinse la o parte sacul de box. Ridică salteaua tatami de dedesubt şi desfăcu cu unghiile o mică uşiţă ascunsă între scândurile podelei.

Acolo jos se afla o cavitate strâmtă, căptuşită cu oţel, pe care chiar el o construise după ce se mutase aici cu Justine. Trase afară din ea o cutie din aramă. Pe capac se aflau încrustaţi cei doi fraţi, dragonul şi tigrul, darul pe care bunicul So-Peng îl făcuse coloneluhui Denis Linnear şi care acum îi aparţinea lui Nicholas.

Deschise cutia cu degetele tremurând. Înăuntru se aflau şaisprezece locaşuri săpate în catifea bleumarin, câte una pentru fiecare smarald magic. Un smarald fusese folosit de colonel pentru a-şi cumpăra casa din Japonia.

Să nu uiţi, Nicholas, o auzi el pe mama lui spunându-i, nu trebuie ca vreodată să existe în cutie mai puţine de nouă smaralde.

— Ahh...

Fu atâta uşurare în glasul lui Nicholas, încât o făcu pe Justine să vină în fugă.

— Nick, ce s-a întâmplat? Ce este?

— Cele cincisprezece smaralde sunt încă aici, şuieră greu Nicholas. Apoi îşi ridică privirea spre Justine şi închise cutia. Justine, nu spui niciodată nimănui, nici chiar lui Nangi, ce-ai văzut adineauri Smaraldele astea sunt ceva deosebit, sunt magice. Sunt o moştenire de la bunicul meu, So-Peng, şi nu trebuie să fie folosite niciodată şi nici nu trebuie să se vorbească despre ele.

Împinse salteaua tatami la locul ei şi trase deasupra sacul de box.

— Promite-mi, Justine!

— Îţi promit.

Nicholas se ridică puţin nesigur de el, având încă în cap ecoul cuvintelor atacatorului lui: Dacă mori acum, dacă mori prea uşor, spusese acesta, n-ai să înţelegi niciodată. Şi o dată cu înţelegerea va veni şi certitudinea disperării. Asta te va strivi mai mult decât o simplă înfrângere.

De ce nu m-a ucis când a avut ocazia? se întrebă Nicholas. Oare pentru ce altă soartă m-a salvat?

SINGAPORE – PENINSULA MALAYSIA[1]
1889, VARA

So-Peng, bunicul lui Nicholas Linnear, se născuse într-o familie modestă de comercianți chinezi, cu bărbați aprigi și muncitori care mai mult ca sigur își risipiseră întreaga viață trudind sub spectrul dezolant al unei nesfârșite lipse de noroc.

Mama lui însă fusese cu totul diferită.

Neamul lui So-Peng trăia în peninsula Malaysia încă de pe la 1400, ocupându-se cu comerțul cu mătăsuri și de obiecte din carapace de broaște țestoase și din fildeș. După 1800, când pe coasta de vest a peninsulei izbucnise mirajul minelor de cositor nou deschise, se mutaseră la Kuala Lumpur, gândind că norocul le surâdea în sfârșit. Și într-adevăr, la început norocul s-a arătat foarte zâmbitor, dar repede după aceea le-a întors și spatele. Au câștigat sume mari, adevărate averi, dar le-au risipit repede la jocurile de noroc sau făcând investiții nesăbuite, ca să nu mai vorbim de partenerii necinstiți, care au pus și ei cu nădejde umărul la ruina neamului So-Peng. Aventura bogăției s-a încheiat repede.

So-Peng și-a petrecut primii zece ani din viață lângă Pahang, pe coasta de est, unde tatăl lui se ocupa pe atunci cu importul de mătăsuri și ceai negru din China. Totuși, So-Peng n-a fost mai deloc interesat în a deveni comerciant, neavând de gând să trăiască și el sub imperiul veșnicului risc, risc care însemna de fapt ghinion. Era mult mai isteț decât tatăl și unchii lui, iar la nouăsprezece ani era aproape la fel de ager la minte ca mama lui la treizeci și patru.

So-Peng semăna mult cu mama lui, Liang, care fusese o mireasă copilă și-l născuse când avea doar cincisprezece ani. Originea ei era cam neclară și nimeni n-ar fi putut spune dacă era din Hokkien, ca tatăl lui So-Peng, dacă era chinezoaică sută la sută sau dacă era de felul ei din Sumatra, cum mai clevetea gurile rele. Ea nu pomenea niciodată de originea ei și nici măcar So-Peng n-o întrebase vreodată, deși murea de curiozitate să afle.

Mama lui So-Peng era foarte deșteaptă. Cunoștea repede toate familiile importante oriunde se întâmpla ca familia ei să stea mai mult de câteva săptămâni și, lucru și mai important, acești oameni îi datorau de

[1] Malaysia – actuala peninsulă Malacca, cunoscută în trecut și sub numele de peninsula Malaya. *(n.ed.)*

multe ori favoruri. So-Peng ştia că mama lui îl salvase pe tatăl lui de mai multe ori de la insolvabilitate totală, folosindu-se de intervenţiile ei mai degrabă miraculoase. Şi reuşea să rezolve toate problemele astea fără să-l facă pe soţul ei să-şi piardă ceva din onorabilitate.

În 1889, când avea nouăsprezece ani, So-Peng acumulase o experienţă de viaţă cu care nu se puteau lăuda mulţi tineri de seama lui. Vorbea o mulţime de limbi asiatice şi indo-europene, plus sumedenie de dialecte. Petrecându-şi anii de şcoală în Singapura, „Oraşul Leului", cum fusese denumit Singapore în 1100 de către stăpânitorii imperiului Srivijayan, avusese norocul de a avea pe cei mai buni profesori din Malaysia, beneficiind totodată de învăţămintele oferite de labirintul de ulicioare înţesate de borfaşi de toate neamurile, chinezi, malayezieni, indieni şi sumatrezi.

Muncise la docurile oraşului, în pieţe, în cârciumi prăpădite şi în restaurante de lux, în hanuri jegoase sau în hoteluri strălucitoare, ba chiar se îmbarcase pentru şase luni pe unul dintre noile vapoare cu aburi care se răspândeau cu repeziciune. Înţelesese imediat ceea ce alţii nu aveau să înţeleagă decât mult mai târziu: că o dată apărute vasele cu aburi, Singapore va câştiga în importanţă ca port în zonă. Până atunci, aşezarea fusese total dependentă de vânturi pentru a-şi desfăşura comerţul naval. Lunile ianuarie şi februarie aduceau vânturile musonului de nord-est, favorabile joncilor ce veneau din Siam şi China. Şase luni mai târziu, toamna, vânturile îşi schimbau direcţia, aducând ambarcaţiuni din peninsula subcontinentală Malaya. Vase care puteau naviga prin forţă propriu urmau să elibereze Singapore de capriciile vremii, iar comerţul putea continua pe tot parcursul anului.

Cu alte cuvinte, So-Peng îşi încercase mâna în multe meserii, dar nu reuşise să stăpânească prea bine nici una. De fapt, la nouăsprezece ani avea capul doldora de cunoştinţe, dar nu avea nici un căpătâi şi nici o profesie. Şi ce era şi mai rău, nu avea para chioară.

Cea mai dragă amintire a lui din timpul copilăriei, dinainte să se mute împreună cu familia lui la Singapore, era cea legată de nopţile calde de mai, când, cu prietenul lui cel mai bun, Zhao-Hsia, se furişa din casă pentru a se aşeza în mijlocul frunzişului din jurul plajei. So-Peng se uita la puzderia nesfârşită de stele alb-albastre, verzi-albastre şi roşii, împrăştiate pe cer. Cei doi băieţi erau parcă învesmântaţi în ele, la fel de cuprinzător cum erau învesmântaţi în orăcăitul broaştelor, în ţipetele păsărilor de noapte, în înţepăturile necontenite ale insectelor, sau în foşnetul frunzelor de palmier.

În faţa lor, lumina stelelor şi a lunii, iar mai departe, în largul Mării Chinei de Sud, puteau să vadă luminile pâlpâitoare ale vaselor rapide plecate spre sud-est către Borneo sau spre nord-vest, către Thailanda.

Dar oricât de mult ar fi iubit locul ăsta pe timpul nopţii, So-Peng

şi Zhao-Hsia nu veneau aici doar ca să se uite la stele şi la vasele din larg. Şi nu veneau nici numai ca să înoate.

Curând, privirile le coborau de pe cerul pătat cu atâtea stele şi se fixau mai aproape de crestele argintii ale valurilor Mării Chinei de Sud, urmărind cum mareea împingea apa din ce în ce mai mult peste plaja întunecată şi cum o trăgea la loc spre larg, doar pentru a o aduce din nou, cu putere nestăvilită, peste nisipul pe care stăteau ei.

Şi-apoi, în cele din urmă veneau ieşind din apa sărată formele negre şi cocoşate pe care le aşteptau atât de mult. Forme enorme, detaşându-se încet-încet de valurile care le înconjurau, dar pe care le lăsau treptat în urmă. Uitându-se, So-Peng avea senzaţia că e aruncat înapoi cu un milion de ani, într-o altă epocă, într-un alt timp. Le şoptea în Vedic, o limbă atât de veche încât era sigur că ele îl înţelegeau.

La adăpostul nisipului, formele începeau apoi să mai mişte. Curând, acoperind susurul valurilor şi zumzetul insectelor, băieţii auzeau sunetul nisipului mişcat din loc şi săpat.

So-Peng şi Zhao-Hsia aşteptau, învăţând ce-i răbdarea. Căci era sfârşit de lună mai, începutul sezonului broaştelor ţestoase uriaşe. Băieţii se aflau aici cu preţul unui mare risc, pe care îl cunoşteau. Broaştele ţestoase din regiunea asta erau foarte preţuite de malayezieni şi chinezi, în primul rând pentru carapacele lor, care însemnau pentru toţi localnicii o sursă de venituri sigure, mai ales din exporturi. Băieţii veniseră aici pentru un lucru care era strict interzis, era *haram*, cum ar fi zis Zhao-Hsia, care cunoştea mulţi musulmani, deşi nu era vorba de o lege religioasă. Dacă ar fi fost prinşi ar fi fost aruncaţi fără multă vorbă în închisoare şi So-Peng se gândea că dacă s-ar fi întâmplat una ca asta, nici măcar mama lui, cu toate puterile ei misterioase, n-ar mai fi fost în stare să-l scoată de acolo.

Pe plajă erau deja mai multe ţestoase. So-Peng şi Zhao-Hsia se uitară unul la altul. Din punct de vedere fizic nu se potriveau deloc. So-Peng era deja înalt, depăşindu-l pe malayezianul dolofan prin vigoarea graţioasă care se observa şi mai pronunţat în prezenţa acestuia. Însă erau şi unul şi celălalt de o cutezanţă şi de o curiozitate fără margini, care depăşeau regulamentele şi obiceiurile. Erau exploratori înnăscuţi, apropiaţi unul de altul prin atracţia lor bolnăvicioasă pentru tot ce era bizar sau măcar diferit de normal.

Încet, băieţii se târâră din ascunzişul lor dintre frunze, înaintând pe burtă. Când ajunseră la o broască ţestoasă, Zhao-Hsia îi atinse carapacea cornoasă. So-Peng urmări fascinat în lumina difuză a stelelor, cum animalul îşi retrăge capul şi picioarele în interiorul carapacei, rămânând total inofensiv, căci altfel arăta descurajator de fioros. Apoi cei doi întoarseră ţestoasa şi-i luară ouăle.

Reîntorşi la adăpostul ferigilor şi al frunzelor de palmier, sparseră cu grijă ouăle şi le băură conţinutul vâscos, după care plescăiră din buze

scoţând zgomote de plăcere, în timp ce îngurgitau delicatesa interzisă.

Când So-Peng avea aproape nouăsprezece ani, familia lui s-a mutat în Singapore. De atunci se tot gândea la ce s-o mai fi întâmplat cu Zhao-Hsia şi se întreba dacă vor mai avea vreodată ei doi ocazia să stea împreună în bezna gălăgioasă de la Rantan Abang, aşteptând ca bunătăţile oprite să vină singure spre ei.

În atmosfera ameţitoare şi plină de tentaţii din Singapore, So-Peng a reuşit totuşi să nu fie implicat niciodată în ceva ilegal. Şi ce-a fost şi mai surprinzător, a fost că a fost nevoie de două crime pentru a-l aduce pe acest tânăr la adevărata lui vocaţie.

Doi comercianţi au fost omorâţi la interval de zece zile unul de altul. Faptele se comiseseră în timpul celei mai călduroase veri din câte îşi mai aduceau oamenii aminte, când soarele alb şi umflat făcuse să fiarbă până şi de obicei răcoroasa zonă cu cheiuri a Singaporelui. Oceanul era plat şi nemişcat; nu bătea nici o adiere de vânt, iar boarea de aer creată în interiorul clădirilor de ventilatoarele electrice se vălurea ca nămolul de la baza stâlpilor unui ponton.

Comunitatea era destul de obişnuită cu moartea, dar cele două crime au îngrozit din cale-afară pe toată lumea. Autorităţile britanice au afirmat că era mâna traficanţilor, implicaţi într-un război pe viaţă şi pe moarte. Deoarece crimele avuseseră loc pe patru şi pe paisprezece ale lunii şi din moment ce patru era numărul morţii, chinezii erau siguri că era vorba de o formă de pedeapsă din partea rudelor pentru păcatele anterioare ale victimelor. Malayezienii considerau şi ei răzbunarea ca motivaţie, evidenţiând piciorul de porc găsit în gura fiecărei victime, amândoi musulmani, ştiut fiind că porcul era la musulmani sută la sută *haram*. Dar erau la fel de siguri că asasinii erau occidentali, pentru că, în opinia lor, nici un musulman şi nici un buddhist nu s-ar fi dedat la o asemenea profanare.

Liang, mama lui So-Peng, avea o cu totul altă teorie. Văzuse ciudatele stele de metal cu opt colţuri pe care poliţia le extrăsese din gâturile celor două cadavre şi într-o zi, la masa de seară, ea dădu un nume criminalilor: *tanjiani*.

Tanjiani, spunea ea, n-aveau nici un dumnezeu, nu respectau legile nici unei religii şi de aceea nu aveau nici un fel de mustrare de conştiinţă dacă făceau vreo blasfemie. *Tanjiani*, spunea ea, îşi făceau propriile lor legi şi aderau la propriile lor dictate bizare care diferau radical de cele ale societăţii. Erau propriii lor stăpâni, exploatatori ai nopţii şi ai tuturor forţelor răului care puteau să le ofere adăpost în întuneric.

Tot ce le-a spus a fost desigur menit să-i sperie pe fraţii şi surorile lui So-Peng. Liang poseda chiar acea calitate *Yang*, adică masculină, de a folosi frica drept mod de a-şi disciplina copiii. Era mai preocupată de copiii ei mai mult decât de orice altceva, ceea ce se datora, după cum

presupunea So-Peng, faptului că se măritase cu un astfel de om ca tatăl lui. Pe acesta nu-l interesau deloc copiii lui în afara faptului că ei reprezentau rezultatul inevitabil al actului sexual, pentru care se părea că avea un interes deosebit.

Când So-Peng rămase singur cu mama lui, ea i-a spus:

— Acum nimic n-o să-i mai reţină de la studiu.

— Vrei să spui că tot ce ne-ai povestit despre *tanjiani* n-a fost adevărat? întrebă So-Peng. Ne-ai spus minciuni?

— N-au fost minciuni. Dar nici adevărul.

So-Peng se gândi un moment.

— E cumva un joc de cuvinte? E o enigmă în ce ne-ai spus?

Liang zâmbi mândră de el.

— Eşti atât de matur! spuse ea.

Îl lăsă pe So-Peng şi se duse în camera ei. Rămas singur în bucătărie, So-Peng se gândi pe îndelete la ce-i spusese mama lui şi, umblând neliniştit prin casă, analiză natura enigmei lansate de ea. Aveau o casă mare, situată într-o zonă înstărită a oraşului, căci tatăl lui, la îndemnul lui Liang, investise în urmă cu doi ani într-o nouă firmă care începuse să importe trestie indiană, piper negru şi nucşoară uriaşă din Borneo. Iar până acum afacerea se dovedise foarte profitabilă.

După un timp liniştea din casă deveni apăsătoare. De afară se auzi zarva unei dispute între tineri şi, trecând prin grădină, So-Peng ieşi în stradă.

Văzu pe doi dintre fraţii lui mai mici şi pe câţiva prieteni de-ai lor, faţă în faţă ca două armate pe un câmp de bătălie. Între ei tremura şi schelăia un căţeluş gălbui şi slăbănog, cu coada ascunsă între picioare.

Unul dintre fraţii lui apucase ferm căţelul de părul de la gât fără să ia în seamă panica feroce ce-l cuprinsese pe bietul animal, continuând să-l tragă spre el, în timp ce unul dintre ceilalţi băieţi încerca să tragă câinele în partea lui.

— Ăsta-i câinele nostru! zise sfidător fratele lui So-Peng.

— Ba nu, e-al nostru! ţipă cel mai agresiv dintre ceilalţi băieţi. Avea o faţă plată care-i reflecta furia ca o oglindă.

— Noi l-am găsit primii, zise înfierbântat celălalt frate al lui So-Peng. Aşa că e al nostru.

— L-aţi găsit lângă casa noastră! strigă băiatul cu faţa plată, enervându-se şi mai tare. Aşa că al nostru e, nu al vostru. Voi sunteţi nişte hoţi!

— Voi sunteţi criminali! zise fratele lui So-Peng aplecându-se spre câinele care gâfâia îngrozit şiarătând cu degetul cicatricele cafenii de pe coastele câinelui, unde părul nu mai crescuse. Uite cum l-aţi chinuit! Sunteţi demni de ură!

— Ba noi vă urâm şi mai tare! ţipară în cor ceilalţi băieţi.

Asistând la disputa care creştea în intensitate, So-Peng fu cuprins

de o tristeţe înăbuşitoare. Pentru alţii, poate, incidentul ar fi fost ceva trivial, repede dat uitării mai apoi. Dar So-Peng văzu în această neînţelegere copilărească germenii unei crize mult mai profunde. Recunoscu conflictul universal, inevitabil, al fiinţei umane, imaginea unei eventuale uzurpări a lumii de către cei nemulţumiţi cu ce posedă sau de către cei prea săraci ca să posede ceva propriu al lor. Nevoia de cucerire apăruse brusc, ca o explozie, din pură inocenţă, ca o hidră într-o vale plină cu maci. Lungul marş prin noaptea spiritului uman începuse deja.

So-Peng avansă printre aşa-zisele două armate oponente tocmai când băieţii începuseră să-şi încleşteze pumnii şi să ridice pietre din praful străzii. Peste o clipă, foştii prieteni urmau negreşit să schimbe între ei o ploaie de lovituri.

Băgându-se între ei, So-Peng întinse mâna spre căţelul care, tremurând, se făcu mic în braţele lui. Era singura creatură nevinovată din această dispută. Îl ridică şi îl mângâie. Într-o clipă, căţelul îşi întoarse capul şi începu să-i lingă mâna.

— Câinele ăsta nu aparţine nici unuia din voi, spuse el.

— Dar, frate...

Privirea fioroasă a lui So-Peng îl făcu pe fratele lui să-şi înghită protestele.

— Noi îl vrem! strigă băiatul cu faţa plată. E al nostru!

— Şi ce vreţi să faceţi cu el? întrebă So-Peng întorcându-se spre băiat. Vreţi să-l bateţi din nou?

— Eu nu l-am bătut niciodată! zise băiatul pe acel ton sfidător pe care-l folosesc adeseori copiii şi care-ţi indică fără dubii faptul că mint.

— Dar i-ai dat cu piciorul, nu? întrebă So-Peng făcându-i semn cu degetul. L-ai pedepsit exact cum te pedepsesc părinţii tăi pe tine. Am dreptate sau nu?

Şi se uită la băiat, care lăsase capul în jos şi parcă-şi înghiţise limba.

— Vezi? zise triumfător fratele lui So-Peng. Am avut dreptate!

— Iar tu ce ai de gând să faci cu animalul? îl întrebă So-Peng pe fratele lui mai mic.

— Să-l păstrez, zise băiatul ridicând din umeri. Sau să-i dau drumul. Nu ştiu nici eu. Ce importanţă are?

— Te-ai gândit cum ai să ai grijă de el?

— Să am grijă de el? strâmbă din nas fratele lui. Păi de ce? Nu e decât un căţel.

— Uită-te bine la el. E înnebunit de frică şi durere, la fel cum eşti şi tu uneori. Dar cum pot eu să m-aştept să înţelegi? Sunteţi toţi prea egoişti şi vă gândiţi numai la voi. Nici unul din voi nu merită dragostea şi prietenia câinelui ăsta.

Nemulţumirea şi disprețul din glasul lui So-Peng reuşi să atingă

coardele sensibile ale copiilor.

— Ce-o să se întâmple cu el? întrebă băiatul cu faţa plată.

— O să-l iau să-l duc de-aici, spuse So-Peng.

— Dar ne-am obişnuit cu el lângă noi, spuse băiatul cu faţa plată.

So-Peng nu mai spuse nimic, dar continuă să mângâie câinele. Animalul îşi puse capul pe braţul lui, oftă mulţumit şi închise ochii.

— Nu vreau să-l duci, spuse deodată băiatul cu faţa plată. Cred că... putem să avem toţi grijă de el.

— Da, da, se grăbi să afirme şi fratele lui So-Peng. Putem să avem cu toţii grijă de el, nu-i aşa?

— Da, răspunseră toţi ceilalţi în cor.

— Putem să-l dresăm, zise un alt băiat.

— Da, să fie câine de pază, continuă un alt frate al lui So-Peng.

Băieţii erau acum împreună, adunaţi în mijlocul străzii, discutând aprins despre planurile lor în legătură cu câinele. So-Peng îl lăsă jos şi animalul rămase pe loc şi se uită la el dând din coadă.

Deodată băieţii se întoarseră către So-Peng.

— Tu ce crezi? îl întrebă băiatul cu faţa plată.

— Nu depinde de mine. Nu-i câinele meu.

— Păi nu e nici al nostru, zise fratele lui So-Peng.

— Chiar trebuie să-l duci de-aici? întrebă băiatul cu faţa plată.

O dată furia stinsă, faţa lui nu mai reflecta decât nevoia nemăsurată de dragoste şi atenţie.

So-Peng zâmbi şi bătu amical câinele pe cap.

— Poate că am să-l las aici. Doar pentru un timp, să văd cum vă purtaţi cu el.

Băieţii se adunară în jurul câinelui, mângâindu-l pe cap şi pe spate, iar câinele dădea din coadă din ce în ce mai repede.

Băiatul cu faţa plată se apropie de So-Peng.

— Să ştii că de fapt noi nu ne urâm unii pe alţii, Frate mai mare, spuse el folosind gradul onorific chinezesc. N-au fost decât vorbe.

So-Peng apucă mâna băiatului şi-i desfăcu pumnul. Piatra pe care băiatul o apucase când începuseră să se certe, se rostogoli în ţărână.

— Cuvintele, spuse So-Peng, reprezintă de multe ori numai începutul.

— N-aş fi aruncat-o, Frate mai mare.

So-Peng îngenunche lângă băiatul cu faţa plată.

— Ştiu că n-ai fi vrut s-o arunci.

După un timp, băiatul cu faţa plată spuse:

— Cred că înţeleg.

So-Peng îl privi atent pe băiat. N-avea nevoie să se folosească de puterile lui pentru a şti de ce ducea lipsă băiatul. Era ceva atât de fundamental!

— Când am fost de vârsta ta, spuse el, tânjeam şi eu după un

frate mai mare cu care să pot să vorbesc. Din păcate nu aveam nici unul.

— Oh, știu ce vrei să spui! strigă băiatul cu fața plată.

Apoi, când vru să continue, se opri și amuți.

So-Peng se ridică.

— Săptămâna viitoare o să am nevoie de ajutor la o treabă pe care o am eu de făcut la sfârșit de săptămână. Crezi că te-ar interesa?

Băiatul cu fața plată dădu nerăbdător din cap. Din nou era prea copleșit de emoție ca să poată vorbi.

— Am să vin la tine devreme, în zori.

— Nu-i nevoie, Frate mai mare, spuse băiatul cu fața plată. Voi fi cu la tine la răsăritul soarelui.

So-Peng izbucni în râs.

— La o oră după răsăritul soarelui e suficient.

So-Peng intră înapoi pe poartă. Grădina era pustie și cufundată în liniște. Intră imediat în casă și se duse direct în dormitorul părinților, unde o găsi pe mama lui făcându-și bagajele.

— Unde te duci mamă?

Liang se întoarse spre el. Era îmbujorată și își dădu la o parte de pe față câteva fire rătăcite de păr. Era o femeie într-adevăr chipeșă, având mai degrabă o înfățișare vie, inspirând forță, decât pur și simplu frumoasă. Chipul ei oval, cu pomeții înalți și cu ochii așezați în niște orbite straniu de adânci, avea un farmec nespus. Avea urechile micuțe și delicate și se mândrea cu asta, la fel cum se mândrea și cu micimea mâinilor și picioarelor ei, delicate și foarte harnice.

— O carapace de broască țestoasă a fost încinsă la foc până a crăpat, apoi bucățile au fost citite de către un bărbat fengshui. Mi s-a prezis că tu vei veni aici la mine, spuse ea privindu-l cu gravitate. Dacă n-ai fi venit aș fi zis că bărbatul fengshui a mințit și că nu tu ești cel ales.

So-Peng o privi mirat.

— Ce vrei să spui?

Mama îi aruncă un zâmbet.

— Hai să mergem în altă parte să discutăm despre asta, spuse ea.

Îl conduse afară în grădină, unde știa că la ora asta nu era nimeni prin preajmă.

Mirosul puternic care venea dinspre mlaștinile cu mangrove din nord se amesteca cu parfumul eteric al florilor și parcă atârna în aerul dens. În depărtare câinii lătrau la umbrele mișcătoare. Una câte una, luminile străzii erau aprinse de către un băiat malaiezian cu pielea tuciurie care se urca pe o scară și al cărui cap ras și lucios So-Peng îl putea doar întrezări peste zidul de cărămidă. Liang și fiul ei se așezară unul în fața altuia pe niște scaune lăcuite din trestie indiană.

— Când încă erai în mine, spuse ea, te-am simțit cum încercai să ajungi la mine, nu cu mâinile, ci cu mintea. Am văzut culori, culorile tale, umbrele creierului tău în formare. După ce te-ai născut, am resimțit

acest fenomen mult mai puternic şi am ştiut atunci că îmi moştenisesi darul. De atunci înainte am încurajat în tine darul ăsta, ţi l-am cultivat, dacă pot să spun aşa, permiţându-i să crească o dată cu tine.

— Îmi aduc aminte, spuse So-Peng. Era o legătură între noi pe care n-o mai împărtăşea nimeni. Puteam să-ţi vorbesc fără să deschid gura şi puteam să-ţi aud răspunsul fără să-mi folosesc urechile.

Liang stătea într-o poziţie foarte *Yang*, pe care ar fi trebuit s-o folosească tatăl lui, dar n-o făcea niciodată. Era ca şi când ea ar fi fost stăpâna casei şi a tuturor lucrurilor din ea. Observând asta, So-Peng înţelese că n-ar fi fost deloc surprins să afle că de fapt aşa şi era.

— Eşti încă tânăr, So-Peng, spuse Liang, dar acum circumstanţele m-au forţat să împart cu tine – şi mă rog la Dumnezeu să nu fie pentru totdeauna – întreg adevărul despre darul tău. Ai putea să consideri acum că e o binecuvântare, dar să ştii că foarte uşor poate deveni un blestem. Folosit în scopuri greşite, lăcomia, invidia, desfrâul, poate deveni o mare forţă a răului. Dacă-i permiţi să alerge liber va putea ajunge să-ţi domine viaţa. Trebuie să ştii că nu poţi pătrunde în minţile altora aşa cum pătrunzi în a mea – sau în a ta. Cheia e legătura; e nevoie de două persoane, nu numai de una. Mă înţelegi? întrebă Liang, aşteptând ca el să dea afirmativ din cap. Darul tău poate fi folosit ca atare, de fapt nu mă îndoiesc că deja ai descoperit singur asta. Dar poate fi o capcană, conducându-te la aroganţă, de îndată ce ajungi să te bazezi prea mult pe darul tău, vei fi orbit şi nu vei vedea când ţi se va transmite vreun mesaj fals sau când nu-ţi va transmite nimic. Vei începe să-ţi spui ceea ce vei vrea să auzi, nu ceea ce darul tău îţi permite să vezi şi să auzi.

De afară, din stradă, de dincolo de zidul de cărămidă al grădinii, So-Peng auzi copitele cailor înhămaţi la o căruţă şi frânturi de conversaţie. Această intruziune a banalului în atmosfera creată între el şi mama lui nu făcu altceva decât să adauge şi mai multă greutate vorbelor ei, la fel cum catifeaua neagră măreşte strălucirea diamantului sub care se află.

Se ridică şi se apropie de zid. Îşi întinse mâinile şi apăsă palmele pe cărămizi şi pe cârceii de viţă sălbatică. Începea să înţeleagă acum de ce în copilărie ezitase să se folosească de darul cu care fusese înzestrat, de ce avusese întotdeauna senzaţia că ar căra o povară care-i îngreunează mintea, o enigmă profundă.

Liang, conştientă că spiritul fiului ei era prea neliniştit pentru a fi ţinut în interiorul sanctuarului oferit de grădina lor, îi sugeră să facă o plimbare. O luară tăcuţi pe străzile înţesate de oameni, până ajunseră la aleea Queen Elizabeth şi la port.

Liang îşi privi fiul un timp. În cele din urmă, răspunse întrebării lui tăcute.

— Nu pot să-ţi spun unde mă duc, So-Peng. Pot numai să-ţi spun

că trebuie să plec.

So-Peng se gândi că iar era pus în faţa unei enigme şi înţelese că plecarea ei trebuie să fi fost parte componentă a acestei enigme, iar dacă ar fi rezolvat enigma, mama lui poate n-ar mai fi fost nevoită să plece.

Se opriră lângă balustrada de fier de pe marginea taluzului înalt. So-Peng se sprijini de ea şi se uită la formele pe care le aruncau flăcările lămpilor de pe stradă pe suprafaţa apelor portului.

— Cine sunt *tanjiani*? întrebă el.

Liang zâmbi.

— De ce crezi că eu aş şti?

— Pentru că eu cred că tu ştii ce sunt ei.

Flăcările reflectate în apă păreau nişte lumini fantomatice şi în atmosfera aproape magică ce îi înconjura, So-Peng îşi imagină cum iese din apele portului merlionul, jumătate fiară de uscat, jumătate monstru marin, despre care se spunea că ar fi din vechime protectorul Singaporelui.

— Îmi imaginez că ai auzit toate poveştile în legătură cu originea mea, spuse Liang. Că sunt sau ar trebui să fiu malayeziană, sau poate parţial malayeziană, parţial chinezoaică, Hakka, Teochew, sau chiar sumatreză. Adevărul este – şi aici Liang se uită direct în ochii lui – că nimeni nu mă cunoaşte.

— Nici măcar tata?

Liang râse bine-dispusă.

— Cu atât mai puţin tatăl tău.

Liang avea trei calităţi de bază care-i evidenţiau personalitatea. Era mărinimoasă, plină de înţelegere şi stăpână pe sine. Peste ani şi ani, când îşi va fi terminat studiile, So-Peng va descoperi că în ceea ce priveşte filozofia Tao, aceste trei calităţi se puteau reduce la o singură silabă: Da. Iar Da era vocea cerului.

— Eu nu proferez niciodată injurii la adresa zeilor, spuse Liang. Dar nici nu-i condamn pe cei din jurul meu care au păcătuit sau sunt răi. Pe mine mă preocupă copiii mei, iar tu, So-Peng eşti cel la care ţin cel mai mult.

Un băieţel se desprinse din mulţimea aflată de-a lungul aleii Queen Elizabeth, alergă spre balustradă şi îşi băgă capul printre barele de fier, încercând să se uite în jos, la apă.

— Ştii că mi-ai apărut în vis aşa mare cum eşti acum, exact cu o zi înainte să te nasc? zise Liang. Ţi-am văzut faţa, ţi-am vorbit şi am ştiut ce e-n inima ta. De aceea ştiu acum care-ţi va fi cursul vieţii, la fel cum ştiu şi ce rol am eu în viaţa ta.

Băieţelul se urcă pe balustradă pentru a se uita mai la ceva ce văzuse în apă. So-Peng se gândi din nou la legendarul merlion din Singapore şi se întrebă dacă băieţelul chiar îl văzuse.

Îşi concentră din nou atenţia la mama lui, care-i spuse:

— Acum a sosit timpul să-ţi canalizezi toate energiile pentru a învăţa, astfel ca atunci când ajungi la treizeci de ani să ai un rost, iar la patruzeci să nu mai ai nici o îndoială în ce priveşte lumea. Şi la cincizeci să cunoşti voinţa divinităţii, la şaizeci să fi pregătit să ţii seamă de ea şi la şaptezeci să fi în stare să-ţi urmezi poruncile inimii călătorind pe calea celor drepţi.

So-Peng se uită la mama lui.

— Şi cum realizez cu toate astea, Mamă?

— Asta depinde numai de tine, spuse ea. Dar am să-ţi spun o poveste care s-ar putea să-ţi fie de ajutor. În Zhuji, satul din nord-estul Chinei în care m-am născut şi am crescut, se află un templu locuit de cei mai ciudaţi călugări. Ei pretind că sunt descendenţi ai lui Chieh-terminatorul, sau cel puţin aşa îi spun mulţi, un monarh atât de degenerat încât el singur a provocat distrugerea dinastiei lui, Hsia. Asta s-a întâmplat de mult de tot, cu aproape două mii de ani înaintea lui Hristos, după calendarul europenilor. E bine cunoscut faptul că Chieh a distrus tot ce a făcut bun Împăratul Galben, care cârmuise ţara cu nouă sute de ani înaintea lui. Pe călugării ăştia nu-i interesează părerea lumii înconjurătoare despre infamul lor predecesor. Ei practică *Tau-Tau*, o formă complexă de arte marţiale despre care ei spun că a fost creată de către decăzutul suveran Chieh. Sunt cunoscuţi sub numele de *tanjiani*, adică cei care păşesc pe furiş. Aceşti călugări *tanjiani* nu venerează nici un zeu, doar în cazul în care consideri că Chieh e un zeu. Unii din ei cred şi acum că aşa e.

Liang făcu o pauză ca şi când ar fi vrut să cântărească efectul spuselor ei asupra fiului.

— Cum de-ai ajuns să ştii atâtea despre călugării *tanjiani*? întrebă So-Peng.

— I-am cunoscut bine pentru că am trăit printre ei. Tatăl meu a fost un călugăr *tanjiani*.

Se auzi un ţipăt scurt. Băieţelul care încercase să se urce pe balustradă alunecase şi căzuse în apele portului exact într-un loc unde apele liniştite de la suprafaţă ascundeau curenţi circulari de adâncime.

Auziră oameni alergând, dar copilul era deja de mult jos. Cei de pe mal începură să răcnească şi să facă semne disperate către o şalandă care plutea mai încolo, însă aceasta era totuşi destul de departe, iar după cum dădea băiatul din mâini se vedea limpede că nu ştia să înoate.

So-Peng se urcă pe balustradă şi se pregăti să sară, dar mama lui îi puse o mână pe braţ retrăgându-l cu fermitatea ei tipică.

— E prea periculos, spuse ea.

— Dar, mamă... Însă So-Peng văzu privirea din ochii ei şi tăcu. Simţi şuierul unui vânt rece şi invizibil care se desprindea din creierul mamei lui.

Liang se concentra acum numai la copilul care se zbătea în apă.

So-Peng avu pentru o clipă senzaţia că-i vede ochii strălucind, dar poate că era pur şi simplu reflexia luminilor de pe stradă.

Jos, în apă, copilul care se luptase fără succes să-şi ţină capul deasupra apei, ţâşni acum în sus parcă împins de o mână aflată în adâncuri. Se uită în jurul lui îngrozit şi totodată uimit de faptul că plutea la suprafaţă, în pofida curenţilor înşelători.

So-Peng observă un fir subţire de transpiraţie curgând pe o parte a feţei mamei lui. Propria lui minte vibra sub impulsul puternicei aure degajate de ea.

Şalanda care între timp se apropiase, încetini şi unul din membrii echipajului îi aruncă băiatului o parâmă şi îl trase afară. Mulţimea care se adunase pe chei izbucni în aplauze şi urale.

Liang îşi întoarse faţa spre briza mării, pentru ca adierea dulce să-i usuce faţa lac de transpiraţie. Părea foarte calmă şi So-Peng fu surprins de liniştea ireală care-i înconjura pe amândoi ca un acoperământ tămăduitor. Se aşezară pe o bancă de piatră fără spătar şi Liang închise ochii.

So-Peng ar fi trebuit să fie uimit de ceea ce tocmai făcuse mama lui, dar nu era. Îşi aminti cum cu mulţi ani în urmă una din surorile lui mai mici căzuse bolnavă. Doctorul venise, făcuse ce putuse şi plecase clătinând din cap. So-Peng îşi aminti că îl auzise şoptindu-i mamei lui în uşă: O să moară sigur, nu mai e nici o scăpare. Încearcă s-o faci să guste măcar acum câteva clipe de fericire şi roagă-te. E tot ce mai poţi să faci.

Acum, dacă se gândea bine, So-Peng înţelese că nu avea cum să fi auzit cuvintele doctorului. Ceea ce auzise el, sau crezuse că aude, fuseseră reverberaţiile acelor cuvinte în creierul mamei lui.

Apoi o văzuse pe Liang îngenunchind lângă patul fetiţei bolnave, luând în palmă mâna ei micuţă şi rămânând nemişcată ca o stană de piatră. În perete era un ceas şi So-Peng era sigur că pentru prima şi ultima dată acesta uitase să bată trecerea orelor. Simţise cum casa era scăldată în cercuri concentrice de căldură şi lumină şi avea senzaţia că spiritul mamei lui lua proporţii nebănuite.

Mai târziu fusese sigur că toate astea nu fuseseră decât un vis, dar atunci, a doua zi dimineaţă, sora lui se trezise şi nu mai avea febră mare. Ochii ei erau mai limpezi, iar semnele de pe piele începeau să dispară. Liang, încă ţinându-şi fiica de mână, dormise apoi toată ziua.

So-Peng trase adânc aer în piept şi-l dădu încet afară. Avea nevoie de timp pentru a înţelege modul în care trecutul se amesteca cu prezentul ca să îngăduie pieselor împrăştiate ale acestui puzzle să cadă singure, fiecare la locul ei.

— Ai recunoscut felul în care au fost ucişi cei doi comercianţi, spuse So-Peng după un timp, datorită tatălui tău.

Liang deschise ochii.

— Bunicul tău, spuse ea parcă încercând să străpungă timpul şi

să-şi amintească şi dădu din cap.

Ochii ei păreau luminiscenţi, reflectând nu numai luminile străzii, ci şi ultima geană de lumină a cerului străveziu de deasupra lor.

— *Tau-Tau*, spuse ea. Acele stele cu care s-a aruncat în ei sunt făcute numai de *tanjiani*. Celelalte amănunte, zilele în care cei doi au fost ucişi, picioarele de porc din gurile lor, n-au fost altceva decât nişte şiretlicuri menite să-i deruteze pe oamenii autorităţii. Trucuri *tanjiani* tradiţionale.

— Darul pe care ...

So-Peng se opri pentru că îi era greu să întrebe aşa ceva, iar un răspuns afirmativ l-ar fi durut peste măsură. Însă îşi luă inima în dinţi şi începu din nou.

— Darul pe care l-am primit eu face parte din *Tau-Tau*?

— Nu, răspunse imediat Liang, simţind cum răspunsul ei îl face pe So-Peng să fie cuprins de o senzaţie nesfârşită de uşurare. Asta îi se trage de la mama mea, care nu s-a născut *tanjiani*.

— Ce caută *tanjiani* aici în Singapore?

— *Tanjiani* sunt prin natura lor călători, spuse mama lui. Mulţi au emigrat în Japonia acum trei sute de ani. Nu sunt niciodată mulţumiţi şi sunt mereu în căutare de noi teritorii. Poate fiindcă nu au nimic al lor.

— Ce vrei să spui? Cum nu au nimic al lor?

Liang oftă.

— *Tau-Tau* e în felul ei o disciplină foarte nihilistă. *Tanjiani* sunt nemiloşi şi incapabili să simtă vreo emoţie aşa cum simţim eu sau tu. Drept rezultat, ei nu au posesiuni şi îi invidiază pe cei care au. Deasemenea, sunt foarte iscusiţi în a pătrunde în locuri inaccesibile. Se angajează să facă treburile murdare pe care alţii nu le fac pentru că ori nu le permite onoarea, ori sunt prea laşi. Asta îi învaţă *Tau-Tau*.

Probabil că So-Peng a auzit ceva în tonul mamei lui, sau poate a văzut ceva în expresia feţei ei. În orice caz, se simţi obligat să spună:

— Asta nu poate fi un motiv pentru *tanjiani* să vină aici, în Singapore, şi să facă ce fac.

Şi ştiu îndată că acesta era adevărul.

Din nou simţi cum se extinde spiritul mamei lui şi fu martorul respiraţiei acestuia, respiraţie atât de uriaşă încât parcă pământul însuşi respira prin ea.

— So-Peng, spuse Liang în cele din urmă, când mi-ai apărut în vis înainte să te aduc pe lume mi-ai spus exact cuvintele astea: Asta nu poate fi un motiv pentru *tanjiani* să vină aici, în Singapore, şi să facă ce fac. Pe atunci eu şi tatăl tău nu ne aflam în Singapore. Ne aflam în apropiere de Kuala Lumpur, la minele de cositor. Nici nu ne gândeam să ne mutăm la Singapore şi mult timp după ce am avut visul ăsta n-am avut vreodată intenţia să venim aici.

— Dar ce s-a întâmplat?

Liang zâmbi.

— Viața a vrut să se întâmple, So-Peng, răspunse ea, privindu-l cu ochii ei atât de limpezi de parcă ar fi împrumutat ceva din puritatea apei lângă care stăteau amândoi. Și în timp am înțeles că eu n aveam să fiu pur și simplu o dătătoare de viață, ci și un intermediar în transmiterea unor cunoștințe. De îndată ce am ajuns aici am înțeles că nu fusese o coincidență faptul că fusesem născută într-o familie *tanjiani* și că peste câțiva ani urma să-ți dau viață ție. Îmi era foarte clar că cele două evenimente erau legate între ele. M-am temut de acea legătură și de clipa când tu urma să-mi spui aceste vorbe: Asta nu poate fi un motiv pentru *tanjiani* să vină aici, în Singapore, și să facă ce fac.

Liang lăsă capul în jos. După ani și ani So-Peng avea să-și amintească incredibil de limpede cum orașul părea să fi amuțit în jurul lor, deși, după cum cunoștea el Singaporele, lucrul acesta era imposibil. Și totuși memoria lui asta a reținut și el era convins că nu se înșela.

— Nu, spuse Liang, nu asta e adevăratul motiv pentru care *tanjiani* sunt în Singapore. Motivul pentru care ei sunt aici, So-Peng, e pentru a mă duce înapoi la familia mea din Zhuji.

So-Peng tăcu un timp, iar Liang nu spuse nimic, pentru a-l lăsa să pătrundă mai bine cuvintele ei. În cele din urmă, So-Peng reuși să se elibereze de șocul suferit. Spuse:

— Dar de ce să omoare *tanjiani* pe cei doi negustori? Lor nu le făcuseră nimic și tu nici nu i-ai cunoscut.

— Nu face aceeași greșeală pe care au făcut-o și alții, spuse Liang. Nu interesează pe cine au ucis *tanjiani*, ci despre cum au ucis. Metoda folosită anunță prezența *tanjiani*lor aici. E un avertisment pentru mine: trebuie să mă supun sau să mor.

— Vrei să spui că au luat două vieți pur și simplu ca să te înspăimânte?

— Așa procedează *tanjiani*, spuse Liang. E o lege străveche.

So-Peng era acum atât de uimit încât deschise gura și o închise la loc fără să scoată un cuvânt. Mama lui nu se uita nici direct la el și nu privea nici pe lângă el. Părea că-l așteaptă, ezitând să continue până ce el nu-și va fi revenit din buimăceală.

Dintr-un buzunar ascuns sub haine, Liang scoase o cutiuță acoperită cu catifea neagră și o ținu în palmă de parcă ar fi fost o stea de pe cer.

— Deschide cutia, fiule, rosti ea încet, cu o intonație de parcă ar fi intonat un imn religios, parte a unui ritual antic, ce tocmai avea nevoie de încheiere.

So-Peng, cu inima bătându-i gata să-i sară din piept, făcu ce i se spusese. În interiorul cutiei văzu câteva rânduri de pietre prețioase.

— Șaisprezece smaralde, intonă Liang pe același ton ciudat, aproape melodios, câte unul pentru fiecare principiu *Tau-Tau*, câte unul

pentru fiecare membru fondator al sectei *tanjiani*. Se zice că substanța lor e conținută în aceste pietre, închisă pe vecie în ele după ce ei au murit.

So-Peng se uită la pietre ca și când acestea ar fi fost vii, ca și când din clipă în clipă ar fi putut să sară din cutie și să-l ucidă.

— Așadar, asta vor *tanjiani*, spuse el, pe un ton de constatare.

Liang dădu din cap.

— Vor să mă întorc la ei și vor și smaraldele înapoi. E unul și același lucru. Smaraldele sunt ale mele; eu și ele nu ne putem despărți. Sunt niște pietre sacre. Și grija pe care trebuie să le-o port e responsabilitatea mea sacră. Au puteri ce depășesc simpla lor valoare pe piață. Aici se află închisă însăși esența, inima și spiritul lui *Tau-Tau*. Aici, fiule, sălășluiesc și binele și răul. Uite-te bine la fețetele lor și învață să faci diferența dintre bine și rău. Având aceste pietre în stăpânirea ta, n-ai altceva de făcut decât să trăiești viața celor drepți și cinstiți.

— Dar ce vor *tanjiani* să facă cu ele, Mamă?

— Ți-am spus, pietrele conțin și binele și răul: spiritele primilor călugări *tanjiani*. Unele sunt bune, altele sunt rele. *Tanjiani* din zilele noastre, corupți și înrăiți de propria lor sărăcie, denaturați de propria lor inconsecvență morală, caută cu înfrigurare să elibereze răul și să-i folosească forța ancestrală pentru a-i duce pe toți oamenii la propria lor pieire. Dacă ajung la asta, binele va fi distrus pentru totdeauna.

Fața lui Liang se întunecase, tulburată parcă de un flux pe care numai ei doi îl puteau detecta.

— Vezi tu, în aceste șaisprezece pietre prețioase sacre există un fel de echilibru. Dacă numărul lor scade la mai puțin de nouă, echilibrul se rupe, iar răul, nemaifiind ținut în frâu, își începe ascensiunea spre stăpânirea lumii.

Sub lumina lămpilor de pe stradă, pietrele păreau mate și închise la culoare, sau poate chiar incolore, rău prevestitoare.

Într-un târziu, So-Peng își desprinse privirea de la smaralde și spuse uitându-se drept în ochii mamei lui:

— Chiar te-ar ucide *tanjiani*? Pe tine, una de-a lor?

— Eu am renunțat la modul lor de viață când am fugit de acolo cu tatăl tău, spuse ea cu un glas în care So-Peng căută o urmă de tristețe, fără s-o găsească. E încă un bărbat frumos, tatăl tău. În zilele acelea, vai, cât de bine arăta! Îi plăcea să trăiască în lux și risipă. Probabil că tocmai încheiase o afacere importantă, pentru că arunca cu bani în toate părțile. Presupun că mi-a plăcut asta. Însă și mai mult mi-a plăcut ideea cum să ies afară din templu. Mă simțeam sugrumată acolo; eu nu fusesem născută să fiu o femeie *tanjiani*. Iar tatăl tău era complet diferit de bărbații *tanjiani* cu care crescusem și pe care ajunsesem să-i disprețuiesc. Era atât de bun, atât de deschis... Desigur că tot de-asta

pierde şi acum toţi banii pe care-i câştigă...

Zâmbi melancolic, ca şi când l-ar fi privit pe soţul ei cu ochii unui copil mare, ca pe o binecuvântare sau ca pe o floare delicată care fără îndoială că are nevoie de atenţie constantă.

— Dar mie mi-a fost teamă de furia tatălui meu. Şi aveam şi de ce să mă tem. Dacă l-aş fi rugat să mă lase să plec, n-ar fi acceptat. Aşa că nu l-am mai rugat, pur şi simplu am plecat cu tatăl tău, care desigur că nu ştia nimic. Şi m-am asigurat apoi să nu ştie nici până-n ziua de azi. Sărmanul! Ce-ar fi făcut dacă ar fi ştiut?

Liang se uită la fiul ei şi se văzu nu numai pe ea ci şi pe soţul ei oglindindu-se în acele trăsături, aşa cum luna se oglindeşte în apă.

— Ce-am făcut eu nu se mai pomenise niciodată. Câte legi ale lui *Tau-Tau* am încălcat? Undeva într-un colţ îndepărtat al sufletului meu am ştiut că va veni ziua când să plătesc pentru aceste păcate. Dar o altă parte din mine, mai puternică, a sperat ca ziua aceea să nu vină niciodată. Dar a venit.

— De asta trebuie să pleci.

— Nu pot să-mi pun familia în primejdie, spuse ea simplu.

— Dacă tu pleci, nu va mai exista nici o familie, zise So-Peng.

Liang tăcu un timp.

— Dar, dragul meu... n-am de ales!

Are dreptate, îşi zise So-Peng. Dar eu am de ales. Era convins de asta. Şi mai era de asemenea convins că ea îi ascundea ceva de o importanţă vitală.

— Spune-mi tot ce poţi să-mi spui despre *tanjiani*, spuse el.

Liang îi aruncă un zâmbet scurt şi trist şi clătină din cap.

— Ţi-am spus şi aşa prea mult. Pericolul e prea mare.

— Şi dacă pericolul va rămâne şi după ce pleci?

— Asta e cu neputinţă. De îndată ce mă întorc la Zhuji, pericolul nu va mai exista.

— Şi ce-ar fi dacă *tanjiani* ar vrea mai mult decât reîntoarcerea ta acasă?

Liang începu să tremure.

— Nu discutăm despre asta, zise ea cu o asprime neaşteptată, apoi adăugă pe un ton mai blând: Nu trebuie să îngădui imaginaţiei tale s-o ia razna. Dacă te bizui exagerat de mult pe darul tău, cu siguranţă că el te va înşela.

So-Peng înclină supus capul.

— Iartă-mă, mamă, spuse el. Totuşi eu încă mai cred că a şti cât mai multe înseamnă să fii puternic, rosti el.

Ridică ochii exact în clipa pe care o consideră cea mai potrivită şi o privi drept în faţă. Învăţase trucul ăsta de la mama lui, şi îi mersese. Ochii lor se lipiră unii de alţii, dar între ei se schimbară mai mult decât nişte simple priviri.

Imediat Liang dădu din cap şi începu să vorbească spunându-i toate amănuntele despre cunoştinţele tradiţionale şi despre strategia *tanjiani* şi a lui *Tau-Tau*, tot ceea ce ştia ea.

Când termină, se făcuse deja destul de târziu.

Cât fuseseră copii, fraţii şi surorile lui So-Peng se supuseseră întotdeauna mamei lor. So-Peng făcuse însă mai mult decât atât: el o ascultase. Aşa că atunci când ea i-a dezvăluit totul despre trecutul ei şi despre filozofia *Tau-Tau*, So-Peng a tras concluzia că dacă voia să-şi salveze mama şi familia, trebuia să exploreze partea întunecată a acestei lumi, deoarece numai acolo îi va putea găsi pe *tanjiani*, pe cei care se strecoară la adăpostul nopţii şi profită de fiecare lucru rău care-şi găseşte culcuş în întuneric.

Descoperi repede crepusculul ca fiind calea către întuneric. Crepusculul era sinonim cu înşelăciunea, cu minciuna, în mijlocul cărora se găseau întotdeauna părţi trunchiate şi silnicite ale adevărului. Nu poţi să spui adevărul şi să explorezi întunericul căutând prin colţurile putrede ale lumii. Adevărul nu e moneda folosită de răul lumesc care zace în întuneric ca un covor de ghimpi într-un luminiş din pădure. Şi nici minciuna. Pentru a putea negocia aceste înşelătoare drumuri lăturalnice, trebuia să foloseşti nu adevărul sau minciuna, ci, la fel ca într-o incantaţie, o combinaţie magică între cele două.

So-Peng se duse să-l vadă pe vărul Wan, care spăla podelele birourilor de la poliţia britanică. Firesc că Wan ştia tot ce se petrecea în birourile secţiei, ba chiar ceva mai mult decât ce ştia însuşi şeful poliţiei.

— De ce mă întrebi de crimele astea, vere? întrebă Wan. Astea sunt o treabă tare urâtă. Până şi englezii se cam codesc să continue investigaţiile, cică mai bine să lase trecutului ce-i al trecutului, nu le vine să se bage. Se tem, da. Şi acum, de la o vreme, spun drept că mă tem şi eu.

Totuşi Wan îl lăsă pe iubitul său văr să vadă tot ce adunase poliţia în legătură cu omorurile şi So-Peng se concentră asupra lecturii actelor din dosare.

— Aici sunt menţionate arme, care în lipsa unui termen mai nimerit sunt trecute ca stele aruncătoare, îi spuse el lui Wan. Poliţia a reuşit să pună mâna pe ele, ca arme ale crimei?

Wan dădu din cap şi i le arătă lui So-Peng care le aruncă doar o privire, în treacăt, deşi murea de curiozitate să ştie mai multe despre ele. Se aplecă din nou asupra raportului şi îi puse lui Wan mai multe întrebări fără importanţă, ca să nu-i stârnească cine ştie ce bănuieli, apoi îi înapoie raportul. Iar când Wan se duse să pună dosarul la locul lui, So-Peng ascunse în palmă una dintre stelele aruncătoare, cum le numiseră anchetatorii, în lipsă de alt nume mai potrivit.

Acum, că ştia despre crime tot atât de mult cât ştia şi poliţia, So-Peng se simţea suficient de pregătit pentru a intra în Ţărâmul Nopţii.

„Tărâmul Nopții" era numai o traducere aproximativă a unui cuvânt dintr-un dialect parțial malayezian, parțial hokkien. Reprezenta o zonă a orașului evitată de guvernanții britanici, frecventată rar de babași – cum erau numiți chinezii născuți din părinți pripășiți în așezările din istm. Babașii, cu un ochi ațintit spre viitor, erau mult mai respectabili decât strămoșii lor, care îndurară greutăți inimaginabile, fiind aduși în Singapore în calele corăbiilor și ținuți apoi în închisori până când costul transportului lor era plătit de cei care promiseseră să-i angajeze. Drept urmare, munciseră din greu câte optsprezece ore pe zi pentru a plăti enorma datorie ce creștea cu dobânda aferentă fiecărei zile.

Tărâmul Nopții era sălașul samseng-ilor, criminalii de profesie care mișunau în așa-zisa ladă de gunoi a Singaporelui și vădeau un total dispreț față de legile occidentale. Ucideau, escrocau, jefuiau și furau cu o asemenea regularitate încât pentru ei crimele lor erau echivalentul unei slujbe cu program de la nouă la cinci.

Știind toate astea, So-Peng stabili că Tărâmul Nopții trebuie să fie logic locul unde să înceapă căutarea călugărilor *tanjiani*. Tărâmul Nopții se întindea de-a lungul docurilor și era plin de locuri deocheate, depozite, baruri și cluburi, toate deschise până-n zori. Aici alcoolul și opiul se concurau reciproc în preferințele locuitorilor, care nu dădeau doi bani pe ziua de mâine. Erau o adunătură fără de Dumnezeu, pentru care ideea de credință în ceva era anihilată de o viață fără speranță și fără scop.

În această groapă întunecoasă și nesigură păși So-Peng, înarmat doar cu simțurile lui agere, cu cunoștințele căpătate de la mama lui și cu informațiile luate din dosarul poliției.

La început a intrat prin baruri, unde nu l-a băgat nimeni în seamă, ca pe orice babaș nătăfleț care a nimerit din greșeală în Tărâmul Nopții și care fără îndoială avea să-și ia în curând tălpășița, fără să fie nevoie să-și mai bată cineva capul cu el.

Se sili așadar să atragă cât mai mult atenția și începu să pună întrebări în legătură cu locul în care s-ar putea afla ucigașii celor doi comercianți, așa că imediat deveni ținta unor priviri încruntate și bănuitoare. Acum nu mai putea trece neobservat.

Un samseng pe nume Tik Po Tak, căpetenia uneia dintre nenumăratele tong-uri chineze, se arătă foarte interesat de persoana lui So-Peng. Acest Tak era un ins voinic, bine legat, de-abia trecut de treizeci de ani, fost sinkeh, adică emigrant angajat prin contract, om care își văzuse pe cei doi frați mai mari murind de holeră în cala unei jonci chinezești care-i adusese la Singapore sub rafalele de vânt ale musonului. El însuși fusese cât pe-aci să nu mai iasă din cala bântuită de holeră și pusese piciorul în Singapore slab numai piele și os și bolnav de tuberculoză. Muncise apoi zi și noapte pentru a plăti uriașa datorie contractată înainte de plecare – și avea de plătit nu numai pentru el, ci și

pentru frații lui care muriseră pe drum.

În doi ani si-a plătit datoria și, în sfârșit liber, a pătruns în Tărâmul Nopții. Și-a cumpărat o armă, s-a întors pe plantația pe care trudise douăzeci și patru de luni și l-a ucis pe fostul lui patron.

Tak era cineva în Tărâmul Nopții, unde toți îi știau de frică. În scurt timp reușise să adune cele mai puternice tong-uri din Colonia Coroanei, cum numeau englezii pe atunci orașul Singapore și, fără să se sinchisească de poliția locală britanică, reușise să cadă la înțelegere cu toate bandele, încheind un fel de pact mutual de neagresiune. Autoritățile britanice nu-l incomodau în afacerile lui, oricare ar fi fost acestea – oamenii stăpânirii preferau să nu se amestece în treburi care oricând se puteau sfârși foarte urât pentru ei, așa că alegeau singura soluție onorabilă, anume aceea de a se face că nu văd ce se întâmplă sub nasul lor.

Cât timp fusese sinkeh, Tik Po Tak fusese un tânăr rânzos și foarte băgăreț, gata să-și pună oricând capul de dragul ambiției și mai ales al libertății. Fără îndoială că acum vedea în So-Peng propria lui imagine de odinioară și băiatul ăsta începu să-l intereseze. Pe de altă parte era îngrijorat. Armistițiul lui tacit cu britanicii era totuși fragil și un om cu capul pe umeri cum era Tak nu se putea simți deloc la largul lui pe un teren atât de nesigur. În concepția lui, un om care își bate capul cu adevărul și cu alte asemenea aiureli era un prostălău pe care nu te puteai bizui.

Așadar, Tik Po Tak îl trimise pe Yan Chiorul să vorbească cu So-Peng, care se afla în cealaltă parte a barului, iar el rămase la locul lui. De la distanță putea să observe mai bine reacțiile tânărului și își putea da seama dacă So-Peng era cine pretindea sau era un spion trimis în Tărâmul Nopții de englezi, de a căror perfidie fără seamăn localnicii avuseseră timp să se încredințeze cu vârf și îndesat.

Yan Chiorul era un tip masiv și clocotitor de energie, care își ieșea repede din sărite și îl putea intimida și pe cel mai curajos ofițer britanic. Însă acum Yan avea ordine precise și Tak știa că avea să le respecte.

Yan veni lângă So-Peng și începu fără nici o introducere:

— Ce cauți tu în partea asta de oraș care nu-ți aparține?

So-Peng se uită la individul acesta de statură herculeană și răspunse netulburat:

— Caut niște oameni care au omorât niște oameni.

Yan izbucni în râs și în mâna lui apăru nu se știe de unde un cuțit lung și murdar, pe care îl plimbă tacticos pe sub nasul lui So-Peng, pândindu-i expresia feței.

— Păi atunci ai nimerit în locul potrivit. Cine a fost omorât?

— Cei doi negustători musulmani care-au fost găsiți cu picioare de porc în gură. Sau vrei să spui că n-ai auzit de treaba asta?

Yan Chiorul se încruntă.

— Şi ce treabă ai tu cu tipii ăia?

— Vreau şi eu să vorbesc cu ei, atâta tot, răspunse So-Peng.

Yan rânji şi-i puse cuţitul în gât.

— N-ai avut nevoie să cauţi prea mult, spuse el blând, aplecându-se şi apropiindu-şi faţa de a lui So-Peng. Eu sunt unul din ei. Zici că vrei să vorbeşti cu mine, nu? Să te-aud.

So-Peng nu se clinti. Ştia că uriaşul acesta nu era *tanjiani* ; nu emana acea forţă cumplită de care îi vorbise Liang, era un borfaş cu un caracter simplu şi direct, deşi asta nu-l făcea să fie mai puţin primejdios.

— Dacă eşti cine spui că eşti, îi spuse el uriaşului, înseamnă că ştii şi cum mă cheamă.

— Ei taci! De ce-aş şti? Crezi că eu îmi bat capul cu toţi mucoşii?.

Folosindu-se de darul moştenit de la mama lui, So-Peng se aplecă spre el şi atinse spiritul lui Yan cu al lui, învesmântându-l într-o mantie de adevăr. Adversarii direcţi trebuiau abordaţi cu măsuri directe.

Yan se încruntă şi-i luă cuţitul de la gât.

— Nu ţi-e frică c-or să te ucidă şi pe tine? întrebă el. Se ştie foarte bine că ucigaşii nu fac deosebire între victime.

— Da, dar nu ucigaşii ăştia, spuse So-Peng cu o siguranţă care-l surprinse pe Yan şi îl făcu să-l privească mai atent.

— Îi ştii cine sunt?

— Da, încuviinţă So-Peng înclinând din cap.

— Poţi dovedi?

— Da.

— Atunci... vino încoace, spuse Yan.

Îl conduse pe So-Peng în spatele barului, unde Tik Po Tak aştepta în umbră. So-Peng rămase în picioare până fu invitat să ia loc şi bău în tăcere un pahar cu Tik Po Tak fără ca măcar să-i ştie numele.

„E în regulă, îşi zise el. Cel puţin până aici suntem la egalitate."

— Înţeleg că umbli după nişte indivizi care de curând au omorât nişte negustori, spuse Tak după ce-şi goliră amândoi paharele.

— Exact.

— Există în Singapore oameni care cred că i-am omorât eu.

— De ce-ar crede aşa ceva? întrebă So-Peng.

— Pentru că eu sunt Tik Po Tak şi am avut afaceri cu ei.

— Afaceri cu opiu?

Tak îl privi pe So-Peng printre pleoapele întredeschise. Apoi scoase un pistol de calibru mic, aţintindu-l pe sub masă spre stomacul intrusului.

— Cum te cheamă? mârâi el posac.

So-Peng îşi rosti liniştit numele.

— So-Peng, afacerile mele nu te privesc, spuse Tik Po Tak.

So-Peng ridică nepăsător din umeri, silindu-se din răsputeri să nu-şi trădeze emoţia şi bătăile nebuneşti ale inimii. Simţea aproape fizic neîncrederea lui Tak, era ca şi când ar fi fost gata să se înţepe într-o greblă cu dinţi ascuţiţi şi plini de rugină.

— Dacă ar fi vorba de comerţ cu opiu, i-aş înţelege pe englezii care te bănuiesc că tu i-ai omorât pe cei doi.

So-Peng citise numele lui Tik Po Tak în raportul poliţiei, ca prim suspect. Apoi vru să adauge că el e într-adevăr cine spusese că e, dar se abţinu în ultima clipă, simţind instinctiv că asta n-ar fi făcut decât să sporească bănuielile samseng-ului.

— Ia spune, zise Tak gheboşându-se spre înainte cu mâinile ascunse sub masă, eşti chiar aşa de sigur că pe mine mă cauţi?

— Eu caut chinezi care se numesc *tanjiani*, spuse So-Peng. Sunt un fel de călugări cu însuşiri anume. Pentru ei crima e un mod de viaţă. Tao, asta e credinţa lor. *Tanjiani* venerează moartea.

Ochii lui îi întâlniră pe ai lui Tik Po Tak şi So-Peng îşi pătrunse cu puterea spiritului în privirea aceea, scormonind-o şi luând-o în stăpânire.

— Ei i-au omorât, nu tu. Mă ajuţi să-i găsesc?

— Călugări care fac moarte de om? întrebă Tak pe un ton sceptic, deşi So-Peng simţea cum îi sporeşte interesul. Cine-a mai auzit de chestii de-astea?

— Eu am auzit, spuse So-Peng, înţelegând că Tik Po Tak avea şi el motivele lui să vrea să-i găsească pe ucigaşi. Am să-i recunosc când am să-i văd, spuse el. Am impresia că tu dispui de mijloacele fizice ca să-i găsim.

So-Peng propunea deci un fel de asociere, iar Tak îşi dădu imediat seama de asta. La prima vedere părea de-a dreptul caraghios ca un flăcău picat din senin aici, în Tărâmul Nopţii, unde orice nou venit era prin însăşi firea lucrurilor suspect, să propună o alianţă cu cel mai puternic samseng din Singapore şi primul gând al lui Tak fu să-l facă fleo pe mucosul ăsta obraznic. Totuşi rămase câteva clipe pe gânduri, apoi spuse:

— Spune-mi mai multe despre *tanjiani*ştia.

So-Peng îi povesti câte ceva din ce ştia de la mama lui, ferindu-se să-i spună prea multe.

— De ce vrei să-i găseşti pe *tanjiani*? Şi mai întâi, chiar eşti sigur că există aşa ceva?

So-Peng trebuia să se hotărască, şi încă repede. Adevăr sau neadevăr? Începu să vorbească, dar în ultima clipă se opri. Ceva din privirea lui Tak îl făcu să simtă că e privit cu bănuială, aşa că spuse până la urmă adevărul, amintind de spaima mamei lui şi de dorinţa lui de a o proteja. Se abţinu însă să facă vreo referire la darul înnăscut al mamei lui, de la care îl moştenise şi el.

Tak tăcu un timp, cântărind bine cele auzite.

— Şi cum faci ca să-i recunoşti pe *tanjiani*? întrebă el apoi dintr-o dată.

So-Peng nu ştia cum, dar nu putea mărturisi asta, ar fi fost curată sinucidere.

— I-am mai văzut, zise el îndreptând şi spre Tak acelaşi flux al încrederii pe care-l îndreptase mai înainte spre Yan.

Tik Po Tak se păstrase în culmea lumii interlope a Tărâmului Nopţii dând dovadă de o hotărâre de stâncă, de un pumn de fier şi respectând cu sfinţenie regula de a nu se asocia cu nimeni în nici o afacere. Alianţele nu erau altceva decât împărţirea puterii, adică slăbirea ei. Iar Tak se născuse cu setea de putere în sânge.

Totuşi băietanul din faţa lui avea ceva care îl atrăgea. Nu era vorba doar de faptul Tik Po Tak trebuia să răzbune moartea partenerilor lui de afaceri dacă voia să-şi menţină prestigiul şi autoritatea în Tărâmul Nopţii, şi nici că flăcăul avea informaţii pe care el le-ar fi putut folosi din plin, deşi cu siguranţă că şi astea cântăreau greu în socotelile lui. Era altceva, anume sentimentul că So-Peng poseda un talent care se putea dovedi nebănuit de profitabil. Îi era din ce în ce mai limpede că dacă nu-l lua el pe So-Peng sub aripa lui, s-ar fi găsit repede un altul care s-o facă, iar asta ar fi fost spre paguba lui Tik Po Tak. Nu avea voie să facă o asemenea prostie.

— Şi noi vrem acelaşi lucru, spuse el prudent. Şi poate că am reuşi să facem nişte lucruri împreună.

Îl intriga faptul că So-Peng nu se interesase de ce voia el să-i găsească pe ucigaşi, fiindcă ştia din experienţă că orice partener e întotdeauna pornit să-şi bage nasul în orice amănunt. Era din ce în ce mai încredinţat că flăcăul ăsta era mult mai isteţ decât l-ar fi arătat anii lui.

— Ne întâlnim aici dimineaţă la prima geană de lumină, spuse Tik Po Tak, curmând brusc întâlnirea.

A doua zi, din cale afară de ceţoasă şi de neplăcută chiar şi pentru cine era obişnuit cu clima de la Singapore, So-Peng călători împreună cu Tak spre satul Choa Chu Kang, din nordul Coloniei.

— Ştii să ţii în mână o puşcă? îl întrebă Tak.

So-Peng recunoscu deschis că habar n-avea. Nu exista nici un motiv să mintă la o asemenea întrebare.

— Mda!... Ei, în sfârşit, nu contează, spuse Tak. Te învăţ eu.

De fapt ideea îi făcea chiar plăcere. Tak avea două neveste şi şapte copii care îi înşelaseră aşteptările, îi considera tâmpiţi şi leneşi, deloc în stare să înveţe ceva de la el, şi nu-i iubea.

Fu aşadar foarte încântat să-l înveţe pe So-Peng să tragă cu arma şi se simţi mândru de îndemânarea instinctivă a băiatului. Era un

sentiment aproape patern, dar pe de altă parte isteţimea asta parcă îi strecura din nou în inimă nişte bănuieli.

Îndemânarea vădită de So-Peng în mânuirea puştii prinse bine, deoarece spre prânz plecară toţi la vânătoare de tigri. Violentele feline nu înţelegeau misiunea lumii civilizate şi nu erau deloc dispuse să cedeze măcar o palmă din teritoriul lor. Anul trecut mai bine de trei sute de oameni fuseseră omorâţi de tigrii care se aventurau până la periferia Singaporelui.

Tak se arăta volubil şi plin de amabilitate. So-Peng nu cunoscuse încă această trăsătură a samseng-ului şi fu de-a dreptul fascinat de farmecul acestuia. Tak reuşi să-l prezinte pe tânărul lui învăţăcel tuturor celor din lumea lui şi toţi se arătară prietenoşi şi îşi petrecură timpul discutând cu So-Peng, punându-i fel de fel de întrebări şi răspunzând cu neaşteptată bunăvoinţă la întrebările lui.

Tak îl prezentă pe So-Peng unui occidental cu înfăţişare plăcută pe nume H. N. Ridley, spunându-i că va merge cu ei. Cei doi păreau că se cunosc bine. Lui So-Peng i se păru ciudat ca Tak să aibă ca prieten un occidental, şi consternarea lui fu şi mai mare când, în timpul unui popas, află că Ridley era directorul grădinii botanice din Singapore.

— Sunt un pasionat al florilor, spuse Tak râzând.

Ce puteau avea în comun cei doi? se întrebă So-Peng, însă se corectă imediat, reformulând întrebarea: Ce avea oare Ridley şi Tak putea să exploateze?

Se gândi în continuare la asta şi când echipa de vânători porni la drum, în frunte cu paznicii câinilor malayezieni ţinuţi deocamdată în lesă, împrăştiindu-se în evantai prin junglă.

So-Peng auzise că guvernul instituise premii pentru fiecare cap de tigru adus la Singapore, dar se gândea că grupul acesta poate a ieşit la vânătoare şi numai din plăcere. Atmosfera din grup era plăcută, cu nimic mai prejos decât cea dintr-un club exclusiv pentru bărbaţi. Printre chinezi începură să se facă pariuri în privinţa numărului de tigri pe care aveau să-i aducă în oraş şi a orei la care va fi reperat şi ucis primul tigru sau când îl vor împuşca pe cel din urmă.

So-Peng era foarte emoţionat. Tak discuta cu Ridley pe un ton destins despre ultimele zvonuri care circulau prin Colonie, iar el urmărea cu privirea câinii, interesat mai ales de unul aflat cel mai aproape de ei, un saluki. Era mult mai mic decât şi-ar fi închipuit So-Peng că ar arăta un câine bun la vânătoarea de tigri. Era vărgat negru cu alb şi avea nişte ochi negri şi curioşi şi nişte urechi mari, triunghiulare.

Primul tigru se apropiase desigur dimpotriva vântului, fiindcă apăru lin printre tufişuri şi se repezi dinspre stânga într-un salt lung şi tăcut asupra câinelui, aproape plutind, fără un foşnet. So-Peng întoarse puşca, ochi scurt şi în clipa când tigrul sărea asupra câinelui, apăsă pe trăgaci. Puşca se descărcă bubuind asurzitor şi So-Peng, nedeprins încă

cu reculul, fu aruncat pe spate, cu arma îndreptată spre cer.

În cădere îl văzu pe Tak răsucindu-se cu iuțeala fulgerului și trăgând două focuri unul după altul, parcă fără să țintească. Felina se prăbuși înainte de a apuca să-și sfârtece prada și ceilalți câini începură să urle, repezindu-se toți spre locul unde zăcea tigrul căzut pe o parte, gâfâind și dându-și ochii peste cap. So-Peng veni și el la timp să-l vadă ridicându-și capul nobil și răgind sfidător la cei care-l doborâseră. Tak încărcă din nou cu mișcări iuți și precise arma și-i trimise un glonț în ochiul drept. Trupul tigrului fu scuturat de un spasm scurt și violent, apoi rămase inert.

Saluki-ul vărgat, gâfâind și sângerând, zăcea lângă tigrul ucis și se chinuia să se ridice. Instinctele de vânător nu fuseseră stinse de primejdia de moarte din care scăpase, hămăia furios, încercând să le țină isonul fraților lui și opunându-se încercărilor stăpânului lui care voia să-l ia de lângă tigrul ucis.

Tak se apropie de So-Peng și îi făcu semn spre stăpânul câinilor.

— Desaru îți e foarte îndatorat pentru că i-ai salvat câinele, zise el. Animalele astea sunt foarte prețioase, se dresează cu multă muncă și sunt foarte greu de înlocuit, adăugă el făcând câțiva pași spre locul unde-și lăsase So-Peng arma și se întoarse cu ea. Ai făcut o treabă bună, încheie el mulțumit întinzându-i pușca.

În timp ce se pregăteau de plecare, doi dintre malayezieni rămaseră cu prada. Și așa cum se întâmplă de multe ori după o reușită timpurie în timpul unei vânători, mult timp nu se mai petrecu nimic important. Ziua urma fierbinte și foarte umedă. Curând căzu și o răpăială de ploaie care se opri repede și So-Peng urmări cum razele soarelui provoacă evaporarea picăturilor de ploaie de pe frunze.

Un timp Ridley merse umăr la umăr cu So-Peng, vorbind vesel, și So-Peng înțelese de unde până unde Ridley mergea la vânătoare cu un om ca Tak. Acesta din urmă donase sume mai de bani grădinii botanice și drept mulțumire Ridley se angajase să experimenteze cultivarea macului în zona asta unde nu dăduse niciodată rezultate.

So-Peng înțelese imediat planurile lui Tak. Dacă Ridley reușea într-adevăr să adapteze planta la clima regiunea asta, Tak putea să cultive sute de acri de mac, renunțând la import și mai ales la intermediarii care îi vămuiau zdravăn profitul.

— E un vis nebunesc, să știi, îi mărturisi confidențial Ridley lui So-Peng. Papaver somniferum, adică macul eurasiatic, e o plantă foarte delicată. În primul rând e mare iubitoare de răcoare, care prin locurile astea se găsește doar în zonele cuprinse între o mie și o mie cinci sute de metri. E imposibil s-o faci să crească aici la nivelul mării și orice încercare de hibridizare nu dă nici un rezultat, opiul iese de o calitate execrabilă.

— I-ai spus asta lui Tak? întrebă So-Peng.

— Nu, nu i-am spus.

Apoi, îngrozit de ce-i scăpase din gură, adăugă:

— Doamne Dumnezeule, sper că n-ai să-i spui tu. De fapt, adevărul e că cea mai mare parte a donațiilor lui le-am investit într-un proiect nou, de care mă ocup cam de-un an. Am importat puieți de arbori de Para din Anglia. Aștia au fost scoși ilegal prin contrabandă din bazinul râului Amazon. Asta știi unde vine? Nu mă surprinde că nu știi, e în America de sud. În partea cealaltă a lumii.

După câțiva pași urmă:

— În orice caz, spre deosebire de macul eurasiatic, se pare că solul și clima de aici sunt perfecte pentru arborele de Para. Și dacă se va dovedi că e așa, efectul pentru Singapore va fi... Ei bine, încă nu-mi pot da seama care. Dar va fi cel puțin remarcabil, zic eu. I-am vorbit despre arborele de Para domnului Tak, dar se pare că are altele pe cap. Creșterea acestor arbori ar fi foarte simplă pentru el, care deține atâția acri de teren la nord de Singapore.

— Și ce să facă el cu arborii ăștia? întrebă So-Peng.

Ridley se uită la el pieziș și aproape amuzat.

— Ai auzit vreodată de cauciuc?

— Nu, admise So-Peng. Ce-i aia?

Ridley îi spuse.

Pentru So-Peng, ce auzea acum era de departe cu mult mai interesant decât perechea de tigri cu care se înapoiau vânătorii.

* * *

Vânătoarea de tigri era pentru ei un mod de a înainta spre nord fără a trezi vreo bănuială.

— Dacă *tanjiani*știa ar fi fost pe undeva prin Singapore, îi spuse Tak lui So-Peng, aș fi aflat. Înseamnă că sunt pe-aici prin junglă, la un loc cu tigrii.

So-Peng încuviință dând din cap.

— Din câte-am înțeles eu, asta se potrivește cu filozofia lor.

Nu pomeniseră nimic de discuția cu Ridley, preferând să păstreze lucrurile astea pentru momentul oportun. So-Peng știa că viața era plină de poduri pe care omul înțelept trebuia să le treacă numai atunci când trebuia.

— Asta înseamnă și că sunt mult mai periculoși, urmă Tak. În Singapore eu controlez aproape tot ce mișcă. Acolo ne-ar fi mult mai ușor.

Spre surprinderea lui So-Peng, la sfârșitul vânătorii nu se îndreptară spre junglă. O luară printre mangrove și prin desișuri de palmieri până când ajunseră la malul unui râu întortocheat, lat și noroios, unde

aştepta un sampan[1]. Pe mal aşteptau trei bărbaţi înarmaţi până-n dinţi care se înclinară adânc la apropierea lui Tak. Acesta se urcă la bord şi primul lucru pe care îl făcu fu să verifice personal proviziile. Păru mulţumit şi îi făcu semn cu mâna lui So-Peng să urce, apoi cei trei desfăcură parâmele şi săriră şi ei la bord chiar în clipa când mica ambarcaţiune îşi îndrepta botul spre larg. În spate, pe o vatră de lut bătătorit, unul dintre ei se apucă să întreţească un foc de cărbuni care ameninţa să se stingă. Deasupra începu să sfârâie un ceaun de fier.

— Ce rău e ăsta? întrebă So-Peng.

— Oamenii orangasli, băştinaşii de aici, i-au dat un nume, dar eu nu-l ştiu, zise Tak. Şi nici nu contează cum se numeşte, principalul e că o să ne ducă unde avem noi nevoie.

Bărbatul de la pupa aduse mâncarea, fâşii de carne de pui fierte în shao shing, vinul galben de orez care e băutura favorită a chinezilor din Shanghai, servit rece cu lăstari laţi şi cu gust aromat şi înţepător de coriandru proaspăt. Într-o clipă ceaunul se goli şi fu umplut din nou, iar Tak şi So-Peng fură serviţi cu pui de ţipar perpeliţi în ulei de susan şi cu coşuleţe cu tăiţei crocanţi făcuţi din rădăcini de ignamă[2].

Tot timpul mesei, Tak fu foarte vioi şi plin de vervă. Încet-încet So-Peng începu să-şi dea seama că tocmai trecuse un anume test la care îl supusese Tak. Îşi aminti de oamenii cărora le fusese prezentat la vânătoare şi îşi spuse că toţi se arătaseră foarte politicoşi şi binevoitori, e drept, dar şi foarte dornici să ştie cât mai multe despre el, aproape ca şi când l-ar fi chestionat. Şi într-adevăr, So-Peng înţelese acum că exact asta făcuseră toţi.

Se gândi însă mai bine şi îşi spuse că nu era cazul să fie atât de surprins. Oamenii de felul lui Tak aveau chiar datoria de a fi suspicioşi în privinţa celor cu care intrau în contact. Singurul lucru de care se temea Tak cu adevărat era infiltrarea vreunui om al poliţiei sau al vreunui tong rival. De fapt el îl trecuse discret pe So-Peng de la un vânător la altul, tocmai ca să fie sigur că băiatul ăsta era exact cine pretindea că este, altfel ar fi încurcat cine ştie ce amănunt.

— Cei doi negustori morţi, zise Tak, erau pentru mine nişte parteneri deosebiţi şi toţi ştiau asta. Ei aveau bărcile cele mai iuţi, oamenii cei mai antrenaţi şi niciodată n-au dat înapoi când a fost vorba să-şi asume riscurile pe care le ceream eu. Mi-e foarte clar că oricine i-ar fi omorât – *tanjiani* zici tu – au făcut-o la cererea cuiva cu care am făcut eu afaceri. Am avut nişte neînţelegeri acum vreo şase luni cu un tip şi el a jurat să-mi vină de hac. Acum a făcut-o, iar eu nu pot lăsa provocarea nerăzbunată.

Auzind acestea, So-Peng fu cât pe ce să spună că aşa ceva era cu

---

[1] **Sampan** (din chin. *san-pan*, „trei scânduri") – ambarcaţiune asiatică cu fundul plat, cu o cabină mică din bambus în mijlocul punţii. [n. ed.]

[2] **Ignamă** *(Dioscorea batatas)* – plantă agăţătoare din regiunile tropicale, cu tuberculi voluminoşi, folosiţi în alimentaţie. [n. ed.]

neputință: mama lui era sigură că *tanjiani* îi omorâseră pe cei doi negustori ca s-o avertizeze pe casă se întoarcă acasă, dar imediat își mușcă limba. Era sigur că Tik Po Tak nu era prost de loc. Dacă chiar credea că cele două crime avuseseră menirea să-i dea mamei lui o lecție, So-Peng nu trebuia să elimine și posibilitatea asta. Atunci cine avea dreptate în ceea ce privește motivul crimelor, Tak sau Liang?

— Ai avut niște reflexe foarte iuți, spuse Tak reîntorcându-se la discuția despre vânătoarea de tigri. Desaru îți e dator și n-o să uite niciodată.

— Am și eu cât de cât ceva experiență, admise So-Peng. Acum câțiva ani am făcut ceva bani prinzând șobolani din ăia uriași care omorau pisicile din Colonie. Îți amintești? Guvernatorul oferise recompense pentru prinderea lor. Într-o săptămână am prins douăzeci. Și aproape că făceau mult mai mult zgomot decât un tigru.

— Oricum, tu l-ai auzit, pe când Ridley și cu mine nu, zise Tak.

— Ei bine, eu n-am trăit toată viața numai în Singapore, spuse So-Peng apreciind că sosise momentul potrivit ca să menționeze în treacăt și asta. Familia mea a tot umblat din loc în loc, iar eu am petrecut timp destul pe ambele coaste ale peninsulei.

Tak izbucni în râs.

— Deci cunoști jungla mai bine ca mine!

So-Peng îi spuse cum se numea în malayeziană râul pe care navigau, dar regretă imediat: Tak putea să-l considere un prefăcut.

— Știi cumva și încotro ne îndreptăm? întrebă Tak pe un ton plin de seriozitate.

— Mi-ar trebui și alte simțuri pentru asta, zise So-Peng, clătinând cu gravitate din cap.

— Știu eu pe cineva care mai are și alte simțuri, spuse Tak. L-am consultat înainte să plecăm, adăugă el Scuipând în apa noroioasă. Mi-a zis că n-am să mă mai întorc.

— Și totuși ai ales varianta asta, să mergi.

— Ales? zise Tak părând surprins de cuvânt. Prestigiul meu și respectul față de mine însumi mi-au dictat ce trebuie să fac. Negustorii ăia erau ca și familia mea. Și pe deasupra mai așteptam și un semn, înțelegi? zise el serios și îndreptă degetul spre So-Peng. Tu ești semnul, băiete. Tu-i știi pe criminalii ăștia, pe *tanjiani*. Nu mă mai simt de parcă aș orbecăi prin beznă. Tu ai să-i vezi până să ne vadă ei pe noi.

So-Peng simți cum i se înmoaie picioarele. Era furios la culme că făcuse prostia de a-și divulga valoarea în fața lui Tak. Îi spusese samseng-ului că-i mai văzuse pe *tanjiani* și că-i putea identifica, iar acum Tak conta pe el pentru a avea avantaj în cazul unei confruntări directe cu niște dușmani cumpliți. So-Peng se trezea pe nepusă masă în mijlocul unui război din care îi era cu neputință să mai iasă.

Își dădea foarte bine seama că-i spusese lui Tak exact ce trebuia să-i spună, cel puțin când nu știa ce așteptă acesta de la el. Și înțelese dintr-o dată că toate sentimentele ostile față de Tak i se risipiseră și că

nutrea acum față de acesta o admirație ca pentru un soi de erou.

La urma urmei nu era deloc surprinzător că Tik Po Tak produsese asupra lui o impresie atât de puternică. So-Peng crescuse într-o familie în care tatăl era ca și inexistent, iar admirația lui față de acest om cu o voință de fier și o personalitate covârșitoare fusese ceva inevitabil.

Copiii dintr-un kampong pe lângă care treceau înotau în râu și se jucau împroșcând cu apă peștii ac ce înotau efectiv minute în șir la suprafața apei. Doi băieți mai curajoși începură să înoate pe lângă sampan până când unul din oamenii lui Tak strigă dintr-o dată la ei în dialectul bahasa, avertizându-i că se ivise un crocodil. Copiii începură să țipe, iar So-Peng văzu cum li se dădeau ochii peste cap de groază și își aminti de tigrul rănit de moarte pe care Tak îl împușcase în ochi. Copiii se întoarseră înotând din răsputeri, încercând să se îndrepte spre mal, dar era limperde că nu mai aveau cum scăpa: crocodilul era mai iute decât ei și în câteva clipe ajunse atât de aproape încât se pregăti să atace și deschise larg fălcile lacome.

Unul din oamenii lui Tak se aplecă după o pușcă, dar So-Peng apucă țeava spunându-i:

— Sângele n-o să facă altceva decât să atragă și mai mulți crocodili.

Și So-Peng se lăsă peste copastia ambarcațiunii, rupse o creangă groasă și, aruncându-se în râu între copiii înspăimântați și crocodil, îndesă din răsputeri creanga în gura cumplitului răpitor. Apoi, fără a pierde o clipă, se urcă pe spatele lui călărindu-l, în timp ce acesta se zvârcolea furios, transformând apa din jur într-o cascadă de spume stârnite de loviturile puternice de coadă.

Copiii ajunseră la mal, urcară pe un taluz și începură să râdă de spectacolul oferit de crocodilul ros de furie neputincioasă. Arătau cu degetul și schimbau aprindere impresii, în timp ce-și cojeau cu nepăsare lipitorile uriașe care li se prinseseră de piele.

Tak îl trase pe So-Peng la loc în sampan și ambarcațiunea se puse în mișcare, urmându-și drumul.

— Unde-ai învățat chestia asta? întrebă el.

So-Peng începu să râdă, gândindu-se la Zhao-Hsia.

— Mă bucur că mi-a mers, zise el. Când eram mic, prietenul meu cel mai bun obișnuia s-o facă cu crocodili mai mari decât ăsta. Se pricepea la așa ceva, devenise un expert. Nu știu dacă avea chiar niște simțuri deosebite, dar presupun că ceva similar tot era. Animalele nu-i făceau rău niciodată, adăugă el ridicând din umeri. Poate că le hipnotiza.

Tak se uita în susul râului, către muntele Gunung Muntahak, care se ridica în spatele unei pâcle albăstrui din mijlocul junglei de smarald.

— Puterile prietenului tău mi-ar fi de mare folos în călătoria asta, spuse el, apoi se întoarse spre So-Peng și-i zâmbi. E bine că ești aici, flăcăule. Nu există mulți chinezi care să se descurce pe coasta de est a peninsulei Malaya. Am mare noroc că te afli lângă mine exact în momentul ăsta.

În mijlocul unui pâlc de copaci tualang văzură o pereche de pangolini[1] supravegheați îndeaproape de o familie de giboni răgușiți, ce se legănau din cracă-n cracă. Pescărușii, păsări rinocer și păsări ale soarelui, săgetau aerul de-a lungul râului și a taluzurilor înalte. Se apropria amurgul.

În kampong-uri ardeau puține focuri pentru pregătirea hranei, căci era începutul Ramadanului și pentru musulmanii malayezieni următoarele treizeci de zile erau rezervate postului și rugăciunilor.

— Am ales bine momentul, spuse Tak în timp ce sampanul se îndrepta cu botul spre un golf natural de pe malul drept. În timpul Ramadanului spiritul poate fi puternic, dar carnea e slabă.

Se urcară pe mal la adăpostul nopții ce-i înconjura pe neștiute și al țârâitului insectelor nocturne. Licuricii sclipeau în întuneric și ici-colo, fluturi imenși cu aripi ca de pasăre își încheiau ultima incursiune a zilei. Merseră o bucată de drum, apoi făcură o tabără fără foc și se pregătiră de noapte.

La prima geană de lumină se puseră din nou în mișcare. Tak îi conduse prin junglă pe o potecă șerpuită și ocolită. Poteca era blocată la tot pasul de frunze de palmier și de ferigi uriașe și erau mereu nevoiți să se oprească. Totuși, So-Peng băgă de seamă că mai multe pâlcuri de ferigi erau dislocate, sau mai degrabă fuseseră puse dinadins așa fel încât să ascundă poteca într-un chip cât mai puțin bătător la ochi.

— Așa procedează dușmanul tău? întrebă So-Peng.

— Nu cred că pe oamenii lui îi duce mintea atât de departe, zise Tak dând din cap a îndoială.

Merseră mai departe în șir indian: în frunte doi dintre oamenii lui Tak, înarmați până-n dinți, apoi Tak însuși și So-Peng. Șirul îl închidea bucătarul grupului. Zilele erau întotdeauna mai liniștite decât nopțile, dar la fel de periculoase. Cobre scuipătoare, păienjeni și vipere cu mușcături atât de puternice încât puteau paraliza un om în câteva secunde, milioane de insecte, mici șerpi ca niște mici bijuterii, broaște arboricole verzi și albastre, păsări mici și multicolore, toate apăreau la tot pasul. La un moment dat, omul din față se opri și arătă spre un șarpe uriaș încolăcit în jurul unui trunchi de copac aflat la marginea potecii. Era un piton reticular care părea să fie mai lung decât cinci oameni puși cap la cap.

Chiar înainte de amiază Tak anunță o pauză și se ghemuiră toți pentru o masă frugală. So-Peng, care se afla cel mai aproape de bucătar, ajută la împărțirea fructelor tuturor oamenilor: rambutane[2] care semănau cu litchi[3] și mangosteene[4] dulci-acrișoare cu pulpa de un alb pur. În

---

[1] **Pangolin** – mamifer fără dinți întâlnit în Asia și Africa, din ordinul Pholidata, cu corpul acoperit cu solzi mari, plați și suprapuși, de culoare maron-roșcat. Se hrănește în special cu furnici. [n. ed.]

[2] **Rambutană** – fruct oval, roșu, cu pulpa foarte gustoasă și puțin acidulată; este acoperit cu țepi lungi și moi. [n. ed.]

[3] **Litchi** – fructul unui arbore care crește în China, cu diametrul de aproximativ 3 centimetri și cu coaja tare; în interior se găsește un sâmbure mic, înconjurat de o substanță

Singapore se zicea că puteai şti în ce anotimp te aflai după fructele care se găseau la vânzare.

So-Peng tocmai deschidea ultima lui mangosteenă, când feliile albe se pătară deodată de ceva roşu aprins. Îl izbi imediat în nări mirosul dulceag-greţos al sângelui proaspăt şi îl văzu pe bucătar frângându-se de la mijloc ca şi când ar fi adormit brusc.

Numai că mijlocul pieptului lui era despicat grotesc de un obiect din metal strălucitor cu opt colţuri, îngropat pe jumătate în carne. So-Peng recunoscu imediat steaua aruncătoare *tanjiani*.

Rămase nemişcat. Simţi cum spiritul i se contractă într-o sferă opacă şi trupul i se face una cu solul, rămânând invizibil. I se zbârli părul de pe ceafă; era perfect conştient de cât de vulnerabil şi de neajutorat era. Aşteptă şuierul slab al stelei aruncătoare şi muşcătura ascuţită a lamei de oţel înfigându-i-se în spate. Îşi forţă mintea să nu se gândească la nimic. Temându-se să se mişte sau să facă vreun zgomot, îl privi pe furiş pe bucătar cum moare.

În jurul lui totul era tăcut. Oamenii mâncau nebănuind nimic. So-Peng se comportă cât mai la fel ca ei, astfel încât să nu se diferenţieze cu nimic de restul micului lor grup.

Credea că ştie ce aveau de gând *tanjiani*. Mama lui accentuase asupra dependenţa lor faţă de strategie şi el ştia că trebuie să se bazeze pe această dependenţă a lor, întorcând-o în avantajul lui şi transformând puterea *tanjiani*-lor în slăbiciune. Nu putea realiza asta oferindu-se drept ţintă. Îşi adună toate resursele de voinţă şi cu inima grea, tremurând de frică, înghiţi cu noduri ultimile felii de mangosteene stropite cu sângele bucătarului.

În cele din urmă se ridică şi se depărtă puţin, cu aerul omului care merge să se uşureze. Însă apoi, în loc să se întoarcă drept la ai lui, o luă într-o direcţie care mergea cam paralel cu poteca pe care o ţineau ei.

Mergea aşa de aproape zece minute, când auzi o voce spunându-i şoptit:

— Nu te mişca.

So-Peng îngheţă şi nici nu îndrăzni să se uite înapoi. Simţi ceva pe spate. Apoi mişcarea începu să se onduleze, înaintând fără zgomot în diagonală pe spatele lui de la umăr spre şold, cu o ţintă precisă, dar de neînţeles pentru el. Era un şarpe.

Aşteptă răbdător. Imediat simţi că se apropie cineva dintr-o parte. Îşi relaxă muşchii şi îşi impuse să-şi înăbuşe reflexul scurt de apărare. Simţi o mişcare rapidă, nu mai mult decât o străfulgerare, apoi greutatea îi dispăru din spate şi abia atunci auzi şuierul cuţitului prin aer. Se întoarse şi văzu capul viperei, despărţit de trupul lung care se zvârcolea.

---

apoasă şi translucidă care prin uscare se coagulează şi se înnegreşte căpătând un gust dulce şi constituind partea comestibilă a fructului. [n. ed.]

[1] Mangosteene (din *mangustan*, din limba malayeziană) – fruct maron-roşcat-închis, cu o coajă groasă care acoperă un miez suculent cu o aromă asemănătoare celei de piersică şi de ananas. [n. ed.]

Veninul negru se revărsă pe jos, fiind imediat absorbit de pământul afânat.

So-Peng se uită în ochii lui Tik Po Tak.

— Ce crezi că faci aici, băiete? întrebă samseng-ul. Putreai să fii omorât.

— Mă uitam după *tanjiani* prin copaci, spuse So-Peng urmărindu-l pe Tak cum își ștergea cuțitul. Bucătarul e mort.

— Știu. I-am pus pe oameni să se ascundă și pe urmă am plecat după tine, să te caut. Am crezut că te-au omorât și pe tine.

— *Tanjiani* sunt aici, spuse So-Peng.

Văzând că Tak nu comentează nimic, continuă:

— Bucătarul a fost ucis cu aceeași armă cu care au fost omorâți cei doi negustători. Steaua aruncătoare.

— Ai știut asta și n-ai dat alarma? se încruntă Tak.

— Dacă aș fi făcut-o, spuse So-Peng, aș fi fost următorul mort. Nu mi-am dat seama din ce direcție a venit steaua, dar am înțeles imediat că eram supravegheat.

Ajunseră într-un loc unde soarele cădea aproape perpendicular printr-o mică fereastră ivită din baldachinul de frunze, proiectând o rază aurie în loc de verdele luminiscent din jur, dar se feriră să intre în luminiș.

— Suntem urmăriți, spuse So-Peng când ajunseră la poteca lor.

Nu văzuse pe nimeni. Totuși, pipăi cu degetele steaua ascunsă în cutele pantalonilor, cea pe care o șterpelise de la secția de poliție din Singapore.

— Cred că *tanjiani* au intenția să ne omoare unul câte unul până rămâi numai tu.

Urmă o tăcere atât de lungă încât până la urmă Tak se simți obligat să vorbească.

— Și? Pe urmă?

— N-am idee, mărturisi So-Peng. Poate vor să te ducă singur în fața dușmanului tău.

Tak se uită lung la So-Peng.

— Prezicătorul mi-a spus că n-am să mă mai întorc de aici, spuse el într-un târziu. Consider că viitorul ăsta e doar unul dintre multele posibile. Acum noi trebuie să dovedim că nu e cel bun.

— Da, dar nici pe potecă nu putem rămâne, spuse So-Peng.

— Așa e, trebuie să o luăm de-a dreptul prin mijlocul junglei.

— Cât de bine cunoști locurile astea?

— Poate mai bine decât *tanjiani*, spuse Tak scuipând. Mai bine ca ei, dar nu la fel de bine ca oamenii la care trebuie să ajungem. Ai vreo idee? întrebă el privindu-l pe So-Peng drept în ochi.

— Poate, răspunse acesta, dar am nevoie de înălțime ca să pot să acționez.

Tak îi zâmbi și arătă cu degetul spre nord.

— Uită-te acolo, la nici o milă de cascada Kota Tinggi. Are peste

treizeci de metri înălțime. Sper să-ți ajungă.

So-Peng dădu din cap.

— Să zicem că ajunge.

Se întoarseră amândoi la locul unde-i ascunseseră pe oameni, apoi porniră la drum. Până la cascadă era mai puțin de-o milă, spusese Tak. Și totuși, își zise So-Peng, ținând seamă de numeroasele însușiri ale cumpliților *tanjiani*, traseul putea să pară un marș de o zi.

Al doilea om căzu în clipa în care So-Peng auzea vuietul cascadei. Omul flutură un braț prin față ca pe un stindard de bătălie și, în cădere, apucă să bolborosească ceva în dialectul malayezian, pe care se înțeleseseră să-l folosească în locul dialectului chinez, care ar fi putut fi înțeles de *tanjiani*.

Toți trei se repeziră înainte spre cascadă alergând în zig-zag și aplecându-se cât mai mult. Terenul își schimba configurația, mai întâi subtil, apoi tot mai evident, pe măsură ce se apropiau de piciorul cascadei.

Pe primele stânci de la bază căzu și ultimul om al lui Tak, cu o stea înfiptă în ceafă. După cum se înțeleseseră, Tak începu să se cațere cât putea de repede pe pietrele ude, îndreptându-se direct spre partea stângă a căderii de apă.

So-Peng spera ca *tanjiani*-ul să fie mulțumit de ultimele lui reușite și astfel să fie surprins cu garda desfăcută. Până acum, în ce-i privea pe ei, strategia lor fusese încununată de succes. Asta era cel mai important și în timp ce se cățăra deasupra și la stânga lui Tak, So-Peng se gândi plin de remușcări că fusese nevoie să moară doi oameni pentru realizarea interesului lor. Ar fi preferat să se ia după *tanjiani* după primul atac, însă asta s-ar fi dovedit o nesăbuință fără îndoială fatală. *Tanjiani* acționau de la înălțime. Acum, la fel cum vulturul prinde în pupila lui șobolanul de câmp, era pe punctul de a și-i fixa el pe *tanjiani* în minte și curând imaginea lor îi va apărea în fața ochilor.

Urca, iar apele albe și spumegânde îi vuiau în urechi. Păsările treceau pe la nivelul umărului lui, apoi, în secunda următoare, plonjau undeva dedesubt. Uitându-se în jos, vedea din când în când părul negru al lui Tak apărând printre stânci și pulbere de spumă, ca o mică barcă încercând să-și găsească drumul spre un port sigur în toiul unei furtuni.

So-Peng făcu o pauză și lipindu-se cu spatele de stâncă, închise ochii.

Era oare frica provocată de *tanjiani* sau propria lui aroganță, motivul care-l făcu să ignore avertizarea mamaei lui de a nu se baza prea mult pe darul pe care-l avea? Cine putea ști în clipa asta? În orice caz, căută să afle acel tainic loc din interiorul ființei lui de unde se născuse legătura nevăzută dintre mama lui și el. Apoi, așa cum o văzuse pe ea făcând, își extinse spiritul, adulmecând cerul.

Fu o experiență înălțătoare. Simți vântul șuierându-i prin minte și ridicându-se, simți spuma sărată a Mării Chinei de sud, aflată la mare distanță de locul acesta. Văzu stelele licărind pe cer dincolo de soare și

începu să simtă curenții particulelor invizibile umplând spațiile imense dintre ele. Parcurse arcul tumultuos al cascadei, fascinat de continua revărsare a acestor energii uriașe și întrebându-se ca un copil dacă ar fi putut găsi un mijloc de a înmagazina sursa aceasta infinită de energie.

Atunci simți zidul. Nedefinit și macabru, se ridica peste tot în jurul lui, împiedicându-l mai întâi să vadă stelele, apoi soarele și cerul, apoi vârtejurile de apă, până și suprafața stâncii pe care se ghemuia el tremurând înspăimântat, acoperindu-și ochii cu brațul.

Nu ascultase povața mamei lui. Se hotărâse prosteşte să părăsească suprafața pământului, unde și-ar fi putut folosi neștiut darul lui tainic. Extinzându-și cu atâta neglijență spiritul, nu făcuse altceva decât să-și anunțe prezența ca și când ar fi strigat din toți rărunchii: Iată-mă!

Pentru că se făurise o legătură. Nu cu Liang, ea se afla la multe mile depărtare, ci cu altcineva care poseda darul!

În momentul în care spiritele lor se atinseră, So-Peng își pierduse anonimatul. În schimb, află și el o mulțime de lucruri. Căci acum știa că era vorba de un singur *tanjiani* care îi urmărise și știa și unde se afla acesta.

Dar cel mai groaznic era că acum îi cunoștea și identitatea.

Auzindu-și rostit numele, So-Peng își luă mâna de la față și se ridică la timp pentru a-l vedea pe *tanjiani* apărând printr-un defileu îngust, la ceva mai mult de doi metri de el.

So-Peng îl privi în față pe Zhao-Hsia, prietenul lui din copilărie.

În aceeași clipă Zhao-Hsia izbucni în râs.

— Nu numai prietenul tău din copilărie, spuse el cu o voce maturizată de timp. Fratele tău după mamă. N-ai știut asta?

Văzând privirea lui So-Peng, continuă să zâmbească.

— E clar că Liang nu ți-a spus. A fost măritată înainte de a-l întâlni pe tatăl tău, cu un călugăr *tanjiani*pe care i-l alesese bunicul nostru.

— Deci tu i-ai ucis pe cei doi negustători din Singapore? întrebă So-Peng, încă șocat de descoperirea adevăratei identități a prietenului său Zhao-Hsia.

Zhao-Hsia clătină din cap.

— La început am mai fost cu un *tanjiani*. Trebuia să-i speriem pe cei doi ca să-i facem să lucreze pentru rivalul lui Tik Po Tak, însă prietenul meu nu are temperamentul care se cere. Când ăia doi au refuzat să-l lase baltă pe Tak, ei bine, am scăpat situația din mână. Am încercat să-l opresc, dar a fost prea târziu. Negustorii aceia erau deja morți. Sincer să fiu, regret întâmplarea.

So-Peng ar fi dorit să-l creadă.

— Ia spune-mi, zise Zhao-Hsia. N-am mai văzut-o pe mama noastră de mulți ani. Ce mai face?

— Era bine, spuse So-Peng, încercând încă să discearnă adevărul de ficțiune. Dar prezența *tanjianilor* în Singapore și crimele au neliniș-

tit-o teribil.

— Atunci va trebui să vorbesc cu ea, spuse Zhao-Hsia, să-i astâmpăr temerile.

Făcu un pas în sus pe panta stâncoasă şi se întoarse spre So-Peng, luându-l prin surprindere:

— Cutia ai văzut-o?

— Cutia? Care cutie?

Bubuitura ca de baros a inimii mai că-l făcu să nu poată pronunţa cuvintele. Aşa cum o spusese, minciuna părea stoarsă din el ca un sâmbure dintr-un fruct.

— Cutia cu smaralde.

Observând mina încurcată a lui So-Peng, Zhao-Hsia continuă:

— Cele şaisprezece smaralde, idiotule. Energia *tanjianilor*. Toată istoria noastră sacră e gravată pe faţetele lor, deşi nimeni în afară de călugării *tanjiani* nu poate vedea scrisul. Smaraldele sunt puse într-o cutiuţă acoperită cu catifea. Ai văzut-o?

— Nu.

— Să ştii că dacă mă minţi, eu am să aflu, spuse Zhao-Hsia şi So-Peng simţi din nou zidul rece şi nedefinit înconjurându-l.

— Să mint? întrebă el aproape liniştit. De ce-aş minţi?

Zhao-Hsia îl privi dispreţuitor.

— Pentru că e clar că eşti fiul mamei noastre, fătarnic şi trădător până în măduva oaselor. La fel cum eu sunt fiul tatălui meu, un adevărat călugăr al lui *Tau-Tau*, şcolit în toate disciplinele lui.

So-Peng era înnebunit de emoţie, dar nu-i scăpă un lucru: Zhao-Hsia nu-şi dăduse seama că el mintise. Era oare şi asta o parte a darului moştenit de la mama lui?

— Ai şi tu darul, remarcă So-Peng, crezând că a descoperit ceva, o fisură în zidul aparent inexpugnabil.

Se întinse spre fisura asta nevăzută, ca să vadă dacă o putea forţa să se lărgească.

— Darul vine de la mama, urmă el. Îţi place sau nu, amândoi suntem fiii ei. Tu ai spus-o.

Brusc, comportamentul lui Zhao-Hsia se schimbă. Masca îi căzu de pe faţă şi de dedesubt apăru clocotind ura, ca de sub un machiaj teatral.

— Nu-mi vorbi mie de Liang, scrâşni el furios. Ea l-a dispreţuit pe tata şi m-a dispreţuit şi pe mine, la fel cum a dispreţuit şi modul de viaţă *tanjiani*. Aşa că a fugit, încălcând legile lui *Tau-Tau*.

— Atunci înseamnă că e adevărat, spuse So-Peng străduindu-se să nu se lase copleşit de lumina strălucitoare ce ţâşnea prin fisura din zidul care îl înconjura pe Zhao-Hsia. Ai venit s-o iei înapoi la Zhuji, aşa e?

Zhao-Hsia îşi lăsă capul pe spate şi începu să râdă.

— Nu pe ea, prietene. Eu am venit pentru tine!

So-Peng fu atât de surprins încât nu putu să spună decât:

— Pe mine?

— Ai şi tu darul, la fel ca şi mine. Acest dar este venerat de toţi *tanjiani*; puterile lui sunt nelimitate atunci când el e angajat să respecte disciplina *Tau-Tau*.

— Eu n-am de gând să mă angajez la nimeni şi la nimic.

Cum de-am putut să fiu atât de orb şi să nu văd legătura dintre darul meu şi *Tau-Tau*? se întreba febril So-Peng. De ce oare m-a minţit mama în privinţa acestei legături? M-a minţit şi în privinţa misiunii lui Zhao-Hsia. Şi în ce alte privinţe m-a mai minţit? Şi dacă toate acuzaţiile lui Zhao-Hsia la adresa ei sunt întemeiate?

— Atunci eşti un prost, zise dintr-o dată Zhao-Hsia, cu faţa întunecându-se parcă într-o grimasă de groază, ca a unui actor pe o scenă aflată sub razele soarelui. Nu înţelegi? Ai puteri la fel ca şi mine, mai presus de tot ce se poate imagina. Numai că tu eşti indisciplinat, neinstruit şi lipsit de concentrare. *Tau-Tau* poate schimba toate astea. Poate să dea putere visurilor tale!

So-Peng înţelese acum ce-i ascunsese mama lui. Ea ştiuse tot timpul ce voiau *tanjiani* – şi bineînţeles că ştiuse, doar el era fiul ei! Liang înţelesese că asta voia *Karma* lui şi a lui Zhao-Hsia, să se întâlnească amândoi în felul acesta. Făcuse tot ce-i stătuse în putinţă pentru a-l pregăti pe So-Peng să facă în aşa fel încât întâlnirea să aibă loc pe teritoriu neutru, pentru ca el să poată avea o şansă cât de mică. Ea ştiuse că darul lui era încă necopt, neformat, lipsit de concentrarea necesară, aşa cum spusese Zhao-Hsia. La fel cum ştiuse că darul lui Zhao-Hsia era deja angajat în slujba lui *Tau-Tau*.

— N-am să mă întorc cu tine la Zhuji, spuse So-Peng, pecetluind *Karma* lui şi a lui Zhao-Hsia.

— Deci nu-mi dai de ales? întrebă Zhao-Hsia pe un ton de voită sinceritate, care suna a regret.

Însă sub acel înveliş lucios So-Peng simţi vibraţiile jubilării ascunse şi atunci spiritul lui se chirci de groază.

— Cârpă ce eşti! îi strigă Zhao-Hsia. Adu-ţi aminte cum furam ouă de broască ţestoasă. Numai după ce l-am întâlnit pe *Tau-Tau* am înţeles dimensiunea păcatului nostru. Noi am furat viitorul ţestoaselor, So-Peng. La fel cum a făcut şi Liang. Ea m-a jefuit de viitorul meu, aşa cum te-a jefuit şi pe tine de al tău, când a fugit în noapte. Eu am avut nevoie de ea, dar ea n-a fost niciodată acolo. Tu aveai nevoie de comunitatea *tanjiani*, iar ea te-a ţinut la distanţă de ea. Ea însemnă răul, îl întruchipează. Trebuie pedepsită!

Ca un val care inundă plaja, realitatea se revărsă asupra lui So-Peng, iar el văzu lumea ţesându-se din nou prin cuvintele acestui *tanjiani*. Ura lui Zhao-Hsia deveni şi ura lui; sentimentul de părăsire care îl măcina pe Zhao-Hsia deveni şi al lui.

— Nu ţi-a spus nimic despre moştenirea ta. E dreptul tău câştigat prin naştere, So-Peng! Era de datoria ei să-ţi spună, dar n-a făcut-o, nu-i aşa? Ţi-a spus că a furat smaraldele sacre de la bunicul nostru? Îmi

imaginez că nu. Ei bine, el le vrea înapoi, So-Peng. Are nevoie de ele. Ele sunt izvorul puterii lui. Se spune că aceste şaisprezece smaralde au fost proprietatea cea mai de preţ a lui Chieh Terminatorul, iar bunicul nostru este descendentul lui direct. Se spune că ele cu puterea lor l-au menţinut pe Chieh în viaţă zeci de ani după ce au murit toţi contemporanii lui.

So-Peng parcă se trezi. Se simţi îmboldit să-i arunce ticălosului de Zhao-Hsia în faţă tot felul de epitete, să-i spună cât de mincinos putea fi, însă nu spuse nimic, ştiind că asemenea cuvinte l-ar fi dat de gol şi Zhao-Hsia ar fi înţeles că Liang are smaraldele. Iar So-Peng ştia că asta nu trebuia să o dezvăluie cu nici un preţ.

— Aşa trebuie să fie, spuse Zhao-Hsia. Chiar acum, Bunicul e din ce în ce mai bolnav şi mai slăbit şi viaţa se scurge din el pe neştiute. Fără smaralde Bunicul va pieri, adăugă el apropiindu-se centimetru cu centimetru de So-Peng. Şi Liang ştia asta şi totuşi, le-a furat. Acum a sosit vremea pedepsei. Timp de o secundă, personalităţile celor doi băieţi se contopiră şi So-Peng văzu într-o strălucire teribila entitate pe care o creaseră. Simţi o zvâcnitură, ca şi când pământul însuşi se scutura de o astfel de monstruozitate.

Apoi îl văzu pe Zhao-Hsia dând ocol stâncilor, auzi vuietul cascadei lângă el şi sub el şi-şi dădu seama cât de cumplit fusese înşelat. Şi se cutremură de îngrozitoarea putere a lui *Tau-Tau*. Dacă n-ar fi fost darul pe care-l avea din naştere, ar fi fost hipnotizat de vorbele lui Zhao-Hsia şi ar fi fost încredinţat până la fanatism că Liang era într-adevăr întruchiparea răului absolut.

Cu o intuiţie ca de cristal, înţelese că el era singurul lucru care se interpunea între fratele lui vitreg şi moartea mamei lor.

Scoase steaua aruncătoare din buzunar, o ascunse în palmă şi apoi o aruncă spre capul lui Zhao-Hsia. Acesta nu schiţă nici un gest cu corpul, ci doar ridică mâna şi prinse din zbor obiectul tăios.

— Nu ştii s-o foloseşti, frate, spuse Zhao-Hsia răsucind ca un scamator între degete arma ucigătoare. Asta nu mă poate răni pe mine. Tu nu mă poţi răni, preciză el rânjind cu gura până la urechi. Însă aruncată de un adevărat *tanjiani*, poate ucide, da.

Într-o clipă steaua fu în vârful degetelor lui, înclinată sub unghiul potrivit, pregătită. Soarele se reflecta orbitor în marginile tăioase ca briciul, ca şi când arma ar fi acumulat energia lui.

— După cum ţi-am spus, frate, zise Zhao-Hsia răsucind steaua între degete, văd că nu-mi dai de ales. Asta-i *Karma* ta!

În acea clipă So-Peng simţi o prezenţă în spatele lui. Îşi impuse să nu se întoarcă, să nu se mişte şi să nu se gândească la ea. Tak acţionase foarte inteligent. Se folosise de zgomotul cascadei pentru a-şi masca apropierea, venind asupra lui Zhao-Hsia din singura direcţie posibilă, menţinând tot timpul corpul lui So-Peng între el şi *tanjiani*.

Acum totul se petrecu dintr-o suflare şi, ca într-un balon de sticlă în care e încastrat un mic peisaj cu zăpadă căzând atunci când balonul e

scuturat, prezentul deveni viitor, iar viitorul se schimbă pentru totdeauna.

Tak se ivi de după umărul drept al lui So-Peng şi se aruncă iute ca fulgerul spre Zhao-Hsia. În acelaşi moment însă, şi So-Peng făcu un pas în faţă şi văzu licărul lamei de cuţit din mâna întinsă a lui Tak. În aceeaşi secundă auzi un vâjâit ca un bâzâit de ţânţar şi îi puse piedică lui Tak, lovindu-l peste gleznă.

Steaua zbură peste capul lui Tak, iar acesta, căzând pe burtă, seceră cu mâna dreaptă şi cuţitul îl tăie superficial pe Zhao-Hsia la pulpa piciorului, exact în clipa în care ajungea şi So-Peng la el, trântindu-l. Însă în momentul în care ajunse peste el, So-Peng înţelese că ar fi fost o greşeală să se măsoare aşa cu fratele lui, căci era destul de puternic, e drept, dar nu fusese iniţiat în *Tau-Tau* şi puterea singură nu era de ajuns.

Prins nepregătit pentru un astfel de asalt, So-Peng se trezi înlănţuit de Zhao-Hsia. Încercă să-l lovească cu pumnii, cu genunchii, cu degetele de la picioare şi cu călcâiele, dar fără rezultat.

Îl văzu pe Tak ridicându-se şi scoţând pistolul de la centură, însă cei doi băieţi erau atât de încleştaţi încât Tak nu se putea aventura să tragă riscând să-l lovească şi pe So-Peng.

So-Peng încercă să se desprindă de fratele lui, dar parcă sesizând pericolul, Zhao-Hsia îl ţinu strâns aproape de el, reuşind în acelaşi timp să-i înconjoare gâtul cu degetele şi să-nceapă să strângă.

So-Peng se opuse cât putu, deşi ştia că n-are nici un rost. Zhao-Hsia nu-i va mai da niciodată drumul şi mai mult ca sigur îl va ucide. Intră în panică, căutând febril în minte o metodă de supravieţuire. Nu găsi nici una. Înţelese că va muri.

Înţelegând, renunţă. Se relaxă până în străfundul lui, până când descoperi acel punct necunoscut până atunci şi îl ascultă vorbindu-i cu foşnetul unei limbi mai vechi decât oricare alta, descoperind ce avea de făcut.

Folosindu-şi greutatea trupului şi a spiritului, îşi schimbă centrul de greutate şi în loc să se desprindă de Zhao-Hsia, se aplecă şi mai tare în el, adunându-şi puterile spiritului şi poruncindu-le să sugrume făptura care voia să-i dea moartea.

Auzi strigătul unei păsări în zbor. Auzi vuietul asurzitor al apei şi simţi primii stropi reci din apa care răpăia pe stânci.

Apoi se revărsară amândoi peste buza stâncii, prăbuşindu-se drept sub noianul de apă care năvălea de sus. În ultima clipă de gândire coerentă So-Peng fu sigur că aude strigătele lui Tak.

Apoi cei doi băieţi dispărură înlănţuiţi în vâltoarea năprasnică a cascadei. Şi după cum îi arătase darul lui So-Peng, vârtejul de ape i se arătă prieten, rupându-l din strânsoarea ucigătoare a lui Zhao-Hsia. So-Peng icni şi apa îi inundă gura şi gâtul. Începea să se înece.

Mugind furioasă, năpustindu-şi energiile, apa îi purta pe amândoi spre abis.

CARTEA A DOUA

MIEZUL NOPȚII – SHIN – YA

Cât de des teama de un rău
Ne conduce spre unul și mai rău.

Nicolas Boilleau - Despréaux[1]

PLATOUL ASAMA – WASHINGTON – EAST BAY BRIDGE – TOKIO – HODAKA VARA, ÎN PREZENT

— *Tanjiani.*

Înghețară cu toții la auzul singurului cuvânt rostit de Tanzan Nangi.

— Asta nu sună a ceva japonez, spuse Justine.

— Nici nu e, îi răspunse Nicholas. Cred că e chinezesc.

Tanzan Nangi dădu grav din cap.

— Ai perfectă dreptate, spuse el adresându-se lui Justine, dar era clar că vorbea și pentru Nicholas. M-ați întrebat înainte cine ar fi putut să creeze *Shiro ninja*. Acum, că e evident ce s-a întâmplat cu Nicholas, n-am de ales și trebuie să vă spun.

— Nu! strigă Nicholas.

— Dacă există iubire între voi doi, zise Nangi, atunci Justine trebuie să cunoască adevărul.

— Păi tocmai din cauza iubirii noastre vreau să n-o amestec și pe ea, spuse Nicholas, orb la durerea pe care o pricinuia soției lui.

— Dragostea e un sprijin, spuse simplu Nangi. Faptul că te rupi de sprijinul ei e doar una din manifestările lui *Shiro ninja*.

---

[1] **Nicolas Boilleau-Despréaux** (1636-1711) – strălucit poet francez din școala clasicismului, autor al lucrării *Arta Poetică*, adevărată capodoperă reprezentând o sintetizare a principiilor estetice ale acestui curent. [n. ed.]

Aşteptă ca vorbele lui să fie bine înţelese, apoi continuă:

— Atacul lui *Shiro ninja* e mai presus de priceperea unui sensei *ninja*. *Shiro ninja* e domeniul numai şi numai al celor pe care îi numim *tanjiani*.

Tanzan Nangi, gândindu-se că Nicholas de-abia se întorsese din spital şi obosea repede, vru să ajungă fără ocolişuri la subiect.

— Nu e nici o îndoială că fiinţa pe care tu şi poliţista aţi întâlnit-o în biroul doctorului era un *ninja*, zise el urmărindu-l prudent pe Nicholas. Putem cădea de acord în privinţa asta?

Nicholas se miră auzindu-şi propria lui voce, parcă venea până la el de la mare distanţă.

— Da. Un *ninja*.

— Ai avut cumva ocazia să observi din ce ryu? Adică din ce şcoală provenea?

Pentru un *ninja* de nivelul lui Nicholas n-ar fi fost dificil să descopere unde se iniţiase un alt *ninja*, judecând după mişcări, strategia urmărită şi chiar după armele alese spre folosinţă.

— Nu, spuse Nicholas cu inimă grea.

— Asta e încă o manifestare a lui *Shiro ninja*, zise Nangi dând gânditor din cap.

Când văzu că Nicholas nu mai spune nimic, continuă pe un ton mai ferm:

— Trebuie să fii de acord că eşti *Shiro ninja*, că eşti ţinta unui atac şi că adversarul tău este un adept al lui *Tau-Tau*.

— Nu există nici o dovadă, spuse prudent Nicholas, că *Tau-Tau* sau *tanjiani* există sau au existat vreodată.

Nangi scoase o ţigară şi o aprinse.

— Nu pot să suport fumul de ţigară, spuse Nicholas, iar tu ştii bine asta.

Se opri, descumpănit. Chiar şi pentru urechile lui tonul pe care vorbise părea arţăgos.

— Eu ştiu ceea ce văd şi tu la fel zise Nangi fără intonaţie, trăgând încă un fum şi lăsându-l să iasă încet pe nări. Ai să mă opreşti să mai fumez? mai zise el încruntându-se oţărât. Uite-te la tine. Nici măcar nu te poţi ridica din pat. Eşti atacat de un *ninja* şi fără *Getsumei no michi* nu-i poţi discerne originea, ca să nu mai vorbim să te lupţi cu el unu la unu. Numai prin mila cerului mai eşti acum în viaţă şi ne poţi povesti despre întâmplarea ta, mai zise el privindu-l chiorâş pe Nicholas prin vălătucii groşi de fum. De ce alte dovezi mai ai nevoie?

— Ieşi afară de-aici!

Justine se crispase toată auzindu-l pe Nicholas că ţipă la Nangi. Dar poate că atitudinea asta era declanşatorul. Ruptura produsă în încrederea prietenului lui îi limpezi pentru o clipă mintea lui Nicholas, care înţelese acum ce făcuse Nangi. Cât l-a costat oare, se întrebă el plin

de remuşcări, să fumeze acum după trei ani de abstinenţă? Îşi încălcase de dragul lui jurământul, un jurământ care pentru Nangi însemna enorm. Dar furia pe care o provocase deliberat în prietenul său afărâmase poarta pe care Nicholas o ţinuse ferecată cu toată forţa lui spirituală.

Pentru că atâta timp cât nega existenţa lui *Shiro ninja*, putea să nege şi că ar fi ceva în neregulă cu el. A accepta blestemata de existenţă a lui *Shiro ninja* însemna să admită că viaţa lui se întorsese pe dos. Şi chiar şi mai rău, că el s-ar putea să nu mai fie niciodată omul care fusese.

Dar *Shiro ninja* era real; nu-i mai rămâsese nimic în afara smaraldelor. Nicholas ştia că trebuia să facă tot ce-i stătea în putere pentru a nu lăsa preţioasa vrajă a lui So-Peng, tainică şi îndepărtată, să cadă în mâinile duşmanului său.

I se păru ciudat, acum când se gândea la asta, cât de departe fusese toată viaţa lui de pietrele acelea preţioase. Numai acum, când erau ameninţate, putea Nicholas să-şi dea seama ce însemnau ele pentru el, deşi nu ştia cum anume se putea folosi de ajutorul lor.

Nangi avea aşadar dreptate şi lui Nicholas aproape că-i veni să plângă simţindu-se atât de slab şi de neajutorat. Îl năpădi un nou val de disperare. Certitudinea disperării te va strivi mult mai complet decât o poate face o simplă înfrângere.

— Îmi pare rău, Nangi-*san*, rosti încet Nicholas. Iartă-mi, te rog, încăpăţânarea.

Nangi strivi mucul de ţigară.

— Sunt momente când teama poate devasta chiar şi pe cei mai curajoşi oameni, zise el sprijinindu-se în bastonul lui cu cap de dragon. Înainte să înveţi să mergi din nou, trebuie să accepţi că eşti un infirm. *Shiro ninja* ţi-a făcut-o. Iar în spatele lui *Shiro ninja* se află un duşman inteligent şi mortal.

— *Tanjiani*, zise Nicholas.

— Dar la urma urmei ce-i aia *tanjiani* ? întrebă Justine.

Nangi aşteptă să răspundă Nicholas, dar când fu convins că acesta n-avea de gând să vorbească, explică tot el.

— E cât se poate de simplu. Unii consideră că *tanjiani* este precursorul lui *ninja*; că disciplina tainică a lui *Tau-Tau* se află la originea disciplinei *ninjutsu*. Dar *Tau-Tau* e mult mai primitivă şi de aceea mult mai puternică în anumite privinţe, în care o disciplină rafinată cum e *ninjutsu* nu poate fi.

— *Tau-Tau* e foarte încărcată de magie, spuse Nicholas.

— Magie? repetă Justine.

— Ca aceea pe care o poseda Akiko, spuse Nangi prudent. Multe secte adepte ale disciplinei *ninjutsu* folosesc anumite forme minore de magie sau pseudomagie, prestidigitaţie, hipnotism şi altele de genul ăsta, relicve ale disciplinei *Tau-Tau*, contrafăcute în generaţii de transmutare

verbală, de timp şi de cultura japoneză. *Tanjiani* sunt deosebiţi. Disciplina lor a rămas intactă, pură şi primitivă, aşa cum a fost ea cândva. Magia ei e extrem de reală şi foarte puternică şi eficientă. Akiko a fost o miko, o vrăjitoare. E clar că ea a fost instruită şi antrenată în spiritul disciplinei *Tau-Tau.*

— Ea n-a fost *tanjiani*, spuse Nicholas.

— Nu, n-a fost, fu de acord Nangi. Dar acel *ninja* pe care l-ai întâlnit acum două zile sigur este.

— Oricine-ar fi acest *tanjiani*, spuse Justine, e clar că ţinta lui e Nicholas. Dar ştie cineva de ce?

— Umbrele inerente din *ninjutsu* creează propriile lor pericole, spuse Nangi.

Văzând privirea pierdută a soţiei lui, Nicholas interveni:

— Ceea ce vrea Nangi să spună e că atacul poate să nu fie deloc ceva personal. Fiind eu însumi un Aka-i-*ninjutsu*, asta mă face să devin o ţintă precisă.

Spunând asta, Nicholas se gândi la altceva şi-i se întoarse către Nangi:

— Fata aceea din poliţie, Tomi Yazawa, mi-a spus ceva despre o presupusă ameninţare la adresa vieţii mele din partea ruşilor. Mai exact a Armatei Roşii.

— Ce-i asta, un zvon sau ce? întrebă Nangi.

— Ea zicea că departamentul ei a interceptat şi a decodificat un mesaj extrem de important.

— Nu poţi lupta împotriva unor *tanjiani* singur şi neînarmat, aşa cum eşti tu acuma, spuse Nangi.

— Ştiu asta. De fapt am ştiut ce am de făcut din clipa în care am bănuit că am pierdut *Getsumei no michi*. Doar că...

Nicholas se întoarse să se uite pe fereastră la locurile pe care le îndrăgea atât de mult. Simţea spiritul mătuşii Itami foarte la îndemână şi sorbi din aura lui cât mai mult curaj cu putinţă.

— Doar că am aruncat multe obstacole în calea mea pentru a-mi abate pasul.

— Sau poate altcineva a făcut asta în locul tău, observă Nangi. Bătu cu vârful bastonului în podea. Acest mesaj al Armatei Roşii e desigur o parte din tactica *tanjiani*-lor de a semăna confuzie. Ruşii n-au nici un motiv să-ţi facă vreun rău.

— Ştiu asta, spuse Nicholas.

Privirea dură a lui Nangi străbătu ceaţa şocului abia trecut.

— Acum spune-mi ce strategie ţi-ai propus să aplici.

O săptămână mai târziu, pe când urca cu respiraţia din gât tot mai rece, Nicholas făcu în aşa fel ca să-şi amintească de această conversaţie. Asta îi dădu un oarecare confort spiritual, adică exact ceea ce

lui îi lipsea aproape cu desăvârşire. Închise în afara lui urletul vântului şi îşi continuă urcuşul greu prin zăpada până aproape de genunchi. La înălţimea la care se afla, respiraţia i se condensa în faţă, încetoşându-i privirea. Era încă vară, dar aici sus, în Kogen-ul Asama, ţinutul muntos din partea de nord a Alpilor japonezi, era totdeauna frig.

Îşi potrivi curelele de la rucsacul din spate şi în ciuda crampelor musculare şi a durerilor fizice, continuă să urce. De fapt durerea spirituală, mult mai acută decât ceea ce simţea trupul lui, era cea care-l îndemna să meargă înainte.

Ajuns pe creasta muntelui Asama-Yama, la două mii cinci sute de metri altitudine, făcu un popas la adăpostul unei uriaşe stânci din granit cenuşiu striat, ieşită în afară ca o consolă. Se lipi cu spatele de ea şi fu îmbărbătat de prezenţa eternă a acesteia, de forţa elementară pe care o degaja piatra. Se lăsă pe vine, luă o mână de zăpadă şi o băgă în gură lăsând-o să se topească încet. Apoi scoase din rucsac o fâşie de carne uscată şi o mestecă încet.

Era mai obosit decât şi-ar fi putut închipui. Urcuşul pe faţa muntelui îl costase un efort fizic extraordinar deşi în mod normal, o astfel de călătorie n-ar fi fost pentru el decât un exerciţiu moderat.

Însă vremurile astea nu mai erau vremuri normale, iar el nu mai era acel Nicholas din trecut. A înţeles că trebuia să se împace cu realitatea dureroasă. Totuşi, era şi el doar un om, şi, la un moment dat, ajuns pe culmea flancului stâng al lui Asama-Yama, aproape că-i veni să renunţe, răscolit de o dorinţă copleşitoare de a plânge în hohote, de frică şi de disperare. Însă asta ar fi însemnat să fie prea îngăduitor cu el însuşi, sau chiar mai rău, să-şi plângă de milă. În noua viaţă pe care o trăia acum nu mai era loc pentru astfel de emoţii înşelătoare. Asemenea lucruri nu făceau altceva decât să-i slăbească raţiunea şi mai ales hotărârea de a începe bătălia cu *tanjiani*, în ciuda faptului că era *Shiro ninja*.

Ieşind de pe creasta muntelui Asama-Yama, începu o lungă şi întortocheată coborâre până în valea alpină de forma unui bol uriaş, presărată cu larice alb ca zăpada. Ici-colo se vedea câte-un piersic, lucru destul de neobişnuit pentru clima de aici.

Se uită înapoi pe poteca pe care venise. Jos de tot, unde se terminau drumurile, desluşi câteva vile, nişte structuri din piatră şi lemn aşezate în coasta muntelui, unde veneau la sfârşit de săptămână oamenii bogaţi din Tokio.

Dar privirile lui nu căutau o vilă, ci mai degrabă un castel, şi în timp ce scormonea valea cu ochii, se gândea la Akiko, iubita lui Saigo şi apoi a lui, Miko.

Akiko fusese cea care-i descrisese castelul din Asama. Probabil că ea învăţase Kan-aku na *ninjutsu* cu vărul lui Nicholas, Saigo, la ryu-ul din Kumamoto, însă jaho, magia unei miko, o învăţase aici, în

kogen-ul Asama.

Apoi, coborând versantul, Nicholas îl văzu: castelul Yami Doki, „Zmeul din Beznă", unde trăia Kyoki, maestrul de joho. Kyoki, singurul om care îl putea scăpa pe Nicholas de *Shiro ninja*, căci Kyoki era *tanjiani*.

Akiko îi povestise lui Nicholas despre Kyoki în timpul ultimelor ei ore de viață pe pământ. Se simțise obligată să i-l descrie cu atâta lux de amănunte încât acum Nicholas era sigur că dacă îl vede îl recunoaște. Akiko studiase cu Kyoki timp de șapte ani. Asta se întâmpla prin anii șaizeci. Pe atunci Kyoki avea, după cum afirmase ea, puțin peste patruzeci de ani, fiind foarte tânăr pentru un maestru într-o disciplină atât de puternică și de secretă.

Akiko nu folosise niciodată cuvântul *tanjiani* când i-l descrisese pe Kyoki, iar Nicholas se îndoia că el îi spusese vreodată adevărul despre originea lui. Doar că din cele pe care le învățase Akiko, Nicholas nu putea trage decât o singură concluzie: Kyoki era *tanjiani*. Descrierea lui fizică, o față de mongol sălbatic, mai mult chinez decât japonez, îl făcea să creadă cu tărie în ipoteza asta.

Nicholas era nevoit acum să creadă că Kyoki era *tanjiani*. Crezul ăsta era singura și ultima lui speranță.

Observând castelul, încă nedărâmat și arătând exact cum i-l descrisese Akiko, Nicholas simți urcând în el un val de încredere: acolo era locul unde avea să fie vindecat. Începea să descopere cât de multă forță ocultă reprezentau smaraldele lui So-Peng. Aici îi va fi redată viața; și *Shiro ninja* va fi izgonit.

Începuse să plouă. Acele fine ale brazilor se zbăteau în vântul care se întețea, iar frunzele de zadă, arătându-și spatele lor argintiu, dansau parcă dirijate de un subtil maestru coregraf. Cerul devenise acum alb-sidefiu, iar aerul era saturat de mirosul de pământ reavăn. Pânze mari de ceață albastră-cenușie tălăzuiau peste panta abruptă a vulcanului Asama-Yama, împiedicându-l minute în șir pe Nicholas să vadă valea.

Împinsă de vânt printre munți, ploaia cădea aproape orizontal. Nicholas își trase capul între umeri, trăgând de gulerul hanoracului și încheind toate capsele până sus, la gât. Îi era frig, era ud și avea nevoie de adăpost și odihnă.

În această atmosferă, castelul lui Kyoki apărea uneori la vedere, alteori pierea cu totul în peisajul învesmântat în ceață, în mijlocul căruia părea să se piardă. Lui Nicholas îi păruse destul de aproape când începuse coborâșul pe panta presărată cu pietriș. Dar acum, ajuns chiar în vale, Nicholas văzu că perspectiva se schimbase și că până acolo mai avea încă mult de mers.

Se gândea la întâlnirea lui cu ucigașul *ninja-tanjiani* în biroul doctorului Hanami. Tomi Yazawa crezuse că fusese vorba de încercarea

de asasinare ordonată de Armata Roşie, dar el era sigur că nu de asta era vorba. După cum spusese şi Nangi, era de crezut că de fapt nu fusese vorba de nici o încercare de asasinat şi că ruşii nu aveau nici un motiv să-l lichideze pe Nicholas Linnear. Dar exista un mister mult mai profund care trebuia rezolvat: de ce nu l-a ucis acel *tanjiani* când a avut ocazia?

Dacă mori acum, dacă mori prea uşor, n-ai să înţelegi niciodată, îi şoptise *tanjiani* în ureche. Şi o dată cu înţelegerea va veni şi certitudinea disperării. Asta te va strivi mai mult decât o simplă înfrângere.

Da. N-are să înţeleagă niciodată. Dar ce să înţeleagă?

Nicholas n-avea nici o idee. Încercă să-şi scoată din cap sentimentul de neajutorare care îl cuprinsese când se simţise strâns în menghina de oţel a *tanjiani*-ului. Fusese ca şi când trupul său, pregătit şi capabil să răspundă la provocare, ar fi aşteptat comenzile ce urmau să vină de la creier. Şi nu veniseră niciodată. De ce?

Cu un efort, se trase de pe marginea abisului disperării şi se regăsi gâfâind, cu respiraţia şuierându-i prin nări ca fornăitul unui animal înfricoşat. Îngrozit de neputinţa lui de a se controla, începu să respire rar şi adânc, încercând să se concentreze. Degeaba. Neliniştea continua să-i bântuie prin spirit la fel cum ceaţa înainta necontenit, luând în stăpânire valea.

În cele din urmă ajunse la castel. Curând îl va vedea pe Kyoki; curând *Shiro ninja* va fi doar o amintire, un vis urât, dizolvat de jaho-ul lui Kyoki.

Castelul era aşezat în spatele unei ridicături presărate cu dafini alpini şi stejari. Domina cu semeţia lui o poiană, un sector izolat al văii alpine de deasupra căreia îl privea Asama-Yama şi întreaga regiune Hida. Privelişte de la fereastra ultimului etaj trebuie că e spectaculoasă, se gândi Nicholas.

Întregul gard din bare metalice verticale părea să fie ceva din evul mediu. Poarta înaltă din lemn sculptat era neîncuiată, aşa că Nicholas intră.

În curte nu era nici o mişcare; vântul acela persistent care venea dinspre Asama-Yama, aici era ca şi inexistent.

Uşa din faţă ar fi trebuit să fie încuiată, dar nu era, aşa că Nicholas o împinse, oprindu-se în pragul domeniului lui Kyoki şi trăgând cu urechea la liniştea din interiorul clădirii. Simţea miros de lemn ars şi de balsam aromatizant, amestecat cu mirosul amar de mangal, reminiscenţă a anilor întregi de ardere permanentă. De cum intră, fu izbit de mirosuri pe care nu le putu identifica imediat şi care îl înconjurară precum ceaţa care cobora de pe muntele Asama, ca un abur înfricoşător prin care se simţea căzând şi tot căzând...

În clipa aceea se gândi la Justine şi amintirea ei fu ca un cuţit înfipt în inimă. Dorul de ea îl năpădi cu o intensitate aproape insu-

portabilă. Un alt val de disperare se revărsă asupra lui când își dădu seama că n-o să fie niciodată în stare să reia vechea relație cu ea atâta timp cât era *Shiro ninja*. Gândul acesta îl făcu și mai nerăbdător să-l găsească pe Kyoki și să-l convingă să folosească magia *tanjiani* pentru a-l dezlega de ceea ce făcuse tot magia *tanjiani*.

În curtea castelului totul fusese liniștit și nemișcat, dar aici, în interiorul lui, prin coridoarele din piatră și prin încăperile exagerat de mari bătea un vânt rece. Cineva gătise de curând și rămășițele unui foc din bușteni groși de brad fumegau în vatra aflată în cea mai mare încăpere. Peste tot erau umbre pe care Nicholas le interpretă ca pe niște spectatori de teatru în așteptarea deznodământului unei piese. Sau poate, își zise, era el prea nerăbdător să termine o dată cu toate.

Trecu din încăpere în încăpere și le găsi goale, deși se vedea că erau folosite. Nu era nimic nici în Camera Tuturor Umbrelor, unde cândva Akiko îngenunchiase meditativ în cursul lecțiilor ei de joho, pe când lumânările subțiri și albe aruncau umbre ascuțite ca lama de cuțit în fiecare colț al camerei.

La etaj, Nicholas pătrunse într-o încăpere cu tavanul arcuit. Podeaua era acoperită cu tatami, iar interiorul era împărțit printr-o poartă chinezească pe care el o recunoscu imediat. În definitiv, *tanjiani* era o disciplină chinezească.

Camera avea un aer de antichitate de parcă ar fi existat cu mult înaintea restului castelului, ca și când prin magia lui, Kyoki ar fi transportat-o aici din alt tărâm și din alt timp. Bineînțeles, nimic din toate astea nu puteau fi posibile, își spuse Nicholas. Trebuia să existe o limită, chiar și pentru *Tau-Tau*.

Mireasma bețișoarelor de joss arse era atât de pătrunzătoare încât îi făcu greață, lipindu-i-se de gâtlej și înecându-l. Traversă camera printre colacii deși de fum aromat, care pluteau prin aer ca niște șerpi adormiți. Pereții din piatră erau goi, iar în încăpere nu se găseau decât câteva piese de mobilier. Un cufăr tansu din lemn negru era așezat lângă un perete, izolat și maiestuoas, înconjurat de spațiu liber.

Chiar sub poarta chinezească exista o demarcație între două șaltele tatami, iar Nicholas, cât pe ce să treacă dincolo, se opri brusc. Încă aflat în prima parte a camerei, îngenunche și se uită atent la marginile negre ale celor două legături din paie și observă că acum cele două puncte în loc să fie apropiate așa cum ar fi fost normal, între saltelele de sub poartă exista un spațiu de aproximativ doi milimetri. Se uită imediat în sus și localiză crestătura nu mai lată decât un fir de păr.

Privi în jurul lui, luă o pernă de pe jos, se pregăti și o aruncă prin poartă.

Cu un șuierat slab, o lamă căzu de sus iute ca fulgerul și tăie perna pur și simplu în două. Abia pe urmă, în timp ce lama se retrăgea încet în nișa ei de sus, Nicholas se aruncă cu capul înainte prin deschizătură.

Era gata să facă un scurt tur al camerei, când rămase nemişcat ca o statuie. Simţi deodată furnicături violente sub piele şi i se făcu rău de la stomac.

Îl găsise pe Kyoki, maestrul *tanjiani*.

Kyoki zăcea răstignit în cel mai îndepărtat colţ al camerei. Era atât de mult sânge că pentru o clipă Nicholas nu-şi putu da seama cum de nu simţise duhoarea. Apoi îşi aduse aminte de beţişoarele arse de joss.

Se apropie de cadavru încet ca într-un vis şi îl privi îngrozit. Pielea lui Kyoki fusese sfâşiată în fâşii precise şi fiecare centimetru din trupul lui era carne vie. Pielea, ca nişte serpentine roşii, era aşezată sub forma unor spiţe de roată, desfăşurându-se din chiar mijlocul cadavrului.

Faţa marelui *tanjiani* era neatinsă şi Nicholas nu avu nici o greutate să-l recunoască pe Kyoki după descrierea lui Akiko; era ca şi când maestrul nu îmbătrânise de loc de când o antrenase pe ea.

De la distanţa asta duhoarea era groaznică. Totuşi Nicholas se lăsă pe vine lângă cadavru, copleşit de o disperare pe care n-o mai cunoscuse vreodată. Kyoki fusese singura lui speranţă, iar acum până şi speranţa asta îi era interzisă. Ce mai avea de făcut acum? Era oare *karma* lui să rămână *Shiro ninja* până când va apărea adversarul lui să-l ucidă?

Nu. Nu. Nu putea fi aşa. Îşi puse pumnii încleştaţi în şold şi încercă să facă faţă situaţiei fără speranţă în care se afla. Dar apoi o nouă spaimă i se înşurubă în psihic. Kyoki fusese *tanjiani*, un maestru în *Tau-Tau*. Şi totuşi fusese jupuit de viu. De cine? Cine putea avea o asemenea putere fără limite?

Noi n-avem nici un fel de putere dacă nu ne putem folosi imaginaţia, îi spusese Kansatsu-*san*, primul lui sensei *ninja*. La fel cum ştim că întregul organic minte-trup menţine un echilibru în interiorul carcasei umane, la fel cum am învăţat că puterea şi imaginaţia asigură Calea în interiorul minţii omeneşti. Kansatsu-*san*, micuţ şi ager, dar ţinându-se liniştit ca o stâncă în mijlocul unei furtuni de frunze. Ochii lui negri străluceau în mintea lui Nicholas şi cuvintele lui îi mângâiau corzile memoriei. Alţi învăţaţi susţin că a fi exagerat e acelaşi lucru cu a fi neadecvat. Aceşti sensei sunt lipsiţi de imaginaţie, care pentru ei e sinonimă cu excesul. Da, e adevărat că excesul în ceea ce priveşte întregul organic minte-trup este de evitat. Dar întregul organic putere-imaginaţie este altfel; el nu ne aduce un set nou de legi, care ar fi imposibil de asimilat din moment ce noi ne supunem Căii; esenţa lui constă în faptul că el nu ne furnizează absolut nici o lege.

Acum putem înţelege originea haosului, deoarece haosul poate să domnească în întregul organic putere-imaginaţie. Asta e zona puterii nestăvilite, dar imaginaţia menţine controlul asupra haosului, ştiind că puterea însoţită de prea puţină imaginaţie e dezastruoasă nu numai pentru criminali ci şi pentru cei din jurul lor.

Să nu uiți niciodată, Nicholas, că *ninjutsu* se află în regatul întregului organic putere-imaginație. Cei care abuzează de tehnicile lui sunt dorokusai, pervertiți fără speranță de salvare și ca atare trebuie distruși.

Înfiorat, Nicholas înțelese că un astfel de individ, un dorokusai, îl atacase în cabinetul doctorului Hanami, iar dacă într-adevăr așa stătuseră lucrurile, chiar și cu smaraldele lui So-Peng, Nicholas știu că fără *Getsumei no michi* n-avea nici o șansă să supraviețuiască.

Douglas Howe, președinte al Comitetului senatorial al serviciilor armate, se afla pe aglomerata Wisconsin Avenue de la periferia Washingtonului. Pe când privea în jur, mașina lui, un Lincoln Continental bleumarin, opri lin lângă bordură și el urcă. Apoi Lincolnul demară.

Howe puse alături pe banchetă cadoul frumos împachetat și aproape că se răsti la Michael, șoferul și garda lui de corp:

— La *Nora*.

În timp ce mașina aluneca în mijlocului traficului de amiază din Washington, Howe se tolăni comod pe bancheta de piele naturală și scoase din aparatul portabil scrisoarea trimisă prin fax, care aștepta. Aprinse lumina, își puse ochelarii și se apucă să citească. Dar cuvintele îi jucau în fața ochilor și nu se putea concentra deloc. Gândul îi era tot la costumul Louis Feraud din cutia elegantă de lângă el, o capodoperă mărimea patru, din lână de un cenușiu cald și blând, cu un guler din blăniță de vulpe, un model de avangardă pentru noua colecție de toamnă. Îl cumpărase săptămâna trecută, dar costumul mai rămăsese pe manechinul bust pentru ca maestrul Saks Jandel, unul din cei mai scumpi croitori de damă de pe coasta de est, să poată face câteva ajustări mai dificile. Howe auzise că Jack Kennedy pusese să i se facă un bust de croitorie după silueta lui Marilyn Monroe și îl folosea de câte ori comanda pentru ea jachete, rochii sau costume, așa că instalase și el la Saks Jandel un manechin al fetei de care depindeau atâtea. Făcu un efort să se concentreze asupra memoriului primit prin fax, cu informații despre numărul de transportoare amfibii noi care trebuiau incluse în bugetul militar pentru anul viitor. Notă concluziile pe margine și îl expedie înapoi prin fax la biroul lui, apoi își scoase ochelarii de la ochi.

De fapt, Howe nu era preocupat de costum în sine cât de scopul pentru care pregătise cadoul acesta: era mai curând un premiu pentru o treabă periculoasă care trebuia făcută bine. Nu că ar fi știut de acum rezultatul final, dar era bine să fie pregătit.

Lincolnul dădu colțul și intră pe strada R. Douglas Howe deschise ușa și coborî, lăsând pe banchetă costumul Louis Feraud, cu senzația că lasă acolo și o parte din el. Dar își înfrânse imediat această slăbiciune și păși afară în ziua plină de soare.

Era o căldură copleşitoare şi umedă, de fapt nimic nou pentru o vară în oraşul de pe malul Potomacului. Dar Howe era ca de obicei îmbrăcat într-un costum elegant din lână tropicală pieptănată de culoarea mangalului, într-o cămaşă de un alb strălucitor ţesută manual special pentru el din bumbac egiptean, şi o cravată închisă la culoare din mătase grea, cu model discret şi fin, astfel ca să nu împieteze cu nimic asupra exemplarei croieli a costumului.

Howe era un bărbat subţire, cu păr blond de culoarea nisipului şi cu o frunte înaltă, ca de mare gânditor. Avea un chip ciudat, fascinant şi irezistibil, cu o bărbie ascuţită, obraji supţi şi ochi rotunzi şi albaştri şi plini de străluciri limpezi. Nu era un bărbat frumos, totuşi era foarte natural şi dezinvolt în relaţiile cu oamenii, iar asta îl făcea să fie plăcut şi nimeni nu sesizase vreodată cât de mult se asemăna faţa lui cu cea a unei nevăstuici.

La *Nora*, Howe fu întâmpinat ca de obicei de acelaşi *maître d'hôtel* şi condus la obişnuita lui masă dintr-un colţ mai retras, de unde putea să aibă sub priviri întregul salon.

În câteva momente apăru o Bloody Mary pregătită după propriile lui indicaţii. Douglas Howe era aici un client cu tabieturi respectate, care nu mai avea nevoie să comande ca să se ştie ce doreşte. Sorbi lung şi însetat şi apoi privi atent şi stăruitor prin restaurant, înclinând capul în direcţia câtorva persoane pe care le ştia sau care se părea că-l cunosc pe el şi schiţaseră gesturi de salut. Salonul era deja pe trei sferturi plin şi Howe ştia bine că în zece minute nu va mai fi nici un loc liber.

Se uită la ceas. Douăsprezece douăzeci şi opt. Brisling mai avea exact două minute ca să intre pe uşa de la *Nora* şi să se aşeze la masa lui. Două minute, atât. Numărătoare inversă.

De fapt, lui Howe puţin îi păsa de Brisling sau de ştirile pe care avea să le audă de la el. Brisling o să fie fără îndoială nerăbdător ca totdeauna să-şi deşerte tolba cu noutăţi, iar asta îl făcu pe Howe să se simtă deja indispus. Lui îi plăcea ca totul să se desfăşoare după un fel de program al omului civilizat, să se servească întâi băuturile, care să fie degustate încet, cu artă, şi abia apoi să treacă la discuţii. Era un ritual pe care Brisling nu înţelegea niciodată să-l respecte.

Cu toate astea, David Brisling era asistentul perfect. Era destul de isteţ ca să se ocupe personal de marea majoritate a sarcinilor, dar destul de nătărău ca să se lase controlat în totalitate de Howe. Era, după cum gândea Howe, ca o nerealizare idioată, de parcă un genetician al secolului douăzeci şi unu s-ar fi apucat să creeze, în bătaie de joc, un hibrid caraghios între geniu şi tâmpenie.

Încă treizeci de secunde şi iată-l într-adevăr pe David Brisling intrând pe uşa restaurantului şi lăsându-se condus de *maître d'hôtel* spre masa lui. În altă viaţă, se gândi Howe în timp ce Brisling se îndrepta spre masa lui, caraghiosul ăsta ar fi fost un foarte bun agent CIA. Era

un tip perfect anonim, un american de mijloc, făcut din stâncă masivă. Sarea pământului.

David Brisling se aşeză şi fără să dea bună ziua, spuse aproape cu răsuflarea tăiată:

— Cred că am răspunsul.

— Bună, David, rosti încet şi cu o imperceptibilă ironie în glas Douglas Howe.

Pentru el bunele maniere erau întotdeauna ceva capital, dovada unei educaţii alese. El însuşi, băiat de fermier, nu avusese parte de o creştere pe măsura celei pe care şi-ar fi dorit-o acum, dar era al naibii de convins că dobândise cu timpul aşa ceva. Uneori îi trecea prin gând că o parte din antipatia lui pentru Cotton Branding pornea tocmai de la faptul că acesta avea tot ce ar fi vrut el să aibă: se născuse exact în familia care trebuia, absolvise exact şcoala care trebuia, avea exact prietenii care trebuiau, avea exact contactele care trebuiau şi era primit exact în cluburile care trebuiau. Avea acces la cercurile interioare ale puterii deschise numai acelei elite care se născuse pe sacii cu bani şi în familii cu renume. Tipii ăştia de felul lui Branding avuseseră totul aşternut la picioare încă de când se aflau în scutece, în timp ce un biet oropsit ca Howe, de exemplu, avusese de tras din greu la deal pentru fiecare coajă de pâine şi se văzuse nevoit să se linguşească pentru cea mai neînsemnată recunoaştere a calităţilor lui. Iar uşile, uşile importante către putere, către cercul interior, uşile adevărate, astea îi fuseseră întotdeauna închise, fir-ar să fie!

Brisling înclină capul spre Howe şi îi flutură prin faţă nişte hârtii.

— Cred că am ceea ce ai vrut să afli de la Institutul Johnson, spuse el.

Se referea la studiul de fezabilitate care ar fi dat semnal verde proiectului Hive: patru milioane de dolari din banii guvernului, aruncaţi la canal din cauza nenorocitului ăsta de proiect de lege al lui Cook Branding în favoarea proiectului Agenţiei pentru cercetări strategice avansate in domeniul calculatoarelor. Dacă ar fi fost vorba de o firmă particulară da, atunci goana după un computer interactiv, lăsând la o parte profiturile teoretice, era binevenită şi chiar recomandată. Dar să implici în asta guvernul, adică să risipeşti banii contribuabilor pe o aiureală care în opinia lui Howe nu era nici măcar un vis nerealizabil, ceva ce depăşea orice absurditate, ei bine, aşa ceva era inimaginabil. Şi prin urmare inadmisibil.

— Citeşte astea, spuse în continuare Brisling, împingându-i hârtiile sub nas.

Howe nu avea nici un chef să-şi pună iar ochelarii cu jumătăţi de lentilă, aşa că i-o tăie pe un ton cam acru:

— Fă-mi doar un rezumat.

Brisling începu cu o serie de fapte dubioase în legătură cu doi

membri ai echipei de cincisprezece cercetători ai Institutului Johnson, printre care şi directorul, dr. Rudolph. Asta era exact breşa la care sperase Howe pentru a bloca proiectul de lege pentru ACSAC. Ştia că-i trebuiau mai multe date concrete şi că avea să fie nevoie de o firmă de detectivi particulari pentru a le aduna. Avea două motive să procedeze aşa. Mai întâi că nu voia să se afle că el era implicat personal în această investigaţie, în caz că cineva trecea la contraatac, căci de când cu afacerea Irangate, neîncrederea ajunsese cuvânt de ordine în toată viaţa politică. În al doilea rând, era pur şi simplu măcinat de o nerăbdare pe care nu şi-o putea domoli.

Răbdarea era una dintre virtuţile lui Cook Branding, şi deoarece Howe nu putea găsi şi în el această particularitate, îl ura pe Branding cu atât mai mult. Era strategia lui Branding să aştepte ca adversarul lui, oricine ar fi fost acesta, să facă o greşeală pentru ca apoi să-l poată lovi. Era o strategie care putea fi încununată de succes numai dacă era aplicată de un om răbdător şi integru. Dar dacă un personaj cu reputaţie nepătată ajungea vreodată să se împiedice, şi dacă opinia publică afla de chestia asta, atunci nu-i era periclitată numai poziţia în societate ci i se distrugea şi întreaga carieră. Blestemata de răbdare a lui Cook Branding era aşadar o armă cu două tăişuri şi Douglas Howe spera din tot sufletul să poată demonstra asta cât de curând. Iar pentru asta trebuia să se asigure că Branding se împiedică rău de tot.

Bătu cu degetul în vraful de hârtii incriminante de la Institutul Johnson şi zâmbi.

— Trebuie să admit că ai făcut o treabă bună, David, zise el.

Aruncându-l pe Brisling împotriva lui Branding era ca şi când ar fi asmuţit un purice dresat asupra unui taur fioros. Ceea ce era perfect acceptabil, îşi zise Howe, atâta timp cât puricele nu devenea conştient de statutul lui. Îi întinse hârtiile înapoi.

— Păstrează astea şi adaugă-le la dosarul lui Branding. Şi ai grijă neapărat ca dosarul să fie pus la loc sigur. De-acum înainte nu mai trebuie să-l vadă nimeni.

Brisling dădu din cap şi vârî hârtiile în buzunar.

— Acum vreau să-mi găseşti o metodă ca să pot folosi informaţiile astea, zise Howe. Sapă adânc în viaţile oamenilor ăştia de ştiinţă şi vezi care din ei e mai expus la constrângeri.

Observă în ochii lui Brisling o privire cam nedumerită şi adăugă iute, ca pentru a-l încuraja:

— Nu-ţi face griji, David. Toată povestea asta e pentru o cauză dreaptă. Ce facem noi aici va fi recompensat mai târziu, când proiectul de lege pentru ACSAC are să fie respins.

Fu întrerupt de *maître d'hôtel*, care apăru lângă masa lor cu un telefon.

— Un apel pentru dumneavoastră, domnule senator Howe, spuse

el respectuos punând telefonul pe masă.

Howe duse receptorul la ureche.

— Alo?

— Te-ai apucat deja să mănânci? întrebă Shisei de la celălalt capăt al firului.

Howe zâmbi de parcă i-ar fi putut vedea expresia.

— Nu, spuse el. De fapt cred că am să postesc.

— Postul e cel mai bun purgativ pe care-l folosesc, spuse Shisei, dar Howe îi cunoştea deja reţeta.

— Unde eşti?

— Într-o cabină telefonică, zise ea, dându-i de înţeles că legătura era curată.

— Şi cum e cu cina ta preferată? o întrebă Howe.

— Splendid, răspunse Shisei.

— Bun. Te vreau înapoi aici în patruzeci şi opt de ore.

— Dar mi-ai spus...

Howe puse receptorul în furcă. Chemă chelnerul şi fără să se sinchisească să-l întrebe pe Brisling dacă era pregătit sau nu, comandă cina. Uitase imediat de hotărârea lui de a ţine post.

Tomi Yazawa ajunse târziu la cartierul general, cum i se întâmpla mereu de când ieşise din spital, şi află că era aşteptată. Un poliţist îi spuse că era vorba de un ins pe nume Tanzan Nangi, care se afla acolo de mai bine de o oră.

Se opri la automat, umplu cu ceai două cesti şi le aduse la biroul ei. Se înclină respectuoasă şi se prezentă, cerându-i scuze lui Nangi pentru că-l făcuse să aştepte. Acesta acceptă ceaiul şi începură amândoi să soarbă în linişte. O întrebă de sănătate, apoi băură fără să mai spună nici unul nimic.

După un timp considerat necesar, Tomi Yazawa spuse:

— Cu ce vă pot fi de folos, domnule Nangi? Insistenţa dumneavoastră în a mă aştepta mă face să cred că e vorba de ceva foarte urgent.

— Mă tem că este, spuse Nangi, dar nu în sensul la care bănuiesc că vă gândiţi dumneavoastră. În timp ce domnul Linnear îşi reface sănătatea, aş vrea foarte mult să adun cât mai multe informaţii despre omul din cabinetul doctorului Hanami.

Tomi se încruntă.

— A, da, spuse ea pe urmă, desigur că aţi vorbit cu domnul Linnear. Probabil că de la el ştiţi de întâmplarea asta.

Nangi dădu respectuos din cap.

— Bineînţeles că am discutat cu domnul Linnear despre incident. Dar el e tot sub efectul şocului. Şi nici nu are obişnuinţa de a privi asemenea lucruri aşa cum ştie s-o facă un ofiţer de poliţie, mai exact un detectiv ca dumneavoastră.

Tomi nu mai spuse nimic un timp, urmărindu-l pe Nangi şi încercând să sesizeze ceva, orice, s-o facă să înţeleagă cam ce urmărea acesta, dar nu reuşea să descopere nici un indiciu în cuvintele lui sau în expresia feţei lui, aşa că zise:

— Pot să vă întreb la ce v-ar folosi aceste informaţii?

— Da. Vreau să aflu unde-l pot găsi pe individ.

— Nu credeţi că ar fi mai bine să lăsaţi asta în seama poliţiei metropolitane, domnule Nangi?

— Nu neaparat. Individul e un *ninja*. Ba mai mult, cred că este un *tanjiani*. Cunoaşteţi acest termen, doamnă detectiv Yazawa? Se spune că aceşti *tanjiani* sunt precursorii războinicilor *ninja* şi ar fi adepţii unor arte inimaginabil de tainice. Şi de eficace, mai ales...

— Să fim serioşi, domnule Nangi!

— Gândiţi-vă puţin la atacul asupra dumneavoastră şi a domnului Linnear. A fost ceva neobişnuit în el? Aţi fost depăşită fizic cu mare dificultate sau cu relativă uşurinţă? Gândiţi-vă la cum au fost ucişi cei doi doctori. Chiar nu aţi sesizat nimic neobişnuit în legătură cu metodele folosite de omul acela?

— Asta da, totul a fost neobişnuit, admise Tomi. Însă pentru mine nimic nu e nou. Cred că aţi fi surprins de ciudăţeniile care-mi pică pe masă în fiecare zi. Asta e munca mea, domnule Nangi, zise ea luând un dosar şi deschizându-l. Uitaţi-vă la asta, de exemplu. Cronica tragică şi mai ales bizară a lui Mariko, o dansatoare de la *Calea de Mătase*, ştiţi dumneavoastră, unul din acele saloane tokudashi. O fată tânără şi frumoasă. Cândva. Acum, uitaţi-vă la ea.

Şi arătă cu degetul spre fotografiile cu cadavrul atât de ciudat jupuit al lui Mariko.

Tomi alesese acest dosar poate din cauza stării ei sufleteşti, sau poate considerase că e ridicol ca acest gentleman fără un ochi să aibă pretenţia de a-l urmări pe suspectul ei. Se gândise că trebuie să-l şocheze, deşi în conformitate cu ordinele lui Senjin, dosarul ar fi trebuit clasat şi arhivat.

Spre surprinderea ei, şi mai apoi spre părerea ei de rău, Nangi nici nu clipi şi nici nu tresări la vederea groaznicelor fotografii. În schimb, împunse cu degetul spre un pasaj din raportul ei iniţial.

— Asta ce e?

— Oh, e transcrierea unei note scrise de mână pe care am găsit-o îndesată în gura lui Mariko. E scris cu sângele ei: „AR FI PUTUT FI SOŢIA TA".

— Pot să văd originalul?

Tomi ridică din umeri şi întoarse foile până la sfârşitul raportului, unde erau ataşate cele câteva corpuri delicte adunate. Îi întinse lui Nangi o foaie de hârtie şi îl urmări intrigată cum o întoarce când pe o parte, când pe alta.

— Hârtia e perforată, spuse el.

— Am observat.

— Vreau să spun că a fost pătrunsă de instrumentul cu care au fost scrise cuvintele, precizâ el arătând cu degetul. Uitaţi-vă aici... şi aici, la semnele verticale. Interesant. Se poate vedea imediat că textul nu a fost scris cu o pensulă. Şi se pare că nu s-a folosit nici stilul normal.

Se uită la Tomi şi privirea singurului lui ochi o făcu să se simtă descumpănită.

— Cred că acelaşi instrument care a jupuit-o pe fata asta, Mariko, a fost folosit şi la scrierea cuvintelor.

— Da? întrebă Tomi, fără să înţeleagă la ce ar fi putut folosi concluzia asta.

Nangi puse cu grijă hârtia pe masă.

— Nu pricepeţi?

— Să pricep ce?

Nangi tăcu o clipă, apoi continuă.

— Spuneţi-mi, doamnă detectiv Yazawa, ce sens au pentru dumneavoastră cuvintele „AR FI PUTUT FI SOŢIA TA"?

— E un mesaj, spune Tomi, care trecuse prin hârtiile astea de nenumărate ori, aşa că le cunoştea aproape pe dinafară. Desigur că e adresat cuiva care avea o legătură cu Mariko.

— Cuiva? Cui?

— N-am... n-am reuşit să aflăm despre cine ar fi vorba. Însă în mod evident e vorba de cineva cu care Mariko se... se întâlnea.

— Aha, spuse Nangi. Acum înţeleg.

— Înţelegeţi? Ce anume? făcu Tomi, din ce în ce mai mirată.

— Acum o clipă aţi numit acest pergament însângerat un mesaj.

Tomi dădu din cap cu certitudinea pe care i-o dădea calitatea ei de poliţist.

— Aşa şi e, spuse ea.

— Nu, zise Nangi. E un avertisment. „AR FI PUTUT FI SOŢIA TA" e scris cu sânge, iar pentru asta s-a folosit o lamă de oţel. Ce credeţi ca înseamnă? Ameninţarea se află chiar aici. E mult mai mult decât o insinuare. Părerea mea este că... Îmi cer scuze că trebuie să vă spun asta, dar atenţia dumneavoastră s-a concentrat într-o direcţie greşită. Dansatoarea, Mariko, e pur şi simplu victima în cazul acesta, şi nicidecum ţinta. Gândiţi-vă: Mariko n-a fost ucisă într-un acces de furie sau de gelozie. Moartea ei a fost o mutare de şah bine calculată, care face parte dintr-o strategie mai amplă. Acest avertisment „AR FI PUTUT FI SOŢIA TA", a fost adresat unei persoane. Acesta ar trebui să fie cel asupra căruia să vă concentraţi atenţia, domnişoară Yazawa. Mariko a fost doar un pion folosit pentru a se exercita presiuni asupra acestui individ. De ce? Şi mai întâi de toate: cine e individul?

Fără să se grăbească, Tomi puse mesajul înapoi în dosar. Era

supărată. Nu pe Tanzan Nangi, care de altfel nu făcuse decât să scoată în evidență adevărul. Era supărată pe ea însăși pentru că nu fusese în stare să vadă ceea ce acum, analizând lucrurile retrospectiv, devenea mai mult decât evident. Fusese atât de impresionată de soarta înfiorătoare a bietei fete încât nu reușise să cuprindă cu privirea întreaga imagine. Privise prea de aproape această enigmă compusă din piese disparate și pusese prea mult suflet, transformând obiectivitatea în subiectivitate.

Prezentându-i cazul Mariko, plănuise să-l sperie puțin pe Nangi și să-l facă să-i piară cheful să se mai joace de-a detectivul. Și când colo, el îi dăduse dintr-o mișcare toată strategia peste cap, convingând-o fără putință de tăgadă de inteligența și puterea lui de intuiție.

— Cum vreți, zise ea aproape în șoaptă.

Sensei-ul ei de aikido o învățase să respecte pe cei care puteau s-o învingă. Se înclină puțin și adăugă aproape cu sfială în glas:

— Spuneți-mi exact ce doriți să știți.

Nicholas auzise de *tanjiani* de când era mic, dar refuzase să creadă în existența lor, pur și simplu din spirit de autoconservare. Cu ani în urmă, pe când era tânăr, Cheong îi spusese:

— Nicholas, tatăl meu, So Peng, a avut mulți copii, dar lucru ciudat, toți au fost băieți. Când m-a adoptat aveam trei ani. În mod normal ar fi trebuit să mă simt nu știu cum printre atâția masculi – aveam șapte frați – dar So Peng m-a făcut el însuși să mă simt altfel decât până atunci. Era un om cu totul și cu totul neobișnuit.

Nicholas ascultase cu atenție, știind că mama lui era maestră a adevărurilor spuse doar pe jumătate. Pentru ea, „cu totul și cu totul neobișnuit" însemna superlativul absolut.

— Bunicul tău și-a făcut educația în multe locuri și în multe feluri. Școala a făcut-o în Singapore, Tokio și Pekin. Vorbea foarte curgător toate limbile și dialectele folosite în partea asta a Asiei. Până să intru eu în familia lui, a făcut comerț cu copra în Maldive și din asta a făcut prima oară avere, risipind-o în hărțuieli cu vânătorii de rinoceri din Borneo și cu pirații din apele insulelor Celebe. Pe urmă a forat după petrol în Kalimantan și a făcut a doua oară avere. A săpat după cărbune și aur în Sumatra, deținând apoi efectiv toate plantațiile de cauciuc de acolo și păduri nesfârșite de tek, santal și abanos de la nord de Singapore. Dar înainte de toate, avea marea calitate de a înțelege. Asta făcea din el într-adevăr un om fără egal. Nu privea femeile ca pe niște sclave sau ca pe niște ființe inferioare. Pe măsură ce creșteam mă gândeam că asta se datora nenumăratelor călătorii pe care le făcuse. Dar când am ajuns la maturitate mi-am dat seama că înțelegerea pe care o manifesta pentru ceilalți venea de undeva din interiorul lui. Înțelegere pe care ar fi avut-o chiar și dacă ar fi trăit toată viața numai în Singapore. De la el vine în cea mai mare parte educația mea. Pe unde am locuit noi,

şcolile erau proaste şi în orice caz, So Peng a avut ambiţia şi capacitatea să mă înveţe el o mulţime de lucruri. Puteam să-l întreb orice şi el îmi răspundea întotdeauna bucuros. Deşi, îmi aduc aminte... Într-o zi l-am întrebat de ce toţi copiii lui erau băieţi. Nu mi-a răspuns nimic, dar s-a schimbat la faţă parcă cuprins de tristeţe şi i-au apărut riduri pe care nu le mai văzusem niciodată. Abia după luni de zile mi-a spus: „Ne aflăm într-o bătălie, tu şi cu mine. Ţie, Cheong, îţi voi dărui ce am eu mai de valoare. Nu câmpurile petrolifere sau plantaţiile de cauciuc, nici afacerile mele de export şi nici măcar proprietăţile. Toate astea sunt valori pământene şi de aceea pot fi cu uşurinţă controlate de fiii mei, care sunt toţi inteligenţi şi au o judecată sănătoasă. Bătălia asta în care suntem noi doi angajaţi, va continua încă mult timp după ce noi vom fi praf şi pulbere. Aşa trebuie să fie. Asta este *karma*. Cândva am avut şi eu fete şi credeam că o să mi se alăture în bătălia mea, dar acum, spre durerea mea, ele nu mai sunt. Te am însă pe tine. Tu eşti bucuria şi salvarea mea. Tu vei continua lupta, iar mai târziu o va face copilul tău." Eram tânără pe atunci şi cuvintele lui m-au speriat. „Dar tată, i-am spus, vreau să am mulţi copii. Sunt sigură, simt asta, că şi cel cu care mă voi mărita va vrea mulţi copii." La care So Peng mi-a răspuns: „Tu îţi vei face datoria, Cheong. Vei da naştere unui copil. Dar va trebui să te mulţumeşti cu atât, căci el va fi cel ales. Bătălia începută de atât de mult timp o va termina el." „Va fi victorios faţă de *tanjiani*?" l-am întrebat eu. „Asta nu pot să-ţi spun. Nici o fiinţă omenească nu poate şti cum se va termina o astfel de poveste, nici chiar o fiinţă omenească aşa cum suntem noi doi."

Cuvintele ei îl înspăimântaseră pe Nicholas. „De ce-mi spui toate astea, Mamă?" o întrebase el plângând.

Văzându-i privirea înfricoşată, Cheong îl trăsese la pieptul ei şi îl legănase încet. Nicholas îi auzise inima şi îi simţise căldura strecurându-se în el, dizolvându-i teroarea care-l înlănţuise. „Ca să te pregătesc pentru furtuna care va veni, dragul meu, răspunsese ea. Fiindcă vreau să te poţi folosi de toate avantajele pe care pot eu să ţi le ofer."

Toate acestea şi le aminti Nicholas în timp ce se uita la cadavrul lui Kyoki. Nu-şi putea desprinde privirea de la tabloul acesta cutremurător. Un semn rău, ştia bine, o nouă alunecare spre străfundurile lui *Shiro ninja*. Avusese sentimentul cumplit că dacă stă mai aproape de Kyoki, acesta va reuşi cumva, chiar şi de dincolo de moarte, să găsească o cale ca să-l salveze.

O nebunie.

Ştia că e o nebunie şi totuşi se agăţa de speranţa dementă a salvării şi renaşterii prin proximitate. Apoi, ca prin vis, se văzu îngenuncheat ca un poc㠃it lângă cadavrul jupuit, cu fâşiile lui înspăimântătoare de piele aşezate cu atâta migală. Era un tablou atât de nebunesc încât înţelese că era definitiv pierdut. Se îndoi din mijloc până când fruntea îi

atinse coapsele. Mintea lui refuza să cuprindă situaţia dezastruoasă în care se afla. Fără *Getsumei no michi* care să-l ghideze era cu totul în voia valurilor. Asta îi aduse în minte o altă amintire, cea a lui Kansatsu-*san*, primul lui sensei de *ninjutsu*.

Nicholas fusese asmuţit împotriva vărului lui, Saigo, într-o întrecere în dojo-ul de la şcoala de *ninja* a lui Kansatsu. În prima lor întâlnire, Nicholas îşi învinsese vărul şi deoarece Saigo era mai vechi la dojo, şi deci mai avansat, înfrângerea îl făcuse să-şi piardă din prestigiu nu numai faţă de colegii lui, ceea ce ar fi fost oricum destul de rău, ci şi în ochii lui Kansatsu.

Saigo nu-i iertase niciodată lui Nicholas acel afrond şi încercase mereu după aceea să-l umilească prin orice mijloace. Apoi tatăl lui Nicholas, colonelul Linnear, îl ucisese pe tatăl lui Saigo şi astfel dorinţa de răzbunare fuseseră pecetluite în sânge pentru generaţii. Atât de mult timp pentru un singur sfârşit!

La fel ca în partea întunecată a lui Go Rin No Sho, „Cartea celor cinci inele", ghidul antic al artelor marţiale scris de Miyamoto Musashi, pe care Nicholas îl studiase la îndemnul lui Kansatsu de la prima lor întâlnire în dojo. Iar când Kansatsu îl întrebase ce crede despre filozofia găsită în paginile cărţii, Nicholas îi spusese: „E vorba de o dihotomie. Pe de o parte e clar că puritatea ei este scopul cel mai înalt şi forţa cea mai măreaţă. Pe de altă parte, filozofia are un aer de monomanie, de idee fixă. Şi în mod intrinsec, în asta se ascunde ceva periculos.

Nu ştia ce avea să se întâmple, dar se poate să fi vorbit aşa gândindu-se la Saigo.

Kansatsu-*san*, cu părul lui scurt şi ţepos şi deja alb – deşi nu putea avea mai mult de patruzeci de ani – îl învăţase pe Nicholas *haragei*, artă mai veche decât *Getsumei no michi*. Între ei se înfiripase o legătură, dar una stranie, fără îndoială. Saigo îl învinsese pe Nicholas la Uteki, într-o demonstraţie pe nume Picătura de ploaie, o metodă urâtă de a-ţi scoate adversarul din luptă plecând dintr-o poziţie cu faţa în jos folosind nişte lovituri atât de mărunte încât acesta nu-şi dă seama de efectul lor decât atunci când e scos definitiv din luptă. După aceea, Nicholas fusese chemat să studieze în dojo cu Kansatsu. Se aşteptase la un sensei care să-i înţeleagă sentimentele, nu atât umilinţa înfrângerii suferite ci mai ales aceea de a fi fost învins de vărul lui, care începuse deja să-şi bată joc de el în văzul tuturor.

Nicholas mai simţea încă amărăciunea pe care i-o pricinuise Kansatsu nedând nici un semn că ar înţelege rănile din sufletul lui.

În schimb, sensei-ul se lansase într-un discurs filozofic din care Nicholas nu înţelesese pe moment decât că nu avea nici o legătură cu calvarul prin care trecea el.

Întunericul şi lumina, spusese Kansatsu, nu sunt aşa cum vor toţi să te facă să crezi, două feţe ale aceleiaşi monezi. Întunericul şi lumina

sunt două sfere separate. Sunt precum cele două bare paralele ale unei scări care au ajuns să se apropie foarte mult una de alta. La un anumit punct în timp, devine extrem de uşor să sari de pe una pe alta. Întunericul este diferit de lumină fiindcă amândouă sunt guvernate de legi diferite. Şi se pare că numai cei ce se agaţă de întuneric şi au învăţat să se folosească de el înţeleg toate astea – fiind astfel la rândul lor folosiţi de puterile întunericului.

Kansatsu, aflat în întuneric, la fel ca un zmeu ridicat în câmpie, sau ca un liliac agăţat de grindă...

Vezi tu, Nicholas, cei aflaţi în lumină nu sunt fără prihană. Mulţi cred că virtuţile lor le acoperă defectele. Alţii sunt atât de mândri de iscusinţa lor în a guverna lumina încât sunt absolut siguri că locul lor în lumea asta e undeva deasupra celor aflaţi în întuneric. Şi credinţa asta e păcatul lor. Orgoliul duce la decăderea tuturor eroilor, Nicholas. Dacă vrei să reţii măcar un singur lucru din câte te învăţ eu, asigură-te ca ăsta să fie.

Nicholas înţelegea acum că mare parte din disperarea lui îşi avea rădăcinile în propriul lui orgoliu, căci în pofida învăţămintelor lui Kansatsu căzuse în capcana celor orgolioşi. Considerându-se un erou, devenise un adept fanatic al acestui concept. Acum, că fusese despuiat de puterile lui, nu mai putea fi erou, şi nemaiavând această cârjă, pica în abis. Cădea prin pâcla de aburi. Cădea. Cădea fără sfârşit...

Săltă capul şi concentrându-şi eforturile, se îndepărtă de rămăşiţele lui Kyoki, *tanjiani* ucis, şi începu să-şi rotească privirile şi să caute cu atenţie prin cameră.

Numai că nu ştia nici el ce trebuia să caute. Poate că încă se mai agăţa de acea idee absurdă, că *tanjiani* Kyoki îl va putea ajuta chiar şi de dincolo de moarte. Era ceva absurd, dar simţea că nu trebuie să plece de la castel înainte de a fi cercetat toate culoarele şi încăperile. *Tanjiani* erau doar recunoscuţi ca fiind extrem de legaţi de clanul lor. Dacă Kyoki avea prieteni, sau familie, cu siguranţă că şi aceştia îl cunoşteau pe el. Şi era posibil să existe anumite dovezi despre existenţa lor, undeva prin încăperile private ale lui Kyoki.

Scotoci prin birou şi printr-un alt tansu din camera în care se afla. Deasupra era agăţat un pergament delicat pe care o mână iscusită caligrafiase: „Tunetul / Într-o zi senină / Te-ndeamnă cu gândul spre casă."

Pe tansu se afla o cutie pentru scris admirabil lăcuită, piesă de artă din secolul optsprezece. Nicholas o deschise şi, negăsind în ea nimic, o sfărâmă. Nu stătea să admire manopera, oricât ar fi fost aceasta de minunată, ci trebuia să vadă dacă nu era vorba de pereţi dubli, aşa că examină cu grijă fiecare fragment. Nimic. Luă apoi o vază din ceramică, o răsturnă scuturând-o bine, dar nu găsi înăuntru decât o frunză uscată. I se păru totuşi că ar mai fi putut fi ceva şi aprinse o lumânare, uitându-se

pe fundul vazei. Iarăşi nimic.

Puse lumânarea într-un sfeşnic de piatră de pe tansu şi se aplecă să examineze interiorul cufărului, căutând un presupus fund fals sau un perete dublu. Nici aici nu găsi nimic.

Oftă adânc şi se îndreptă de mijloc. Deasupra, pergamentul caligrafiat părea să plutească mai departe pe peretele de piatră. Dar acum parcă arăta altfel, parcă uşor pătat. O zonă ceva mai decolorată? Dar cu siguranţă că adineauri nu fusese acolo.

Se uită mai atent, apropiind lumânarea de hârtie. Şi, cu emoţie crescândă, văzu cum căldura flăcării lumânării producea o reacţie chimică. Litere până acum invizibile începeau să apară, supraimprimate peste *kisho*, ideograma pentru „gândul la acasă".

Citi: „*Genshi, fratele meu. Războinicul Negru. Hodaka.*"

Şi-şi zise: Doamne Dumnezeule, nu Jandarmul.

Dar desigur că despre el trebuia să fie vorba. Războinicul Negru era locul unde la vârsta de paisprezece ani murise Nicholas Linnear.

— Înainte de a vă permite să mă chestionaţi, îi spuse Tomi lui Nangi, vreau să înţelegeţi că nu cred un cuvânt din câte mi-aţi spus în legătură cu interesul pe care-l manifestaţi faţă de uciderea doctorului Hanami. Întâmplător, cunosc destule lucruri despre Nicholas Linnear şi-mi dau seama că-şi poate aminti tot atâtea amănunte despre întâmplare ca şi mine, dacă nu chiar mai multe.

Nangi aprobă dând din cap.

— Îmi cer scuze, dar ce-am spus eu în legătură cu starea de şoc în care se află Linnear-*san* e adevărat. Numai că nu de asta e vorba acum: sunt sigur că îşi aminteşte în detaliu întâlnirea lui cu *tanjiani*, dar în momentul de faţă nu-mi poate fi de nici un ajutor.

Tomi îşi aminti că avea ordin de la Senjin să afle unde poate fi găsit Nicholas, aşa că adăugă cu indiferenţă prefăcută:

— Păstraţi în momentul de faţă legătura cu doamnul Linnear?

— Nu.

— Ştiţi unde se află?

— Nu.

Tomi păru sceptică, deşi se silea să nu arate.

— Nangi-*san*, trebuie să vă spun că cei din departamentul meu sunt foarte îngrijoraţi în privinţa lui din cauza ameninţării din partea Armatei Roşii.

— Lăsaţi la o parte ameninţarea Armatei Roşii, spuse Nangi. N-a fost decât un şiretlic folosit de *tanjiani* pentru a vă distrage atenţia de la adevărata ameninţare.

— Şeful meu nu consideră c-a fost un şiretlic. Ameninţarea a parvenit exact printr-un mesaj ultrasecret al Armatei Roşii decodificat de specialiştii noştri.

— Nu mă îndoiesc că pare original, zise Nangi. Totuşi, cred că superiorul dumneavoastră...ăăă... cum se numeşte...

— Căpitanul Omukae, comandant al diviziei criminale.

— Ei bine, în cazul ăsta, cred că domnul căpitan Omukae a fost indus în eroare. Nu există nici un motiv pentru care Armata Roşie să vrea să-l asasineze pe Nicholas Linnear.

Tomi se gândi o clipă.

— Spuneţi-mi, Nangi-*san*, presupunând că aţi şti unde se află acum Nicholas Linnear, mi-aţi spune?

— Dragă detective Yazawa, credeam că am convenit să-mi spuneţi tot ce ştiţi despre *tanjiani*.

Tomi scutură din cap.

— Şi eu aş vrea foarte mult s-o pot face, zâmbi ea trist. Însă trebuie să înţelegeţi că eu desfăşor în prezent nişte investigaţii. Dacă aş considera că aveţi o informaţie şi că mi-o ascundeţi în mod deliberat, aş putea să vă citez ca martor sau chiar să vă declar suspect. În orice caz, v-aş putea garanta că vă veţi petrece foarte mult timp în clădirea asta răspunzând la întrebări. Mult mai mult timp decât aţi dori dumneavoastră.

— Înainte de toate, spuse Nangi netulburat, mă aflu în negocieri cu Kusunda Ikusa. Nu cred că Nami ar aprecia arestarea mea, indiferent de părerile şi se atitudinea dumneavoastră.

Câteva clipe îşi aruncară unul altuia priviri de gheaţă.

— Bine zise Tomi în cele din urmă. Ne-am încrucişat săbiile şi unde am ajuns? Desigur că fiecare din noi are câte ceva util pentru celălalt. Poate chiar foarte util, nu credeţi?

Nangi încuviinţă dând din cap.

— E foarte clar, zise el, înţelegând momentul dificil prin care trecea interlocutoarea lui.

Ştia că ar fi fost o greşeală să o lase să înţeleagă cât de important era pentru el să primească informaţii despre *tanjiani*. Pe de altă parte avea senzaţia că risca să piardă un posibil aliat preţios. Şi totodată, informaţii care s-ar fi putut dovedi importante.

— Eu ştiu doar atât, spuse el. S-ar putea să existe vreo legătură între *tanjiani* şi Nicholas Linnear, care, după cum sunt convins că aţi fost informată de calculatoarele dumneavoastră, e un *ninja*. Aceşti *tanjiani* sunt şi ei nişte *ninja*, dar mai deosebiţi, foarte specializaţi şi foarte periculoşi. Artele marţiale în care sunt antrenaţi sunt mai primitive şi mai puternice decât cele ale unui *ninja* obişnuit. Un *tanjiani* e un duşman mult mai periculos decât vă puteţi închipui.

Nangi făcu o pauză pentru a o lăsa pe Tomi să se convingă că el încerca să-i prezinte ideile cât mai obiectiv cu putinţă, apoi urmă:

— Nu ştiu sigur, dar am impresia că acest *tanjiani* e într-un fel legat de trecutul lui Linnear-*san*. Dacă e aşa, puteţi înţelege nerăbdarea

mea de a-i afla identitatea. Răzbunarea nu poate fi împlinită prea uşor. Cred că moartea lui Linnear-*san* este pentru *tanjiani* doar obiectivul final, cel imediat trebuie să fie altul. Dacă i-aş afla identitatea, aş avea o şansă să intuiesc strategia lui şi să stabilesc mijloacele prin care s-o pot contracara.

Tomi cugetă un timp la cele auzite.

— Dacă nu l-aş fi întâlnit eu însămi pe *tanjiani*, dacă n-aş fi auzit ce i-a spus domnului Linnear, aş fi crezut că povestea dumneavoastră e prea fantastică pentru a fi crezută, zise ea urmărindu-l cu privirea pe Nangi ca pe un rival într-o competiţie. În regulă, cred că putem încheia o anumită înţelegere, continuă ea. Deci voi considera un avertisment ceea ce mi-aţi spus despre vicleşugul acestor *tanjiani*. Am deja prea multe drumuri înfundate în activitatea mea ca să-mi permit s-o mai adaug şi pe asta, mai ales că se referă la ruşi. E clar că e un lucru de competenţa comandantului Omukae.

Se aşeză mai confortabil în scaunul din spatele biroului ei.

— Mai doriţi ceai? Nu? Atunci ce vă pot spune eu despre atac şi nu v-a spus-o deja domnul Linnear?

— L-aţi văzut la faţă pe *tanjiani* ?

— Nu.

— Era bărbat sau femeie?

— Bărbat.

— E o impresie sau o realitate?

Tomi se gândi o clipă.

— La început l-am observat ca pe o umbră. A pătruns prin fereastră ca o săgeată trasă dintr-un arc. Trebuie să fi fost agăţat pe undeva pe-afară şi felul în care s-a îndreptat şi a intrat... Atâta forţă... era bărbat, nu încape nici o îndoială!

— Pe urmă ce s-a întâmplat?

— Am scos arma... sau mai bine zis am încercat s-o scot. S-a năpustit în mine atât de rapid... incredibil de rapid! M-am izbit de perete şi am rămas acolo ameţită, dar am observat că nu pe mine mă voia, ci pe domnul Linnear.

— Aveţi impresia că ar fi putut să-l ucidă pe Linnear-*san*? o întrebă Nangi.

— Da.

— Dar n-a făcut-o.

— Nu.

— Aveţi vreo idee de ce?

— Mi s-a părut că... nu ştiu, dar cred că n-a vrut să-l omoare, sau mai bine zis nu atunci. Poate s-a gândit că ar fi prea uşor şi că n-ar vrea să se termine aşa repede.

— Din nou vă întreb, e doar o impresie sau s-a întâmplat ceva deosebit care să vă facă să gândiţi astfel?

— E drept, un timp am zăcut aproape inconştientă. Dar îmi amintesc că într-un timp am deschis ochii şi l-am văzut pe individ trăgându-l pe domnul Linnear de la fereastră: Dacă mori acum, dacă mori prea uşor, n-ai să înţelegi niciodată. Sunt sigură că am auzit cuvintele astea.

Nangi rămase perfect nemişcat.

— Sunteţi sigură că aţi auzit bine? spuse el în cele din urmă.

— Îmi amintesc, da... Deşi cred că de fapt a zis mai multe, dar poate că asta-i doar o impresie. Eu încercam tocmai atunci să-mi apuc din nou arma şi cred că am căzut din nou pe spate. Auzeam un sunet ca un bâzâit, sau ca un râs înfundat. Îmi adunasem toate puterile ca să ajung la pistol, dar durerea m-a copleşit din nou şi nu-mi mai amintesc nimic din ce s-a întâmplat pe urmă, decât că m-am trezit la spital în salonul pentru urgenţe.

Încercă să citească expresia de pe faţa lui Nangi.

— Aveţi idee ce-a vrut să spună *tanjiani* cu asta?

Nu, Nangi n-avea nici o idee, sau cel puţin nu înţelegea sensul unor asemenea cuvinte. Dar dovezile se adunau. Probabilitatea ca *tanjiani* să fi avut o strategie pe termen lung devenea din ce în ce mai sigură. Iar această strategie avea al naibii de mult sens.

Nangi ar fi avut mare nevoie de părerea de specialist a lui Nicholas. Fără el, ameninţarea care plana asupra kobun-ului care producea cipul *Sphynx*, devenea şi mai acută. Soarta întregii organizaţii Sato International era în pericol. Nangi avea nevoie de mintea agilă a lui Nicholas pentru a descurca ghemul acesta încâlcit, însă Nicholas fusese îndepărtat cu multă abilitate. Nu era mort, era mai rău decât atât: era viu, dar neputincios şi de negăsit. Desigur, putea fi doar o coincidenţă, dar...

Nangi ştia că nici el şi nici Nicholas nu aveau vreo şansă de succes împotriva *tanjiani*. Aveau nevoie unul de altul, dar strategia inamicului îi despărţise ireparabil: Nicholas, în starea în care se afla, era total nefolositor pentru Nangi. Şi cu fiecare oră, creştea şi ameninţarea asupra *Sphynx*-ului.

Brusc, Tomi ridică privirea speriată şi ţâşni în picioare:

— Domnule comandant Omukae!

Senjin, care intrase să lase câteva dosare, se înclină ţeapăn şi ceremonios, apoi repetă gestul când Tomi i-l prezentă pe Nangi.

— Aceste dosare necesită neîntârziata dumneavoastră atenţie, se întoarse el spre Tomi. Vă rog să aveţi pregătite concluziile mâine dimineaţă.

Uitându-se la amândoi, Nangi le observă privirile. Se împleteau aproape material, parcă în straturi sidefii precum cele din interiorul unei scoici. Ghici la Omukae un fel de sfială, ciudată la un comandant de divizie din poliţia metropolitană, şi simţi totodată la el o acută lipsă de *hara*, energie interioară. I se păru că Omukae îşi masca intenţionat o

anumită trăsătură personală foarte importantă, dar pentru moment era mai preocupat de Tomi. Nu încăpea nici o îndoială că tresărirea bruscă și haotică a spiritului ei fusese cauzată de prezența lui Omukae. Bănui că cei doi ascundeau ceva, poate o legătură amoroasă, ceea ce ar fi explicat reacțiile lor extreme: legăturile de asemenea natură între șef și subaltemă erau interzise.

Senjin își luă politicos la revedere.

— La ce vă gândiți? întrebă Tomi după ce rămaseră singuri.

Interesant, își spuse Nanji. Desigur că Omukae a avut și asupra mea o anumită influență.

Făcând un efort, își îndreptă din nou gândul spre Nicholas și spre *tanjiani*.

— Morțile celor doi doctori conțin mai multe întrebări decât răspunsuri, spuse el. De pildă, pare evident că doctorul Hanami a fost ucis pentru a-l determina pe Nicholas să se întoarcă în cabinet. Dar de ce a fost ucis doctorul Muku? Care e locul lui în scenariul ăsta?

— Poate că a auzit cum s-a comis prima crimă, sau...

— Cei doi doctori se cunoșteau? Sau aveau pacienți comuni?

— Mai mulți, spuse Tomi. Se pare că Hanami recomanda unora dintre pacienții lui să fie consultați de doctorul Muku, psihologul, înainte și după intervenția chirurgicală. Dar nu cred că poate ieși ceva de aici. I-am verificat chiar eu pe toți.

— Atunci ar fi mai sigur să considerăm că *tanjiani* reprezintă veriga dintre ei. El îi cunoștea pe amândoi.

— Sau, spuse Tomi, *tanjiani* îl cunoștea doar pe doctorul Muku. În definitiv, dacă ținta lui era domnul Linnear, nu i-a fost greu să afle că fusese operat de doctorul Hanami.

— Prea multă vorbărie, spuse Nangi ridicându-se. Prea multe speculații. În momentul ăsta n-avem nimic solid de care să ne agățăm. Trebuie să găsim ceva cert.

— Dacă acest *tanjiani* e numai pe jumătate atât de inteligent pe cât pretindeți, spuse Tomi, trebuie că deja a șters absolut toate urmele care puteau duce la el.

— Poate, zise Nangi. Dar cred că a sosit timpul să vedem cât e de inteligent.

Shisei nu voia să-l părăsească pe Cotton Branding, dar era obișnuită să tot fie înlănțuită, așa că se supuse. Ar fi fost ceva de neconceput să se răzvrătească. Suferința nu era pentru ea o noutate, căci fusese dintotdeauna în viața ei un element nelipsit, la fel de prezent ca respirația sau hrana. N-ar fi vrut ca Branding să o însoțească înapoi la Washington, așa că trebuia să născocească o poveste ca să poată pleca singură.

Erau la *Lobster Roll*, restaurantul în aer liber din Napeague unde

luau de obicei masa. Shisei se întoarse la masa lor şi se aşeză în faţa lui Branding, părând foarte îngrijorată şi concentrată.

— S-a întâmplat ceva? întrebă el.

— Sunt chemată la birou la Washington.

— Când?

Shisei avu grijă să nu se uite în ochii lui.

— Cel mai târziu mâine, spuse ea, lăsând liniştea să se împrăştie între ei ca o pată.

Apoi ciuguli cu un aer absent din farfurie. Nu avea deloc poftă de mâncare, dar ştia că Branding o observă cu atenţie. Lui nu-i scăpa nimic legat de ea, îi urmărea stările sufleteşti aşa cum alţii studiază fazele lunii, vădind o putere de pătrundere care uneori o înspăimânta.

Teama ei nu-şi avea rădăcinile în atenţia asta exagerată manifestată de el, cum s-ar fi întâmplat altor femei aflate în postura asta. Era obişnuită, sau cum ar fi zis alţii, chiar se simţea nespus de bine. Se temea fiindcă ajunsese să se bazeze prea mult pe sentimentele lui faţă de ea. Nu prea credea în tăria acestor sentimente şi de aceea gândul că începuse să depindă de ele devenea de-a dreptul periculos. Agăţându-se de o iluzie, Shisei se simţea slabă şi vulnerabilă. Asta fusese antrenată atâţia amar de ani să facă altora. Acum se întorcea roata. Senzaţia acută că trăia într-o lume întoarsă pe dos era din ce în ce mai neliniştitoare.

Branding îşi termină berea.

— Nu ţi-e foame? întrebă el.

Shisei zâmbi şi dădu farfuria la o parte.

— Ia. Mănâncă-le tu.

Îi urmări lui Branding mişcările mâinilor şi ale degetelor în timp ce ciugulea bucăţică după bucăţică din molusca friptă. Îşi propti capul în pumni.

— Îmi place să te privesc cum mănânci, spuse ea.

— Zău? zise Branding vizibil surprins, de parcă nimeni nu i-ar mai fi spus aşa ceva niciodată. De ce? întrebă el.

— Mâncatul e ceva atât de primitiv, răspunse ea. Ca şi regulatul. Ştii cât de multe poţi spune despre cineva numai privindu-l cum mănâncă? E ca şi când ai vedea un film despre copilăria lui, despre cum a fost crescut şi educat.

— Nu zău! Chiar aşa? zise el sceptic. Şi cum am fost eu crescut şi educat, de exemplu?

— Ţi-ai iubit mama, spuse Shisei. Îmi imaginez că şi ea mânca la fel ca tine, cu îmbucături precise şi cu multă poftă. Tatăl tău ori era indiferent faţă de mâncare, ori îi plăcea mai mult să bea.

Branding simţi cum i se pune un nod în stomac. Se opri imediat din mâncat şi Shisei începu să râdă.

— Arăţi de parcă ai fi la consult la psihiatru, zise ea.

— Altceva mai ai? comentă el cu buzele strânse.

— Mmmda, continuă Shisei ca şi când nu l-ar fi observat cât de încordat era. Ai cel puţin doi fraţi sau două surori. Ştiu asta nu numai pentru că ţie îţi place să împarţi, ci şi după felul în care o faci. Trebuie să fi fost cel mai mare dintre fraţii tăi.

— Am fost, spuse el privind-o fix. Şi tot ce-ai spus e mai mult sau mai puţin adevărat.

— Eu nu greşesc niciodată, zise Shisei zâmbind.

— Nu cumva eşti transcedentală...

Shisei îi remarcă slaba inflexiune interogativă din voce.

— Nu, răspunse ea ştiind că asta voia el să audă. Sunt doar un observator atent şi fin al condiţiei umane.

— Bun, zise scurt Branding ştergându-şi buzele cu un şerveţel de hârtie pe care-l folosi mai mult ca să câştige timp ca să se reculeagă. Acum ştii despre mine mai multe decât ştiu eu despre tine.

Shisei scutură din cap.

— Nu-i adevărat. Eu nu ştiu nimic secret despre tine, pe când tu îmi cunoşti unicul meu secret.

Cook ştiu că ea se referea la giganticul păianjen răsfirat pe spatele ei. Era dificil de conceput, văzând-o aşa îmbrăcată, că tatuajul era de fapt acolo, pigmentându-i pielea în multe nuanţe.

— Dar nu ştiu nimic despre el sau despre felul în care ai ajuns să-l ai.

— E timpul să plecăm, spuse ea repede, dezlipindu-şi ochii de ai lui.

— Shisei!

Branding îşi puse palma peste mâna ei, oprind-o.

— Îmi pare rău că te-am supărat.

— Cook!

Shisei îşi întoarse palma cu faţa în sus şi şi-o presă în a lui.

— Nimic din ce faci tu nu mă poate supăra.

Îl privi în ochi ca şi când ar fi studiat ceva ce numai ea putea vedea.

— Dacă vrei, am să-ţi povestesc totul, spuse ea. Când mă-ntorc de la Washington.

Branding nu avea de loc de gând să piardă atâta timp. De fapt, descoperi că nu voia să piardă deloc.

— Şi când o să fie asta?

Tăcerea ei îi dădu însă răspunsul de care se temea.

— Am o idee, zise el. Ce ce nu mi-aş scurta vacanţa? Încep să nu mai am astâmpăr aici. Şi mi-ar face şi bine să mă întorc. Oamenii de la Institutul Johnson mă vor înapoi ca să-mi prezinte progresele pe care le-au făcut la proiectul Hive. Mai sunt şi nişte proiecte de lege pe care trebuie să le analizez şi un dineu pe la sfârşitul lunii de la Departamentul de Stat în onoarea cancelarului german. E una din cele mai importante

dintre interminabilele afaceri politice care fac Washingtonul să se învârtă în jurul axei sale de putere.

— Dar cum rămâne cu senatorul Howe? Ziceai că ar putea folosi relația noastră împotriva ta.

Branding se aplecă peste masă și-și duse un deget la gură.

— Pe senatorul Howe lasă-mi-l mie, spuse el.

Shisei zâmbi.

Tarzan Nangi ascultase de nenumărate ori înregistrarea pe care o făcuse clandestin în timpul conversației lui cu Kusunda Ikusa de la *furo*-ul Shakushi. Acum știa pe dinafară fiecare replică, fiecare cuvânt și fiecare intonație subtilă, încărcată de sensuri. Stătea în ploaie la marginea parcului Ueno și, așteptând să sosească Ikusa, rememoră încă o dată discuția respectivă.

Ajunsese în parc cu câteva minute mai devreme pentru a se acomoda cu potecile meandrate, cu cireșii arcuiți pe deasupra capului, cu straturile ordonate de azalee și rododendroni pitici, pentru a putea pătrunde atmosfera și a se simți pe un teritoriu familiar. De multe ori, o asemenea atenție acordată detaliului constituia singurul avantaj pe care-l putea pretinde de la o situație potrivnică.

Încercă să alunge gândul că Kusunda Ikusa era altfel decât toți adversarii pe care îi întâlnise vreodată și încercă în același timp să se concentreze la înfruntarea care îl aștepta. În zilele scurse de la întâlnirea lor, Nangi reușise – sau cel puțin așa credea el – să găsească o rezolvare a dilemei, dar știa de asemenea că va trebui să fie al naibii de isteț pentru a-și putea acorda această infimă șansă de succes.

Văzu silueta masivă a lui Ikusa alunecând parcă pe asfaltul umed cu o ușurință demnă de un om subțire ca un țipar. Nangi avu nevoie de aproape treizeci de secunde ca să-și facă bătăile inimii să se mai potolească și pentru a putea începe să respire mai adânc. De acum lucrul cel mai important era să-și păstreze mintea cât se poate de limpede.

Cei doi se înclinară și schimbară saluturile rituale. Asta îl făcu pe Nangi să se simtă iritat și alarmat. Ikusa nu avea nici un motiv să mai treacă prin formalitatea asta încă o dată, doar dacă, își zicea Nangi, avea de gând s-o folosească tot ca pe o provocare deliberată.

Umbrelele lor se deschiseră la unison și porniră agale prin parc.

— Putem schimba locurile, spuse amical Ikusa. Desigur, numai dacă preferați.

Nangi nu luă în seamă referirea voalată la infirmitatea lui.

— Îmi place ploaia, zise el. Înviorează florile moleșite de căldura verii.

Ikusa încuviință, parcă recunoscând un retur reușit la un serviciu dintr-un meci de tenis.

— Am vrut să vorbesc cu dumneavoastră despre o situație care

s-a creat după ultima noastră discuție, spuse Nangi.

— În legătură cu *iteki*-ul Nicholas Linnear?

Când Nangi era chiar pe punctul de a face primul pas pe această potecă a relației dintre ei, simți cum inima ratează o bătaie, în ciuda pregătirii preliminare pe care o făcuse.

— Numai indirect, zise el. O dată ce voi reteza toate legăturile noastre cu Tomkin Industries, voi avea nevoie de ajutor pentru a conduce *kobun*-ul care fabrică *Sphynx*-ul.

— Dacă e să vă dau un sfat, atunci vă recomand să-l închideți, spuse Ikusa.

— Oh, aș face-o, zise Nangi, gândindu-se că și dacă ar fi trecut printr-un câmp minat, tot n-ar fi trebuit să fie mai precaut. De fapt asta era și intenția mea. Am simțit eu că nu-mi veți da nici o șansă.

— Sunteți foarte exact în presupunerea dumneavoastră.

— În acest scop, continuă Nangi, am declanșat o ultimă revizie contabilă la acest *kobun* și am descoperit că veniturile previzibile pentru acest an ajung la o cifră astronomică.

Discuția ajunsese la un moment crucial, așa că Nangi tăcu. Pe lângă ei treceră în grabă doi inși ce păreau oameni de afaceri, discutând aprins și vădit supărați și depărtându-se repede.

— Despre ce fel de cifră e vorba? întrebă Kusunda Ikusa, ca un rechin cu pielea alunecoasă țâșnind din adâncuri pentru a înșfăca momeala.

Ploaia curgea de pe marginile umbrelelor lor, căzând și plescăind pe betonul potecii pe care mergeau ei. Nangi îi comunică cifrele asupra cărora se hotărâse în prealabil.

Ikusa pufni zgomotos printre buzele țuguiate.

— Ar fi împotriva principiilor aflate la baza unei afaceri solide să închidem o firmă atât de rentabilă.

— La fel m-am gândit și eu, spuse Nangi umil. Dar ce pot face? Acolo toți experții sunt oamenii lui Nicholas Linnear. Spuneți-mi dumneavoastră ce trebuie să fac cu ei, adăugă el aproape sfios, ridicând din umeri. Știu că am o datorie de îndeplinit, oricât de odioasă aș considera-o eu.

Gura lui Ikusa se skimonosi într-un rânjet.

— Concluzia gândirii dumneavoastră nu mă interesează deloc Profiturile însă da. Ar fi o mare prostie să lichidăm *kobun*-ul care produce *Sphynx*-ul.

— Atunci cum să procedez?

Uriașul păru să se gândească puțin, iar Nangi parcă-i simțea spiritul vuind în căutarea unei soluții. Rămase tăcut, retrăgându-se parcă mai aproape de sol, unde aștepta la fel de nemișcat și răbdător ca o vulpe care și-a ochit prada.

— Iată ce propun eu, spuse Ikusa. Așteptați până angajați toți

oamenii cheie ai lui Linnear de la Tomkin Industries, şi apoi distrugeţi fuziunea pe care aţi făcut-o cu aceasta. Astfel veţi fi în situaţia de a produce de unul singur acest cip extraordinar.

Nangi îşi confecţionă o expresie care să arate că acordă o mare atenţie acestei idei ridicole. I se părea mai nimerit să nu-şi trădeze prietenul dacă putea să arunce asupra lui întreaga răspundere a dezmembrării afacerii lor comune.

— Desigur că sugestia dumneavoastră are valoare, dar cu permisiunea dumneavoastră aş dori să vă ofer o alternativă, spuse Nangi, luând apoi tăcerea celuilalt drept un răspuns afirmativ. Să-i las pe oamenii lui lui Linnear la locul lor, cel puţin pentru moment. Asta ar elimina pericolul unor sentimente de aversiune sau chiar al unor procese în instanţă, care ar putea duce la diminuarea profiturilor pe mai mulţi ani a *kobun*-ului care produce *Sphynx*-ul.

Îl lăsă pe Ikusa câteva clipe ca să digere ideea.

— În schimb, urmă el propun o nouă fuziune: *Sphynx*-ul, cu un *kobun* din afara *keiretsu*-lui meu, cu o companie care deţine experienţa şi managementul necesare producţiei de cipuri. Astfel personalul lor calificat va putea să deprindă treptat tehnologia *T-PRAM*-ului, fără să se trezească suspiciuni.

— Şi cu Linnear cum rămâne? E clar că n-o să lase problema fără să comenteze sau să protesteze în vreun fel.

— Când are să pună problema noii fuziuni, am să-i spun pur şi simplu că o dată cu creşterea veniturilor şi a cererii, a fost nevoie să ne gândim la extindere imediată. Şi de cum am să-l asigur că procentul lui din profit nu se va micşora, sunt convins că n-o să-i pese.

— Nu-mi place ideea cu rămânerea lui Linnear.

Tonul lui Ikusa fu atât de ferm şi de ameninţător încât pentru o clipă Nangi avu senzaţia că dăduse greş. Apoi, Kusunda continuă:

— Pentru ca propunerea dumneavoastră să poată fi acceptată, Nami va trebui să aleagă firma specializată în electronică. Astfel o să fim siguri de loialitatea celor introduşi în procesul de producţie.

— Aici am anticipat părerea dumneavoastră, spuse Nangi, scoţând din buzunarul de la haină o foaie de hârtie împăturită şi întinzându-i-o lui Ikusa. Mi-am luat libertatea de a schiţa o listă cu firme pe care le-am considerat potrivite.

— Nu cred că Nami va fi de acord ca dumneavoastră să dictaţi parametrii acestei operaţiuni, spuse Ikusa.

Nangi ridică din umeri.

— Înţeleg. Poate totuşi aţi putea să vă uitaţi la listă şi să-mi spuneţi unde am judecat greşit.

Propunerea îl măguli pe Kusunda. Îşi aruncă ochii pe foaia de hârtie şi parcurse rândurile de trei ori înainte de a spune cu o aparentă surpriză în glas:

— Întâmplător există aici o firmă pe care Nami ar considera-o acceptabilă. Nakano Industries se află pe propria listă a lui Nami cu *keiretsu* curate. Dacă-l puteţi convinge pe preşedintele acestei firme de binefacerile fuziunii, Nami nu se va opune.

Gândindu-se că a câştigat, Nangi merse mai departe cu ideea.

— Ikusa-*san*, poate că n-ar fi rău să discutaţi dumneavoastră în prealabil cu preşedintele lui Nakano Industries.

— Întâmplător, Ken Oroshi e o cunoştinţă de-a mea, spuse Ikusa. Jucăm golf împreună de mai multe ori pe an. Am să văd ce pot face, încheie el dând din cap gânditor.

Se apropiau de partea cealaltă a parcului şi Nangi văzu Mercedesul negru lucind în ploaie, aşteptându-l pe Ikusa. Uriaşul se întoarse spre el.

— V-am judecat greşit, Nangi-*san*. Propunerea dumneavoastră a fost bine gândită. Mă mulţumeşte. Nami aprobă acţiunile pe care le întreprindeţi. Şi vă este recunoscător pentru loialitatea pe care o manifestaţi.

Zicând acestea, Ikusa se îndepărtă rapid. De-abia după ce urcă în Mercedes şi maşina dispăru în trafic, îşi permise Nangi să răsufle uşurat după victoria aceasta grea, pe care aproape că n-o sperase...

Justine stătea lungită pe spate şi urmărea cu privirea jocul de pe tavan al umbrelor copacilor din grădină. La ora aceasta din noapte, când dimineaţa încă nu se hotăra să vină, i se părea că vede deasupra capului o întreagă lume vie, cu dealuri şi văi. Nicholas îi spusese că demult de tot, în zilele şogunilor Tokugawa, mai mulţi *ninja* tocmiţi de un şogun pentru a impune legea lui – chiar dacă asta contravenea doctrinei codului *bushido*, „Calea Samuraiului" – stătuseră nemişcaţi într-un pod de casă foarte asemănătoare cu a lor şi aşteptaseră ca victimele să adoarmă. Apoi, ca nişte lilieci tăcuţi, săriseră pe saltelele tatami şi îşi înfăşuraseră iute corzile de mătase în jurul gâturilor victimelor, sugrumându-le.

Asta se întâmplase în Japonia de acum trei secole şi mai bine. Dar Justine învăţase că unele lucruri nu se schimbaseră deloc. Asta era deosebirea esenţială dintre Japonia şi America. În America *totul* se schimba întruna, şi încă într-un mod aproape constant.

Aici însă, *ninja* încă mai existau. Justine era îndreptăţită să ştie. Era doar măritată cu unul din ei.

Cu Nicholas.

Numele lui era destul pentru a o face să plângă. Ştergându-şi lacrimile de pe obraji se ridică şi, trăgându-şi cearceaful sub bărbie, simţi că-i vine să se blesteme pentru slăbiciunea asta a firii ei.

Tatăl ei voise băieţi, numai că nevasta lui îi născuse două fete. „Dacă m-aş fi născut băiat, îşi spunea Justine din când în când, poate n-aş fi fost atât de slabă." Însă până şi ideea asta era în sinea ei un semn

de slăbiciune. Până şi Nangi, un japonez, i-o spusese. Ajunsese să ţină foarte mult la cele două lecţii de comportare în societatea japoneză pe care le lua acum de două ori pe săptămână, luându-le foarte în serios. Nangi îi explicase cum ţineau femeile japoneze băierile pungii în familie şi cum aveau grijă în fiecare săptămână de toate nevoile băneşti ale bărbaţilor lor. Cum soacra domina autoritar viaţa familiei, tronând peste soţia şi copiii fiului ei. Cum gheişa îngăduia matern multe slăbiciuni celor mai importanţi şi influenţi bărbaţi, aceasta fiind pentru ei singura ocazie de a se îmbăta, de a fi sentimentali şi iraţionali, de a plânge ca nişte copii la pieptul unei femei. Nangi îi mai spusese că tot gheişa asculta cu toată atenţia încurcăturile unor tranzacţii financiare sau industriale ba chiar cele mai ascunse urzeli politice, oferind apoi sfaturi pline de bun simţ clienţilor care se tânguiau la pieptul ei.

Încetul cu încetul, începuse să înţeleagă Japonia şi o dată cu ea, pe oamenii care locuiau pe spuza asta de insule. Îi era recunoscătoare lui Nangi şi era mişcată de grija arătată de el faţă de sentimentul ei de nesiguranţă. Şi chiar dacă el făcea pe profesorul Higgins, ca un adevărat Pygmalion[1] de la alt capăt al lumii, asta nu se datora numai faptului că ea era soţia lui Nicholas, iar el se simţea dator s-o facă pe soţia prietenului său să se simtă bine. Justine ştia că nu acestea erau singurele lui motive. Îl văzuse rugându-se în biserică şi îşi dăduse seama cât de mult îl subestimase neînţelegând că era mânat de acea rară bunătate creştinească, o virtute atât de rară chiar şi în lumea creştină. Şi să găsească această bunătate aici, în acest peisaj străin, asta era un adevărat semn dumnezeiesc.

Nu se simţea reţinută aici decât de Nangi şi lecţiile lui, la care începuse să ţină mult. Nicholas era plecat, Dumnezeu ştia unde şi de ce. El încercase să-i explice, dar ea nu putuse înţelege nimic, parcă n-ar mai fi fost în stare să descifreze cuvintele. Ştia doar că asupra lui avusese loc un atac şi că urmau altele. Dar cine era atacatorul?

Un *tanjiani*.

Cuvântul îi producea frisoane reci în tot trupul. Nicholas şi Nangi spuseseră că Akiko fusese o *tanjiani* bună, dar că acest *dorokusai* era mult mai puternic.

— Oh, Nick, şopti ea. Cât mă mai rog lui Dumnezeu să te aibă-n pază!

În ultimul timp începuse să se ducă la biserică, fiindcă simţise dintr-o dată că nici măcar Nangi cu lecţiile lui nu mai reuşea să-i dea sentimentul de siguranţă de mai înainte. Ceva se întâmplase.

---

[1] Aluzie la comedia *Pygmalion* de George Bernard Shaw, unde Eliza, o fată cu maniere grosolane, se îndrăgosteşte de profesorul Higgins şi, hotărâtă să se schimbe spre a-l cuceri, reuşeşte să-şi însuşească în scurt timp purtările unei doamne distinse. Titlul comediei este inspirat de mitul elin al sculptorului Pygmalion: acesta sculptează statuia unei femei de o frumuseţe răpitoare de care se îndrăgosteşte, iar zeii se milostivesc de el şi o însufleţesc. [n. ed.]

Îl vedea acum de multe ori pe Nangi, căci şi ea îşi alesese biserica Sfânta Theresa, deşi cu siguranţă existau şi biserici mai apropiate. Slujba religioasă constituia pentru ea un fel de întoarcere la zilele copilăriei, când mama ei o ducea la biserică. Atunci nu simţise nimic altceva în afara unei călduri protectoare şi abia mai târziu avea să afle şi de ce. Mama ei le ducea la biserică, pe ea şi pe sora ei Gelda, dintr-un fals sentiment de datorie şi mai mult de dragul ritualului, pentru aşa că se cuvenea unei familii onorabile, să-şi crească fetele în spirit religios. Mama ei nu simţise niciodată absolut nimic pentru slujbă sau pentru prezenţa Domnului, şi fetele ei sfârşiseră prin a-i urma exemplul.

Acum, o dată cu criza cumplită prin care trecea, Justine se întorsese în lăcaşul sfânt pentru a găsi puţină mângâiere în ritualurile pe care Dumnezeu le hotărâse să fie urmate de copiii Lui. Şi nu găsea nimic din ce căuta. Biserica era faţă de ea la fel de închisă şi de inaccesibilă cum fusese şi în anii copilăriei ei.

Îşi dădea de multe ori seama că nu era atentă la slujbă; că voia doar să se aşeze în strană alături de Nangi şi să-i şoptească acestuia ceva la ureche. Avea nevoie disperată să discute cu cineva, dar nu putea deloc să se hotărască să-i vorbească tocmai lui. Aici în Japonia, cu întunericul ţinând în frâu lumina, cu Nicholas aflat în cel mai mare pericol, singură cu propriile ei temeri, Justine nu avea absolut nimic pe care să se sprijine.

Era măcinată de frică şi de amintirile legate de viaţa cu Nicholas înainte ca el să dispară în Alpi. După ce el îi descrisese cum trebuia să-l găsească pe *sensei*-ul care o antrenase pe Akiko, despre care credea că ar fi *tanjiani*, după ce plecase Nangi, rămăseseră doar ei doi, singuri în bătrâna casă de lemn.

Ei doi, Nicholas şi Justine. Şi tensiunea rece dintre ei ridicându-se ca o fantomă în pragul amurgului.

Se uitau unul la altul.

— Ţi-e foame? întrebă Justine.

Nicholas scuturâ din cap.

— Cum arăt?

— Vrei adevărul? întrebă Justine şi se aşeză pe marginea patului când îl văzu dând afirmativ din cap. Arăţi ca dracu, dar eşti frumos!

Nicholas închise ochii ca şi când cuvintele ei ar fi constituit o prezenţă fizică.

— Mai avem de rezolvat ceva, nu-i aşa?

— Nu cred că asta-i important acum. Ce-ai...

— Nu!

Mâna lui pusă peste a ei şi exclamaţia lui bruscă o făcură să se oprească.

— *Este* important. Justine, de când am început să bănuiesc că e ceva cu mine, că aş putea fi *Shiro ninja*, m-am înspăimântat atât de tare

şi am fost atât de obsedat de teama că fiind aproape de mine ai putea să te contaminezi şi tu, încât atunci m-am gândit că unicul meu scop era să te îndepărtez, să te ţin cât mai departe de dezastru.

— E-n regulă, Nick, spuse ea cu inima frântă, pe mine cel mai mult m-a înspăimântat îndepărtarea ta de mine. Toate celelalte, magia, *tanjiani* sau *Shiro ninja*, le pot suporta. Greu, chinuit, însă le pot suporta. Dar asta nu.

Justine vorbise repede, nevrând să-şi dea timp ei înşişi să înţeleagă dacă spunea sau nu întreg adevărul. Căci dacă ea ar fi fost la fel de înspăimântată ca şi el de atacul care avusese loc asupra lui, lui Nicholas nu i-ar fi folosit la nimic să ştie asta şi n-ar fi făcut decât să-i întărească hotărârea de a o ţine pe ea la distanţă. Iar ea tocmai de asta se temea.

— Tot ce contează suntem noi, continuă ea. Orice s-ar întâmpla, ne avem unul pe altul. Mie-mi ajungi doar tu, dragul meu. Totdeauna mi-ai ajuns şi îmi vei ajunge.

Apoi el o sărutase, iar ea îi fusese atât de fericită să-i simtă din nou braţele în jurul ei, încât o podidise plânsul. Nu se desprinseseră din sărut nici când Nicholas o trăsese cu totul pe pat, nici când degetele lui nerăbdătoare îi descheiaseră bluza şi fermoarul de la pantaloni. Îşi desfăcuse picioarele cuprinzându-i şoldurile şi, simţindu-i mâinile venind să-i cuprindă sânii, se aşezase peste el. Şi gemuse adânc de plăcere.

Făcuseră dragoste îndelung şi încet, ca într-un delir, parcă descoperindu-se abia acum unul pe celălalt. Justine îşi amâna mereu clipa extazului suprem, nevrând ca plăcerea aceasta nemaicunoscută să se sfârşească prea repede. Descătuşarea finală a lui Nicholas o declanşă pe a ei, iar ea o primi strângând din ochi, simţindu-l doar pe el înăuntrul ei, în jurul ei şi sub ea, simţind că pentru moment tot ce voia să simtă era el şi numai el.

Şi cât de mult îi lipsea acum! Justine, în patul lor, îşi odihni obrajii pe genunchii ridicaţi, legănându-se înainte şi înapoi la ora aceasta pustie şi cenuşie din noapte, când omul se simte copleşitor de însingurat.

Dar ea nu era singură şi tocmai asta o înspăimânta. Era îngrozită de teama ei şi de tot ce-i putea aduce teama asta. Simţea puterea lui fremătând în ea, sau poate doar şi-o imagina. Cu simţul datoriei, ascultătoare, se ridică şi repetă testul de sarcină pe care-l mai făcuse cu câteva zile în urmă, când se întorsese de la doctorul ei. Cinci minute mai târziu avu rezultatul. La fel cum îi spusese şi doctorul. Se uită pierdută la bucăţica de hârtie: pozitiv. Era însărcinată.

Pentru numele lui Dumnezeu, când se întâmplase? Bineînţeles că ştia. Ea şi Nicholas făcuseră dragoste atât de rar după operaţia lui, încât putea număra pe degete. Doctorul ei, un american, izbucnise în râs când o văzuse atât de şocată. *Nu-i nevoie decât de o singură dată, Justine*, îi spusese el amuzat. *Nu ştiai asta până acuma?*

Numai de-ar fi Nick acum aici, se tângui Justine. *Aş vorbi cu el şi i-aş explica şi asta mi-ar mai alunga spaima.* Se scuturâ ca şi când ar fi luat-o cu frig, roasă de spaima că Nicholas s-ar putea să nu se mai întoarcă din Alpi şi că fărâma de viaţă din ea va fi tot ce-i va mai rămâne de la el. Şi teroarea apăru din nou, de data asta copleşind-o aproape cu totul. Se gândi că fusese necinstit din partea lui s-o lase aşa şi să dispară în munţi. Nu fusese ea mereu lângă el de câte ori se simţise el vulnerabil? Dar era natural ca bărbaţii să se aştepte la asta de la nevestele lor? Însemna că femeile n-aveau dreptul să aştepte aceeaşi ocrotire din partea bărbaţilor lor? Erau oare rolurile celor două sexe atât de fundamental diferite? Simţi că îl urăşte acum pe Nicholas fiindcă o părăsise tocmai când avea mai multă nevoie de el. Nu-şi putu reţine aversiunea, la fel cum nu-şi putu opri lacrimile care sclipeau în colţul ochilor şi porniră să-i curgă pe obraji. *N-o pot duce la capăt singură*, se gândi ea. *Lumea mea se dezmembrează şi se învârte scăpată de sub control...*

Mintea îi era plină de discursuri funebre, de mirosul buchetelor pestriţe de flori, de mirosul ploii şi al pământului proaspăt întors, de sicrie strălucitoare coborâte în gropi, *cenuşă la cenuşă, pulbere la pulbere*, de plânsul înăbuşit al celor îndureraţi, de moartea plutind în aer ca un giulgiu sufocant.

Încercă să-şi abată gândul de la moarte, dar nu putu.

— Doamne Dumnezeule, şopti ea. Salvează-mă de mine însămi.

* * *

Douglas Howe locuia într-o clădire în stil federal cu patru etaje de pe strada şaptesprezece, în zona de nord-vest a Washingtonului. La primul etaj se aflau birourile, la al doilea locuinţele pentru oaspeţii ocazionali, iar al treilea şi al patrulea erau rezervate în exclusivitate lui Douglas Howe.

Reşedinţa aceasta, care acum valora o mică avere, se afla chiar lângă galeria de artă *Corcoran*, a cărei splendidă faţadă era străjuită de cei doi lei adormiţi dăltuiţi în piatră. Galeria *Corcoran* fusese cândva descrisă de Frank Lloyd Wright drept *„clădirea cu cea mai reuşită arhitectură din Washington"*.Howe se gândise că era un loc foarte potrivit lângă care să-şi aibă sediul, plin de şic şi în acelaşi timp absolut indiferent la capriciile de neînţeles ale modei arhitectonice a oraşului.

Shisei se apropie de reşedinţa lui Howe cu strângere de inimă. Timpul petrecut cu Cotton Branding o făcuse să se simtă mult mai puţin optimistă în legătură cu misiunea pe care fusese angajată să o facă. În toată viaţa ei o singură dată se mai simţise atât de ataşată de un bărbat aşa cum se simţea acum faţă de Branding. E drept că asta se întâmplase cândva, demult, dar sentimentele care o frământau erau chinuitoare.

Shisei fusese antrenată să producă emoţie, aşa cum un televizor produce imagini: trebuia să atragă atenţia celorlalţi. Pentru o asemenea

problemă spinoasă, trebuia să nu simtă în general nici o emoție, dominându-se pentru a putea domina.

Cu Branding, Shisei depășise linia de demarcație. La început fără să-și dea seama, dar după scurt timp devenise evident că depășise linia. Acum era prinsă în păienjenișul propriei ei emoții, iar asta era periculos, cu atât mai periculos cu cât era vorba de un om ca Douglas Howe, pentru care emoțiile erau ca fiscle de la ruletă. Le aduna și le folosea în momentele potrivite.

Un servitor îi deschise și, recunoscând-o, o conduse în biblioteca aflată lângă biroul de acasă a lui Howe.

— Domnul senator va veni îndată, spuse servitorul și ieși.

Shisei își plimbă degetele peste cotoarele din piele ale cărților. Scoase un volum de Nietzsche[1] și îl deschise la întâmplare, citind câteva pasaje. Știa că alesese cartea pentru a-și abate gândul de la Cotton Branding, care îl admira pe Nietzsche fiindcă amândoi erau niște moraliști puri. Însă Cook era descumpănit de îndârjirea cu care filozoful german căuta perfecțiunea morală, fiindcă în opinia lui o asemenea perfecțiune nu putea aparține decât lui Dumnezeu. În privința asta și, surprinzător, în multe altele, Cook se vădea un oriental. Japonezii considerau și ei perfecțiunea ca fiind mai presus de condiția umană și preferau în schimb plăcerile oferite de călătoria către anticiparea sfârșitului călătoriei.

Dădu peste o propoziție care o surprinse: *Întreg idealismul este o falsitate în fața necesității*, scria Nietzsche. Propoziția îl întruchipa perfect pe Douglas Howe și îi aduse aminte lui Shisei de un citat din Denis Diderot,[2] alt autor preferat al lui Howe: *Nu există precept moral care să nu cuprindă nici un inconvenient.*

Puse cartea la loc și căută mai departe printre titluri, căutând în zadar *Tao*. De fapt nici nu se aștepta să găsească așa ceva tocmai aici, cunoștea prea bine psihicul lui Howe ca să știe că acesta nu putea să fie deloc receptiv la gândirea mistică. Nietzsche și Diderot da, scrierile lor erau ceva material, solid, definit, occidental și, înainte de toate, gândirea lor era rațională și pragmatică.

Se întoarse auzind ușa deschizându-se și îl văzu pe David

---

[1] **Friedrich-Wilhelm Nietzsche** (1844-1900) – poet și filozof german, precursor al impresionismului, autor al unei opere de excepțional rafinament poetic (*Dincolo de bine și de rău, Așa grăit-a Zarathustra, Poezii și sentințe*) și al unor eseuri în care emite puncte de vedere cu totul noi, cu un mare impact asupra gândirii estetice a secolului XX (*Nașterea tragediei din spiritul muzicii*). Conceptul nietzschean de *Übermensch*, „supraom", bazat pe ideea de „energie vitală", a fost deformat de ideologia nazistă și însușit ca atare, ducând astfel la ostracizarea lui Nietzsche, ca „reacționar", în toate țările comuniste, unde opera sa a fost interzisă. [n. ed.]

[2] **Denis Diderot** (1713-1784) – strălucit gânditor și scriitor francez aparținând curentului iluminist, unul din inițiatorii și realizatorii *Enciclopediei Franceze*, autor al unor romane care au exercitat o mare influență asupra mentalității vremii (*Jacques fatalistul și stăpânul său, Călugărița*) și al romanului postum *Nepotul lui Rameau*. [n. ed.]

Brisling, asistentul lui Howe.

— Senatorul vă primeşte acum, zise Brisling pe un ton rece şi distant, rostind cuvintele cam din vârful buzelor.

Shisei afişă zâmbetul ei profesional. *Totul e simplu când nu simt nimic*, îşi zise ea. În mijlocul noilor sale emoţii, posibilităţile se multiplicau ca imaginile reflectate în oglinzi dispuse faţă-n faţă.

Purta o fustă scurtă din mătase albă, o bluză fără mâneci din *crêpe de Chine* negru cu un guler înalt, ca de mandarin, încinsă cu o curea lată din catifea, cu o pafta mare roşie-aurie de o formă abstractă. Arăta admirabil, era de-a dreptul seducătoare, dar Brisling rămânea mai departe la fel de indiferent şi privirile lui reci păreau să treacă prin ea ca prin sticlă.

Howe o aştepta în biroul spaţios şi de un lux ostentativ, cu pereţii lambrisaţi în lemn de tek şi cu lămpi din alamă strălucitoare. Lângă un perete se afla o sofa lată şi confortabilă, gen club, îmbrăcată în piele naturală din cea mai fină, iar masa de lucru a senatorului Howe era un birou uriaş din lemn de nuc englezesc sculptat cu migală. În spatele lui se găsea o tapiserie care se asorta cu interiorul camerei. Două scaune negre englezeşti cu lucrătură veche autentică încadrau totul ca o pereche de sfinşi puşi să vegheze tăcuţi asupra acestui interior. O excelentă pictură de Robert Motherwell[1] atârna pe perete deasupra sofalei

Shisei îi răspunse lui Howe cu acelaşi zâmbet fals cu care o întâmpinase şi el, ca într-o imagine televizată din timpul unei campanii electorale, traversă încăperea şi se aşeză într-unul din scaunele negre englezeşti. Se asigură că uşa care dădea în celălalt birou, în care se retrăsese în tăcere Brisling, rămăsese întredeschisă, şi începu să calculeze în gând cam ce ar fi vrut Howe de fapt să audă, ce ar fi dorit ea să dezvăluie şi, lucrul cel mai important, cât de multe trebuia să-i spună ea pentru ca senatorul să se declare mulţumit.

— Ai întârziat, spuse Howe fără să se uite la ceas. Mă aşteptam să apari ceva mai devreme.

Shisei ridică din umeri şi zâmbi cât mai natural:

— Când cineva este implicat într-o treabă ca asta, timpul nu-i mai aparţine. Ştiţi doar.

— Bine, bine, păstrează-ţi talentele scenice pentru cei care ţi le apreciază, mârâi Douglas Howe pe tonul cu care cerea secretarei să-i facă legătura cu cine ştie ce director de departament.Cât de adânc e implicat Branding?

— E îndrăgostit de mine, spuse Shisei sincer. E fascinat de mine, ba chiar... consumat.

Ochii ei sclipiră, căpătând nuanţa ambrei vechi.

— Dar încredere în tine are?

---

[1] **Robert Motherwell** (1915-1991) - prestigios pictor american din şcoala expresionismului abstract. [n. ed.]

„Știe cum să ajungă în miezul lucrurilor", își zise Shisei.

— Încrederea nu prea caracterizează pe nici un politician, în special pe unul care se știe prins într-o bătălie pe viață și pe moarte cu cel mai mare dușman al lui.

— A! Să înțeleg de aici că a cam mirosit că te-am angajat eu? întrebă Howe încruntând din sprâncene.

— Nu cred că mă suspectează, nu, spuse Shisei din nou cu un aer de deplină sinceritate. Dar se poate să-i fi trecut prin minte și posibilitatea asta.

Howe se încruntă și mai tare.

— De unde știi?

— Mi-a spus.

— Ți-a spus el? se holbă dintr-o dată Howe nevenindu-i să creadă. Ți-a spus el asta, cu gura lui? Dumnezeule sfinte, nu-l credeam așa tâmpit!

Shisei nu spuse nimic și îl privi cuminte pe Howe, care se bătea meditativ peste buze cu un creion.

— Și unde are de gând să mă lovească?

— Nu știu.

— Atunci ce-ai pus la cale?

— Atunci când vrei să faci pe cineva să devină obsedat de un lucru, răspunse încet Shisei, e nevoie de nesfârșită răbdare și perseverență. Nimeni nu se lasă păcălit de graba cuiva, mai ales un om ca senatorul Branding. Mai repede o va lua drept nesinceritate.

— Asta n-ajută la nimic, zise Howe tăios. Timpul e o marfă al dracului de scumpă și eu nu prea mai am rezerve din marfa asta, continuă el rozând capătul creionului. Te-am angajat să te strecori în sufletul lui și să-mi aduci informații, atât! Nu-mi pasă dacă i s-au aprins călcâiele după tine, atâta timp cât îmi aduci date pe care să le folosesc împotriva lui. Spui că Branding e *consumat* de dragostea asta pentru tine, așa ai zis, că e *consumat*. Hai să-ți vând un pont. În timp ce tu făceai pe Mata Hari, Branding a fost un băiețel al naibii de ocupat, pricepi? A vorbit la un telefon până s-au încins firele, în căutare de favoruri politice; a încheiat afaceri peste tot la Capitol Hill și m-a blocat peste tot pe unde aș fi putut să am eu un cuvânt de spus. Sub nasul tău, detectivo! Acum e pe cale să reușească să treacă prin senat blestematul ăla de proiect de lege pentru ACSAC, în ciuda contactelor mele. Proiectul Hive e bine mersi și amenință să ne halească tot bugetul federal. Bagă de seamă, dacă nu mi-l dai pe tavă pe Cotton Branding până la sfârșitul lunii când proiectul lui de lege intră în senat, atunci nenorocita aia de *Agenție pentru cercetări strategice avansate în domeniul calculatoarelor* o să-i facă pe tâmpiții din prăpăditul ăla de guvern federal să-i ciugulească din palmă și lepra de Cotton Branding are să fie al dracului de călare pe situație. Peste doi ani candidează la

președinție și al dracului să fiu dacă văd cum l-am putea face să nu câștige!

Howe se înfuriase de-a binelea. De regulă se silea să se poarte ca omul cel mai stăpânit, dar câteodată ajungea să-și piardă cumpătul atât de tare încât îl apuca tremuratul.

— Știi ce-ar însemna asta, fetițo?

„Ba bine că nu", își zise Shisei, dar preferă să tacă și să asculte.

— Eu știu cât de departe s-a ajuns cu proiectul Hive, continuă Howe. Deja au pus la punct nenorocitul ăla de computer. Branding o să-i facă pe boii ăia din guvern să fie pentru rahatul lui de computer Hive. Și asta știi ce înseamnă? Toți, toți, și NSC, și CIA și toate blestematele de secrete care trebuiesc păstrate în țara asta, toate au să fie îngrămădite în memoria scârnăviei ălcia de calculator Hive, lua-l-ar toți dracii, cu Cotton Branding cu tot!

Aproape că se înecă de furie și Shisei își zise că nu era bine să-l întrerupă.

— Licheaua asta de Branding a devenit periculos pentru securitatea țării, scrâșni mai departe Howe. Nu vede riscul sistemului ăstuia nenorocit și tot așa există o groază de inși care nu-și dau seama de ce ne paște. Tot ce știm, toate secretele acumulate despre puterile străine la care lucrăm în momentul de față, toate au să fie introduse în Hive. Mă rog, să zicem că ar putea să rezolve niște probleme legate de apărarea națională, să creeze niște inițiative de o mie de ori mai rapid decât orice alt calculator existent, se poate, nu zic, e și ăsta un punct de vedere. Adică admitem cazul. Dar rahatul ăsta de proiect Hive are niște neajunsuri pe care canalia de Branding vrea să ni le bage pe gât ca la proști. Nimeni nu știe dacă poate sau nu să fie penetrat. Tehnologia lui e atât de nouă și de revoluționară că toți cică apărarea lui antivirus are să fie inpenetrabilă. Dar ia gândește-te ce s-ar întâmpla cu Statele Unite dacă un program rulat de o putere străină s-ar putea strecura în interiorul lui Hive. Ar fi un dezastru de proporții inimaginabile. Ar duce imediat țara de râpă și praful s-ar alege de toate realizările noastre.

Ochii lui Howe aruncau scântei.

— Fir-ar al dracului, trebuie neaparat să-l oprim pe Branding! Cu orice preț! Înțelegi, fetițo? Trebuie să-l oprim cu orice preț!

Își umflă umerii ca un luptător.

— Dumnezeule, cât îl urăsc pe ticălosul ăsta bogat și plin de răsfățuri! Uite câte i-a dat familia lui. A ajuns unde a ajuns fiindcă s-a născut într-o familie cu moț și fiindcă are relații, atât. Iar eu ce sunt? Un etern *outsider*, sărăntocul, fiu de fermier mocofan, un nimeni, unul care trage cu ghearele de fiecare relație, de...

Își dădu seama brusc că se înfuriase prea din cale-afară și tăcu. Apoi merse la măsuța cu băuturi din colțul de lângă biroul de nuc sculptat și își turnă un pahar mare de coniac, dându-l pe gât din câteva

înghiţituri şi mai rămânând câteva clipe cu faţa spre perete. Când se întoarse din nou la Shisei, era iarăşi calm.

— Măcar dacă n-ar fi murit nevastă-sa în accidentul ăla nenorocit, spuse el. Îi aranjam acuma un scandal de moravuri şi îl terminam în doi timpi şi trei mişcări.

Se opri, părând foarte preocupat de ideea asta. Shisei îl studie cu atenţie câteva clipe şi, văzându-l că rămâne în continuare tăcut, se hotărî în cele din urmă să vorbească:

— Trebuie să ştiu ceva. Care-i limita? Cât de departe putem merge pentru a-l doborî pe Branding?

Howe o fulgeră din priviri şi începu să tremure din nou de furie.

— Va să zică ţie tot nu ţi-e clar? Sunt gata să fac orice, absolut orice ca să-l termin o dată pentru totdeauna. Eu nu mă joc cu cuvintele şi sper că înţelegi, nu?

— Desigur, înţeleg, răspunse Shisei pe tonul cel mai liniştit.

— Atunci spune-mi ce-ai aflat, rosti el cu patimă aplecându-se spre ea. Spune-mi ce vreau să ştiu. Luminează-mă, ca să ştiu şi cu de ce te folosesc în continuare pe tine. Doar îl am pe Brisling, care lucrează la discreditarea tipilor de la Institutul Johnson.

Shisei începu să râdă.

— Acolo n-ai să găseşti nimic. Oamenii aceia sunt curaţi. Iar dacă inventezi un scandal, Branding îl va întoarce împotriva ta.

— Împotriva mea nu are cum, spuse Howe. Eu m-am îndepărtat de operaţiunea asta. E numai a lui Brisling, scumpa mea. Nici dracu-n persoană nu poate dovedi că eu aş avea vreun amestec în chestia asta. Eu nici nu ştiu despre ce e vorba, pricepi?

— Totuşi, pista asta e pierdere de timp.

— Eu nu te plătesc pentru critici, zise Howe cu acreală în glas. Aşa că fii bună te rog şi spune-mi cum să *nu*-mi pierd timpul.

Shisei nu simţea nimic în afară de mulţumirea că reuşise cu atât de puţin efort să ajungă din nou la metodele ei. Nu se mai simţea dezorientată, vulnerabilă, încurcată. Totul era din nou clar; normalitatea Vidului o cuprindea în îmbrăţişarea unui părinte iubitor.

— Bine că suntem de acord în privinţa unui lucru, spuse ea. Că Brisling poate fi sacrificat. Ai aflat desigur despre dineul de la sfârşitul lunii.

Se referea la dineul de la Departamentul de Stat dat în onoarea cancelarului Germaniei, despre care îi vorbise Branding la masă.

— Am să mă asigur că Branding mă duce şi pe mine, continuă ea privindu-l pe Howe cu atenţie. Tu trebuie să faci un singur lucru. Să-l convingi pe Brisling că trebuie să acţioneze împotriva mea. Nici nu va fi prea greu, am să-i dau ocazia s-o facă. Fă tot ce crezi că trebuie făcut, dar să fii sigur că va pătrunde la mine în casă în noaptea dineului. Vreau să fie înăuntru imediat după ce plec eu.

Howe se uită îndelung la ea.

- Ai să găsești o metodă, nu? Înțelegi că trebuie să-l distrug pe Cotton Branding, nu? Altfel nenorocitul ăla de proiect e ca și aprobat. Dumnezeule, gemu el scuturând din cap, dar chestia e foarte aproape de termenul limită. Dineul e doar cu câteva zile înainte de de data când intră proiectul de lege al lui Branding în dezbaterea senatului. E ultima mea șansă să-l distrug.

Vocea lui joasă se umplu de răutate, însă în adâncul sufletului era mulțumit, deși n-o arăta. Ca de obicei, descoperise că tactica lui dură dăduse roade. Descoperise că oamenii își făceau treaba mai eficient când li se arăta cu fermitate care le era locul. Toți umblau după recunoașterea meritelor lor mai mult decât după orice altceva. Toată dibăcia era să nu le dai prea mult, altfel deveneau leneși și prea mulțumiți de ei. Subalternii trebuiau ținuți smirna, în vârful degetelor de la picioare și școliți la școala supunerii, ca să fie în orice clipă în stare să acționeze cu eficiență maximă. Recompensele trebuiau drămuite bine, altfel puteau fi de-a dreptul periculoase.

De data asta, decise Howe, Shisei făcuse treabă bună și își merita recompensa. Făcu un gest și ea văzu costumul Louis Feraud așezat elegant pe spetează unui scaun. Se uită la el vrăjită.

— E al tău, spuse el. Eu nu uit să-mi recompensez angajații care mă servesc bine.

Shisei atinse costumul și pentru o clipă se scăldă fascinată în atingerea mătăsoasă a lânii fine. Apoi degetele ei întâlniră gulerul din blăniță de vulpe și se simți străbătută de un val de repulsie și aproape că-i veni să vomite. Era tipic pentru omul ăsta să-i cumpere un cadou atât de scump doar pentru că îi plăcea *lui* și el era de părere că asta ar trebui să poarte ea. Îi uitase ca de obicei preferințele și nu ținuse seamă de sila ei față de uciderea animalelor pentru împopoțonarea fără rost a haincior.

Se scuză și se duse la baie. Se privi în oglindă și încercă să se vadă așa cum o vedea Douglas Howe, gândindu-se că jocul ar putea deveni periculos dacă Howe ar bănui ceva.

Blestemă ziua în care venise la Washington și știuse să câștige cu purtările ei mieroase încrederea senatorului Howe. Necesitatea și obligația *giri*, aceste două lucruri erau întotdeauna pe primul plan în mintea ei. Însă prea des vădea Douglas Howe un fel al lui de a acționa dur spre a-l sili pe cel care lucra pentru el să-și facă datoria.

Cu totul altfel decât Cook Branding.

Shisei dorise să fie puțin singură ca să poată înțelege de ce gândurile ei se îndreptau din nou numai către Cook Branding. Se întorsese la starea aceea incomodă de confuzie, în care emoția o împiedica să fie obiectivă. Stătea în fața chiuvetei și se privea în oglindă, silindu-se să-și dea seama ce se întâmpla cu ea.

Lăsă întrebarea la o parte pentru moment, fermecată de amintirea

fericirii care o cuprinsese când aflase ce avea de făcut. Acum era obligată să ducă la capăt lucrul început şi paşii ei erau siliţi să meargă mai departe pe calea pe care şi-o alesese. Drum de întoarcere nu mai exista.

Kusunda Ikusa avea o mare slăbiciune pentru bucătăria chinezească, lucru deloc onorabil pentru un adevărat japonez, şi mai avea de asemenea o mare afinitate pentru un anumit local din Shinjuku, treabă care cam punea capac la toate. Lucrurile acestea erau foarte stânjenitoare pentru prestigiul unui om de importanţa lui Kusunda Ikusa şi nu trebuiau ştiute de prea mulţi inşi, dar asta nu le împiedicase să se afle în memoria computerului lui Pack Rat, unde aşteptau cuminţi momentul când avea să fie nevoie de ele. Iar acum iată că momentul acesta sosise.

Când Pack Rat ajunse la al cincizecilea etaj al clădirii *Nomura Securities* şi intră în restaurantul Toh-Li, nimeni nu l-ar fi recunoscut în persoana lui pe insul cu care se întâlnise Nangi mai înainte în Akihabara. Acum, cu costumul negru impecabil croit şi cu cămaşa de un alb orbitor, cu pantofii sclipitori de piele fină, lucraţi de comandă, avea aspectul tipic al unui înalt demnitar japonez care are şi el dreptul la puţină destrăbălare după ceasurile îndelungate de muncă încordată.

Din întâmplare avea aici o cunoştinţă, pe *maître d'hôtel*, care era un prieten al unui prieten, aşa că fu aşezat la o masă chiar în spatele celei rezervate de Ikusa.

Kusunda Ikusa nu apăruse încă, dar trebuia să pice din clipă-n clipă. Un tip scund şi cu înfăţişare viguroasă de luptător se instalase deja confortabil la masa lui şi sorbea cu delicii un martini în timp ce citea un articol din *Asahi Shimbun*, trăgând din când în când cu coada ochiului prin sală. Pack Rat nu-l cunoştea, dar înţelese imediat care erau rosturile lui acolo. Cine era individul, cum îl chema şi alte lucruri de-astea, pentru el nu aveau nici o importanţă. Se simţea în al nouălea cer. Trăise toată viaţa pentru pericole şi se simţea şi acum în elementul lui.

Când Tanzan Nangi îi dăduse sarcina de a-l compromite neapărat pe Kusunda Ikusa, Pack Rat nu fusese deloc surprins. Sau mai degrabă savurase ideea unei astfel de misiuni care purta în ea povara grea , dar seducătoare a primejdiei. Pack Rat era ca Atlas, dar un Atlas japonez: cu cât i se cerea să poarte pe umeri o greutate mai mare, cu atât era mai încântat.

După ce se despărţise de Nangi în Akihabara, Pack Rat îşi petrecuse următoarele patruzeci de minute verificând şi reverificând împrejurimile, parcurgând traictorii dreptunghiulare din ce în ce mai largi, acoperind în cele din urmă întreg districtul. Abia când fusese pe deplin sigur că *mediul înconjurător era curat*, pornise în căutarea lui Han Kawado.

Acesta era unul dintre cei mai de încredere *coechipieri* ai lui, cum

îi plăcea să spună. Tânărul acesta îi plăcea foarte mult şi putea avea toată încrederea în el, aşa că îi ceruse să o urmărească pas cu pas, aşa cum ceruse Tanzan Nangi, pe Justine Linnear.

Pack Rat îl găsise pe Han Kawado terminând raportul despre afacerea Kawabana, legată de lucruri petrecute în curtea din spatele barului cu acoperiş din tablă zincată din Mama.

— Caut o cheie pentru tipul ăsta, Kusunda Ikusa, îi spusese Pack Rat lui Han Kawado aşezându-se lângă el pe un taburet. Mai bine zis nu o cheie, cu cheia n-am ce face împotriva lui. Pentru un tip de calibrul ăstuia e nevoie de o rangă. Poarta lui Ikusa-*san* nu e din alea care se deschid delicat, cu cheia, trebuie smulsă din balamale. Altfel nu-i poţi afla punctele slabe.

— Smulgerea reprezintă o operaţiune periculoasă, observase Han Kawado. Se zice că Ikusa-*san* n-are încredere nici măcar în maică-sa! Îţi imaginezi aşa ceva! adăugase el scuturând din cap.

Pack Rat se uitase la pergamentul atârnat în spatele barului:

Norii
Fără greutatea muritorilor
Pier asemenea omului.
Din ei rămâne doar gândul.

— Ce ştii despre psihicul lui Kusunda Ikusa? întrebase Han Kawado, frecţionându-şi faţa.

— Banca mea de date conţine fapte, nu psihologie, răspunsese Pack Rat. Ce pot eu să aflu de acolo e că tipul e al dracului de corect şi absolut incoruptibil. Dar n-am nevoie de calculator ca să aflu ceea ce deja ştiu despre el. E un tânăr arogant, îndopat cu drogul puterii. Deci e vulnerabil.

Trecuse de la discuţia asta o săptămână, o săptămână de supraveghere obositoare în care Pack Rat hotărâse că era cazul să vină aici, la restaurantul chinezesc.

În clipa în care Kusunda Ikusa intră pe uşă, tipul solid cu paharul de martini în faţă împături ziarul, îl puse într-o mapă din piele de crocodil şi-apoi se ridică.

Cei doi se salutară plini de căldură şi astfel Pack Rat făcu şi el cunoştinţă cu Ken Oroshi, preşedintele lui Nakano Industries. O cunoştinţă indirectă, e adevărat, dar prin nimic mai puţin preţioasă, ba chiar dimpotrivă.

— Oroshi-*san*, spuse Ikusa aşezându-se, ce vă mai face soţia, ce vă mai fac copiii?

— Toţi sunt bine, Ikusa-*san*, spuse Oroshi. Şi vă trimit salutările şi binecuvântările lor.

Pack Rat observă că Oroshi fusese cel care se înclinase mai

adânc. Cu toată puterea lui Nami, asta era ceva neobişnuit pentru cineva ca Ken Oroshi, care era cu cel puţin douăzeci de ani mai în vârstă decât Ikusa. Tradiţia, ca să nu mai vorbim de etichetă, cereau ca Ikusa, adică cel tânăr, să se încline mai mult decât cel în vârstă, arătându-şi astfel respectul. Numai că acum se întâmplase exact invers decât s-ar fi cuvenit. Şi asta putea să însemne ceva.

Cei doi începură să vorbească despre golf, mania oamenilor de afaceri japonezi. Intrarea în clubul Koganey îl costase pe Oroshi peste patru milioane de dolari. Koganey era cel mai prestigios club de golf din ţară, unde taxele pentru terenuri atingeau trei mii de dolari pe lună, şi Oroshi reuşise să pătrundă acolo doar pentru că Ikusa se afla în comitetul proprietarilor clubului şi îi înlesnise un salt până în fruntea unei liste cu mai mult de o sută de oameni cu mare greutate, care aşteptau şi ei înscrierea.

Conversaţia continuă fără să se întâmple nimic neobişnuit. Pack Rat îşi permise să-şi îndrepte atenţia în altă parte, parcurgând cu privirea sala, aproape plină de oameni de afaceri cu înfăţişare demnă şi serioasă, de turişti americani cu gâturi groase şi de nemţi grăsani şi roşii în obraji. Privirea îi căzu asupra unei tinere, mai curând o fetişcană. Era îmbrăcată după ultima modă, dar figura ei limpede şi lipsită de riduri îl făcu pe Pack Rat să o considere încă o adolescentă. Stătea şi ea, la fel ca şi Pack Rat, la o masă de lângă cea a lui Ikusa. Ken Oroshi se afla cu spatele la ea şi într-un rând, pe neaşteptate, Pack Rat surprinse ochii fetei întâlnind privirea lui Ikusa. Un val uşor de lumină flutură ca un cântec pe faţa ei şi fata păru deodată mult mai matură decât o crezuse. Figura lui Ikusa exprima doar o atenţie politicoasă faţă de Ken Oroshi, dar licărul ochilor lui în direcţia fetei îi atrase atenţia lui Pack Rat, care începu imediat s-o studieze discret, dar plin de interes.

Fata purta o jachetă alb cu negru gen bolero peste o bluză neagră din mătase artificială, şi o fustă din piele aurie prinsă într-o centură lată de aceeaşi nuanţă, iar în picioare purta nişte sandale tot aurii. Avea un păr des şi sclipitor, dat cu gel, fără îndoială, iar buzele ei mici în formă de arc erau de un roşu sângeriu. Pack Rat o etichetă repede drept tipul feminin care, nemachiat, arată în cel mai fericit caz şters, fără sare şi fără piper. Îl intrigau însă ochii ei, plini de vioiciune şi inteligenţă, şi îşi notă asta în minte pentru că era ceva mult mai semnificativ decât modul cum se îmbrăca sau cum se farda.

Aplecaţi peste farfuriile aburinde cu peşte fiert cu ghimbir şi abalone în sos de fasole neagră, cei doi abordaseră acum alt subiect decât golful.

— Cred că am soluţia pentru problemele dumneavoastră financiare, zise Ikusa.

— Atâta timp cât publicului larg nu îi va fi expusă starea precară a firmei mele, răspunse prevenitor Ken Oroshi. Ne-am silit din greu să

ne ascundem dificultăţile.

— Ambele părţi implicate au înţeles că secretul trebuie să fie păstrat, spuse Ikusa, trăgând printre buze cu un gest de mare fineţe un os translucid de peşte. Planul acesta vă va aduce în acelaşi timp cea mai importantă nouă tehnologie din industria microcipurilor.

— Despre ce-i vorba? întrebă Ken Oroshi râzând. Ceva în genul *Sphynx*-ului *T-PRAM?*

— Da. Chiar la asta mă refeream. La *Sphynx T-PRAM.*

Ken Oroshi lăsă beţişoarele din mână şi înghiţi în sec, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Vreţi să spuneţi că Nami a preluat controlul asupra tehnologiei de fabricaţie a *Sphynx*-ului?

— Nu chiar, zise Ikusa. Încă nu.

Îşi mai tăie o fâşie groasă de peşte, manevrând-o cu dexteritate în farfurie, apoi urmă:

— Tanzan Nangi se află în momentul de faţă într-o anumită situaţie dificilă. *Kobun*-ul lui care produce *Sphynx*-ul în cadrul firmei Sato Internaţional trebuie neapărat să fuzioneze cu o altă firmă. Pe parcursul discuţiilor purtate până acum, numele dumneavoastră a fost pronunţat ca al unui posibil partener. Eu am anunţat deja că Nami este de acord.

— Dar... Nangi-*san* nu fabrică singur *Sphynx*-ul. Tehnologia *T-PRAM*-ului nici măcar nu-i a lui. Ea aparţine lui Nicholas Linnear care deţine Tomkin Industries. Cu el cum rămâne? Mă îndoiesc c-o să fie de acord cu fuziunea.

— Linnear nu e un factor important în toată afacerea asta, spuse Ikusa băgându-şi în gură o coadă crocantă de peşte şi ronţăind-o delicat. Afacerea se va încheia între dumneavoastră şi Tanzan Nangi, atât. De pripasul acela de Linnear nu avem nici o nevoie.

Conversaţia trecu apoi la detalii. Întâlnirile dintre avocaţi, elementele care trebuiau avute în vedere la semnarea documentelor fuziunii şi aşa mai departe. Pack Rat îşi îndreptă din nou atenţia către fată, care-şi sorbea ceaiul încet, cu mişcări unduitoare ca de felină.

Comportarea ei i se păru cam ciudată, până când observă că toată atenţia fetei era concentrată asupra discuţiei de la masa învecinată. Chiar şi când conversaţia celor doi deveni pur tehnică sau confidenţială, interesul ei nu păru să scadă câtuşi de puţin. Dimpotrivă, chipul îi părea inundat acum de o strălucire nouă, de parcă s-ar fi aflat sub reflectoarele unei scene.

Cina se încheie, fata terminase şi ea cu băutul ceaiului şi acum se discutau ultimele detalii. Apoi bărbaţii se ridicară înclinându-se unul în faţa celuilalt, dar de plecat plecă numai Ken Oroshi, care ieşi grăbit din restaurant cu eleganta lui mapă la subraţ. Kusunda Ikusa se lăsă înapoi în scaunul lui şi începu să soarbă gânditor din ceaşca de ceai. Pack Rat

chemă chelnerul şi ceru să i se facă nota şi, în timp ce număra banii, observă că fata de la masa alăturată se ridică şi porneşte spre uşă. Îl văzu totodată şi pe Ikusa ridicând încruntat capul şi fixându-şi ochii sclipitori în privirea fetei. Era doar imaginaţia lui Pack Rat, sau fata avu într-adevăr o ezitare imperceptibilă în clipa când trecu pe lângă masa acestuia în drum spre uşă?

Cinci minute mai târziu, Ikusa făcu şi el plata şi plecă, iar Pack Rat îl urmă îndeaproape, silindu-se să nu-l scape din ochi. În holul restaurantului îl pierdu câteva secunde, dar dădu imediat de el afară. Era împreună cu fata de la masa de alături, iar ea îi zâmbea. Pack Rat scoase microfonul direcţional miniaturizat construit chiar de el şi porni casetofonul. Ikusa îi aruncă fetei un rânjet sălbatic, arătându-şi dinţii încleştaţi, ca de animal de pradă.

— Aş dori să nu mai faci aşa ceva, mârâi el.

— Nu-i prudent deloc, zise fata imitându-i tonul cu un aer batjocoritor şi întoarse capul. *Eu* nu sunt prudentă. Pentru asta te am pe tine. *Yin* şi *Yang*, Kusunda. Trebuie să existe un echilibru.

Un lucru îl frapă imediat pe Pack Rat: cât de şocant folosise fata numele mic al lui Ikusa.

— Din câte văd eu, nu e vorba de nici un echilibru în relaţia noastră, spuse le fel de nemulţumit Kusunda Ikusa. Ea se bazează pe nevoie reciprocă, iar nevoia nu poate fi niciodată echilibrată.

— Ca şi când ai călări pe spinarea unui dragon.

— Ţie-ţi place la nebunie pericolul, Killan. Uneori am senzaţia că nu vrei altceva decât ca tatăl tău să se întoarcă şi să te recunoască exact în asemenea momente.

Inima lui Pack Rat o luă razna. Nu-i venea să-şi creadă urechilor. Ken Oroshi avea trei copii – doi băieţi de douăzeci de ani şi o fată de optsprezece. Pe fată o chema, după cum îl încredinţase calculatorul lui, Killan. Şi iat-o aici în carne şi oase amestecată cu Kusunda Ikusa într-o poveste bizară. Ce se punea oare la cale?

În acelaşi moment, Ikusa se desprinse de lângă Killan Oroshi şi dispăru fără un cuvânt în furnicarul de oameni.

Stânca neagră, rocă aspră de origine vulcanică, se repezea spre cer ca o gheară zimţată. Oare cu câte ere în urmă explodase pământul, scuipând foc şi cenuşă din măruntaiele lui încinse? Atunci, din acel infern, se născuse Hodaka. Se născuse pentru a fi de-a pururi bântuit de vânturi, zăpadă şi gheaţă.

Masivul Hodaka era probabil zona cea mai plină de primejdii din toată Japonia. Pornind de la Nishi, din vest, până la Oku, în nord-est, masivul Hodaka era un şir lung de creste ascuţite ca briciul ce se ridicau şerpuitoare dintre râpe mlăştinoase, adânci şi negre, acoperite cu o crustă de gheaţă şi chiciură. Crăpăturile largi lăsate de alunecările

vuitoare din timpul lunilor de iarnă brăzdau în toate părțile șirul acesta de creste de granit, ca niște cicatrice pe trupul unui războinic încărunțit în lupte nenumărate.

Peretele plin de fisuri cunoscut sub numele de Takidani, „Valea Cascadelor", mai primise de-a lungul anilor încă un nume, pe care îl cunoșteau și-l foloseau toți cățărătorii în amintirea unor prieteni care picriseră în asalturi nenorocoase: Cimitirul Diavolului.

Dincolo de Takidari se ridica neîndurător și fioros Războinicul Negru, un imens perete vertical de rocă vulcanică, învesmântat într-un strat de gheață care părea neagră. Amenințător și agresiv, această Cassandră a Alpilor japonezi părea că fusese zvârlit printr-o sforțare extraordinară direct din miezul pământului.

Aici îl adusese Kansatsu-*san* pe adolescentul Nicholas pentru a face din el un luptător și pentru ca acesta să-și poată dovedi măcar lui însuși că era mai bun decât Saigo. Și poate că de aceea și murise în Cimitirul Diavolului, cu Războinicul Negru privindu-l trufaș și răutăcios de la înălțimea lui neobișnuită.

Nu-și învățase bine lecția; aroganța lui îl indusese în eroare făcându-l să creadă că ajunsese să stăpânească *ninjutsu* mult mai bine decât în realitate. Inima lui nu fusese pură. În loc să se concentreze pentru a ajunge la acea stare de rațiune / nerațiune care era Vidul, calea către înțelegere, el nu se gândise decât cum să facă să fie din nou mai bun decât Saigo.

Vedea acum că el și Saigo se asemănaseră foarte mult. Rivalitatea lor devenise pentru ei o manie și inimile lor fuseseră întinate, apoi înveninate de același păcat: ura.

Această revelație îl mișcă atât de mult încât nu mai fu sigur că voia cu adevărat să ducă la bun sfârșit această călătorie dificilă. De fapt, n-avea nici o idee când fusese scris mesajul de pe pergamentul lui Kyoki sau ce urma să aducă el nou de fapt. Chiar dacă Genshi, fratele lui *tanjiani*, trăise într-adevăr prin părțile astea de lângă Războinicul Negru, se putea foarte bine să fie mort de mult.

Dar Nicholas știa că dacă nu mergea mai departe nu va afla niciodată și că pentru el nu mai exista nici o salvare. Avea să piardă totul, pe Justine, familia lui, Tomkin Industries, totul, pentru că simțea cum propria lui personalitate se dezintegra fără contenire, ca un aisberg care alunecă pe apă și e condamnat să se topească.

O dată cu înțelegerea va veni și certitudinea disperării.

Shiro ninja!

Poteca de la vârful Nishi până la Cimitirul Diavolului era atât de grea și plină de primejdii neprevăzute încât în ultimii ani, mai ales după dezastrele din 1981 și 1982, când aici dispăruseră zece oameni, cățărătorii se cam codeau să-și încerce puterile în luptă cu Războinicul Negru. Și totuși în lumea cățărătorilor profesioniști continua să

dăinuiască fascinaţia masivului Hodaka şi în special a Cimitirului Diavolului.

Gândindu-se acum la cele ce fuseseră, înţelegea limpede că înţeleptul Kansatsu, alegând masivul Hodaka drept loc pentru probele de *ryu* ale lui Nicholas, voise să-l facă pe acesta să se elibereze de orice gând, conştient sau inconştient, legat de obsedanta lui rivalitate cu Saigo. Nicholas nu putea găsi nici un alt motiv pentru care Kansatsu-*san* să fi ales locul ăsta. Cumplitul Războinic Negru era un loc al morţii şi nu-şi avea locul în viaţa unui adolescent. Cel puţin deocamdată

Când Kansatsu l-a dus pe Nicholas spre nord-est, în Hodaka, era iarnă. Cea mai geroasă iarnă din ultimii douăzeci de ani. Zăpada afânată ajungea până la brâu şi stihiile iernii prefăcuseră muntele într-un deşert de gheaţă. Kansatsu şi Nicholas păşeau cu răsuflarea grea de urcuş pe sub streşinile de zăpadă late de câte cinci metri, care atârnau deasupra trecătorilor, iar aburul cald al răsuflării lor se făcea pe loc promoroacă. Cerul, o umbră albastră-purpurie dureros de strălucitoare, părea fragil ca o coajă de ou.

Nicholas era desculţ: *Gheaţa şi frica de moarte sunt una şi aceeaşi. Dacă ai învăţat să n-o simţi pe prima, nu-ţi va fi teamă de cea de-a doua*, îi spusese Kansatsu. Îşi amintea acum cât de senin fusese cerul în timpul greului urcuş pe Hodaka. Nici până azi nu-şi putuse explica de unde venise furtuna. Însă munţii erau străbătuţi de canioane gigantice care parcă porunceau elementelor naturii şi le amplificau forţa şi agresivitatea. Aici sus, când strălucea soarele, razele lui îţi puteau dogori pielea de pe faţă şi mâini, făcându-ţi arsuri, iar furtunile de gheaţă erau mai puternice decât jos, în văi.

Nicholas tocmai zărise Războinicul Negru când izbucnise furtuna, prăbuşindu-se peste ei ca un duşman care îi pândise până în clipa cea mai potrivită. Probabil că ajunsese la jumătatea testelor la care îl supunea Kansatsu-*san*. Şi poate că furtuna însăşi fusese una din încercările cărora trebuia să le facă faţă, dar asta rămăsese pentru totdeauna o enigmă pentru Nicholas.

În orice caz însă, o streaşină de zăpadă lungă de mai bine de şase metri se desprinsese din cauza vântului furios care izbea în canioanele de sub culmi. Nicholas se lupta din răsputeri să poată respira aerul rarefiat pe care vântul i-l sufla în faţă şi ar fi trebuit să simtă arcul de zăpadă grea şi compactă căzând peste el şi ar fi trebuit să audă pârâitura în clipa când se rupsese zăpada de sus, chiar dacă vântul îngiţea orice sunet amestecându-l cu vuietul furtunii. Însă Nicholas se luptase cu *haragei*, al şaselea simţ pe care Kansatsu îl învăţase să-l găsească în interiorul lui. Tainicul *haragei*, treapta premergătoare a lui *Getsumei no michi*, se putea răzbuna cumplit pe cei care nu învăţaseră să-l stăpânească. Era mult mai greu să-l controlezi decât să-l afli şi să-l descifrezi, iar Nicholas încă nu se cunoştea pe deplin. De aceea îşi controla deocamdată greu

acest al şaselea simţ sau, mai exact, *haragei* îl controla pe el.

Gheaţa şi zăpada căzute din cer îl zdrobiseră sub greutatea lor. Furtuna ajunsese deasupra lui, iar întunericul şi frigul se năpustiseră în acelaşi timp în el, muşcându-l cu răutate. Prima lui reacţie fusese una de panică. Încercase să respire şi când îşi dăduse seama că nu poate, raţiunea i se dizolvase în haos.

Apoi, pe neaşteptate, panica îl părăsise şi liniştea îi ţiuise blând în urechi. Îşi auzise bătăile inimii şi vâjâitul sângelui prin vine, amplificate de dimensiunile mormântului în care căzuse. Şi, împotriva a tot ce ştia el, asta îi dăduse puteri. Trăiesc, îşi zisese el.

Ceva ca un instinct străvechi venise atunci până la el, îndemnându-l să se concentreze. Şi Nicholas simţise venind spre el şi *haragei*, care i se supunea domol. Se întinsese cu gândul şi descoperise lumea de afară, devenind conştient de prezenţa lui Kansatsu şi liniştindu-se.

Începuse să sape folosindu-se de simţuri. Putea să-l *vadă* pe Kansatsu cum săpa în zăpada din jurul lui şi arătându-i şi lui, lui Nicholas, direcţia în care să sape.

În mormântul lui, cantitatea de oxigen începuse să se epuizeze şi bioxidul de carbon îi ardea plămânii. Apoi simţise cum trupul îi lua pur şi simplu foc, dar se concentrase asupra lucrului pe care îl avea de făcut, refuzând să primească în fiinţa lui spaima. Nu simţise frigul, aşa că nu-i putea fi frică nici de moarte.

Furtuna îl lovise direct în faţă în clipa când ieşise din zăpezi ca din coaja oului, din crisalidă, din pântecele unei mame ucigaşe care nu voia să-l lase să se nască. Căscase cu lăcomie gura, înghiţind spasmodic oxigenul, în timp ce Kansatsu, ieşind ca un duh din mormanul de gheaţă şi zăpadă sub care fusese prins, îl luase în braţele lui puternice şi îi căutase adăpost sub o lespede de stâncă neagră...

Aflat acum din nou în masivul Hodaka, Nicholas se uită fix la duşmanul lui de moarte, Războinicul Negru. Era prezentul, prezentul aspru şi nemilos. Trecutul rămăsese doar un abur ce pierea deasupra capului lui, ca un stindard de luptă zdrenţuit de vârfurile ascuţite ale muntelui. O parte din el nici nu credea cu adevărat că se afla aici. Fusese mereu convins că nu va mai pune niciodată piciorul în masivul Hodaka. Dar el era *Shiro ninja* şi nimic nu mai era ca înainte. Cerul era de un alb opalescent şi îi dădea senzaţia că se află în spatele unei membrane, rupt de restul lumii sau aflat într-o cu totul altă lume. Un urlet îndepărtat îi spuse că se stârnise un vânt şi primele picături de ploaie, grase şi grele, îi plesniră obrajii ca palma unei ibovnice nedomolite de un bărbat obosit.

Rămase împietrit. Ca şi atunci, se apropia o furtună. Şi tot ca atunci, pândise vicleană în spatele lui, spre miazănoapte, şi acum se apropia cu repeziciune de el. Era încolţit şi nu putea să fugă din faţa ei.

Cerul fu spintecat de limba unui fulger şi aproape în aceeaşi clipă năvăli şi grohăitul înfundat şi ameninţător al tunetului. Într-o clipă

începu ploaia, ploaie de iarnă, cu grindină grea lovindu-l din toate părțile. Își căută adăpost sub o lespede de stâncă neagră, gândindu-se că ar fi putut fi exact locul unde îl adăpostise și îl încălzise Kansatsu cu atâția ani în urmă.

Începu să tremure. Era sleit de puteri. Trupul îl durea în atâtea locuri încât nu mai putea distinge durerea unui anumit loc. Simțea un puls dureros în cap, în zona operației, și atinse inconștient cu mâna locul, pipăindu-l prin căciula de lână. În ciuda hanoracului matlasat și a celorlalte straturi de îmbrăcăminte groasă, simțea cum frigul îl pătrunde până în oase și dinții începură să-i clănțăne.

Nu putea să vadă nimic dincolo de adăpostul lui îngust. Se agăță de peretele masivului, la picioarele fiorosului Războinic Negru, simțindu-se la fel de mic și de neputincios ca o gâză în spinarea unui elefant. Închise ochii și se lăsă pe vine, legănându-se. Ar fi fost atât de ușor să adoarmă acum, prins în brațele furtunii care îl așteptase atâția ani ca să-l ia la sânul ei, ghemuit la picioarele masivului Hodaka, strămoșul pământului, să doarmă somnul de veci și să pună astfel capăt fricii, să se lupte și să scape de *Shiro ninja*.

Auzi o sirenă urlând și o parte din el răspunse, apropiindu-se din ce în ce mai mult de liniștea după care tânjea. Moartea venea din nou spre el, blândă și seducătoare, ca prima lui iubire, ca o unire înecată și plină de voluptăți nebănuite.

Se trezi speriat. Avea gâtlejul uscat și aspru, de parcă ar fi tras în plămâni pucioasă, nu oxigen. Încercă să clipească din genele grele, dar abia și le putea mișca. Și nici nu putea vedea nimic dincolo de locul în care stătea ghemuit. Nu-și mai simțea picioarele. Își ciupi pulpele și își lovi coapsele cu pumnii. Amorțit. Pumnii lui nu mai aveau putere. Era cu totul amorțit.

Înțelese că e pe moarte. Chiar dacă ar fi vrut să se ridice și să fugă, tot n-ar fi putut. Dar oare *voia* să fugă? Și unde să fi fugit? Furtuna se dezlănțuise cumplit, iar noaptea fără lună cobora ca o cortină grea, învăluindu-l ca o haină neagră. Haina morții.

Știa că dacă adoarme n-avea să se mai trezească niciodată. Își încordă din răsputeri mintea și scoase din ungherele ei amintire după amintire, cufundându-se în cele mai mici detalii. Dar era atât de obosit, Dumnezeule! Îl dureau toate oasele. Îi era frig. Pleoapele îi căzeau grele și o dată sau de două ori capul i se smuci în spate, iar inima începu să i-o ia razna. Era conștient că, împotriva voinței lui, începuse deja să alunece în neant. Era îngrozit, nu numai pentru că pierdea controlul asupra trupului lui, nu numai pentru că era neputincios, dar și pentru că știa că o anumită parte din el întâmpina cu brațele deschise moartea. Încercă să se lupte cu acea parte nesupusă a ființei lui, așa cum luptase cu *haragei* cu ani în urmă.

Se gândi la Nangi, prietenul lui. Se gândi la Low Croaker,

prietenul pe care şi-l îndepărtase din cauza propriei lui greşeli. Se gândi la micuţa lui fiică, albă ca varul sub clopotul de plastic care nu se dovedise destul de puternic ca s-o ţină în viaţă. Se gândi la Justine şi la cât de mult o iubea.

Justine! I se frânse inima şi din ochi îi izvorâră lacrimi cristaline şi amare care-i înghe̦ţară pe pleoape, pe obraji şi pe buze, venind totuşi întruna, fără contenire, de parcă el tot ar fi fost făcut numai din lacrimi.

În cele din urmă se termină totul, şi după furtuna din sufletul lui veni liniştea.

Vidul.

Pustiul

Cu lacrimile încă înghe̦ţate pe faţă, Nicholas căzu într-un somn adânc, adânc. Şi căzu, prăbuşindu-se lent prin nori de abur, într-o cădere fără sfârşit...

Până când în cele din urmă Moartea veni fâlfâind tăcută din aripile ei negre, să-şi ceară drepturile.

— Dacă virtutea ar fi propria ei recompensă, îi spuse Nangi lui Pack Rat, atunci trăsătura asta n-ar mai fi specifică fiinţei umane, ci ar aparţine în întregime zeilor.

Zgomotul nenumăratelor aparate de pachinko era asurzitor şi ei abia reuşeau să se audă unul pe celălalt. Dar nu se simţeau deloc deranjaţi, Pack Rat ştia că vacarmul acesta îi punea la adăpost de urechi indiscrete.

— Vorbeam despre Kusunda Ikusa.

Nangi încuviinţă dând din cap.

— Şi eu la fel. Dacă Ikusa pare virtuos, asta e din cauză că lui îi prinde foarte bine să pară aşa.

— Folositor lui, nu lui Nami? întrebă Pack Rat.

— Trebuie să analizezi foarte atent motivele oamenilor din apropierea culmii puterii şi care profesează cu prea mare uşurinţă un pur altruism. Te poţi aştepta la orice de la o conştiinţă pură, care nu e o caracteristică naturală a omului. Nimeni nu ajunge la o asemenea treaptă fără o anumită luptă.

Afară ploua, dar aici, în sala de *pachinko* deschisă douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, totul era la fel ca întotdeauna, fie zi, fie noapte: lumină ţipătoare de neon multicolor, umezeală, aer închis încărcat de miros de transpiraţie şi emoţie umană. Localul nu se închidea niciodată şi de asta spusese Pack Rat că îi place aici. Venea des şi juca *pachinko* în timp ce căuta rezolvarea unor probleme legate de supraveghere, de penetrarea sistemelor de calcul sau de alte slăbiciuni proprii. Nuanţe ale meseriei lui.

— Am dat unui asociat înregistrarea dumneavoastră cu atacul virusului, spuse Pack Rat.

— E groaznic de neplăcut. Oamenii mei n-au reuşit să ajungă nicăieri, zise Nangi.

Pack Rat dădu din cap.

— Atunci, identificarea sursei virusului a devenit unica mea responsabilitate. Şi eu unicul ei responsabil. Trebuie să vă spun Nangi-*san*, că se dovedeşte a fi o problemă dificil de rezolvat. Are o arhitectură cu totul străină de tot ce cunoaştem.

Deşi erau mai multe maşini de *pachinko* libere, Pack Rat aşteptă să se elibereze una anume. *Pachinko*, un fel de nebunie naţională în Japonia, era ceva asemănător *flipper*-ului american, numai că se juca într-un câmp vertical. Era un joc vechi, dar aşa cum se întâmplă cu multe lucruri vechi în Japonia, oamenilor le plăcea să-l joace în forma actuală, superelectronizată, cu maşini echipate cu mici televizoare, astfel ca jucătorul să poată urmări programele de pe canalele lui favorite în timp ce juca şi marca puncte.

— Eu totdeauna joc la aia de-acolo, îi spuse Pack Rat lui Nangi, arătând cu degetul spre o maşină din rândul al şaptelea.

O doamă în vârstă era la ultimul ei joc şi probabil petrecuse în sală ore întregi, trecând de la un aparat la altul.

— Justine Linnear e păzită? întrebă Nangi în timp ce-l urmărea pe Pack Rat cum se pregătea de joc.

I se păru curios că acesta nu cumpărase decât o singură fisă de la casierul din capătul sălii. Oare era chiar atât de bun? Experţii nu aveau decât să înceapă jocul, câştigând jocuri primeau fise gratuite direct de la aparat.

Pack Rat puse mâinile pe maşină şi dădu din cap.

— După cum mi-aţi cerut. Am însărcinat cel mai bun om al meu cu treaba asta, pe Han Kawado. Vă rog să nu vă faceţi griji în privinţa ei.

— E doar o măsură de precauţie, spuse Nangi. Încă n-am nici o idee despre ce are de gând *dorokusai*-ul, dar ştii cum e, trebuie să fii foarte atent, nu? Vreau să i se asigure o securitate permanentă.

Pack Rat încuviinţă şi începu să joace. Câştigă primul joc, dar la diferenţă mică. Scorul nu-i asigură decât o singură fisă. Începu al doilea joc.

— Să ne-ntoarcem la Ikusa, spuse el. L-am văzut împreună cu Killan Oroshi şi pot să vă spun că în relaţia dintre ei eu unul nu văd ceva care să aibă vreo legătură cu virtutea.

— Nimic nu poate fi mai adevărat, spuse Nangi încruntat.

— Şi mai e ceva în legătură cu relaţia dintre ei. Oroshi, tatăl lui Killan, a făcut genuflexiuni peste genuflexiuni în faţa lui Ikusa, deşi e mai bătrân cu douăzeci de ani

— Compania lui Oroshi, Nakano Industries, are o situaţie financiară foarte proastă, spuse Nangi. Abia o mai duce.

— Mda, am auzit şi eu chestia asta...

— Eşti printre puţinii cărora le-a ajuns la urechi, spuse Nangi. Oroshi a făcut pe dracu-n patru pentru a păstra secretul. Tot ce mai are el acum acolo e un departament de înaltă clasă de cercetare şi dezvoltare. Atât. Dar e ceva de cea mai înaltă clasă. Mi-aş da braţul stâng pentru câţiva din băieţii aceia geniali care lucrează la el. Când Ikusa a-nceput să mă strângă cu uşa m-am gândit la asta. E principalul motiv pentru care am scris şi *Nakano* pe lista mea şi speram ca Ikusa s-o aleagă. Şi a muşcat. Imediat după fuzionare am de gând să-mi exercit dreptul de a opta pentru procentul de acţiuni care-mi convine. Şi pe urmă pur şi simplu pun laba pe *Nakano*, îl înghit cu totul. O să am o bază extinsă de lucru, personal de înaltă calificare, două sute şaptezeci de metri pătraţi de spaţiu de laborator de cea mai bună calitate, adică exact ceea ce are nevoie disperată *kobun*-ul care produce *Sphynx*-ul. Şi partea cea mai grozavă e că în realitate am realizat toate astea fără nici un ban. Kusunda Ikusa are să înţeleagă că a plecat după lână şi s-a întors tuns.

— Scuzaţi-mă că vă-ntreb, dar atunci pentru ce mai aveţi nevoie de mine? întrebă Pack Rat.

— Ca să mă asigur. N-am de gând să-l subestimez pe Ikusa-*san*. O dată ce m-apuc de treabă nu vreau să mă trezesc că mi se mai amestecă cineva în afaceri, nici pe el, nici pe Nami.

Pack Rat pierdu al doilea joc şi Nangi remarcă expresia de pe faţa lui.

— Ce te nelinişteşte?

— Killan Oroshi nu e cum m-aş fi aşteptat să fie. Nu e un pion, cel mult să zicem că e un atu. Nu pot să spun dacă acţiunile ei sunt premeditate sau nu.

— De ce m-ar interesa asta pe mine?

— Nu ştiu sigur, admise Pack Rat. Poate că e aşa cum bănuiţi, doar o indiscreţie din partea lui Ikusa. El crede că ea are legătura asta cu el pentru a-i da cu tifla tatălui ei, pe care se vede limpede că îl disprefuieşte. Dar mă-ntreb dacă nu cumva ea îl duce de nas pe marele Kusunda Ikusa.

— Asta ar fi într-adevăr interesant, medită Nangi. Numai că pentru o astfel de investigaţie e nevoie de timp, iar eu mai am foarte puţin până să semnez actele de fuzionare cu *Nakano*. Ikusa a acţionat mai repede decât mi-aş fi imaginat. Deja contractele au ajuns pe birourile avocaţilor. Trebuie lucrat rapid şi e nevoie de supravegherea lui Ikusa. Noutatea asta picantă despre fiica lui Ken Oroshi e interesantă, dar numai atât. Am nevoie de ceva care să-i distrugă lui Ikusa reputaţia, nu numai prietenia lui cu Ken Oroshi.

— Ikusa nu e cartofor, spuse Pack Rat. Nu are datorii, nu ia mită, oferă sfaturi gratuit. E necăsătorit. E un om prudent.

Nangi scutură din cap.

— Să nu faci greşeala să confunzi faţada cuiva cu prudenţa, spuse el. Kusunda Ikusa e viclean, se ascunde după mantia virtuţii cum se ascunde sepia în norul ei de cerneală din apă. Ce l-o fi găsit să se încurce cu fata lui Ken Oroshi, nu ştiu. Asta nu e faptă de om prudent, ci de om îndrăgostit de putere. Setea de putere i-a tulburat raţiunea, altfel nu-mi explic.

Pack Rat se aplecă într-o parte a maşinii şi meşteri ceva fără ca Nangi să poată vedea ce face. Se auzi imediat un zornăit şi se deschise nişa cu fise.

Deci ăsta era secretul lui, îşi zise Nangi. Trişează.

— Totuşi, spuse Pack Rat, închizând nişa şi începând al treilea joc, am senzaţia că pierdem din vedere ceva important sau că privim situaţia dintr-un unghi greşit.

— O dată cu moartea regretatului Împărat, puterea lui Nami a crescut de o mie de ori şi a devenit o primejdie pentru Japonia. Constrângerea la care m-au supus pe mine e cea mai clară dovadă. De fapt, eu trebuie să-i discreditez pe Nami până la urmă. Şi dacă îl doborâm pe Ikusa, va urma şi Nami cu siguranţă.

— Asta înţeleg, dar facem oare ce trebuie? întrebă Pack Rat.

— În ceea ce-i priveşte pe Nami, zise Nangi sobru, ei nu există nici pentru Japonia, nici pentru Împărat. Ei sunt puternici numai în minţile oamenilor, adevărata lor forţă acolo stă. În frica pe care o exercită. Nami nu are altă menire decât de a-i ridica pe membrii lui la putere. E un gardian al puterii şi nimic mai mult, însă timpul trece şi mi se pare că puterea asta goală are nevoie să fie hrănită.

— Şi totuşi cei mai importanţi miniştri şi cei mai influenţi preşedinţi de conglomerate industriale acceptă tacit toate doleanţele lui Nami.

Nangi se încruntă.

— Asta ţine de ipocrizia societăţii zilelor noastre. Oamenii noştri se tem de necunoscut, iar Japonia fără bătrânul Împărat e doar un semn de întrebare. Nami caută acum să câştige tocmai pe seama sentimentului de insecuritate al naţiunii. Sunt nişte animale de pradă care cunosc bine duhoarea peştelui putred cu care se hrănesc.

Pack Rat urmări cu ochii mica bilă de oţel care ţâşni pe verticala spaţiului de joc.

— Poate că aveţi dreptate şi Nami este ţinta noastră finală, spuse el. Dar am senzaţia că în momentul de faţă nu mă pot ocupa de treaba asta. Cel puţin până când nu dezleg misterul relaţiei dintre Kusunda Ikusa şi Killan Oroshi.

— N-am să-ţi spun eu cum să-ţi faci treaba, zise Nangi. Dar te rog să fii prudent, Pack Rat. Nami e un pericol extraordinar. A ajuns stat în stat. Nu uita că eu am nevoie de tine lângă mine, nu mort în vreo alee dosnică.

Se auzi un nou un zornăit, de data asta mult mai plin şi mai puternic, iar unga cu lise se desfăcu din nou, acum plină ochi: Pack Rat adăugase podul cel mare. Era în mână.

David Brisling se uita prin uşa întredeschisă la Douglas Howe cum vorbea la telefon în biroul lui şi fu străbătut de un fior ascuţit de gelozie şi de furie neputincioasă. Nemernica asta de căţea japoneză, îşi zise el. De când a început ea să-şi bage nasul ei pocit în treburile lui Howe, nimic nu mai e ca înainte. Când Shisei apăru din birou, încercă să-şi înfrângă valul de invidie sălbatică ce-l chinuia, însă nu se putu abţine şi-i vorbi răstit:

— De ce n-am fost şi eu de faţă la discuţie? Ca adjunct trebuia să ştiu şi cu despre ce e vorba, nu crezi?

— De ce nu-l întrebi pe şeful tău? răspunse Shisei cu maliţie în glas, aruncându-i zâmbetul ei care topea orice şi ridicând la vedere costumul Louis Feraud. Ai văzut ce mi-a cumpărat Dougie? Cred că l-a costat o mică avere.

Începu să râdă când îl văzu pe Branding roşind.

— Partea proastă cu tine, zise ea, e că eşti prea neghiob. Nu-mi pot imagina la ce treabă poate fi bun un asemenea nătărău ca tine, adăugă ea vârându-şi faţa sub nasul lui. Pentru *ce* te ţine Dougie în preajma lui? Ca să-l faci să râdă?

Zâmbetul ei se lărgi şi se schimbă ca nuanţă.

— Sau poate ca să-i duci costumele la curăţătorie? A, recunosc, la asta s-ar putea să fii destul de bun. Eşti doar un mucos bleg într-o lume de bărbaţi şi aşa ai să rămâi mereu.

Începu să râdă şi mai cu poftă când îl văzu pe Brisling cum stătea acolo împietrit şi tremurând cu faţa albă ca varul de furie.

Howe, care vorbea la telefon cu generalul Dickerson, omul lui de bază de la Pentagon, îi făcu semn cu capul lui Brisling să intre şi să se apropie, apoi acoperi receptorul cu mâna.

— Am nevoie să faci ceva pentru mine.

— Ce? întrebă Brisling răstit. Să dau o fugă la curăţătorie?

— Cum? întrebă Howe înălţând surprins capul. Generale, zise el în receptor, te sun eu din nou mai încolo.

Puse receptorul în furcă şi se uită la Brisling.

— Despre ce mama dracului vorbeşti? Care curăţătorie?

— Nimic, zise Brisling posac. Doar ceva ce-a zis putoarea aia de căţea japoneză.

Îl privi pe Howe ridicându-se din spatele biroului şi întinzându-se după haină. Telefoanele zbârnâiau în anticameră şi secretarele nu mai prideau să răspundă.

— Haide, zise Howe. Trebuie să ajung la *S-1* să mă întâlnesc cu Stodman.

Era vorba de John Stedman, decanul senatorilor de la Capitol Hill, iar *S-1* era biroul secret al lui Stedman din clădirea Capitoliului. Încă de la naşterea Statelor Unite, cele şaptezeci şi cinci de asemenea ascunzători erau considerate cele mai importante şi mai râvnite locuri din Washington. „*Viaţa începe la S-40*", spunea adesea Howe, pentru că el nu avea la dispoziţie o asemenea ascunzătoare. Şi când îşi amintea că lepădătura de Cotton Branding avea una, numai pe baza relaţiilor lui şi a nenorocitelor lui de aranjamente, simţea cum i se urcă sângele în cap. Asta era pentru el încă o umilinţă, încă o palmă în văzul lumii, pentru care îl ura şi mai mult pe Branding.

— Las-o pe Shisei, îi spuse el lui Brisling mai târziu în maşină. Ai alte lucruri mai importante cu care să-ţi baţi capul, nu fata asta.

— Asta spui mereu. Ştii că îţi zice *Dougie*?

— Zău? făcu Howe privindu-l fix. E o glumă, David. Vrea doar să te enerveze, adăugă el împăciuitor, scuturând din cap. Iisuse, câteodată parcă nici nu mai ştiu ce să cred despre tine!

— Şi totuşi aşa e. Vreau să ştiu ce statut are ea aici.

Brisling vorbea ţinând fălcile încleştate, iar la tâmplă i se zbătea o vinişoară subţire. Nu înţelegea cum reuşise Shisei să i se strecoare pe sub piele lui Howe şi nu mai putea s-o sufere din clipa când Howe începuse s-o folosească şi să aibă din ce în ce mai multă încredere în ea. Iar antipatia născută atunci se amplificase constant, transformându-se repede în ură. Încerca mereu să se stăpânească, însă felul cum îi vorbise adineauri umpluse paharul. Răbdarea lui avea şi ea limitele ei.

— Shisei e o simplă servitoare, David, zise Howe ridicând din umeri. La fel ca toţi ceilalţi servitori credincioşi şi patrioţi pe care îi angajez ca să mă ajute să navighez prin apele astea al naibii de nesigure ale Washingtonului.

Şi zâmbi cu un aer de superioritate. În sinea lui era amuzat, ba chiar flatat de gelozia asta furioasă, pe care Brisling nu reuşea să şi-o ascundă.

— Lasă rahaturile astea pentru presă, spuse Brisling aprins. Tipa nu e cu nimic mai valoroasă decât oricare din noi, şi ştii bine chestia asta.

— Mda, zise Howe cu acea combinaţie stranie de satisfacţie şi răutate. Asta e părerea ta, băiete, numai că fofoloanca ei face mai multă treabă decât voi toţi luaţi la un loc.

Era sătul de văicărelile lui Brisling. Câteodată îl bătea gândul să-i facă vânt, dar îl reţinea tocmai faptul că se putea lepăda de el oricând. Brisling se născuse pion.

Ridică telefonul mobil şi vorbi câteva minute cu generalul Dickerson. Apoi, pentru că avea chef să facă nişte glume răutăcioase, se aplecă spre Brisling şi îi spuse pe un ton confidenţial:

— Să-ți spun un secret al naibii de important, David. Câteodată numai bucățica ei aia dulce și cu păr e chiar mai deșteaptă decât voi toți luați la un loc.

Și începu să râdă atât de violent încât fu nevoit să-și șteargă lacrimile de la ochi.

— Lăsând gluma la o parte, zise Brisling înțepat, eu n-am nici o încredere în ea. Și pe cinstea mea dacă înțeleg ce te-a apucat să te bazezi tocmai pe ea. Am văzut cum te joacă pe degete și tu ești convins că e exact pe dos. Te-ai apucat s-o folosești, ceea ce n-ar fi fost rău, dar treaba a degenerat în altceva. Ți s-a vârât pe sub piele, ți-a intrat în sânge, văd că-i faci cadouri peste cadouri de câte ori face o treabă pentru tine. Cred că ți s-au cam aprins călcâiele și altceva nu mai ai în cap când ești cu putoarea asta afurisită, cățeaua naibii! *Asta*-i puterea ei. *Asta* e controlul ei asupra oamenilor, fofoloanca ei aia dulce, cum ai zis tu. Dulce și cu păr.

— Ai terminat?

Howe devenise dintr-o dată nervos de-a binelea. Cine era mucosul ăsta să-l învețe pe el ce și cum? Shisei avea dreptate în privința lui Brisling: era eminamente dispensabil. Făcu un mare efort să-și strunească nervozitatea.

— Tocmai am trimis-o pe cățeaua japoneză, cum îi zici tu, să se asigure că Branding o duce la dineul de la Departamentul de Stat dat în onoarea cancelarului german, de la sfârșitul lunii. Acolo am să-i aranjez o chestie cu care să-l distrug pentru totdeauna. Așa că lasă baltă operațiunea ta de la Institutul Johnson, acum am altceva pentru tine. O urăști pe Shisei atât de tare încât ai impresia că ea-mi afectează negativ judecata. Mă rog, nu zic, s-ar putea să ai dreptate. Cred că a sosit vremea să aflăm adevărul despre ea.

Zâmbi cât putea mai cald și își confecționă o mască plină de confidențialitate.

— Îți dau o misiune, David, pentru că știu că pot avea încredere în tine. Știu întâmplător că Shisei își ține însemnările secrete acasă, în dormitor. Așteaptă până în noaptea dineului, când vom fi siguri că ea e plecată cu Branding. Imediat după ce pleacă, găsește o metodă să pui mâna pe notițele alea.

— Dar... eu nu... Înțeleg că vrei să-i sparg casa?

Vocea lui Brisling trăda o îngrijorare adâncă.

Howe ridică din sprâncene.

— David, nu pricep ce vrei să spui. Folosește-ți propria inițiativă, așa se merge înainte în orașul ăsta, băiete.

Privi la monumentele Washingtonului care defilau în viteză pe lângă ei. Parcă toate îl salutau.

— Am impresia că-ți dau exact ceea ce-ți dorești cel mai mult: o șansă ca să-mi dovedești adevărata ta valoare, zise în continuare Howe,

întorcându-se spre Brisling cu un aer părintesc. Până acum mi-ai dat întotdeauna sfaturi utile, nu-i așa? Eu te-am scos din garderoba senatului și am făcut ceva din tânărul ăla molâu care erai. Asta pentru că am întrezărit potențialul pe care-l aveai.

Zâmbetul binevoitor i se lărgi în timp ce-și puse brațul pe după umerii lui Brisling.

— Ascultă-mă, David. Tu urci. Azi ești directorul meu operațional. Mâine... ei bine, cine știe?

Moartea avea un nume.

Nicholas deschise ochii și văzu un chip pe care fusese sigur că nu-l va mai vedea niciodată.

— Kansatsu-*san*? îngăimă el cu voce uscată și răgușită. Chiar ești tu? Visez? Am murit?

— N-ai murit, spuse primul *sensei* al lui Nicholas. Dar nici nu ești în viață. Nu încă.

Nicholas nu putea să vadă din el decât fața, iar fața lui Kansatsu-*san* era neschimbată, arăta întocmai așa cum o văzuse ultima dată, în iarna anului 1963. Cu neputință, își zise Nicholas, se întâmplă altceva... Însă gândurile îi erau cețoase, se zămisleau doar pe jumătate și se stingeau, ca înăbușite într-o cușcă de gheață.

— Unde suntem?

— În Pragul Iadului, spuse Kansatsu-*san*. Casa mea de pe Războinicul Negru.

— O casă? Sus, aici?

Cât de ciudat sună vocea mea! își zise Nicholas. Ce cavernoasă și lipsită de timbru!

— Deși Pragul Iadului e casa mea, spuse Kansatsu-*san*, e de fapt un loc de retragere. Gândește-te la el ca la o mănăstire, un loc sfânt al liniștii sufletești și al puterii fizice, adăugă el privind în jos la Nicholas. Nu de asta ai tu nevoie cel mai mult acum?

Nicholas încercă să încuviințeze dând din cap, dar în clipa următoare căzu într-un somn adânc. Și visă cum Războinicul Negru i se ridică din mijlocul sufletului.

La două săptămâni de la întoarcerea la Washington, Cotton Branding o duse pe Shisei la Institutul Johnson. Era pentru prima dată de la întoarcere când se simțea în stare să se desprindă de îndatoririle din Senat.

Institutul, locul spre care se îndreptau fără greș cele mai luminate capete care absolviseră la MIT și la Stanford, se afla într-o clădire mare din cărămidă roșie, construită la sfârșitul secolului trecut în stil georgian. Inițial fusese o casă de țară, dar acum ajunsese în centrul Washingtonului, pe Devonshire Place, doar la un bloc depărtare de

Connecticut Avenue Bridge. Faptul că o clădire ridicată inițial pentru expunerea operelor de artă era acum utilizată drept complex de laboratoare, cu anexe pentru tehnica de vârf, spunea poate mai mult despre capitală decât puteau spune discursurile pe un an de zile din Senat.

Deși pe dinafară clădirea era încă plăcută la vedere, numeroasele renovări succesive ale interiorului și modificările de tot felul făcuseră ca tot farmecul ei să se piardă. Totuși, din punctul de vedere al lui Cotton Branding, Institutul Johnson era centrul lumii, la fel de frumos ca oricare din muzeele pe care le văzuse sau la bugetul cărora contribuise în vreun fel.

Venise acum să asiste la ultima demonstrație a Proiectului Hive. Demonstrația se ținea doar pentru el din moment ce în această fază computerul era încă în stadiu embrionar, doar de experimentare. În pofida acestui fapt, Shisei era cu el, iar Branding se simțea mândru de munca intensă care se desfășura aici, văzând-o poate ca o reflectare a propriilor lui eforturi, fructul muncii lui asidue.

Intrară în foaierul lung, placat cu marmură, în care fiecare sunet își avea ecoul propriu și unde fusese instalat un formidabil sistem de securitate. Shisei trebui să declare în fața unei funcționare o mulțime de date personale, numele complet, data și locul nașterii, părinții, locul de muncă, după care urmări fascinată cum tânăra introduce totul în calculator. Urmă o pauză de mai puțin de o secundă, apoi imprimanta începu să scoată un listing cu datele respective, inclusiv o fotografie în facsimil a lui Shisei. Operatoarea înmână listingul unui ofițer care îl parcurse atent, după care se uită la Shisei și la Branding. Dădu din cap și le făcu semn să treacă prin dreptul detectorului de metale și le ceru să-și golească buzunarele. Poșeta lui Shisei și conținutul buzunarelor amândurora fură trecute printr-o perdea de raze X. Suplimentar, lui Shisei i se ceru să predea bijuteriile pe care le purta, pentru a fi analizate la un spectrometru.

Li se luară amprentele apoi fură îndrumați spre un aparat mare sub formă de arc, unde două obiective le fotografiară simultan desenele retinelor, ale lui Branding urmând să fie comparate cu cele existente deja în memoria calculatorului. Vorbiră apoi pe rând într-un microfon, pentru ca un alt calculator sofisticat să le înregistreze și să le înmagazineze amprentele vocale. În cele din urmă primiră ecusoane gravate cu laser, fiecare având înmagazinat un cod unic, care nu putea fi citit cu ochiul liber.

— Asta-i tot? întrebă ironic Shisei pe când trecea în interiorul propriu-zis al institutului.

Branding zâmbi vag.

— Dacă mai vii și luna viitoare, or să-ți ia și sânge, spuse el. Am înțeles că sunt gata să pună la punct o metodă de identificare instantanee

pe baza ADN-ului.

Doctorul, un bărbat înalt şi deşirat, cu o mustaţă parcă desenată cu creionul şi cu sprâncene înalt arcuite, îi aştepta imediat după punctul de verificare. Craniul lui pleşuv strălucea sub luminile puternice din tavan. O bordură de păr înspicat îi atârna peste urechi şi ceafă. Shisei se gândi că omul avea acrul unuia care în timpul liber creşte câini de rasă sau cultivă trandafiri: meticulos, răbdător, blajin. Bărbatul se uită la ei ca şi cum ar fi fost subiecţi de laborator, le strânse repede mâinile cu o strângere fermă şi uscată şi dădu absent din cap când Branding i-o prezentă pe Shisei.

— Fumaţi? întrebă doctorul Rudolph. Nu? E foarte bine, aici nu se permite nici un fel de fum.

Se întoarse şi-i conduse pe un coridor capitonat, care înăbuşea orice zgomot. Shisei se gândi că lumina difuză şi tapiţeria fonoabsorbantă se potriveau cu interiorul unui birou de director executiv.

Doctorul Rudolph deschise uşa şi îi lăsă să intre în ceea ce părea a fi o sală de consiliu. Interiorul era dominat de o masă ovală din lemn de mahon în jurul căreia erau aranjate scaune cu spetează înaltă. Pe masă, în faţa fiecărui scaun se aflau o scumieră din cristal, în ciuda interdicţiei anunţate puţin mai înainte, o carafă de sticlă colorată, două pahare, un blocnotes şi un creion. În centrul mesei, acolo unde în mod normal ar fi trebuit să existe un aranjament floral, se afla o cutie subţire de formă dreptunghiulară din material plastic. Pe faţa ei erau trei rânduri de butoane codificate în culori şi comutatoare cu manetă.

— Luaţi loc, spuse laconic doctorul Rudolph.

Shisei privi în jurul ei. Văzu că unul din pereţii camerei era compus în întregime dintr-o folie de plastic pe care era trasată o hartă detaliată a pământului. În celelalte privinţe camera n-avea nimic deosebit. Ea venise aici aşteptându-se să vadă un laborator şi acum se simţea chiar puţin dezamăgită.

— După cum ştiţi, începu doctorul Rudolph, Proiectul Hive se ocupă cu producerea unei forme cu totul noi de inteligenţă artificială. S-au mai făcut şi înainte astfel de încercări şi chiar acum, în clipa asta, sunt în desfăşurare alte proiecte, dar din păcate, toate sunt sortite eşecului. Toate în afară de Hive. Asta din cauză că adevărata inteligenţă artificială e imposibil de dezvoltat dacă se lucrează pe calculatoare convenţionale. Maşinile astea stângace pot fi programate să ajute la diagnosticarea unor boli sau la atâtea altele, dar în afara laboratorului ele nu pot realiza cu marjă mare de siguranţă nici măcar sarcinile de rutină legate de mişcare şi recunoaştere. Punând problema mai simplu, ca s-ar rezuma astfel: procesoarele calculatoarelor, chiar şi un lanţ de procesoare legate în reţea, executând o funcţie programată la un moment dat, nu pot beneficia de un tip eficient de inteligenţă artificială. Pentru asta e nevoie de creier şi ce e un creier dacă nu o masă de miliarde de

neuron, adică exact echivalentul uman al procesoarelor, care execută simultan un număr imens de sarcini. Acesta a fost scopul nostru aici, să acumulăm şi să înmagazinăm informaţii aşa cum o face omul, ca o reţea de interconexiuni care pot fi accesate toate dintr-o dată. De aici vine şi numele proiectului Hive, deoarece *creierul* nostru are aproximativ complexitatea a unui stup de albine.

Doctorul Rudolph îşi freca mâinile.

— Destul cu vorba. Cook, te-am adus aici pentru a asista la o demonstraţie. Vrei să iei telecomanda? întrebă el făcând semn cu capul spre cutia de plastic din centrul mesei.

Branding o luă apoi i-o întinse lui Shisei.

— Cred c-aş prefera ca prietena mea să participe efectiv la demonstraţie, spuse el.

Doctorul Rudolph dădu din cap a încuviinţare.

— Cum doreşti.

Apăsă pe un buton şi lumina se stinse. În acelaşi timp, ca şi când ar fi fost pe o scenă de pe Broadway, harta Pământului începu să licărească. Apoi, câteva puncte de pe ea începură să pulseze.

— Ne aflăm în sala de război de sub Casa Albă, explică rece doctorul Rudolph. Sistemul nostru electronic de apărare s-a declanşat ca răspuns la lansarea mai multor rachete balistice intercontinentale, cerculeţe roşii care pâlpâie înaintând spre Statele Unite din trei puncte diferite. Punctele galbene, pulsatorii, indică locurile de lansare.

Toate din Siberia şi de pe coasta de sud-vest a Uniunii Sovietice, după cum remarcă Shisei.

— Vreţi să configurez o apărare sau un contraatac cu ajutorul calculatorului Hive? întrebă Shisei, uitându-se la înşiruirea de butoane şi comutatoare de pe cutia neagră.

— Nu, spuse doctorul Rudolph. Aveţi în mână iniţiativa rusească. Desigur, veţi fi ajutată de calculatoare convenţionale. Mai mult chiar, veţi primi sfaturi de la ele pe display-ul cutiei negre. Însă dumneavoastră veţi decide cum şi când să lansaţi al doilea atac, iar dacă supravieţuiţi, şi pe al treilea.

— Dacă supravieţuiesc?

— Apărarea Statelor Unite e dată acum pe mâna lui Hive, spuse doctorul Rudolph. Al treilea război mondial a şi început.

Punctele roşii indicând rachetele suseşti trecuseră de jumătatea distanţei până la ţintele lor. Acum Shisei putea vedea venind în întâmpinarea lor, pe traiectorii arcuite, nişte puncte verzi. Curând apărură o serie de explozii galbene, când primul val de rachete lovite fu detonat în stratosferă.

Shisei ceru părerea calculatorului chiar în momentul când lansa al doilea val de rachete intercontinentale, dublând numărul celor din prima lansare. Se uită la harta de pe perete la timp pentru a vedea buchete de

puncte verzi mişcându-se spre Uniunea Sovietică. Erau rachetele intercontinentale americane: calculatorul Hive apărase cu succes America şi trecuse acum la contraatac.

Apăsă pe butonul pentru identificarea rachetelor, o realiză şi ceru calculatorului să pregătească apărarea. Aşteptă nerăbdătoare, în timp ce punctele verzi se apropiau tot mai mult de momentul impactului. Ridică bombardierele în aer, împărţindu-le în patru sectoare şi separându-le, dar deja putea vedea luminile portocalii ale avioanelor de vânătoare americane lansate de pe portavioane, ţâşnind acum pentru a intercepta bombardierele ei. Calculatorul Hive făcea deci toate astea, zădărnicind fiecare acţiune a ei? Imposibil!

Ceru din nou părerea calculatorului apoi, în disperare de cauză, desfăşură flota de submarine nucleare şi comută pe reţeaua de apărare automată a Uniunii Sovietice împotriva rachetelor americane. Semnalele de identificare inundau ecranul, atât de multe încât calculatorul ei nu le putea manevra. Reuşi, e drept, să detoneze câteva în atmosferă, dar repede îşi văzu bazele de lansare lovite una câte una, distruse sau în cel mai bun caz avariate şi scoase definitiv din luptă. Până să prindă ea de veste, bombardierele *invizibile* americane decimaseră deja flota ei de submarine. Apoi Moscova fu rasă de pe faţa pământului, iar ea rămase cu un minim de bombardiere disponibile.O treceau toate apele. Ce mai putea face?

— Vă ajunge? răsună cavernos vocea doctorului Rudolph.

— Da, răspunse Shisei cu glas dintr-o dată răguşit şi împinse cutia neagră din faţa ei. Dar cât de convingătoare poate fi demonstraţia asta? întrebă ea. Eu nu ştiu mai nimic despre rachetele intercontinentale şi sistemele de apărare, iar Hive ştie tot ce se poate şti.

— Calculatorul Hive ştie tot atât de multe câte ştie şi calculatorul pe care l-aţi avut la dispoziţie, spuse doctorul Rudolph. Mai exact. dumneavoastră aţi folosit o copie cât se poate de fidelă a supercomputerului de la Kremlin.

— Dar diferenţa e ... uimitoare, spuse Shisei.

— Da, ca şi când ai arunca un om al zilelor noastre într-o competiţie de inteligenţă cu un dinozaur, spuse doctorul Rudolph dând aprobator din cap şi frecându-şi mâinile. Atât şi nimic mai mult. Ce zici Cook, putem considera că demonstraţia a avut succes?

Branding era nespus de încântat. Se vedea stăpân pe situaţie: computerul Hive, pentru care-şi pusese cariera la bătaie, era acum o realitate. Rudolph şi echipa lui de genii îl scoseseră pe Hive de pe tărâmul teoriei pure şi îl purtaseră chiar dincolo de cerinţele formulate după primele experimentări relizate în faţa juriului. Branding fusese implicat încă de la primii paşi şovăitori ai calculatorului Hive; paşi încurajatori, e drept, dar încă ipoteze. Abia rezultatele de acum erau un succes deplin. Calculatorul vorbea în propoziţii, paragrafe şi fraze.

Creierul Hive era acum aici şi era al lui.

— Spune-ne tu, Shisei, zise Branding, prea copleşit ca să mai zică şi altceva.

— Mi-ar... Shisei păru puţin dezorientată. Ar fi posibil să-l şi vedem pe Hive?

Doctorul Rudolph se uită la Branding.

— Depinde de tine, Cook. E oaspetele tău.

— În regulă.

Computerul Hive era instalat trei nivele mai jos, sub fundaţia vechii clădiri. De acolo se scosese roca pentru a face loc laboratoarelor cu pereţi blindaţi. Dar când îl văzu, Shisei simţi că nu-i vine să-şi creadă ochilor.

— Dar nu-i mai mare decât geanta mea! exclamă ea uluită. Nu poate fi ăsta!

— Ba da! spuse radios doctorul Rudolph arătând spre un obiect făcut dintr-un aliaj de cupru şi beriliu de forma unui octogon tridimensional. Acesta este computerul Hive, adversarul dumneavoastră din timpul simulării celui de-al treilea război mondial. Vedeţi, numele de Hive e foarte bine ales. E de fapt un creier multiplu, o nouă formă de inteligenţă. Nu e compartimentat aşa cum le place oamenilor să creadă despre toate lucrurile existente, ci mai degrabă e alcătuit din multe elemente care care lucrează toate o dată, la unison. Pentru asta am pus la punct o tehnologie cu adevărat revoluţionară. Cipurile acestea cu tunele de rezonanţă nu sunt confecţionate din silicon, nici măcar din cele mai noi aliaje conductibile de maximă rapiditate, cum ar fi fosfura de indiu şi arseniura de galiu. Noi am depăşit până şi tehnologiile astea. Hive funcţionează pe bază de cipuri multilaser. Vedeţi dumneavoastră, noi am realizat găsirea unei metode de a trimite prin aceste cipuri semnale luminoase codificate într-o cadenţă de zece miliarde de impulsuri pe secundă. Semnalele sunt convertite în semnale electronice printr-un strat de pulbere de diamant monocristalin. Rezultă deci un cip care nu numai că procesează datele la o viteză pe care mintea omenească refuză să o cuantifice, ci şi izolează datele de acumulările mari de căldură pe care le generează lucrul la viteze atât de mari. Pe scurt, viteza acestui creier Hive face ca şi cel mai rapid dintre supercomputerele convenţionale să fie supărător de lent.

— Deci n-am avut nici o şansă în faţa lui Hive, zise Shisei.

— Nici măcar George Patton[1] n-ar fi avut vreo şansă, răspunse doctorul Rudolph.

— Dar dacă-i atât de bun şi de rapid şi poate să raţioneze, să planifice strategii şi aşa mai departe, de ce nu e dat în folosinţă în

[1] George Smith Patton (1885-1945) - general american. În timpul celui de-al doilea război mondial a comandat corpuri de armată în Africa de Nord şi Sicilia (1942-1943) iar după debarcarea în Normandia (6 iunie 1944) Armata a 3-a Aliată, care a acţionat în Franţa şi sudul Germaniei. [n. ed.]

momentul de față? întrebă Shisei.

— Această demonstrație tocmai asta a făcut, spuse doctorul Rudolph. S-a realizat într-un mediu controlat și într-o perioadă scurtă de timp. Mai există încă probleme și aplicații la care trebuie să ne concentrăm atenția. Și bineînțeles că în anumite privințe Hive e încă incomplet.

— Nu vă e teamă că cineva ar putea intra în creierul lui Hive? întrebă Shisei.

Doctorul Rudolph se lumină la față.

— Ah, asta nu. În nici un caz! Pe lângă rețeaua de sisteme de protecție pe care ați folosit-o chiar dumneavoastră și care, aș adăuga eu, reprezintă doar o fracțiune din blindajul exterior de siguranță, cum îl numim noi, pe lângă asta, zic, creierul Hive a fost programat cu propriul lui sistem *intern* de guvernare și decizie, pentru a putea eradica orice formă de intruziune sau distrugere bazată pe programe virus și totodată pentru a respinge orice încercare de utilizare neautorizată. Așa că pot să vă asigur că bebelușul lui Cook Branding e în deplină siguranță.

— A, nu, calculatorul Hive e bebelușul *tău*, doctore, interveni zâmbind Branding. Eu îi sunt doar naș.

— Îți mulțumesc, Cook. Veniți, am niște cafea pregătită în birou.

Se întoarse apoi spre Branding, adăugând:

— Aș aprecia dacă mi-ai dărui o bunătică din timpul tău ca să trecem în revistă cifrele estimative recalculate pentru bugetul necesar anul viitor.

— Mergi cu noi, Shisei?

— Vin, Cook.

Shisei încă se mai uita la uimitorul calculator care gândea ca un creier natural. Făcu un pas în urma celor doi bărbați, dar tocul de la pantoful drept cedă, iar ea se împiedică și căzu în genunchi.

— Nu, nu-i nimic, le zise ea făcându-le semn că n-are nevoie de ajutorul lor. N-am nimic. Va trebui doar să merg desculță.

Își scoase amândoi pantofii, se întoarse cu spatele la ei pentru o clipă și în același timp ascunse în palmă un micuț obiect cilindric pe care-l scosese din miezul tocului rupt. Pentru numai o fracțiune de secundă mâna ei alunecă sub masa pe care stătea Hive. Cu inima bătându-i să-i spargă pieptul, simți învelișul de plastic al cilindrului lipindu-se de partea inferioară a tăbliei mesei, exact sub carcasa octogonală a calculatorului. Apoi se întoarse spre cei doi.

— Oh, cafea! exclamă ea fericită. Ce minunat! Chiar simțeam nevoia să beau o ceașcă...

Târziu după amiază, Tomi Yazawa se întoarse la sediul poliției. Își petrecuse toată ziua interogându-i pe asistenții doctorilor Hanami și Muku, pe chimiștii și biologii de la laborator și pe radiologi, adică pe toți

cei care avuseseră contacte frecvente cu cabinetele celor doi medici sau chiar cu ei personal. Cercetase de asemenea cu multă luare aminte şi registrele de programări pe ultimile şase săptămâni, căutând ceva ce i-ar fi destăinuit identitatea bărbatului care-i ucisese pe doctori.

Din modul în care fuseseră ucişi se putea presupune că asasinul le fusese cunoscut amândurora. Ipoteza asta era valabilă mai ales în cazul doctorului Muku, fiindcă el fusese ucis de la distanţă mică şi fără luptă. Tomi nu-şi putea imagina pe cineva, nici chiar pe acel tip înfricoşător care îi atacase pe ea şi pe Nicholas Linnear în cabinetul doctorului Hanami, care să pătrundă forţat în cabinetul doctorului Muku şi să-i înfigă în faţă o ţigară cu fosfor. Căci fosfor fusese substanţa depistată de medicul legist în orbita doctorului Muku. O degajare foarte intensă de căldură, după raportul medicului legist, *„arsese globul ocular străpungând rectul inferior şi cel exterior, membrana coroidă, nervul optic şi sferoidul."* Cu alte cuvinte, sursa de căldură penetrase direct până în creier, provocând moartea prin arderea acestuia.

Medicul legist era şi el de aceeaşi părere cu Tomi: asasinul doctorului Muku nu numai că trebuie să fi fost foarte aproape de victimă pentru a-i provoca moartea într-un mod atât de bizar, dar probabil că-şi luase victima cu totul prin surprindere. Hainele doctorului Muku nu erau rupte, nici măcar mototolite, iar biroul lui era imaculat şi nu se vedea nicăieri vreun semn de dezordine. Deci, puse cap la cap, aceste fapte nu duceau la concluzia unei lupte corp la corp. Prin urmare: Muku îl cunoştea pe asasin. Presupunere: şi Hanami îl cunoştea.

Tomi îşi petrecu ultima parte a după-amiezii stând numai la telefon şi încercând să intre în legătură cu numeroşii prieteni şi asociaţi ai doctorului Hanami, căutând să găsească vreo legătură între aceştia şi doctorul Muku, o bază comună de lucru de unde să poată porni. Ceruse şi rapoarte cât mai amănunţite despre familiile celor doi, nu pentru că spera să găsească vreun indiciu, ci mai degrabă pentru că era, ca detectiv, bine instruită şi foarte meticuloasă în toate investigaţiile ei.

Tot ce aflase până acum era că Muku era văduv şi că soţia lui Hanami era în viaţă. Stătuse de vorbă cu aceasta, aflând că era o căsnicie fericită. Nici Muku nici Hanami nu avuseseră copii.

Apoi Tomi se duse la Senjin: avea nevoie de un sfat pentru a şti cum să continue. Şi mai avea un motiv: conform registrelor doctorului Muku, însuşi comandantul ei îl consultase de mai multe ori pe acesta în legătură cu anumiţi suspecţi, din moment ce el lucra în divizia criminală.

Era seara devreme. În mare parte cartul de zi se terminase şi clădirea era simţitor mai liniştită. Totuşi Senjin se găsea în biroul lui.

— *Psihopatia nu e întruchiparea răului,* mi-a spus cândva doctorul Muku, zise Senjin răspunzând la prima întrebare a lui Tomi. *Este mai degrabă raza emisă de un far de mult dat uitării,* adăugă el dând din cap. Da. Mi-l amintesc bine pe Muku-*san*. E mare păcat c-a murit şi

e o tragedie pentru departament, căci datorită puterii lui de pătrundere în psihicul criminalului, am fost capabil să identific, să izolez şi să-i dobor pe Kuramata, pe Shigeyuki şi pe Toshiroh, trei teroriştidin cei mai periculoşi. Şi mai căutaţi.

— Cum era? întrebă Tomi.

— Muku-*san*? făcu Senjin încreţindu-şi concentrat fruntea. Păi... aici e cam greu de dat un răspuns. Era desigur un om de o inteligenţă strălucită, dar aş spune şi introspectiv totodată. De fapt el căuta mereu să se afle sub lumina reflectoarelor, dar aş zice că nu era un bun orator. Dar bineînţeles, era prin natura lui un pur gânditor.

— Din ce-am reuşit să aflu eu, doctorul nu părea să aibă mulţi prieteni.

— Sincer vorbind, aş fi şi surprins să aflu c-a avut vreunul, spuse Senjin. Muku-*san*, deşi un medic eminent, era de multe ori catalogat drept încăpăţânat. Mă îndoiesc foarte mult că şi-a putut face un prieten acceptabil.

— Mai e şi altceva ce mi-aţi putea spune?

Senjin ieşi din spatele biroului lui.

— În acelaşi context, Nicholas Linnear nu s-a întors încă în Tokio?

— Din câte ştiu eu, nu, spuse Tomi. Într-un fel mă simt uşurată. Nimeni nu ştie unde e şi măcar am siguranţa că acolo unde se află e ferit de orice atac din partea ruşilor.

— Să sperăm că-i aşa, deşi eu nu mă simt la fel de liniştit ca dumneata, ştiindu-l în afara sferei noastre de supraveghere şi aş considera ca fiind de mare importanţă localizarea lui cât mai rapidă cu putinţă.

Senjin stătea atât de aproape de ea încât îl simţea cum îi presează sânii. Dădu să se întoarcă. Trase tremurând aer în piept, umplându-şi plămânii cu mirosul lui şi savurându-l. Se simţi copleşită, nu numai din cauza tulburărilor ei erotice, ci şi din fiindcă nu se dăduse imediat la o parte din calea lui. Din partea ei nu era deloc cuviincios şi gândul acesta o făcu să rămână ca paralizată.

— Cum te mai simţi, Tomi-*san*? Chiar că ai încasat o bătaie zdravănă.

Fata simţi un fior fierbinte în şira spinării când îl auzi pronunţându-i numele mic. Era un compliment nepotrivit şi nepoliticos prin intimitatea pe care o implica, dar ea îşi dădu seama că nu se simţea deloc ofensată.

— Mă simt destul de în formă, spuse ea cu un tremur uşor în voce. În afara unor dureri ici şi colo. Am avut şi coşmaruri, adăugă ea simţind cum inima îi bătea violent, aproape ajungându-i în gât. N-am nimic care să nu se poată vindeca prin muncă grea.

— Văd că am fost îndreptăţit să fiu îngrijorat în privinţa ta, zise

Senjin ridicându-i bărbia cu degetul astfel încât s-o poată privi în ochi. Eşti un ofiţer care pune mult suflet în tot ce face.

La atingerea lui, Tomi simţi cum i se înmoaie genunchii şi se rugă în gând să nu leşine. Se încinsese cumva brusc biroul? Apoi încetă să mai respire în clipa când capul lui coborî şi buzele lui îi atinseră uşor gâtul. Tomi întredeschise buzele, iar pleoapele începură să-i tremure. Îl auzi pe Senjin şoptindu-i numele şi şoapta lui venea parcă de undeva de la mare distanţă.

Apoi îl auzi spunându-i *Vino cu mine.* Se supuse aproape automat, lăsându-se dusă afară din birou, pe coridorul aproape pustiu, până în debaraua de serviciu.

Senjin închise uşa după ei. O lumină slabă se infiltra timidă printr-o fereastră mică cu geam translucid aflată sus, aproape de tavan. Tomi simţi nişte rafturi în spatele ei presându-i pulpele. Senjin se lipise cu totul de ea şi-l simţea tare ca piatra. Spaţiul din interior era atât de strâmt încât abia dacă mai aveau loc să se mişte.

— Ce... ce se-ntâmplă? întrebă Tomi, deşi trupul ei ştia bine ce se întâmpla, cum ştiuse tot timpul că vor ajunge la acest final inevitabil, începând din clipa în care Senjin apăruse din spatele biroului.

Îi simţi buzele căutându-le pe ale ei şi îşi simţi gura deschizându-i-se, aproape murind de plăcere când limbile lor se întâlniră, se căutară şi se înlănţuiră. Dumnezeule, îşi zise. Se întâmplă, oh, oh, vreau să se întâmple!

Simţi cum fusta îi e ridicată încet şi cum mâinile lui îi ating partea interioară a coapselor. Apoi el se lăsă în genunchi. Era atât de uimită încât nu mai putea scoate nici un sunet, nici măcar geamătul pe care-l simţea umflându-se undeva în jurul inimii ei în timp ce gura lui îi căuta înfiorată locul dintre coapse care tânjea atât de mult după atingerea lui.

Tomi avea senzaţia că alunecă încet într-o baie, pielea ei era fricţionată de căldură, oasele ei erau topite de căldură. Mintea îi era luată de valuri, parcă injectată cu un drog. Ca prin ceaţă îşi aminti cât de des visase la clipa asta fără să creadă măcar o secundă cu adevărat că putea deveni vreodată realitate. Iar acele vise, ca nişte imagini percepute printr-o lumină prăfoasă sau printr-o oglindă spartă şi cojită, se adăugau aproape insuportabile momentului în care realitatea se va contopi cu fantezia. Câte nopţi nu petrecuse trează privind în gol fără să vadă nimic, atingându-se într-o imitare tristă a atingerilor pe care i le dăruia Senjin acum, imaginându-şi că el era lângă ea, deasupra ei, în ea? Toate acele imagini erau acum aici, cu ea, ca o pernă suprarealistă pe care să-şi odihnească şoldurile care se legănau încet înainte şi-napoi.

Simţi o uşurare a spiritului în mica şi înăbuşitoarea încăpere. Mirosul de transpiraţie – transpiraţia ei, mirosul excitaţiei sexuale; excitaţia ei, mirosul de sex, sexul ei – era precum cel mai delicat dintre parfumuri, o mixtură de arome ce crea un tot pe care ea-l inhala cu

fiecare respirație înfiorată și îl exhala cu fiecare geamăt înăbușit, cu fiecare mic scâncet de plăcere.

Până când, șoldurile ei lucrând mai repede și mai repede, întregul univers păru să explodeze. Prinse capul leoarcă de transpirație al lui Senjin și îl împinse în ea cu toată forța, desprinzându-se din înalt și plutind încet, încet. Apoi crezu că se terminase, dar se înșela, căci el era cu totul lipit de ea, copleșind-o cu fierbințeala lui, apoi intră în ea și senzația aceasta nouă făcu ca tot ce trăise până acuma să nu mai aibă nici o valoare.

Tomi își dori și mai mult carnea lui. Îl apucă frenetic de cravată și îi deschise cămașa până la buric și îl linse pe gât. Îi simți pielea aspră și cojoasă, ca a unei răni și i-o sărută cu tandrețe. Și transpirația îi curgea în ochi.

Izbucni în plâns la pieptul lui în timp ce el intră violent în ea și îl contră la rândul ei mușcându-i carnea sărată și în același timp împresurându-l cu picioarele, iar în spațiul claustrofobic unde fuseseră cele două trupuri ale lor rămase apoi doar un singur trup, incendiat, topindu-se, amestecat.

Când se termină, Tomi simți pe buze gustul sângelui lui. Zăcea lipită de el, cuprinsă de brațele lui, încătușându-l cu picioarele, mulțumită să asculte doar bătăile disperate ale inimilor lor pulsând în întuneric și căldură. Nu putea respira, dar îi plăcea. Era ca și când motorul pe care-l creaseră ei supsese tot oxigenul din cămăruță. Simți o vână zbătându-i-se nebunește într-o parte a capului și știu că orice altceva i s-ar întâmpla, o parte din el era acum a ei, o emoție, o senzație sau poate ceva mult mai efemer decât astea, cine știe? Nu era acum momentul pentru definiții și nici pentru absolutisme. Era un moment de mister și de acceptare a necunoscutului...

Și-apoi, ca un hoț în noapte, veni gândul: ce-am făcut noi doi aici?

Se desprinse de el cu greutate, parcă ar fi fost lipiți cu clei unul de altul. Își dădu seama că gâfâia și se auzi punând întrebarea mai mult pentru ea.

— Ce-am făcut, Omukae-*san*?

— Poate ne-am salvat unul pe altul, zise el.

În spațiul intim, în astfel de circumstanțe intime, răspunsul lui fu atât de șocant încât Tomi izbucni:

— Ce vrei să spui? întrebă ea, deși un colț tainic din interiorul ei știa foarte bine că s-ar fi putut ca el să aibă dreptate.

— Nu-i nici un secret că ai fost nefericită, Tomi, spuse el blând.

— Cum ai...? Dar eu n-am spus nimănui!

Senjin îi ignoră privirea.

— Iar eu tot am aflat... râse el scurt. Despre Omukae cel de piatră nu se știe nimic, *neh*? Asta pentru că de fapt nu e mai nimic de

spus. Viaţa mea e scarbădă, goală şi fără rost în afară de munca mea.

Se întinse ca s-o atingă pe Tomi, o atingere electrică la fel ca scăpărarea unui fulger.

— Acum mă simt de parcă universul m-ar fi primit şi pe mine în sfârşit în braţele lui. Stelele au început să strălucească şi în colţul meu de lume. Există o lună... şi cred chiar că există şi-un soare, oftă el încet. Tomi...

— Eu... nu... Nu!

Se rupse de lângă el ţipând uşor şi deschise cu putere uşa, trăgând cu nesaţ în piept aerul condiţionat de pe culoar răcoros şi binefăcător, apoi o luă la fugă.

La toaletă se spălă şi-şi stropi faţa cu apă rece. Nu se uită în oglindă, de parcă s-ar fi temut să nu vadă chipul lui în loc de-al ei. Era pur şi simplu amorţită la gândul că a putut să se încurce cu un om ca Senjin Omukae. Cât timp atracţia ei pentru el se păstrase pe tărâmul fanteziei, putuse să ignore implicaţiile legate de cineva care trăia după propriile legi, care trăia atât de necomformist în sânul rigidelor restricţii ale societăţii japoneze.

Nu-i nici un secret c-ai fost nefericită, Tomi. Îi auzi din nou ecoul vocii în întuneric înfăşurându-se în jurul gâtului ei, ca o cosiţă din propriul ei păr. De unde-a ştiut? *Era* secretul ei, sau cel puţin aşa credea ea.

Realitatea o şocă. Ce uşor m-a sedus! se gândi ea. Cât de bine înscamnă că a înţeles el dorinţele spiritului meu! Cât de uşor pot fi indusă în eroare de el! Am păcătuit o dată, dar a doua oară n-o mai fac. Oare înţelege el cum m-a umilit făcându-mă să simt plăcerea unui act proscris?

Probabil că nu, se decise ea. Senjin Omukae era un singuratic şi chiar, în sinea lui, un fel de rebel. Acesta era motivul pentru care el era mai mult temut decât admirat de şefii lui. Aceştia preferau să nu privească spre cealaltă parte a lui, la Senjin omul, pentru că Senjin comandantul diviziei criminale le era atât de folositor. Şi dacă într-o bună zi îşi schimbau optica? se gândi Tomi înfiorându-se. El n-ar mai avea nimic; n-ar mai fi nimic.

Îşi blocă mintea nemailăsând-o să se gândească la asta teroare şi ieşi din toaletă plină de furie împotriva ei însăşi.

Kusunda Ikusa avea obiceiul ca în fiecare joi să lucreze până noaptea târziu. Astfel noaptea aceasta fu singura în care Pack Rat nu l-a supravegheat strict. Nu i se păruse deloc necesar.

Şi abia acum vedea enormitatea greşelii lui. Trecuse de ora nouă şi Ikusa era încă la el în birou. Toţi ceilalţi plecaseră, dar în apartamentul de serviciu al lui Nami, luminile erau încă aprinse. Pack Rat pătrunsese deja în interior, după ce intrase în clădire în timpul

prânzului deghizat în tehnician civil şi dispăruse apoi fără urmă pe undeva pe la etajele superioare.

Din locul lui de pândă o văzuse pe Killan Oroshi venind înaintea lui Kusunda Ikusa şi se apucase să-şi ajusteze *urechile* electronice. Killan, cu o fustă de velur care abia dacă-i acoperea puţin coapsele, o bluză albă de mătase, cizme din piele de lac şi un pardesiu până la podea din material sintetic lucios ce aducea la desen cu pielea de piton, deschise împingând uşa apartamentului pe care Nami îl folosea în clădirea Nippon Keio, la două blocuri distanţă de Meiji-dori din cartierul Ni-shi-Shinjuku, şi se duse direct în biroul lui Ikusa.

Acesta nu lucra nimic, o aştepta pe Killan. Lăsă la o parte actele pe care de ore întregi nici măcar nu-şi aruncase ochii.

— De ce insişti să fii atât de prostesc de indiscretă? o întrebă Ikusa de cum o văzu intrând pe uşă.

— Dacă tata ar şti despre noi, ar face mai mult ca sigur atac de inimă, spuse Killan cu un fel de zâmbet fericit inundându-i chipul. Ar fi minunat!

— Nu fi ridicolă, zise Kusunda Ikusa. N-ar fi deloc minunat.

— Nu-i nevoie să trăieşti tu cu el, răspunse obraznic Killan. Mă urăşte la fel de mult cum o urăşte şi pe mama.

— Te preţuieşte foarte mult.

Killan îi aruncă un zâmbet strâmb care-i produse lui Pack Rat o crampă în stomac.

— Îţi place să gândeşti aşa pentru că de asta mă şi regulezi.

— Uneori n-ai deloc simţul umorului, Killan, spuse Ikusa.

Zâmbetul ei deveni rece şi tăios.

— Dar n-am glumit deloc. Desigur că ştii asta, Kusunda. Tu doar le ştii pe toate!

— Oare ce pot eu să văd la tine, Killan?

Fata îşi vârî mâna pe sub biroul lui.

— Ştii tu... Ştii bine...

— Da, zise Ikusa cu glas înecat după un timp. Eşti atât de rea pentru mine. Cum de ştiu asta şi totuşi nu pot să fac nimic?

— Chiar vrei un răspuns, sau asta e încă una din întrebările tale retorice? Îţi place să mă regulezi pentru că-n felul ăsta îl regulezi şi pe tata. Asta e, nu-i aşa? Nu greşesc, sau cel puţin asta nu-i tot.

Trăsăturile feţei i se înmuiară de parcă ar fi fost din ceară, iar buza inferioară i se alungi în afară; limba ei micuţă ieşi la vedere de parcă era pe punctul de a gusta ceva dulce. Adevărul e că eu sunt singura care te poate seduce, Kusunda. Îţi petreci tot timpul făcând pe stăpânul cu ceilalţi, iar asta te stresează. Oh, ştiu că tu n-ai să admiţi niciodată aşa ceva. Dar ăsta e unul din punctele frumoase ale relaţiei noastre. Tu nu trebuie să admiţi nimic faţă de mine. Tu n-ai nevoie de un preot, iar eu n-am nevoie să joc rolul unuia.

Pack Rat înțelese greutatea informațiilor ce se ascundeau în spatele privirilor ei și se întrebă dacă Kusunda Ikusa își dădea seama în ce se băgase.

— Mă poți seduce pentru că-ți dau cu voie. Atât!

Killan izbucni în râs.

— Asta nu-i seducție, spuse ea. Tu vorbești despre o înțelegere de afaceri. Las-o baltă. Nu-mi pasă de slăbiciunile tale, Kusunda, fie ele reale sau imaginare. Tu ești ca un vis pentru mine, sau ca o viziune pe care o chem prin ceața unei doze de marijuana. Nu-mi pasă de tine deloc. Fac ce fac din cauza tatălui meu. Mă culc cu tine pentru că știu că l-ar ucide literalmente dacă ar afla că-mi desfac picioarele în fața ta. Complotez cu tine deoarece comploturile îmi satisfac tendința spre dezordine și pentru că cu sunt răzvrătitul care nu e și nici nu va fi vreodată tata. Americanii spun despre mine că am curaj, Kusunda. Prietenii mei japonezi revoluționari spun că am o dorință copleșitoare de schimbare. *Tu* cum numești toate astea?

Ikusa părea puțin amuzat de monologul lui Killan. Cu siguranță că nu-l plictisise, iar acum Pack Rat era sigur că nătărăul o subestima pe față. Ochii negri ai lui Kusunda Ikusa străluceau cu un fel de intuiție interioară pe când ea își depăna litania filozofiei ei, ca și când cuvintele ei aveau puterea de a ilumina o anumită parte ascunsă în el.

Ascultând-o pe Killan Oroshi, Pack Rat își aminti de un vers scris al lui Algernon Swinburne[1]: *Schimbarea-și pune mâna, dar nu pe adevăr*. Dar se gândi că acești doi așa-ziși revoluționari, destul de ciudat combinați, n-ar putea înțelege la ce se referise Swinburne în versul său.

— Eu i-aș zice *tatemae*, spuse Kusunda Ikusa. *Fațada* pe care o folosesc atât de meșteșugit artiștii talentați pe ecran sau pe scenă. Zeci de mii de oameni prinși simultan în *tatemae*. Noi japonezii suntem în definitiv fetișiști, venerăm *fațada*, simbolul în care putem agăța și stinge temerile noastre și pentru care ne dedicăm umili întreaga viață.

— Cum ar fi Împăratul.

Acum ochii lui Killan străluceau de-a binelea. Avea un talent, observă Pack Rat, de a răstălmăci chiar și cel mai inteligent răspuns, folosindu-l în propriul ei scop. Dar totodată vorbea cum Pack Rat nu auzise până acum vorbind pe cineva de optsprezece ani. Numai că, își reaminti el, ei îi place să se considere o revoluționară, ba chiar are un simț al oratoricii și al teatralismului foarte dezvoltat, de fapt chiar ca un revoluționar autentic și de succes.

— Nimeni nu știe despre Împărat mai multe decât tine, Kusunda. Când sunt lângă tine mă simt atât de aproape de el!

— Termină! izbucni Ikusa. Începi să-ți bați joc de persoana Împăratului, ceea ce ar trebui să le fie tot ce e mai sacru!

---

[1] **Algernon-Charles Swinburne** (1837-1909) – poet, dramaturg și eseist englez, autor al unei opere romantice cu largă deschidere spre prerafaelitism. [n. ed.]

Era clar că Killan atinsese un punct nevralgic şi, după cum îi dicta personalitatea în astfel de cazuri, îşi urmărea până la limită avantajul câştigat.

— Cine zice că Împăratul e sacru? Tu? Ceilalţi membri ai lui Nami?

— Împăratul e descendentul fiului cerurilor.

Reuşise să-l atragă în largul apelor filozofice şi lui Pack Rat îi era evident, dacă nu şi lui Ikusa, că Killan era hotărâtă să-i submineze poziţia.

— Acuma cine se foloseşte de *tatemae?* Tu te pricepi la *tatemae* mai bine decât oricare artist de talent. Mitul regelui-zeu e antic şi universal respectat. Totodată, după cum ştii prea bine, e şi un talisman gol pe care l-ai văzut de atâtea ori gata de a fi folosit pentru a compromite spiritul poporului.

Kusunda zâmbi.

— Acum chiar că vorbeşti prostii. Dacă ceea ce spui e adevărat, atunci ce cauţi aici la mine?

— Ştii tu, Kusunda. Eu sunt atât de apolitică pe cât eşti tu de politic. Ăsta e singurul element de echilibru pe care-l avem în relaţia noastră.

— Eu mă gândeam că termenul de apolitic e un termen neplăcut pentru tine, spuse Kusunda. Tu eşti o nihilistă. O sibilă îmbrăcată în negru, o *futurisuto.*

— Oh, dacă mi-ai zice aşa şi când mi-o bagi! spuse Killan.

Pack Rat observă că tactica lui Ikusa lui Killan era să ignore cu desăvârşire aluziile acestea. Dar o trase lângă el şi Killan păru pierdută pe lângă masivitatea lui. Pack Rat îşi feri pudic privirea, dar nu opri înregistrarea decât cât timp cei doi făcură dragoste.

— *Futurisuto* în loc de înger, spuse Kusunda Ikusa, după aceea. N-am să-ţi mai spun niciodată înger.

Killan Oroshi se îmbrăcă râzând.

— Asta o să-mi prindă foarte bine, zise ea punându-şi pardesiul.

Ikusa nu se mişca şi nici nu spunea nimic.

După plecarea lui Killan, Pack Rat se decise s-o urmărească. Fata îl purtă de-a curmezişul oraşului spre districtul Asakusa, unde intră într-o clădire anonimă construită din beton armat după război şi constând din nenumărate *usagigoya*, apartamente minuscule ca nişte vizuini de iepure. La bătăile ei repetate uşa se deschide şi în prag un tânăr subţirel şi cu păr platinat.

— Killan, strigă el vădit încântat.

— Bună, Ticălosule, spuse Killan închizând uşa după ei şi lăsându-l singur pe Pack Rat.

Înainte de a se duce să stea de vorbă cu văduva doctorului

Hanami, Tomi îl rugase pe Nangi s-o însoţească şi fusese foarte mulţumită când el acceptase invitaţia ei. Acum găsea comentariile şi opiniile lui mai degrabă intuitive şi pătrunzătoare decât inoportune şi sâcâitoare. Tot mai mult ajungea să constate că Nangi era un detectiv înnăscut: intensa lui curiozitate combinată cu simţul fin al detaliului şi gândirea lui analitică făcea din el un ajutor nepreţuit. Iar el devenise singurul ei aliat în cazul asasinării dansatoarei Mariko şi părea la fel de fascinat de acest caz ca şi ea. Şi pe lângă toate astea, Tomi îl şi plăcea.

Haniko Hanami era o femeie înaltă şi subţire, cu o înfăţişare arogantă. Se trăgea, după cum le spuse de la început şi fără modestie, dintr-una din cele mai vechi familii de samurai din nordul insulei Honshu. Purta un kimono magnific din mătase, care după lucrătură părea să aibă cel puţin cincizeci de ani. O ploaie de flori împânzea fondul lui de un albastru aprins şi la fiecare mişcare cutele lui străluceau în valuri-valuri de nuanţe aurii.

Se măritase cu doctorul Hanami şi după spusele ei avuseseră un mariaj fericit până la moartea lui prematură. Asta era tot ce le putea spune, oricâte întrebări i-ar fi pus Tomi. Era clar că nu voia ca cineva să scormonească în ceea ce ea considera viaţa ei privată şi respingea până şi curiozităţile profesionale ale unei autorităţi recunoscute, cum era poliţia. Aproape toată lumea din Japonia coopera cu această instituţie. Ea de ce n-ar fi făcut-o?

— Dacă nu vă supăraţi, doamnă Hanami, spuse Nangi când tăcerea puse stăpânire pe conversaţia lor, aş putea sta pe un scaun? De multe ori picioarele mele nu-mi permit să stau după obiceiul tradiţional.

— Desigur. Pe aici, vă rog.

Haniko Hanami îi conduse într-o cameră mobilată în stil occidental. O studie pe Tomi în timp ce Nangi se aşeza, având grijă să nu-l pună într-o postură neplăcută dacă picioarele nu l-ar fi ascultat.

După ce Nangi se aşeză confortabil, ea îl întrebă:

— Aveţi dureri mari?

— Uneori destul de mari.

Soţia doctorului dădu din cap frământându-şi mâinile.

— Eu sufăr de artrită, spuse ea tânguitor. Acum nu e prea rău, doar dimineaţa când mă scol. Dar iarna...

— Iarna e cel mai greu, fu Nangi de acord.

Tomi urmări cu un fel de respect amestecat cu teamă şi uimire cum între cei doi se stabileşte repede un fel de legătură nevăzută. Supărata şi ursuza Haniko Hanami care le deschisese uşa dispăruse, iar în locul ei apăruse această bătrână suferindă.

— Acum, de exemplu, aveţi dureri mari? întrebă gazda.

— Probabil că azi am exagerat cu mersul pe jos, admise Nangi.

— Atunci am exact ceea ce vă poate ajuta.

Ieşi grăbită din cameră şi se întoarse după câteva minute cu un

borcan pe care i-l întinse lui Nangi aproape cu sfială.

— Cu asta îmi dau eu pe mâini şi-mi face foarte bine. E un unguent, soţul meu l-a făcut.

Nangi luă borcanul şi spre surprinderea lui Tomi, îşi suflecă pantalonii şi începu pe loc să-şi aplice alifia.

— Aşa? întrebă el.

— Nu, zise doamna Hanami, uitaţi-cum...

Şi îngenunche lângă el, luă pe degete puţină alifie şi începu să-i maseze pulpele cu o precizie uimitoare, de parcă ar fi fost mama lui.

— Aşa, murmură ea. Aşa. Aşa.

Când termină, Nangi îi mulţumi, ajutând-o să se ridice în picioare. Femeia roşi.

— Sunt bătrână şi n-am copii, spuse ea melancolică. Acum doar la asta mai sunt bună. Totuşi e bine să fii folositor cu ce poţi, nu? mai zise ea luminându-se puţin la faţă.

— Adevărat, încuviinţă cu blândeţe Nangi. De când m-am pensionat, acum câţiva ani, caut şi eu să-i ajut pe ceilalţi. De aceea mă aflu acum aici, preciză el rezemându-se în baston. Doamnă Hanami, e foarte important să vă punem câteva întrebări. Cel care l-a ucis pe soţul dumneavoastră a mai ucis şi înainte. Şi fără îndoială că va ucide din nou. Înţelegeţi cât de vital e să găsim această persoană?

Doamna Hanami mai auzise cuvintele acestea şi de la Tomi. Însă asta se întâmplase înainte ca Nangi să găsească cu atâta abilitate cheia către spiritul ei. Tomi continua să se minuneze de harul acesta.

— Înţeleg, spuse doamna Hanami ridicându-se. Nu vreţi să ieşim în grădină? Soarele străluceşte atât de rar zilele astea, când nu vedem altceva decât poluarea industrială, şi e păcat să nu profităm cât putem de el.

Îi conduse afară într-o verandă de piatră care dădea într-o grădină cochetă şi îngrijită ca un giuvaer. Apoi îi conduse pe o potecă pavată cu pietre plate de râu albastre-cenuşii, aşezate cu atâta îndemânare încât nu păreau puse acolo de mâna omului, ci de aceea mult mai iscusită a naturii.

— Soţul meu, după cum fără îndoială că ştiţi, a fost un chirurg strălucit. Mâinile lui erau asemeni mâinilor unui sculptor genial, iar el avea o obsesie pentru ele. Folosea mai multă cremă de mâini decât mine.

— Nu folosea niciodată acasă săpunul pentru a se spăla pe mâini. Chiar mă gândeam deseori că avea o fobie în privinţa asta. Desigur era nevoit să se spele pe mâini cu săpun înainte de operaţii. Totuşi se enerva foarte tare dacă observa vreo crăpătură în pielea de pe dosul palmelor. Avea nişte mâini de adolescent, ba chiar de fată.

Iniţial Tomi fusese surprinsă de aceste revelaţii necuviincioase la adresa unui mort şi descoperise că femeia începea să-i devină antipatică. Însă curând ajunse să înţeleagă că Haniko Hanami avea nevoie să se

clibereze de secrete pe care le ținuse ascunse prea mult timp la pieptul ei și inima lui Tomi se înmuie.

Apoi intrară înăuntru, la ceai, și oricâte defecte ar fi avut Haniko Hanami, ceaiul pregătit de ea nu avea nici unul. Tomi privea captivată cum femeia răsucea cu dexteritate telul din nuielușe de frasin în spuma de un verde palid.

— Ei da, a fost un chirurg minunat, spuse doamna Hanami, dar ca soț n-a fost chiar așa.

Făcu o scurtă pauză pentru a mai lua ceai și, văzându-i fața slabă deasupra mâinilor întinse cu care ținea mica cupă, Tomi revăzu parcă în ea femeia cochetă care trebuie să fi fost cândva.

— Așteptasem atât de multe de la această căsătorie, spuse doamna Hanami în continuare. Aveam niște speranțe atât de mari! Ei bine, poate că asta a fost greșeala, dar când ne-am căsătorit nu-l cunoșteam prea bine pe viitorul meu soț. Și se pare că niciodată nu l-am cunoscut cu adevărat.

— De ce spuneți asta, doamna Hanami? întrebă Nangi.

Haniko Hanami oftă.

— O dată cu trecerea anilor soțul meu s-a plictisit de mine. Când a fost tânăr i-au plăcut foarte mult femeile, și a avut foarte multe. Mai târziu n-a mai rămas decât una.

Îi privi pe rând pe amândoi, apoi urmă:

— Probabil o diminuare a vigorii lui, sau poate un sentiment de... cum să-i zic? De... stabilitate, cred. Ați putea considera termenul cam ciudat pentru un adulter, dar în cazul soțului meu era veritabil, vă asigur.

— Știți cumva ce voia soțul dumneavoastră? întrebă Nangi cu blândețe.

— Să vrea? întrebă la rândul ei doamna Hanami clipind des. Păi sigur că știu. Cred că era destul de clar. Nu voia să moară. Sau mai precis, presupun că nu voia să îmbătrânească. Abundența de femei îi furniza mereu fete noi și trupuri noi, care pentru el nu îmbătrâneau niciodată. Femeile erau pentru el ca o oglindă în care se putea uita și se putea vedea cu absolută siguranță omul care-a fost odată.

— Dar undeva ceva s-a schimbat, spuse Nangi.

— Cum? tresări surprinsă doamna Hanami, ca și când ar fi fost întreruptă dintr-o meditație personală.

— Spuneați că a trecut de la mai multe femei la una singură.

— Oh, asta, da, da... încuviință ea dând din cap. Cred că aceasta din urmă era foarte tânără și cu carnea tare. În ultimul timp soțul meu începuse să tânjească după mai mult. Poate ajunsese să vadă adevărata șaradă pe care o reprezentau femeile lui. Sau poate că simțea nevoia să păstreze tinerețea o veșnicie în mâinile lui.

— Ați discutat vreodată cu dânsul despre divorț? întrebă Nangi.

Doamna Hanami râse vesel câteva secunde.

— Oh, Dumnezeule, nu. E clar că nu l-aţi cunoscut niciodată pe soţul meu. N-a existat niciodată nici măcar vreo idee despre aşa ceva şi nici n-ar fi fost dacă... Soţului meu nici nu-i trecea prin cap că eu ştiam sau bănuiam de legăturile lui. Ar fi rămas pur şi simplu împietrit dacă aş fi fost atât de crudă încât să-i spun că ştiu.

— De ce *nu* i-aţi spus? întrebă Tomi pe un ton la fel de blând cu cel folosit mai înainte de Nangi.

Doamna Hanami holbă ochii la ea.

— De ce-aş fi făcut-o? Noi doi ne iubeam.

Se lăsă tăcerea între ei. După un timp, Nangi continuă:

— În legătură cu ultima fată cu care se întâlnea soţul dumneavoastră... De unde ştiţi că era foarte tânără şi cu carnea tare?

— Ei bine, era dansatoare, nu-i aşa? spuse doamna Hanami.

— Adică *ştiaţi* cu cine se vedea soţul dumneavoastră? întrebă Tomi.

— Nu *cu cine*, draga mea, spuse doamna Hanami, ci *cu ce*.

Era foarte stăpână pe ea acum, punându-şi la loc masca dură pe care o arătase când veniseră ei. Era plină de mândrie, observă Tomi, o mândrie moştenită de la strămoşii ei samurai de mai multe secole. În zilele noastre, îşi zise mai departe Tomi, acestei tradiţii cu rădăcini de fier cu greu i se putea face faţă.

Haniko Hanami se ridică şi, cu graţia şi aerul potrivit poziţiei ei sociale, se duse spre un scrin din lemn negru, trase sertarul de sus, luă ceva de acolo şi se întoarse la ei. Întinse mâna şi deschise palma cu graţia cu care se deschide un boboc de crizantemă.

— Am găsit asta într-unul din costumele soţului meu când a venit acasă într-o noapte foarte târziu, spuse ea. I-am căutat prin buzunare după ce a adormit. Am considerat că măcar atâta meritam şi eu.

Tomi şi Nangi se uitară la ce le arăta ea. Era o lanternă micuţă din plastic, iar pe o latură a ei era gravat numele clubului *tokudashi* pe care Tomi ajunsese să-l cunoască atât de bine: *Calea de Mătase*.

— Am fost căutat, am fost învins şi-am fost dat uitării, spuse Kansatsu. Stătea cu picioarele încrucişate pe podeaua marii încăperi a casei de piatră pe care şi-o ridicase la umbra Războinicului Negru. M-ai întrebat, Nicholas, de ce mă aflu eu aici în Hodaka şi ăsta-i răspunsul meu. Acum spune-mi de ce te afli tu aici.

— Spune-mi mai întâi dacă sunt mort, zise Nicholas. Nu-mi dau seama dacă asta e viaţa de apoi sau am rămas pe pământ.

Kansatsu se uită pieziş la el.

— Crezi în viaţa de apoi, Nicholas?

— Da, cred că da.

— Atunci asta-i viaţa de apoi, zise Kansatsu şi aşteptă o clipă înainte de a continua. Asta e ceea ce simţi tu, Nicholas. După un timp îi

vei da propria ta definiție.

— Dar sunt sau nu mort? Am înghețat până am murit aici pe Războinicul Negru?

— Întrebarea ta n-are nici un rost aici, spuse Kansatsu cu severitate. După cum am spus, deosebirea trebuie s-o faci tu. E asta viața sau moartea? rosti *Sensei*-ul fără vârstă ridicând din umeri. Eu nu mai caut de mult să mai fac deosebirea dintre cele două stări.

— Dar cu siguranță că poți să-mi spui dacă mai trăiesc. E oare ăsta un vis?

— Când că ai să înțelegi cât de inutile sunt întrebările astea, vei avea și răspunsurile pe care le cauți.

Nicholas își potoli inima care îi bătea nebunește. Nu-i mai era frig și nici nu se mai simțea amorțit, dar trupul îl mai durea încă și, atingându-și capul, simți cicatricea mai proeminentă ca niciodată. Înseamnă că trăiesc, găsi el o explicație. Însă explicația lui era un termen străin aici în tărâmul ăsta.

— N-ai părut surprins că mă vezi, spuse Nicholas.

— De ce să fi fost? spuse Kansatsu. Doar ai venit aici la mine de multe ori.

— Cum? Nu te-am mai văzut din iarna anului 1963 și sunt sigur că în casa asta n-am mai fost niciodată.

Kansatsu se uită fix la farfuria din fața lui Nicholas

— N-ai terminat de mâncat, zise el. Îți sugerez s-o faci. În curând vei avea nevoie de toate forțele tale.

— Știu, spuse Nicholas. Dacă-mi aduc bine aminte, coborârea de pe Hodaka e la fel de epuizantă ca și ascensiunea.

— Eu nu mă refeream la aspectul fizic, spuse Kansatsu.

Nicholas își mută privirea de la figura enigmatică a maestrului la farfuria în care mai avea mâncare și începu din nou să mănânce. Apoi, fără să-și dea seama, adormi. Și visă din nou la măreția Războinicului Negru...

... Această imagine care i se repeta frecvent în vis îl mișcă atât de tare încât când se trezi i-o descrise lui Kansatsu.

Sensei-ul rămase tăcut un timp, apoi în cele din urmă se mișcă, dar vorba lui fu lentă și supranaturală, ca și când ar fi venit de departe, dintr-un vis.

— De ce te deranjează imaginea asta atât de mult?

— Nici eu nu știu, recunoscu Nicholas. Poate că e ceva în legătură cu smaraldele, cu moștenirea bunicului meu.

— Chiar așa? exclamă Kansatsu ridicând mirat din sprâncene. Explică-mi.

Nicholas îi povesti despre cutia cu cele cincisprezece smaralde, despre mama lui, Cheong, care îi spusese că putea folosi pietrele prețioase în ce fel va vrea el, cu o singură condiție, însă: să nu lase

niciodată ca numărul lor să scadă sub nouă.

— Ți-a spus și ce-o să se întâmple dacă încalci condiția asta?

— Nu. Știi ce sunt aceste smaralde?

— Poate că am auzit câte ceva despre existența lor, răspunse Kansatsu. Dar n-am știut că le ai tu.

— Au o putere foarte mare.

— Da, neînchipuit de mare.

— Dar în ce fel? întrebă Nicholas.

— În felul de a fi al lui *Tau-Tau*, răspunse Kansatsu.

— Dar ce legătură am eu cu *Tau-Tau*?

— *Dorokusai*-ul va vrea smaraldele, zise Kansatsu în loc să-i răspundă. Unde sunt?

— În siguranță, spuse Nicholas.

— Le ai cu tine?

— Nu. M-am gândit că acum sunt *Shiro ninja* și n-aș fi în stare să le apăr bine.

Kansatsu dădu din cap și un timp nu mai spuse nimic. În cele din urmă rosti:

— Ești de ceva timp aici. Presupun că ești destul de în puteri ca să începem. Când te-am trimis la Kumamoto acum câțiva ani, spuse el, au crezut că am făcut-o ca să te fac să te confrunți cu vărul tău Saigo. Îmi imaginez că și în clipa asta tot așa crezi. Ei, pe atunci erai tânăr. Și tocmai pentru că ești extrem de talentat, nu înseamnă că ești și capabil să *înțelegi* întru totul acest talent. Desigur că știu asta pentru că am mai discutat cu tine de multe ori.

— De ce tot îmi spui că toate astea s-au mai petrecut de multe ori? întrebă Nicholas. Acum se petrec pentru prima dată.

— Timpul, observă Kansatsu, e asemenea apei. Șuvoaie, curenți, bulboane, care la un anumit moment culminant se suprapun într-un vârtej de evenimente care se repetă ca niște vălurele până când, după ce s-au întins destul spre larg, se sting pe un țărm stâncos.

— Ai o concepție foarte ciudată despre timp.

— Dimpotrivă, spuse Kansatsu, *tu* ai o concepție stranie despre timp. Dar ce pot să zic, asta e de așteptat din partea cuiva care încă face diferență între viață și moarte. A da piept cu această iluzie e același lucru cu a recunoaște cei Zece Bivoli, stagiile iluminării Zen. Îți amintești, Nicholas.

— Sigur că da. Începi mai întâi să cauți bivolul în sus și în jos și când îl găsești, îl prinzi în laț, îl domesticești și îl călărești înapoi până-n oraș, doar ca să descoperi că bivolul n-a existat nicicând, că e doar o parte din tine, o parte desprinsă din trupul tău, pierdută, rătăcită.

— Îți aduce asta aminte de ceva? întrebă Kansatsu.

— De nimic, răspunse Nicholas.

Kansatsu se întoarse și luă un ceainic de tinichea de pe soba

hibachi îngropată în podea, apoi turnă cu mişcări încete ceai pentru amândoi. Era un ceai amar de culoare roşie închisă, din partea de miazănoapte a Chinei, cunoscut sub numele de Dragonul de Fier.

— Ascultă-mă, Nicholas. Eu te-am trimis la Kumamoto în iarna lui '63, pentru a găsi un bivol.

— Dar eu m-am confruntat cu Saigo, iar el m-a învins.

Kansatsu încuviinţă dând din cap.

— Şi făcând asta, m-a învins şi pe mine. Aşa trebuia să se întâmple. O lună mai târziu am plecat pentru totdeauna din Tokio şi am venit aici pentru a-mi desăvârşi ultimile mele trei stagii: să fiu dat uitării.

— Eu nu te-am uitat niciodată, *sensei*.

— Nu. Nici nu ţi-a fost scris să mă uiţi. De aceea te-ai şi întors acum.

— După cum ţi-am spus, *sensei*, eu am devenit *Shiro ninja*, zise Nicholas. Am venit la Războinicul Negru în căutarea unei căi de salvare. M-am gândit că *sensei*-ul lui Akiko, Kyoki, m-ar putea ajuta fiindcă bănuiam că e *tanjiani*, însă l-am găsit mort, jupuit de viu în castelul lui din Asama. Apoi am descoperit că avea un frate pe nume Genshi.

— Ştiu, spuse Kansatsu. Eu sunt Genshi, fratele lui Kyoki. Şi tot eu sunt şi Kansatsu. Am multe nume.

— Tu... rosti Nicholas aproape înecându-se cu cuvintele. Eşti *tanjiani?*

— Înainte să-ţi răspund, trebuie să înţelegi că spiritul tău e încă prins în mrejele confuziei. Eşti stăpânit de spaimă. Oboseala exagerată a spiritului a făcut imposibil să poţi distinge între bine şi rău.

— Da, spuse Nicholas. Înţeleg. *Shiro ninja* m-a prins în laţ.

— *Shiro ninja*, zise Kansatsu, a fost capabil să opereze asupra ta numai pentru că tu ţi-ai ascuns adevărata natură faţă de tine însuţi. Tu încă mai cauţi bivolul, Nicholas, fără să-ţi dai seama că această căutare e inutilă şi neproductivă, fiindcă bivolul nu există.

— Ce tot spui?

— Adu-ţi aminte de iarna anului 1963, spuse Kansatsu. În Kumamoto, când tu ai crezut că vărul tău Saigo te-a învins şi ţi-a luat-o pe Yukio, pe fata pe care o iubeai.

— Am crezut că s-au întâmplat toate astea, numai pentru că s-au întâmplat, zise Nicholas.

— Din nou te gândeşti la bivol când de fapt bivolul nu există, îi spuse Kansatsu răbdător.

— Nu înţeleg, zise Nicholas uitându-se în ochii lui.

— Nu. Încă nu eşti destul de puternic. Acum dormi.

— Sunt pierdut, *sensei*, spuse Nicholas când se trezi.

— Afară, spuse Kansatsu. Afară îţi vei recăpăta forţele.

— Mă bucur că eşti aici ca să mă călăuzeşti, spuse Nicholas

trăgându-şi ghetele impermeabile de munte şi încheindu-şi hanoracul.

— Spiritul tău încă mai e încâlcit, îi spuse Kansatsu conducându-l afară, la Războinicul Negru. Nimeni nu te poate călăuzi.

— E noapte, zise Nicholas surprins.

— De data asta ai dormit toată noaptea şi toată ziua. Ai visat la Războinicul Negru?

— Nu, răspunse Nicholas, având totuşi senzaţia că *sensei* ştia deja. Am visat trestii. Căutam ceva. Nu-mi amintesc ce. Apoi am găsit urme de paşi pe pământul negru şi mâlos. Când am îngenuncheat să le privesc mai de aproape, urmele mi-au vorbit. Vocea lor era trilul unei păsări de noapte, aproape ca un cântec. Iar apoi trestiile şi mlaştina au dispărut, iar eu m-am regăsit în castelul lui Kyoki, trecând prin poarta care ducea la biroul lui.

— Ce spunea vocea?

— Nu-mi aduc aminte.

— Vocea era a fratelui meu?

— Nu a lui, dar se auzea de aproape, zise Nicholas mişcându-se cu dificultate şi cu mare efort pe lângă suprafaţa zgrunţuroasă a peretelui de stâncă. Poate că, adăugă el plin de speranţă, am reuşit să alung din visele mele imaginea Războinicului Negru.

— Ăsta ar fi un lucru bun?

— Sigur c-ar fi!

— Ai uitat oare atât de repede că spiritul tău e încâlcit şi că nu poţi încă discerne binele de rău?

De-abia atunci sesiză Nicholas că *sensei* Kansatsu nu purta pe el nimic altceva în afară de *gi*-ul lui subţire din bumbac.

— Nu ţi-e frig, *sensei?*

— E frig afară? întrebă Kansatsu cu un aer de nepăsare şi indicându-i printr-un gest lui Nicholas s-o ia înainte. Eu n-am observat.

Vântul de gheaţă şfichiuia printre canioane, râpe şi pereţii lucioşi ai Războinicului Negru. Zăpada stcloasă de ger scârţâia sub picioarele lor când păşeau pe poteca şerpuită ce urmărea aproape razant faţa stâncii. Acum nu mai era nimic altceva decât stânca, verticală, lucioasă ca sticla şi plină de ameninţări. Nicholas începu să urce înfigându-şi buricele degetelor în fisuri abia vizibile şi trăgându-se în sus. Gemu din cauza efortului, gâfâind ca un animal.

— Când visez Războinicul Negru ridicându-se ca un spectru din adâncul spiritului meu, zise Nicholas odihnindu-se pentru o clipă în timp ce stătea abia agăţat pe suprafaţa stâncii, mă trezesc încărcat de nelinişte şi spaimă.

Kansatsu nu-i răspunse şi Nicholas, întorcând capul, descoperi că era singur pe Războinicul Negru.

Shisei locuia în Georgetown, lângă Foxhall Road, într-o casă

zidită din blocuri de gresie de construcţie, care aparţinea unuia dintre principalii sponsori ai protecţiei mediului înconjurător, însă ea venea rar aici, preferând să-şi petreacă iernile la St. Moritz şi vacanţele de vară la Cap Ferrat. Avea vile somptuoase în ambele localităţi, ţinând mai mult la Europa decât la Washingtonul ei natal.

Locuia singură. În fiecare miercuri veneau doi servitori, soţ şi soţie, şi făceau curăţenie, iar dacă ea voia, îi şi găteau pentru toată săptămâna. Era un program urmat cu sfinţenie de optsprezece ani de zile.

Încăperile de la parterul casei erau placate cu lambriuri sculptate şi pictate, cu console de marmură sculptată pe care odihneau bronzuri franţuzeşti din secolul al optsprezecelea, porţelanuri chinezeşti cu încrustaţii din bronz aurit şi alte bibelouri nepreţuite. Însă la etaj, dormitorul pe care şi-l alesese Shisei era relativ modest. Fereastra dădea spre o grădină mică, dar admirabil întreţinută de un grădinar care-şi iubea meseria la fel de mult cum îşi iubeau şi copiii. Razele soarelui se înfiltrau printre glădiţele înalte, înveşmântând într-o lumină aurie bujorii şi azaleele şi dând cadrului acestuia înfăţişarea unui mic paradis.

Ieşind desculţă din baie, Shisei se duse la debara, căută în spatele cutiilor cu pantofi pe care le stivuise acolo şi scoase echipamentul. Aşeză computerul portabil pe micul birou franţuzesc, îl puse în priză şi instală modemul la reţeaua telefonică. Se aşeză, înfipse mufa RCA special modificată în spatele calculatorului şi îşi puse pe cap căştile ultra-uşoare.

Începu procedura de acces nu folosind tastatura, ci dând comenzi verbale direct în microfonul anexat la căşti. Puternicul calculator zumzăi imediat, răspunzând comenzilor ei. Ecranul mai întâi se înnegri, apoi începu să se lumineze pe măsură ce şiruri de caractere începeau să-l umple. În cele din urmă descărcă de pe hard disk programul MANTIS. Şi iată-l acolo, în centrul ecranului, pulsând ca un giuvaer negru şi periculos.

Shisei trase adânc aer în piept şi vorbi în microfon. Computerul accesă linia telefonică şi ea îi dădu numărul. O voce feminină răspunse la al doilea apel.

— Institutul Johnson. Cu ce pot să vă ajut?

Shisei tastă ENTER. Centralista institutului auzi doar tonul din centrală, însă Shisei pătrunsese deja înăuntru şi era acum conectată la linia telefonică a institutului prin intermediul computerului ei, al modemului şi al programului activat în micul cilindru pe care îl strecurase nevăzută sub masa pe care se afla creierul Hive. Cilindrul era legătura ei cu calculatorul Hive, prin liniile telefonice.

Îşi şterse o picătură de transpiraţie de pe frunte. Stătea cu umerii aduşi şi se uita fix la ecran în timp ce verifica şi răsverifica. Sosise timpul.

Rosti o parolă în microfon, apoi tastă din nou ENTER. Versiunea programului virus MANTIS porni şi se transmise simultan prin

conexiunile făcute cu creierul Hive.

Vedea pe display-ul ei că cele două interfețe, rețeaua de fagure a creierului Hive și spiralele virusului MANTIS, începeau să se contopească. Văzu spiralele sfărâmând sector cu sector rețeaua fagure, pe măsură ce virusul începea să se transforme pătrunzând în programul de protecție al creierului artificial și tresări de bucurie, zicându-și: *Merge! Are să meargă!*

Apoi ceva se întâmplă. Rețeaua fagure începu să tot apară și să tot dispară de pe ecran. La început, Shisei crezu că era vorba de o defecțiune pe rețeaua telefonică, nu era exclus să se lucreze pe linie, dar calculatorul ei îi comunică altceva. Din punct de vedere tehnic, totul era în regulă. Se uită uimită la ecran. Acum rețeaua părea să se fi mărit de patru ori, de șase ori și așa mai departe, până când umplu întreg ecranul, iar virusul, copleșit, se autodistruse, așa cum îi comandaseră instrucțiunile lui interne. Într-o clipă dispăru ca și când n-ar fi existat niciodată. O fracțiune de secundă mai târziu rețeaua fagure a lui Hive reveni la normal. Shisei întrerupse legătura. Ce se întâmplase?

Apoi își aduse aminte ceea ce spusese doctorul Rudolph despre construcția creierului Hive. Nu numai că proiectul era radical diferit de tot ce exista în materie, dar și componentele lui, tranziționale, erau unice, poate de o mie de ori mai rapide decât cipurile standard pe bază de siliconi. Astfel Hive reușise să copleșească virusul. Programele lui de protecție rulau cu o asemenea viteză încât îngenuncheaseră virusul, care ar fi trebuit să se hrănească chiar cu programele atacate și distruse de el.

Shisei se lăsă o clipă pe spate și analiză întregul eveniment, parcurgând în gând fiecare fază. Apoi stinse calculatorul și ridică receptorul telefonului. Avea de făcut câteva convorbiri.

Nangi riscă să întârzie, așteptându-l până în ultima clipă pe Pack Rat să dea telefon sau să apară pe ușa biroului. Văzând că nu se întâmplă nici una nici alta, își puse pălăria și ieși pe ușă. Era așteptat de avocatul lui, care deschise umbrela văzându-l că iese în stradă.

În ultima vreme plouă mereu, se gândi Nangi. Nu era deloc preocupat că Pack Rat nu reușise să ajungă la el. Ar fi fost desigur frumos ca Nangi să se poată prezenta la întâlnire cu ceva *muniție*, dar nu era neapărat necesar. Ridică ochii spre ploaie și râse încetișor.

Mașina îi duse la o jumătate de milă de clădirea Nippon Keio. Până să coboare, Nangi o sună pe Tomi și stabili cu ea o întâlnire pentru aceeași seară la *Calea de Mătase*, la o oră la care să poată să-i prindă pe toți cărora voiau să le pună întrebări. Rămase apoi pe loc câteva momente, sperând ca Pack Rat să-l sune. Sau poate ca să se roage. Pe urmă discută cu avocatul lui câteva chestiuni de ultimă oră, apoi coborâră amândoi din mașină și urcară la etaj, unde se aflau birourile lui Nami.

Kusunda Ikusa sugerase birourile lui ca loc de întâlnire pentru semnarea actelor de fuziune, aşa că acum toţi îl aşteptau pe Nangi în marea sală de conferinţe: Ken Oroshi, Ikusa, avocaţii.

La prima vedere afacerea părea simplă, însă în realitate era foarte complicată. Documentul trebuia să se conformeze unor anumite clauze asupra cărora insistase Ikusa şi trebuia să includă şi clauzele de care avea nevoie Nangi pentru a definitiva subvenţionarea preluării lui Nakano Industries şi a nepreţuitului lui compartiment de cercetare şi dezvoltare.

Totul era în ordine. Nangi şi Ken Oroshi sporovăiau intim precum cei mai apropiaţi prieteni, în timp ce avocaţii lor erau cufundaţi în amănuntele pline de chiţibuşuri ale redactării actelor, căutându-şi unii altora nod în papură şi silindu-se să-şi facă unii altora cât mai multe şicane cu putinţă.

Se servi ceai pe o enormă tavă de argint, în cupe englezeşti tot de argint. Ikusa conducea conversaţia, vorbind despre cotizaţiile de la clubul de golf. Totul e o prostie, se gândea Nangi, dar e o prostie care merită timpul pierdut cu ea. Ca şi când te-ai afla în fotoliul dentistului şi durerea ar fi un rău necesar.

De fapt, gândurile lui nu erau concentrate la actele pe care le avea de semnat. Se gândea la Tomi şi la Mariko, dansatoarea care fusese violată şi jupuită la clubul tokudashi *Calea de Mătase*. Care era legătura dintre moartea lui Mariko şi a doctorului Hanami? Fusese acesta ultimul ei iubit şi în acelaşi timp bărbatul pentru care fusese lăsat mesajul *„AR FI PUTUT FI SOŢIA TA"*? Dacă era aşa, dacă tot *dorokusai*-ul o ucisese şi pe Mariko, atunci era clar că tot el îl convinsese pe doctorul Hanami să-i facă ceva lui Nicholas. Dar ce? Ceva i se întâmplase lui Nicholas şi el, Nangi, nu ştia ce anume. Ardea de dorinţă să găsească răspunsul şi îşi făcea griji pentru Nicholas ca şi când acesta ar fi fost fiul lui.

În cele din urmă avocaţii se întoarseră spre clienţii lor, care îşi aruncară pentru ultima oară ochii la textul contractului. Apoi cei doi directori, Nangi şi Ken Oroshi, semnară actele de fuzionare. Kusunda Ikusa, infatuat ca de obicei, se înclină spre amândoi şi le înmână ceremonios mici daruri. *Kobun*-ul care producea *Sphynx*-ul şi Nakano Industries erau acum una şi aceeaşi firmă.

Hotelul Kan, frecventat de regulă de tot felul de oameni de afaceri, aflat la periferia mizeră a Tokio-ului şi atât de familiar lui Senjin, dispunea de un serviciu de sănătate pe care hoteluri din districte mai selecte nu erau în măsură să-l pună la dispoziţia clienţilor lor. Nu era vorba de o bază balneoclimaterică, de un serviciu de masaj sau de o sală de sport, ci de un bazin pentru anihilare senzorială. Bazinul era cam cât o treime din suprafaţa camerelor hotelului şi era plin cu apă încălzită la

temperatura sângelui omenesc. Alunecând gol sub apă, Senjin nu mai simți nimic. Absolut nimic.

O plasă îl ținea suspendat la un nivel astfel încât să-i rămână deasupra apei numai nasul și buzele. După ce se lăsă capacul peste el, nu mai auzi nimic, nu mai văzu și nu mai simți nimic. Și nici nu avea ce să miroasă sau să guste. Mintea lui era ruptă de lumea de afară, desprinsă de trupul lui.

Fără o carcasă care să-l păstreze un tot unitar, Senjin plutea în Vid. *Sensei*-ii lui din copilărie ar fi fost îngroziți să vadă acest mod de a practica anihilarea senzorială, pe care fără îndoială ar fi privit-o ca pe un stimulent artificial, o cale, dar nu Adevărata Cale și de aceea ar fi considerat-o ca fiind absolut interzisă.

Însă pentru Senjin nimic nu era interzis. El trecuse dincolo de astfel de bariere derizorii în momentul în care depășise vârsta filozofiilor pedante ale învățătorilor lui, în momentul în care începuse să-și formuleze propria lui filozofie, propria lui Cale sinuoasă. O urma de mulți ani și în tot acest timp puterea lui crescuse tot mai mult.

O dată ce va intra în posesia celor nouă smaralde magice, va deveni de neoprit. Nici măcar acei maeștri *tanjiani* de la care învățase ultimele și cele mai adânci nuanțe ale lui *Tau-Tau*, nici ei nu vor fi în stare să-l sfideze. Crezuseră că lecțiile lor îl vor înlănțui irevocabil de ei. Asta era metoda folosită de secole de *Tau-Tau*, o parte a motivului pentru care filozofia asta supraviețuise continuu, un mecanism inteligent împământenit în însăși inima celor douăzeci și patru de principii de bază.

Și alții înaintea lui Senjin sfidaseră codul lui *Tau-Tau*, însă toți plătiseră amarnic pentru sacrilegiul lor. Senjin știa asta pentru că suferințele lor le fuseseră povestite lui și surorii lui când fuseseră mici. Exemplele acestea deveniseră un element al instructajului lor, o avertizare subtilă, de parcă de atunci *sensei*-ul lor *tanjiani* ar fi bănuit că ei vor ajunge să urmeze acei pași greșiți.

Iar Senjin chiar așa și făcuse. Desigur, nu fără suferință teribilă și după ani grei de zbucium amarnic. Dar el se așteptase la toate astea, știind totuși că o dată intrat în posesia smaraldelor, suferința lui va înceta. El ar fi fost astfel primul care să rupă tradiția lui *Tau-Tau* și să devină cu adevărat liber.

Căci el îi va guverna acum pe bătrânii *tanjiani*, dictându-le propria lor lege, așa cum ei își impuseseră cândva în fața lui dogmele lor vechi și prăfuite.

Eliberat de această povară, plutind în nimicnicie, Senjin se putea gândi acum la mama lui, mama lui bună, pe care nu o cunoscuse niciodată și pe care o ura. În mintea lui flutura îndemnul de pe un afiș lipit într-o stație de metrou de lângă sediul poliției metropolitane. *CĂSĂTORIA ÎNSEAMNĂ DATORIE. ACTUL SUPREM AL RESPECTULUI FINAL FAȚĂ DE PĂRINȚI.* A nu te supune acestui imperativ,

pretindea afişul, însemna să-ţi dezonorezi părinţii. Din două familii japoneze, în una părinţii continuau să aleagă ei perechile pentru copiii lor.

Senjin nu se căsătorise niciodată. Simţise mereu că astfel îi dădea o palmă peste faţă mamei lui, mamei pe care n-o cunoscuse niciodată. Faptul că astfel îi frânsese inima lui Haha-*san*, mătuşii care îl crescuse, nu-l interesa deloc. Haha-*san* nu era un subiect la care să se gândească acum; însă mama lui bună, da.

Plutind în nimicnicia care era de fapt apă, apă încălzită la temperatura sângelui, Senjin îşi aminti de fotografia pe care i-o dăduse cândva ca suvenir mama lui, Haha-*san*; *... o metodă*, spusese ea, *pentru a-ţi ţine mama pururea în viaţă.*

Senjin se uitase un timp la imaginea alb-negru, încercând să se regăsească măcar o secundă în acel chip lipsit de expresie şi chiar urât. Negăsind nimic comun, luase cuţitul şi tăiase cu grijă fotografia în fâşii. În locul unde buzele mamei lui se strângeau într-o linie severă, lăsase intactă o zonă de mărimea unei monezi de zece cenţi, apoi pusese fotografia pe fundul sertarului de la comodă, sub un teanc de chiloţi albi, meticulos aranjaţi, pe care îi purta doar o dată, după care îi arunca.

Senjin nu iubise niciodată pe nimeni – şi cu siguranţă că pe mama sa o iubise cel mai puţin. Dragostea avea impicit o moralitate pe care nici măcar căsătoria n-o avea, o moralitate pe care el o disprefuia.

Dar el nu avea nevoie de iubire; el avusese ceva mult mai preţios.

Cândva, Senjin se unise cu sora lui. Oh, cât de dureros era să se gândească la ea! Fiecare îşi găsise culcuş în spiritul celuilalt, fiind mai apropiaţi decât au fost vreodată două fiinţe omeneşti. Acum ea nu mai era lângă el şi în spiritul lui Senjin se crease un gol pe care se simţea nevoit să-l umple. Să încerce şi să încerce din nou şi niciodată să nu reuşească. Dar de încercat trebuia să încerce, căci era un gol atât de cumplit încât miezul lui întunecat îl obişnuise cu singurătatea, chiar şi în timp ce-i prefăcea inima într-o bucată de piatră.

Şi de ce nu? Tot ceea ce oamenii numeau în râs societate, era monstruos, grotesc, inutil, sufocant.

Şi-o aminti pe Haha-*san* ducându-l la un film în care a văzut o fată tânără, albă la faţă şi lipsită de orice expresie, fiind pregătită pentru ceremonia de căsătorie exact după acelaşi tipic după care în alt film se îmbrăcaseră pentru bătălie, ajutaţi de scutieri, cavalerii creştini din Anglia medievală. Înfăşurată strâns în straturi incomode de ţesături, până să i se pună kimonoul de căsătorie care aducea a armură, tânăra femeie a îndurat cu stoicism ceremonia şi ceea ce a urmat, dând dovadă de un curaj pe care Senjin l-a găsit atunci pe cât de admirabil, pe atât de prostesc. De ce nu l-a ucis pe prostălăul acela de bărbatu-su în timpul dureroasei penetraţii? se întrebase el atunci. De ce se lăsase violată în numele dorinţei şi al tradiţiei?

Şi Senjin fusese încorsetat strâns în straturi incomode de veşminte înăbuşitoare. Straturile societăţii japoneze. Ura toate acele restricţii pentru că ele reprezentau definirea lumii lui şi limitarea puterii lui. Tot ceea ce-şi dorise pentru a-şi crea propria lui Cale, constituia un punct de pornire. *Sensei*-ii lui îl îndatoraseră, dându-i fără ca el să-şi dea seama un punct de pornire, ba chiar mai mult, o bază pe care el să-şi poată întemeia munca. Extraordinara lui minte realizase apoi restul, pătrunzând acolo unde ei nu reuşiseră, sondând adâncuri neştiute de alţii, forjând un nou spirit şi remodelându-se într-o imagine turnată în spiritul lui în clipa când s-a născut, când conştiinţa lui explodase în lume ca vâlvătaia unei comete.

Instrucţia în spiritul lui *Tau-Tau* din copilărie şi adolescenţă nu-i fusese îndeajuns lui Senjin. Învăţându-l ceea ce ştiau, *sensei*-ii lui expuseseră necugetat minţii lui neobosite, limitele magiei lor. Iar el, dându-şi seama de aceste limite, făcuse automat un salt spre credinţă, trecând dincolo de graniţele impuse de *Tau-Tau*. Şi descoperise o altă lume, care se baza pe principiile străvechi din care izvorâse *Tau-Tau*, dar pe care el le-a folosit apoi într-un mod cu totul nou, un mod pe care numai el, Senjin, îl putea înţelege.

Ajunsese la *sensei*-ii lui prin intermediul lui Haha-*san* care, crezând că a înţeles natura melancoliei lui, făcuse tot ce-i stătuse în puteri ca să descopere vreun mod de a-şi îndrepta *fiul* pe Adevărata Cale. A fi *tanjiani* era o chestiune ereditară. Nu puteai deprinde disciplina lui *Tau-Tau* dacă n-o aveai în sânge, iar sângele *tanjiani* se primea numai de la mamă.

Acesta era un alt motiv pentru care Senjin îşi ura mama care avusese neobrăzarea să-i lase aşa o moştenire şi îl abandonase. Fusese nevoit să-şi folosească la maximum talentul nu pentru a putea stăpâni *Tau-Tau*, fiindcă asta nu era pentru el o greutate, ci pentru a-l modela în ceva pe care-l găsea folositor.

Senjin crescuse laolaltă cu câinii, sau cel puţin aşa i se părea lui, punând şi asta tot în spinarea ticăloasei lui mame. Măcar dacă ar fi trăit şi şi-ar fi îndeplinit datoria sacră de a-l feri de primejdii! Dar ea nu, ea murise!

Fusese o femeie slabă. Îngăduise propriei ei vieţi să se curme şi fugise de responsabilităţile faţă de el. Din ziua în care el devenise conştient de păcatul ei şi înţelesese cu cât de mare răutate îl jefuise ea de tot ce avea, Senjin îşi hrănise nedomolit propria ură, cu unica obsesie a unuia care se teme că dacă nu e permanent atent la ceea ce întreprinde, va dispărea şi el cu timpul, asemeni amintirilor.

Haha-*san* fusese o *miko tanjiani*, o adeptă al unui anumit fel de magie. Însă fusese încorsetată de datoria supunerii orbeşti. Senjin îşi dorise de multe ori un singur lucru: s-o elibereze de lanţurile care o înlănţuiau, să scoată cu forţa din ea supunerea care-i definea viaţa. Să facă

din ea ceva ce ea nu era şi nici nu-şi imaginase vreodată că ar putea fi.

Prima dată când s-a întâmplat a fost când a dat peste ea exact când ea de-abia ieşise din baie, udă şi proaspătă. Se întorsese iute cu spatele la el, punându-şi speriată pe umeri un kimono sărăcăcios din bumbac. Însă o făcuse nu înainte ca el să apuce să arunce o privire la pieptul ei dezgolit.

Avea doisprezece ani când s-a întâmplat asta. N-o mai văzuse goală de la şase ani, când încă mai făcea baie cu ea, sau când uneori se trezea înfricoşat din cauza vreunui coşmar şi ea îl lăsa să vină la ea în pat, unde adormea liniştit, ţinând-o strâns în braţe.

Fusese acum excitat nu numai de pieptul ei dezgolit, ci şi de felul în care ea se întorsese cu cu spatele la el, într-o mişcare grăbită şi în acelaşi timp cu sfiala unei femei cochete, care se ştie privită de un bărbat. Se simţise mistuit de dorinţă să se împingă în pernele calde ale sânilor ei, să-şi înfunde respiraţia între ei, să alunece în căldura ei şi să se îmbete cu mirosul ei intim.

Dar din partea lui Senjin totul fusese numai fantezie. Aşa ceva nu se putuse întâmpla niciodată datorită castităţii ei, care pornea nu din vreo îngrădire filozofică sau religioasă, ci pur şi simplu fiindcă ea urma principiile stabilite de mama ei. Erau legi săpate în stâncă şi atât de inviolabile încât Sen-jin nu putuse niciodată să ştie dacă măcar vreodată, în adâncul sufletului ei, Haha-*san* îşi dorise o apropiere fizică de el.

Mai târziu, când cunoscuse trupeşte prima femeie, descoperise că numai gândindu-se la Haha-*san* putuse ajunge la capăt. Iar faptul că se gândea la această mamă care nu-i era mamă cu adevărat îl înfuria cumplit. Asta îl ducea inevitabil cu gândul mai departe, la mama lui adevărată, şi atunci furia lui izbucnea ca o vălvătaie. În clipele acelea nu-l mai putea satisface decât moartea sau iminenţa ei.

Mirosul slab de amoniac îl făcu să întredeschidă capacul anihilatorului senzorial. Simţi înainte să poată vedea, firişoarele vâscoase ale spermei lui împânzind apa care clipocea peste burta lui. Ducând încet vârful degetelor spre atingerea catifelată a membrului viril aflat încă în erecţie, Senjin scăpă un geamăt uşor, plin de satisfacţie.

* * *

Goală, Shisei stătea tolănită cu faţa în jos. Razele soarelui cădeau pieziş prin fereastra de la dormitorul casei din Georgetown a lui Branding şi loveau carapacea păianjenului, înflăcărând cerneala colorată întipărită sub pielea ei. Era ultima zi a lunii. Aproape miezul verii.

Shisei se mişcă răsfăţându-se în plăcerea atingerii aşternutului şi insecta prinse viaţă, articulându-şi picioarele păroase o dată cu mişcările trupului ei. Dilatarea şi contractarea ritmică a cefalotoracelui şi cei opt

ochi de culoarea rubinului, strălucind parcă de inteligență, completau această iluzie bizară.

Cotton Branding o urmărea cu o combinație de fascinație și oroare. Întinse mâna ca prin vis și atinse păianjenul, surprins să simtă numai pielea caldă și catifelată a lui Shisei. O senzație de-a dreptul sinistră.

— Mi-ai promis că-mi spui cum ai ajuns să ai chestia asta pe spate, spuse Branding.

Shisei se întoarse și monstruoasa creatură dispăru brusc, ca o ușă care se închide. Pielea ei curată și carnația tare și sănătoasă străluceau acum cu reflexe aurii în lumina soarelui din zori.

— De ce nu mă poți vedea deseară?

— Am de lucru, spuse Branding. Din moment ce m-ai adus înapoi la Washington, trebuie să mă ocup de dineul de la Departamentul de Stat în onoarea cancelarului german. Nu fi supărată.

— Dar am făcut deja planuri. Luăm masa la *Marea Roșie* și pe urmă venim acasă și dansăm. Am fost ieri la un magazin de discuri și am cheltuit o avere pe muzică pentru noi.

Branding zâmbi.

— Sună minunat, dar în noaptea asta e imposibil.

— Și cât trebuie să stai acolo? Te aștept și dansam când te întorci acasă.

Cotton sesiză rugămintea din ochii ei și se minună văzând-o atât de copilăroasă.

— Bine, e-n regulă, zise el. Fac tot ce-mi stă în putință să ajung acasă până la miezul nopții. Dar dacă nu vin, culcă-te.

Shisei se ridică puțin și-și petrecu mâinile după gâtul lui, trăgându-l spre ea. Trupul i se înfrigură la atingerea lui, într-un spasm aproape necontrolat, sau cel puțin așa i se păru lui Branding când gura lui se umplu de gustul ei. Dar simțea că n-ar mai fi putut face din nou dragoste cu ea fără să știe cum ajunsese să poarte pe spate păianjenul acela monstruos.

— Spune-mi, îi șopti la ureche. Spune-mi povestea.

Shisei se desprinse de el destul ca să-l poată privi în ochi.

— Chiar vrei să știi, da?

— Da.

— Chiar dacă asta te va șoca? Chiar dacă după aceea vei ajunge poate să mă urăști?

— Shisei, spuse Branding apropiindu-se de ea, crezi că eu aș putea să te urăsc?

— Iubirea și ura, Cook, sunt de multe ori atât de asemănătoare încât nici nu le poți deosebi.

— Ai încredere în mine, spuse el. Eu știu să fac deosebire între ele.

Shisei închise ochii. Pentru o clipă Branding îi simți respirația în ritmul ridicărilor și coborârilor trupului ei peste al lui. Undeva în casă se auzi zbârnâind un telefon. Branding îl ignoră, în câteva secunde intra în funcțiune robotul.

— Spune-mi, o îmboldi el. Vreau să știu.

Simțea că într-un anumit sens mințea, sau cel puțin nu spunea întregul adevăr, dar *avea* nevoie să știe ce se întâmplase, așa cum alții simt mereu nevoia să li se spună că sunt iubiți. Voia să înțeleagă ce ascunde această ființă enigmatică de care se simțea captivat atât de aprig. Și știa că nu va putea niciodată pătrunde în inima ei până când ea nu-i dezvăluia secretul păianjenului.

Shisei trase tremurând aer în piept.

— Ca toți oamenii, spuse ea într-un târziu, m-am născut și eu din unirea unui bărbat cu o femeie. Numai că spre deosebire de cei mai mulți, eu nu mi-am cunoscut niciodată părinții. Familiei care m-a crescut nu i-a păsat de mine. Dacă mi-ar fi arătat măcar o emoție, de orice fel, chiar și cruzime, le-aș fi fost recunoscătoare. Dar așa, am crescut fără vreun simțământ uman. Nu puteam înțelege emoțiile, în afară de cea izvorâtă dintr-un singur lucru: frica. Am fugit de familia aceea și din câte știu, nici ei n-au încercat să mă găsească. Când îmi era foame, căutam mâncare; când aveam bășica plină mă ușuram prin colțuri umboase; când eram obosită căutam adăpost. Atât. Eram un animal, nimic mai mult. Eram, cum s-ar zice, o pânză goală.

Shisei se mișcă din nou și de câte ori o făcea, Branding era învăluit de mirosul ei, de o aromă exotică ce-l învăluia și-l făcea să se simtă amețit.

— *Karma* are profunzimi de nepătruns, dar uneori e și ciudată, șopti Shisei. M-a găsit un bărbat. Un artist, un adevărat artist, dar nu picta cu vopselc pe pânză, nici nu sculpta figuri în piatră și nici nu decupa metale cu lampa cu acetilenă. El era un artist în arta tatuajelor.

— Deci el ți-a desenat păianjenul, adăugă Branding.

Shisei îi aruncă un zâmbet trist și-și dădu la o parte de pe față o șuviță de păr.

— Viața e atât de simplă pentru tine, Cook. Pentru tine lucrurile se petrec ca într-o teoremă din fizică. Orice faptă are o reacție, o consecință directă și gata.

— Ai întâlnit un artist care a văzut în corpul tău cea mai desăvârșită pânză pentru opera lui. Tu ești desăvârșită, Shisei. N-ai nevoie să ți-o spun eu.

Shisei se scutură agitată, ca și când n-ar fi putut suporta greutatea cuvintelor lui.

— Păianjenul a fost cel mai mare tatuaj pe care l-a făcut el vreodată, a fost punctul culminant al carierei lui, spuse ea. În privința asta ai dreptate.

— Şi cu restul cum rămâne?

— Restul nu-l ştii. Iar acum, după cum ai vrut, ai să-l afli.

Corpul ei strălucea de transpiraţie. Branding avu deodată o reţinere, ca şi când s-ar fi apropiat prea mult de un foc şi s-ar fi văzut brusc în pericol de a se arde.

Apoi fu prea târziu ca să mai dea înapoi, pentru că Shisei începuse deja să povestească.

— Artistul se numea Zasso. Zasso înseamnă *doliu* în japoneză, deci probabil că ăsta a fost un nume dobândit şi nu cel cu care s-a născut. Numele lui era ca un fel de declaraţie politică a artiştilor, care, din necesitate, trăiesc izolaţi de restul omenirii. După cum aflat apoi, Zasso iubea teatralul. Artificiul constituia prima lui linie de apărare împotriva lumii pe care el o considera încâlcită în propriile ei măruntaie, lipsită de speranţa de a se mai descurca. Pentru el oamenii de pe stradă erau nişte vite care pasc pe câmp. L-am auzit de multe ori spunând că priveau frumuseţea lumii cu ochii unor animale tâmpe care nu pricep nimic. Frumosul şi căutarea lui erau obsesia de o viaţă a lui Zasso. Era un îndrăgostit de *matsuri*, un fenomen care poate fi întâlnit în Japonia pe scenele teatrelor sau în paturile de bordel. E un fenomen sută la sută japonez, trebuie privit din mai multe unghiuri. De cele mai multe ori implică un gen de brutalitate pentru care noi japonezii suntem pe bună dreptate consideraţi infami. Pe vremuri totuşi, era altfel. *Matsuri* se executa în toate satele din ţară. Începea ca o ceremonie tribală primitivă, cu un dans al haosului. Yukio Mishima[1] spunea că aceste ceremonii *matsuri* sunt o încercare obscenă de a împerechea umanitatea cu eternitatea. Dar părerea mea este că Mishima mai curând se temea de implicaţii, de faptul că prin haos omul deţinea potenţialul de a fi asemenea zeilor. Şi el era îngrozit de simpla idee de haos.

— La fel ca noi toţi, zise Branding.

Unghiile aurii ale lui Shisei trasară dâre albe pe pielea lui.

— Nu, zise ea. Nu toţi.

— Ştii ce vreau să spun.

— Nu, nu ştiu, rosti ea gânditoare şi unghiile ei săpară şi mai adânc. Spune-mi, Cook, dacă ţi-aş face răni cu unghiile astea – vreau să zic răni, nu glumă – m-ai iubi sau m-ai urî?

— E o întrebare ciudată.

— Da. Dar eu vreau să-mi răspunzi.

— Şi de ce să vrei să mă răneşti?

— Nu e vorba de asta.

— Nu ştiu ce-aş simţi, admise el.

— Cât de uşor se poate schimba dragostea în ură! exclamă

[1] **Yukio Mishima** (pseudonimul lui **Hiraoka Kimitake**, 1925-1870) – reprezentant proeminent al prozei japoneze din secolul nostru, autor al unor romane şi nuvele în care îmbină teme şi motive clasice ale culturii japoneze cu mijloace artistice specifice literaturii europene moderne. [n. ed.]

înăbuşit Shisei şi ochii ei licăriră straniu, ca ochii unei feline. Acum uşa spre haos a fost deschisă. Ar fi suficient cel mai slab ghiont ca să te prăbuşeşti în el definitiv.

— Nu iei în considerare spiritul fiinţei umane, spuse Branding.

— Ai avut dreptate în privinţa unui lucru, spuse Shisei schimbând brusc subiectul. Zasso a fost atras de frumuseţea mea. Mi-a apărut ca un binefăcător omenos şi plin de compasiune care mi-a înţeles starea şi şi-a dorit, după cum a spus chiar el, să mă *salveze de viaţa cere fusese implântată în mine ca un cuţit.*

Shisei tremura şi Branding o trase mai aproape de el.

— Nu vreau să mai continui, şopti ea. Oh, Cook, te rog, nu mă obliga!

— Nu te pot obliga să faci ce nu vrei, spuse Branding, Dar cred că ar fi mai bine pentru amândoi să-mi spui tot ce s-a întâmplat.

— Cook, eu...

— Ai nevoie să te despovărezi, spuse Branding cu blândeţe.

În dorinţa lui de a afla adevărul acesta atât de greu de spus, se imagina un preot confesor, neimplicat deloc în emoţiile invocate.

— Incidentul ăsta nu e numai o cicatrice, e o rană deschisă care are nevoie de vindecare grabnică.

— Altfel nu se poate? spuse ea pe un ton stins.

— Nu.

Shisei închise ochii şi el îi şterse transpiraţia de pe faţă.

— E-n regulă, zise el. Poţi să-mi spui tot, fără nici o teamă.

Ochii ei se deschiseră larg şi Branding avu impresia că zăreşte o flacără sângerie licărind în ei. Apoi Shisei începu din nou cu o voce abia auzită.

— Zasso era un artist, un cunoscător al frumuseţii şi durerii. A devenit temnicierul meu, izvorul meu de suferinţă şi tortură, iubitul meu. N-am avut de ales.Trebuia să mă supun la orice. În clipa când i-am trecut pragul am devenit prizonieră.

— Desigur că la figurat, interveni Branding.

— Nu. Prizonieră în sensul cel mai exact al cuvântului. Am ştiut atunci că fac o greşeală.

Shisei observă privirea din ochii lui Branding.

— Iartă-mă, spuse el. E dificil să înţeleg dintr-o dată tot ce-mi spui.

Shisei îşi concentră privirea parcă spre interiorul ei, iar când începu din nou să vorbească, Branding aproape că reuşi să simtă trecutul reînviind.

— Zasso m-a făcut să mă prăbuşesc mai adânc decât poţi bănui. Pentru ca atunci când avea să mă ridice, să ştiu precis din ce adâncuri întunecate m-a scos.

— Vrei să spui că te-a violat?

— Aveam zece ani când m-a găsit Zasso. Presupun că dorința fizică a fost o componentă a *frumuseții radiante* pe care spunea el că a văzut-o în mine. Dar nu imediat; eram încă neformată, prea departe de idealul după care era el hotărât să mă modeleze. Nu. M-a tratat ca pe un animal. *Tu ești creatura străzilor*, spunea el. *O sălbatică. E de datoria mea să te dresez.* M-a obligat să mă ghemuiesc într-un colț. Când mă mișcam o făceam în patru labe; când mâncam, mâncam dintr-un blid pe care mi-l punea pe podea; când îmi făceam nevoile, o făceam pe pagini de ziar. M-a silit să vorbesc prin mârâieli și lătrături. *Animalele nu cunosc limbajul civilizat*, îmi spunea el.

Branding se uita îngrozit.

— E scârbos, zise el. De ce n-ai fugit?

— N-aveam cum, cât timp era el cu mine, zise Shisei. Și când pleca, mă lega cu un lanț.

— Dar cu siguranță că măcar ai încercat să evadezi.

Shisei oftă adânc, iar Branding o simți cum începe să tremure.

— Încă nu înțelegi, Cook. Fără el eu nu aveam nimic. Unde mă puteam duce? Aș fi fost pierdută. Aș fi putut muri.

— Dar, Dumnezeule, Shisei, în ce hal te-a tratat! Cât de mult trebuie să-l urăști!

— Cât de ușoară trebuie să fie viața pentru tine, Cook! zise ea cu tristețe. La tine totul e ori pur, ori pervers.

— Ei bine, nu-i greu de înțeles care au fost relațiile dintre tine și artist, spuse Branding pe un ton îndreptățit moralizator.

— Păi tocmai asta e, n-ai nici măcar idee despre ce-a fost între noi. Zasso m-a văzut în stradă și a recunoscut în mine perfecțiunea pe care o căutase toată viața.

— Greșești, spuse Branding. El doar a crezut că *te poate* face perfectă. Însă perfecțiunea e de competența lui Dumnezeu, nu a omului. Bărbatul ăsta avea nevoie de tine. Ce ți-a făcut a fost o consecință a propriei lui perversiuni interioare și nimic mai mult. Îl sileau la asta demonii care sălășluiau în el.

Shisei, privindu-l în față, își aminti de citatul din Nietzsche pe care-l descoperise în cartea din biblioteca lui Douglas Howe: *Întreg idealismul este o falsitate în fața necesității.* Și pentru prima dată se găsi față-n față cu îndoiala, cu spionul din umbră, cu dușmanul.

Și dacă Branding avea dreptate? se întrebă ea. Dacă întreaga ei viață era o fațadă a acelei perversiuni, dacă în realitate *karma* ei nu era a ei ci a celei pe care fusese amăgită s-o accepte? O trecură fiori reci. Asta ar fi însemnat că întreaga ei viață era o minciună. Uză de toată disciplina mentală cu care era învățată și își abătu gândul de la toate astea, fiind incapabilă să privească în față oribila posibilitate.

— Și cum se termină povestea asta? o întrebă Branding.

Shisei își vârî fața sub umărul lui.

— Cook, şopti ea. Te vreau! Acum!

Când îl văzu că ezită, îi mai spuse:

— Am nevoie să ştiu că încă mă mai iubeşti şi dacă mă vei iubi şi când ai să ştii ce am fost şi ce sunt.

Shisei îi simţi corpul puternic pregătit lângă al ei, acoperind-o. Era udă, iar el o pătrunse uşor. Plăcerea începu să-i inunde pântecele şi gemu dureros. Îl sărută pe umăr, cutremurându-se, şi continuă să povestească gâfâind:

— Când Zasso *m-a salvat* de la degradare, când m-a considerat purificată, pregătită, mi-a spus: *Eu am executat* matsuri. *Acum e timpul să te transform în* Îngrozitoarea Femeie din Ceruri, *să te fac să fii pe placul zeilor.* M-a întins pe o rogojină şi şi-a început capodopera. După aceea nu m-a mai legat niciodată cu lanţul. Nu mai era nevoie. Şi în fiecare zi lucra la spatele meu. Când după doi ani a terminat, Zasso a crezut că reuşise să mă transforme, că sufletul păianjenului pătrunsese în mine o dată cu cerneala, că îmi oferise un fel de bunătate, sau... sau ceva mult mai înfricoşător. Mi-a spus: *Acum poţi să stai sau să pleci, mie mi-e indiferent. Nu mai ai nimic omenesc în tine. Eşti o armă. Eşti* Îngrozitoarea Femeie din Ceruri, *femeia-demon, care îi distruge pe toţi bărbaţii pe care-i atrage în plasa ei.*

Un timp se lăsă liniştea. Apoi Shisei, simţindu-l pe Branding că alunecă afară din ea, se agăţă de el.

— Nu mă părăsi, Cook! Oh, te rog!

— Asta crezi tu, că eşti o femeie-demon?

— Doamne Dumnezeule, dacă mă părăseşti acum, am să mor!

Branding simţi spaima emanând în valuri parcă materiale din spiritul ei.

— Vreau să ştiu dacă tu chiar crezi în prostia asta, zise el parcă nervos.

Shisei îl privi uimită.

— Dar nu-l prostie. E shintoism.

— Nu, spuse Branding ferm. E doar produsul minţii bolnave a unui individ, asta-i tot.

— Cook, zise ea cu respiraţia tăiată, vreau să fiu cu tine în noaptea asta. Nu pot suporta gândul c-aş rămâne singură. Ia-mă cu tine la dineu, Cook! Oh, Cook!

Branding se uită la ea. Fusese sigur că dacă află originea păianjenului tatuat află şi misterele acestei fascinante şi enigmatice femei. Iar acum vedea cât de multe erau straturilor de mister care îi acopereau personalitatea. Poate că n-avea să fie niciodată în stare s-o înţeleagă cu totul, dar ceea ce aflase deja nu făcea decât să-l atâţe, asemeni cântecului ademenitor al unei sirene ieşite din apele mării.

— Oh, Dumnezeule! Cook! gemu Shisei izbucnind în plâns.

Nicholas se gândea. „Am visat toate astea: salvarea mea, casa încălzită, pe Kansatsu-*san*." Panica îl cuprinse în pumnul ei de gheață, iar el se cutremură. O pală de vânt îl lovi în plin și piciorul stâng îi alunecă din scobitura din stâncă. N-avea de unde să știe cât de mult urma să cadă dacă se prăbușea de pe Războinicul Negru. Ceața îi acoperea vederea. Nu putea să vadă casa de piatră a lui Kansatsu, zidită în coasta muntelui. Nici Kansatsu nu se zărea nicăieri și Nicholas era înspăimântat că frigul care-i înghețа oasele se aliase cu starea lui fizică precară și cu psihicul lui zdruncinat și-l făcuse să delireze. Dacă lucrurile stăteau așa, însemna că nu exista nici Kansatsu, nici casa încălzită de la piciorul muntelui care să-i dea adăpost, nici salvare din ghearele lui *Shiro ninja*. Fusese un vis. Iar acum îl aștepta prăbușirea și așa avea să sfârșească.

Căzând, căzând fără de sfârșit...

Disperat, se întinse și căută cu vârful degetelor un punct de sprijin, dar stânca se prefăcuse în sticlă. Dădu numai peste straturi de gheață neagră, care, nepăsătoare la situația lui deznădăjduită, îi alunecau de sub degete și refuzau să-l sprijine.

Nu putea vedea: zăpada depusă în văioagele întunecate ale Războinicului Negru era viscolită mereu de vânt și îl orbea. Nu putea auzi: vântul urla necontenit printre piscuri. Nu putea simți: gerul îi pătrunsese prin mănuși, amorțindu-i degetele. În aerul rarefiat și glacial nu putea mirosi nimic, nici măcar pe el însuși sau blana încâlcită și grea de promoroacă de la gulerul hanoracului. Deschise gura și își lipi buzele de rocă, încercând să simtă gustul mineralelor, care să-i indice punctele unde Războinicul Negru era mai solid și unde se găseau cele mai periculoase fisuri care s-ar fi putut despica sub greutatea lui. Supse din granitul negru, dar nu simți nici un gust. Acum, cu *Shiro ninja* blocându-i cel de-al șaselea simț, se vedea cu totul și cu totul lipsit de apărare.

Se agăță de suprafața stâncii ca o muscă disperată care vrea să treacă prin geamul de la fereastră, cu o tenacitate oarbă izvorâtă numai din instinct. Însă vântul creștea în intensitate, aruncând pale furibunde și măturând totul în calea lui. Piciorul îi alunecă din nou și fu cât pe ce să se prăbușească în abis cu capul înainte. Dar exact în aceeași clipă, o dată cu senzația că parcă se trezește brusc dintr-un somn greu, știu că încă nu era pregătit să se dea bătut.

Sunt puternic, se gândi. Sunt slab.

Nu că cele două noțiuni ar fi fost de nedeosebit, ci problema era că n-aveau nici o importanță. Apoi înțelese ce spusese Kansatsu-*san* despre viață și moarte. Erau două noțiuni fără importanță. Un singur lucru avea importanță: Întunericul.

Inima i se zbătea dureros în piept. Privi Vidul. Ajunsese atât de sus încât nu putea vedea poalele Războinicului Negru. Era îngrozit, dar

ştia că trebuia să facă asta. Calea se afla numai într-o singură direcţie. De fapt toate direcţiile erau la fel. Toate duceau spre acest loc terifiant. Războinicul Negru. Toate duceau spre clipa asta din timp.

Apoi vântul, mugind furios, se opinti şi îl smulse. Poate că într-un fel chiar el îşi dăduse drumul. Nu va şti niciodată.

Căzu în abis. Căzu, căzu fără de sfârşit...

Justine tocmai pleca la biserică şi dădea maşina cu spatele pe aleea lungă care ducea la casa ei, când aproape că strivi un bărbat pe o bicicletă. Acesta apăruse ca din senin, de undeva dintre tufele dese aflate de-alungul drumului.

Frână puternic, iar omul speriat coti brusc brusc într-un boschet de cryptomeria. Apoi îşi pierdu echilibrul şi plonjă cu capul înainte în tufe.

Oh, Dumnezeule, îşi zise Justine în şoaptă. Trase frâna de mână şi deschise uşa. Alergă repede la locul unde zăcea chircit biciclistul şi îngenunche lângă el. Observă că nu-şi pierduse cunoştinţa şi rosti iute în gând o rugăciune pentru el.

— Sunteţi teafăr? întrebă ea într-o japoneză acceptabilă.

Biciclistul dădu din cap, dar gemu imediat şi-şi frecă ceafa. Se ridică încet şi Justine se ridică şi ea o dată cu el. Era un tânăr prezentabil, ba chiar de-a dreptul frumos, cu pielea catifelată şi cu un chip de genul celor pe care Justine le văzuse de nenumărate ori la televiziunea japoneză sau pe afişe. Avea totuşi ceva prea feminin în carnaţia buzelor şi în desenul prea fi al nărilor, dar asta nu făcea altceva decât să-i accentueze imaginea de om blând, care are nevoie de ajutor. Purta pantaloni scurţi negri, o cămaşă albă cu mâneci scurte şi largi şi pantofi de tenis americani.

Omul se aplecă să-şi ridice bicicleta, gemu din nou şi Justine se întinse instinctiv ca să-l sprijine. Tânărul o privi aspru şi ea lăsă braţul în jos, amintindu-şi brusc de interdicţia specific japoneză ca persoanele de sex opus să se atingă în public.

Nu ştia ce-ar fi trebuit să facă. Era limpede că omul avusese de suferit şi totul numai din cauza ei. O cuprinse deodată o dorinţă fierbinte de a face ceva pentru el şi să nu plece de la locul accidentului pe care ea îl provocase. Apoi îşi dădu seama că gândea într-un mod specific american. Aici, în Japonia, se făptuiau atât de puţine fărădelegi încât nimeni nu-şi făcea griji dacă îl prindea noaptea plimbându-se prin oricare cartier din Tokio. Tokio era probabil cel mai sigur oraş din lume, şi cel mai japonez lucru pe care putea să-l facă era desigur să-i ofere biciclistului puţină odihnă şi un ceai. Acesta era modul politicos şi civilizat în care trebuia să acţioneze.

— Îmi... îmi pare rău, spuse ea tulburată. N-aţi vrea să veniţi până la mine acasă ca să vă ofer un ceai? Locuiesc chiar aici.

— Mulţumesc, nu e nevoie, spuse biciclistul. N-am nimic.

Răspunsese în modul cel mai japonez cu putinţă.

— Dar fiţi convins că nu e nici un deranj, spuse Justine. De fapt m-ar face pe mine să mă simt mult mai bine. Nu credeţi că ar trebui să ne asigurăm că nu sunteţi deloc rănit?

Bărbatul se întoarse spre ea şi dădu din cap, încuviinţând, dar nu fără oarecare asprime:

— Nu pot refuza ospitalitatea dumneavoastră.

O urmă pe alee cu pas domol.

— De ce nu vă faceţi comod aici, pe verandă? îl întrebă Justine. Voi aduce ceaiul afară.

— Am impresia că m-am lovit ceva mai rău decât am crezut, spuse biciclistul. Poate că aveţi în casă nişte perne pe care m-aş putea aşeza.

Justine ezită o clipă.

— Desigur. Vă veţi simţi mult mai confortabil înăuntru.

Omul îşi scoase încălţămintea pe micul hol pavat cu piatră de la intrare şi Justine o aşeză în dulăpiorul de bambus de la perete, apoi intrară amândoi în sufragerie.

Biciclistul nu scoase nici o vorbă până ce ceaiul nu fu pregătit şi servit şi până ce nu goliră amândoi câte o ceaşcă. În timp ce Justine turna din nou în ceşti, bărbatul deschise discuţia.

— Aveţi o casă frumoasă.

— Oh, dar nu e mare lucru, răspunse ritual, Justine. Vă simţiţi mai bine?

— Mult mai bine, vă mulţumesc.

— Mă întreb dacă vorbiţi englezeşte. Mi-ar fi mult mai uşor.

— Da, desigur.

Faţa i se lumină cu un zâmbet. Era într-adevăr frumos, chiar izbitor de frumos.

— Va fi plăcerea mea, doamnă...

— Oh, am uitat, spuse Justine. Mă numesc...

Se abţinu să-i spună străinului numele mic. Ar fi fost prea nepoliticos.

— Mă numesc doamna Linnear.

— Eu sunt domnul Omukae, spuse Senjin. Cred că am găsit cea mai nepotrivită cale posibilă pentru a face cunoştinţă, nu-i aşa?

Justine râse, fiindu-i recunoscătoare că era în stare să glumească cu ea după ce fusese gata să-l facă praf cu maşina.

— Mă tem că da. Nu-mi dau seama de ce nu v-am văzut decât în ultima clipă.

— Aleea face o curbă şi la fel şi strada principală, spuse Senjin diplomat. E dificil de observat traficul care curge din direcţia aceea. Dacă-mi permiteţi o sugestie...

— Da, vă rog.

— O oglindă agățată de acea cryptomeria v-ar putea oferi o imagine mai cuprinzătoare a drumului.

— Dar e o idee minunată, spuse Justine. Vă mulțumesc, domnule Omukae.

— Plăcerea e de partea mea, zise el privind-o pe deasupra cești de ceai și aruncându-și după aceea ochii în jur. E o casă destul de mare pentru o singură persoană.

— Oh, dar nu locuiesc singură, spuse Justine, ci împreună cu soțul meu.

Senjin sorbi din ceai.

— Cu ce se ocupă soțul dumneavoastră, doamnă Linnear?

— Conduce compania tatălui meu. E o afacere diversificată: cipuri pentru calculatoare, oțel, textile. Soțul meu a făcut chiar un pas și mai departe: cercetare în domeniul calculatoarelor avansate.

Își lăsă capul într-o parte și privi spre el.

— Iar dumneavoastră în ce domeniu lucrați, domnule Omukae?

— Oh, mă tem că nu e nicidecum la fel de novator și de interesant ca ocupația soțului dumneavoastră, spuse Senjin. Sunt un birocrat. Lucrez la *Biroul pentru amplasare industrială și protecția mediului înconjurător*, la compartimentul pentru siguranța exploatării.

— Sună destul de interesant, spuse Justine.

Senjin zâmbi vag.

— Da, poate, dar de fapt e foarte plictisitor.

— Dacă nu vă supărați că v-o spun, domnule Omukae, e sigur că nu arătați deloc a birocrat. Soțul meu are studii de arte marțiale, iar corpul dumneavoastră seamănă mult cu al lui. Te face să te gândești un instrument foarte bine acordat.

Senjin se întoarse și se înclină puțin în direcția ei.

— Din moment ce sunteți o occidentală, iau vorbele dumneavoastră ca pe un compliment, spuse Senjin. Ciclismul e un hobby de pe urma căruia poate beneficia toată lumea, însă pentru mine e mai mult decât atât. E un sport; poate e o obsesie, cum ar putea spune cineva nemilos. Am zis bine? Uneori nu sunt prea sigur pe engleza mea.

— Ați spus-o mai bine decât ar fi făcut-o mulți americani.

— Vă mulțumesc, deși sunt sigur că sunteți doar politicoasă, se înclină el din nou și zâmbi. Obsesia asta a mea mă păstrează în formă, psihic și fizic. Am descoperit că e vecină cu meditația: se află într-o constantă mișcare, furnizând o clătire a spiritului.

— După felul în care o spuneți, zise Justine, aș putea spune că am și eu o obsesie din asta. Prea mult timp de una singură, neavând nimic de făcut și nici unde să mă duc, ajung la o anumită inerție care uneori pare imposibil de rupt.

Senjin dădu aprobator din cap.

— Dacă eu aş fi soţul dumneavoastră, nu v-aş lăsa singură atât de mult.

— Munca lui... e de multe ori dificilă şi îl solicită enorm, spuse Justine, enervându-se brusc pentru că trebuia să-l apere pe Nicholas în faţa unui străin.

Oare japonezii nu aveau maniere mai alese?

— Sigur, spuse Senjin. E de înţeles. Viaţa nu e niciodată perfectă. De multe ori trebuie să te şi sacrifici, rosti el cu blândeţe şi ridică din umeri. E natural, ba chiar e de aşteptat să fie aşa.

Justine, aflată foarte aproape de el, deveni deodată curioasă.

— Mă întreb oare ce văd în spatele ochilor dumneavoastră?

Fu uimită că-i vorbise pe un ton atât de intim unui om practic necunoscut. „Oare ce m-a făcut să vorbesc aşa?" se întrebă ea.

Senjin o privi de sus în jos.

— Ce vreţi să spuneţi?

Justine ezită un moment, dar înţelese că nu se putea reţine. Simţi că ameţeşte brusc şi că pulsul inimii începe s-o ia razna, bubuindu-i până în urechi.

— Deşi aţi manifestat îndoieli în legătură cu engleza dumneavoastră, observ că vă descurcaţi foarte bine. Pot să afirm asta numai după felul în care vă mişcaţi.

Uluită de propria ei revelaţie, scăpă mai departe:

— E nefiresc, ştiu, dar îmi amintiţi atât de mult de soţul meu...

— Vă mulţumesc, dar sunt sigur că e vorba numai de imaginaţia dumneavoastră, spuse Senjin cu acea notă de umilinţă în glas pe care numai un japonez o putea găsi.

Figura lui aflată în lumina asfinţitului, avea aspectul de statuie a unui erou de mult uitat. Avea un aer de stoicism amestecat cu melancolie, care atinse o coardă sensibilă în inima Justinei.

— În America învăţi nu numai să nu *accepţi* niciodată pur şi simplu o situaţie neplăcută, ci şi să te zbaţi din răsputeri pentru a ieşi din ea.

— Situaţiile neplăcute, doamnă Linnear, constituie un element de neocolit al vieţii. Noi, japonezii, înţelegem asta ca pe un dat absolut inevitabil.

Justine îl urmări cum o înconjura încet.

— Cu siguranţă că suferinţa e o parte naturală a vieţii, dar chiar credeţi că situaţiile neplăcute sunt şi ele ceva natural? Trebuie acceptate şi ele?

— Oh, da, spuse Senjin. Situaţiile neplăcute sunt un lucru esenţial pentru existenţă. Poate că ar trebui să spun existenţa *umană*, pentru a fi mai corect. Prin situaţii neplăcute eu înţeleg durere. Fără durere, doamnă Linnear, nu poate exista plăcere şi cu siguranţă că extazul ar fi cu totul necunoscut, deoarece nu ar exista nimic cu care să intre în contradicţie.

înțelegeți ce vreau să spun?

Zâmbi din nou, dar în cu totul alt fel. Acum nu mai avea zâmbetul inocent al tânărului cu inima deschisă, ci expresia atotștiutoare a unui om umblat prin lume.

— Desigur că m-ați urmărit până acum. Dar asta nu e totul. Mai e încă mult. Pentru că, analizând în continuare, durerea poate fi ea însăși plăcută. De fapt ea poate furniza o eliberare de o magnitudine pe care extazul nu o poate atinge niciodată. Nu mă credeți? Văd că nu. Cum să vă conving altfel decât printr-un exemplu?

— Dar despre ce tot vorbiți, domnule Omukae? întrebă Justine alarmată.

Străinul se înclină puțin în fața ei.

— Spune-mi Senjin, zise el luându-i mâna cu un gest de data asta foarte occidental. Doar am ajuns la niște relații suficient de intime pentru a ne vorbi unul altuia cu numele de botez. Nu crezi și tu la fel, Justine?

— Am fost vreodată afară? întrebă Nicholas. M-ai condus tu acolo?

— Ai fost afară, zise Kansatsu. Da.

— Dar ai fost cu mine, știu asta. Numai că nu te-am putut vedea.

— Ai fost singur, Nicholas, spuse Kansatsu. La fel de singur cum ești și acuma.

— Nu înțeleg.

Se aflau într-o celulă austeră cu pereți de piatră din interiorul mănăstirii lui Kansatsu, chiar în mijlocul circumferinței luminoase create de un șir lung de lumânări.

— Adu-ți aminte, spuse Kansatsu, ai venit de multe ori aici la locul meu de retragere de pe Războinicul Negru.

— Am și sărit de multe ori? întrebă Nicholas. Mi-am dat drumul de multe ori de la înălțime?

— Valuri mici unduitoare ce se împrăștie în toate direcțiile până ajung să se consume pe țărm, spuse Kansatsu.

— Mi-am dat drumul, spuse Nicholas. La un anumit punct din timp mi-am dat drumul.

— Dar n-ai căzut, cum te temeai că are să se întâmple.

— Nu, spuse Nicholas, cu nedumerire în glas. Am atârnat în Vid deasupra abisului care încă mă mai îngrozește când mă gândesc la el. În jurul meu era numai Războinicul Negru, la fel și deasupra și dedesubt. Eram separat de el și totuși parcă eram o parte din el. Era ca și când aș fi putut să zbor.

— Sau să anulezi gravitația.

— Ce s-a întâmplat cu mine, *sensei?* Te rog! Trebuie să-mi spui. Sunt în agonie până aflu răspunsul.

— Găsește răspunsul, Nicholas. Răspunsul meu nu va fi și al tău.

Gândeşte.

— Am găsit...

— Continuă.

— Am găsit Întunericul.

— Da, spuse Kansatsu. Asta am vrut să găseşti când te-am trimis la Kumamoto în iarna anului 1963.

— Iar în schimb eu m-am confruntat cu Saigo.

— Uită de bivol, Nicholas. Bivolul nu există. Eu te-am trimis să te confrunţi cu tine însuţi.

— Nu! strigă Nicholas.

Întunericul se transforma gradat în lumină. Dar Nicholas era îngreţoşat de ce aflase.

— Gândeşte-te la Întuneric, spuse Kansatsu. Nu există decât o singură lege, o singură Cale. Tu te-ai predat Întunericului, iar el te-a apărat. Întunericul l-ai evitat tu toată viaţa. Ai avut întotdeauna cunoştinţă de el, Nicholas, dar i-ai întors mereu spatele.

— Dacă ce spui e adevărat, atunci înseamnă că m-ai trimis de fapt ca să mă confrunt cu mine însumi şi că eu şi Saigo suntem una şi aceeaşi fiinţă. El e eu; iar eu sunt el. Nu poate fi aşa! exclamă Nicholas, îngrozit de monstruoasa înclinaţie a lui Saigo spre viciu şi răutate.

— Ah, dar într-un sens aşa este! spuse Kansatsu. Iar acum ai şi dovada. Adu-ţi aminte: de la mama ta cunoşti taina smaraldelor lăsate moştenire de bunicul tău, mama ta, care a fost *tanjiani* la fel ca şi bunicul tău, mama ta care ţi-a transmis mai departe darul ei natural.

— Dar cu toate că ea a fost favorita bunicului, spuse Nicholas, mama mea n-a fost decât adoptată de el. Nimeni nu ştie de unde venea.

— Asta ţi-a spus ea ţie, zise liniştit Kansatsu, şi fără îndoială că povestea conţine o mare cantitate de adevăr. Totuşi, poţi fi sigur că bunicul tău ştia precis originea ei. Iar ea a devenit favorita lui pentru că el era *tanjiani* şi ea la fel. El nu putea transmite copiilor lui darul acesta, iar nevasta lui nu era *tanjiani*. Însă mama ta era, şi el a văzut în ea posibilitatea de a reînnoi cichul, şi tocmai pentru asta a iubit-o atât de mult.

Nicholas rămase cu ochii pironiţi la Kansatsu. Fragmente de amintiri, istorisiri din trecut pe care Cheong i le spusese când era copil, dar care până acum nu avuseseră pentru el nici un sens, toate ieşeau acum la iveală, îmbinându-se într-un întreg care iată că începea să se lase deslușit.

Kansatsu citi cu precizie expresia întipărită pe faţa lui Nicholas.

— Gândeşte-te: tu ai găsit Întunericul, în ciuda faptului că eşti *Shiro ninja*. E un lucru cu neputinţă, şi totuşi s-a întâmplat. *Ştii* că s-a întâmplat. Să nu crezi pe nimeni care ţi-ar spune asta. Ascultă numai de cuvântul tău. Întunericul e Calea. Este acea parte a spiritului tău adevărat pe care până în momentul de faţă nu ai ştiut şi nu ai fost

capabil s-o accepți. Acum ști tot adevărul.

Fața lui Kansatsu strălucea, iluminată și de altceva, nu numai de licărul lumânărilor.

— Nicholas, tu ești *tanjiani* !

Justine simți deodată o împunsătură de spaimă aproape dureroasă.

— De unde-mi știți numele mic? Eu nu vi l-am spus.

Senjin o privi prin ultima umbră a luminii de zi.

— Durere și plăcere. Ăsta-i modul de funcționare al minții mele: analizez simultan toate posibilitățile. Sau asta-i singura posibilitate de a acționa?

— Cine ești? întrebă Justine cu vocea gâtuită de spaimă.

Cum ajung eu la telefon? Pe cine să sun?

—Nu ești doar un biciclist pe care era să-l calc cu mașina.

Senjin înaintă spre ea.

— Sunt un singuratic, spuse el. Am ales calea asta, să fiu un singuratic.

Justine simți în gură un gust metalic. Undeva în inima ei se zbătea începutul unei furtuni. Încercă să se îndepărteze de el, ca și când ar fi vrut să se elibereze din strânsoarea unui flux magnetic palpabil care părea să fi pus stăpânire pe ea, inundând-o cu o toropeală înspăimântătoare care se accentua cu cât se afla mai aproape de el. Obrajii îi ardeau.

— Mă... mă gândeam la soțul meu.

— Ești chiar așa de sigură?

Justine se uită în ochii ei migdalați și negri și ghici acolo un țel, o intenție ascunsă în irizațiile fine ale pupilei, ceva care o atrăgea așa cum fusese atras Tezeu în labirintul cretan. Ochii lui mari păreau să ardă cu o lumină rece, care o paraliza, nelăsând-o să-și desprindă privirea de ei; și într-o clipă înțelese că nici nu mai voia s-o facă.

— Eu nu-mi iau nevastă, spuse Senjin. N-am să am o familie a mea.

— Deci îți duci viața ta solitară plutind ca un nor deasupra pământului înțesat de ființe omenești.

— Cred că știu ce vrei să spui.

— Ești groaznic de singur. Cum de suporți asta?

— Când eram copil am fost mereu singur, spuse Senjin. Am plâns de multe ori din cauza asta și mă simțeam rușinat de slăbiciunea mea. În timp însă am învins toate neajunsurile.

— Și ăsta-i răspunsul tău? întrebă Justine neîncrezătoare. Vezi singurătatea ca pe un defect de caracter?

— Cu siguranță că nu-i o virtute, spuse Senjin. Ce altceva ar putea fi?

— Cred că e durerea din spatele ochilor tăi.

Acum se aflau atât de aproape unul de altul, încât Justine îi absorbea mirosul ca şi cum ar fi absorbit mireasma exotică a unei orhidee înflorind în noapte.

— Pe sufletul tău se află o cicatrice spuse ea.

— Japonezii nu cred în existenţa sufletului.

— Atunci... pe spiritul tău.

Justine era conştientă că trebuia să se desprindă de el chiar acum, în clipa asta, dar se simţea toată grea ca plumbul. Recunoscu speriată gustul metalic care îi venea mereu în gură când era cuprinsă de dorinţa trupească.

— Ştiu că dacă n-ai suflet ai însă un spirit, continuă ea.

— Spiritul meu e pur, zise Senjin. E lipsit de emoţii, deci nu duce lipsă de mângâiere.

Îşi puse blând mâna peste a ei şi pentru o clipă Justine fu complet paralizată. Fantezia începuse de-acum să se reverse, preschimbându-se în realitate, şi prezenţa bruscă a celor două elemente, la fel de distincte ca uleiul separat de apă, o făcu să i se întoarcă stomacul pe dos de greaţă. Nu-şi mai simţea picioarele şi se rezemă de perete, simţindu-i răceala reconfortantă pe pielea ei înfierbântată.

— Justine?

Senjin folosi din nou numele ei mic, rostindu-l intim, ca pe o mângâiere. Buzele lui aproape de buzele ei. Noaptea lăsându-se grea peste ei, trăgându-i ca un reflux. Dorinţa lipsită de raţiune, sălbatică, arzând ca un giuvaer purtat la gât.

Doamne Dumnezeule, îşi zise ea. Ce se-ntâmplă cu mine?

— Nu! strigă Nicholas. Nu pot să accept ce-mi spui! Nu se poate să fiu *tanjiani* !

— Tu eşti ce eşti, Nicholas, spuse Kansatsu. *Karma*. Nici eu şi nici tu nu putem face nimic.

— Refuz să-mi accept *karma*. Resping orice noţiune care ar duce la ideea că sunt *tanjiani*. Pur şi simplu nu poate fi aşa!

— Gândeşte-te la întuneric, spuse Kansatsu. Adu-ţi aminte de cum te-ai simţit acolo, suspendat deasupra defileului.

— Dar nu s-a întâmplat, ţipă Nicholas! Am visat tot! Trebuie să fi visat! Sau sunt mort. Am murit pe Războinicul Negru, bănuiam mai de mult asta şi acum văd că aşa e!

— Eşti viu, Nicholas. Dar adevărul e că înainte de a se termina toate astea, s-ar putea să vrei să fi murit aici.

— Încetează să mai vorbeşti aşa!

Nicholas era atât de agitat încât nu-şi mai găsea locul. Păşea înainte şi înapoi ca un animal sălbatic căzut deodată captiv.

— Nu vreau să mai aud nimic despre asta!

— Dimpotrivă, asta ţi-e acum singura dorinţă, spuse Kansatsu, dând dovadă de o nesfârşită răbdare. De asta ai venit aici, de asta ai riscat să faci o călătorie atât de periculoasă în starea în care te afli.

— Eu sunt *Shiro ninja!* strigă Nicholas îndurerat şi înspăimântat. De ce tot vorbeşti când poţi să acţionezi? Tu poţi să mă salvezi. Foloseşte *Tau-Tau*. Desfă vraja asta!

— Nu înţelegi?

Kansatsu se apropie de Nicholas precedat de aura lui întunecată, cu irizaţii verzi-albăstrui, ca trupul unei insecte. Nicholas se făcu mic în faţa lui.

— De ce să-ţi fie teamă de mine? Nu de mine te temi, Nicholas, ci de acea parte din tine care zace de mult îngropată în centrul spiritului tău. E ea oare atât de hidoasă încât trebuie să te temi aşa de tare de ea?

— Nu ştiu ce vrei să spui, zise chinuit Nicholas.

— Ba ştii, spuse Kansatsu. Întunericul e prietenul tău, Nicholas. El te-a salvat atunci când furtuna te-a smuls de pe Războinicul Negru. De ce nu te încrezi în propriile tale simţuri?

— A fost un vis, sunt sigur că vis a fost! Am văzut şi am simţit, dar nu se poate să se fi întâmplat aşa!

— Într-acolo zace nebunia, spuse Kansatsu. Simţurile tale sunt singurele elemente pe care te poţi bizui.

— Dar *nu* mă pot bizui pe ele acum. Eu sunt *Shiro ninja!*

— Eşti încă Nicholas Linnear. Nimic nu poate schimba asta. Spiritul tău dăinuie, Nicholas. E de neînfrânt. Numai spaima ta crescândă îl poate sfărâma.

— Frica mă înlănţuie în mrejele ei, *sensei*, şopti Nicholas înfiorându-se deodată şi dinţii începură să-i clănţăne furios. Şi nu-mi dă drumul din strânsoarea ei!

— Nu! se răsti aspru Kansatsu, aproape speriindu-l pe Nicholas. Te agăţi cu dinţii de frica pe care o invoci. Dar frica asta e cunoscută şi poate fi manevrată. Cealaltă frică, frica de întuneric, de moştenirea ta şi de tot ce aduce ea, aceea e necunoscută. E de o mie de ori mai bine să fii chinuit de prima decât de a doua.

Nicholas îşi trase genunchii la piept, tremurând ca bântuit de friguri.

— Mic frică, *sensei*.

— De ce?

— Dacă *sunt tanjiani?*

— Dacă asta te înspăimântă, lasă-te să simţi frica. Măcar atâta libertate acordă-ţi şi tu. Întinde-te din nou şi atinge întunericul.

— Nu pot. Mă simt paralizat.

— Dacă te simţi pregătit s-o faci, spuse Kansatsu blajin, spune-mi ce s-a întâmplat cu fratele meu mai mare, Kyoki.

Afară furtuna fluiera printre râpe şi defileuri, apropiindu-se de

Războinicul Negru, şi grindina cădea cu un răpăit surd pe acoperişul de paie al mănăstirii lui Kansatsu. Timpul real părea că dispăruse retrăgându-se în adâncurile unei fântâni a gravitaţiei, care-i ţintui pe cei doi pe o orbită numai a lor.

Nicholas îi spuse lui Kansatsu ce se petrecuse din clipa în care văzuse castelul lui Kyoki şi până îl părăsise.

— De când crezi că era mort fratele meu mai mare, atunci când l-ai descoperit?

— De o jumătate de zi. Poate mai puţin. Şase ore.

— Spune-mi, Nicholas, cine mai ştia că ai de gând să vii în masivul Asama?

— Numai soţia mea şi cel mai apropiat prieten al meu, Tanzan Nangi.

— Ai încredere în acest Nangi?

— Îmi pun viaţa chezăşie pentru el, spuse Nicholas.

Kansatsu îl ţintui cu privirea.

— S-ar putea să ajungem şi la asta. Te sfătuiesc să-ţi alegi cu grijă cuvintele. Şi la fel şi oamenii în care să ai încredere.

— Susţin ce am spus.

Kansatsu nu răspunse nimic.

Nicholas întrebă plin de nerăbdare:

— La ce te gândeşti, *sensei*?

— Trebuie să fie un individ cu o enormă forţă interioară, acest asasin al fratelui meu. A ajuns la el înainte ca tu să apuci să vorbeşti cu el, deci trebuie să fi ştiut în ce direcţie ai apucat-o. Cum a realizat asta? L-a ajutat cineva, nevasta ta sau prietenul tău Nangi? Sau ştia deja dinainte?

— Vrei să spui, zise Nicholas enervat, că Tanzan Nangi, pentru care aş garanta cu viaţa mea, care e atât de infirm încât are nevoie de baston ca să poată merge, ar putea fi un *dorokusai*, un fanatic *tanjiani* ?

— Cineva a reuşit să străpungă sistemul de apărare al castelului, continuă Kansatsu ca şi când nici nu l-ar fi auzit. A străpuns sistemul de apărare al castelului după care l-a învins pe fratele meu, el însuşi un *tanjiani*. Nici asta nu ştim cum a reuşit-o. Da, da, sunt aici multe mistere care trebuie rezolvate.

Gândind că Nangi avea dreptate, Nicholas zise:

— Un lucru e sigur: duşmanul meu e un *dorokusai*.

— Oh, da, aprobă Kansatsu. Orice e posibil în acest univers, Nicholas. Chiar şi lucrurile inimaginabile: existenţa unui *dorokusai*, cel mai de temut dintre *tanjiani*. După cum ar trebui să ştii, un *dorokusai* e un singuratic, un rebel care a întors spatele disciplinei *Tau-Tau*. De fapt *tuturor* disciplinelor. E maestrul minciunii şi al înşelătoriei. De multe ori apare sub o mască blajină, dar niciodată nu e ceea ce pare.

Aici Kansatsu făcu o pauză şi lui Nicholas i se păru că *sensei*-ul

îi răspunsese în sfârșit la întrebare.

Un *dorokusai* se mișcă în propriul lui univers, urmă Kansatsu. El și-a creat propriile lui legi, propria lui Cale. Până și *sensei*-ii *tanjiani* se tem de *dorokusai*, pentru că el are o asemenea putere încât nu poate fi ucis. Trebuie distrus.

— Care-i diferența dintre moarte și distrugere? întrebă Nicholas.

— Asta-i unul din motivele pentru care ai venit la mine, spuse Kansatsu. Va fi ultima lecție pe care ți-o voi da, Nicholas. Dar ia aminte la ce-ți spun: dacă începi lecția aici, atunci înseamnă că alegi de bună voie să pornești direct pe Calea pe care a pornit s-o urmeze și acest *dorokusai*.

Nicholas se gândi îndelung la cele auzite.

— Deja m-am postat în calea *dorokusai*-ului, spuse el în cele din urmă. Eu nu pot altceva decât să lupt sau să mor.

— Dacă ți-ai găsit crezul, spuse Kansatsu, atunci întinde-te și apucă-l. Găsește Întunericul din nou. E prietenul tău deosebit.

Urmă o tăcere atât de lungă încât lumina se schimbase deja în încăpere. După un timp, Nicholas strigă agitat:

— L-am simțit! L-am simțit.

Era lac de sudoare, dar nu mai tremura.

—Întinde mâna, spuse Kansatsu.

Văzând că nu primește nici un răspuns, spuse din nou:

— Nicholas, întinde mâna.

Încet, Nicholas întinse mâna până când aceasta trecu din zona luminată în partea umbrită unde se afla Kansatsu.

Kansatsu atinse cu vârful degetului lui arătător vârful degetului arătător al lui Nicholas.

— Aici se află frica ta. Atinge-o. Respir-o. Posed-o. Înțelegerea va veni numai așa.

— Frica izvorăște din mine, nu din Întuneric, zise Nicholas, după un timp, cu nespusă uimire în glas.

— Acum spiritul tău atârnă suspendat peste abis, la fel cum mai devreme capul tău a fost suspendat desupra zăpezii, gheții, cenușii și a stâncii negre.

Lăsă să se scurgă câteva clipe, apoi rosti cu o voce cu totul schimbată:

— Spune-mi exact la ce te gândești în momentul ăsta.

— Nu vreau să cred că sunt *tanjiani*, spuse Nicholas trăgând adânc aer în piept. Mi-e teamă că dacă o fac, n-am să fiu cu nimic mai bun decât vărul meu Saigo, al cărui spirit a fost deturnat de la calea cea bună și a fost corupt de răul din interiorul lui.

— Asta crezi, că Întunericul este răul?

— Nu-i așa?

— Recunosc că poate fi un rău mare, spuse Kansatsu. *Doroku-*

sai-ul care te urmăreşte e un exemplu elocvent. Dar Întunericul nu înseamnă numai atât. Universul, Nicholas, nu e nici bun, nici rău; mai degrabă ambele extreme morale sunt cuprinse în el.

Tonul lui Kansa-tsu era blând ca o maree care calmă goana nebună a inimii terorizate a lui Nicholas. *Sensei*-ul păstră contactul fizic dintre ei.

— Asta a fost una dintre primele lecţii care ţi le-am dat, îţi aminteşti? Este cel mai important dintre toate adevărurile. Acelaşi adevăr e valabil şi pentru Întuneric, care e şi el tot un univers, dar dispune de puteri limitate şi unii abuzează adeseori de potenţialul lui, corupându-l. Aceasta e natura puterii. Puterea e trecătoare. Dacă o atingi, nu mori. Dar te schimbi. În ce fel, însă, nici eu n-aş şti să-ţi spun.

— Mă tem să nu mă schimb, mărturisi Nicholas.

— Dacă n-ai să te schimbi, înseamnă că *dorokusai*-ul care te urmăreşte te-a şi prins deja. Nu vei fi niciodată în stare să foloseşti smaraldele moştenite de la bunicul tău. Vei rămâne pentru totdeauna *Shiro ninja.*

Nicholas trenura parcă scuturat de friguri. Minutele se alungeau, amplificând agonia tăcerii. În cele din urmă, încet, Nicholas înclină capul.

Kansatsu închise ochii. Părea că abia acum, după mult timp, începe să respire din nou.

— În regulă atunci, zise el. Primul lucru pe care trebuie să-l faci e să înveţi de la bun început să vorbeşti. Va trebui de asemenea să înveţi să gândeşti într-o nouă limbă care se numeşte Akshara, limba eternităţii.

— Face parte din *Tau-Tau*?

— Este chiar chintesenţa lui *Tau-Tau*, spuse Kansatsu. Fără Akshara nimic altceva nu e posibil.

Se uită la faţa albă ca varul a lui Nicholas.

— Spune-mi Nicholas-*san*, ţi-e frică?

— Da, *sensei*.

Răspunsese cu o şoaptă slabă şi răguşită. Frica venea în valuri, dar tot atunci Nicholas îşi dădu seama că *sensei* Kansatsu îi spusese Nicholas-*san* şi că putea din nou să respire.

— Bun, zise Kansatsu. Acum ar fi normal să fii înspăimântat. Spiritul tău nu se mai află suspendat. A sosit timpul să te arunci tu însuţi în abis.

Nangi şi Torni sosiră la *Calea de Mătase* după miezul nopţii. Salonul *tokudashi* era înţesat de clienţii obişnuiţi ai localului, oameni de afaceri încinşi la faţă şi asudaţi, ca o colonie de furnici, îmbrăcaţi toţi la fel şi învăluiţi în fum înţepător de ţigară.

Torni se opri o clipă, fascinată de expresiile de pe feţele bărbaţilor, multiplicate parcă la nesfârşit. Ştia la ce se uitau, ştia ce era în

minţile lor şi se minună de puterea de atracţie a acelei imagini. Îşi puse întrebarea dacă vreodată vor ajunge şi femeile să fie atât de obsedate de o anumită parte a anatomiei masculine. Nu credea c-ar putea să se întâmple aşa ceva. Femeile nu erau atât de mult atrase de fizic, fiind mai mult atrase de latura emoţională. Nu că n-ar fi putut fi mânate de dorinţa sexuală, dar desigur, nu în felul în care sunt mânaţi în cele mai multe cazuri bărbaţii.

Muzica amplificată la maximum îi izbi în faţă aproape fizic şi avură amândoi senzaţia că-i împinge înapoi; stroboscoapele fulgerară, orbindu-i un moment. Tomi clipi şi flutură legitimaţia prin faţa namilei care se ocupa cu ordinea, fiind nevoită să ţipe pentru a se face auzită în vacarmul din sală.

Îl conduse apoi pe Nangi pe lângă pereţii sălii, trecând pe lângă o pancartă pătată şi soioasă din carton pe care scria *TRECEREA INTERZISĂ*.

Labirintul de coridoare părea o catacombă subterană. Nangi o urmă pe Tomi, trecând pe lângă un şir de uşi care semănau una cu alta ca picăturile de apă. Coridoarele erau în paragină, mirosea urât, pereţii erau plini de murdărie şi cu mai toată zugrăveala cojită, iar gurile de ventilare erau pline de praf, scame şi scrum de ţigară. Deasupra, pe tavanul înnegrit, atârnau becuri fără abajur, abia mai ţinându-se de firele lor răsucite.

Tomi se opri în dreptul unei uşi şi trebui să bată zdravăn în ea cu pumnii ca să fie auzită peste vacarmul produs de muzica rock. Se auzi ceva care putea fi un răspuns şi împinse uşa. Înăuntru, mica încăpere era mobilată cu o masă, o oglindă înconjurată cu câteva becuri, un scaun cu spetează din trestie şi o chiuvetă ruginită. O femeie tânără, îmbrăcată într-un halat subţire şi ros de atâta purtat întoarse capul spre ei.

— A, tu erai, spuse ea pe un ton plictisit şi se întoarse cu spatele la ei, continuând să-şi aplice machiajul, dar urmărindu-i totuşi prudentă prin oglindă.

— Atoko, spuse Tomi, acesta e domnul Nangi, un prieten de-al meu.

Se întoarse către Nangi şi îi explică:

— Atoko a împărţit cabina cu Mariko. Ea a găsit cadavrul.

Apoi se întoarse din nou spre fată.

— Am vrea să-ţi punem nişte întrebări.

— În legătură cu ce?

Tomi scoase din agenda ei o fotografie a doctorului Hanami şi o puse în faţa fetei pe măsuţa de machiaj.

Atoko se uită puţin la ea.

— Cine-i ăsta? întrebă ea.

— M-am gândit că poate ne spui tu, zise Tomi.

Atoko ridică din umeri şi continuă să se machieze.

Nangi, exagerându-şi puţin mersul şchiopătat, se duse lângă masa fetei, întinse mâna şi smulse o fotografie prinsă între oglindă şi rama de lemn.

— Hei! strigă Atoko.

Nangi o lăsă să-i ia poza din mână.

— Fratele tău sau prietenul tău?

Atoko se bosumflă scoţându-şi în afară buza inferioară şi înfipse poza la locul ei de la oglindă.

— Ştii, zise Nangi, am avut şi eu cândva o soră. Avea o mulţime de prieteni când era tânără. Cred că era cam de vârsta ta. Ce-i mai plăcea să-i vadă roind în jurul ei! Şi ce-i mai încuraja! Cred totuşi că nu o făcea cu rea intenţie. Îi făcea plăcere compania lor şi-atât.

Făcu şchiopătând câţiva paşi lateral.

— Uneori totuşi mai intra şi în bucluc.

Atoko îşi întoarse capul spre el, devenită brusc interesată.

— Ce fel de bucluc?

Nangi se uită la ea, parcă mirat că ea îl ascultase. Flutură din braţ a lehamite.

— Ei bine, uneori prietenii altor fete îi tot făceau ochi dulci. Nu că sora mea i-ar fi încurajat. Doamne fereşte, nu. Pur şi simplu se întâmpla, preciză el şi mai făcu grijuliu un pas. Însă fetele, prietenele ei, n-au înţeles niciodată adevărul şi au învinuit-o pe ea, bineînţeles, pentru că nu suportau să dea vina pe băieţi.

— Dar exact asta s-a întâmplat! exclamă Atoko. Puse jos creionul de ochi şi se uită fix la Nangi. Mariko şi cu mine eram atât de bune prietene, până când... Până a apărut...

Lăsă ochii în jos şi arătă cu degetul fotografia doctorului Hanami.

— Te-a preferat pe tine lui Mariko? întrebă Nangi.

Atoko dădu din cap.

— Pentru un timp. Apoi ne-a tot schimbat pe una cu alta fără ca noi să ştim de la bun început. La urmă am impresia că ajunsese să creadă că era îndrăgostit de Mariko, dar era deja prea târziu. Mariko nu mai voia să aibă nimic de-a face cu mine.

În ochi îi apărură lacrimi şi încetă să se mai uite în oglindă.

— Biata Mariko, era o fată aşa de bună! Nu merita... Oh, nu merita...

Nangi schimbă o privire scurtă cu Tomi şi aceasta se duse lângă Atoko, care plângea acum cu şiroaie de lacrimi.

— E-n regulă, zise Atoko în cele din urmă, luând câteva şerveţele de hârtie făcute cocoloş şi tamponându-şi faţa. Oh, rahat, nu mă pot urca pe scenă în halul ăsta, gemu ea şi începu din nou să plângă. Credeam că n-am să mai bocesc după Mariko...

Nangi aşteptă câteva momente apoi spuse blând:

— Poţi să ne spui câte ceva despre bărbatul din fotografia pe care

ţi-a arătat-o detectivul Yazawa?

Atoko ridică din umeri.

— Ce-ar fi de spus? Era un tip bogat căruia îi plăcea să-şi înşele nevasta. Aveam impresia că-i plăcea să fie în preajma noastră pentru că noi eram tinere. S-a săturat foarte repede de mine, dar cred că într-un fel cu Mariko a fost cu totul altceva.

— Altceva în ce fel? punctă Tomi.

— Cum am zis, credea că-i îndrăgostit de ea.

— Crezi că ar fi făcut orice pentru ea? întrebă Nangi deodată.

Atoko se opri din aplicarea machiajului şi se uită fix în oglindă, practic la nimic specific, sau poate căutând trecutul. Apoi ochii i se limpeziră.

— Ştiţi, cel mai nostim e că atunci când era cu mine, practic nu vorbea decât despre soţia lui. Cred că pentru *ea* ar fi făcut orice.

— A fost şi el aici în noapte asasinării lui Mariko? întrebă Tomi.

Atoko evită să-i întâlnească privirea. Apoi, în sfârşit, dădu din cap afirmativ.

— Am minţit în privinţa asta. Mi-a... fost ruşine de felul în care a luat sfârşit prietenia mea cu Mariko. Am... n-am vrut să vorbesc despre asta. Am vrut să nu ştie nimeni. Dar, da, el a fost aici în noaptea aia. Avea întâlnire cu Mariko. L-am văzut cu faţa albă ca varul când a ieşit ca o vijelie din cabina ei şi l-am auzit vomitând pe aleea de afară. Atunci am intrat în cabina ei şi... am găsit-o, zise ea muşcându-şi buza şi privind în gol. Îmi pare rău. Trebuia să vă fi spus adevărul de la început.

Ochii ei îi întâlniră în oglindă pe ai lui Tomi.

— Eu sunt o fată bună...

Justine se uita fix în ochii arzători ai lui Senjin. Era ca şi când ar fi privit cerul nopţii, presărat cu stele misterioase, plin de umbre ale căror forme, atât de familiare ziua, căpătau acum înţelesuri ascunse, venite din adâncurile propriei ei imaginaţii.

Tau-Tau şi ceva mai mult decât *Tau-Tau*, magia interzisă a *dorokusai*-ului, o copleşeau, dar ea nu ştia asta şi chiar dacă ar fi ştiut, tot n-ar fi înţeles. Justine, ruptă de timpul real, îşi analiza viaţa aşa cum făcuse Nicholas cu multe luni înainte de a suporta operaţia. Acum se supunea poruncii lui Senjin, cum se supusese şi Nicholas doctorului Hanami când bisturiul acestuia îi scormonise creierul în căutarea tumorii.

— Unde ţine soţul tău cutia, Justine?

Vocea lui Senjin biciui ca un bici de mătase, îndemnând-o să vorbească.

— Unde a ascuns smaraldele?

Justine ştia sau în orice caz credea că îşi aminteşte cum intrase Nicholas furios în casă, cum scotocise sub scândurile podelei, cum

scosese la iveală cutia şi cum răsuflase uşurat când o deschisese. Cum putea să uite? Totuşi era ceva ce nu-şi aducea aminte. Uitase ceva, un amănunt. Dar ce anume?

— Te duc acolo, se auzi Justine spunând. Vino cu mine.

Îl luă de mână şi simţi cum trupul i se umple cu atât de multă energie încât dinţii încep să-i clănţăne.

Îi arătă locul din sala de antrenament a lui Nicholas, explicându-i cum să dea la o parte sacul de box şi cum să scoată cutia. La fel cum făcuse Nicholas... oare ce uita?

Senjin duse cutia la lumină, fulgerat de gândul că i se întâmplă ceva ce nu i se mai întâmplase de mult: îi tremurau mâinile! În cele din urmă înţelese: smaraldele! Ultima verigă de legătură cu Eternitatea pe care o căutase toată viaţa. Cel puţin de când ştia de puterea smaraldelor magice şi despre darul lor de a descătuşa.

Deschise cutia şi rămase cu gura căscată. Şase smaralde, doar şase. Unde erau celelalte nouă? Avea nevoie de nouă, cel puţin nouă! Scotoci pe sub catifeaua bleumarin, rupând-o în fâşii. Şase nu erau de ajuns, ba mai mult, ştia că numărul acesta putea fi chiar ucigător. Ucigător? Poate, dar nu pentru el. Luă smaraldele în pumn şi puse cutia goală la locul ei în nişa din podea.

Se întoarse spre Justine. Vedea cum *Tau-Tau* o ţinea prizonieră, colorându-i ochii, obligând-o să facă tot ce-i ordona el.

— Unde sunt celelalte smaralde? întrebă el tăios. Aici sunt doar şase.

— Nu ştiu.

Senjin îi studie privirea rătăcită şi se convinse că nu-l mintea.

— Eşti sigură? Gândeşte-te bine.

Justine trebuia să ştie. Vreo anumită parte din ea văzuse sau auzise ceva, un cât de mic element pe care el să-l poată corela cu dispariţia celorlalte pietre preţioase. Trebuia să afle, să caute în mintea ei, să sape adânc, ca un chirurg, pentru a găsi ceea ce căuta.

— Sunt sigură, spuse Justine. Nu ştiu. Credeam că sunt în cutie. Le-am văzut în cutie când Nicholas...

Se opri brusc.

— Ce este? întrebă Senjin. Zi mai departe. Le-ai văzut când Nicholas...? Ce-a făcut Nicholas?

— Am... Am... Justine făcu deodată o grimasă de durere şi-şi duse palmele la tâmple. Oh, ce mă doare capul!

Senjin îşi dădu imediat seama ce se întâmpla. O anumită parte adânc îngropată în ea se lupta cu el, împotrivindu-se unei abordări directe. Poate că Linnear îi spusese explicit că nu trebuia niciodată să dezvăluie locul în care se aflau smaraldele. Asta ar fi fost de ajuns pentru a declanşa în ea un conflict moral. Se decise să încerce o abordare diferită. În definitiv, avea destul timp la dispoziţie. Şi în orice caz,

experiența se putea dovedi interesantă și la alte niveluri.

Băgă smaraldele în buzunar și aranjă sala de antrenament așa cum o găsise. Apoi o scoase afară pe Justine, de fapt afară din casă. În *engawa* noaptea se lăsase cu desăvârșire. Greierii țârâiau, și ici-colo licuricii dansau printre chiparoși și cryptomerii.

— Vorbește-mi, îi spuse Senjin. Povestește-mi despre tine. Spune-mi ce nu poți spune altora. Și mai mult decât orice, vreau să-ți amintești.

Justine se așeză într-un șezlong din lemn de cedru lucrat de Nicholas cu mâinile lui imediat după ce se mutaseră aici. Era locul ei preferat, unde avea în față frumoasa priveliște a grădinii lor.

— Când am venit aici în Japonia, mi-a plăcut foarte mult, șopti ea. De ce nu? Era electrizant, exotic. Eram sedusă de imagini noi, de mirosuri și sunete specifice țării ăsteia, și asta a fost de ajuns ca să mă susțină. După un an însă, parcă ajunsesem să mă lovesc de-un zid. Mă îngrijisem să-mi întemeiez un cămin pe un pământ străin, sau cel puțin așa considerasem eu. Soțul meu a angajat o femeie japoneză ca să m-ajute la treabă. Am rămas însărcinată. Se părea că totul merge așa cum trebuie. Dar n-a fost așa. Fusese o greșeală. O greșeală teribilă. Îmi lipseau familia și prietenii. Aici nu aveam pe nimeni în afară de soțul meu și prietenii *lui*. Ei însă nu-mi ajungeau, iar apoi s-a născut fiica mea, pe care pe urmă am pierdut-o. Am început să neg totul. Acum urăsc Japonia; acum nu mă pot gândi la altceva decât să mă întorc acasă la mine, pe țărmul oceanului, la West Bay Bridge, în Long Island. Oh, cât de mult îmi doresc să fiu acolo! Cât de mult îmi doresc să fiu acolo acum!

Justine tremura puternic sub efectul emoțiilor provocate de amintiri. Simțea nevoia să-și țină respirația, dar se gândi că dacă n-ar mai fi respirat, n-ar mai fi putut să termine ce avea de spus, iar acum avea nevoie mai mult decât orice s-o facă, mai ales că asta aștepta și Senjin de la ea.

— Apoi, vechile neliniști pe care credeam că le-am dat uitării când eram mai tânără, au început să iasă din nou la suprafață și eu m-am simțit de parcă eram tot acolo de unde porniserm cu mulți ani în urmă.

Ca și atunci, simțea și acum o reînviere a trecutului, o sfâșiere a țesăturii dintre trecut și prezent, foșnetul a ceva ascuns ce punea stăpânire pe ea.

— La un moment dat, pe când eram mult mai tânără și mă găseam într-un punct critic al vieții mele, m-am dedicat cu disperare analizelor. Îl uram pe tatăl meu că nu-mi dădea atenție și pentru că o disprețuia pe mama, care era atât de influențabilă. Aveam nevoie de cineva cu care să vorbesc, de cineva care să mă îndrepte pe drumul cel bun. Presupun că n-ai cum să înțelegi, zise ea privind spre Senjin

Omukae.

— Aici în Japonia sunt mulţi psihiatri, zise el pe un ton neutru.

Justine îşi întoarse capul din lumina lunii.

— M-am dus la doctor. Era o femeie cu părul atât de negru încât arăta a ţigancă. M-am simţit groaznic de stânjenită că m-am dus la ea, cu, creştina bogată căzută în păcat, distrusă din punct de vedere emoţional şi cu buzunarele doldora de bani. Curios. Îmi amintesc cum eram îmbrăcată la prima mea vizită: o mini-jupă Mary Quant şi o bluză cu buline pe care tocmai o cumpărasem de la un magazin de articole pentru petreceri din Londra. Pe urmă, văzându-mă în oglindă cum arătam, am fost atât de şocată încât săptămâna următoare m-am dus în jeans şi cămaşă simplă şi nu i-am mai dat niciodată ocazia lui Honi să mă vadă îmbrăcată altfel.

Făcu o pauză. Era greu să aducă în actualitate trecutul şi să se recunoască în copilul nestâmpărat, răsfăţat şi totuşi nefericit care fusese. Lui Nicholas nu-i povestise niciodată nimic din toate astea. Cum se face atunci, îşi puse ea întrebarea, că sunt capabilă să-mi mărturisesc păcatele acestui bărbat? Dar întrebarea se stinse imediat şi alunecă din mintea ei drogată fără să primească răspuns.

— Honi purta nişte cercei uriaşi de argint aduşi din Mexic şi o fustă ţărănească multicoloră ţesută în Guatemala. N-o interesa absolut deloc cum arăta, iar eu am învăţat din exemplul ei. M-a învăţat să privesc înăuntrul meu, în acele locuri întunecoase şi reci pe care probabil că preferasem întotdeauna să le ignor. Era extraordinar de greu şi de multe ori era imposibil. De multe ori mă prăbuşeam şi plângeam în hohote, incapabilă să continuu. Însă Honi era mereu acolo şi forţa ei a devenit în cele din urmă forţa mea, de parcă ar fi fost un fel de mediu capabil să extragă durerea din mine şi s-o absoarbă în ea. Avea o capacitate nelimitată de a absorbi durerea, ca o icoană sau ca un sfânt. Mă gândeam la Honi ca la o călugăriţă dintr-un ordin sfânt, eu fiind novicea care trebuia să treacă test după test pentru a se putea dovedi vrednică.

...Asta a fost problema mea, vezi tu... Nu m-am putut gândi niciodată la mine ca fiind vrednică de o relaţie la locul ei. Să fi iubit pe cineva şi să fi fost iubită în schimb, era ceva exclus. Dar treptat, am ajuns să-mi dau seama că Honi mă iubea. Îmi văzuse toate defectele şi îmi înţelesese toate păcatele în aceeaşi măsură în care mie-mi făceau silă. Şi totuşi m-a acceptat. Şi totuşi a continuat să mă iubească. Ce revelaţie am avut atunci! Desigur, la început n-am putut să cred, sau poate n-am vrut. Dar Honi m-a învins până la urmă şi eu m-am dus la ea ca un animal sălbatic hotărât să se muşte şi să se ronţăie singur, până la moarte. Ea m-a învăţat să nu mă mai muşc, apoi mi-a vindecat rănile pe care mi le provocasem. *Când tu n-ai să mai poţi, am să port eu povara păcatelor tale*, mi-a spus ea. *Justine, e important ca tu să înţelegi că nu*

mai eşti singură. Şi bineînţeles că m-am întrebat ce se întâmpla? Ce voia de fapt de la mine? Şi tocmai asta era: Honi a fost singura persoană din viaţa mea care *n-a vrut* nimic de la mine. M-a iubit pentru ca eu să pot învăţa să mă iubesc pe mine însămi. Tu te iubeşti pe tine, Senjin? Mie mi se pare că nu. Mi se pare că eşti prea ocupat cu mecanismele păstrării sub control a mediului tău înconjurător. Nicholas la fel. El se topeşte amestecându-se cu întunericul şi păşeşte fără zgomot, iar uneori sunt sigură că nici nu mai respiră. El a reuşit să stăpânească toate lucrurile astea, dar pe el nu ştie să se stăpânească. Sesizez acelaşi fenomen şi la tine, Senjin. Greşesc cumva?

Senjin rămase tăcut.

— Cu tine e ca şi cum aş fi cu soţul meu. Poţi să-mi spui cum de e posibil?

Senjin ştia, dar n-avea de gând să-i spună. În schimb, se întinse după ea. Avusese presimţirea că seara aceasta va deveni interesantă şi iată că nu se înşelase.

Justine se simţea suspendată deasupra unui abis şi încâlcită în plasa unor emoţii dintre cele mai tulburi. Simţi atingerea lui Senjin ca un curent electric care-i traversă tot trupul şi se gândi nevenindu-i să creadă: „Asta nu se întâmplă, nu pot să simt ceea ce simt, trupul meu mă înşeală la fel cum eu îl înşel pe Nick." Avea o senzaţie acută de febră, picioarele i se înmuiaseră, o usturau plămânii şi gândirea îi devenise incoerentă.

Văzu ca printr-o pâclă deasă lumina lunii alunecând zdrenţuită printre copaci. „Acum ar trebui să fiu singură şi să-l aştept pe Nick să se întoarcă, se gândi ea, dar uite că n-o fac. Sunt cu japonezul ăsta străin şi îl vreau lipit de mine, peste mine, în mine..."

Izbucni în plâns agăţându-se de gâtul parfumat al lui Senjin, nemaiştiind dacă e trează sau e bântuită de halucinaţii. Senjin o trânti cu brutalitate pe pardoseala verandei şi îi legă încheieturile mâinilor şi gleznele. Justine simţea cum creierul îi lua realmente foc şi tot trupul îi arde, cuprins de vâlvătăi cum nu mai simţise vreodată. Senjin simţi şi el dogoarea ca de cuptor a trupului ei şi se simţi îmbătat de senzaţia asta, cea mai dulce din câte cunoscuse vreodată. Exact aşa visase momentul acesta de triumf, o experienţă sublimă pe care nu oricărui muritor îi era dat s-o trăiască.

— Îţi promit un exemplu, zise el, ca să poţi înţelege cum se contopeşte plăcerea cu durerea... cum amândouă se prefac într-o singură simţire...

În clipa aceea se auzi trosnind o crenguţă, undeva aproape. Auziră amândoi zgomotul, şi Justine, speriată, deschise larg ochii şi încercă să privească în jurul ei. Pieptul i se ridica spasmodic şi Senjin o privea cuprins de delicii cum frica şi dorinţa se amestecau şi acţionau ca un drog, dilatându-i pupilele. Se întrebă într-o străfulgerare fugară cum puteau arăta ochii lui şi se simţi bucuros că nu avea o oglindă în care să

se poată privi. Îi puse un deget pe buze ca s-o împiedice să vorbească şi îi făcu semn să nu scoată vreun sunet, apoi ieşi cu paşi neauziţi din *engawa* şi o luă pe aleea cu pietriş din faţa grădinii. Oricare alt om ar fi făcut măcar un zgomot uşor pe pietrişul mărunt, dar Senjin păşea de parcă ar fi fost pur şi simplu imaterial şi Justine îl urmări îngrozită cum plutea ca într-un coşmar îndepărtându-se pe alee şi văzu din nou în el imaginea lui Nicholas care o scotea din minţi.

Începu dintr-o dată să tremure, cuprinsă de aerul rece al nopţii şi descătuşată din strânsoarea unor puteri necunoscute şi atât de intense încât îi paralizau gândirea şi o prăbuşeau într-o lume plină de halucinaţii pe care nici nu mai încerca să le înţeleagă sau să le tălmăcească. O clipă licări iluzia că starea asta cumplită începea să scadă în intensitate, asemeni cârceilor unui vis care te înlănţuie mai departe şi după ce te-ai trezit. Îi trecu vag prin minte gândul că plecarea lui Senjin de lângă ea o elibera de starea asta, dar se înşela. Se simţea parcă atârnată într-un hamac din care nu era în stare să coboare, legănată spasmodic într-o neputinţă totală şi străbătută de fulgerele arzătoare şi prelungi ale unei dorinţe erotice cum nu mai simţise niciodată. Zăcea pătrunsă de pulsaţia monstruoasă a propriului ei trup mistuit de flăcări şi abia se putu răsuci pe o parte, privind cu ochi dilataţi spre locul unde Senjin se făcuse una cu întunericul, aşteptându-l să se întoarcă, chemându-l cu patimă în gândul ei să se întoarcă, gemând disperată, ca şi cum el ar fi fost bărbatul ei, nu Nicholas.

Cum naiba putuse fi atât de neatent, să calce pe vreascul acela blestemat? Han Kawado se blestemă în sinea lui şi scoase iute cuţitul cu lama lungă şi subţire, ţinându-l pregătit pentru orice eventualitate. Îi meşterise din timp mânerul, îmbrăcându-l într-un şmirghel gros, cu faţa abrazivă întoarsă în afară, ca să nu-i alunece din mână exact în momentele decisive, când s-ar fi putut ca mâna să-i fie transpirată de emoţie sau udă de sânge. Şi starea care îl năpădise acum nu se mai putea numi emoţie, ci de-a dreptul frică. Mintea lui, obosită şi amorţită de atâtea ore de supraveghere încordată, începuse să-i alunece într-o ceaţă întunecoasă. Trecutul se amesteca încâlcit cu prezentul şi soţia lui, moartă în urmă cu şase luni, îi apăruse din nou în minte. Avusese un atac de cord în timp ce el era plecat şi conştiinţa îl chinuia pentru asta, deşi doctorii îl asiguraseră că nici prezenţa lui lângă ea în momentul crizei n-ar fi folosit la nimic. *Un atac de cord de o asemenea violenţă e mai rău ca un cutremur*, spuseseră ei. *Nu-ţi rămâne de făcut decât să ieri lucrurile ca atare. Karma. S-a isprăvit.*

Han nu putea să nu se considere vinovat. Din cauza naturii muncii lui, era acasă mai mult musafir, pe apucate, fără să ştie niciodată cât stă şi când se întoarce. Asta era *karma* lui.

Şi de atunci Han începuse să se simtă îngrozitor de singur. Îşi

alesese singur viaţa asta, de om-umbră care se prelinge neauzit prin iadul lumii în care avea mereu de umblat, o lume cu totul altfel decât restul omenirii. Îşi dusese viaţa solitară ca pe o emblemă a curajului, sigur pe eroismul lui, însă de la o vreme singurătatea se răzbuna pe el, biciuindu-i spiritul aşa cum timpul biciuie pielea şi o umple de riduri. Uneori se simţea mai bătrân şi mult mai uzat decât tatăl lui, supravieţuitor al dezastrului de la Hiroshima. Dar asta era singurul lucru pe care ştia să-l facă, iar clienţii lui erau de părere că o făcea al naibii de bine şi îl căutau mereu. Ar fi putut să refuze misiunea în legătură cu Linnear pe care i-o oferise Pack Rat, dar simţise riscul şi nările îi fremătaseră de plăcere. Numai că acum orele se dovedeau lungi şi îl împovărau nemilos cu greutatea lor. Îmbătrânea. Stătuse prea mult timp într-o singură poziţie şi îi înţepeniseră picioarele, iar trupul îl durea din toate încheieturile.

Fusese martor la toate: ciocnirea de pe alee, aranjată cu atâta iscusinţă de hoţomanul de biciclist care venise la agăţat, acum era clar, apoi discuţia la o ceaşcă de ceai, căderea atât de rapidă a femeii în braţele licheluţei ăsteia frumuşele... Han făcuse ochii mari, nevenindu-i să creadă. Femeia asta chiar pica la aşternut aşa uşor, lăsându-se oricui întindea mâna s-o pipăie? Curvă, mă rog, dar nici chiar aşa, parcă prea picase repede, ar fi fost cazul să facă şi ea ceva mofturi, acolo, măcar de formă... Ptiu! Aşa or fi toate femeile albe? Ferice de americani, cu neveste de-astea... Apoi fusese năpădit de amintirea castei lui soţii, iar oboseala din ultimele zile îşi spusese şi ea cuvântul şi îl făcuse neglijent. Se foise puţin, să mai schimbe poziţia trupului amorţit şi să vadă mai bine ce se petrecea pe verandă, unde licheaua o lega pe Justine. Intrigat de întorsătura asta neaşteptată, nu mai fusese atent unde pune piciorul şi *trosc!* uite că scârba asta de vreasc găsise cu cale să pârâie tocmai acum, să-l dea de gol!

Mai trase în gând o înjurătură şi îşi spuse că poate totuşi cei doi de pe verandă nu auziseră nimic, mai ales că păreau atât de absorbiţi de alte îndeletniciri. Habar n-avea cine era biciclistul ăsta, sigur era doar că individul pusese foarte bine la cale toată întâmplarea şi o agăţase pe curvuliţa asta frumuşică asta mai repede decât ar fi fost de crezut. Altceva nu mai interesa. El, Han, trebuia doar să-i raporteze lui Pack Rat orice pas al lui Justine.

Acum, stând ghemuit în întuneric, în spatele tufei, îşi zise că poate ar fi trebuit să raporteze de la început despre întâmplarea asta. Dar nu îndrăznise s-o lase pe Justine singură cu şmecherul ăsta necunoscut, cel puţin nu înainte de a-i afla identitatea. Şi acum, poftim, vreascul ăla blestemat... Dacă cei doi nu-l auziseră, cu atât mai bine. Dar Han punea totdeauna răul înainte. Nu putea conta prosteşte pe şansa asta, trebuia să presupună că fusese auzit. Dacă individul o agăţase cu intenţie pe Justine, era mai mult ca sigur că va deveni suspicios şi va vrea să verifice ce era cu zgomotul.

Şi iată-l părăsind veranda şi luând-o pe alee. Îl pierdu repede din vedere şi îşi spuse că individul căuta în altă parte, auzul îl înşelase şi nu ghicise bine direcţia din care venea zgomotul. Dar dacă avea să ia la cercetat toată grădina, metru cu metru... Atunci, ghinionul lui, îşi zise Hlan, să poftească. Se încordă, să audă orice zgomot care i-ar fi semnalat vreo apropiere, şi ridică cuţitul, gata să-l înfigă până în prăsele în pântecele individului. Apoi simţi pe neaşteptate cum ceva dur ca oţelul i se înţepeneşte de-a latul traheei şi nu-lmai lasă să respire.

Senjin aproape încetase să mai respire, ca să nu audă nici un zgomot interior în urechi şi să nici o vibraţie a pulsului arterelor să nu-i tulbure auzul. Aşa reuşea să audă mai multe decât orice altă fiinţă omenească şi decât orice animal aflat la pândă.

Nu-i fu deloc greu să-l descopere pe omul ascuns printre tufe şi din simplul fapt că acesta reuşise să se nu se facă simţit până acum deduse că era un profesionist de înaltă clasă. Stătea atât de bine tupilat, făcut una cu pământul, încât nu l-ar fi putut găsi nici cei mai isteţi detectivi.

Dar Senjin îl găsise.

De cum plecase de pe verandă îi simţie mai întâi mirosul, acel miros masculin înţepător plutind în aer, amestecându-se grosolan cu miresmele fine ale camelliilor, iasomiilor şi pinilor. Îşi dăduse imediat seama că era spionat de mult timp, mirosul era stăruitor şi se impregnase în tot ce era în jur. Îşi interzise să audă şoapta blândă a vântului şi ţipetele intermitente ale unei bufniţe şi astfel auzi respiraţia omului. Un foşnet nou, venit de deasupra capului, dintre ramurile unei cryptomeria, îi distrase atenţia şi-l făcu să se uite în sus, unde văzu aripile mari ale bufniţei ca nişte vele negre conturate în lumina lunii. Pasărea cobora planând, ţinând în gheare un şoarece încă viu, şi se lăsă pe o ramură a arbustului pentru a-şi începe festinul nocturn.

Senjin se simţi într-un fel înrudit cu bufniţa şi cu cryptomeria. Amândouă erau santinele şi simboluri ale existenţei solitare a războinicului, ultimul păstrător al darurilor tainice. Adulmecând mirosul dulceag de sânge şi pe acela, înţepător, al omului pitit la pământ, amândouă atât de nelalocul lor în locul acesta sublim, Senjin se mişcă mai departe, la fel de neauzit. Se furişă în spatele omului chircit între tufe şi ascuns de o pată de umbră şi îşi încleştă iute ca fulgerul braţul pe după gâtul lui.

— Cine te-a trimis? îi şopti el abia auzit la ureche. Ce cauţi aici? Pentru cine lucrezi?

Omul nu spuse nimic şi Senjin repetă întrebările, lovindu-l mărunt, dar cu putere în punctele cheie, provocându-i dureri mari care să-i facă inutilă orice rezistenţă.

Senjin avea foarte puţin timp la dispoziţie şi asta îl dezavantaja. Iar spionul ştia asta şi fără îndoială că ştia să exploateze o asemenea

situație. Senjin avea nevoie de răspunsuri imediate la întrebări, dar înțelese că n-avea să le primească și trecu la singura soluție cu putință în asemenea împrejurări. Ochii i se prefăcură în simple tăieturi între pleoape, pulsul i se acceleră năvalnic, iar degetele mâinii libere se întăriră ca oțelul, înfigându-se adânc în ochii omului. Trupul zvâcni ca electrocutat, cu mușchii crispându-se spasmodic, apoi se lăsă moale. În aer se răspândi brusc o duhoare cumplită și Senjin făcu repede un pas înapoi, îngrețoșat, lăsând trupul să cadă în tufiș. Scotoci rapid prin buzunarele mortului, luând tot ce crezu că i-ar fi putut oferi vreun indiciu, apoi se întoarse la Justine, care îl aștepta legată în verandă.

Ochii ei se deschiseră încet, ca drogați, lăsând să se vadă pupilele dilatate.

— Unde-ai fost? întrebă ea cu voce înăbușită.

Senjin nu răspunse și îi legă în jurul gâtului o coardă de mătase.

— Actul sexual, spuse el, poate fi de multe ori crud, brutal, inuman. Poate foarte ușor să devină o armă. Unii îi zic viol, nu act al dragostei. Dar dragostea și sexul sunt lucruri atât de deosebite unul de altul încât nici măcar nu apar în același lexicon.

— Uneori, șopti Justine printre buzele grele. Numai uneori.

Senjin o privi drept în ochi.

— Dar sexul e interesant numai când e folosit ca o armă, spuse Senjin gândindu-se la smaraldele care lipseau.

Avea sânge pe mâini și în nări. Prezența atât de apropiată a morții și actul uciderii în sine îl făceau să se simtă mai viu ca niciodată, pășind din ce în ce mai aproape de buza prăpastiei în care domnea misterul, unde sfârșitul devine unealta prin care se controlează destinul celorlalți.

Începu să strângă coarda în jurul gâtului lui Justine.

— Arăți ca cineva pe care-ar trebui să-l evit, oricât m-ar costa asta, spuse morocănos Kusunda Ikusa uitându-se drept în ochii lui Killan Oroshi.

Pack Rat porni înregistrarea. Cei doi se aflau în biroul lui Ikusa din clădirea Nippon Keio din Nishi-Shinjuku.

Killan începu să râdă.

— Întotdeauna încerc să-ți citesc măcar gândurile, dacă inima nu ți-o pot citi, spuse ea.

Kusunda Ikusa își răsuci scaunul și se întoarse cu fața spre ea.

— Din când în când îmi spun că ar trebui să te ucid mai înainte de a mă distruge tu pe mine.

— Poate ai s-o faci și pe asta într-o zi, spuse netulburată Killan. Sau cel puțin poți încerca. Mă gândesc că ar fi nostim să joc jocul ăsta cu tine.

Ikusa se încruntă mânios.

— Moartea nu-i un joc, Killan! Se pare că nu reușesc să te fac să

înțelegi asta, indiferent ce-aș face.

— Oh, dar înțeleg foarte bine, spuse ea. Numai că prostiile astea ale tale nu valorează pentru mine nici măcar un scuipat.

— Într-o bună zi, spuse Ikusa, ai să afli ce înseamnă scuipatul ăsta.

Killan Oroshi își trânti haina pe biroul lui și își trase un scaun lângă el, așezându-se cu fața spre fereastra imensă, în timp ce Kusunda Ikusa o urmărea cu gravitatea unui politician care observă de la distanță campania electorală a rivalului său.

— Ce păcat că te-ai născut femeie, spuse el. Ai o minte atât de bărbătească! Și ce e cel mai rău pentru tine e că ai și o voință de bărbat.

— Ambiția sau lipsa ei va duce la ruinarea tatălui meu, spuse Killan. Trebuie să preîntâmpin neajunsul ăsta. El n-ar fi depins niciodată de tine dacă ar fi avut măcar un dram de voință. Le-a permis altora să-l ducă cu vorba și să-l atragă în afaceri care au secătuit Nakano de toate rezervele. După care singura lui șansă să scape de faliment și de seppuku a fost Nami.

— Ar trebui să se considere un om foarte norocos că banca Chiyoda Central a lui Nami a apărut la orizont și a împrumutat Nakano Industries cu destul capital ca să se poată pune din nou pe picioare.

— Cu politica *voastră*, stabilită de directorii *voștri*.

Ikusa ridică din umeri.

— Tu însăți aminteai adineauri de afacerile proaste.

— N-a fost vina tatălui meu! țipă ea. Alții au luat deciziile!

— Uneori e posibil să uiți cât de tânără ești, spuse Ikusa. Și atunci te-apuci și faci afirmații neroade ca asta de-acuma. Cine te-ar auzi ar zice că-ți iubești tatăl, nicidecum că-l urăști. El a fost președintele lui Nakano, Killan. El a avut responsabilitatea finală pentru toate deciziile care s-au luat în cadrul companiei. Scurt!

— Da, dar voi ați ruinat Nakano! Voi ați rupt-o în bucăți.

— Te așteptai să aruncăm bani buni pentru o situație care se deteriora rapid? Trebuia să ne protejăm investiția. Asta presupunea să ne descotorosim de vechiul regim și să instalăm unul nou.

— Adică unul ales de Nami!

— Când taică-tău a venit la noi, noi știam foarte bine ce vrem, spuse Ikusa. Așa că a fost o afacere în cel mai strict sens al cuvântului. Pur și simplu o afacere, nimic altceva.

Killan izbucni în râs.

— Când e vorba de Nami, nimic nu e „pur și simplu"!

Din nou Ikusa ridică din umeri.

— Poți să crezi ce poftești. Rezultatul va însemna și pentru tine niște avantaje grase. Ți-am promis un post important la Nakano în schimbul ajutorului tău și eu mă țin de cuvânt.

— Dar tocmai asta e, că eu nu-l vreau, n-am nevoie de funcția

asta dată de voi!

Killan se ridică și se propti în fața lui Ikusa. Deși era depășită de fizicul lui impunător, nu se considera de loc copleșită de el. Dimpotrivă, după felul în care Ikusa îi acorda atenție, situația ei părea că devine tot mai sigură și că ea începe să domine discuția.

— Nu-mi trebuie postul vostru! Eu vreau să intru în Chiyoda!

Kusunda Ikusa începu să râdă, cu hohote puternice și violente ce aminteau de ceva care se rostogolește, parcă prevestind un cutremur de pământ. Killan însă nu părea deloc impresionată și fața îi rămânea parcă dăltuită în granit.

— Faci o greșeală că-ți bați joc de mine, spuse ea pe un ton lipsit de orice nuanță.

— Oh, Killan, dar nu-mi bat joc de tine, spuse Ikusa ștergându-se la ochi cu un deget dolofan ca un cârnăcior. Dar cum să nu râd când aud că ambițiilor tale au o asemenea țintă! De câte ori am impresia că ți-am găsit limitele, tu treci și mai departe!

— Nu fac decât o alegere logică, spuse ea rece. Nakano nu mai reprezintă nimic. E doar o carcasă pe care Nami a umplut-o. Nu mă interesează. De ce m-ar interesa? Chiyoda e locul spre care curg toți banii, acolo e bătaia peștelui! Chiyoda e o bancă centrală și tocmai pe chestia asta toate conglomeratele fac frumos în fața lor, pentru că ei țin pâinea și cuțitul. La Chiyoda e toată puterea și eu vreau să intru acolo.

Kusunda Ikusa o mângâie blând cu un deget pe sub bărbie, într-un gest părintesc.

— Vorbești tu ca un adult, dar tot copil rămâi, spuse el în cele din urmă. Nu pot reproșa nimic gândirii tale, dar trebuie să știi că există mult mai multe decât știți tu și tatăl tău. Acum, că fuziunea dintre Nakano și *Sphynx* a devenit efectivă, am pășit spre ultima fază. Carcasa lui Nakano va începe să se umple, nu cu personal, ci cu inteligență, cea mai mare rețea de inteligență adunată la un loc pe care a cunoscut-o omenirea vreodată. Și totul iese exact din ceea ce ai numit tu carcasă. Și n-ai greșit deloc. Nakano înseamnă cercetare și dezvoltare, asta e tot ce-am lăsat noi când ne-am apucat să o dezmembrăm cu banii băncii Chiyoda. Am folosit compania tatălui tău drept momeală, Killan. Și nici măcar el n-a înțeles asta, cel puțin nu încă. Noi voiam tehnologia lui Tanzan Nangi pentru producerea *Sphynx*-ului, aveam nevoie de ea ca de aer, pricepi? Și cum puteam să punem mâna pe ea? Nangi își luase prea multe măsuri ca să se pună la adăpost de o eventuală preluare; nu putea fi cooptat în nici un fel și unde mai pui că al dracului individ e și incoruptibil. Trebuia să-l luăm prin surprindere. Așa că am pregătit carcasa lui Nakano cu legendarul departament de cercetare și dezvoltare drept momeală. După care am făcut presiuni asupra lui Nangi și fuziunea dintre Nakano și *Sphynx* a fost gata. Nangi crede că își va putea exprima anumite opțiuni pentru a prelua Nakano. Râvnește la

compartimentul de cercetare şi dezvoltare la fel de tare cum vrem noi *Sphynx*-ul. Dar n-are să pună mâna pe el. În schimb noi am pus deja mâna pe *Sphynx* şi asta înseamnă sfârşitul lui Nangi. Împuternicirea pe care o va invoca el n-are nici o valoare pentru că acum o săptămână departamentul cercetare şi dezvoltare a fost transferat în secret de la Nakano Industries la o filială mică şi neştiută de nimeni, care nu intră în sfera lui de răspundere. Nangi a acceptat să renunţe la filiala asta fiindcă am avut grijă să afle că asta deţine doar nişte rafinării ruginite în Kobe...

Pack Rat simţea că încep să-i tremure mâinile de furie. Ikusa îi întinsese de la bun început lui Nangi o cursă! Îşi verifică încă o dată casetofonul pentru a se asigura că imprima fiecare cuvânt rostit. Ar fi vrut să iasă imediat de aici şi să-i dea informaţia lui Nangi, dar instinctul îi şoptea să nu se grăbească. Poate Killan Oroshi era o piesă mai importantă decât bănuia el sau Kusunda Ikusa. Ea părea să aibă un rol al ei, pe care trebuia să şi-l joace în drama asta, iar el era hotărât să descopere toate firele şi mai ales cine le trage.

Kusunda Ikusa începu din nou să râdă.

— Aşa că n-ar strica să ai răbdare, Killan. Mulţumeşte-te cu postul pe care ţi l-am asigurat la Nakano. Vei găsi acolo o supapă ca să-ţi descătuşezi energia asta furtunoasă. Şi pe urmă ia gândeşte-te: Chiyoda va fi mereu acolo unde e acuma. N-ar fi pentru tine un risc prea mare? Mă întreb ce-ar zice prietenii tăi revoluţionari dacă ar descoperi unde lucrezi? Fără îndoială că s-ar gândi că ai fost cooptată de cercurile guvernante.

— Prietenii mei? Pfff! Îi bag pe toţi pe unde-au ieşit, spuse Killan. Au început deja să mă plictisească. Nişte oameni mediocri cu o gândire dogmatică, nişte tâmpiţi care vor să doboare organizarea statului prin mijloace violente, fiindcă cică e nedreaptă, dar nu-şi dau seama că n-au cu ce s-o înlocuiască. Nu dau doi bani pe ei.

— Eşti prea tânără ca să poţi înţelege atât de multe, spuse pe un ton conciliator Ikusa.

— Amândoi suntem tineri, Ikusa. Ăsta-i blestemul *nostru*, nu-i aşa? Un alt motiv pentru a ne lega unul de altul ca să ne adunăm curajul şi să călărim pe spinarea dragonului.

— Da? Atunci ia vino-ncoace, zise Ikusa făcând cu mâna un gest imperios şi obscen.

— Nu încă, spuse Killan cu o voce rea şi plină de batjocură. Ai răbdare. Încă nu. Eu ştiu ce vreau, Kusunda.

— Eu nu te pot introduce la banca Chiyoda, zise el. Nu încă.

— În regulă. Să amânăm puţin, pot accepta asta. Dar publicitatea de două parale pe care i-o faci tu lui Nakano nu mai pot s-o accept.

Kusunda Ikusa oftă.

— Ce anume te-ar face pe tine fericită?

— Pe moment? Deşi e un secret, eu ştiu ce mult te bazezi tu pe dezvoltarea produselor noi. Ăsta e noul avânt al lui Nakano, vrei să mergi umăr la umăr cu Sato Internaţional. O sarcină cam mare, din moment ce Sato e numărul unu în domeniul electronicii şi al informaticii Plus al producţiei de cipuri. Cred că vei avea nevoie de al naibii de mult ajutor şi vreau să mă amestec şi eu în lupta asta.

— Dar, Killan, tu... habar n-ai de ştiinţă!

— Nu, dar ştiu cum să abordez oamenii. Dacă aş putea lucra cu personalul de la departamentul de cercetare şi dezvoltare, aş putea găsi cele mai deştepte soluţii ca să lansăm pe piaţă produsele noi pe care le va scoate Nakano.

Ikusa se gândi un moment.

— Sugestia ta, nu zic... merită să fie luată în considerare, spuse el în cele din urmă. O voi supune aprecierii lui Nami.

— Vrei să spui că ai s-o pui pe picioare, nu?

— Mă creditezi cu mai multă putere decât am, spuse Ikusa cu un chicotit nu lipsit de mulţumire.

— Ştii că am dreptate, spuse Killan aşezându-se uşoară ca un fulg pe genunchii lui butucănoşi.

Ikusa o înşfăcă brutal, cufundându-şi faţa în părul ei. De unde se afla, Pack Rat o putea privi direct în faţă pe Killan. Văzu că avea ochii deschişi, arzând cu o ură atât de puternică încât simţi că se cutremură. Apoi se gândi că nu era vorba de ura pentru tatăl ei, ci împotriva lui Kusunda Ikusa. Cu toate minciunile ei convingătoare şi cu toate afirmaţiile de loialitate, fata putea foarte bine să fi rămas o revoluţionară.

Pack Rat îşi aminti cuvintele lui Ikusa: *„Din când în când îmi spun că ar trebui să te ucid înaintede a mă distruge tu pe mine.* Şi Pack Rat înţelegea acum un lucru pe care cu siguranţă că Ikusa nu-l ştia: scopul lui Killan Oroshi era tocmai acela de a-l distruge pe el.

— Aici a fost găsită, îi spuse Tomi lui Nangi după ce intrară în cabina mohorâtă a lui Mariko de la *Calea de Mătase*. Aici a fost torturată, violată şi în cele din urmă ucisă.

Nangi traversă încăperea păşind cu greutate. Era târziu şi piciorul lui beteag era străbătut de dureri.

— Chiar sub reţeaua asta de ţevi?

— Da.

— Crima s-a petrecut acum câteva luni.

— Aproape zece, dar nu văd să se fi schimbat mare lucru pe aici. Fetele sunt superstiţioase, nici una nu vrea să se mai folosească de cabina asta.

Tomi îl văzu pe Nangi cum se uită atent în sus, părând că examinează ţevile. Lucru pe care ea nu-l făcuse.

— Vrei să-mi dai o mână de ajutor? întrebă el. Așează-te pe podea în aceeași poziție în care ai găsit-o pe Mariko.

Tomi se conformă.

— A existat vreun indiciu că Mariko a fost torturată și violată în altă cameră sau în alt punct al camerei ăsteia și pe urmă târâtă până aici?

— Nu, spuse Tomi. Totul s-a petrecut aici, în locul în care ne aflăm.

Nangi dădu din cap, vizibil satisfăcut. Lovi repetat cu bastonul într-un anumit punct dintr-o țeavă orizontală, apoi întinse bastonul în jos până când vârful acestuia aproape că o atinse pe Tomi.

— Punctul ăsta e aproximativ în dreptul gâtului tău. Mariko era cam de aceeași înălțime cu tine, nu-i așa?

— Da... cam la fel...

— Nu-mi amintesc să fi văzut vânătăi pe gâtul cadavrului din fotografie.

— Aveți o memorie excelentă, spuse Tomi, impresionată din nou. Nici n-au fost.

Nangi ridică din nou bastonul, începând acum să bată ritmic în țeavă.

— Și cam aici e locul unde s-a aflat gâtul persoanei care a torturat-o și a ucis-o pe Mariko în timp ce a violat-o.

— E logic, încuviință Tomi.

N-avea deloc idee unde voia Nangi să ajungă. Acesta duse mâna liberă sub țeavă continuând în același timp să bată în ea cu capătul bastonului, apoi luă un scaun și se așeză.

Tomi se ridică, iar el îi arătă ce adunase în palmă. Rugină. Ridică privirea spre Nangi.

— Da, țeava e ruginită. Dar... cred că e ceva normal pentru o încăpere umedă ca asta, nu?

— Exact, spuse Nangi, dar ia vino mai aproape. Uită-te la locul care a fost exact deasupra gâtului tău.

Tomi se ridică pe vârfuri.

— Uite, observi? Aici nu mai e rugină. E singurul loc curat de pe toată țeava, spuse Nangi.

— Și? Ce-ar putea să însemne asta?

— Hm! Mă tem că încep să-l cunosc pe criminal mai bine decât aș vrea eu.

— Ce dumnezeu vreți să spuneți?

— Cred că există o legătură între moartea doctorului Hanami și moartea lui Mariko, spuse Nangi. Mai ții minte ce scria pe hârtiuța găsită pe trupul bietei fete?

— Oh, cum aș putea să uit? *„AR FI PUTUT FI SOȚIA TA"*.

— Exact. Ți-am spus mai deunăzi că am crezut că-i vorba de un

avertisment. Acum știu că a fost un avertisment adresat doctorului Hanami, care era șantajat de *tanjiani*, de *dorokusai*.

— Vreți să spuneți că același *tanjiani* care ne-a atacat pe mine și pe Linnear-*san* în cabinetul doctorului Hanami a ucis-o și pe Mariko?

— A torturat-o, a violat-o și a ucis-o, pentru a folosi propriile tale cuvinte, spuse Nangi. Da, exact asta vreau să spun.

— Dar cum e posibil să știți? De unde?

— Uite, chestia asta mi-a spus, răspunse Nangi bătând cu bastonul în punctul curat de pe țeava orizontală. Asta a fost făcută de o funie care avea o greutate legată de un capăt și prin frecare a luat rugina de pe țeavă.

Tomi își aminti că în raportul medicului legist exista un pasaj în care erau pomenite niște particule de rugină găsite în unele din rănile de pe corpul lui Mariko, în special în zona pieptului.

— *Dorokusai*-ul a folosit o metodă specială de autoasfixiere în timpului actului sexual.

— Dar acest termen, de „autoaxfisiere", nici nu există, se împotrivi Tomi. Înainte de a surveni moartea, sistemul nervos autonom intră în acțiune. Iar în cazul ăsta, funia n-a mai fost la fel de întinsă și i-a dat criminalului posibilitatea să respire.

— Da, e adevărat, încuviință liniștit Nangi. Dar până să se întâmple așa ceva, bioxidul de carbon acumulat în plămânii *dorokusai*-ului l-a adus destul de aproape de moarte pentru a-i declanșa orgasmul.

— E dezgustător.

— Face parte din antrenamentul lui. O face mereu, nu numai în timpul actului sexual, până devine la fel de fundamentală ca și *aiki taiso* în aikido, spuse Nangi. Asta-i un alt domeniu în care *tanjiani* sunt instruiți să ajungă la Vid.

Tomi de-abia îl mai auzea. Ceva se zvârcolea în mintea ei, o imagine confuză care se ștergea imediat ce încerca s-o aducă la suprafață. Nangi băgă de seamă că se tulburase dintr-o dată și fu pe punctul de a o întreba la ce se gândește, dar își spuse că era mai bine să mai aștepte.

Se auziră bătăi în ușă și Tomi o deschise. Patronul clubului *Calea de Mătase* apăru în lumina palidă a culoarului aglomerat.

— V-ați întors după atâta timp, detective? spuse el înclinându-se cu o umilință exagerată, de sub care se ghicea nemulțumirea. E o surpriză, eu credeam că dosarul a fost clasat. Pot să vă fiu cumva de folos?

Tomi se dădu înapoi și-i făcu semn să intre.

Patronul dădu roată cu privirea prin încăpere ca și când ar fi vrut să se asigure că cei doi nu șterpeliseră nimic. Un gest pur profesional, care îi intrase în reflex. Era un individ slab cu o mutră de nevăstuică, cu o respirație urât mirositoare și purtări slugarnice. Lui Tomi îi displăcuse

din prima clipăi când îl cunoscuse şi nimic din cele ce urmaseră nu reuşise să-i schimbe părerea despre el. Uneori o bătea gândul că aici se putea afla ceva ce-i scăpase sau care îi fusese deliberat ascuns şi acum îşi spunea că prezenţa lui Nangi ar putea să-i dea şansa să afle dacă era aşa sau doar i se părea ei.

— Vreau să vă pun nişte întrebări, spuse Tomi.

— Iarăşi? scăpă fără să vrea nevăstuica, dar imediat îşi frecă mâinile satisfăcut. Dar bineînţeles, desigur, cum să nu, cu toată plăcerea, se poate? Numai că... se încruntă el concentrat şi bănuitor, după atâta timp nu prea-mi dau seama ce noutate vă mai aşteptaţi să găsiţi.

— Dânsul este domnul Tarzan Nangi, profesor de criminalogie psihologică la Universitatea Todai, zise Tomi fără să ia în seamă împotrivirea lui abia mascată. Domnul profesor studiază cazul acesta şi a dezvoltat în legătură cu el o teorie pe care doreşte s-o verifice.

Tomi aşteptă până ce ochii uleioşi ai individului cu mutră de nevăstuică se desprinseră de Nangi şi se întoarseră spre ea.

— De când conduceţi *Calea de Mătase?*

— De şase ani, spuse nevăstuica. Dar m-aţi mai întrebat asta, doamnă detectiv, şi v-am răspuns. Aţi uitat?

— Informaţia e pentru domnul profesor, îl asigură Tomi. Şi tot de atâta timp sunteţi şi proprietarul clubului?

— Nu, l-am cumpărat după şaptesprezece luni. Dar şi asta v-am mai spus-o...

— Cum aţi obţinut finanţarea pentru local?

— Dar asta-i deja istorie... mârâi individul, frământându-şi nervos mâinile. Am obţinut un împrumut de la o bancă şi l-am garantat cu bunurile rezultate dintr-o mică afacere de comerţ.

— De când lucra aici dansatoarea Mariko?

— Aproape de trei ani, răspunse patronul, adresându-se lui Nangi. Era o fată muncitoare şi liniştită. Toţi clienţii permanenţi o plăceau. N-a lipsit niciodată de la nici un spectacol şi niciodată nu s-a plâns de nimic. Pot spune că fiică-mea mi-a dat mai mari bătăi de cap decât Mariko.

Tăcu şi toţi trei rămaseră parcă în aşteptare în liniştea cămăruţei cu pereţi de beton armat, punctată doar de bufnetul înfundat şi ritmic al basului electric care bătea undeva departe, ca pulsul unei inimi haine ce le amintea fără milă de locul în care se aflau.

Într-un târziu Tomi nu mai putu răbda şi spuse:

— Asta-i tot.

Patronul cu figură de nevăstuica păru lovit în moalele capului.

— Am crezut... ăăă... adică vreau să zic... speram să fiu martor la expunerea teoriei domnului profesor. Ştiţi... Mariko, din moment ce a lucrat pentru mine... şi era ca un membru al familiei mele...

Tomi îşi reţinu pornirea de a-l scuipa în faţă.

— O să vă chemăm dacă va fi nevoie, spuse ea.

Când rămaseră singuri, Nangi deschise discuţia.

— Ce-a fost chestia asta cu profesorul de la Todai?

— Nici eu nu prea ştiu, mărturisi Tomi. Poate flerul meu, nu pot spune precis. Rămâneţi aici şi vedeţi ce mai puteţi găsi. Eu vreau să văd ce pune la cale ticălosul ăsta. Aţi văzut ce mutră a făcut când a dat cu ochii de noi? Mie îmi dă de bănuit.

— Nu l-aţi verificat deloc până acum?

— Ba da, dar în computerul nostru, de la poliţie, nu e nimic. E curat. Dar adineauri, când l-am văzut cum reacţionează, m-am hotărât să-l supun la un test. E simplu şi primitiv, dar poate ţine.

Tomi se strecură afară, simţind cum i se pune un nod în gât. Parcurse repede labirintul de coridoare. De-acum ştia drumul la fel de bine ca şi fetele care lucrau aici.

Ajunsă în faţa biroului directorului, îşi lipi o ureche de uşă, dar din cauza bubuiturilor înfundate ale basului electric, care aici se auzeau amplificate la maximum, nu reuşi să audă nimic. Încercă încet clanţa, dar uşa era încuiată. Reuşi totuşi să o descuie cu o agrafă pentru hârtie, îndoind-o exact în unghi drept şi manevrând-o cu mişcări delicate, până când broasca simplă cedă.

Inspiră adânc şi dădu uşa de perete. Individul era aşezat la birou, cu receptorul telefonului la ureche, şi la vederea ei rămase năuc, amuţind. Tomi se repezi iute ca fulgerul, se întinse peste biroul plin de tot felul de hârtii şi dosare şi înşfăcă receptorul înainte ca el să aibă timp să-l pună în furcă.

— Pe cine ai sunat? se răsti Tomi la el, acoperind receptorul cu palma.

Nevăstuica nu spuse nimic şi începu să tremure, cu faţa albă ca varul.

— Dacă încerci să faci pe nebunul îţi dau imediat maţele afară, scrâşni ea furioasă, îngrozindu-l de-a binelea. *Moshi*, rosti apoi în receptor, dar nu primi nici un răspuns.

Puse linia pe aşteptare, deschise o a doua linie şi sună la compania de telefoane, îşi dădu numele, gradul, numărul matricol şi ceru să i se spună cu ce post era conectat postul de la care suna. Apoi închise şi aşteptă.

După câteva minute telefonul sună.

— Apelul a fost pentru poliţia metropolitană.

Tomi rămase uluită, fără să poată răspunde, până când în receptor se auzi exclamaţia alarmată a rehnicianului:

— Alo?! Sergent, mai sunteţi acolo?

— Da, răspunse Tomi cu vocea înecată de surprindere. Da.

Reuşi cu mare greutate să-şi adune gândurile.

— Puteţi să-mi spuneţi ce circumscripţie?

— Păi vedeți dumneavoastră că tocmai asta e, veni răspunsul. Cartierul general *uchibori-dori*, cel mai mare.

Birourile unde lucra Tomi...

Încă uluită, mulțumi și puse receptorul în furcă. Se forță să-și păstreze cumpătul, dar gândurile nu-i dădeau liniște. Nevăstuica intrase vizibil în alertă la reapariția ei, iar când i-l prezentase pe Nangi ca nou factor în cadrul investigațiilor, își pierduse cumpătul de-a binelea. Apoi... da, asta era, scăpase ceva ce o lovise pe Tomi ca un glonte. *„Am crezut că dosarul a fost clasat."* De unde știa el asta? Numai dacă ar fi avut contact cu cineva de la poliția metropolitană.

Îl țintui cu o privire sfredelitoare.

— Pe cine ai sunat?

— Pe mama.

— Maică-ta lucrează la poliție?

— Da, face curățenie acolo. Spală closetele, răspunse el cu un aer aproape triumfător.

Câteva momente bune, Tomi nu mai spuse nimic, privind concentrată în gol. Apoi, pe neașteptate, îl apucă pe director de guler și îl izbi cu sete de peretele din spate, spărgând geamul de la fereastră.

— Ai să-mi spui, zise ea, sau n-ai să mai ieși din camera asta.

— Cuvinte mari, îi râse nevăstuica în nas, încercând să-și învingă spaima.

Tomi îl înghesui și mai tare în fereastra spartă și omul țipă de durere. Așchiile de sticlă îi străpungeau carnea și sângele începu să-i iasă prin costum.

— Spune-mi pe cine-ai sunat!

Deodată, nevăstuica începu să plângă. Transpirația îi curgea șiroaie pe față.

— Oh, cerule, se văicări el. Nu pot. Nu înțelegeți, o să mă ucidă.

— N-o să mai aibă ocazia, zise sălbatic Tomi și îl împinse spre afară. Sticla pătrunse și mai adânc în carne și omul icni de durere.

— Bine, vă spun, gâfâi el zvârcolindu-se. Dar va trebui să mă protejați.

— Cine e? Vorbește sau te toc mărunt-mărunt în cioburile astea! Ai auzit? Cine e?

— Pretind protecție!

— Tu nu ești în nici o poziție ca să pretinzi ceva, se răsti ea. Dar să văd ce se poate face. Pe cine-ai sunat? Cui voiai să-i vorbești despre profesorul Nangi?

Ochii nevăstuicii aproape că săriră din orbite.

— Nu-i așa de ușor, fir-ar al dracului! gâfâi el. Ticălosul e comandant de divizie. Obișnuia să vină aici cu ani în urmă, când de-abia fusese repartizat în districtul ăsta. Am făcut un târg cu el, să-i permit să intre aici, la fete, ca să... auh, ce mă doare! Ca să poată să facă ce vrea

cu ele. Eu niciodată... au!... niciodată nu l-am întrebat ce făcea. Nici nu voiam să știu. Apoi chestia *asta* cu... oh, cerule! cu Mariko, pur și simplu m-a îngrozit. N-am vrut să fiu am nici un amestec în...

— Vrei să zici că un comandant de divizie de la poliția metropolitană a torturat-o, a violat-o și a ucis-o pe Mariko?

Tomi își dădea seama că ajunsese să țipe, dar nu-i mai păsă.

Nevăstuica dădu din cap afirmativ.

— D-da.

„Mariko, își zise Tomi, toată viața ta n-ai avut pe nimeni. Acum mă ai pe mine! Prietena ta! Răzbunătoarea ta!"

— Cine-a fost? Cine-a ucis-o?

Îl scutură pe individ ca pe o frunză. Valuri de adrenalină i se răspândeau cu repeziciune în artere și îi dădeau puteri. Și o scurtă privire în fulgerul de amintire care îi scăpase: lumina slabă, mica debara de la circumscripție, trupul ei împletit cu al lui Senjin. Gura ei deschizându-se avidă după carnea lui. Gustul lui și ...

— Cine a ucis-o pe Mariko? Spune-mi, ticălosule, sau jur că nu mai ieși viu de aici!

O ceață roșie în spatele ochilor ei, amintirea, alunecoasă ca un țipar, clipind când aprinsă, când stinsă, undeva în subconștient... Nangi spunând *Dorokusai-ul a folosit o metodă specială de autoasfixiere în timpului actului sexual. Face parte din antrenamentul lui. O face mereu...*

— Cine-a ucis-o pe Mariko? îl întrebă din nou Tomi împingându-l și mai tare peste dinții ascuțiți de sticlă spartă.

Ceața roșie adâncindu-se, Mariko, ți l-am prins pe nemernic, amintirea ieșind la suprafață, Senjin făcând dragoste cu ea în debara, ea trăgându-i la o parte cravata și descheindu-i cămașa pentru a-l putea săruta pe piept, carnea de la gâtul lui aspră, ca o rană pe cale să se vindece... O rană ciudată, circulară, în jurul gâtului lui...

Dorokusai-ul a folosit o metodă specială de autoasfixiere... O face mereu...

Furia care rosese rugina de pe țeavă! Gândurile o copleșeau acum năvalnic. Înțelegea!

Un comandant de divizie din poliția metropolitană e un tanjiani, *un* dorokusai, *și cerule! m-a sedus în toate felurile posibile în care un bărbat poate seduce o femeie: m-a însărcinat cu un caz de omor pe care chiar el l-a comis și tot el a coordonat pe urmă munca echipei de investigare; m-a folosit pe post de cal după care se ascunde vânătorul, pentru a-i lua urma lui Nicholas Linnear... Așa e, dacă ar fi făcut-o el ar fi atras suspiciuni. M-a luat ca pe un animal în birou, acolo unde până și o sărutare între colegi e considerată ceva de neimaginat. M-a făcut să trec peste toate regulile sociale și să-mi calc în picioare toate principiile. Și-a folosit magia neagră erotică asupra mea pentru a-mi*

străpunge mintea și carnea, pentru a se absorbi în mine, pentru a se folosi de mine din nou și din nou. Iar eu am fost lipsită de putere, la fel de lipsită de putere cum trebuie să fi fost și Mariko...

Umilință, furie, teamă, toate se combinaseră în mintea ei.

— Cine-a ucis-o pe Mariko?

Ce mi-a făcut! Pielea aspră de la gâtul lui. Ce i-a făcut ei...

— Cine-a ucis-o pe Mariko?

Ne-a folosit ca pe niște păpuși din plastilină pe care le poți modela sub orice formă, pe Mariko și pe mine, și pe câte altele? Cerule, și câte altele?

— Cine-a ucis-o pe Mariko?

— Omukae! horcăi nevăstuica. Comandantul Senjin Omukae!

În glasul lui groaza era amestecată cu uşurarea.

Când Killan părăsi după câteva ore clădirea Nippon Keio, Pack Rat nu mai avea nici o îndoială în privința următorului pas pe care urma să-l facă. Porni în urmărirea ei. Ea era cheia, enigma a cărei dezlegare avea să lămurească pe deplin toate lucrurile.

Era o noapte scăldată în lumina lunii, cu un aer parcă nefiresc de curat și calm după atâtea zile de ploaie, obscuritate și cenușă petrochimică în suspensie. Era chiar suspect. Pack Rat nu dădu însă nici o atenție unor asemenea amănunte și o urmări fără nici o greutate pe Killan în timp ce ea traversă orașul spre Asakusa, până la mica *usagi-goya* a Ticălosului.

De data asta Pack Rat n-avea de gând să mai rămână pe-afară. Îl verificase în prealabil pe Ticălos și descoperise spre marea lui surprindere că acesta lucra la departamentul de cercetare și dezvoltare al lui Nakano Industries. Și mai era pe deasupra și prieten cu Killan Oroshi. Suspect, din cale afară de suspect! Oare ce puneau la cale cei doi? Acum începea să fie din ce în ce mai limpede că Killan voise de la bun început să ajungă la Nakano și nicidecum la Chiyoda. Dar de ce? Pack Rat se încălzise, mirosind aici o afacere încurcată și periculoasă, cum îi plăceau lui. Și era hotărât să nu se lase până nu află.

Cercetă cu ochi iscoditori holul. De o parte a apartamentului Ticălosului se afla casa scării, iar dincolo alt apartament, tot micuț. La început Pack Rat alese casa scării, găsind peretele comun cu apartamentul Ticălosului. Se lăsă în genunchi și scoase echipamentul miniatural de ascultare, instalându-l în doi timpi și trei mișcări, dar nu prinse nimic. Strivi între dinți o înjurătură și își plimbă palma peste zidul din beton armat al casei scării. Hm! prea mult oțel în armătura zidului, ăsta blochează transmisia, își zise el.

Renunță și se întoarse în hol. Ascultă cu urechea lipită de ușa apartamentului alăturat, apoi lipi de ușă și ventuza aparatului. Nimic.

În cincisprezece secunde reuși să forțeze broasca și deschise

prudent uşa doar atât cât să se poată strecura înăuntru, în beznа plină de miros de ipsos, vopsea proaspătă şi diluanţi. Podeaua era plină de moloz şi la început se împiedică de un morman, abia reuşind să nu cadă. Îşi încordă vederea şi se obişnui repede cu întunericul, mai ales datorită unei raze slabe care se infiltra prin geamul murdar. De curent electric nici vorbă. Era limpede, nu locuia nimeni aici, apartamentul era în renovare.

Pack Rat se puse pe treabă. Ghemuindu-se pe vine lângă peretele comun cu apartamentul de alături, îşi puse *urechile* electronice.

Imediat se auzi vocea lui Killan, destul de limpede, amestecată cu ţiuiturile *urechilor* lui. Oţelul armăturii, desigur... Şi Pack Rat mai trase o înjurătură, deşi de data asta era cât se poate de mulţumit.

— ... cum îţi spuneam, viaţa mea n-ar mai fi aceeaşi fără tine, Ticălosule. Tu eşti singura persoană care mă vede în adevărata lumină. Toate femeile pe care le cunosc mă disprețuiesc, iar bărbaţii pe care îi cunosc nu se gândesc decât să mă reguleze. În afară de tine. Tu ştii să asculţi la ce am eu de spus.

— Bine, dar *după aia* vreau şi eu să te regulez.

Era vocea unui bărbat, fără îndoială Ticălosul, individul cu părul platinat.

Killan râse încântată.

— Eşti singurul care mă poate face să râd, ştii chestia asta? E un dar al tău, ca şi geniul în materie de calculatoare.

Ca şi în birourile lui Nami, Pack Rat înregistră şi aici totul, prinzând cu aviditate povestea lui Killan ca şi când asta i-ar fi permis să o captureze ca pe un fluture sub un pahar.

— Uită-te la toată aparatura asta, spuse Killan. Sper din tot sufletul să facă treabă bună pentru noi. Eşti sigur că virusul ăsta e atât de puternic pe cât ai zis?

— Ba bine că nu, se auzi vocea Ticălosului. Chiar şi mai şi. MANTIS, distrugătorul tactic, nediscriminatoriu de circuite integrate. Nu e un virus, e un sfredel, pricepi? Atacă numai programele cu protecţie antivirus. De fapt canibalizează chiar sistem de securitate al calculatorului, creând nişte mutanţi care determină sistemul de securitate să se arunce asupra propriului program în loc să-i asigure protecţia. Ţi-am mai spus, MANTIS e foarte sofisticat, dar... e încă în fază experimentală!

Pack Rat o auzi pe Killan râzând.

— Auzi, auzi. Eşti tu un geniu în laborator, nu contest, dar în privinţa lumii reale, las-o baltă. Când mi-ai spus prima dată despre asta nici măcar n-aveai de gând să acţionezi în vreun fel.

— Aşa e, ai dreptate, spuse Ticălosul, părând că bate în retragere. Mie mi se spusese că proiectul MANTIS este de uz strict guvernamental.

— Iar eu zic să-i mai băgăm şi-n mă-sa pe boşorogii ăştia din

guvern, zise Killan. Ce-ar fi să punem noi mâna pe rahatul ăsta şi să ne deschidem afacerea noastră? Am face avere. Ştii câţi giganţi din toată lumea şi-ar da şi veniturile pe un an de zile doar ca să le poată veni de hac rivalilor lor? Cerule, numai piaţa americană ne-ar aduce sute de milioane de pe urma virusului ăsta!

— Dacă ar fi să trăim îndeajuns, spuse Ticălosul. Ceea ce s-ar putea să nu se întâmple. Nu sunt sigur că ar fi o chestie cu cap. Asta-i lumea reală. Şi în definitiv MANTIS încă nici nu e definitivat. Până acolo mai e.

— Lumea reală?! Ascultă-te puţin, ca să-ţi dai singur seama ce nerod poţi să fii! spuse Killan. Mai rămâne să discutăm acuma cum urmează să ne căsătorim, câţi copii să facem, ce marcă de scutece şi ce fel de pudră să cumpărăm. Ne ia dracu! Sau şi mai rău: înmormântaţi de *katai*, de regulile rigide ale societăţii noastre absurde!

— Ah, Killan, eterna revoluţionară, exclamă Ticălosul, cu o notă abia perceptibilă de ironie în voce. E grozav să te gândeşti la revoluţii. Dar ele nu există. Nu în lumea noastră. Oricum, n-au existat decât două revoluţii, care au vrut să spună ceva. Una în America, cealaltă în Franţa. Celelalte au fost nişte aiureli, nişte parodii, lovituri de stat care au schimbat o formă de dictatură cu alta. Nici măcar nu-şi merită numele.

Pack Rat nu mai dădu atenţie discuţiei; lăsă aparatele să absoarbă tot ce se spunea. Se concentră asupra faptului că acest prieten al lui Killan Oroshi, geniula ceasta punk cu părul platinat, Ticălosul, care lucra pentru Nakano Industries, compania tatălui lui Killan, lucra la un supervirus. Exact de felul celui care atacase banca de date de la Sato Internaţional. Să fi fost vorba de o testare a MANTIS-ului Ticălosului? se întrebă el. Ştia că toţi informaticienii buni se distrează concepând viruşi, mormane de viruşi, dar el ştia de la Mickey, experta căreia îi dăduse înregistrarea atacului virusului, drăcovenia aceea era un virus sfredel, nu un distrugător, ca toţi ceilalţi. Oare MANTIS tocmai asta era? Ticălosul îl numise *sfredel*. Voise el să spună de fapt că era un dispozitiv de comunicaţie? Pack Rat încă nu putea da un răspuns. Pe de altă parte, Ticălosul era exact tipul de geniu pe care i-l descrisese Mickey când îi vorbise despre posibilul creator al virusului.

Pack Rat avu o ciudată senzaţie de *déjà vu*, de parcă ar fi parcurs un cerc închis: Nangi şi MANTIS-ul Ticălosului; Nangi şi Ikusa; Ikusa şi Ken Oroshi; Ken Oroshi, Ikusa şi Nangi; Ikusa şi Killan Oroshi; Killan Oroshi şi Ticălosul. Părea să existe o legătură între aceste relaţii, dar nu reuşea s-o vadă. Îi venea să înnebunească, nu alta! Ştia totuşi că era acolo, şi inima lui începu să bată mai repede. Nangi va afla, se gândi el. Înţelegea foarte bine că trebuia să-i ducă lui Nangi tot ce avea, şi asta cât mai repede posibil.

Se concentrase atât de tare încât nu observă de la început apariţia unei figuri geometrice pe peretele din faţa lui. Apoi, tresărind speriat,

văzu că era vorba de un dreptunghi de lumină care putea fi proiectat numai de lumina de pe hol, care intra în apartament prin uşa de la intrare. Dar el fusese destul de prudent ca să închidă uşa după el când a intrat. Cine o deschisese?

Dreptunghiul de lumină se stinse. Se lăsă din nou beznа, domolită de lumina albastră a lunii. Şi-atunci, Pack Rat ştiu că cineva era înăuntru, cu el.

Nu se mişcă; de-abia dacă mai respira. Îşi trase încet *urechile* de pe cap, lăsând casetofonul să continue înregistrarea convorbirii din apartamentul de alături, prin intermediul ombilicului prins de perete cu ventuza.

O linişte netulburată decât de zgomotele obişnuite ale blocurilor de apartamente, de sunetele de noapte ale străzii, toate strecurate prin fisurile dintre tocul ferestrei şi sticlă. Nimic altceva.

Şi totuşi...

Foşnetul slab al unui ziar călcat în picioare explodă în urechile lui ca zgomotul făcut de un chibrit aprins într-un depozit de combustibili.

Grăbit, Pack Rat amplasă *urechile* lângă perete şi acoperi accesoriile cu moloz, apoi plecă iute de lângă ele, aşa cum cloşca pleacă de lângă pui când simte pericolul apropiindu-se, pentru ca duşmanul să se ia după ea şi puii să scape. La fel făcu şi el cu înregistrările lui referitoare la lumea nevăzută pe care Tanzan Nangi îl angajase s-o străpungă şi s-o neutralizeze. Ştia foarte bine că trebuia să-şi protejeze cu orice preţ dovezile.

În timp ce se deplasa pe furiş spre latura cealaltă a apartamentului, scoase un pumnal cu lama de douăzeci de centimetri, a cărei formă o proiectase chiar el pe calculator. Era destul de subţire pentru a fi ascunsă cu uşurinţă sub haine, dar totuşi destul de lată pentru a fi mortală chiar şi printr-o lovitură care nu şi-a atins perfect ţinta. Umbrele jucau de-a lungul pereţilor şi podelei, peste grămezile de talaş rămase de la raşchetatul parchetului, peste molozul uscat şi scândurile aruncate de-a valma, peste mănunchiurile de cabluri, cuplaje electrice şi fire telefonice uitate de meşteri.

Pack Rat auzi sunetul de *tetsubo* venind cu mult înainte s-o vadă. Şuierul aerului spintecat cu violenţă de zborul tăios îl făcu să i se zbârlească părul de pe ceafă. Recunoscuse într-o fracţiune de secundă sunetul şi se aruncă înainte *în* direcţia atacului, ştiind că acum asta era singura lui şansă. O clipă mai târziu, confirmându-i intuiţia, betonul pardoselii explodă într-o cascadă de aşchii de beton şi praf, exact în locul unde stătuse el.

Tetsubo-jutsu era o formă foarte specializată de arte marţiale, datorată în special *tetsubo*-ului, o bară masivă de fier îmbrăcată la un cap în ghimpi de oţel, o armă foarte greu de mânuit, dar care ucidea fără greş pe cel atins. *Tetsubo* se născuse cu secole în urmă, pentru lupta

împotriva războinicilor ferecați în armuri. Un purtător de *tetsubo* putea să creeze adevărate breșe în masa dușmanilor, lovind cu bara de fier și despicându-le armurile sau sfărâmând picioarele cailor de sub ei. Acum *tetsubo-jutsu* era folosită era folosită doar într-un singur scop: pentru a sfărâma un adversar. Cu o asemenea armă nu existau jumătăți de măsură.

Pack Rat se destinse din poziția încovoiată și lovi brusc de jos în sus. Parcă s-ar fi trezit deodată față-n față cu un munte. NUmai un om extraordinar de masiv și de puternic ar fi putut mânui cumplita *tetsubo* cu atâta forță. Încă din clipa când auzise șuieratul ascuțit venind spre el, Pack Rat știuse cine-l urmărise de la birourile lui Nami până aici, în apartamentul acesta vacant: Kusunda Ikusa.

Lovitura lui Pack Rat fu parată, iar el se trezi aruncat cu violență de-a latul camerei. Totuși, chiar și așa, auzi vâjâitul *tetsubo*-ului venind din nou spre el. Lăsă capul în jos și deasupra lui o bucată din perete se desprinse cu un sunet scurt și înfundat, împroșcându-l cu bucăți de tencuială și de ipsos.

Pentru a evita *suki*, slăbirea puterilor, inevitabilă la luptătorii care mânuiau o armă atât de grea ca *tetsubo-jutsu*, Ikusa trebuia să lovească în direcția lui Pack Rat repede și repetat. Iar asta putea slei de puteri chiar și un luptător de sumo ca Ikusa.

Dar Pack Rat știa că nu avea nici o șansă fofilându-se tot timpul într-un spațiu atât de restrâns. Până la urmă tot s-ar fi aplecat în partea care nu trebuia sau ar fi făcut un pas greșit, permițându-i lui Ikusa să-i crape capul. Așa că făcu singurul lucru care-l putea salva: se apropie cât de mult putu de Ikusa. Bara grea de fier își pierdea din puteri aruncată de la o distanță așa de mică.

Mâna liberă a lui Ikusa se ridică, iar Pack Rat o dădu la o parte printr-o lovitură laterală și împinse pumnalul, auzind imediat sunetul țesăturii străpunse și simțind lama cum se înfundă în carne. Și își zise că poate avea totuși o șansă.

Ikusa trânti la pământ *tetsubo* și dădu să-l înhațe pe Pack Rat, să-l sfărâme în mâinile lui cărnoase și moi, care puteau sfărâma pietre, dar acesta era deja pregătit și lovi spre interior cu un cot, într-un *atemi* puternic, apoi se răsuci pe loc lăsându-se pe vine, își începu mișcarea circulară de intrare și reuși să dea cu mâna stângă de bara de fier. Începu procedeul de imobilizare care în *aikido* purta numele de *jo-waza*, întorcându-se spre în afară, cu spatele spre locul de unde venise, simțind cum Ikusa înainta spre el dezechilibrat și își spuse că acum avea cu adevărat o șansă.

Împinse încet piciorul stâng înainte, schimbând axa de rotație a cuplului de forțe și pregătindu-se să încheie *jo-waza*, care l-ar fi aruncat pe enormul Kusunda Ikusa la podea, dar în același moment tâmpla îi fu fulgerată de o lovitură năprasnică. Se împletici cu privirea împăienjenită,

își adună puterile și lovi orbește cu pumnalul, greși ținta și încercă să se redreseze, dar se răsuci neajutorat pe loc.

Apoi auzi un șuierat, de fapt *văzu* prin întuneric bara de oțel venind peste el și umplându-i câmpul vizual. Încercă să-și miște capul, dar nimic nu mai mergea cum trebuie.

Și un zgomot de tunet se năpusti în valuri monstruoase spre el de la capătul lumii. Timpul, ca existență fizică, fragil ca flacăra unei lumânări, se stinse brusc.

* * *

Justine stătea întinsă și Senjin își plimbă palma peste abdomenul ei.

— Ești însărcinată, nu-i așa?

Parcă ar fi spus: *„Ești moartă, nu-i așa?"* De fapt, în prima secundă asta i se păru și ei că auzise, dar apoi înțelese că era de fapt ecoul propriei ei voci interioare: *„Ești moartă, nu-i așa?"*

— Oh, Dumnezeule, gemu ea lipindu-se de el. Am mințit.

Senjin dădu drumul corzii de mătase și o ținu pe Justine cu delicatețe, de parcă ea ar fi fost o pasăre fragilă cu o aripă frântă. Vedea lumina lunii căzând lent peste fața ei, iluminându-i una câte una trăsăturile: ochii adânci și tainici, nasul fin și totuși viguros, pomeții înalți, buzele cărnoase întredeschise. Părul ei părea în semiîntuneric un văl bogat în promisiuni, sub care sânii puternici și elastici se ridicau și se lăsau o dată cu respirația ei rapidă și întretăiată. Lumina densă a lunii arunca umbre de un purpuriu rece, proiectând pe verandă alte două siluete, alungite, care nu păreau a fi umbre de pământeni.

Lumină care venea de foarte departe, alunecând prin nesfârșite pustiuri dintre stele, o lumină preistorică, deși era cu neputință de știut din ce civilizație preistorică extraterestră venea. Dar Senjin recunoscu lumina asta și puterea adusă de razele ei.

— L-am mințit tot timpul pe soțul meu și te-am mințit și pe tine când am spus că m-am dus la Honi pentru că mă uram. Adică *chiar* mă uram. Cel puțin asta-i adevărat. Dar nu e totul. Eu... cum să-ți spun ca să mă înțelegi? Nu voiam să cresc mare, să mă maturizez. Îmi era frică să mă fac mare. Am trăit lângă o mamă golită de viață și putere. Îmi era clar că născându-mă pe mine și pe sora mea mai mare, mama ne dăduse o dată cu laptele ei, și seva trupului ei. Era uscată, deshidratată, lipsită de energie. Tot ce mai avea ea ne lăsase moștenire nouă. Devenind mamă își epuizase toată zestrea de tinerețe și de entuziasm. Îmbătrânise înainte de vreme, avea riduri pe față, era tot timpul obosită, era permanent bântuită de boli nedefinite, dureri de cap, dureri de spate, crampe, de tot felul de suferințe care de multe ori au împiedicat-o să participe chiar și la cele mai simple evenimente din familie. Masa și-o

lua mai mult în camera ei, avea camera ei, dormea separată de tata, spunea că greutatea tatei lăsa prea mult salteaua și din cauza asta o apucau cârceii în miez de noapte.

Senjin o asculta la fel de tăcut.

— Participa rar la petreceri sau la adunări de familie; n-a ajuns niciodată la serbările noastre de la școală, trimitea în locul ei servitorii, ca și când cantitatea ar fi putut înlocui absența ei. De înmormântări ale rudelor nici nu putea fi vorba, ar fi consumat-o prea mult, și nu s-a apropiat niciodată de un spital decât în ziua în care a murit. Îți poți imagina cum m-am simțit când m-am gândit să am un copil numai al meu? În ochii minții mele nu puteam avea altceva decât imaginea mamei mele, cenușie la față, secătuită de tot felul de dureri pe care femeile de două ori mai bătrâne decât ea de-abia începeau să le aibă. *Tu nu ești mama ta*, îmi repeta Honi. N-a fost de ajuns. Mi-a fost neînchipuit de greu să vreau să devin adultă, să devin mamă... Dumnezeule, ce m-am mai torturat de-a lungul anilor! În cele din urmă am crezut că am reușit să mă învinge. Am crezut atunci că într-adevăr n-am să fiu și eu ca mama mea. Dar apoi am ajuns aici în Japonia, cu soțul meu. Am rămas însărcinată, apoi fetița mea a murit. Am trecut prin toate durerile și simțămintele de vinovăție ca un adult. Eram mândră de mine. Am stat apoi aproape de soțul meu când el s-a aflat în dificultate. Apoi am rămas din nou gravidă și totul în jurul meu s-a prăbușit. Toată viața mea părea că s-a întors pe dos. Era ca și când m-aș fi întors în biroul lui Honi, îngrozită la gândul că o să ajung ca mama mea. Nici nu știu dacă vreau copilul ăsta. Nici nu știu dacă pot să-mi asum responsabilitatea. Am senzația că sunt pur și simplu incapabilă să fiu mamă și sunt atât de rușinată și dezgustată de mine că nici nu mă mai suport. Și totuși nu vreau să fiu ca mama mea. Nu vreau!

Tot trupul îi era scuturat de sughițuri de plâns. Senjin, ținând-o în brațe, nu spuse nimic. „Și eu mi-am urât mama, își zise el. Numai sora-mea știa asta, dar n-a înțeles până ce nu i-am explicat nu prin cuvinte, ci prin fapte. Soră-mea e o femeie încăpățânată și cu voință foarte puternică, așa că până la urmă s-a obișnuit să obțină întotdeauna tot ce-a vrut. Numai că nu de la mine. Eu am încercat s-o lecuiesc de excesele pe care le făcea. Poate că parțial am reușit, dar la un moment dat a trebuit să încetez s-o tot corectez. Am înțeles că dacă mergeam prea departe, mai degrabă se va frânge decât să se încline. N-am vrut să-i shimb spiritul, deși spiritul ei era imperfect și chiar periculos. Ea era sora mea, nu mama mea. Aș fi schimbat-o și pe mama dacă mi s-ar fi dat vreo șansă. Mama mea, ca și femeia asta, a fost slabă, deficitară. O vindecare, indiferent cât de radicală, ar fi fost bună până la urmă pentru ea, oricine-ar fi văzut-o și-ar fi dat seama de asta. Cred că întreaga mea viață a fost un efort permanent pentru a fi puternic în tot ce am făcut sau am gândit. Nu-mi pot permite nici un moment de slăbiciune, povara e

prea grea, gândul că port o parte din ea în mine. Poate fi slăbiciunea transmisă prin gene sau prin cordonul ombilical, ca o otravă?

Cu buzele lui Justine lipite de el, cu sânii ei tari lipiți de mușchii pieptului lui, cu coapsele ei lipite de piciorul lui, Senjin își dădu seama că nu simțea nimic, la fel cum nu simțise nimic nici când se uita la trupul dezgolit al lui Mariko, dansatoarea de la *Calea de Mătase*. Cum nu simțise nimic nici când sorbea nevinovăția sufletului lui Tomi, după ce folosise *Tau-Tau* pentru a o seduce. Cum nu simțise nimic intrând în mulțimea de femei care îi jalonaseră trecutul ca bornele kilometrice ale unui drum nesfârșit. Dacă nu se gândea la Haha-*san*, nu simțea niciodată măcar un atom de dorință carnală la atingerea trupului de femeie.

Din punct de vedere al intelectului, savurase fiecare act sexual cu aviditatea unui criptograf care sparge un nou cod. În rest, în afară de lupul în călduri care-și dă capul lățos pe spate și urlă în noapte, nu fusese nimic.

Tresăriți când o auzi pe Justine șoptindu-i la ureche: *„Salvează-mă. Oh, salvează-mă!"* Și începu să tremure atât de dorință, ca și când i-ar fi spus: *„Ia-mă!"*

Pentru că se gândea la altceva: la sora lui cu care împărțise tot ce era mai important: puterea, păcatul, pedeapsa, groaza în fața slăbiciunii, destinul. Și simți dintr-o dată cum dorul de ea îl străpunge dureros prin tot trupul.

Justine era atât de aproape de el încât îi simțea sânii tari și bătăile accelerate ale inimii. Fața ei era ridicată și venea în întâmpinarea lui. Lumina stelelor îi scotea în relief părul lucios, iar lumina palidă a lunii îi arunca umbre delicate pe pielea catifelată de pe gât.

Așa era Justine când Senjin, cu ochii reci bătând în culoarea cuprului, legă din nou coarda de mătase în jurul gâtului ei și o smuci spre el. Îi captură coapsele cu șoldurile lui puternice. Justine încercă să țipe, dar nu putu și el îi văzu dinții, parcă și mai albi sub razele lunii. Își imagină sânge pe ei, ca în gura dată pe spate a unui animal care urlă la luna catifelată, și știu că voia, *avea nevoie* s-o facă să se asemene cu el cât mai mult cu putință, să amestece ființa ei cu a lui, la fel cum încercase el patetic și nu reușise s-o facă cu Mariko, în clipa când îi sorbise lacom susurul respirației în timp ce o ucidea, la fel cum încercase cu toate celelalte femei care-i căzuseră în plasă. Să le posede în adevăratul sens al cuvântului, așa cum numai el își putea imagina.

Pentru că el nu o mai putea poseda pe sora lui în acel unic mod care îi umplea acel loc pustiu din suflet, unde nici măcar el nu îndrăznea să se aventureze, acel loc unde plăcerea era durere.

— Plăcere și durere, *Yin* și *Yang*, lumina și întunericul, șopti răgușit Senjin. Asta vede lumea, falsa realitate. *Kshira* mi-a arătat adevărul: durerea și plăcerea pot fi una și aceeași, un cerc închis, iar

atunci când sunt, rezultă ceva nepământesc care duce la o stare dincolo de extaz.

Respira aspru şi fierbinte în obrazul ei.

— Ţi-am promis un exemplu. Vreau să înţelegi. Acum...

Îi ridică fusta şi îi sfâşie sălbatic lenjeria de dedesubt. Ochii Justinei emanau groază, o groază fluidă, ca un râu care se transformă în torent la venirea ploilor de primăvară. Groaza îi ţâşnea prin pori ca transpiraţia şi mirosul ei specific îi gâdilă nările lui Senjin, aţâţându-l la culme.

Era atât de excitat încât de-abia dacă-şi mai putea simţi membrul ţeapăn şi amorţit. Se gândi la Haha-*san*. Acum, nu doar Justine, ci şi sora lui.

Sora lui şi realitatea posedării.

Coarda de la gât îi înroşise şi îi rosese lui Justine pielea, gâtul începea să se învinetească şi să se umfle pe măsură ce Senjin trăgea mai tare de coardă şi sângele împiedicat să circule se acumula. Imaginea ei îl ameţi pur şi simplu de dorinţă pe Senjin, care aproape că se prăbuşi peste ea.

Trase în continuare de coardă, tăindu-i femeii şi mai mult oxigenul, până când capul ei căzu pe spate, atârnând inert, în timp ce ochii i se dădeau peste cap şi îi curgea salivă din gură. Şoldurile ei se smuciră împingându-se spre el, spre vârful lui fremătător.

Senjin era înnebunit de dorinţă. Niciodată de când se ştia avansurile lui nu fuseseră atât de rapid încununate de succes şi atât de copleşitoare. Delira de plăcere, era tocmai pe punctul de a o străpunge violent, când îşi aminti fără să vrea că avea nevoie să o posede în alt mod, aşa cum îşi dorise cândva să o posede pe Haha-*san*, şi în acelaşi moment, sămânţa lui ţâşni fierbinte din el, într-un paroxism al dorinţei.

Mârâi ca un animal. Capul îi căzu pe umărul ei. Gemând, slăbi corda din jurul gâtului Justinei, văzând-o nu pe ea, ci pe sora lui, apoi pe Haha-*san* şi pe sora ei, toate figurile amestecându-i-se în minte, pentru că avea nevoie de toate trei, urându-se în acelaşi timp pentru nevoia asta a lui.

Apoi cele trei imagini se desprinseră şi se îndepărtară. Senjin sărută urma care deja se înnegrise şi o linse, simţind în gură gustul sărat al pielii, asociindu-l deja cu rana ei, cu durerea pe care i-o provocase.

Îi ţinu capul la fel cum şi-l ţinuse ea înainte, pentru a-i uşura durerea.

— Trebuie să-mi spui, şopti el răguşit, trebuie să ştiu ce-a făcut *ninja* cu smaraldele pe care le-a luat din cutie...

Îşi dădu însă imediat seama că Justine nu-l auzea şi îşi lipi buzele de urechea ei, continuând:

— Gândeşte-te la *ninja*, gândeşte-te la soţul tău în sala de antrenament, cu cutia în palme. Acum el are smaraldele, iar tu le poţi

vedea sclipind în noapte. Ce vezi că mai face? Spune-mi.

Justine, cu ochii doar pe jumătate deschişi şi cu mintea amorţită de *Tau-Tau*, bâigui:

— Îmi amintesc... ceva...

— Ce? *Ce?!*

Dar înţelese că n-avea nici un rost s-o mai întrebe. Justine nu mai era în stare să afle răspunsul. Nu încă.

Se uită la faţa ei albă, strălucind de transpiraţie în lumina lunii.

O lăsă acolo, dezlegată sub clarul lunii, cliberată, dar numai pentru un timp.

Shisei, îmbrăcată mai în ton cu moda ca niciodată, în costumul ei Louis Feraud pe care i-l cumpărase Douglas Howe de la Saks Jandel, încuie uşa de la locuinţa ei de împrumut de pe Foxhall Road din Georgetown şi coborî treptele ce duceau la Jaguarul care o aştepta. În spatele volanului se afla chiar Branding, care, deşi avea angajat un şofer care-l ducea de obicei în oraş la orele de trafic aglomerat, sau spre Pentagon în timp ce el rezolva problemele de serviciu pe bancheta din spate, prefera în orele din afara programului să conducă personal, bucurându-se de plăcerea de a auzi şi savura torsul regulat şi forţa nestăvilită a motorului maşinii lui.

— Arăţi extraordinar! spuse el pe când ea se strecura pe bancheta din piele naturală din dreapta lui. O să mă mândresc cu tine.

— Ce-ai plănuit pentru Howe? întrebă nervoasă Shisei. Dar pentru noi?

Branding începu să râdă şi porni maşina, intrând în traficul de seară al Washingtonului.

— Trebuie să-l ştii pe generalul Dickerson, căţelusul dresat al lui Howe de la Pentagon. Uaf! Uaf! Ei bine, acum... ăăă... douăzeci de minute, în timp ce Howe se îmbrăca pentru dineul din deara asta, generalul l-a sunat acasă. Dar ştii, partea nostimă e că am în echipa mea un tip care îl imită al naibii de bine pe generalul Dickerson. În orice caz, cel care a sunat a jurat că există o scurgere de informaţii la Institutul Johnson. Informaţia asta cu siguranţă că l-a mornit pe Howe. Oamenilor lacomi le poţi anticipa reacţiile. Generalul, sau mă rog, individul care a dat telefon, oricine-ar fi el, a insistat ca Howe să-l întâlnească în pustietăţile din Maryland, unde, după cum i-a spus tot el lui Howe, ar fi având loc de obicei scurgerea de informaţii.

Şi Branding râse din nou.

— O să-i ia lui Howe cam o oră şi jumătate să ajungă acolo, poate chiar mai mult, din moment ce asta-i noaptea liberă a şoferului lui, fiindcă are să fie nevoit să conducă singur. O să aştepte acolo, să zicem o oră şi ceva, ca să fie sigur că n-a greşit ora. Sau poate că generalul nu a fost cumva reţinut cine ştie unde. Apoi or să-i mai trebuiască încă o

oră şi ceva ca să ajungă înapoi şi până atunci numai bine că dineul de la Departamentul de Stat e pe terminate.

Era aproape opt, cea mai grea oră de trafic trecuse şi tocmai începeau să se aprindă luminile care puncau în valoare monumentele oraşului. E partea cea mai frumoasă a zilei, se gândi Branding.

— Dacă te-ai fi aflat în New York, ai fi fost acum în drum spre un spectacol de pe Broadway: în Paris te-ai fi plimbat pe bulevardul Haussmann, spre operă; în Tokio te-ai fi aflat în Roppongi, admirând pe stradă parada modei în timp ce te-ai fi îndreptat spre un loc strălucitor unde să iei masa de seară.

Aici, în Washington, ei doi se îndreptau spre scaunul puterii: Casa Albă. Gândul acesta nu încetase niciodată să-i dea palpitaţii de inimă lui Branding. Se întrebase de nenumărate ori dacă va ajunge şi el într-o bună zi să ia loc în Biroul Oval, după ce va fi fost ales de naţiune în cel mai înalt post din stat. După cum îşi amintea mereu, ăsta era unul din motivele pentru care intrase în politică.

Ştia că o dată cu succesul proiectului de lege pentru ACSAC, o dată cu formidabila forţă pe care o acumulase, venise acum timpul să ţintească spre următoarele alegeri prezidenţiale care aveau să aibă loc peste nici doi ani.

Cook, îi spusese noaptea trecută Les Miller, preşedintele partidului republican, *n-am mai văzut pe nimeni până acum care să aibă un asemenea impact aupra partidului nostru. Proiectul ăsta de lege e tocmai retuşul final. Chiar şi cei mai conservatori ticăloşi ai noştri sunt extrem de impresionaţi de tine. Mi-au mărturisit confidenţial că te observă îndeaproape de câţiva ani. Pe Dumnezeul meu, acum chiar că le-ai captat toată atenţia. Ne-am cam săturat toţi de tipul de la Casa Albă. Partidul ăsta n-a fost fondat ca să fie condus de un republican care a ajuns să fie mai democrat chiar decât democraţii. Pot să-ţi spun că ultimul tău discurs din Senat i-a vrăjit pur şi simplu pe toţi, văzând în el, ca şi mine de altfel, noua platformă fundamentală care să ne aducă din nou în situaţia de a fi un partid puternic, cu principii sănătoase. Nu-i prea devreme să începem să ne gândim să participi la cursa pentru mandatul de candidat la preşedinţie. În momentul ăsta ne aflăm deja la jumătatea perioadei pentru marea bătălie. Cu cât ne dai semnalul verde mai devreme, cu atât mai repede pot să arunc în luptă toată maşinăria partidului care să te sprijine. Înţelegi ce înseamnă asta, Cook? Suntem al naibii de siguri de tine.*

— Oh, doamne, zise Shisei. Mi-am uitat poşeta. Întotdeauna fac aşa. Cred c-o fac intenţionat. Mi-e de-a dreptul silă de poşetele astea de seară.

— Nu e nici o problemă, spuse Branding întorcând maşina. Oricum, chiar dacă întârziem puţin, abia ne facem o intrare mai

spectaculoasă.

Shisei se întoarse şi se uită la el.

— Parcă tocmai asta nu voiai, să întârziem.

— Uită-te la mine, draga mea, spuse el. Aşa cum eşti îmbrăcată, chiar şi-un orb te-ar observa. Orice strategie este inutilă dacă nu poate fi schimbată. Iar eu am schimbat-o pe-a mea.

Văzu privirea ei mirată şi o sărută apăsat pe gură.

— Hai, fugi şi ia-ţi poşeta. Altfel n-o să ajungi să vezi cum o se termină seara asta.

Shisei urcă treptele şi scoase cheia din buzunar. Deschise uşa din faţă şi dispăru înăuntru.

În hol, puse cheia în buzunar şi se descălţă de pantofii cu toc înalt. Apoi, în ciorapi, urcă încet treptele care duceau la etaj, unde era dormitorul ei.

Holul de sus era în beznă şi uşa de la dormitor era întredeschisă, aşa cum o lăsase, numai că din interior răzbătea o rază lată de lumină.

Menţinându-se în umbră aproape de balustrada din lemn de mahon, Shisei trecu pe furiş de uşă fără să încerce să se uite înăuntru. În schimb, intră în dormitorul alăturat care avea în comun cu celălalt o baie imensă şi luxoasă şi intră în dormitorul ei prin baie. În felul ăsta putea cuprinde cu privirea întreaga încăpere. Văzu măsuţa de toaletă cu poşeta ei pe blatul de marmură, exact acolo unde o lăsase. Văzu sertarele comodei de stejar, stivuite în grabă unul peste altul, cu conţinutul împrăştiat pe covoarele orientale de pe podeaua lustruită.

David Brisling cotrobăia în şifonierul ei răvăşind frenetic hainele atârnate pe umeraşe. Imediat, îşi zise ea, o s-ajungă la pantofi şi la cutiile aranjate cu grijă din spatele lor, cu calculatorul, căştile, şi toată aparatură clandestină.

Traversă camera atât de uşor încât nici cel mai fin auz n-ar fi desluşit vreun sunet, dar umbra ei, apropiindu-se, se proiectă pe panoul din fundul şifonierului.

Tocmai când ajunse lângă intrus, acesta se întoarse şi Shisei îi văzu în aceeaşi clipă şi privirea, şi pistolul din mână.

Cedă întreg controlul trupului ei lui *Kshira*: creierul i se goli pentru a fi umplut de Vid, de întregul sunet-lumină care era *Kshira*.

Piciorul ei stâng ţâşni în sus în momentul în care pieptul ei se răsucea în direcţia armei. Degetele de la piciorul stâng, devenite într-o clipă rigide, loviră ca o lamă de cuţit încheietura mâinii în care ţinea Brisling pistolul, exact în cel mai vulnerabil punct, acolo unde se înmănunchează nervii şi vinele.

Mâna lui Brisling paraliză exact în clipa în care creierul lui şocat de surpriză poruncea degetului arătător să apese pe trăgaci.

Pistolul îi sări din mână, iar Shisei se lăsă la podea, îşi împreună mâinile şi le împinse cu toată forţa sub bărbia lui, zvâcnind în sus. Îşi

chemase toată forța emanată de șolduri și de abdomen, de *hara*, care urcase imensă și nestăvilită spre umerii și mâinile ei.

Shisei scoase un țipăt, un țipăt scurt care-ți îngheață sângele în vine, un *kiai*, o voce a spiritului, mai mult decât un strigăt de luptă. În aceeași secundă plesni capul lui Brisling dându-i-l pe spate cu o asemenea forță încât i-l zdrobi de marginea ușii șifonierului. De-abia acum, o dată cu ruperea firului vieții dușmanului, cedă *Kshira* controlul și Shisei deveni din nou cea pe care o cunoștea Cotton Branding. Clipi o singură dată, scurt, cât o bătaie de inimă, trecu cu privirea peste întreaga scenă și își derulă încă o dată în gând planul pe care-l concepuse. Își aminti cu încântare unde-i spusese Branding că va fi Howe în noaptea asta; era perfect. Alibiul perfect. Nu găsi nici o fisură.

Ridică receptorul telefonului și se pregăti să încheie conturile.

Patru minute mai târziu, era din nou în mașină lângă Branding.

— Scuză-mă că am întârziat, spuse ea pe nerăsuflate.

— Începusem să fiu îngrijorat, spuse Branding manevrând cam nervos maneta schimbătorului de viteze. Mi s-a părut că aud ceva, nu știu ce. Eram gata să urc să văd ce-i cu tine.

— N-a fost nimic, îl liniști Shisei aplecându-se spre el și-l sărută pe gură. Tocmai când ieșeam m-a sunat șeful meu. Aveam robotul cuplat ca să primească mesajul, dar m-am gândit să răspund. Își puse mâna între picioarele lui. Știi, mi-a spus să-ți mulțumesc pentru că mă iei cu tine la dineu. Altfel n-aș fi ajuns acolo și sunt sigură că am să-mi pot face ceva relații noi printre invitați.

— Bun, spuse Branding zâmbind. Acum poți să spui că am făcut și cu ceva azi pentru ecologiști.

— E ceva, Cook. Dar nu cred că-i de ajuns. Nu va fi niciodată de ajuns până când *ecologismul* nu va înceta să fie doar un cuvânt murdar în vocabularul politicienilor americani.

— Totuși, cum de-ai ajuns în grupul lobby-știlor care militează în favoarea ecologiștilor?

— Crima, spuse Shisei.

Îl văzu pe Branding cum o privește cu coada ochiului.

— Prea multe balene măcelărite de oameni. Prea multe foci omorâte cu bâtele pe plajele nisipoase și pe gheață. Deversarea deșeurilor toxice în pâraie, râuri și oceane. Lipsa de bun simț, răutatea și lăcomia nu mi s-au părut niciodată mai groaznice. Am vrut, am simțit nevoia să fac ceva. Era foarte important pentru mine să știu că fac ceva deosebit.

Branding se gândi la viața lui Shisei, cum fusese ea ținută prizonieră, cum fusese torturată și cum Zasso, artistul nebun, încercase să o modeleze după imaginea femeii-demon. Se gândi îndeosebi cum dăduse greș Zasso, cum reușise ea să-și depășească trecutul devenind o femeie cu o voință puternică a cărei muncă *era* într-adevăr ceva deosebit, reprezentând ceva în lumea asta. Își dădu acum seama cât de

mândru era de ea.

Dineul de la Departamentul de Stat fu una dintre acele întâlniri unde protocolul şi diplomaţia erau singura valută acceptată. Branding dispunea din belşug de amândouă şi fu curând unul dintre puţinii în jurul cărora se adunau cei mai mulţi dintre invitaţi pentru a-i asculta, a râde cu ei şi a fi văzuţi cu ei.

Fu tot timpul cu ochii pe Shisei, urmărind-o cum pluteşte strălucind în nuanţe aurii şi argintii prin salonul de bal, cu un pahar de şampanie în mână, vorbind cu cutare înalt demnitar sau cu cutare diplomat, fiecare ascultând cu mare atenţie la ce spunea ea. Dădeau din cap cu înţelepciune, îi zâmbeau, iar la sfârşit îi întindeau cărţile lor de vizită ca şi când ar fi depus o ofrandă pe altarul unei zeiţe.

Peste o oră, Branding o trase de-o parte făcându-i cu ochiul.

— Te simţi bine? o întrebă el.

— E un succes, spuse ea.

— Am observat.

Replica ei i se potrivea şi lui. Toate personalităţile de seamă ale partidului republican erau prezente şi nu se aflaseră nici o clipă prea departe de el, îl angajaseră în conversaţii, aducând tot timpul în centrul discuţiei proiectul de lege pentru ACSAC, promiţându-i sprijinul lor şi căutând să-l încurajeze.

Singura notă amară veni din partea Triciei Hamilton, soţia lui Bud Hamilton, senator de Maryland, bun prieten cu Branding şi de multe ori aliat al lui. Ca un herald anunţând apropierea unei armate, Tricia apăru la braţul lui Branding, toată numai un zâmbet.

— În seara asta eşti escorta mea, spuse ea.

Purta o rochie protocolară de mătase, cu crinolină, care trebuie să fi costat o avere, dar care mai punea zece ani peste cei cincizeci şi trei câţi avea. Ochii ei aruncau scântei şi Branding băgă de seamă că o urmărea pe Shisei cu lăcomia atentă şi necruţătoare a unui animal de pradă.

— Ce fată încântătoare şi perfectă! exclamă Tricia pe un ton care suna de parcă ar fi zis *„Ce curvuliţă perfectă!"*

Branding izbucni în râs, prea bine dispus pentru a-i permite Triciei să-l tulbure cu înţepăturile ei răutăcioase.

— E şi deşteaptă, să ştii, spuse el.

— Te cred, zâmbi dulce Tricia în timp ce se îndreptau spre sala de mese. Văd că poartă un costum interesant. Un Louis Feraud, nu-i aşa?

— N-am idee, zise Branding. Nu mă pricep, dar mie-mi place.

— Oh, şi mie, mărturisi acid Tricia. Ciudat totuşi, mi se pare teribil de cunoscut şi *ştiu* că nu există prea multe costume Louis Feraud prin părţile astea. Adică numai Saks Jendel le vinde şi la el nu se găsesc niciodată mai multe exemplare din acelaşi număr. Ştiu asta deoarece

numai alaltăieri am fost acolo, când mi-am căutat ceva nou și potrivit, și știi, cred că a văzut chiar costumul ăsta.

Se trase mai aproape de Branding și se lipi drăgăstos de el.

— Da, chiar ăsta *a fost*. Sunt sigură, preciză ea privindu-l drept în ochi. Dar știi, Cook, tocmai îl cumpăra senatorul Howe. Douglas nu m-a văzut fiindcă era foarte grăbit. Un tip respingător, nu-i așa, Cook? Gândul că m-ar putea atinge mă face să simt fiori de gheață pe șira spinării.

— Mă îndoiesc că ăsta ar fi singurul Louis Feraud din Washington. Nu știu unde vrei s-ajungi, Trish.

— Eu? Bârfesc și eu puțin. Mărunțișuri, Cook, atât.

Branding încercă să nu se lase pătruns de cele aflate de la Tricia Hamilton, dar în ciuda celor mai bune intenții ale lui, tot timpul mesei fu frământat de gânduri. Mai târziu nici nu-și mai putu aminti ce a mâncat sau ce a vorbit cu comesenii lui. Președintele ținu o alocuțiune, apoi vorbi cancelarul Germaniei, dar Branding nu le mai dădea nici o atenție.

În mașină, în drum spre casă, Branding fu atât de tăcut încât Shisei îl atinse și îl întrebă:

— S-a-ntâmplat ceva, Cook?

Branding se gândi atunci s-o-ntrebe despre costumul Louis Feraud, dacă și-l cumpărase ea sau îl primise cadou. Aproape că deschise gura, dar în ultima clipă își înghiți cuvintele. De fapt adevărul era că n-avea chef să-i audă răspunsul, pentru că existau foarte multe șanse ca acesta să fie o minciună.

— Nu, nimic, răspunse el.

Cele aflate de la Tricia Hamilton, bârfa ei măruntă, îl zguduise de-a binelea. Tricia folosea bârfa numai pentru că-i plăcea să vorbească despre alții în ideea că știind atât de multe amănunte intime despre politicienii aflați la putere, putea spera să se afle, măcar pentru o clipă, în centrul atenției lor. Însă un lucru era absolut sigur: ea transmitea mai departe numai bârfa verificată. Era destul de înțeleaptă pentru a le lăsa pe celelalte neveste să se dedea la tot felul de insinuări și să comunice doar jumătăți de adevăr care adesea puteau avea urmări neplăcute. Așa că pe Branding îl neliniștea tocmai faptul că dacă Tricia spunea că l-a văzut pe Douglas Howe alegând costumul lui Shisei de la Saks Jendel, atunci exact așa se și întâmplase.

La început încercase să găsească o explicație nevinovată, dar abandonase repede ideea, ca improbabilă și prostească. Apoi încercase să întrezărească o strategie oarecare în spatele echipei Howe-Shisei, dar nu ajunse la nici un rezultat. Pentru nimic în lume nu-și putea imagina personalitatea lui Shisei cuplându-se cu cea a lui Howe. Ceva nu se potrivea. Doar dacă Shisei nu era cea mai mare actriță de pe pământ.

Trase mașina în fața casei ei, dar nu porni motorul.

— Nu vii și tu? îl întrebă ea.

— Nu cred. Nu în noaptea asta.

În liniştea vătămată doar de torsul uniform al motorului, se căscă între ei un gol care la începutul serii nu existase.

Shisei îşi puse moale mâna pe braţul lui Branding.

— Cook, ce este? Te-ai schimbat cu totul de când ne-am aşezat la masă.

Branding închise ochii câteva clipe.

— Sunt obosit, crede-mă. Vreau să mă duc acasă.

— Te rog, Cook, hai înăuntru, fie şi numai pentru o clipă. Nu suport să încheiem noaptea în felul ăsta.

Branding stătu o clipă la îndoială, apoi se hotărî şi opri motorul. În casă, Shisei trecu pe la etajul întâi aprinzând toate luminile ca un copil care se trezeşte dintr-un coşmar, iar el o privi cu ochi tulburi şi scormonitori în tot timpul acestui ritual.

— Bei ceva?

— Mai bine nu, zise el.

Nu se aşezase, ci stătea în picioare în mijlocul camerei de zi.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Cook, nu vrei să-mi spui la ce te gândeşti?

— Nu ştiu nici eu la ce mă gândesc. Încă nu.

— Vrei să pleci, spuse ea. Văd după faţa ta. De-abia aşteţi să ieşi de-aici.

— Nu e chiar aşa...

— Nu mă minţi, Cook, spuse Shisei.

Branding se înecă cu cuvintele lui. Era furios pe *ea* că îl acuza pe *el* de minciună. Mai ales că era adevărat ce spusese el.

— Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti aşa, căţea ticăloasă? ţipă el sălbatec la ea. De unde ai costumul ăsta nou? mai întrebă el furios şi se întoarse pe călcâie, ieşind pe hol.

Inima lui Shisei zvâcni furibund. Aflase Branding că Howe îi făcuse cadou costumul? Cum se putea?

Branding o auzi cum îl strigă, apoi auzi sunând telefonul din camera de zi. Continuă să meargă spre uşă. Avea muşchii de la picioare ciudat de ţepeni şi încordaţi.

Shisei ridică receptorul şi ţipă în el.

— Ce e?!

Apoi glasul i se stinse auzindu-şi fratele la celălalt capăt al firului.

— Şenjin, şopti ea, credeam că ne-am înţeles...

— Înţelegerea noastră a luat sfârşit, spuse Senjin.

— Dar pui în primejdie tot ce-am...

— Taci din gură!

— Ce s-a întâmplat? Ce este?

— Viaţa s-a întâmplat, asta e, răsună în receptor vocea lui Senjin, ca un motor gata să explodeze. S-a petrecut inimaginabilul. Mi-am dat

seama că am nevoie de tine.

— Ce vrei să spui...

— Vin, zise el. Vin în Long Island, la West Bay Bridge. Ne întâlnim acolo.

Îi dădu o adresă şi Shisei tocmai era pe punctul de a-i răspunde când convorbirea se întrerupse brusc. Puse receptorul în furcă şi se cutremură. Începu inconştientă să-şi învârtă pe deget inelul cu smarald.

Afară, Branding se urcă în maşină şi porni motorul şi abia când ieşi într-o arteră principală observă că-i tremurau mâinile. Inima îi bătea nebuneşte şi o durere adâncă şi sfâşietoare îl străbătu prin tot trupul. Tânjea acum după sfaturile soţiei lui; ea ştiuse întotdeauna ce e bine şi ce e rău; la figurat vorbind, cine e în patul cui. Întotdeauna ştiuse.

Gândul că Shisei fusese trimisă de Douglas Howe să-i submineze cumva autoritatea pentru a bloca proiectul de lege pentru ACSAC, gândul acesta era peste puterile lui de a suporta. Abia azi-dimineaţa reuşise el să admită că era îndrăgostit de Shisei. Şi îşi dăduse seama cât de mult o iubea. Shisei îi străpunsese adânc garda şi îi străbătuse inima aşa cum nimeni alta n-o făcuse vreodată, nici măcar Mary. Pentru ca acum să descopere că totul nu era decât o minciună... Asta era prea mult pentru el!

Avea senzaţia că întreaga lui lume se întorsese cu susul în jos, ca şi când etichetările pe care şi le pregătise el pentru a defini oamenii nu mai aveau nici un sens, sau chiar mai rău, erau false. Era ca şi când ar fi fost din nou copil şi ar fi fost transferat la o şcoală nouă, unde ar fi constatat că toate lecţiile pe care le învăţase cu atâta efort şi migală la cealaltă şcoală erau greşite. Se simţea un prost, un general ramolit trădat de cea mai puternică din citadelele lui, care pretindea că-i e fidelă, dar trecuse la inamic, deschizându-i porţile.

Ştia că sângele lui puritan îl făcea s-o condamne prea repede pe Shisei, să-i refuze răspunsurile la întrebările puse de el, conştient că dragostea lui pentru ea n-ar fi făcut altceva decât să-l împiedice să descopere adevărul de minciună. Auzea doar cuvintele mamei lui, de parcă ea s-ar fi aflat lângă el în Jaguar, una dintre multele manifestări fizice ale muncii lui în Sodom: *Lumea e locul de joacă al lui Satan, să nu uiţi niciodată asta, Cotton. Rămâi pe poteca îngustă pe care ţi-a predestinat-o Dumnezeu şi vei fi mereu în siguranţă.*

Luminile roşii rotative apărute în oglinda lui retrovizoare, îl făcură să tresară, iar sirena îl făcu să înţeleagă că era cazul să tragă pe dreapta. Mintea îi era încă plină de gânduri negre. O patrulă a poliţiei metropolitane, albă, cu binecunoscutele dungi albastre orizontale, opri în spatele lui.

Mult timp nu se întâmplă nimic. Apoi o uşă a maşinii patrulei se deschise şi apăru un poliţist. Celălalt rămase în maşină.

Branding lăsă geamul în jos şi auzi paşii poliţistului pe asfaltul

străzii. Polițistul, un tip de aproape un metru nouăzeci înălțime, se opri în fața geamului deschis și se uită la Branding din spatele unor ochelari de soare cu oglindă. Branding se minună cum de putea vedea ceva pe întuneric.

— Prezentați vă rog permisul de conducere și actele mașinii, rosti cu voce încordată polițistul.

— Dar sunt sigur că n-am depășit viteza legală, domnule ofițer, spuse Branding.

Polițistul rămase impasibil și luă documentele cu mâna stângă. Dreapta o ținea pe tocul revolverului.

Polițistul făcu un semn celui rămas în mașină, apoi i se adresă lui Branding.

— Mă tem că va trebui să vă rog să deschideți portbagajul, domnule senator.

— Cum?

Polițistul se dădu un pas înapoi.

— Vă rog să coborâți, domnule senator.

Branding se dădu jos și se duse spre partea din spate a mașinii. Polițistul rămânea mereu în spatele lui. În față, Branding îl văzu pe al doilea polițist coborând din mașina lor cu o armă de calibru greu în mână, parcă gata să-l ia la ochi.

— Măcar pot să întreb despre ce e vorba? zise Branding.

— Doar dacă sunteți atât de amabil încât să deschideți portbagajul, domnule senator, zise polițistul din spatele lui.

Branding nu înțelegea nimic, dar se conformă. Descuie, trase capota și se dădu înapoi câțiva pași. Primul polițist lumină grăbit interiorul cu o lanternă. De acolo răzbătu un miros grețos-dulceag care se împrăștie imediat în aerul nopții.

— Iisuse Christoase! exclamă polițistul.

Branding auzi țăcănitul sec al închizătorului puștii celuilalt polițist, se uită și el în portbagaj și văzu cadavrul chircit. I se făcu brusc rău de la stomac. Lanterna lumina petele uscate de sânge, craniul sfărâmat și fața albă ca varul a cadavrului.

Mama lui Branding spunând *Abate-te numai de la poteca îngustă și tot binele pe care-l văd în tine se va ofili și va muri.*

— Dumnezeule din ceruri! gemu el năuc. Îl cunosc pe omul ăsta. E David Brisling, asistentul personal al lui Douglas Howe!

Nicholas, aflat sus în Hodaka, cu barba plină de țurțuri de gheață și de promoroacă, dincolo de timpul real, asedia muntele Războinicul Negru. Își trăia visul lui, în care căuta printre tufele de rogoz ceva ce nici el nu știa ce. Descoperise urme de pași pe solul negru și moale, în realitate doar semne pe care simțurile lui i le înrădăcinaseră în memorie, le înregistraseră, le cimentaseră acolo pentru vecie. Glasul pe care îl auzise vorbindu-i era vocea memoriei lui. Dar spiritul îi era atât de

încâlcit încât nu fusese în stare să audă destul de clar şi nici să înţeleagă ce auzea.

După cum spusese Kansatsu, nu *Shiro ninja* îi încurcase spiritul, aceasta era doar un simptom, nu o cauză. De fapt, când îl atacase *tanjiani*, el era deja bolnav, cu spiritul încâlcit în mrejele amneziei, era deja vulnerabil la atacul lui *tanjiani*.

Nicholas, cu elementele de bază ale lui Akshara deja absorbite, însuşite, rămânea încă *Shiro ninja*. Şi nici Kansatsu şi nici altcineva nu-l putea *vindeca* de *Shiro ninja*.

De fapt, nu exista nici un leac. *Shiro ninja* era o iluzie care trebuia vindecată din interiorul lui. Şi totuşi amintirea artelor marţiale pe care le stăpânise, a antrenamentului cu care fusese obişnuit, parcă începea să-i revină pitin câte puţin.

— *Shiro ninja* e una, îi spusese Kansatsu într-o seară, după ce terminaseră lecţiile. Iar starea în care te găseşti tu e alteeva, îi explicase el examinându-i cicatricea de la cap.

— Dar de ce? îl întrebase Nicholas. Principalul semn că sunt *Shiro ninja* e pierderea memoriei.

— Păi tocmai asta e, rostise impasibil Kansatsu. Problema ta nu e *pierderea* memoriei, ci nepriceperea, neputinţa de a te folosi de ea. Akshara a început deja să-ţi descâlcească spiritul, totuşi amintirile tale despre *ninjutsu* şi *Getsumei no michi* nu-ţi sunt încă accesibile. Dar nu ţi le-ai pierdut, asta e o iluzie.

— Vrei să spui că neputinţa mea de a-mi aduce aminte e de natură fizică?

— Da. Cu siguranţă. Sunt convins că s-a făcut ceva asupra ta în timpul operaţiei.

Nicholas se simţise străbătut de un fior de gheaţă.

— Vrei să spui că medicul a retezat ceva ce nu trebuia?

Gândul că o anumită parte a creierului lui îi fusese irevocabil mutilată, i se păruse de la început prea înfricoşător pentru a-l contempla mai în amănunţime.

— Nu, răspunsese fără ezitare Kansatsu, ca şi când ar fi cunoscut în amănunt groaza care stăpânea sufletul lui Nicholas. E cu neputinţă ca doctorul să-ţi fi vătămat cu atâta precizie exact partea de creier care se ocupă de memorarea informaţiilor, probabilitatea asta e atât de neînsemnată încât nici n-are rost să mai vorbim de ea, adăugase el netulburat

Apoi rămăsese imobil. Ochii lui păreau două puncte negre, ca o pereche de corbi văzuţi toamna sus de tot pe cer deasupra unui lan de grâu.

— Acum mă gândesc la ceva deliberat, Nicholas.

În liniştea uluitoare care se lăsase, Nicholas îşi auzise inima bătând şi sângele pulsând violent în urechi, ca o asurzitoare simfonie a spaimelor.

— Dar chirurgul...

— E posibil să nu fi fost el instrumentul, spusese Kansatsu întrerupându-l. Deşi... se pare că oricum, implicat trebuie să fi fost şi el într-un fel sau altul.

Nicholas revăzuse imaginea feţei însângerate a doctorului Hanami, cu trupul lui zdrobit şi mototolit pe trotuar ca o cârpă informă.

— Chirurgul care m-a operat a fost aruncat pe fereastră.

Apoi îi povestise totul lui Kansatsu, începând cu momentul când care doctorul Hanami îşi pronunţase diagnosticul ca pe o frază banală şi până la lupta cu *tanjiani*, cu şase luni mai târziu, din cabinetul doctorului.

— Ah, atunci totul se leagă, spusese Kansatsu, după care scoase la iveală un manual anatomic deschizându-l la un capitol intitulat *Emisferele creierului*. S-o luăm cronologic. După câte mi-ai spus, tumoarea ta s-a aflat de-alungul convoluţiei temporale secundare – îi arătase cu degetul – aici. Acum vei observa că locul ăsta e exact deasupra fisurii hipocampale. Aici. *Tanjiani* ştiu de secole că creierul e un fel de calculator ale cărui infinite funcţiuni sunt împărţite exact în două secţiuni bine definite. O anumită secţiune din creier, de exemplu, este implicată în formarea şi întreţinerea memoriei. Această zonă e relativ mică. Este ceea ce ştiinţa occidentală numeşte hipocampus.

— Dar tumoarea mea s-a aflat exact deasupra hipocampusului, spusese Nicholas. Devine din ce în ce mai evident că doctorul Hanami a făcut o greşeală, că i-a alunecat bisturiul.

— Dimpotrivă, scoate-ţi din cap astfel de gânduri negativiste, Nicholas, şi concentrează-te asupra dovezilor evidente. Hipocampusul e atât de departe sub zona unde-ai avut tu tumoarea încât ar fi fost aproape imposibil pentru un chirurg ca Hanami să o atingă din greşeală. Nu. Hipocampusul nu putea fi invadatdecât în mod deliberat.

Kansatsu trecuse apoi la un alt capitol din manual.

— Ştiinţa modernă a descoperit că hipocampusul e crucial pentru memorie fiindcă celulele creierului sunt bogate într-o materie stranie, receptorul NMDA, care acceptă amintirile şi le codifică în interiorul celulelor pentru a putea fi aduse mai târziu în prim plan când e nevoie de ele, prin intermediul punţilor sinaptice. Dacă ceva se interpune în calea scânteilor sinaptice, amintiri noi nu vor mai putea fi reţinute. Dar, aşa cum e în cazul tău, dacă ceva distruge aceste celule sau se interpune în calea receptorului NMDA, amintirile rezidente deja în creier nu mai pot fi găsite. Rezultatul e cel pe care tu-l consideri pierdere de memorie, dar care de fapt nu e deloc aşa. Datele sunt acolo, în creierul tău, numai că tu nu poţi ajunge la ele. Nu încă.

— Ce s-a întâmplat cu mine? întrebase Nicholas.

— Aici nu pot decât să merg pe ghicite, spusese Kansatsu, dar cred că am s-o fac pe o anumită bază ştiinţifică. Eu cred că în timp ce chirurgul lucra la tumoarea ta, altcineva a introdus un obiect potrivit, să zicem o fibră optică, acoperită cu o chimicală, un receptor-inhibitor

NMDA, în hipocampusul creierului tău.

— Dar dacă ar fi aşa, nu mi-ar fi afectate la întâmplare toate amintirile, nu numai cele legate de pregătirea mea de *ninja*?

— În mod normal da, spusese Kansatsu. Dar noi nu discutăm acum doar despre un *tanjiani*, ci despre un *dorokusai*. La fel cum tu eşti capabil să-ţi maschezi acele zone care percep durerea şi nu altele, tot aşa *dorokusai*-ul a fost capabil să se interpună în calea celor mai tainice amintiri ale tale. Şi pe lângă toate astea, mintea ta a fost aproape în întregime concentrată asupra stării tale de *Shiro ninja*. Cred că îţi va fi foarte dificil, dacă nu chiar imposibil, să înţelegi anumite amintiri înfipte adânc, legate de copilăria ta cea mai timpurie.

Nicholas cântărise mult afirmaţia maestrului. Era adevărat că multe detalii ale copilăriei lui nu şi le mai putea aduce aminte. Ştia că erau acolo, dar oricât ar fi încercat, nu le putea aduce în prim plan. Scuturase din cap neîncrezător.

— Dar doctorul Hanami s-a aflat chiar acolo, lângă *dorokusai*. Trebuie să fi ştiut ce se întâmplă.

— Foarte adevărat. Dar, Nicholas, dacă ce mi-ai spus despre el e adevărat, atunci trebuie să luăm în considerare posibilitatea unei constrângeri extreme. Poate că el a fost forţat să-i permită acestei persoane accesul la creierul tău.

Nicholas se gândise puţin la ideea asta.

— Poate fi *tanjiani*, *dorokusai*-ul care m-a atacat, capabil de o asemenea îndemânare chirurgicală?

— Da. Într-adevăr, e foarte probabil ca un asemenea individ să posede o mare îndemânare chirurgicală. Ca *ninja* trebuie să ştii că propriile tale cunoştinţe despre anatomie şi despre modul de funcţionare al minţii şi al trupului sunt foarte dezvoltate.

— Eu n-aş şti să introduc o fibră optică într-o zonă ascunsă a creierului uman.

— Din fericire nu. Tu nu eşti un *dorokusai*. Tu nu priveşti viaţa omului cu un asemenea dispreţ.

Deşi Kansatsu începuse să-i administreze o mixtură din prafuri naturale ca antidot pentru NMDA, Nicholas încă era constrâns să se bazeze aproape în exclusivitate pe Akshara pentru a realiza disciplina minţii. Era ceva asemănător cu a învăţa de la bun început să vorbească sau să meargă, ceva atât de elementar şi totuşi atât de dureros de dificil. Creierul lui era ca o carte deschisă cu paginile goale pregătite să primească scrisul mâinii posesorului ei. Iar Akshara le umplea cu repeziciune.

Ciudat lucru, în această bătălie principalul lui aliat era trupul lui, nu mintea. Avea un trup excelent antrenat şi descoperi că putea să facă orice îi cerea Akshara. De acum nu mai constituiau probleme nici răspunsul fulgerător al muşchilor, nici rezistenţa la oboseală. Schimbarea aceasta petrecută în el de când pornise în călătoria sa pentru

a se regăsi așa cum fusese cândva îl făcu să se simtă din nou încurajat.

Acum, urcând cu dinții strânși pe coastele abrupte ale Războinicului Negru, simți pe neașteptate cum se îngreunează și devine mai ușor în același timp. Avea senzația că trupul i se afundă în suprafața pietroasă, implântându-se cu atâta forță în fisurile minuscule și în crăpăturile abia vizibile încât nici cel mai puternic vânt nu era capabil să-l smulgă de acolo. Apoi, la fel de brusc, simți cum spiritul i se eliberează. Și cum ajunge în *Getsumei no michi!* Amintirile se răscoliră cu violență și începură să-l inunde... Trupul și mintea îi erau acum din nou un singur tot, așa cum fusese. Puterea i se revărsa în trup.

Nu mai era *Shiro ninja!*

Sentimentul de exaltare fu atât de copleșitor încât, dându-și capul pe spate, urlă împotriva vântului și urletul lui era atât de puternic încât scuturâ norii. Imaginile încâlcite de până atunci din mintea lui se concentrară, se întrepătrunseră și se limpeziră..

Urme de pași printre tufele de rogoz: vocea memoriei lui. Era înapoi la castelul lui Kyoki, trecând prin portalul ce ducea la biroul acestuia.

— *Ce-a spus vocea?* întrebase Kansatsu.

— *Nu-mi amintesc*, răspunsese Nicholas.

— *Era vocea fratelui meu?*

— *Nu, dar sursa era apropiată.*

Cât de apropiată? Akshara îi dădu răspunsul: foarte apropiată. Iar acum vocea îi vorbea, iar el auzea fiecare cuvânt. Era propria lui voce spunând: *Timpul*. Ca ticăitul ceasului bunicului său, ca dangătul unui clopot, ca o umbră materializându-se din ceață. *Timpul pentru a învăța, timpul pentru a absorbi, timpul de a fi. Acesta e sfârșitul: sfârșitul fricii, al confuziei și al morții.*

Și Nicholas, cu vântul de nord vâjâindu-i în urechi și cu trupul încărcat cu nou descoperita forță a lui Akshara, își zise în gând: Unde ești, *dorokusai?* Căci oriunde ai fi, am să te găsesc acum. Vin să te prind și să te ucid! Vin!

ASAMA, JAPONIA – ZHUJI, CHINA – TOKIO, JAPONIA
VARA 1970 – IARNA 1980

— Asta-i tot? întrebă fata.

— Ne-ai promis că ne povestești și sfârșitul, spuse fratele ei.

Sensei-ul îi privi puțin amuzat.

— Asta-i o poveste care n-are sfârşit, spuse el.

— Dar ne-ai promis, spuse băiatul.

El, Senjin, era întotdeauna cel mai nerăbdător...

— Şi ce s-a întâmplat după ce-au ajuns la cascadă? întrebă Shisei, sora lui Senjin.

— Ah, cascada, zise *sensei*-ul, de parcă cuvintele ei i-ar fi adus aminte de motivul pentru care se aflau acolo.

Era Omul Fluviu. Cel puţin acesta era singurul nume sub care îl ştiau Senjin şi Shisei, deşi ei întotdeauna, din respect pentru el, îi spuseseră *sensei*, învăţătorul. Pentru cei doi gemeni, copii ca şi ai nimănui, era ca un tată. Le era mentor şi tovarăş, îndrumător şi prieten. Omul Fluviu era fratele lui Haha-*san*.

Era universul lor, iar ei îl iubeau mai mult decât pe oricine altcineva. Nici chiar unul pe celălalt nu se iubeau atât de mult. Îl cunoşteau sub numele de Omul Fluviu fiindcă acolo îi ducea el să-i înveţe, pe fundul văii umbroase şi înfrunzite, pe malul fluviului lat şi şerpuitor. *Sensei*-ul se simţea acolo aproape ca acasă, trăind uneori tot atâta timp pe apă ca pe uscat, ca o amfibie asemeni broaştelor care se încălzeau la soare pe pietrele fierbinţi de pe maluri, aşteptând să înşface din zbor, cu limbile lor agere, micile insecte neştiutoare care roiau în jur.

— Cascada era ca o stea de pe cer, spuse Omul Fluviu cu un glas plin de forţă. Când cei doi fraţi înlănţuiţi în luptă pe viaţă şi pe moarte s-au prăbuşit în apele cascadei, ceva s-a petrecut. Universul s-a cutremurat. Poate că s-a cutremurat în momentul în care a murit Zhao-Hsia, cu plămânii umpluţi cu apă învolburată în timp ce So-Peng îl ţinea din răsputeri lipit de peretele de piatră de la poala cascadei. Sau poate că s-a cutremurat când So-Peng s-a urcat şiroind de apă şi gâfâind pe jumătate înecat pe malul mâlos. Căci el a supravieţuit, pe când Zhao-Hsia, prietenul lui din copilărie, nu. Îi stătuse în putere lui So-Peng să-şi salveze fratele, dar fratele lui voise să-l înece. În procesul lui Zhao-Hsia, el a fost şi judecător şi jurat şi călău. Nu e vorba de nici o dreptate în povestea mea. Sau cel puţin nu o dreptate pe care s-o putem înţelege. Justiţia, oricât de aspră ar fi, trebuie admirată. Şi trebuie să ne supunem ei. Orice altceva din afara ei trebuie dat în vileag şi răzbunat.

Deci aşa a început. În mijlocul unei poieni de pe marginea fluviului, verde şi luxuriantă în plină căldură toridă a verii. Moralitatea se imprima în minţile crude ale celor doi copii, însufleţindu-le încredere într-o lume încă nu pe deplin definită. Dar de fapt din a cui moralitate se înfruptau ei?

Haha-*san* nu avusese decât un frate, pe *sensei*, Omul Fluviu, şi o soră, care îi adusese pe lume pe Senjin şi pe Shisei. Haha-*san* se hotărâse să rămână nemăritată. Din copilărie purta în suflet o teamă bolnăvicioasă de bărbaţi.

Nu înţelegea ce e cu împerecherea dintre bărbat şi femeie şi-i era

teamă de așa ceva. Vedea în asta o violență înnăscută care îi repugna și pe care înțelegea că n-o mai putea vedea nimeni altcineva din jurul ei. Poate că în tinerețe Haha-*san* fusese violată, ceea ce ar fi explicat atitudinea ei, dar multe lucruri din timpul propriei ei copilării pluteau într-un nor gros, pe care nu-l putea străpunge. Ceea ce-și putea aminti o tulbura, iar reacția ei la apariția la suprafață a acestor amintiri, frânturi rău mirositoare și putrede, era pur și simplu teroare nestăvilită.

Alteori, Haha-*san*, parcă îngrozită de ce făcuse, îi lua pe cei doi gemeni la pieptul ei moale ca o pernă pufoasă și îi legăna, îngânându-le cântecele de leagăn într-o limbă pe care ei nu o puteau înțelege încă.

Această instabilitate atât de accentuată a însoțit fiecare pas al gemenilor în primii lor ani de viață și numai când mergeau cu *sensei* în poiana fluviului șerpuitor se simțeau Senjin și Shisei în perfectă siguranță. Să fie atunci oare de mirare că ei au îmbrățișat cu atâta recunoștință învățămintele Omului Fluviu, recepționând totul cu atâta fervoare încât el însuși se simțea parcă întinerit?

Abia mult mai târziu, plutind liber în bazinul pentru anihilare senzorială din hotelul Kan de la periferia mizeră a Tokio-ului și folosind *Kshira* pentru a se putea plasa în afara timpului, ajunsese Senjin să înțeleagă că Haha-*san* fusese înzestrată cu daruri identice cu ale lui și ale lui Shisei.

Dar, într-un anumit fel, Haha-*san* era o ființă dezrădăcinată Părinții ei pieriseră în prăpădul de la Nagasaki și doctorii declaraseră că însăși Haha-*san* absorbise o doză mortală de radiații. Așa stând lucrurile, știind-o sortită pieirii, doctorii au convins-o să rămână în laboratoarele lor ca să poată s-o observe optsprezece ore pe zi cu instrumentele lor din crom și fibră de sticlă, monitorizându-i toate funcțiile vitale pentru a putea studia mai bine fenomenul distrugerii celulelor, trombocitelor și tuturor țesuturilor corpului omenesc sub acțiunea nimicitoare a radiațiilor.

Îi auzise în timpul consultației vorbind despre cazul ei ca și când ar fi considerat-o surdă sau cel puțin incapabilă să priceapă ceva, deși pe atunci, în 1945, împlinise zece ani și era deci destul de mare ca să înțeleagă că e muritoare.

Însă pe Haha-*san* o interesa viața. Părinții și frații ei mai mari pieriseră, dar îi mai supraviețuise o soră cu doi ani mai mică, care lipsise de acasă în ziua când cerul explodase într-un fulger de lumină ucigașă.

Haha-*san* a înțeles că ea era acum capul familiei ei și că era trebuia să aibă grijă de sora ei mai mică. Era suficient de matură ca să mai înțeleagă și că nu se putea lăsa în grija autorităților, care atunci, în ultimele zile ale războiului, erau într-o debandadă neînchipuită. Dar știa că are nevoie de bani și și-a zis că nu trebuia să scape o asemenea ocazie de a face rost de ei. S-a vândut deci ca pe un cobai oamenilor de știință care erau atât de nerăbdători să descopere efectele pe termen scurt și

lung ale noii forme de radiații ce fusese aruncată asupra omenirii. Banii pe care îi primea de la ei îi dădea surorii ei, care, cu ajutorul lor, și-a cumpărat locul într-o familie de fermieri. Bieții oameni își pierduse trei fii în război și fuseseră fericiți să mai aibă pe lângă casă un suflet de om, care să-i ajute la muncile câmpului.

Experimentul medical a fost de scurtă durată. După șase luni, când au constatat că Haha-*san* continua să nu prezinte nici unul din simptomele așteptate, doctorii au renunțat la serviciile ei și au abandonat-o în favoarea altor subiecți mai *fertili*, considerând că testele inițiale dăduseră în cazul ei rezultate greșite.

Mulți ani mai târziu, Senjin avea să înțeleagă că această manifestare a darului ei o îngrozise teribil pe Haha-*san*. Mai mult chiar, o traumatizase. Se împăcase, liniștită, cu ideea că avea să moară, iar când nici măcar nu se îmbolnăvise, liniștea pe care reușise s-o câștige se spărsese în cioburi, iar peste spiritul ei se așternuse o durere bolnăvicioasă și chinuitoare.

Se gândea că poate s-ar fi cuvenit să moară și ea sub explozia bombei și o tortura sentimentul că era vinovată, că nu merita să fi trăit mai mult decât părinții și frații ei. Se simțea lipsită de orice chemare pentru misiunea pe care i-o hărăzise viața și își spunea că oricare dintre frații ei mai mari ar fi fost mai în stare decât ea să aibă grijă de sora mai mică.

Și totuși, supraviețuise ea – oh, dar nu doar a supraviețuit, ci mai bine zis a înflorit. Căci Haha-*san* a ieșit din laborator mai rumenă în obraji decât înainte, mai înfloritoare ca oricând, cu păr bogat și dantură perfectă și niciodată de atunci înainte, până la sfârșitul zilelor ei, n-avea să fie bolnavă măcar o zi.

Aceasta a fost povestea darului lui Haha-*san*, căci cu sora ei lucrurile au stat cu totul altfel. De fapt Senjin era convins că mama lui nici măcar nu știuse vreodată că poartă darul în ea. Nu era deloc *karma* ei să posede darul, ci doar să-l transmită mai departe copiilor ei: gemenii Senjin și Shisei.

Numele le-au fost date de Haha-*san*, care de altfel i-a și crescut. Mama lor nu s-a interesat deloc de ei în puținele zile pe care le-a mai trăit după ce i-a adus pe lume, poate fiindcă era prea bolnavă ca s-o facă. Parcă întreaga ei viață nu avusese decât un singur scop: să le dea lor naștere. Iar după ce și-a atins scopul, la fel ca mai toate insectele mamă, a pierit: într-un fel poate consumată de progeniturile ei.

Dar dacă Haha-*san* a avut doi frați și amândoi au murit, atunci cine era *sensei*, fratele ei? Senjin a întrebat-o pe Haha-*san* de îndată ce-a fost destul de mare pentru a putea sesiza amănuntul acesta.

Haha-*san* izbucnise în râs.

— *Sensei* e fratele meu, a spus ea. A apărut în pragul ușii mamei tale când ea vă purta deja pe tine și pe Shisei. Spunea că se aflase chiar

la locul exploziei şi totuşi supravieţuise şi că rămăsese acolo ca să verifice pe viu şi puterea darului lui. Dacă ar fi murit, asta ar fi fost pentru el o mângâiere, fiindcă ar fi însemnat că darul lui era prea slab, iar el n-ar fi putut îndura niciodată gândul că era inferior celor din tagma lui. După ce a văzut că a rămas neatins, s-a dus în China, într-un loc numit Zhuji, să studieze disciplinele mentale. Acolo, după spusele lui, a devenit *sensei*.

Senjin, încălzit şi sătul de mâncare, toropit de somn, se uitase adânc în ochii ei.

— E adevărat ce ţi-a spus *sensei*?

Haha-*san* îi zâmbise. Mirosea a lapte şi a zahăr, o aromă unică prin puterile ei, care avea să-l urmărească pe Senjin ca o stafie toată viaţa.

— Ei bine, nu-i politicos să pui la îndoială cuvântul unui *sensei*. Însă eu n-am crezut ce mi-a spus el despre bombă, zise ea ridicând din umeri. Poate că s-a ascuns sus în munţi, sau a suferit un şoc puternic în urma exploziei. Mă îndoiesc că cineva ar putea supravieţui atât de aproape de locul exploziei, însă adevărul nu-l ştiu. Totuşi, cealaltă parte este adevărată. *Sensei* s-a dus cu adevărat la Zhuji ca să studieze. De aceea a lipsit atâţia ani, iar mama ta şi cu mine aveam vreo douăzeci de ani când s-a întors. În tot acest răstimp s-au petrecut cu el multe lucruri.

Ce voise Haha-*san* să spună cu asta? Ce se întâmplase de fapt cu *sensei* acolo, la Zhuji? Ar fi fost de neconceput să-i pună astfel de întrebări direct lui *sensei*, care ţinea mult ca viaţa lui să rămână învăluită în taină, aşa că a încercat în fel şi chip s-o facă pe Haha-*san* să-i spună mai mult, dar de fiecare dată ea reuşea să nu-i dea un răspuns direct.

Atunci a înţeles Senjin că trebuia să întrebe pe cât mai mulţi dacă voia să afle răspunsuri la întrebările care-i îmboldeau întruna mintea. Haha-*san* îi putea răspunde la unele, *sensei* la altele. Dar începea să-i fie din ce în ce mai limpede că nici unul din ei nu putea sau nu voia să-i dea răspunsuri tocmai la acele întrebări care pentru el erau de o importanţă crucială. Doar lui Shisei i-a spus despre ce plănuia în taină: să facă şi el un drum la Zhuji. Desigur că ea a plâns. Fuseseră întotdeauna împreună, iar gândul despărţirii o îngrozea.

— Eşti slabă! a ţipat Senjin la ea. Ce ţi-a spus *sensei* despre o astfel de slăbiciune?

— Nu-mi amintesc, a răspuns Shisei printre lacrimi.

Ceea ce l-a determinat pe Senjin s-o lovească. N-a vrut, sau cel puţin n-a avut de gând s-o facă, ceea ce pentru el era acelaşi lucru, şi era pentru prima dată când o lovea, dar cu siguranţă nu şi ultima. Abia mai târziu, departe de ea, dincolo de marea Chinei de sud, a auzit el în răspunsul ei ecoul stării de confuzie în care se aflase Haha-*san*. Nu putea s-o pedepsească pe Haha-*san*, sau cel puţin nu încă, aşa că trebuia s-o pedepsească pe Shisei.

Shisei, sora lui geamănă; cealaltă jumătate a lui. Ea.

Senjin era bântuit de *ea*: o anumită feminitate difuză îi domina şi îi chinuia visele, cu atât mai cumplit cu cât în stare de trezie îşi impunea să nu se gândească la aşa ceva. La început a fost convins că această feminitate era esenţa slăbiciunii mamei pe care o ura atât de mult, o slăbiciune pe care o absorbise prin cordonul ombilical o dată cu seva vieţii. Totuşi, s-a gândit că poate această feminitate conţinea ceva specific pentru amândouă.

Nu avea nici o legătură cu Shisei Şi totul era în legătură cu Shisei.

În pântecul mamei lor, Shisei absorbise tot ce avusese el. Şi asemeni unui partizan care caută înnebunit pe cel care a trădat, Senjin a început s-o suspecteze pe Shisei că ar fi moştenit slăbiciunea fatală a mamei lor. Asta pentru că nu suporta să se suspecteze pe el însuşi de un asemenea păcat, amintindu-şi ce-i spusese Haha-*san* despre *sensei*: *„Dacă ar fi murit, asta ar fi fost pentru el o mângâiere, fiindcă ar fi însemnat că darul lui era prea slab, iar el n-ar fi putut încheia niciodată gândul că era inferior celor din tagma lui."* Senjin ştia prea bine că ea ar fi putut în acel context să se refere la el.

Era atât de preocupat să descopere orice semn de slăbiciune încât absorbise predilecţia mamei lui pentru slăbiciuni, la fel cum făcuseră doctorii cu Haha-*san* în căutarea infectării radioactive. Fiind ocupat cu aşa ceva, atenţia lui fusese aţintită în altă direcţie când încorporase în interiorul lui universul moral al Omului Fluviu. De fapt nici nu-şi dăduse seama că a făcut-o; nici un copil n-ar fi reuşit să ştie. Dar s-a întâmplat exact la fel, pentru că în final Senjin, curios şi dornic de a primi ca orice copil, a luat ce-i trebuia şi de unde a găsit, fără să se gândească la consecinţe.

Poate că toate astea erau o consecinţă a faptului că Senjin n-avea tată. E adevărat că şi Senjin şi Shisei semănau cu tatăl lor. Mama lor fusese o femeie cu o înfăţişare plăcută, dar nimic mai mult. Pe de altă parte, tatăl lor fusese un bărbat de o frumuseţe aproape nepământeană.

Lui Senjin nu-i mai rămăsese de la tatăl lui decât o fotografie acum cu marginile roase şi fărâmiţate, cu o cută drept în centrul imaginii şi cu colţul din stânga jos rupt. Totuşi fotografia era obiectul lui cel mai de preţ. Reprezenta un bărbat zvelt, atrăgător, îmbrăcat într-o uniformă impecabilă, a cărei tunică era atât de încărcată de decoraţii încât micul Senjin crezuse că era lucrată în întregime din metal.

Ce se întâmplase cu tatăl gemenilor? Nimeni nu ştia. Fusese militar de carieră şi supravieţuise nenumăratelor bătălii ale „războiului" din Pacific, după cum numeau japonezii al doilea război mondial. Vitejia şi spiritul lui de conducător fuseseră mai presus de orice îndoială. A devenit deodată de negăsit pentru tribunalul american constituit imediat după încheierea conflictului armat pentru judecarea criminalilor de

război, deci, mai mult ca sigur că avea prieteni suspuşi.

A început să zboare pe avioane, modele experimentale cu reacţie ale firmelor Mitsubishi şi Kodai, atrăgându-şi reputaţia unui om cu sânge rece, temerar şi plin de nerv. Faima aceasta de pilot de încercare aproape că a eclipsat faptele lui de glorie din timpul războiului. A zburat până la marginea atmosferei terestre, apropiindu-se de soare mai mult decât oricine altcineva în afară de Chuck Yeager. Apoi pe scena lumii au ţâşnit astronauţii americani şi totul s-a transformat în praf şi pulbere pentru el. Aviaţia devenise acum ceva banal.

Într-o zi, pur şi simplu a dispărut. Poate că, deşi atât de temerar în luptă, n-a putut suporta să fie eclipsat în timp de pace. Îşi trăise viaţa pe muchie de cuţit, purtând în fiecare clipă deasupra sa ameninţarea morţii, fără să se plângă vreodată, ba părând chiar mulţumit cu o astfel de viaţă. Poate că şi el la rândul lui îşi îndeplinise menirea, aceea de a lăsa însărcinată o femeie care să-i aducă pe lume urmaşii, după care considerase că nu mai era nevoie de el. Neamul său avea să dăinuiască.

Nimic mai neadevărat. Senjin şi Shisei aveau nevoie de el.

— Cascada, îl îndemnă Senjin pe Omul Fluviu.

— Da, spuse Shisei. Ce s-a întâmplat după cascadă?

Cascada. Pentru Omul Fluviu cascada însemna apocalipsul, amurgul zeilor, era în acelaşi timp şi sfârşitul şi începutul. La fel ca un punct de răscruce în timp, toate cărările duceau la cascadă şi toate plecau de la cascadă.

Mulţi ani gemenii au visat cascada ca şi când ea ar fi fost vie, o prezenţă suspendată în crepusculul camerei lor.

— Ucigaşul So-Peng era gata să se înece şi să piară şi el în apele învolburate de la piciorul cascadei, dar l-a tras afară *Samseng*-ul Tik Po Tak, şeful tong-ului, spuse Omul Fluviu. Trupul lui Zhao-Hsia, împins în adânc de forţa voinţei lui So-Peng, n-a mai ieşit niciodată din ape, iar So-Peng i-a spus lui Tak: „*Tanjiani pe care l-am căutat amândoi e mort.*" Apoi cei doi ucigaşi s-au întors la Singapore, bucuroşi de fapta lor. Dar în săptămânile cât fuseseră plecaţi, acasă se schimbaseră toate. În lipsa lui Tik Po Tak un *samseng* rival dăduse o lovitură sângeroasă în Tărâmul Nopţii, în acea parte a Singaporelui unde îşi avea Tak sălaşul. Iar mama lui So-Peng dispăruse fără urmă. Îngrozită de ce făcuse, aruncând pe frate împotriva fratelui, se pare că fugise în pădurile dense de tek şi santal, departe, spre nord.

Acesta era sfârşitul poveştii, adică atât ştia Omul Fluviu. Gemenii însă, pur şi simplu vrăjiţi, încercau în fel şi chip să-l facă pe *sensei* să continue povestea. Şi deşi el le spunea întruna că povestea lui nu avea sfârşit, ei nu s-au mulţumit niciodată cu un răspuns atât de nebulos.

Iar în ceea ce-l privea pe Senjin, el vedea aici încă un motiv pentru care trebuia să plece spre Zhuji, fiind de acum convins că acolo, în China, i se va dezvălui deznodământul.

Shisei avea alte dorințe. Când visa cascada, o vedea nu ca pe un noian de ape învârtejite de valuri clocotind înspumate, ci ca pe o pădure de fețe luminoase. Fețele acelea, toate tinere și pline de frumusețe, erau întoarse spre ea și o priveau, dar nu iscodind-o, ci cu acel aer de adorație rezervat celebrităților sau stelelor de cinema. Totuși, ea nu era nici una, nici alta. Dar știa limpede – tot în vis, firește – că avea nevoie de această adorație a pădurii de fețe luminoase, așa cum floarea are nevoie de lumina soarelui și de apă ca să trăiască. Fără această adorație, pentru ea nu exista decât o nesfârșită beznă încărcată de spaime.

Dar ceea ce simțea Shisei nu era singurătate, așa cum poate ar fi fost de presupus – în definitiv ea îl avea pe Senjin, totdeauna și de-a pururea o parte a spiritului ei – ci teamă că nu va avea niciodată parte de destulă iubire.

Senjin o iubea; dar se mai afla și altcineva care să o iubească? Haha-*san* o dădăcise, o încălzise și o hrănise la pieptul ei, îngrijindu-se plină de devotament de nevoile ei elementare. Dar asta era numai datorie; putea fi în același timp și dragoste?

Shisei se gândea vag că viața lui Haha-*san* nu era de fapt o lungă, foarte lungă agonie și că tocmai asta îi determina și acțiunile, dar și ceva mult mai important, care se afla dincolo de toate faptele ei de zi cu zi. Agonia lui Haha-*san* era ca un lucru însuflețit, ca un animal de casă dizgrațios sau ca pecetea unei desfigurări monstruoase, pe care Haha-*san* o purta în spate ca pe o cocoașă, peste tot pe unde se ducea. Era ca și când această agonie interioară ar fi fost propriul ei frate geamăn, entitatea de care era legată în cel mai intim mod și care crease în interiorul ei un fel de monstru prizonier, un subiect care răspundea automat la ieșirile ei irațională de violență emoțională.

Violența aceasta, proiecție a voinței lui Haha-*san*, lua forme nenumărate. Pentru Shisei începea de obicei cu o mâncărime intensă în interiorul craniului, ca și când ar fi început să-i mișune acolo un întreg cuib de păienjeni. Apoi o orbeau fulgere de lumină, astfel că la început, până să învețe să anticipeze aceste porniri, cădea în genunchi, iar dacă starea asta o surprindea în toiul jocului, se împiedica de ceva și cădea pe jos.

Dar aceste manifestări preliminare erau neînsemnate pe lângă ceea ce urma să vină: o zămislire din nou a ororilor văzute de Haha-*san* imediat după explozia de la Nagasaki, cu duhoarea de carne arsă, cu imaginile cadavrelor umflate și carbonizate, cu țipetele răniților, cu gustul înecăcios de cenușă de oase umane amestecate cu gunoaie, toate acestea filtrate de psihicul tulburat al lui Haha-*san*, amplificate în dimensiune, denaturate, întrețesute cu propriile ei spaime, chinuri și furii.

Aceste deversări haotice de violență psihică îl făceau pe Senjin să alerge afară, furios că mediul lui înconjurător a fost invadat. Aici își afla originea femeia-demon a lui, blândă și seducătoare pe afară, arzând de o

destructivă forță malefică în interior. Pe ploaie și pe zăpadă, Senjin o blestema mereu pe Haha-*san*, jurând ca într-o zi să se răzbune groaznic. Dar Shisei, paralizată parcă de asemenea izbucniri, nici nu se putea urni din casă. Își pierdea controlul, propria ei esență se contracta într-o sferă puternic comprimată, ca și cum voința ei de a rezista era subminată de nevoia ei acută de a se supune în fața a ceea ce credea ea că erau punctele definitorii ale vieții ei împreună cu Haha-*san* și cu *sensei*. Se făcea mică de tot în camera ei și tremura de frică pe măsură ce fiecare din atacurile astea părea că pornește inexorabil în căutarea ei. Strângea tare din ochi și se ruga fierbinte ca totul să se termine mai repede. Trebuia să îndure chinurile acestea îngrozitoare până când furtuna începea să se domolească și casa se întorcea la starea ei de normalitate, deși întotdeauna auzea vasele din bucătărie continuând să vibreze pe rafturi. Și mult timp după asta nimeni nu îndrăznea să se apropie de Haha-*san*, nici măcar *sensei*.

Treptat, Shisei s-a convins că aceste izbucniri, pustiitoare prin forța și imprevizibilitatea lor, erau rezultatul vreunui eșec sau păcat al ei că erau de fapt o dovadă de netăgăduit că într-un anumit fel, ea era nedemnă de a fi iubită. Dacă n-ar fi fost așa, își spunea ea, asemenea lucruri nu s-ar fi întâmplat și nu ar fi avut-o mereu drept țintă tocmai pe ea.

Când Senjin era bolnav sau foarte obosit și Haha-*san* îl trăgea la pieptul ei moale, el se simțea incapabil să mai respire, sufocându-se cu un mârâit fericit în căldura ei nesfârșită, în mirosul ei de lapte și zahăr. În schimb Shisei, în brațele lui Haha-*san*, se desfăta în apropierea acelei inimi cu bătăi rare care o adormeau în câteva minute, indiferent cât de agitată ar fi fost. Această pasivitate inevitabilă o făcea pe Haha-*san* s-o îndrăgească și mai mult, și, prin contrast, în ciuda propriei ei perseverențe în fața suferinței, să se simtă foarte neliniștită de forfota agresivă a lui Senjin la pieptul ei. Datoria ei era să-i liniștească pe cei doi copii, iar când nu era în stare s-o facă, neliniștea ei începea din nou să șuiere prin casă ca o furtună.

În mijlocul acestor furtuni se născuse concepția despre viață a lui Shisei: lupta înverșunată pentru a dobândi *seshinshugi*, triumful puterii psihicului asupra trupului. Se simțea copleșită de teama că nu va avea niciodată parte de destulă iubire pentru a putea supraviețui și faptul că era femeie, deci inferioară oricărui bărbat. Bărbat era fratele ei geamăn, Senjin, împotriva căruia era mereu și constant asmuțită în timpul lecțiilor Omului Fluviu.

Noaptea, arătând cu degetul deasupra capului, *sensei* spunea:

— Priviți acolo.

Ascultători, gemenii își întindeau gâturile încordându-se să privească cerul plin de stele.

— Acum voi vă uitați înainte în timp, spunea *sensei*, și totuși, ce

vedeți voi se află în trecut. Acea lumină, ca toate luminițele care vin de la stele, e veche de milioane de ani. Atât de mult i-a trebuit luminii ca să ajungă la noi pe planetă. Vă uitați spre înafară ca să vedeți înăuntru. Asta e esența lui *Kshira*, limbajul întregului sunet-lumină. E opusul eternității, fiindcă *Kshira* nu-și găsește niciodată odihna. Primiți în inimă cuvântul stelelor; el este esența a tot ce am să vă învăț eu. Stelele se află neînchipuit de departe, în timp și în spațiu. Într-un fel, timpul și spațiul înseamnă același lucru. Trecutul, și al vostru și al meu, se află într-un alt loc și în alt timp. La fel e și cu zilele. Omul are denumiri diferite pentru zile, dar *Kshira* ne spune că nu există decât o singură zi și ziua aceea se întoarce și se tot întoarce mereu și poate fi stăpânită de cel puternic. Există o membrană în punctul *kokoro*, inima lucrurilor. Nu e un o inimă care să bată dum-dum, dum-dum, cum bat inimile voastre sau a mea. E o putere care poate fi stăpânită prin mânuirea puterilor din interiorul nostru, prin ritual și meditație. *Acțiuni* rituale și *gândiri* meditative. Amândouă adună la un loc puterea, înmănunchind-o într-o rază concentrată care poate fi ațintită spre membrana *kokoro*, stăpânind-o.

Lumina licuricilor juca pe fața Omului Fluviu, făcând-o să pară că-și schimbă aspectul cu fiecare licăr.

— Ca exemplu... intonă el închizând ochii și imprimându-și pe față o expresie de totală relaxare și liniște. Ca exemplu...

Gemenii, cu extraordinarul lor dar, reușeau să simtă emanațiile, așa cum So-Peng simțise și el forța mamei lui. Cercuri concentrice de lumină care erau totuși lipsite de luminozitate. Atmosfera deveni densă, apoasă. Stelele încă mai sclipeau, dar acum, gemenilor care priveau avizi li se păru că lumina venită de la ele se prefăcuse, dintr-o adevărată ploaie torențială argintie, într-o burniță opacă și murdară.

Apoi, pe neașteptate, stelele se stinseră și se iscă un vânt umed și rece și începu să plouă subțire. După o clipă ploaia încetă, așa cum pornise, și focul din vatră sfârâi și trosni.

Omul Fluviu deschise ochii.

— Vedeți ce poate face *Kshira*, spuse el șoptit.

— Ai făcut un nor, spuse Senjin.

— Acum noaptea e din nou senină, zise Shisei.

Omul Fluviu zâmbi.

— Nu eu am făcut norul. Așa ceva e mai presus de puterea ființei omenești. Dar *Kshira* ne spune că există nori întotdeauna și oriunde, chiar și atunci când nu-i putem vedea cu ochii. Norii sunt parte componentă a firii, iar firea e în întregime un flux. Întotdeauna și în orice loc. Norii se formează sau se risipesc mereu, dar rămân întotdeauna acolo. Și la fel se întâmplă cu toate elementele naturii. Nu-i nevoie decât să aduni energia necesară, să o concentrezi asupra membranei *kokoro* și să provoci o acțiune pentru a declanșa o reacțiune.

Omul Fluviu se ridică în picioare.

— Dar eu n-am folosit decât gândul pentru a genera energia, doar o singură cale şi v-am spus doar că există două.

Dispăru în beznă pentru a reveni după câteva clipe cu o hermelină.[1]

Gemenii mai văzuseră hermeline de multe ori, în special vara, recunoscându-le imediat după blănița cafenie când se ascundeau speriate prin tufişuri. Acum, iarna, hermelina era acoperită cu o blăniță lungă şi mătăsoasă, cu străluciri care încântau privirea. Se zvârcolea în braţele lui *sensei*, speriată de moarte, şi se zbătu până când acesta, cu o strângere bruscă a degetelor, îi rupse gâtul. Apoi *sensei* scoase la iveală un cuţit mic şi se apucă s-o jupoaie, făcând-o cu o îndemânare de vânător, cu tăieturi lungi, parcă urmând liniile nevăzute ale unui desen trasat în prealabil, atât de stilizate încât până şi copiii se gândiră că *sensei* executa de fapt un ritual.

Pielea hermelinei se desprinse de carne în fâşii subţiri, pe care *sensei* le aşeză cu nesfârşită grijă, ca pe nişte petale ale unei flori însângerate. Senjin şi Shisei băgară de seamă că ţinea ochii aproape închişi, nu se mai vedeau din ei decât două linii subţiri ca nişte lame de cuţit, iar ei ştiau că asta însemna că *sensei* începuse din nou meditaţia. Focalizarea energiei. Acum cele două căi, acţiunea rituală şi gândirea meditativă, porneau să se împletească, iar gemenii începură să tremure simţind primele pale de vânt ale furtunii care venea să se abată peste vârfurile copacilor. Frunzele fremătară în aerul nopţii şi broaştele încetară să mai orăcăie, vârându-se speriate în ascunzişurile lor. Parcă pieriseră dintr-o dată şi gâzele nopţii, licuricii, greierii sau musculiţele care până atunci fuseseră pline de viaţă. Noaptea devenise dintr-o dată mai neagră, de parcă cineva nevăzut ar fi aruncat o pătură peste pajiştea cerului, împiedicând lumina stelelor să mai străbată până pe pământ. Vuietul fluviului din apropiere se amestecă învălmăşit cu vuietul vântului încărcat de umezeală şi întreaga lume păru că devenise deodată un flux.

În clipa următoare, deasupra capetelor lor bubui năprasnic un tunet cumplit, care păru cu vrea să scufunde întreaga lume. Nu văzură nici un fulger, dar tunetul continuă, scurt şi tăios, neînchipuit de pătrunzător. Suna atât de aproape de ei încât li se părea aproape palpabil.

Gemenii deveniră conştienţi de existenţa unei materii noi şi ciudate, un fel de ţesătură, poate însăşi membrana *kokoro* pe care le-o descrisese Omul Fluviu, o membrană ale cărei vibraţii tainice, ca bătăile unei tobe, inundaseră toată valea fluviului.

Numai când ploaia torenţială începu să răpăie turbată, părând că

---

[1] **Hermelină** (*Mustela erminea*) – mic mamifer din familia *Mustelidae*, cu blăniţa cafenie vara şi albă iarna (cu excepţia vârfului cozii, care rămâne negru), foarte căutată şi foarte scumpă. [n. ed.]

vrea să distrugă tot ce întâlneşte în cale, Omul Fluviu deschise ochii şi le zâmbi.

— Puterea asta o aveţi şi voi, spuse el. Este puterea lui *Kshira*, Calea celor Două Căi.

Timpul trecea, iar Senjin visa din ce în ce mai pătimaş la Zhuji. Curând Haha-*san* începu să-i pregătească. Începu să-i înveţe limba aceea ciudată pe care o folosise de câte ori le îngânase cântece de leagăn când erau mici. Le destăinui acum că era limba oamenilor care se numeau *tanjiani*.

Senjin începea acum să înţeleagă scopul muncii lui grele, dar fascinante. Voia cu orice preţ să afle deznodământul poveştii celor doi fraţi, So-Peng şi Zhao-Hsia. Asta devenise pentru el o obsesie chinuitoare.

Învăţătura pe care o avuseseră de primit din partea Omului Fluviu o primiseră. Copii precoce sub toate aspectele, se înfruptaseră hulpavi din tot ce era de ştiut, dar Senjin avea să înţeleagă în curând că ceva nu era totuşi în regulă.

Presupusese automat că el era mai bun în orice privinţă decât orice alt băiat de vârsta lui. Însă înţelesese că nu era aşa şi simţea cum asta îl distrugea. Nu putea înţelege cum de putea fi atât de stăpân pe anumite lucruri şi totuşi atât de ignorant şi de stupid în alte privinţe. Apoi îi căzu în mână un volum de Joseph Joubert[1] şi găsi acolo calea potrivită pentru el, separatistul, deosebitul, unicul. Înţelese ce trebuia să facă pentru a trăi confortabil în societate, umăr la umăr cu oamenii obişnuiţi. *„Minţile cele mai luminate sunt acelea care-şi ascund valoarea, însuşindu-şi astfel masca mediocrităţii"*, scria Joubert. Din clipa în care a înţeles sensul acestei fraze atât de neobişnuite, Senjin a hotărât că îşi va trăi viaţa după acest principiu.

Încetă să mai concureze în orice, dedicându-se mai mult analizei şi permiţându-şi uneori chiar să piardă, pentru a nu atrage prea mult atenţia asupra lui. Descoperi spre surprinderea lui că nu avea deloc dorinţa de a deveni în vreun fel căpetenie peste semenii lui, pur şi simplu pentru că aceştia nu-l interesau deloc. Mai degrabă se ocupa cu practicarea artelor marţiale, cu cititul, discuta pe teme filozofice cu *sensei* sau dezbătea idei despre moralitate cu Shisei.

Discutau de obicei noaptea târziu, când erau în pat şi când ori se strecura el în patul ei ori venea ea în al lui. Aşa era cel mai bine ca să poată sta la taifas cât voiau fără s-o deranjeze pe Haha-*san*, care le putea percepe emanaţiile psihice chiar şi în somn.

Cu timpul, gemenii ajunseră să înţeleagă căldura pe care şi-o împărtăşeau. Senjin descoperi că-i plăcea să se lipească de sora lui desfătându-se cu atingerea acelor locuri în care femeile, chiar şi una

[1] **Joseph Joubert** (1754-1824) – moralist francez, autor al unei cărţi intitulate *Cugetări, eseuri, maxime*, care s-a bucurat un timp de mare faimă. [n. ed.]

numai vână cum era sora lui, erau catifelate şi elastice.

Cât despre Shisei, ei îi plăcea să simtă apăsarea muşchilor lui tari. Nu exista nici o bucăţică prost configurată în tot trupul lui, iar ea visa de multe ori cum el o proteja cu trupul lui de pericole nedefinite. Şi de multe ori când adormeau în acest fel, visau amândoi acelaşi vis.

Dar căldura nu era numai fizică. Shisei se simţea cuprinsă înăuntrul ei de o stare stranie, ca şi când cineva i-ar fi masat şira spinării şi bulbul rahidian. Mult mai târziu avea să descopere, uluită, aceeaşi senzaţie stranie şi minunată inundând-o în clipele de extaz sexual.

În zona aceea caldă şi de formă nedefinită pe care o construiau cu energiile lor, gemenii vorbeau până noaptea târziu despre natura binelui şi a răului. Şi firile lor făceau ca la discuţie să participe doar spiritele lor. Şi-au creat propriile lor culori, generând lumină fără iluminare, căldura degajată de combinarea celor două motoare psihice ale lor.

Erau nişte zei care nu ştiau că sunt zei. Încă nu fuseseră atinşi de nimic hotărâtor, nici bun şi nici rău, aşa că se puteau privi unul pe altul cu o rară formă de obiectivitate, dar aceste două concepte importante stăteau la pândă după fiecare colţ şi după uşa care li se deschidea încet spre maturitate.

Senjin era de părere că binele şi răul erau nişte noţiuni schimbătoare, definite în chip diferit de la individ la individ; pretindea că erau inevitabile pentru natura umană, pentru care constituiau un mijloc de penitenţă.

Pe de altă parte, Shisei credea că binele şi răul au fost şi vor fi de-a pururea principii neschimbătoare. Îi spunea fratelui ei pe un ton plin de pasiune că tocmai asta conferea omenirii caracterul ei muritor, ceea ce o deosebea de zei sau de Buddha, care puteau într-adevăr să perceapă binele şi răul ca pe nişte arcuri de lumină ce se curbau după voia lor.

— Suntem umiliţi de zei, de natură, chiar şi de animale, care sunt mai aproape de spirite şi de energia care guvernează universul decât vom putea fi noi vreodată, spuse Shisei.

— Dar nu asta ne-a învăţat *sensei*, că *Kshira* reprezintă totul? întrebă Senjin. Adică să învăţăm să manevrăm energia membranei *kokoro*?

—Tu vezi totul prin prisma posibilităţilor de a manevra. *Sensei* ne învaţă să înţelegem lumea noastră pe măsură ce ajungem să ne înţelegem pe noi înşine.

— Tot nu înţelegi, spuse Senjin. Toată înţelegerea asta nu e decât o iluzie, iar înţelegerea de sine e cea mai mare iluzie dintre toate. Şi ştii de ce? Pentru că noi nu vrem să ştim nimic despre viermii nevăzători care se zvârcolesc în bezna din inima spiritelor noastre.

— Nici nu-ţi dai seama ce mult greşeşti. *Spiritele frumoase sunt universale, deschise şi pregătite pentru orice*, spuse Shisei parafra-

zându-l pe Michel de Montaigne.[1]

Senjin izbucni în râs.

— Concluzie total eronată, spuse el. Noi nu trăim într-o lume frumoasă.

— Oare de ce vezi tu totul pe dos? întrebă ea.

La această întrebare Senjin nu mai avu răspuns. În schimb, se întinse şi o atinse pe Shisei.

După un timp fata oftă.

— E-atât de bine...

Iar Senjin trasă cu unghia o linie pe spatele ei, apăsând până îi dădu sângele.

— Şi asta? zise el. Asta cum e?

Doi ani mai târziu, pe când avea şaptesprezece ani, Senjin a dispărut. Desigur că Shisei ştia unde plecase: la Zhuji. Dar n-a spus nimănui, nici măcar lui Haha-*san*, care înnebunise de îngrijorare. Dacă ar fi aflat, Haha-*san* l-ar fi trimis pe Omul Fluviu să-l aducă înapoi.

Shisei simţea absenţa fratelui ei ca pe un tăiş de cuţit. Patul ei era rece şi însingurat, lipsit de inelele tari, metalice, ale aurei lui care o înconjura de obicei. Ciudat era totuşi că se simţea mai puţin inocentă o dată cu plecarea lui, ca şi când singurătatea reprezenta o punte pe care trebuia ea s-o parcurgă trecând de la naivitatea tinereţii la deziluzia maturităţii.

În viaţa gemenilor n-a existat niciodată perioada adolescenţei. Antrenamentul lor riguros de optsprezece ore pe zi, şapte zile pe săptămână, a forţat o anumită dezvoltare hormonală, izolându-i în acelaşi timp de tiparele normale de creştere ale contemporanilor lor. Lumea lor fusese o lume aparte, un tip straniu de paradis unde munca era fără sfârşit şi plină de ardoare. Şi totuşi, în alte privinţe, fuseseră răsfăţaţi ca nişte succesori ai Împăratului.

Shisei resimţea neaşteptat de acut abandonarea ei de către Senjin, aşa cum pe Senjin îl rodea adânc faptul că fusese părăsit de mama lui. Lipsa mamei nu o făcea pe Shisei să se simtă părăsită. Ea nu se gândise niciodată cu adevărat la părinţii ei, sau când totuşi mintea i se oprise şi la subiectul acesta, se gândise la ei ca la o pereche dintr-un film oarecare. În definitiv ea o avea pe Haha-*san*, care era Mama şi pe Omul Fluviu care era Tata.

Totuşi, plecarea lui Senjin a sfărâmat lumea de vise în care trăia Shisei, făcând-o totodată să înţeleagă cât mult începuse să se asemene cu Haha-*san*, închisă într-un mediu ermetic, hrănindu-se numai cu ceea ce se găsea în spiritul ei. Iar asta o tulbura adânc. Căutând *seishinshugi*,

[1] **Michel Eyquem de Montaigne** (1533-1592) – strălucit scriitor şi filozof francez aparţinând perioadei târzii a umanismului, autor al unor *Eseuri* publicate între 1580 şi 1595, în care consacră eseul în forma cunoscută şi practicată până astăzi. [n. ed.]

triumful spiritului în fața fizicului, și-a dat seama că o făcea tocmai din cauza propriei ei slăbiciuni, de care era dureros de conștientă. Oh, da, avea *Kshira*, cu ajutorul căreia putea face multe lucruri, dar *Kshira* nu-i putea dărui forța brută. Căci știa că a fost și avea să fie mereu dependentă de alții. Știa că avea nevoie să găsească *seishinshugi* și în același timp să elimine riscul de a fi dominată.

În liniștea nopții, singură în pat, îmbrățișând o pernă, se gândea la Senjin, fratele ei, geamănul ei, înțelegând abia acum cât de mult depindea de el și cât de mult își dorea să fie dominată de el. Și în colțul ochiului îi tremura o lacrimă singuratică.

Dacă n-ar fi fost descrierea atât de amănunțită și de precisă făcută de Omul Fluviu, fără îndoială că Senjin ar fi nimerit oriunde pe lumea asta, numai la Zhuji nu. Singurul Zhuji de care știau oamenii era un oraș cu multe manufacturi de mătase și cu spuză de cooperative unde se ambala ceaiul verde marca *Fântâna Dragonului*. Iar Senjin era sigur că acel Zhuji pe care-l căuta el era un sătuc de munte aflat undeva în nord-vest.

În cele din urmă, după un drum lung și greu, ferindu-se să întrebe pe cineva, ca să nu se dea de gol și să fie denunțat de locuitorii terorizați serviciilor secrete comuniste, strecurându-se ca o umbră, pășind neobosit pe drumuri prăfuite, găsi sălașul seminției *tanjiani* în miazănoapte, în provincia Henan, în munții Taihang Shan, la șaptezeci de kilometri vest de An*Yang*, leagănul civilizației chineze. Un loc unde până și munții pestriți păreau cocârjați și roși de bătrânețe. Zhuji, cioplit în inima muntelui, era plin de temple ce semănau toate între ele, risipite pe coastele munților ca niște cristale de sare vărsate dintr-o solniță.

Dar nu numai descrierea făcută de Omul Fluviu l-a călăuzit pe Senjin spre țelul lui, ci mai ales Kshira. Putea să *vadă* Zhuji în trecutul lui, privind îndărăt peste spații și vremuri care nu mai erau. Și când ajunse la acest Zhuji ascuns în inima munților pestriți din Taihang, nu găsi acolo nici proletarele salopete maoiste, nici greoaia și sufocanta birocrație comunistă, nici sloganuri roșii, nici afișe, nici fățărnicie, adică nimic din apanajul ineficientelor autorități numite de guvernul de la Pekin.

Dimpotrivă, Zhuji părea împietrit în timp. Acea Chină tristă din vremuri străvechi, bântuită de sărăcie, sau China modernă, dar cenușie și la fel de înfometată, amândouă ignorau existența micii așezări Zhuji, care își ducea netulburată mai departe traiul ei de secole. O comunitate religioasă pentru care timpul se oprise în loc și pe care spațiul o ocrotea, nedeschizându-se în fața celor nechemați. Ultimele două veacuri n-o atinseseră câtuși de puțin cu mâinile lor mânjite de cărbune și motorină.

Apropierea lui Senjin de tărâmul *tanjiani* a fost semnalată de inelele magice ale aurei lui. Întregul Zhuji aflase de sosirea lui încă de

când pașii lui de oțel străbăteau fără să oboscească potecile abrupte și pline de colți de stâncă ale munților Taihang Shan. Bătrânii *tanjiani* îl așteptau deja pregătiți în piața din mijlocul micii așezări când Senjin intră venind dinspre răsărit. Îl întâmpinară salutându-l în limba pe care o învățase de la Haha-*san* și îl îmbrățișară urându-i bun venit ca unui fiu de mult rătăcit, care se întoarce acum la sălașul strămoșilor săi.

Bătrânii știau de ce venise și hotărâseră. În dimineața următoare, la sclipirea primelor semne ale soarelui ce rumenesc cerul spre răsărit, Senjin avea să-și înceapă aspra călire a trupului și mai ales a spiritului după sacra învățătură *Tau-Tau*.

Bătrânul *tanjiani* desemnat să supravegheze instruirea lui Senjin se numea Mubao. Era un bărbat înalt, mlădios ca o salcie, având imprimate pe chip trăsăturile dure ale ținuturilor vitrege din China de nord. Agerimea ochilor și mișcările săgetătoare ale capului îi amintea lui Senjin de un șoim.

Senjin fu condus în odaia bătrânului, o chilie minusculă cu pereți de piatră acoperiți cu funingine. Un foc ardea într-o vatră primitivă alcătuită din pietre, căci în această parte a anului era frig aici în Taihang Shan. Doar o fereastră mică fără geam, prin care Senjin putea vedea cerul înțesat de nori.

Mubao nu spuse nimic. Și nici nu ridică privirea. Stătea la masa lui din bambus, cu privirea cufundată în hârtiile din fața lui, de parcă nu se mai afla nimeni în încăpere cu el.

După un timp, neliniștit, Senjin se foi puțin. Într-o clipă Mubao fu în picioare, mișcându-se înainte ca Senjin să-și dea seama ce se întâmplă. Instinctul îi porunci să-și folosească darul natural și își trimise aura metalică, întunecată, în întâmpinarea bătrânului.

Dar, spre stupoarea lui, descoperi că se găsea prizonier, înconjurat de un zid impenetrabil, nedefinit și nemișcat, ca eternitatea sau moartea. În acel moment de imobilitate Mubao ajunse la el și, prinzându-l cu o mână puternică de gât, îl trase în celălalt colț și îl împinse cu capul spre foc.

Flăcările dansau în fața ochilor lui Senjin și căldura uscată și fumul usturător amenințau să-l sufoce. Simți cum fața i se încinge de dogoare și imediat îi veni în nări miros de ceva ars, dar abia după câteva secunde își dădu seama că de fapt era vorba de sprâncenele lui care se pârleau.

În cele din urmă Mubao îi trase înapoi capul de deasupra focului, dar nu-și slăbi strânsoarea paralizantă.

— Ai venit aici arogant și ignorant, tună mânios Mubao, gata să-ți folosești darul fără a ține seama de nimic. Ești egoist, înfumurat și prea sigur pe tine, fără să ai nici un motiv. Ai ceva de zis în apărarea ta?

În clipa în care Mubao îi dădu drumul, Senjin avu tendința să-și

iasă din fire. Mânia se revărsă în el ca o substanță fierbinte și lăptoasă, dulce și vâscoasă ca mierea. Pentru o clipă se gândi să încerce terenul trimițându-și spre bătrân inelele aurei și folosind învățătura primită de la Omul Fluviu ca să pedepsească umilința la care fusese supus.

Apoi, ca un animal ivit din adâncurile unei păduri nevăzute, instinctul de supraviețuire țâșni cu violență și Senjin se simți copleșit de adevărul că dacă și-ar fi folosit astfel darul, s-ar fi lovit cu siguranță de același zid tulbure și neîndurător, care l-ar fi izbit imediat, dezmembrându-l și nimicindu-l.

În clipa următoare totul se schimbă. Orice gând de agresiune se risipi. Senjin își feri privirile și lăsă fruntea în jos.

— Nu am cum să mă apăr în fața adevărului, șopti el răgușit.

Fusese copleșit, dar nu de umilință ci de lăcomie. Voia pentru el puterea uriașă pe care iată că o stăpânea Mubao și se jură în sinea lui că i-o va lua, oricâte sacrificii va trebui să facă.

— În cazul ăsta, intonă Mubao privindu-l cu ochii mijiți, iată-ți pedeapsa: te vei rade în cap și vei rămâne așa ras pentru a-ți arăta în fața tuturor natura ta bicisnică, până când ți se va spune să-ți lași părul să crească. Vei munci și vei dormi în bucătărie și îi vei sluji pe ucenici. Te vei supune fără crâcnire poruncilor lor, indiferent cât de umilitoare ar fi ele, și te vei duce acolo unde ți se va spune să te duci.

— Dar cum rămâne cu instruirea mea în *Tau-Tau*? întrebă Senjin.

— A și început, zise Mubao.

„N-am să cedez în fața umilințelor", își spunea întruna Senjin, strângând înnebunit din dinți.

Și au fost multe lucruri care pe altul l-ar fi făcut să cedeze. Ucenicii îl urau, doar era japonez. Își băteau joc de el, sărmanii chinezi cu mințile năclăite și cu aurele lor slăbănoage. Senjin îi disprețuia, dar îndeplinea fără murmur nenumăratele corvoade la care îl supuneau, încântați că le fusese dat pe mână veneticul ăsta. L-au pus să care gunoaie putregăite și să împrăștie cu mâinile goale băligar peste plantele delicate din solarele bucătăricei. O dată chiar i-au poruncit să sape o nouă hazna și, când groapa a ajuns destul de adâncă și el trudea la fel de neobosit în adâncul ei, ucenicii s-au aliniat pe buza gropii și s-au ușurat toți în capul lui, făcând mare haz de istețimea lor. Gâsca merea în pat câte o baligă proaspătă de bivol și blidul lui era mai plin de gândaci și viermi decât cu mâncare; înghițea totul fără să clipească, făcându-se că le savurează gustul ca și când ar fi fost cine știe ce bucate alese.

Toate aceste umilințe aveau ca scop să facă din el un om mai bun, dar n-au făcut-o. Senjin parcă nici nu voia să știe de oglinda pe care i-o ținea Mubao în față. Parcă ar fi fost un vampir mitic, o plăsmuire pe care oglinda n-o putea prinde în apele ei ca să-i arate propria lui

înfățișare.

Și parcă n-ar fi avut nici umbră. Substanța vieții lui aici la Zhuji nu avea pentru el nici o însemnătate. Putea la fel de bine să se afle în temniță sau în paradis, îi era absolut indiferent. Importante erau pentru el numai întrebările lui interioare, ticăind ca niște bombe cu efect întârziat. Cât despre rest, Senjin era pur și simplu un automat, sau mai bine zis un actor admirabil format, al cărui suprem triumf îl constituie tocmai iluzia pe care și-o crea prin însăși arta lui și în care se simțea fericit să trăiască.

Iar asta îl păcăli până și pe Mubao, cu tot talentul și cu toată puterea lui. Ca toți ceilalți bătrâni *tanjiani*, Mubao era și el încredințat că umilința îi venea încet-încet de hac arogantului Senjin și că asprimea pildelor constituia o lecție importantă pe care el începuse s-o deprindă neașteptat de repede și de temeinic.

Greșeau cumplit și le-ar fi fost cu neputință să înțeleagă monbstruozitatea acestei greșeli. Poate că șederea lui Senjin aici însemna și pentru ei o lecție. O lecție necesară. Propria lor aroganță și încrederea orbească în metodele lor înnobilate de scurgerea veacurilor îi făceau să-l trateze pe Senjin ca pe un ucenic de rând, laolaltă cu ceilalți novici care se inițiau în tainele sacre *Tau-Tau*. Dar Senjin nu avea nimic comun cu novicii născuți în comunitatea lor. Bătrânii se obișnuiseră cu puterile lor, care îl uluiseră până și pe Mao, și le considerau infailibile. Securitatea chineză era neputincioasă în fața puterilor *tanjiani* și nu reușise niciodată să pătrundă pe tărâmul lor. Cum ar fi putut ghici că un simplu băiat putea să se sustragă efectelor unor metode care nu dăduseră niciodată greș? Luaseră la sân un pui de viperă și nu erau în stare să se observe pe ei înșiși.

Senjin dormea rareori mai mult de o oră-două pe noapte. Ziua era sclavul supus al ucenicilor de la bucătărie, care îl urau de moarte și se străduiau să-l convingă de asta. Noaptea se dedica lui Mubao sau oricărui alt *tanjiani* bătrân care îl prelua în diferitele faze de instruire.

Omul Fluviu îl învățase *Kshira*, una din formele lui *Tau-Tau*, dar aici *Kshira* era altceva decât ce știa el. Senjin înțelese repede că disciplina, în ciuda celor mai bune intenții, fusese alterată și denaturată în timp prin neclaritatea și ambiguitatea transmiterii orale și prin nevoile obiective ale culturii japoneze. Care erau întrebările la care nu putuseră răspunde nici Haha-*san*, nici Omul Fluviu, întrebări care îl mânaseră să caute Zhuji și pe *tanjiani*? Când sosise aici Senjin crezuse că le știe, dar înțelesese repede că avea nevoie să afle mult mai multe lucruri. De ce sunt turbat de furie? se tot întreba el cu mâinile pline de băligar. De ce sunt atât de nemulțumit? se întreba mereu cu gura plină de gândaci. De ce sunt mânios? se întreba ghemuit în noapte, înlănțuit strâns în inelele metalice ale aurei lui ca o pasăre cu aripile legate.

Nici Mubao, nici vreun alt bătrân nu i-au răspuns când i-a întrebat despre experiențele trăite aici de Omul Fluviu. Senjin încercase în

fel şi chip să-i facă să-i dezvăluie tainele acestea, însă fără succes. Până când i s-a oferit o ocazie cu totul neaşteptată.

Exista o interdicţie strictă ca băieţii să se întâlnească cu fetele în alte momente decât la masă, pe care de obicei o luau în comun. Totuşi, băieţii şi fetele reuşeau din când în când să se întâlnească pe furiş. Senjin nu reuşea deloc să priceapă dacă aceste întâlniri clandestine reuşeau să rămână neobservate de către bătrâni sau dacă aceştia le îngăduiau în mod deliberat să ascundă aceste întâlniri, pentru a se putea afla punctul până la care puteau merge cu fătărnicia. Nu cumva şi asta făcea parte din instruirea în spiritul *Tau-Tau*?

Se afla aici şi o fată care părea foarte dezorientată, lăsând impresia că nu înţelegea nimic din tainele *Tau-Tau* şi că nu reuşea să se poarte aşa cum cereau bătrânii. Firesc că, drept rezultat, era mereu bruftuluită şi ridiculizată aşa cum era şi Senjin.

Fata se numea Xu şi era nespus de frumoasă. Avea pielea de culoarea porţelanului şi chipul ei ca de păpuşă era de o desăvârşire aproape nepământeană. Lui Senjin i se păru de-a dreptul o ironie a destinului faptul că unei asemenea frumuseţi perfecte îi lipseau cu totul priceperea şi puterea de a pătrunde tainele învăţăturilor sacre. Senjin se simţea tulburat cumplit de apropierea ei, dar se mintea cu seninătate spunându-şi că el adora perfecţiunea, indiferent sub ce formă se prezenta. Se vedea adesea pe sine însuşi sub chipul unui sculptor, iar Xu era doar o mână de lut din care el urma să modeleze o capodoperă. Adevărul era că în această comunitate stranie Senjin nu putea suporta izolarea la care era supus. Şi totuşi nu putea admite nici măcar pentru el că această durere interioară îl împingea să caute pe cineva care să-i semene, cineva care să fie mereu admorestat şi batjocorit, cineva atât de izolat de cercul de iniţiaţi. Însă nevoia lui de companie l-a orbit în faţa slăbiciunilor ei, pe care, în alte circumstanţe, le-ar fi disprefuit. Nu observă decât degradarea morală la care era supusă Xu şi văzu pe figura ei suferindă reflectarea propriei lui suferinţe.

La început a observat şi el ca şi toţi ceilalţi umilinţele la care era ea supusă şi bucuria celorlalţi de a o înjosi. El nu participa niciodată la aşa ceva, însă în curând tratamentul aplicat fetei deveni atât de dureros încât îl obligă să intervină. Nu mai era vorba de o simplă nerespectare a unei legi a *tanjianilor*, care oricum nu însemna pentru el nimic, ci de încălcarea propriului lui cod interior, care începea să se manifeste din ce în ce mai ferm.

Senjin săpa de zor în adâncul gropii şi auzi gălăgie deasupra capului. Ridicând privirile, o văzu pe Xu batjocorită de câteva fete. Acestea începuseră ocărând-o, apoi atmosfera se încinsese şi neîmpotrivirea victimei lor le întărâtase din ce în ce, făcându-le s-o împingă şi s-o îmbrâncească pe solul bolovănos până când Xu alunecă în hăznaua la care tocmai săpa Senjin.

Acesta se opri din lucru. O văzu pe Xu muşcându-şi buza inferioară până când sub albul dinţilor ei mărunţi răsăriră câteva picături purpurii. Încerca disperată să nu plângă. Apoi se ghemui împingându-se cât mai în marginea gropii, într-o încercare la fel de disperată de a se ascunde de râsetele lor şi de bătaia lor de joc.

Fetele stăteau acum pe marginea haznalei, aplecate cu mâinile pe genunchi, şi o copleşeau pe Xu cu ocările cele mai grele. Una încercă să o scuip şi îl nimeri pe Senjin direct în obraz. Asta le făcu pe celelalte să râdă şi mai zgomotos.

— I-a uitaţi, strigară ele, e Băiat-căcat! Nu te-am văzut că sapi acolo, Băiat-căcat! Îţi faci cămară de provizii, foarte frumos!

Râdeau cu lacrimi.

Senjin se uită la Xu, care tremura şi privea compătimitoare la scuipatul care se prelingea pe obrazul lui. Văzu cum lacrimile pe care ea şi le reţinuse cu atâta vitejie îi alunecau acum pe faţă, învingând-o. Xu nu putuse plânge pentru ea, dar plângea acum pentru el.

Senjin închise ochii şi regăsi acel loc din interiorul lui unde-şi aveau sălaşul inelele metalice ale aurei sale. Loc nespus de depărtat în timp şi spaţiu şi totuşi atât de apropiat de locul unde se afla suspendată membrana *kokoro*. Acum Senjin declanşă valurile repetitive şi curând energia emisă începu să excite membrana, făcând-o să vibreze.

Îşi putu extinde substanţa apucând aura şi aruncând-o în spaţiu şi timp. O clipă mai târziu pământul zvâcni cum zvâcneşte un mistreţ când i se înfige în spate o lance grea, bine ţintită, care nu-i mai lasă nici o scăpare.

Senjin auzi ţipete şi huruituri grele şi deschise ochii, observând printre pleoapele întredeschise că pământul se surpase sub grupul de fete, care zăceau acum într-un ghem încâlcit venit grămadă în groapa haznalei lui. Ţipau şi plângeau îngrozite.

Începu să râdă şi aruncă lopata din mână.

— Ia uite, Xu, spuse el, munca mea de dimineaţă s-a terminat. Haznaua e gata.

Xu se apropie de el cu ochi mari. Senjin se ridică peste marginea gropii şi, aplecându-se, o trase şi pe ea după el, apoi urmări plin de încântare cum Xu îşi ridică fusta, se lasă pe vine şi inaugurează haznaua, pe fundul căreia fetele urlau îngrozite.

Xu, cu demnitatea recuperată, îl luă de mână şi-l conduse fără o vorbă de-a lungul unei poteci întortocheate. Apoi părăsiră poteca şi porniră amândoi să coboare prudenţi panta cu grohotiş. Prin spatele unei perechi de bolovani uriaşi, ajunseră la un mic luminiş cu iarbă verde, închis din toate direcţiile. Un loc perfect izolat şi la adăpost de orice indiscreţii.

— De unde ştii locul ăsta? întrebă Senjin.

— Vin aici de câte ori vreau să fiu singură, când nu mai pot să

suport batjocura lor.

— Nu mai trebuie să-ţi faci griji în privinţa lor.

— Oh, nimeni altcineva n-ar fi făcut asta pentru mine! spuse Xu roşind.

— Puteai s-o faci şi singură, remarcă Senjin. N-aveai nevoie de mine sau de altcineva.

— Oh, ba da, ba da, spuse iute Xu, luându-şi ochii de la el şi întorcându-se brusc. E atât de frumos aici! Aerul e atât de diferit aici, atât de dulce, ca mirosul de bebeluş, adăugă ea şi trase adânc aer în piept.

Senjin avea însă alte gânduri în cap. O privea întrebându-se cum ar fi putut el s-o schimbe şi s-o facă să atingă perfecţiunea. Apoi însă, un gând trist i se înfiripă în minte: dacă ar reuşi vreodată s-o transforme într-o capodoperă a lui, n-ar mai avea de ales şi ar trebui s-o distrugă.

O apucă de încheietura mâinii.

— De ce m-ai adus aici?

— De ce? întrebă Xu părând nelămurită. Oh, pentru ca să împarţi toate astea cu mine.

— Să împart toate ce?

— Păi *astea*, repetă ea şi îşi aruncă roată braţele încercând să cuprindă tot ce se vedea în jur.

— Peticul ăsta de pământ şi piatră nu-i cu nimic diferit de alte locuri.

— Ba da, spuse Xu prinzându-i privirea. Ăsta-i altfel, e deosebit. Ca şi tine, adăugă ea şi luă mâinile într-ale ei. E deosebit pentru că *e al meu*.

Atunci, pentru prima dată, Senjin simţi darul ei. Se gândi că trebuia să fie foarte slab, deşi mult mai târziu, plecat de la Zhuji, va începe să creadă că poate ea ştiuse să-şi ascundă darul ei faţă de ceilalţi *tanjiani* şi avea să regrete că nu ajunsese s-o cunoască mai bine.

Dar atunci, pe moment, nu putu să simtă decât milă pentru aura atât de firavă care avea nevoie de spaţiul ăsta îngust şi izolat pentru a-şi face simţită prezenţa. Totuşi, era o aură frumoasă, o frumuseţe la fel de surprinzătoare precum cea a feţei ei, iar el o înconjură cu inelele lui puternice din oţel întunecat la culoare, astfel ca lumina lor să se reflecte în aura ei, iluminând-o şi mai bine. Şi văzu imediat că Xu avusese dreptate: locul acesta devenea frumos prin proiecţia voinţei ei.

— Se zice că vii din Asama, spuse Xu uitându-se în ochii lui. E adevărat?

— Da.

Senjin simţi tensiunea apărând în corpul ei şi se hotărî s-o lase să întrebe orice voia ea despre el.

— Cunoşti un *tanjiani* de acolo pe nume Alchi?

— Nu, răspunse el, dar îşi dădu instinctiv seama că făcuse o

greşeală. Cum arată?

Xu i-l descrise pe Omul Fluviu.

— Îl ştiu, spuse Senjin. De mulţi ani e chiar tatăl meu.

— Tatăl tău! exclamă Xu.

Senjin îi explică în ce fel era Omul Fluviu fratele lui Haha-*san* şi cum fusese acesta primul lui *sensei*.

— Oh, atunci se explică, zise Xu. E clar de ce se tem bătrânii de tine.

— Mubao şi ceilalţi se tem de mine? întrebă neîncrezător Senjin. Atunci de ce m-au acceptat între ei?

— Au fost nevoiţi să te accepte. Nu aveau de ales. Tu eşti *tanjiani*, *iar* ei nu te puteau refuza. Dar venind aşa cum ai venit tu, din partea lui Aichi, adică a omului care a încercat să fure smaraldele *tanjiani*...

— Stai! spuse Senjin tresărind. Credeam că cele şaisprezece smaralde au fost furate acum mulţi ani de o trădătoare pe nume Liang.

— La început au fost douăzeci şi patru de smaralde, spuse Xu. Opt încă se mai găsesc aici. Pe astea a încercat Aichi să le fure.

— Şi ce s-a întâmplat?

— A fost prins. Apoi a fost judecat, condamnat şi surghiunit. Acum văd că s-a întors la Asama şi a început să-ţi predea ţie propria lui versiune a învăţăturii *Tau-Tau*. Ceea ce ştii că e strict interzis.

— Dar asta nu l-a împiedicat s-o facă.

— Evident, spuse Xu.

Apoi ceva i se păru în neregulă lui Senjin.

— Legea asta la care te-ai referit, prin care bătrânii au fost obligaţi să mă primească... Eu n-am auzit de ea.

— Te asigur că există.

Ceva din ochii ei îl făcu pe Senjin să rămână neîncrezător.

— Dar asta nu e tot, zise el, stârnind doar puţin proiecţia voinţei lui.

— Nu, şopti Xu. Nu e tot. Legea îi atinge numai pe *tanjiani* descendenţi din prima linie.

Senjin rămase uluit.

— Vrei să spui că eu...

— Eşti descendent direct al lui Zhao-Hsia, martirul care...

— Care a fost înecat sub cascadă de către So-Peng!

— Da.

Soarele scălda faţa lui Xu. Ochii ei deveniseră lichizi, iar chipul îi prinsese străluciri de aur pur. Se desprinse din vrajă, înaintând până când se lipi de pieptul lui.

Senjin simţi un freamăt în bezna din interiorul său, în inelele metalice care constituiau proiecţia voinţei lui, care încă mai încercuiau aura ei şi simţi un fel de expansiune care-l inundă cu o plăcere ascuţită.

Descoperise deja că se putea bucura de un fel straniu de atingeri cu sora lui, ceea ce pentru el, dacă nu şi pentru ea, era un joc al calităţilor, al puterilor şi al influenţelor. Cât de mult îi plăcuse să simtă voinţa lui Shisei dizolvându-se sub atacul violent al enormei lui aure, cercurile lui masive împresurându-le pe ale ei, până când plăcerea ei devenea atât de mare încât se revărsa în el! Însă ce se petrecea acum era cu totul altceva. I se întâmpla dinspre înăuntru spre afară, inelele lui fiind manevrate de inelele fetei, pe care le ţinea strâns împresurate, iar intensitatea era atât de mare încât pentru o clipă Senjin fu total dezorientat, plutind în timp şi în spaţiu. Era lipsit de control şi cedase toate mişcările în favoarea acestei alte voinţe care-l poseda acum cu totul, care făcea ca până şi întrebările ce-i arseseră spiritul să dispară sub un val de extaz care îl îneca.

Când se termină, Senjin se simţi atât de zdruncinat încât nici nu se putu ridica în picioare. Alunecă mai curând căzând de pe formele gingaşe ale trupului lui Xu, agăţându-se slăbit de gleznele ei. Închise ochii şi pentru o secundă fu total liniştit. Apoi, întrebările începură din nou să năvălească asupra lui, iar el fu din nou cel de dinainte.

Senjin şi Xu nu s-au mai întors niciodată în acel loc din Taihang Shan. Nici măcar n-au mai ajuns vreodată să fie împreună. Poate că ea ar fi vrut, dar Senjin nu i-a mai dat ocazia. O parte din el savura încă violul, căci nu găsea nici un alt cuvânt, cu toată plăcerea sălbatică pe care i-o oferise fata. Însă altă parte a personalităţii lui, mai profundă, mai dominantă, rămăsese atât de îngrozită de experienţa trăită prin cedarea propriului său control către o altă fiinţă, încât nu-i putea permite să repete experienţa.

La trei luni de la sosirea lui la Zhuji, Senjin înţelese că adevărul Omului Fluviu nu era *adevărul*. După încă trei ani descoperi că nici adevărul lui *Tau-Tau* nu era *adevărul*.

Apoi se gândi la Shisei, la care nu se mai gândise de mult. Îşi aminti de întrebarea ei: *„Oare de ce vezi tu totul pe dos?"* Atunci nu avusese nici un răspuns pentru ea, dar bănuia că acum avea. Îi era nespus de dor s-o soarbă cu toate simţurile lui, cu aura lui atât de sensibil acordată şi să-i spună în timp ce fuziona cu ea: *„Văd totul pe dos pentru că ştiu că pe lumea asta nu există adevăr, ci doar mai multe adevăruri suprapuse. Fiecare om deţine propriul lui adevăr sau şi-l apropie pe-al altuia, şi din cauza asta viaţa este întemeiată pe luptă."*

La trei ani şi trei luni după ce Senjin şi-a început în Zhuji învăţătura în spiritul disciplinei *Tau-Tau*, bătrânii s-au apucat să zămislească stihurile. Era un ritual păstrat din neolitic care se desfăşura pe parcursul unei săptămâni de zile. O săptămână de repetări continue şi de incantaţii nesfârşite, timp în care Senjin văzu în ritualurile bătrânilor excitarea crescândă a membranei *kokoro*, acumularea de energie care-i

sună în urechi ca un strigăt tăcut, până când somnul fu eliminat definitiv şi fiecare mişcare şi gest se canalizară către lovirea membranei *kokoro*.

La sfârşitul acestei săptămâni, bătrânii se adunară într-unul din templele de piatră aşezate sus de tot pe versantul muntelui. Aici, femeile aprinseră un foc mare pe care se apucară să-l vegheze permanent. Când i se îngădui să pătrundă în templu, Senjin văzu stelele prin deschizătura din plafon. Bătrânii lucrau cu îndârjire la cioplirea stihurilor sacre pe interiorul unor aşchii lungi de carapace de broască ţestoasă şi Senjin îşi aminti povestea auzită de la Omul Fluviu, în care So-Peng şi Zhao-Hsia, băieţi fiind, furaseră şi mâncaseră ouălele de broască ţestoasă de pe plaja din Rantan Abang.

Mesajele sacre erau întrebări puse de bătrânii *tanjiani* cu privire la viitor. Când terminară de cioplit, ritualul de o săptămână culmină cu aruncarea aşchiilor în foc şi incantaţiile urcară spre cer într-un crescendo fierbinte, apoi se stinseră încet.

Atunci femeile fură puse să scoată aşchiile de carapace de broască ţestoasă din cenuşă şi bătrânii porniră să citească viitorul, după felul în care acestea crăpaseră de căldură,.

I se aduse şi lui Mubao carapacea, iar el îi făcu semn lui Senjin să vină la el şi după ce acesta se aşeză pe vine în faţa lui, bătrânul îi spuse:

— Acesta e viitorul tău.

Senjin privi cât putu mai atent la aşchia afumată, dar nu reuşi să desluşească altceva decât o reţea fină de crăpături intersectând semnele cioplite.

— Ce stă scris aici? întrebă el.

— O inundaţie, un torent, un urlet de tunet, o detonare de energie, intonă Mubao. Iar după potop, *xin*.

Prin *xin* se înţelegea miezul inimii lucrurilor. *Kokoro*.

Inima lui Senjin începu să bată din ce în ce mai repede.

— Asta mă aşteaptă pe mine?

Mubao dădu din cap.

— În parte, rosti el cu asprime şi degetul lui mare şi butucănos pipăi carapacea fisurată. Moartea e puternică. Vibraţia ei pătrunde ecourile tăcute pe care le auzim şi care ne călăuzesc. Moarte şi iar moarte.

Degetul lui Mubao se opri peste un punct de pe carapace.

— Trebuie să pleci de la noi, spuse el privindu-l pe Senjin în ochi. Timpul tău de stat împreună cu noi s-a încheiat.

Senjin descoperi că nu-i venea greu să părăsească Zhuji. De fapt, în ultimele săptămâni chiar începuse să se cam plictisească de lecţiile la care trebuia să se arate mai departe cuminte şi supus. Tot ce-l putuseră învăţa Mubao şi ceilalţi bătrâni învăţase. Acum inima lui, membrana *kokoro* a lui, doreau ca el să-i înveţe pe ei. Ei nu cunoşteau *Adevărul*, iar el, Senjin, îl cunoştea. Apoi, după ce stihurile fuseseră descifrate şi Mubao îşi rostise sentinţa, Senjin îşi dăduse seama că ei n-aveau cum să

înţeleagă lucrul cel mai important: că *Adevărul* nu exista.

Nu că ceea ce învăţase el ar fi fost fals şi inutil. Departe de aşa ceva. Dar faptul că ambele forme ale lui *Tau-Tau* erau valabile şi se credea în ele din toată inima fără nici o reţinere, îi dezvăluia lui Senjin realitatea vieţii cu forţa unei lovituri de baros.

Nimic nu era adevărat. Nimic nu era sacru. Iar asta însemna că nu exista Lege. Astfel se întoarse Senjin în Japonia, ajuns *dorokusai* la douăzeci de ani. Şi pentru a-şi satisface atât acceptiunea lui în legătură cu *Yin-Yang*, cât şi dorinţa şi nevoia lui de ironie, se angajă în poliţie şi ajunse să lucreze la poliţia metropolitană din Tokio.

Nu s-a întors în Asama, unde ştia că Haha-*san* şi Omul Fluviu îl aşteptau. Şi unde presupunea că îl aştepta şi Shisei.

Până la urmă s-a întâlnit cu ea, dar în Tokio, în strălucitorul Ginza, unde panouri uriaşe cu lumini şerpuitoare de neon făceau reclamă simbolurilor noii ere: SONY, MATSUSHITA, TOSHIBA, NEC sau CBS / SONY.

În mijlocul junglei electronice clipitoare i-au chemat pe fiecare spre celălalt inelele concentrice care-i înlănţuiseră când fuseseră copii, de acele inele ulcioase, de oţel întunecat la culoare.

Regăsirea lor fu plină de bucurie, deşi nu se putea citi nimic pe feţele lor. Totul era interiorizat. Şi tot răul făcut fu reparat.

Sau cel puţin aşa credea Shisei.

Senjin se instală în apartamentul surorii lui gemene, aflat în cea mai distinsă zonă a oraşului, unde locuiau numai oameni cu averi imense. Era un apartament uriaş, plin cu mobilă europeană tapiţată cu materiale luxoase, albe ca spuma laptelui, încărcat de covoare şi gemând de bibelouri şi de tablouri scumpe. Senjin văzuse deja prin oraş nişte postere uriaşe cu chipul lui Shisei în prim plan. O văzu apoi şi la televiziune cântând în faţa unei mulţimi imense de tineri în delir.

— Sunt un *talento*, îi spuse Shisei. Sunt cel mai de succes *talento* din toată Japonia.

Senjin lipsise mult timp şi nu cunoştea termenul.

— Sunt un fel de stea a mediilor de informaţii, spuse Shisei. Cânt puţin, dansez puţin, sunt şi puţin animatoare, chiar dacă sunt diletantă. Dau concerte şi sunt pe punctul de a fi steaua unui serial pentru televiziune, apar în spoturi publicitare pentru toate marile companii. Fac totul şi orice. Sunt un model ţinut în atenţia publicului înfometat care mă analizează şi mă adoră din toate punctele de vedere.

— Treaba asta te face fericită? întrebă Senjin, acaparat complet de imaginea ei albastră-aurie mişcându-se în cadrul ecranului, mângâiată de camerele de luat vederi.

Era convins că regizorul trebuia să fi fost îndrăgostit de ea.

— *Toţi* sunt îndrăgostiţi de mine, spuse Shisei. Publicul, echipa de filmare, publiciştii, directorii executivi de corporaţii. Asta mă face

foarte fericită... adăugă ea, dar deodată faţa i se întunecă. Pe cât de minunat e, pe atât de puţin ştiu că o să dureze. Un *talento* trebuie să fie tânără, proaspătă ca roua dimineţii, chiar virginală. Timpul e cel mai teribil duşman al meu.

— Dar cum s-a întâmplat de-ai ajuns aici? întrebă Senjin.

Fiecare dorea să afle în amănunt ce se întâmplase cu celălalt în decursul celor trei ani de când se despărţiseră. Într-un fel, din moment ce textura şi complexitatea energiilor care le emanau se schimbaseră, ei ştiau câte ceva unul despre celălalt. Dar nu era suficient, aveau nevoie şi de cuvinte. Se petrecea însă un lucru destul de ciudat: amândoi mai degrabă se sfiau să-şi povestească firul vieţilor lor din ultimii trei ani, ca nişte însurăţei ajunşi la momentul adevărului: patul conjugal.

— Am avut dreptate când m-am gândit să mă duc la Zhuji, spuse Senjin. Localnicii ştiau ce s-a întâmplat acolo şi mi-au spus. Uite cum a fost: Tik Po Tak a fost atât de înfuriat de preluarea puterii în Tărâmul Nopţii de către rivalul lui, încât a aflat unde-şi satisfăcea acesta fanteziile sexuale şi a invadat bordelul cu puţin înainte de ivirea zorilor, l-a omorât pe individ cu propriile lui mâini, laolaltă cu gorilele şi cu iubitele lor, pe toţi în somn... Cel puţin aşa a crezut poliţia din Singapore, care încheiase o înţelegere cu Tak, dar măcelul acesta întrecuse orice măsură până şi pentru stomacurile lor lacome. Aşa că poliţia a pornit în urmărirea lui Tak cu toate resursele disponibile, plus rămăşiţele tong-ului rivalului ucis. Poate ştii că So-Peng avea un văr, Wan, care făcea curăţenie în birourile şefului poliţiei. La câteva zile după ce a început vânarea lui Tik Po Tak, nişte ziarişti au dat de un denunţ anonim şi au descoperit amestecul tong-ului în activitatea poliţiei. Scandalul a zguduit întregul Singapore. Şeful poliţiei britanice desigur că a negat orice amestec în treburile departamentului lui. Însă informaţia fusese prea devastatoare, iar el a fost forţat să-şi concedieze două treimi din oameni. Aşa că Tik Po Tak în cele din urmă s-a întors în Tărâmul Nopţii şi şi-a văzut liniştit de treburi, ajungând mai puternic ca înainte. Numai că acum nu mai era singur. Îl avea pe So-Peng, care să-l călăuzească. Bătrânii *tanjiani* din Zhuji susţineau că So-Peng s-a aflat în spatele tuturor acestor întâmplări. El s-a gândit primul la o metodă de a intra în bordelul bine păzit, mituind gras pe bucătari, care au turnat cu nemiluita somnifere în vin. Tot So-Peng l-a pus pe vărul lui să distrugă documentele compromiţătoare de la poliţie şi tot el a depus cerere să fie numit în postul rămas vacant de adjunct al şefului poliţiei.

Senjin rămase câteva clipe pe gânduri, apoi urmă:

— A fost ceva ridicol, în definitiv So-Peng era doar un flăcău nu cu mult mai în vârstă decât sunt eu acum. Dar şeful poliţiei nu avea de ales, acum nu mai era vorba de restabilirea ordinii, ci de prestigiul administraţiei britanice. Iar forţa armată cu siguranţă că n-ar fi realizat nimic. Deja fusese chemat de două ori la guvernator, care îl ameninţase

că-l demite din funcție și-l trimite înapoi în Anglia, în dizgrație. Și de fapt postul respectiv nici nu mai fusese solicitat de altcineva. Disperat, șeful poliției l-a numit pe So-Peng adjunct al său, în pofida faptului că So-Peng nu avea nici măcar experiența unei singure zile de muncă în poliție. Însă So-Peng avea darul lui extraordinar. Și îl avea și pe Tik Po Tak drept cel mai loial aliat. Planul lui s-a dovedit strălucit. Folosindu-se de poliția singaporeză, a realizat el ce trebuia să realizeze Tak, măcinând toate tong-urile rivale ale lui Tak, care a devenit stăpân absolut al lumii interlope din Singapore. În nici o săptămână, în Tărâmul Nopții era o disciplină de fier. În două săptămâni anchetatorilor le-a fost oferit pe tavă un suspect pentru crimele săvârșite la bordel. Un excesiv de ambițios membru al unui tong rival. Probele împotriva lui au fost zdrobitoare, iar șeful poliției și guvernatorul au luat măsuri ca procesul și execuția să aibă loc cu maximum de publicitate. În felul acesta localnicilor alarmați li se oferea o garanție că pot fi liniștiți.

La o lună după ce So-Peng devenise un dregător atât de important în poliția locală, viața din Singapore s-a întors la normal iar So-Peng, în vârstă de abia douăzeci de ani, a devenit cel mai cu vază om din întreaga colonie. Se folosise de darul lui natural pentru a ascunde uciderea fratelui lui vitreg, de care era chiar el răspunzător, și celelalte crime, de plănuirea cărora tot el se făcea răspunzător. Îl sfătuise între timp pe Tak să-și retragă banii din afacerea cu macul pentru opiu și să i-i dea lui. Cu banii aceștia a cumpărat hectare întregi de teren aflate în nordul Coloniei și l-a angajat imediat pe H.N. Ridley, directorul Grădinii Botanice din Singapore, pe care îl întâlnise pentru prima oară la vânătoarea de tigri la care-l luase Tak.

So-Peng l-a pus pe Ridley la treabă să planteze arbori de Para de care era atât de îndrăgostit, și în cinci ani au întemeiat cea mai mare plantație de arbori de cauciuc din regiune. So-Peng și-a lăsat slujba pentru a se putea ocupa numai de afacerea asta. L-a angajat pe băiatul cu fața plată pe care-l întâlnise pe stradă în fața casei lui, și cei doi au devenit curând prieteni apropiați ca frații. Le-a îngăduit fraților lui să vină și să lucreze pentru el. Tatăl lor murise recent de dizenterie în Java. Despre mama lor nu aveau nici o veste, deși So-Peng a cheltuit o grămadă de bani încercând s-o găsească.

Timpul a trecut, și pe când plantația se dezvolta, So-Peng, folosind tot banii murdari ai lui Tik Po Tak, a pornit o nouă afacere, ca de obicei în cel mai strategic moment, adică momentul cel mai dificil pentru vânzător.

A întâlnit o chinezoaică și s-a căsătorit cu ea, iar aceasta, ca o mașină bine unsă, s-a apucat să-i pună în brațe în fiecare an câte un copil. Numai fetițe. Și se pare că So-Peng nu era deloc mulțumit nici de afaceri. Bătrânii *tanjiani* spuneau că nu se mai înțelegea prea bine cu Tak. Divergențele s-au accentuat și au devenit pricinile unei uri de

nestins. Tak voia să iasă din afaceri şi So-Peng i-a luat-o înainte, forţându-l s-o facă.

Într-o dimineaţă autorităţile au descoperit cadavrul umflat al lui Tik Po Tak plutind în apele golfului, dar investigaţiile s-au încheiat repede. So-Peng părăsise poliţia, dar legăturile cu succesorii lui nu le rupsese...

— Dar ce-mi poţi spune despre partea cea mai importantă a poveştii? întrebă Shisei. Cea despre smaraldele *tanjiani*.

— Ah, smaraldele *tanjiani*, spuse Senjin. Ei bine, *tanjiani* n-au stat cu mâinile în sân cât timp duşmanul lor îşi consolida puterea. După ce Zhao-Hsia nu s-a mai întors, ei au mai trimis şi pe alţii după smaralde. Şi-au dat seama că greşiseră presupunând că fiul trădătoarei Liang va reuşi să-şi convingă mama să înapoieze pietrele preţioase furate de la tatăl ei. Crezuseră că Zhao-Hsia îşi va putea convinge fratele vitreg să se întoarcă cu el la Zhuji pentru a continua învăţătura *Tau-Tau*, cum avea dreptul şi datoria. Dar încercarea lor de a ierta însemnase moartea lui Zhao-Shia. Totuşi, nu erau deloc dispuşi să uzeze de puterea lor. Şi Liang şi So-Peng erau *tanjiani*. Mai mult chiar, erau descendenţi din prima linie, iar legea cerea să rămână în viaţă, fără a li se face vreun rău. Aşa că bătrânii *tanjiani* şi-au trimis emisari pentru a o găsi pe Liang şi comoara ei. Toate eforturile au dat greş. N-au găsit-o nici pe ea şi nici smaraldele. So-Peng şi membrii familiei lui au fost puşi sub observaţie pentru a vedea dacă aveau sau nu pietrele, însă nici asta nu le-a furnizat vreun indiciu că le-ar avea. *Tanjiani* l-au supravegheat până şi pe prietenul cu faţa plată al lui So-Peng, care era de-acum supraveghetor pe o plantaţie de arbori de cauciuc. Au aflat de moartea soţiei lui So-Peng şi l-au observat cum a cunoscut o altă femeie, cum s-a căsătorit cu ea, cum ea a început să-i nască fii în timp ce fetele lui căzuseră răpuse toate de-o molimă care făcea prăpăd în peninsula Malaya. *Tanjiani* şi-au continuat supravegherea lor tăcută, atenţi la orice semn în legătură cu smaraldele. Ce altceva puteau face? Zhao-Hsia spusese adevărul. Bunicul lui şi al lui So-Peng murea încet de o moarte agonizantă şi avea nevoie de puterea smaraldelor, care puteau absorbi energia primită de la membrana *kokoro* şi s-o depoziteze. În miezul smaraldelor se afla forţa mileniilor, crescând în intensitate, sărind din faţetă în faţetă, de la un exemplar la altul, cu vibraţiile repetate propagându-se ca undele apelor unui lac.

Numărul nouă era semnificativ pentru că cele nouă smaralde formau o figură geometrică complexă tridimensională a cărei armonie unghiulară *multiplica* energia membranei *kokoro*. Pe de altă parte, orice număr mai mic de nouă dădea naştere la o altă figură, ale cărei unghiuri discordante atacau de fapt membrana, răpindu-i energia şi ameninţându-i în cele din urmă însăşi textura...

— Ce s-ar întâmpla dacă membrana *kokoro* s-ar destrăma? întrebă Shisei.

— Ar năvăli moartea, răspunse Senjin privind-o în ochi. Tonul ei ar putea pătrunde ecourile liniştii pe care le auzim şi care ne călăuzesc Totul ar însemna numai moarte. *Moarte şi iar moarte.*

Shisei avea un iubit. Senjin fu zguduit de înţelegerea faptului că viaţa nu stătuse în loc cât timp se aflase el la Zhuji. Fusese în permanenţă atât de absorbit de propria lui persoană încât acum îi era aproape cu neputinţă să admită că evenimentele nu voiseră să stea în loc fiindcă nu era el prezent ca să le dirijeze sau cel puţin să le influenţeze rezultatul.

Senjin n-a spus niciodată nimic împotriva iubitului lui Shisei. Nici n-ar fi avut de ce. Simţea însă cum inelele de oţel ale aurei lui se întunecau ca noaptea şi se zvârcoleau ca nişte vipere înnebunite de furie ori de câte ori Jeiji se afla prin preajmă.

Jeiji era student la drept în ultimul an la Todai, cea mai prestigioasă universitate din Japonia, şi se număra printre primii zece studenţi din anul lui. Tatăl său fusese coleg de şcoală cu decanul facultăţii, iar mama lui se trăgea din aceeaşi regiune cu şeful celei mai prestigioase firme de avocatură din Tokio, care promisese deja să-l angajeze pe Jeiji îndată după absolvire. Shisei era îndrăgostită de el. Deci băiatul acesta avea tot ce-şi putea dori un tânăr de seama lui ca să fie fericit. De fapt nu chiar tot, fiindcă îi lipsea tocmai ceea ce i-ar fi trebuit mai mult: aprobarea lui Senjin.

Jeiji o adora pe Shisei. Nici nu s-ar fi putut altfel, pe ea o adora toată lumea. Dar adoraţia pe care o simţea ca de la distanţă când se afla sub luminile puternice ale reflectoarelor era totuşi insuficientă. Trebuia reprodusă şi în detalii mult mai intime dacă voia să se convingă că există cu adevărat pe lumea asta.

Jeiji fusese obligat să ceară acest rol. Când ea l-a întâlnit pentru prima dată, el era devotat unui singur lucru: cariera lui. Apoi, în cel mai scurt timp, scopul lui în viaţă a devenit Shisei. Însă nici asta nu era de ajuns. Ea încă se mai vedea în aceeaşi ipostază exaltat-feciorelnică a copilăriei şi nu-şi putea imagina că încă mai avea în ea seminţele binelui şi ale răului, ca să nu mai vorbim de puterea disponibilă pentru a le mânui. Senjin, desigur că ştia mai bine.

Senjin urmări cu interes studiat alunecarea lentă în jos a lui Jeiji. Era sigur că Shisei nu înţelegea cu totul efectul proiecţiei voinţei ei asupra unui om ca el. De fapt Senjin era convins că ea nici măcar nu-şi dădea seama că îşi curba aura de fiecare dată când Jeiji era atras şi mai adânc sub vraja ei.

Dezintegrarea lui Jeiji, completa dizolvare a esenţei eului lui, asta l-a încântat nespus pe Senjin, în special fiindcă vedea în acest tânăr o ameninţare, o întrerupere a continuităţii psihice dintre el şi sora lui. Faptul îi satisfăcu ascuţitul simţ al ironiei care îl îndemna să rămână

pasiv şi s-o urmărească pe Shisei cum distruge fără să ştie. Pentru ea fu un adevărat şoc când auzi că Jeiji fusese exmatriculat de la Todai pentru absenţe nemotivate, ba i se mai ceruse şi să înapoieze actele în baza cărora participa dezbaterile intensive.

Senjin observa cu satisfacţie cum ea îl sleia de puteri. Era robită plăcerilor şi indolentă ca o târfă. Îşi etala darul ei natural fără ca măcar să ştie că o face. Era la fel de inconştientă în privinţa asta cum fusese Haha-*san* în privinţa aspectului ei. Paralela era izbitoare şi Senjin, cu cât se gândea mai mult, cu atât mai mult se convingea că era de datoria lui s-o salveze pe Shisei de ea însăşi.

Şi atunci îşi dădu seama că singura soluţie era să-l ucidă pe Jeiji. Sau nu, nu numai să-l ucidă, fiindcă numai asta n-ar fi folosit la nimic. Poate ar fi fost chiar o prostie. Trebuia s-o facă în aşa fel încât Shisei să se rupă de copilărie şi să deschidă ochii asupra realităţii pe care o reprezenta ea însăşi şi asupra rolului pe care avea să-l joace darul ei în toată viaţa care-i stătea înainte. În definitiv, îşi Spunea Senjin, punându-se inconştient şi inevitabil în locul lui Haha-*san*, e de datoria mea să-i deschid ochii. Cine să aibă grijă de ea dacă nu eu?

Şi în tot acest timp Shisei nu s-a gândit nici la Jeiji, nici la Senjin. Furtuna cumplită ce sta să se dezlănţuie din cauza existenţei celor doi bărbaţi din viaţa ei era mai presus de orice putere omenească de a percepe.

Mintea ei era dominată de Haha-*san*. Haha-*san*, pe care ea încă o mai iubea şi spre care ar fi vrut să alerge şi să se urce în poala ei şi să-şi ascundă faţa între perniţele sânilor ei, să asculte acea bătaie surdă a inimii, să închidă ochii şi să adoarmă într-o linişte binecuvântată, ca în anii trecuţi fără întoarcere. Şi totuşi, ca o cortină ce cade peste scena unei săli de teatru, ieşirile de violenţă emoţională ale lui Haha-*san* o urmăreau peste tot, pulsând ca nişte inimi în bezna dormitorului ei, umplând ceea ce mai rămânea din noapte cu fragmente de enigmă, biciuind-o cu întrebări la care nu putea răspunde: Cu ce am dezamăgit-o? Cum aş fi putut s-o mulţumesc? Mă iubeşte? *Mă iubeşte?*

Şi de fiecare dată când o asalta câte o întrebare la care nu putea răspunde, îşi trimitea din reflex spiralele parfumat-sinuoase, încolăcindu-le şi mai strâns în jurul lui Jeiji.

Cu mult înainte ca Senjin să se hotărască să-l ucidă pe Jeiji, Shisei era deja pornită să-şi distrugă ea iubitul, cu toate că nu-şi dădea seama de asta. Dacă cineva i-ar fi spus ce era pe cale să facă, nu l-ar fi crezut. Nici chiar pe Senjin, admiţând că el ar fi fost atât de neghiob încât să-i atragă atenţia. Avea nevoie să-l distrugă pe Jeiji, care o dorea atât de intens, pentru a se salva pe ea însăşi de lanţul amintirii lui Haha-*san*, care-i măcina inima. Însă nu-şi dădea seama de asta. Încă nu. Dar nu mai avea mult până să ajungă să înţeleagă.

Senjin era din ce în ce mai încredinţat că dacă moartea lui Jeiji era

menită să servească unui scop, atunci trebuia să-i servească lui *Tau-Tau*, aşa că el, Senjin, avea să excite energia membranei *kokoro*, miezul inimii lucrurilor. Începu să pună la punct detaliile planului, conştient că Jeiji era din multe puncte de vedere sacrificiul perfect: chiar dacă trupeşte nu mai era virgin, era pur în multe alte privinţe. Adoraţia lui pentru Shisei era lipsită de orice interese. Când l-a întâlnit Shisei pentru prima dată, Jeiji era mai degrabă un tânăr arogant, la fel de sigur pe superioritatea lui faţă de alţii cum era de sigur de locul lui în societate. Spiralele sinuoase ale lui Shisei l-au desprins de aroganţa lui şi de tot artificialul pe care îl vădea în purtări, astfel încât acum ajunsese, ca o ironie a soartei, un om aproape virtuos.

Şi Jeiji avea să moară ca un mieluşel, cufundat până în ultima clipă în adoraţia pentru Shisei.

Nevăzut de cei doi, Senjin privi un timp tabloul mişcător din faţa lui, membrele harnice şi fesele bărbatului pompând laborios înainte şi înapoi. Apoi ieşi din colţul lui şi urcă peste ei în pat. Niciodată nu avea să uite privirea din ochii lui Shisei când i-a sucit brusc gâtul lui Jeiji, fracturându-i a treia şi a patra vertebră cervicală, într-un gest care îi aduse aminte de trosnetul puieţilor rupţi de furia vântului.

Shisei avea ochii palizi, ca de fiecare dată când făcea dragoste, şi se uita fix în ochii lui Senjin, cu o expresie nedefinită. Şoc, neîncredere, oroare. Asta avea să-l facă mai târziu pe Senjin să-şi spună că greşise în alegerea momentului. Adevărul era că astfel dăduse dovadă de egoism, dorind totul doar pentru el şi vrând să curme o dată pentru totdeauna singurul lucru accesibil lui Jeiji şi interzis lui: dragostea trupească cu Shisei.

Asta simţea Senjin, prin fum şi gânduri învârtejite, în timp ce-l împingea pe Jeiji, cald încă, de pe Shisei şi se ridica deasupra ei în aşa fel încât umbra lui, căzând peste trupul ei gol, să se lase în tainicele ei depresiuni, acolo unde trupului lui nu-i era îngăduit să pătrundă.

Shisei se acoperi ca în faţă unui străin, iar asta îl făcu pe Senjin să se simtă sfâşiat de durere, aducându-i în gură un gust coclit de fiere. O clipă îl fulgeră gândul să renunţe, să dea cu piciorul acestei şanse unice de a aduna putere în el şi de a o învăţa pe sora lui despre adevărata realitate în mijlocul căreia trăia fără să ştie, de a o forţa să se maturizeze.

Shisei îl scuipă în faţă, iar el o lovi. Apoi, pentru că ea începuse să-şi piardă controlul, îi legă mâinile la spate la un loc cu gleznele cu ajutorul unor fâşii rupte din pijamaua ei de mătase. Incantaţiile textelor străvechi porneau deja să vină spre el ca nişte ecouri. Începu să le rostească şi recitarea lor prefăcu aerul în întuneric, declanşând vibraţiile. Se mumci ca să se pregătească şi pe el şi pe ea pentru ce avea să urmeze, în timp ce Shisei îl sfredelea cu ochii turbaţi de furie şi-l blestema, copleşindu-l cu cele mai grele ocări. Nu era la urma urmelor decât tot o

recitare şi asta servea scopului lui, aşa că n-o mai lovi. În definitiv ea avea să înţeleagă în scurt timp ce-ar fi devenit dacă n-ar fi intervenit el.

Pe atunci el nu-şi confecţionase lamele forjate special, aşa că se folosi de un cuţit obişnuit, fabricaţie de serie: îngenunche în faţa cadavrului lui Jeiji şi se apucă potrivit ritualului să-l jupoaie de piele. Ochii lui Shisei aproape că săriră din orbite şi din gât începură să-i ţâşnească sunete nearticulate. Apoi vomită, fără să-şi poată lua ochii de la scena de groază care se desfăşura în faţa ei şi fără să poată rosti ceva coerent pentru a-l opri pe Senjin.

Acesta mersese deja prea departe. Chiar şi ea, aproape de *kokoro*, simţea reverberaţiile în timp ce energia membranei era excitată sărind de acolo spre inima lucrurilor, creând o nouă prezenţă în încăpere, prezenţă care era puterea şi mai mult decât puterea, ceva ce-i făcea pe ei să fie ceea ce erau şi ceea ce-i deosebea de cei din jurul lor.

Gâfâind după aer, Shisei se desprinse din legăturile ei şi, ca bântuită de friguri, cu muşchii scuturaţi de un spasm, se întinse peste patul însângerat şi se agăţă de Senjin.

Traversaseră graniţa care-i separa pe cei care ştiau de existenţa membranei *kokoro* de cei care o foloseau. Totuşi, asta nu era *Kshira*; şi nu era nici *Tau-Tau*. Era altceva, o creaţie proprie a lor.

În acea zi a anului 1980, un cutremur înspăimântător lovi Japonia, cu epicentrul la Tokio. Violentul spasm al pământului îi luă pe seismologi complet pe nepregătite.

Dincolo de ocean, în China, bătrânii *tanjiani* închişi în sanctuarul lor din Zhuji simţiră convulsiile la nivelul membranei *kokoro* şi se uitară unii la alţii.

Unul din ei, pe nume Mubao, fu zguduit de groază. Îşi aduse aminte de citirea stihurilor sacre şi de prezicerile descifrate din crăpăturile provocate de căldură în aşchiile de carapace de broască ţestoasă:

O inundaţie, un torent, un urlet de tunet, o detonare de energie. Iar după potop, moarte. Tonul ei străpunge ecourile tăcute pe care le auzim şi care ne călăuzesc. Moarte şi iar moarte.

Moarte şi iar moarte...

CARTEA A TREIA

ÎNAINTE DE ZORI – AKEGATA

Cel ce nu se teme de ninic
E la fel de puternic ca şi cel
Care e temut de toţi.

Friedrich von Schiller[1]

TOKIO – WASHINGTON – WEST BAY BRIDGE – NEW YORK
VARA, ÎN PREZENT

Întorcându-se acasă, Nicholas se trezi pe un câmp de luptă. Casa şi curtea erau înconjurate de cercuri concentrice de agenţi de la poliţia metropolitană din Tokio. Nu-l recunoscu nimeni şi se văzu oprit la marginea ultimului baraj, unde agenţii , nehotărâţi, trimiseră după un şef care să poată lua o decizie.

Primul gând îi zbură la Justine şi inima îi îngheţă în piept.

— Poate cineva să-mi spună ce se întâmplă? întrebă el.

Nu-i răspunse însă nimeni. Stăteau toţi şi se uitau la el cu ochi

[1] **Johann Cristoph Friedrich von Schiller** (1759-1805) – strălucit poet, dramaturg şi prozator german aparţinând curentului *Sturm und Drang*, una din cele mai de seamă personalităţi ale culturii universale din toate timpurile. [n. ed.]

reci şi incolori. Pe măsură ce trecea timpul şi pe el îl ţineau aici, fără să-i dea voie măcar să se apropie casă, devenea tot mai agitat. Dumnezeule, oamenii ăştia nu voiau să-i spună nici dacă Justine era bine sau nu!

Apoi o văzu pe Tomi într-un grup de poliţişti şi o strigă tare. Aceasta tocmai venea spre el şi când îl văzu grăbi pasul.

— Linnear-*san*?

— *Hai*. Pari surprinsă să mă vezi, detective.

— Nu surprinsă, ci curioasă. Arăţi altfel. Eşti schimbat.

Nicholas îşi plimbă dosul palmei peste obrazul ţepos.

— Da. Barba nerasă sau faţa arsură de vânt.

— Şi încă ceva, spuse Tomi uitându-se drept în ochii lui. E un moment fericit. Sosirea ta acum e cu siguranţă un semn ceresc. Avem teribilă nevoie de opinia ta.

Făcu un semn scurt spre oamenii care-l opreau pe Nicholas să treacă şi aceştia se dădură supuşi la o parte.

— Ce se-ntâmplă aici?

— Te conduc la Nangi-*san*, spuse Tomi. E în casă.

— Soţia mea? zise Nicholas cu sufletul la gură. E ceva cu ea? E bine? Ce s-a-ntâmplat?

Tomi se întoarse spre el.

— Numai rele. Dar nu te teme. Soţia ta e nevătămată.

— Atunci e şi ea în casă, cu Nangi-*san*?

Însă Tomi nu-i răspunse, era preocupată să-şi croiască drum prin mulţimea de poliţişti. Urcară treptele până în *engawa* şi intrară pe uşa încadrată de doi agenţi cu căşti pe cap, cu veste antiglonţ şi mitraliere.

— Ce-i asta? întrebă Nicholas arătând spre cei doi.

— E război, Linnear-*san*, spuse Tomi scoţându-şi pantofii. Război total.

Nicholas îşi aruncă cât colo bocancii de munte înnoroiţi şi zgâriaţi, lăsă jos rucsacul şi aruncă hanoracul pe care îl dezbrăcase de îndată ce coborâse de pe munte.

— Justine?

O uşă glisantă din hârtie de orez se deschise alunecând uşor şi Nangi apăru în prag.

— Nicholas! Slavă Domnului! Înseamnă că rugăciunile mele au fost ascultate!

— Nangi-*san*...

Nicholas se înclină, apoi schiţă un gest grăbit de îmbrăţişare cu Nangi.

Tomi nu văzuse niciodată faţa lui Nangi-*san* căpătând o astfel de strălucire. Urmărind această întâlnire extraordinară, începu să înţeleagă legătura unică dintre aceşti doi bărbaţi: apropierea dintre tată şi fiu.

— Unde-i Justine? Unde-i soţia mea?

— Nu mai e aici, răspunse Nangi. A plecat acum opt ore spre

America.

Nicholas observă privirea întunecată a prietenului său şi întrebă cu un ghimpe în inimă:

— De ce-a plecat tocmai acum? Ce s-a-ntâmplat aici? Tomi zice că suntem în stare de război total.

— Aşa şi e, spuse Nangi.

Se lăsă greu în bastonul lui cu cap de dragon şi Nicholas sesiză cât de ridată şi de obosită îi era faţa. Nangi făcu un gest spre el.

— Mai bine hai înăuntru, Nicholas. Umi e aici. Avem ceai şi fursecuri. Şi ceva mâncare. Intră şi ia-ţi din nou casa în primire. O să mâncăm, iar eu am să-ţi spun tot ce s-a întâmplat, cel puţin atât cât ştiu şi eu, adică destul de puţin...

De când se ştia, Shisei avusese o singură prietenă. Kiku era într-adevăr la fel de fragilă ca un boboc de floare de cireş, sau cel puţin aşa i s-a părut la început lui Shisei. Kiku urma cursurile unei şcoli pentru gheişe, iar Shisei o întâlnise la lecţia de dans. Asta se întâmplase în vremea când Senjin era plecat la Zhuji. Dansul era unul din elementele fundamentale ale *gei*, ale artei, de unde deriva şi termenul de *geisha*, gheişă, aşa că nu era deloc ciudat ca Shisei să întâlnească o gheişă studentă la clasa de dans.

Kiku avea un aer aparte care o deosebea net de toate celelalte fete, un fel de linişte interioară, de echilibru şi de pace sufletească, asemeni unei flori care se pregăteşte să-şi deschidă petalele sub mângâierea dulce a razelor soarelui, iar Shisei era foarte impresionată de acest echilibru. Kiku era cea mai bună elevă a clasei de dans. Asta din cauză că dansul era o reflectare a liniştii şi imobilităţii contemplative, în aceeaşi măsură în care ştia să exprime agitaţia şi mişcarea. Aşa cum jocul umbrelor împodobeşte şi înviorează o cameră posomorâtă, pacea şi liniştea transfigurează paşii de dans şi le descătuşează fantezia.

Kiku era capabilă să rămână ore întregi în poziţia perfectă a gheişei, cu picioarele îndoite sub şolduri, doar schiţând mişcări delicate ale picioarelor, în realitate treceri subtile ale greutăţii de pe un picior pe altul, pentru a uşura tensiunea puternică pe care nemişcarea o acumula în muşchi, tendoane şi articulaţii. Shisei devenise o dansatoare acceptabilă, dar asta se datora nu instructorului ei, ci lui Kiku. Dezvăluindu-i taina nemişcării, Kiku o învăţase o lecţie importantă, care avea să se dovedească utilă tot restul vieţii ei. Pentru o gheişă, arta de a rămâne nemişcată era la fel de importantă ca aceea a mişcărilor. Asta avea să-i impresioneze pe impresarii lui Shisei şi în cele din urmă pe sponsorii ei, oameni cu mare greutate în conducerea principalelor conglomerate industriale ale Japoniei.

Shisei se gândea concentrată la Kiku şi la nemişcare când Douglas Howe pătrunse în cameră sfâşiind violent şi grosolan aura de

liniște și contemplație pe care reușise cu atâta migală să și-o urzească în jurul ei după telefonul primit de la Senjin, fratele ei geamăn. Conversația lor trunchiată, ca sângele împrăștiat în ape înțesate de rechini, tulburase elementele vieții ei, periculoase, dar până acum controlate mulțumitor. Apele, din calme și previzibile cum fuseseră, se agitaseră dintr-o dată, devenind tulburi, amenințătoare, nesigure.

Iar Douglas Howe pătrunse cu brutalitate exact în această mare emoțională. Pe față i se citea triumful nedisimulat, iar ochii îi erau atât de plini de deliciul victoriei încât nu văzură lacrimile sclipind în colțul ochilor lui Shisei.

— Am venit de cum am auzit! Nu mi-a venit să cred! strigă el entuziasmat, cu fața roșie de emoție. E prea bine! Prea perfect! E cea mai perfectă chestie care putea ieși!

Țopăi câțiva pași greoi într-un fel de dans dizgrațios, apoi o smulse cu putere pe Shisei de la locul ei și o luă în brațe strângând-o la piept tare ca un urs, gata să o sufoce.

— Implicat într-o crimă! mugi el plin de entuziasm. Ah, Shisei, scumpo, e prea bine, mai bine decât mi-aș fi putut imagina! Am orbecăit cu toată noaptea după potcoave de cai morți, dar al dracului să fiu dacă n-a meritat cu vârf și îndesat! răcni el învârtind-o în toate părțile. Acuma să-l văd pe bestia aia de Branding pe unde scoate cămașa! Ah, că deșteaptă mai ești, am zis eu! Asta ai plănuit tot timpul, nu-i așa? Iisuse Hristoase, mă jur pe toți sfinții că cea mai norocoasă zi din viața mea a fost ziua în care ai trecut prima dată afurisitul ăla de prag al biroului meu! Dumnezeule mare, ce reușită magnifică! Al dracului să fiu dacă nu-i așa!...

Shisei știuse întotdeauna că Howe e un porc, dar tratase relația cu el așa cum proceda cu toate lucrurile neplăcute, așa cum cineva pune un anumit dosar la păstrare într-un fișet ca să-l folosească la momentul potrivit, dacă va avea nevoie de el. Nu se gândise niciodată că obsesiile lui Howe legate de Branding și cruzimea lui ar putea s-o afecteze în vreun fel.

Și iată-l acum pe același Douglas Howe umflându-se în pene în fața ei și rânjind în extaz, ca o maimuță care a dat de un bananier gemând de roade, într-un tablou care o umplu de dezgust și de rușine. Nu era nimic surprinzător în reacția lui, dar Shisei se simți cutremurată de repulsie și își folosi furia ca un scut împotriva întorsăturii bruște pe care o luase viața ei din cauza unui telefon. A unui simplu telefon. Senjin sosea. Avea nevoie de ea. Ce însemna asta? Venirea lui putea să-i pericliteze planurile? *Mai bine să nu gândesc așa*, își zise ea, știind că riscă să-și vadă curajul risipindu-i-se precum ceața sub razele soarelui unei dimineți de vară...

Vară. Gândul lui Shisei înota din nou în trecut, la vara petrecută

cu Kiku, care îşi dedicase toată energia pentru a se transforma într-o operă de artă. Dar nu asta o atrăsese cel mai mult pe Shisei spre ea. Exprimându-şi atât de timpuriu dorinţa de a deveni gheişă, Kiku nu numai că îmbrăţişa un fel de disciplină şi fidelitate faţă de simţul datoriei, cu care şi Shisei se putea identifica, ci îşi expunea propria ei voinţă de fier în a-şi înfrunta părinţii şi dictatele societăţii, care decretau că la *tekirei*, vârsta oportună, fetele trebuiau măritate cu bărbatul potrivit. Forţa acestei sfidări a avut un enorm efect charismatic asupra lui Shisei, care se simţea în toate privinţele o intrusă într-o societate plină de prejudecăţi care-şi puneau decisiv amprenta asupra gândirii oamenilor.

Kiku alesese o cale extrem de dificilă pentru a se dedica artei, astfel ca fiecare mişcare, fiecare amănunt din îmbrăcămintea ei, fiecare silabă pronunţată şi fiecare gest, toate să fie cizelate cu nesfârşită migală, ca faţetele unei pietre preţioase perfecte, iar asta a însemnat pentru Shisei atât de mult încât se gândise să aleagă independenţa în locul supunerii. Asta era încă o dovadă pentru ea în favoarea valabilităţii ideii de *seishinshugi*, triumful voinţei asupra fizicului, o filozofie pe care o îmbrăţişase de când avusese parte de ieşirile de violenţă emoţională ale lui Haha-*san*...

Iar acum, în faţa lui Howe, se simţea copleşită de grosolănia lui, care o sufoca aproape fizic.

— Am făcut pur şi simplu lucrul pe care m-ai angajat să-l fac, spuse ea cu modestia cuvenită. Aşa ai fi făcut şi tu dacă te-ai fi văzut obligat s-o faci. Sunt convinsă.

— Da, păpuşo, dar tu ai făcut-o cu atâta cap! exultă Howe.

— M-am inspirat de la tine, zise Shisei cu realism. Tu mi-ai oferit toate premizele pentru un lucru bine făcut...

...Shisei şi Kiku vorbeau adesea ore întregi despre lucruri care ţineau de ordinea interioară. Pentru Shisei ceasurile petrecute cu gingaşa Kiku ţineau locul comuniunii dintre ea şi Senjin.

Nimic nu e permanent în lumea asta tristă, îi spusese cândva Kiku. *Lumea de flori şi sălcii pe care am ales-o e făcută din iluzii şi asta mă face să cred că pentru mine au importanţă numai gustul şi stilul.*

Kiku a învăţat-o astfel pe Shisei să respecte *iki*, acea formă de eleganţă sută la sută japoneză, cel mai bine exemplificată de cea mai rafinată gheişă, iscusită şi modestă. Nemişcarea în mijlocul mişcării, liniştea în mijlocul zgomotului, umbra în mijlocul luminii. Toate metamorfozându-şi contrastele, nu numai scoţându-le în evidenţă ci şi creând ceva în plus, un întreg şi mai cuprinzător, o formă superioară de artă pentru a cărei dobândire ar fi fost nevoie de o viaţă de om.

Pe de altă parte Kiku, supusă disciplinei autoimpuse, era mereu

singură. Tânjea după compania unui bărbat, care îi era necesară ca aerul. Shisei cu darul ei a fost cea care i-a deschis lui Kiku ochii asupra inepuizabilului arsenal de stratageme la care recurgeau bărbaţii pentru a-şi croi drum până între picioarele unei fete. Desigur că Kiku nu se gândea să calce strâmb; căci deşi era pur şi simplu o gheişă instruită, era obligată să-şi păstreze reputaţia neştirbită.

De la un timp celor două prietene începu să le fie din ce în ce mai limpede că dragostea, acea dragoste romantică despre care scriau toate poveştile, cântecele şi piesele de teatru, nu putea juca vreun rol în vieţile lor dacă ţineau să adere la *seishinshugi* şi la artă, adică tocmai cele două principii care le înflăcărau. Iar mai târziu, în liniştea unei după-amieze de vară, aveau să înţeleagă că cele două principii erau în realitate atât de fundamental diferite unul de celălalt...

— Mă bucur că eşti mulţumit, îi spuse Shisei lui Howe.

— Mulţumit? strigă el. Dumnezeule, sunt încântat, păpuşico, sunt în culmea fericirii! Mi-ai rezolvat toate problemele dintr-o dată! Amărâtul ăla de Brisling oricum era condamnat, adică s-a condamnat singur. N-a fost niciodată mulţumit cu ce i-am dat eu, totdeauna a vrut mai mult, mama lui de pramatie! Eu îl pregăteam să fie ca un fel de tampon pentru mine. N-aveam de gând să se afle că am vreo legătură cu investigaţiile pe care l-am pus să le facă în jurul tipilor ălora de la Institutul Johnson care lucrează la proiectul Hive.

— De ce aveai nevoie de investigaţii? întrebă Shisei.

Linişte şi nemişcare în membrana *kokoro* şi în inima ei. Se zămislea acolo o folie de metal, amară, ca oglinda, o carapace strălucitoare a unei creaturi cu totul străine. Lumea, lumea ei, învârtindu-se pe axa clipei pe care o trăia.

—Tot n-ai văzut că eram în stare de orice ca să-l distrug definitiv pe Branding? Eu nu mă joc, cred că înţelegi! Chiar m-am depărtat de operaţiune, care e sută la sută copilul lui Brisling. N-am cum să fiu implicat. Dar tot n-a ieşit chiar cum trebuia să iasă. Ai avut dreptate, n-ar fi trebuit să încerc. Branding a mirosit ceva. Aşa însă e mult mai bine... Da, da, mult mai bine! Doi iepuri dintr-un foc, am scăpat de Branding şi de Brisling dintr-o singură lovitură!

Trase adânc aer în piept, se încruntă şi urmă serios:

— Cel mai bine ar fi să-i laşi baltă pe afurisiţii ăia de *verzi* pentru care lucrezi, Shisei. Îţi iroseşti acolo bunătate de inteligenţă, să mă ia toţi dracii dacă exagerez! Când au să fie gata toate cu nenorocitul ăla de proiect de lege pentru ACSAC... şi sunt sigur că-i la fel de mort cum e şi cariera politică a lui Branding... Când au să fie toate gata, vreau să-i laşi dracului şi să vii să lucrezi pentru mine.

Cât de uşor îi venea lui s-o ridice ceva mai sus de rangul de sclavă atunci când îi dădea mâna, se gândi Shisei. De fapt, nimic

surprinzător la unul ca el...

— Aş putea folosi permanent talentele tale, continuă Howe. Mă poţi feri de pericole, ai să-mi păzeşti afacerile ca un buldog dresat cum trebuie. Ai să-i sperii de-o să-i apuce bâţâielile pe toţi care-ar încerca să facă pe nebunii cu mine!

Iar Shisei se gândi: *Cât de periculos e să faci afirmaţii. Poate că sunt norocoasă că am învăţat deja lecţia asta...*

...Şi mai era ceva care o atrăgea pe Shisei ca un magnet spre Kiku. Remarcase asta încă înainte de noaptea festivalului contemplării lunii, când întâlnise un samurai tânăr şi delicat ca o floare îngenuncheat pe salteaua tatami din sufrageria casei lui Kiku. Inima parcă încetase să-i mai bată, topindu-se şi prefăcându-se în ape de o nesfârşită limpezime în faţa frumuseţii răpitoare a războinicului. Apoi o recunoscuse pe Kiku...

Kiku zâmbise cald când văzuse privirea din ochii prietenei ei. *Şi asta e tot* gei, *o artă a gheişei*, îi spusese ea lui Shisei. Îşi întorsese apoi capul într-o parte şi-n alta, astfel ca lumina să-i cadă peste trăsăturile feţei puternic machiate. *Îţi place? Se zice că numai femeile pot să joace cu adevărat pe scenă roluri de bărbaţi, pentru că numai ele deţin puritatea şi perfecţiunea unui erou. M-am descurcat bine?*

Se descurcase mai mult decât bine; o făcuse pe Shisei să se îndrăgostească de ea. Asta a fost o altă lecţie importantă pe care Shisei a învăţat-o de la Kiku: un singur lucru este mai important în viaţă decât artificiul, iar acesta este *kokoro*, inima tuturor lucrurilor. A controla artificiul până la a fi maestrul iluzici înseamnă a controla gândirea şi emoţia oamenilor. Pentru o femeie asta înseamnă culmea puterii, idealul căruia trebuie să-şi dedice întreaga viaţă. Iar efectul era cea mai deplină şi mai semnificativă manifestare a lui *seishinshungi*, triumful voinţei...

Cu un *iki* desăvârşit, astfel ca nici măcar unul ca el să nu se simtă ofensat dacă ar fi putut trece cu privirea dincolo de faţada atât de abil confecţionată de ea, Shisei spuse:

— Nu mă vrei, Howe. Nu mă vrei cu adevărat.

Îşi întoarse faţa de la el şi se duse să pregătească ceva de băut pentru amândoi. Avea nevoie de timp să se desprindă din vălmăşagul neîncetat al mişcărilor lui bruşte şi dezordonate, pentru a permite imobilităţii şi liniştii să se întrepătrundă din nou, să se acumuleze în colţurile întunecate ale psihicului ei şi să-i insufle putere, să-i spună pas cu pas ce avea nevoie să facă.

— Ce preferi? îl întrebă ea pe un ton indiferent. Scotch sau votcă?

— Ah! În seara asta alcool curat! mugi Howe întinzându-se după ea, s-o cuprindă din nou în braţe. Pot să beau votcă, şi cât timp Branding stă la zdup, noi o să sărbătorim! O să bem până ne facem pulbere, acum

chiar că nu mai am nici o grijă!

...Apoi Shisei înțelesese că darul ei înnăscut și ajutorul pe care i-l putea da Kiku ar fi făcut din ea o gheișă adevărată, poate cea mai mare gheișă din Japonia. Dar la ce bun? Puterea de care se putea folosi era prea limitată. Publicul ei avea să fie prea puțin numeros pentru a-i satisface setea de adulație. Scena unei gheișe era prea mică pentru setea ei de putere. Avea nevoie să-și realizeze reprezentația vieții ei la o scară mult mai mare.

Și apoi desigur, mai era și Senjin la care să se gândească. Întoarse bine lucrurile pe toate părțile și ajunse repede la concluzia că el nu i-ar fi îngăduit niciodată să-și dedice energiile unei asemenea profesiuni. El avea un plan mai mult decât măreț și ea făcea parte integrantă din planul acesta.

De câte ori nu-i repetase el *„Shisei, nu pot face asta fără tine"*, ca și când cuvintele acelea șoptite în urechea ei delicată ar fi putut alina durerea pe care i-o provoca cu mănunchiul de ace înmuiate în cerneală cu care-i străpungea pielea ore și ore la rând, zile, săptămâni, luni de zile la nesfârșit...

De emoție, lui Howe îi tremurau mâinile și vărsă pe cămașă mai bine de jumătate din conținutul paharului, așa că Shisei trebui să-i umple altul. El își dădu iute jos cămașa pătată și, cu pieptul gol, întinse mâna după pahar.

Tot bustul îi era acoperit cu păr, un păr negru și creț care îi invada spatele și baza gâtului. Shisei, pentru care delicatețea cărnii era un ideal, se simți năpădită de o greață violentă, care aproape că o făcu să vomite. Vederea acestui urangutan pocit care se fâțâia impudic în fața ei îi aducea dintr-o dată aminte de hermelina de odinioară, căreia *sensei* îi rupsese gâtul înainte de a începe să-i jupoaie pielea în fâșii subțiri.

Nu-l mai văzuse niciodată gol pe Howe și se întrebă de ce se expunea el în așa fel în fața ei. De avansuri nu putea fi vorba, fiindcă știa sigur că pentru Douglas Howe plăcerea sexuală era dată numai de senzația de putere pe care i-o putea insufla posedarea partenerei. Apoi se gândi că poate recentul ei triumf asupra lui Branding îi conferea, cel puțin pentru puțin timp, o poziție aparte, un fel de statut cu care Howe să fi vrut pe moment să se împreuneze.

Silindu-se să zâmbească la vederea părului de pe trupul acela scârbos, Shisei se imaginâ înapoi pe scenă, scăldată în lumina arzătoare a reflectoarelor, înflăcărată de adorația tinerilor japonezi seduși de frumusețea și de cochetăria ei, iar apoi, pe măsură ce reflectoarele de mare putere transformau amfiteatrul într-un bol de lumină clocotitoare, făcând să strălucească imensa mulțime fremătătoare a tinerilor cu brațele întinse și cu privirile aprinse ațintite spre ea, spre *ea*, se văzu parcă

sorbind lacomă din ei ardoarea lor inocentă...

Şi Shisei simţi cum inima îi era cuprinsă de ceva ce s-ar fi putut numi plăcere sau cel puţin amuzament la vederea purtărilor lui, văzând cum se topea şi cum se împăuna în acelaşi timp. Dar Howe era un individ atât de vulgar şi de vrednic de dispreţ încât triumful ei tainic devenea inutil, iar ea nu voia acum altceva decât să scape de el, să pună capăt cât mai repede posibil acestei şarade josnice pe care fusese obligată s-o joace şi de care se ruşina.

Howe îşi termină băutura, o trase pe Shisei spre el şi-şi îndesă faţa în a ei. Respiraţia îi puţea a alcool şi a măsele stricate. Shisei era ameţită de goliciunea lui şi slăbită de vulgaritatea lui de parcă aceste însuşiri constituiau un fel de radiaţie pe care o degaja el şi care începuse să-şi facă efectul asupra ei, aproape în acelaşi mod în care radiaţia atomică de la Nagasaki o afectase pe Haha-*san*.

Se desprinse uşor din îmbrăţişarea lui stângace şi-i spuse cu blândeţe în glas:

— De ce nu sărbătorim victoria după ce terminăm tot ce mai avem de făcut?

Howe se uită la ea cu ochi înceţoşaţi şi plini de uimire.

— Ce vrei să spui? Gata, s-a terminat. Branding e la răcoare.

— Dar încă nu e nimic dovedit şi nici n-are să fie până nu-mi termin toată treaba, îl contrazise încet Shisei şi zâmbi, gândindu-se la scena pe care a domnit până când a găsit-o Senjin. Vrei să termin ce-am început, nu-i aşa? Doar pentru asta mă plăteşti. Aşa cred că ar trebui, să nu mai poată să scape, deznodământul să nu mai poată fi schimbat. Nu putem lăsa lucrul făcut numai pe jumătate. Vrei să-l pui la pământ cu totul, nu?

Iar Howe dădu energic din cap, declarându-se de acord, deşi n-ar fi putut spune prea bine cu ce ...

Într-o zi Shisei se dusese acasă la Kiku şi aflase că era plecată. De la clasa de dans lipsea de mai bine de o săptămână. Nu-i găsise nici părinţii sau surorile, iar familia care se mutase în locul lor n-avea nici o idee despre cine locuise acolo mai înainte. Ei veniseră abia cu trei zile în urmă şi găsiseră locuinţa liberă, foştii locatari plecaseră şi îşi luaseră tot. Era ca şi când Kiku şi familia ei n-ar fi existat niciodată, parcă ar fi fost pur şi simplu o plăsmuire a imaginaţiei lui Shisei. Aşa ceva ar fi fost cu neputinţă, dar putea găsi o explicaţie mai mulţumitoare? Instructorul de dans nu-i dăduse nici o atenţie când îl întrebase despre plecarea lui Kiku. O rugase pe Haha-*san* să facă nişte cercetări prin împrejurimi, însă repede aceasta îi spusese că nu putuse să afle nimic în legătură cu ce se întâmplase cu familia prietenei ei. Dar Shisei simţea că Haha-*san* o minte...

Palmele asudate ale lui Howe lăsară pete întunecate pe tejgheaua barului în clipa în care se precipită să-şi mai toarne un pahar. Tremura de fericire şi după câteva clipe începu să râdă.

— N-a ştiut gogo... gogomanul ăla de Branding cu... cine se pune când... te-am trimis să-l iei în primire... asta numai ca să vezi cât... cât poate fi... de... bou... spuse el printre sughiţuri împleticite de băutură.

Shisei continuă să-i zâmbească blând, cu acelaşi aer al unui *talento*, o icoană perfectă, de parcă viitorul ei, meticulos planificat de o forţă necunoscută, dar aspră şi neînduplecată, i-ar fi apărut ca reflectat într-o piscină cu apă limpede...

Cum mintise Haha-*san*? Nu numai că ştiuse încotro plecase Kiku, ci de fapt chiar ea o făcuse să plece. De ce? Shisei avea să afle motivul abia peste mulţi ani, când era deja prea târziu, când era convinsă că viaţa ei suferise prea multe întorsături pentru ca înţelegerea acestui lucru să mai poată avea vreo importanţă.

Şi totuşi, împotriva a ceea ce credea ea, a avut importanţă.

Cum a mai plâns Shisei în liniştea şi singurătatea camerei ei când nimeni n-o putea vedea, când *sensei* nu putea s-o dojenească pentru slăbiciunea ei, când Haha-*san* nu era acolo s-o întrebe ce anume o chinuia şi s-o tragă la pieptul ei pufos ca s-o consoleze, când de fapt ea nu voia să fie consolată!

O voia doar pe Kiku!

Dacă, după cum presupusese mai târziu Shisei, Haha-*san* supravieţuise transmiţându-le lor slăbiciunile ei şi acuzaţiile şi învinuirile care i se aduceau şi pe care avea datoria morală să le repare sacrificând totul în acest scop, atunci cu siguranţă că avea nevoie să-i strângă periodic la piept pe amândoi. Căci viaţa omenească, deci chiar şi a lui Haha-*san*, trebuie să se ofilească şi să moară fără vreo emoţie, chiar dacă această emoţie ar fi mai violentă şi mai neîndurătoare decât ura.

Şi-atunci nu era de înţeles ca Haha-*san* să nu vrea să împartă cu alţii unica ei sursă de hrană? Căci exact asta se şi întâmplase. Când Haha-*san* n-a mai putut suporta ameninţarea legăturii care se înfiripase între Shisei şi Kiku, l-a trimis pe *sensei* s-o scape de primejdia asta. Nici o clipă nu se gândise la fericirea lui Shisei, aşa cum de fapt n-o făcuse niciodată. Pentru ea importantă era doar bunăstarea celor doi gemeni şi tocmai pentru asta se sacrificase crescându-i aşa cum i-ar fi crescut şi mama lor bună, dacă ar fi avut puterea şi curajul de a înfrunta moartea.

Fericirea nu intra în calculele ei, fiindcă de fapt Haha-*san* nici nu avea o idee prea clară despre aşa ceva. Poate că vreodată, în copilărie, avusese şi ea parte de vreun licăr din starea aceasta, dar îi fusese cu siguranţă retezat de explozia atomică de la Nagasaki. Astfel încât viaţa o surprinsese pe Haha-*san* înainte ca ea să fie pregătită s-o accepte. Ar fi

surprins-o oricum, sucindu-i personalitatea încă neformată şi legând-o la stâlpul de tortură al datoriei ei. Inima i se transformase într-un bulgăre de sticlă şi cu fiecare rafală dureroasă de aduceri aminte, se spărgea într-o infinitate de fragmente minuscule.

Fără îndoială că în momentul dispariţiei lui Kiku Shisei nu ştia nimic din toate acestea şi chiar dacă ar fi ştiut, tot nu i-ar fi fost de vreun folos. N-ar fi înţeles. Sau n-ar fi fost în stare să ierte egoismul lui Haha-*san*, deghizat sub masca iubirii de ceilalţi. Calea ei fusese deja definită. *Karma*. Shisei, ca şi Senjin înaintea ei, şi-a abandonat cuibul, sanctuarul, închisoarea, care constituise lumea ei efectivă din clipa în care venise pe lume. Haha-*san* şi *sensei* au fost alungaţi din viaţa ei. Dar nu şi daţi uitării. Nu. Niciodată daţi uitării...

— Stai aici, îi spuse Shisei lui Howe, uitându-se la el. Îl aduc pe Michael să te ducă la maşină. Michael, şoferul tău.

Dar Howe clătina din cap cu încăpăţânare de om beat.

— De unde atâta Michael? Adio!... E noap... tea lui liberă.

— Bine, dar nu poţi rămâne aici, spuse ea aplecându-se să-l ridice de pe podea. Te duc eu acasă.

— Dacă Justine s-a întors la West Bay Bridge, atunci trebuie să mă duc după ea, spuse Nicholas.

Împăturiбileţelul pe care i-l lăsase Justine în grabă. Îl exaspera era însă faptul că nu pomenea ce se întâmplase aici şi nici cum se simţea sau încotro plecase. Bileţelul suna ca şi când Justine nu s-ar fi aşteptat să-l mai vadă vreodată pe Nicholas.

Nangi schimbă câteva priviri cu Tomi.

— Până nu descoperim pe unde umblă *dorokusai*-ul, nu cred că e o idee prea bună, spuse Nangi.

Îi spusese deja lui Nicholas tot ce ştia: atacul virusului asupra computerelor companiei lui; suspiciunile lui Kusunda Ikusa şi ale lui Nami în privinţa lui Nicholas; ordinul dat de Ikusa pentru dizolvarea societăţii mixte *Sphynx* şi separarea lui Sato International de Tomkin Industries; ideea lui de a coopta o altă companie pentru a salva societatea şi înţelegerea încheiată în legătură cu Nakano Industries, care abia se mai menţinea pe linia de plutire; semnarea actelor în birourile lui Nami; informaţia primită de la Pack Rat cu privire la Ikusa şi la Killan Oroshi, fiica preşedintelui firmei Nakano.

— De trei zile nu mai am nici o veste de la Pack Rat, zise Nangi. Nu reuşim să mai dăm de el.

— De Pack Rat crezi că-mi arde mie acuma? Încă nu mi-ai spus ce s-a întâmplat aici!

Nangi se ridică în picioare şi începu să gesticuleze agitat, apoi ieşi afară şi se îndreptă spre zona dintre copaci şi tufişuri, jalonată cu jăruşi

și păzită de polițiști în echipament de luptă de stradă. Probabil că-i înțepeniseră încheieturile, fiindcă șchiopăta mai pronunțat decât de obicei

Îi arătă lui Nicholas pe pământ o pată întunecată, pe care cineva o conturaseră atent cu cretă albă, apoi îi făcu semn cu capul lui Tomi, care scoase un set de fotografii alb-negru.

— Cine-i ăsta? întrebă Nicholas luând fotografiile și privindu-le intrigat.

— Se numea Han Kawado, spuse Nangi. Era unul din oamenii lui Pack Rat. Foarte bun. Eu i-am cerut lui Pack Rat s-o urmărească pe Justine și Pack Rat l-a pus pe omul ăsta. Era un adevărat as în meseria lui...

— S-o urmărească! zise Nicholas ridicând brusc capul. S-o urmărească sau s-o păzească?

Nangi dădu din cap aprobator.

— Da, s-o urmărească și s-o păzească. Eu personal nu credeam că Justine s-ar afla cu adevărat în vreun pericol, dar am considerat că ar fi mai bine să...

— La naiba, tot n-ai de gând să-mi spui ce s-a întâmplat aici?

— S-a întâmplat că a apărut *dorokusai*-ul, spuse Tomi. Asta s-a întâmplat. A fost aici cu soția ta. Dar nu știm cum s-au petrecut lucrurile, adăugă ea iute, nu știm nimic afară de faptul că Han Kawado i-a văzut. Probabil că *dorokusai*-ul și-a dat seama că e urmărit de Kawado. Alte amănunte nu avem.

Nangi încuviință înclinând fruntea.

— Așa e, cum spune Tomi. Și rezultatul uite-l aici, adăugă el și bătu cu un gest grăitor cu degetul în fotografii.

— Și Justine?

— Nevătămată, spuse Tomi. Bineînțeles, în măsura în care se poate spune așa ceva în asemenea împrejurări...

— Ce vrei să spui? aproape că țipă Nicholas întorcându-se spre Nangi. Nu ți-a dat telefon?

— Nu. Noi am aflat de plecarea ei din țară doar când cei de la emigrări au informat-o pe Yazawa-*san*.

— Biroul de emigrări era alertat de ceva timp, de când ne-am dat seama că ar putea fi vorba de ceva serios, explică Tomi. Ba chiar foarte serios. Amenințarea din partea rușilor se pare că nu e deloc o vorbă goală și am considerat că e bine să urmărim cât mai bine cu putință mișcările tale și ale soției tale.

Nicholas îi înapoie setul de fotografii.

— Păi atunci asta e. Mă duc după ea. Trebuie să știu dacă e bine. Trebuie să fiu cu ea.

— Prietene, te înțeleg și sunt alături de tine, dar trebuie să-ți spun că nu sunt de acord cu asta, spuse Nangi. Știi că Justine e în drum spre casa voastră din West Bay Bridge. Mai așteaptă puțin, până ajunge, și

rezolvi cu un simplu telefon. Gândește-te că e nevoie de tine aici. Aici se află *dorokusai*-ul. Aici se desfășoară războiul. Cu siguranță că prin Justine el încerca să ajungă la tine. Asta urmărea. Nu vezi un mare noroc în faptul că ea a ieșit din zona de război? Chiar vrei s-o aduci din nou aici? Fiindcă știi și tu bine că vrei să pleci după ea numai ca s-o aduci înapoi aici.

Să pleci după ea... De ce cuvintele astea i s-au înfipt în minte lui Nicholas atât de adânc? Oh, Iisuse!

Se desprinse de grupul lor și se îndreptă cu pași mari spre sala de antrenament. Împinse capacul la o parte, îngenunche și zvârli încoace și-ncolo saltelele tatami, sub privirile întrebătoare ale lui Tomi și Nangi, care se luaseră după el și acum se uitau intrigați la manevrele lui, din care nu înțelegeau nimic.

Strecură mâna dedesubt și găsi cutia, dar... Când o deschise nu mai văzu nici un smarald înăuntru, ci doar pernița din catifea albastră făcută franjuri.

— Doamne Dumnezeule! gemu Nicholas aruncând în jur priviri rătăcite. Deci asta a vrut! Smaraldele! Kansatsu a avut dreptate... Are nevoie de ele. Dar pentru ce?

Era limpede acum că *dorokusai*-ul o făcuse cumva pe Justine să-i arate locul unde era ascunsă cutia. Nicholas nici nu se gândea că Justine ar fi fost în vreun fel răspunzătoare: sărmana de ea, în fața puterilor *dorokusai*-ului trebuie să fi fost cu totul neajutorată! Și Nicholas mulțumi în sinea lui puterilor care vegheau asupra lui și îi șoptiseră să împartă conținutul cutiei. Măcar știa că cele nouă smaralde rămase erau în siguranță. În siguranță? Sau nu cumva...? Christoase sfinte! Cu o tresărire de spaimă își aduse aminte că Justine îl văzuse făcând pachețelul. O fi văzut oare și adresa? Dar chiar dacă nu văzuse, tot ar fi putut să intuiască cine era destinatarul. Căci ea știa, chiar dacă nu știa că știe, cui îi trimisese el smaraldele să le păstreze...

Nicholas se ridică în picioare.

— Trebuie să plec, spuse el încercând să nu trădeze nimic din agitația care-l stăpânea. Trebuie s-o găsesc pe Justine.

— Nu sunt de acord, zise Nangi. Cel mai important lucru în momentul de față este să nu te expui niciunui pericol. Dacă mori, nu mai ai cum s-o protejezi nici pe Justine și nici compania pe care ți-a lăsat-o moștenire tatăl ei.

— Ce legătură are Tomkin Industries cu toate astea?

— Toate legăturile posibile, spuse Nangi. Tomkin Industries face parte din război. Este și ea atacată în același timp cu Sato International, la fel de dur cum ai fost tu atacat de *dorokusai*.

Nicholas păru neîncrezător, așa că Nangi continuă:

— Prietene, înainte de a lua vreo hotărâre, ascultă-mă bine. Poți fi receptiv?

Nicholas încuviință dând din cap.

Tomi aruncă o privire spre ușă, neliniștită. Puteau fi auziți foarte bine de destui din oamenii de pază, care umblau agitați în toate părțile, cu sau fără treburi.

— Cred că ar fi mai bine să continuăm discuția în altă parte, spuse ea încet.

În fundul casei, acolo unde gărzilor nu le era permis să intre, Umi ședea într-o cameră cu șase saltele tatami. Când intrară cei trei, se ridică și dădu să plece, dar Nangi o opri.

— E nevoie de tine aici, se mulțumi el să-i spună, iar Umi se așeză supusă la locul ei unde stătuse și până atunci.

— Încă înainte de a-l întâlni tu pe *dorokusai*, îi spuse Nangi lui Nicholas după ce se așezară toți pe saltele, Umi a presimțit pericolul. A văzut o umbră întunecată formându-se dincolo de noapte. A simțit progresul rapid al vidului și al unei forțe malefice atât de violente încât putea amenința stabilitatea lumii. A auzit vocea Femeii Păianjen din neamul amerindian Hopi. A simțit gheața venind.

— Cei din neamul Hopi cred că Femeia Păianjen își ridică glasul numai instigată de un rău nemăsurat. Potrivit mitului Hopi al creației, înaintea lumii în care ne aflăm noi acum a mai existat o alta, pe care vocea Femeii Păianjen a preschimbat-o în gheață, ca să-i distrugă pe locuitorii ei. Erau purtătorii unor blesteme care nu puteau fi șterse altfel.

Tomi îl asculta fascinată.

— Ce înseamnă toate astea?

Umi își întoarse fața frumoasă, fără urme de riduri, spre Tomi.

— Stăpânul Femeii Păianjen veghează și se zvârcolește. Amenință urzeala vieții. Îi pot auzi pașii, sună ca un dangăt de clopot.

— Umi îl simte pe *dorokusai*, spuse Nangi. L-a simțit și în noaptea aceea și îl simte și acum. Vezi tu, Nicholas, toate miturile se întrepătrund ca ramurile unui copac bătrân și încolăcit în toate părțile, care țâșnesc dintr-o singură rădăcină. Am bănuit de atunci că există o legătură între atacul *dorokusai*-ului asupra ta și atacul iminent al lui Nami asupra firmei Sato. Dacă tu erai *Shiro ninja*, atunci deveneai neajutorat, deci nefolositor în războiul ce urma să aibă loc între corporații. Am avut dreptate.

— Nami ne-a atacat pe noi, adică pe Sato și pe *Sphynx*, în lipsa ta. Nu cred să fie vorba de o coincidență. Ikusa m-a înghesuit într-un colț și mi-a întins o momeală: să preiau Nakano Industries aflată în derivă. Am fost sigur că-i pot fi pe plac lui Nami și că te pot păstra în același timp ca partener. Dar cel mai rău m-au păcălit cu departamentul de cercetare și dezvoltare de la Nakano, la care mi-era gândul de ani de zile. Am strecurat undeva în contractul de fuzionare o clauză obscură și am zis că acum îi am la mână. Că am obținut controlul asupra lui Nakano prin clauza asta, pe care îmi spuneam că fraierii n-au observat-o.

— Şi? întrebă Nicholas, mai mult din politeţe decât cu interes.

— Tocmai pe asta conta şi Ikusa. Ieri am vrut să uzez de clauza respectivelă şi am constatat că mă alesesem într-adevăr Nakano, dar un Nakano din care a rămas doar o carcasă goală, fără nimic de valoare în ea. Departamentul cercetare şi dezvoltare a fost mutat în secret la o societate care controlează alte societăţi mai mici şi care deţine nişte rafinării demodate şi ruginite. Compania aceea nu face parte din consorţiul nostru. Nu-mi aparţine şi nici n-o să-mi aparţină. M-au dus ca pe ultimul fraier!

— Atunci întreaga afacere a fost aranjată, spuse Nicholas.

Nangi dădu din cap.

— Mă aflam în plin război habar n-aveam. Acum înţeleg de ce e amestecat Nami în viaţa lui Nakano Industries. N-a fost numai salvarea de la dezastru a unei companii în derivă care încorpora un departament mult prea preţios pentru a lăsa să se aleagă praful. Nami a folosit Nakano ca momeală ca să ne prindă pe noi în laţ, Nicholas-*san*.

— Dar acum eşti în posesia majorităţii acţiunilor lui Nakano, spuse Nicholas.

— Da, dar nu valorează nimic, spuse Nangi trist. De fapt nici atât. Nakano, după cum a plănuit Nami, lipsită de departamentul cercetare şi dezvoltare, va intra în roşu pe anul ăsta fiscal cu mai mult de patru sute de milioane de yeni. Dacă ne gândim şi la marea cantitate de acţiuni pe care a trebuit să le pun în circulaţie ca să pot cumpăra toate drepturile alea de folosinţă fără valoare, treaba asta ameninţă întreaga structură a lui Sato International şi, deoarece suntem atât de strâns legaţi, şi a lui Tomkin Industries. Mă tem că dacă nu găsim rapid o soluţie am să fiu forţat să găsesc pe cineva care să gireze pentru mine.

— Vrei să spui Nami?

— Da. Pot pune pariu că Nami stă la pândă pregătit, abia aşteptând să ne sară în ajutor. Numai că nu va fi vorba de un ajutor, ci de o preluare totală de genul celei care s-a petrecut cu Nakano.

— Astea-s prostii, spuse Nicholas. Doar ştii bine că poţi avea acces la bunurile lui Tomkin Industries. Putem aranja un împrumut. Defineşte structura...

Dar Nangi scutura deja din cap.

— Nu crezi că Ikusa a luat deja în calcul şi posibilitatea asta? Există o reglementare a MITI[1] care interzice acceptarea de către companiile japoneze a unor împrumuturi de la firme sau bănci străine.

MITI era, alături de Nami, una dintre cele mai mari forţe în lumea afacerilor din Japonia, fiind de fapt cea care dicta politica economică internaţională a ţării.

— În cazul când companiile beneficiare de împrumuturi nu şi-ar

[1] MITI - *Ministry of International Trade and Industry*, „Ministerul Industriei şi Comerţului Internaţional". [n. ed.]

respecta obligaţiile financiare, astfel de aranjamente ar duce la preluarea companiilor japoneze de către străini, ceea ce MITI refuză din capul locului să accepte, ca să nu mai vorbim de Nami. Dacă nu facem repede ceva ca să oprim hemoragia asta, amândouă companiile noastre sunt în pericol de a se vedea preluate. Abia pe urmă mi-am dat seama că exact ăsta a fost gândul lui Kusunda de la bun început. El voia cu tot dinadinsul să aibă secretul cipului *Sphynx T-PRAM*. Însă drepturile de proprietate asupra lui erau stricte şi nici măcar Nami nu ni l-ar fi putut lua. Aşa că Kusunda s-a hotărât să ne aducă la situaţia de a ne cumpăra cu totul. O dată ce ajunge să ne cumpere, intră automat şi în posesia secretului lui *T-PRAM*, mai spuse Nangi şi expiră adânc. Crede-mă, îmi pare nespus de rău că am putut greşi atât de prosteşte, Nicholas-*san*.

— Istoria, spuse Nicholas, e folositoare numai când o foloseşti ca lecţie pentru prezent.

— *Hai*. Da.

Nangi se înclină adânc şi ceremonios. Îi era profund recunoscător lui Nicholas pentru înţelegerea pe care i-o arăta. Numai un adevărat japonez putea simţi ca prietenul său.

— Acum trebuie să fim preocupaţi de prezent, nu de altele, mai spuse Nicholas.

Nangi se înclină din nou şi dădu să răspundă, dar Tomi interveni, politicoasă şi categorică în acelaşi timp:

— Scuzaţi-mă, Nangi-*san*, dar eu zic că ar fi bine să ne gândim şi la *dorokusai*.

— Da, aşa este, spuse Nangi. *Dorokusai*. Acum ştim ceva mai multe despre el decât până să pleci tu, Nicholas.

Îi povesti cum fuseseră la *Calea de Mătase* şi ce descoperiseră acolo, legătura dintre crima cu viol din cazul Mariko şi doctorul Hanami, apoi lămuri cum ajunseseră la concluzia că *dorokusai*-ul îl şantajase pe chirurg.

— Ai dreptate, spuse Nicholas, apoi le povesti la rândul lui despre ce aflase el în legătură cu starea în care se afla, despre cum îi otrăvise de fapt *dorokusai*-ul creierul, sau cel puţin o anumită mică parte din el.

— Mai e ceva, spuse Nangi. Am aflat cine e acest blestemat de *dorokusai*. Este...

În acea clipă în cameră intră grăbit un poliţist. Era atât de agitat încât trecu peste eticheta strictă impusă de regulamente şi îi înmână scurt lui Tomi o bucăţică de hârtie. Aceasta o citi şi se făcu albă la faţă.

— Ce este, detective?

— S-a terminat, Nangi-*san!* spuse Tomi îngrozită.

— Despre cine vorbeşti? întrebă Nicholas.

— Despre *dorokusai*.

— Îl cheamă Senjin Omukae, completă Nangi, şi e comandant de

divizie în poliția metropolitană. Cel puțin asta a fost până a întâlnit-o pe Justine. În dimineața asta nu s-a prezentat la serviciu. S-a întâmplat ceva ce încă nu știm...

— Înseamnă că *tanjiani* ăla e un *polițist?* întrebă Nicholas făcând ochii mari.

— Da, răspunse Tomi. A fost șeful meu. Asta i-a ușurat falsificarea acelei informații cu privire la proiectul asasinării tale de către ruși. Uite ce-am primit, adăugă ea fluturând hârtiuța adusă de agent. Acum știm unde s-a dus. A fost văzut urcând la bordul unui avion al companiei JAL, aproape de ora prânzului. S-a folosit de un pașaport fals. Cu abilitatea lui nici nu i-a fost greu.

— Și încotro a plecat Omukae? întrebă Nangi.

— În Statele Unite, spuse ea pe un ton plin de disperare și de furie neputincioasă. New York City.

Auzind-o, Nicholas strigă înnebunit de spaimă:

— Justine!

Ticălosul luă obiectul în mână și se întrebă ce să facă cu el. Îl studie cu aceeași fascinație amestecată cu oroare cu care urmărești un scorpion care ți se mișcă în palmă.

Nu-și putea da seama ce ar fi putut reprezenta lucrul acela, pe care el îl dezgropase, e drept, dar nu dintr-un șantier arheologic, ci dintr-un morman de moloz din apartamentul de alături. Găsise acolo și pete de sânge negru și gros ca vinul vechi și bucățele dintr-o materie care putea fi os, deși de asta nu putea fi sigur. El se ocupa cu calculatoarele, nu cu anatomia.

Îi venise ideea să arunce o privire în apartamentul acela în noaptea în care Killan trecuse pe la el, când auzise un puternic *vump*, un sunet vâscos, umed, chiar lângă zidul comun cu apartamentul de alături, ceva ce nu mai auzise niciodată și care totuși i se păruse ciudat de familiar. Știa din auzite că apartamentul nu era locuit și că în mod normal nimeni n-ar fi avut ce căuta acolo la o asemenea oră. Auzise că un *oyabun* din *Yakuza* cumpărase apartamentul pentru fiica lui și comandase executarea unor lucrări importante, după care izbucniseră niște neînțelegeri cu vânzătorul. Ticălosul n-ar fi putut spune mai multe, dar știa sigur că de o bună bucată de vreme apartamentul stătea nelocuit și meșterii de la firma care începuse deja lucrările nu se mai arătaseră nici ei pe acolo.

Killan se aflase în dormitor, așa că nu avusese cum să audă zgomotul, iar el își făcuse socoteala că n-avea nici un rost să-i pomenească de asta. Ce era să-i spună? Și oricum, îi trebuia timp ca să se hotărască ce să facă, dacă într-adevăr voia să facă ceva. Dar ce naiba se putuse întâmpla acolo ca să scoată zgomotul acela ciudat, *vump!* de ziceai că era un pepene aruncat de la etaj, care s-a spart pe trotuar?

În dimineața asta Ticălosul avusese un vis urât și se trezise speriat. Acum nu-și mai amintea prea bine visul, ci numai sensul lui. *Vump!* Sunetul, căpătând greutate în visul lui, îl făcuse să se trezească brusc, lac de transpirație. Ei, fir-ar să fie! Așa că, de cum plecase Killan, se hotărâse să vadă cu ochii lui cum stăteau lucrurile.

Ușa de la intrare era descuiată, așadar de la primul pas dădea de ceva suspect. Ba chiar foarte suspect! Ticălosul se și imagina detectiv lucrând la un caz important: o fată de o frumusețe răpitoare, în rochie de moar negru, intrase în biroul lui fumând o țigară și îl angajase să-l urmărească pe individul care a încercat s-o ucidă. Iar el, acum, după ce îl urmărise pe tip până aici, pătrundea și în bârlogul lui. Lăsați efectele de sunet, lăsați muzica, domnilor! Dar nu-l lăsați pe asasin.

Șipci și bucăți de lambriuri rupte erau împrăștiate pe podeaua de beton. Mănunchiuri întregi de fire zăceau dezmățate peste mormanele de moloz, pornind de nicăieri și ducând nicăieri. Cutii vechi de vopsea erau aruncate peste tot, toate aproape ruginite. Mirosea a praf de ipsos și a încă ceva. Dacă tot era vorba de un film, își zise Ticălosul privind cu ochii întredeschiși prin întuneric, scena asta ar trebui trasă în alb-negru.

Numai că, lucru care nu se întâmplă niciodată eroilor din filmele de serie neagră, lui îi era o frică turbată. Inima îi bătea cu atâta putere încât își spuse că dacă trece cineva pe hol, prin dreptul ușii, le putea auzi. Și chiar se duse înapoi, traversând micul apartament, și trase cu ochiul pe lângă ușa întredeschisă de la intrare. În față i se căscă holul tăcut și pustiu. Nimic. Nimeni. Nu se auzea nici măcar fâșâitul imperceptibil al liftului. Era singur cu gândurile lui, înspăimântat de propria lui imaginație. Așa îmi trebuie dacă mi-am pierdut prea mult timp uitându-mă la filme idioate, își zise el.

Întors în apartamentul pustiu, se concentră asupra porțiunii din perete de unde credea că a auzit zgomotul acela vâscos, *vump!* care îi hăituise visele noaptea trecută ca și când ar fi fost o ființă, nu un sunet.

Mai întâi descoperi o pată întunecată la culoare de forma unei pânze de păianjen. În centrul ei, lambriul fusese strivit spre interior. Se aplecă să se uite mai de aproape. Pe așchiile zimțate ale lambriului Ticălosul observă niște particule ce păreau a fi fragmente fine de os, piele și un fel de țesut. Deci asta auzise: o luptă. Dar aici, într-un apartament părăsit? De ce? Și cine?

Lângă perete zăceau îngrămădite tot felul de lucruri stricate și fără îndoială că, dacă nu s-ar fi împiedicat de un colț ascuțit al unei scânduri, Ticălosul n-ar fi dat de micul casetofon pe care Pack Rat îl ascunsese atât de bine într-o cutie goală de vopsea. Dar colțul numai așchii îi zdreli zdravăn fluierul piciorului și Ticălosul răsturnă fără voie cutia de vopsea ascunsă sub niște ziare mototolite și pătate, dând la iveală ceva ce nu s-ar fi așteptat în ruptul capului să găsească: un casetofon miniatural, împreună cu microfonul ultrasensibil în formă de

ventuză, folosit pentru a capta sunete prin pereți. Prin peretele *meu*, își zise Ticălosul uitându-se la obiect. Apoi ascunse aparatul sub haină și ieși din apartament, cu aceleași precauții:

Acum își spunea că trebuie să asculte banda, dar îi era frică. Șefii lui de la Nakano îi puseseră în vedere că firma lor dispunea de extraordinare condiții de securitate și că nu avea voie să ia acasă obiectul neprețuit al muncii lui – MANTIS-ul – deoarece acolo nu mai putea fi protejat de sistemele de securitate de la Nakano. Uitându-se acum la microcasetofonul din fața lui, Ticălosul se simți cuprins de dorința năvalnică de a-l arunca și de a uita de el. Era lucrul cel mai chibzuit pe care l-ar fi putut face. În definitiv ceea ce avea el în palmă era cel mai probabil o acuzație asupra lui însuși, o detaliere a nenumăratelor moduri în care el nesocotise în mod deliberat măsurile de securitate impuse și pe care ar fi avut datoria să le respecte. Ce-ar zice șefii lui dacă ar afla de actele lui de insubordonare? Și mai ales ce-ar face? Tipii ăștia erau, cel puțin în privința securității, de-a dreptul fanatici. Auzise de nenumărate ori formula asta: *Încălcări ale normelor de securitate nu sunt tolerate la Nakano.* Numai că el nu stătuse să-și bată capul cu aiurelile astea, era prea absorbit de munca lui.

Da, se gândi Ticălosul, dominat dintr-o dată de un acut instinct de conservare, am să mă descotorosesc de chestia asta ca un criminal care distruge dovada crimei lui. Scurt! Dar cum naiba s-a făcut de-am reușit eu să sar din rolul de detectiv la cel de criminal în doi timpi și trei mișcări? se întrebă el copleșit de un sentiment de autodezgust. Se duse să arunce obiectul; cu cât mai repede cu atât mai bine. Acum îi părea chiar rău că fusese atât de curios și asta îl făcuse să întârzie atât.

Și totuși, când să arunce blestematul de microcasetofon, nu fu în stare. Trebuia să știe ce era pe banda aia. Rahat, își zise el în gând. Degetul îi coborî pe butonul de *play*, gata să apese, dar ezită. Dacă înregistrarea conținea conversațiile din apartamentul lui, atunci însemna că putea să mai fie încă ascultat.

Îndesă aparatul în buzunarul de la pantaloni și ieși în stradă pierzându-se în atmosfera poluată a orașului. Se îndreptă spre parcul Ueno, apoi se răzgândi. Dacă apartamentul lui era ascultat și supravegheat, probabil că și el era urmărit. Nu ținea să asculte banda în public. Atunci unde să se ducă?

N-avea nici cea mai vagă idee. De fapt intrase puțin în panică. Dintr-o dată se trezise parcă aruncat în fața țevii unei arme. Niște oameni, n-avea idee cine, dar știa că există, îl supravegheau și îi înregistrau conversațiile; din câte putea să deducă, îi urmăreau fiecare mișcare. De ce? Cu siguranță că din cauza programului de virusare MANTIS. Ticălosul știa bine că nu voia nimic pentru el de pe urma programului respectiv. El era un geniu în domeniul computerelor și în domeniul ăsta voia să lucreze. Începuse deja să se ocupe de faza

următoare a programului. După spusele lui Shisei, creierul Hive era atât de rapid încât programul lui intern de securitate putea încă să-l copleşească pe MANTIS. Dar tranzistorii pe bază de laser compuşi din straturi de grosimi atomice, şi nu din fosfură de indiu şi arseniură de galiu-aluminiu, ci din microstraturi de diamant monocristalin, cu o viteză atât de mare, puteau fi folosiţi şi pentru a transporta spiralele lui MANTIS cu mare rapiditate spre inima calculatorului. Ticălosul n-avea altceva de făcut decât să modifice programul lui de virusare pentru ca acesta să se acomodeze cipurilor cu laser ale creierului Hive.

Da, aşa ar fi fost, numai că acum era pus într-o situaţie nouă: în loc să-şi vadă de munca lui, era nevoit să tot privească temător înapoi peste umăr ca să vadă dacă nu cumva îl urmărea cineva. Se gândi la tot felul de scene din filmele pe care le văzuse şi apoi hotărî că era cazul să întreprindă ceva.

Îşi petrecu următoarele două ore întorcându-se mereu pe unde mai trecuse, intrând şi ieşind din magazine, grăbindu-se pe alei înguste unde putea să vadă cine era în faţa sau în spatele lui. Călători deopotrivă cu metroul şi cu autobuzele, urcând şi coborând din ele în ultima clipă posibilă, până când, în cele din urmă, fu sigur că nu se mai ţine nimeni după el, presupunând că totuşi cineva îl urmărise. Apoi, mai uitându-se o dată peste umăr, mai mult din reflex, se îndreptă cu paşi iuţi spre locuinţa lui Killan.

Nicholas îl rugă pe Nangi să meargă cu el la aeroport şi se împotrivi când Tomi se oferi să-i ducă ea cu maşina.

— E nevoie de tine aici, detective. Ştii ce îndatoriri ai.

Nicholas fusese de părere că era bine să ia legătura cu poliţia din New York şi să ceară ca Senjin să fie reţinut de cum coboară din avion pe aeroportul Kennedy. Tomi fusese de acord. Patronul clubului *Calea de Mătase* făcuse mărturisiri complete şi acum aveau suficiente dovezi împotriva Senjin. Tomi îi dăduse lui Nicholas numele şi numărul de telefon al detectivului pe care îl contactase la New York.

Umi intră în cameră în timp ce Nicholas îşi arunca grăbit haine, paşaport, bani şi alte fleacuri într-o valiză.

—Nangi ar dori să discute cu tine multe, dar din motive personale n-o face, îi spuse ea. El e de şcoală veche în timp ce eu... Ei bine, eu înţeleg foarte bine şcoala veche şi o respect. Dar pot să văd dincolo de limitele ei. Înţelegi?

Nicholas se opri cu câteva cămăşi în mână.

— Eu sunt atent la tot ce spui tu, Umi. N-a fost totdeauna aşa?

Umi se apropie de el, îşi duse mâna la bărbia lui şi îi întoarse capul întâi spre stânga, apoi spre dreapta.

— Ce văd eu aici, Nicholas? Pari schimbat.

— Sunt *tanjiani*, spuse Nicholas.

— Nu asta te-a schimbat, îl asigură Umi. Tu ai fost născut *tanjiani*, moştenind-o pe mama ta.

Nicholas fu surprins de afirmaţia lui Umi.

— Ai ştiut? o întrebă el.

Umi dădu din cap că da.

— Şi Nangi? A ştiut şi el asta?

— Da. A ştiut şi el.

— Şi nu mi-aţi spus-o nici unul din voi?

— Nu ne-ai fi crezut, spuse ea zâmbind cu convingere. Nu de la noi trebuia să afli asta.

Nicholas zvârli cămăşile în valiză.

— Uneori, zise el, încă nici eu nu cred.

— Nu faptul că eşti *tanjiani* te-a făcut să te schimbi, reluă Umi uitându-se în ochii lui cu privirea cu care studia textele ei de mitologie, cu o concentrare misterioasă, de parcă ar fi vrut să absoarbă tot ce vedea.

— Sunt mai puternic acum, Umi. Mai puternic decât am fost vreo dată ca simplu *ninja*.

Ochii lui Umi îl priviră neclintiţi.

— *Dorokusai*-ul e aproape, spuse ea. Mai aproape decât crezi sau decât poţi să-ţi imaginezi.

— Aici dă-mi voie se fiu de altă părere. E deja la jumătate de lume depărtare de mine, spuse Nicholas apucându-se din nou de împachetat. Mai am multe de făcut şi nu mai am timp.

— Fii atent. La început s-ar putea ca noile tale puteri să te orbească şi abia pe urmă ai să poţi înţelege că o astfel de putere poate constitui la fel de bine şi o slăbiciune. Mai ai încă multe de învăţat, Nicholas, adăugă Umi continuând să-l urmărească din priviri cum îşi făcea bagajele. N-are rost să vorbim de distanţe sau timp când e vorba de *dorokusai*, pentru că să te concentrezi asupra puterii minţii. Şi a iluziei. Căci *dorokusai* tocmai prin puterile astea îi stăpânesc pe ceilalţi.

— Am mai fost avertizat, zise Nicholas.

Terminase de împachetat. Trase fermoarul valizei şi o ridică.

— Nu lua prea uşor lucrurile astea, spuse Umi.

Pentru prima dată, Nicholas zâmbi.

— Crede-mă că nu iau nimic uşor. De asta l-am şi rugat pe Nangi să meargă cu mine la aeroport. Am o idee, dar e foarte periculoasă, nu numai pentru mine, ci şi pentru Nangi. Lui nu i-am spus-o, dar tu trebuie s-o ştii acum, înaintea lui.

— Eu am încredere în tine, Nicholas, spuse Umi. Şi Nangi are.

Era exact lucrul pe care avea Nicholas nevoie să-l audă şi îi fu recunoscător pentru asta.

— Aş vrea să faci ceva, Umi. S-ar putea să am nevoie de ceva ajutor la New York. După ce plec la aeroport, vreau să dai un telefon

pentru mine. Nu de aici. Găseşte un telefon public. Ţine bine minte ce-ţi spun acum.

Îi dădu un număr din Manhattan.

— Lasă-l să sune cât poţi de mult şi nu închide, orice s-ar întâmpla, până la urmă tot o să răspundă cineva. Dacă auzi o voce de bărbat, îi spui aşa: *„Fii pregătit mâine."* Exact aşa, fără să mai adaugi nimic, fără să-l întrebi dacă a înţeles şi alte lucruri de-astea. Dacă răspunde o femeie, spune-i că eşti o prietenă a lui Tik-Tik şi întreab-o când îl poţi găsi. Să-ţi spună o oră precisă şi o calculezi după ora Japoniei. Spune-i că o să mai suni şi închide. Şi când vorbeşti cu el, spune-i doar atât, cum ţi-am spus eu: *Fii pregătit mâine.* Ai să faci asta pentru mine?

— *Hai*, zise Umi dând din cap.

Nicholas dădu să plece, dar în ultima clipă se întoarse.

— Şi, Umi, ar mai fi ceva... Să nu ştie şi Nangi de chestia asta! N-o să facă altceva decât să se îngrijoreze.

Umi îl urmări cu ochii ei negri şi strălucind de inteligenţă. Lui Nicholas i se păru că vrea să-i spună ceva, apoi i se păru că s-a răzgândit. Fata se înclină cu mâinile împreunate.

— Mergi cu bine, Nicholas-*san*, spuse ea plină de respect ceremonios

— *Domo arigato*, Umi-*san*, răspunse Nicholas înclinându-se şi el la rândul lui. Îţi mulţumesc.

Justine stătea la fereastră în al treilea rând de fotolii în giganticul 747-SP. Se uita afară la norii pufoşi însă privirea ei era aţintită spre interior, în trecut.

Ce-şi mai amintea despre întâlnirea ei cu Senjin Omukae? Ar fi fost mai nimerit să se întrebe ce avea voie să-şi amintească. Influenţa lui *Tau-Tau* pe care Senjin o exercitase asupra ei îi mai sălăşluia încă undeva în creier, împiedicând-o să se gândească la el sau la ce îi poruncise el să facă.

În schimb, se gândea intens la sosirea ei în Japonia. Se simţea acum ca şi când timpul ei se comprimase atât de puternic încât avea senzaţia că locuia acolo de o viaţă, nu de patru ani. Citise mai demult o povestire despre calvarul unui puşcaş marin în războiul din Vietnam şi avea acum impresia că experienţa trăită de el se asemăna curios şi sinistru cu a ei. Vedea acum că şi ea simţea aceeaşi comprimare dezordonată a timpului şi era copleşită de aceeaşi lipsă de comunicare şi de aceeaşi senzaţie acută de invazie din partea unei culturi cu totul străine, pe care n-o putea înţelege şi de care nu se putea apropia. O destabilizare perfidă a vieţii de zi cu zi care ducea la distorsionarea năucitoare a realităţii.

Justine era convinsă că tocmai asta se întâmplase şi cu ea. Doar

de asta zbura acum spre casă, nu? Toropită, închise ochii şi adormi aproape imediat.

Îl visă pe Senjin. Un tigru alb care o urmărea printr-o junglă deasă şi necuprinsă, străbătută de raze soare.

Dintre toate animalele pe care le văzuse la grădina zoologică în vremea copilăriei, Justine îndrăgise cel mai mult tigrii. Iar acum Senjin, tigrul alb, venea după ea, alergând în salturi printre tufele desc care-i împiedicau zborul şi reducând repede distanţa dintre ei. Apoi o ajunse şi deschise fălcile enorme...

Dar în loc s-o sfâşie, tigrul vorbi. Oare vorbesc tigrii? Justine nu mai ştia prea sigur. Poate că da, iar acesta vorbea cu vocea doctoriţei Honi.

— *N-am să am o familie a mea. Sunt un singuratic. Am ales singurătatea...*

Tigrul alb, cu ochii arzători aţintiţi asupra ei, ghemuit gata de atac, respirând ritmic, aşteptând răbdător ca un zeu...

Iar Justine se simţi copleşită de milă în inima ei pentru fiara aceasta uriaşă, atât de desăvârşită şi atât de tristă...

— *Eşti groaznic de singur... Singur, plutind ca un nor deasupra pământului înţesat de fiinţe omeneşti. Cum de suporţi?*

Coada tigrului alb se zbătea dum-dum, dum-dum, ca o inimă pe pământul negru.

— *Când eram copil eram mereu singur.... Adesea am plâns din cauza asta şi m-am simţit ruşinat de slăbiciunea mea. Cu vremea însă am învins...*

— *Slăbiciune? Oh, nu! Cred că e durerea din spatele ochilor tăi. Pe sufletul tău se află o cicatrice....*

Şi Justine vru să întindă mâna şi să mângâie fiara, care îi zâmbi blând şi rosti cu o voce plină de afecţiune:

— *Spiritul meu e pur. E lipsit de emoţii, prin urmare nu simte nevoia de mângâieri.*

Dar Justine văzu dincolo de această decepţie şi învingându-şi teama, înaintă să mângâie fiara şi dădu să-i pună mâna pe cap. În clipa aceea tigrul începu parcă să se desfacă şi de sub masca lui se ivi chipul lui Honi, care începu să-i spună ceva, un lucru pe care Justine îl ştia important, deşi nu reuşea să deslueşească nici un cuvânt. Se încordă ca să audă mai bine, dar văzu că pe faţa lui Honi apăruseră deja fisuri şi Honi însăşi parcă începea să se spargă şi să dea la iveală o figură nouă, care o umplu de groază. Un bărbat a cărui prezenţă o înnebunea. *Îl cunosc eu pe omul ăsta? L-am mai văzut vreodată? Unde? Unde, unde l-am mai văzut, sfinte Dumnezeule, unde?*

Însă înainte de a avea şansa să tragă vreo concluzie, masca lui Honi se topi de parcă ar fi fost făcută din ceară şi ar fi fost ţinută prea aproape de flacăra privirii ei. Iar acum putea vedea adevărata identitate a

plăsmuirii acesteia infernale, care îi fusese ascunsă cu atâta viclenie. Totul fusese iluzie, acum știa bine. Totul în afară de asta. Abia acum văzu înfățișarea urmăritorului ei și îi îngheță inima în piept. Era Senjin Omukaé!

Simți un urlet monstruos care se aduna în ea ca un torent și se luptă din răsputeri să-i dea drumul, să se descătușeze, dar nu reușea să scoată un sunet și efortul îi sfâșia gâtul cu dureri ascuțite ca niște lame de cuțit. Încercă atunci să se dea înapoi, să se întoarcă și să fugă, să se ascundă undeva, dar nu se putea clinti din loc. Știa că va muri dacă nu se mișcă, dar rămânea mai departe împietrită și tot trupul îi era stăpânit de o putere nevăzută împotriva căreia nu putea lupta...

Se trezi tremurând de groază și scăpă un țipăt slab și răgușit. Apoi își dădu seama că nu fusese decât un vis.

— Ufff! răsuflă ea adânc, scuturându-se sub impulsul unui fior puternic, dar nespus de ușurată.

— Vă simțiți bine?

— Poftim?

— Tremurați, doamnă. Vă e cumva rău?

O voce micuță și plină de căldură. Era fetița din fotoliul de alături, care de când se urcaseră în avion nu-și mai ridicase ochii dintr-o carte ce părea să fie nemaipomenit de captivantă.

— Vă e rău? o întrebă din nou fetița.

— Nu, nu, răspunse Justine silindu-se să zâmbească și lăsându-și ușor capul pe spate. Cred că am ațipit și am visat urât.

— Mama zice că nu trebuie să-mi fie teamă de nimic din ce visez, spuse fetița. Dumneavoastră vă temeți?

— Da, zise Justine, zâmbind puțin mai luminată la față. Presupun că da.

Fetița cotrobăi în săculețul ei și scoase o ciocolată.

— Luați un *Snickers*, spuse ea. Pe mine mă face întotdeauna să mă simt mai bine.

Justine simți că-i vine să râdă, lucru la care nu s-ar fi așteptat.

— Mulțumesc, spuse ea stăpânindu-se și luă ciocolata, începând s-o despacheteze. Știi, cred că ciocolata asta e groaznic de mare pentru o singură persoană. Ce-ai zice s-o împărțim?

— Grozav!

Și Justine o urmări cum rontăia ciocolata cu gura ei micuță, cu o bucurie blândă, și descoperi că acest fapt îi făcea mai multă plăcere decât propria ei bucată.

— Cum te cheamă?

— Martha.

— Pe mine Justine, zâmbi ea. Mă bucur că ne-am cunoscut.

— Și eu! spuse Martha lingându-și buzele de ultimile resturi din

glazura ciocolatei.

— Călătorești singură?

Martha făcu o grimasă de nemulțumire.

— Da. Mama e la New York și tata la Tokio.

— Foarte mare distanță între ei, observă Justine.

Fetița se întristă de-a binelea.

— Erau despărțiți și până să plece tata.

— Oh, spuse Justine simțindu-se de parcă ar fi nimerit din greșeală într-o încăpere unde nu avea ce căuta. Ei bine, cel puțin îi poți vedea pe amândoi și totodată poți vedea și Japonia.

— A, da! zise Martha și se lumină la față. Îmi place Japonia. E o țară grozavă! Mi-am făcut câțiva prieteni acolo. Întotdeauna îmi pare rău când plec.

Însă figura fetiței îi spunea Justinei că nu de prieteni îi părea ei rău că se despărțea.

— Vreau să vă arăt ceva, spuse Martha căutând din nou în săculețul ei.

Dădu la iveală o coală de carton de desen strânsă sul cu un zgârci colorat, scoase zgârciul, desfășură coala și i-o întinse sfioasă lui Justine.

— Eu l-am făcut.

— Vai, dar e minunat! exclamă Justine.

Și chiar și era: o pictură reprezentând un peisaj de țară japonez, rudimentar și totuși fascinant, plin de candoare prin trăsăturile de penel îndrăznețe și necomplicate. Fetița captase ceva din spiritul japonez pe care Justine nu fusese încă în stare să-l transpună în cuvinte. Ei Japonia îi apăruse totdeauna într-o lumină austeră și străină, însă acum, transpusă prin ochii copilei, își dezvăluia o puritate care poate era mai aproape de adevăr.

— Am făcut unul la fel și pentru tăticu, spuse Martha. A fost atât de mândru încât l-a atârnat la el în birou. Pe ăsta l-am făcut pentru mămica.

— Tăticu *are* de ce să fie mândru de tine, spuse Justine dându-i înapoi pictura și ajutând-o să prindă la loc cu zgârciul cilindrul de carton. Ești foarte talentată, îi adăugă ea.

— Vă mulțumesc, spuse Martha. Dar nu m-am muncit prea mult ca s-o fac.

— Uneori, lucrurile foarte grele sunt foarte ușor de realizat, spuse Justine gândindu-se la Nicholas și la cât de mândră s-ar fi simțit ea de Martha dacă ar fi fost mama ei și dacă ar fi primit de la ea o pictură ca aceasta. Cred că e minunată.

Martha se foi puțin în fotoliu și puse pictura la loc în săculeț.

— Ce citești? o întrebă Justine vrând să-i rețină în continuare atenția. Cred că trebuie să fie ceva interesant. Nu ți-ai luat ochii din carte de când am plecat.

— Oh, e o carte despre două fete, spuse Martha. Una din ele nu are nici un prieten.

— E groaznic de trist, spuse cu seriozitate Justine.

— Da, dar şi mai tristă e situaţia celeilalte fete. Ea nu are familie. Cred că din toate lucrurile triste câte pot exista, ăsta e cel mai trist, nu-i aşa?

Şi se uită la fetiţa asta pistruiată, la ochii ei nevinovaţi, la îmbrăcămintea ei micuţă, ca de păpuşă, alb cu albastru, imitând cu atâta acurateţe vestimentaţia pentru adulţi, şi simţi cum inima i se topeşte. Pentru prima dată în multe luni de zile îşi atinse pântecele fără vreun sentiment de vină, pierdere sau nelinişte.

Unul din voi e aici, îşi zise ea. Crescând în mine, fiind hrănit de mine. Iar când vei ieşi la lumină vei fi mic şi neajutorat şi doritor de dragoste. De dragoste!...

Cuvintele Marthei îi răsunau în minte: *Cred că din toate lucrurile triste câte pot exista, ăsta e cel mai trist, nu-i aşa?*

— Da, spuse Justine cu seriozitate, prieteni poţi să-ţi faci oricând, aşa cum ţi-ai făcut tu prieteni în Japonia; aşa ca noi. Dar să nu ai o familie... ei bine, sunt sigură că e cel mai trist lucru dintre câte pot exista!

Ticălosul ascultă înregistrarea de pe micro-casetofon în timp ce o aştepta pe Killan Oroshi să se întoarcă acasă. Pentru el nu fusese nici o greutate să intre, fiindcă doar el proiectase mecanismul de închidere al uşii cu comandă digitală controlată de un calculator care înlocuia sistemul convenţional cu broască şi clanţă.

Acum poţi să pleci de acasă fără grijă că ai uitat cheile înăuntru, îi spusese el lui Killan când îi instalase noul sistem. *Şi să ştii că e şi mult mai sigur,* adăugase el. Cu excepţia cazurilor când voia el să intre, bineînţeles.

Alb ca varul la faţă, Ticălosul intră în bucătăria minusculă a lui Killan şi-şi turnă o porţie zdravănă de whisky Suntory, încercând să-şi dea seama ce era cu înregistrarea de pe casetă. Că veni vorba de incriminare, se gândi el. Nu era numai el cel incriminat. Mai era şi Kusunda Ikusa. Cristoase!

Ticălosul dădu paharul peste cap, apoi îşi turnă grăbit încă unul şi-l sorbi şi pe acesta ca pe apă chioară. Se întoarse apoi la măsuţa neconvenţională din beton armat pe care stătea microcasetofonul ca o fiară plină de duşmănie, care abia aştepta să scape din lanţ şi să se repeadă la el. Îi dădu drumul şi ascultă din nou înregistrarea de la început.

Când Killan intră pe uşă îl găsi pe Ticălos ţinându-şi capul în palme şi uitându-se fix la fiara de pe măsuţă.

— Care mai e viaţa ta, Ticălosule? zise ea.

Era puţin surprinsă că-l găsea aici, dar nu se vedea. La urma urmei, era un lucru obişnuit pentru ei să apară pe neaşteptate unul în casa celuilalt.

— Ce naiba ai acolo?

— Trecutul nostru, spuse el fără să-şi ia ochii de la carcasa neagră de metal a casetofonului. Dacă nu cumva şi viitorul.

Şi îi dădu din nou drumul, să audă şi Killan. Aceasta nu spuse nimic până nu se termină înregistrarea. Pe faţa ei nu se putea citi nimic, parcă ar fi împietrit. Sau se concentra foarte adânc. Apoi sparse tăcerea.

— De unde ai făcut rost de drăcovenia asta?

— Nici nu ţi-a trecut prin cap că ai fost urmărită, nu-i aşa? o întrebă el ridicând privirile spre ea.

— Rahat, nu. Arătă cu degetul spre aparat. Al cui e?

Ticălosul ridică din umeri.

— Acuma e-al meu. L-am găsit în apartamentul de alături, unde nu s-a mutat nimeni.

Îi povesti despre zgomotul pe care-l auzise în timp ce era singur în încăpere, acel *vump!* ca un pepene care se sparge pe trotuar când e aruncat de la etaj. Sau ca un cap de om care e zdrobit de perete, completă el. Îi spuse apoi ce găsise acolo, sânge şi resturi dintr-un corp omenesc rămase în gaura din zid.

— Numai o forţă extraordinară ar fi putut face aşa ceva, spuse Killan.

— Mda. O forţă al dracului de mare, aprobă Ticălosul parcă văzând creierul lui Killan făcând ore suplimentare. Hei, zise el, la ce te gândeşti?

— Mă gândesc la ce s-o fi putut întâmpla acolo – şi la cine-ar fi putut fi atât de puternic încât să sfărâme capul unui om şi să facă şi gaură în zid. Forţă brută, mai degrabă decât fineţe.

— Vrei să spui că ştii pe cineva care putea face aşa ceva?

— Poate, spuse ea gesticulând uşor. Mda. Te-ai gândit ce ai de gând să faci cu caseta asta?

— M-am gândit că ar fi bine s-o dau cuiva pe care-l cunosc, spuse Ticălosul.

— Da? Şi cam cui te gândeşti s-o dai?

Ticălosul ezită. Tocmai de clipa asta se temuse.

— Lui Tomi, rosti el nu fără greutate.

— Aaaa! strigă Killan cuprinsă brusc de indignare. Căţelei ălcia nenorocite? Asta în nici un caz! Am o idee mai bună.

— Zău? Mai bună pentru mine sau pentru tine?

— Uneori eşti prea cinic, zise Killan aşezându-se lângă el şi zâmbindu-i. Încă te mai îndoieşti de mine? După atâta timp? Orice am să fac eu are să fie numai spre binele nostru. Al amândurora, da? Pricepi?

— Nu ştiu ce să zic.

— Atunci de ce-ai venit aici, dacă nu ca să-mi ceri ajutorul?

— Aveam nevoie de un loc sigur unde să pot asculta caseta. S-ar putea ca apartamentul meu să fie şi acum ascultat.

Killan se uită la casetofon.

— Nu avem de unde să ne dăm seama dacă numai tu ai fost urmărit şi ascultat, spuse ea. Poate că cine a umblat cu jucăria asta era interesat de mine, la asta nu te-ai gândit? În alte circumstanţe presupun că aş fi revoltată. E ceva de-a dreptul pervers! Să mi se înregistreze actele sexuale, oh!

— Cerule! Va să zică tu crezi că şi apartamentul ăsta e ascultat? Şi cine naiba...

— N-am idee.

— Eu am fost foarte prudent.

Killan izbucni în râs.

— Sigur că da. Te cunosc eu. Ultimul detectiv.

Ticălosul se încruntă, cu ochii la micul duşman de pe masă.

— Deci, zise el în sfârşit, ce vrei să faci cu el?

— Să-l dau persoanei care-l doreşte cel mai mult.

— Şi despre cine-i vorba?

Ochii lui Killan începură să arunce scântei, iar pe buze îi apăru o umbră de zâmbet.

— Kusunda Ikusa, spuse ea.

Ticălosul sări în sus ca electrocutat.

— Întotdeauna am ştiut că eşti ţicnită, mârâi el furios, dar până acum n-am ştiut şi în ce hal...

— Calmează-te şi gândeşte-te puţin, îl domoli Killan. Pentru banda asta Ikusa e în stare să ne dea orice-i cerem. Şi de ce nu? Îţi dai seama că dacă relaţia lui cu mine ajunge să transpire, el e terminat, ca să nu mai punem la socoteală ce-ar fi dacă s-ar aduce dovezi şi despre manipularea firmei Nakano Industries pentru interese personale. Asta o să-l distrugă definitiv.

Ticălosul se ridică şi începu să păşească înainte şi înapoi prin faţa ei şi a bestiei sclipitoare de pe măsuţa de beton armat.

— Ştii, îmi aduc aminte că acum mulţi ani, când erai doar o puştoaică şi voiai să te joci cu noi pe stradă, unul din noi a vrut să te încerce să vadă dacă ai curaj să-ţi bagi mâna în foc. Noi ne gândeam că ai să fii laşă şi aşa o să scăpăm de tine.

Îi întoarse palma mâinii drepte cu faţa în sus şi pipăi cu degetul mare de-a lungul cicatricei care ieşea în relief.

— Tu ai plusat la cacialmaua noastră şi noi te-am lăsat să ni te alături. Te-am poreclit *Prieten Nedorit*, dar te-am acceptat. Numai că asta a fost atunci, iar acum e acum. Eram toţi aşa de tineri încât nu ştiam ce e bine şi ce e rău. Dar acuma ştim.

— Cum poţi să vorbeşti aşa? întrebă Killan privindu-l cu răutate

drept în ochi. Sau eşti orb şi nu vezi cum te exploatează Ikusa, zevzecule? El e adevărata putere din spatele lui Nakano Industries, tatăl meu e istoric. Tu munceşti ca prostul şi ei te plătesc fix cu un rahat, iar capul răutăţilor e Kusunda. Tu ai creat MANTIS-ul, dar cu ce poţi dovedi asta? Cu nimic. Mai rău, pentru tine va fi *nimic*, niciodată. De câte ori trebuie oare să-ţi reamintesc? Munceşti ca un câine pentru Kusunda. Şi pentru ce? Cine profită de pe urma creaţiilor *tale?* Cine *ar trebui* să profite de pe urma lor? Kusunda, care încasează mormane de bani? Vezi că eşti zevzec? Păi când îţi spun eu că eşti zevzec!

Killan îi aruncă Ticălosului o privire cinică.

— Şi în definitiv cicatricele astea-mi sunt dragi. Sunt o parte din mine – o parte *importantă*, ca o insignă sau ca o decoraţie. Ele dovedesc că *atunci* n-am dat înapoi; ele dovedesc că am fost la fel de bună ca oricare băiat de pe stradă, am fost la fel de tare şi mult mai al dracului de *deşteaptă*.

— Şi mai ţicnită.

Killan începu să râdă.

— Da, dar *am supravieţuit*. Aşa spune *Karma* mea, să supravieţuiesc. Am minte cât să-i înving pe *toţi*, Ticălosule! Zevzecule!

— Nu cât să-l învingi şi pe Kusunda Ikusa, zise Ticălosul dând din cap. El e altfel. Nu ţi-ai pus problema că Ikusa ar putea fi mult mai al dracului de deştept decât tine?

Killan scutură din cap.

— Îhî, încuviinţă ea rânjind cu răutate. Mi-am pus-o.

Apoi trăsăturile feţei i se îndulciră brusc. Îi zâmbi dulce, se desprinse de el cu o singură mişcare şi înşfăcă microcasetofonul.

— Ai încredere în mine, zise ea şi îl sărută fugar pe obraz. Asta-i biletul nostru către Tărâmul Făgăduinţei. Tot ce ne-am dorit noi vreodată.

Ticălosul se uită la măsuţa goală şi spuse imediat:

— Mie nu-mi lipseşte nimic.

Dar Killan plecase deja.

Poliţia veni să o caute pe Shisei. Politeţe, consideraţie, echilibru, nimic strident. Ea îi aşteptă şi se duse cu ei fără să comenteze. Un inspector care se recomandă Albemarle, un ins cu rât de porc şi cu maniere de bădăran, în pofida dorinţei lui vizibile de a se purta politicos, începu să o chestioneze în legătură cu locurile pe unde umblase cu o noapte în urmă. Shisei îi observa atentă ochii sfredelitori. Inspectorul *popula* un costum mototolit, ce nu i se potrivea deloc ca măsură, în felul în care alţi bărbaţi purtau halate, dar el era relaxat şi se simţea foarte la largul lui. Shisei, îmbrăcată într-o fustă neagră scurtă, cu o centură lată din pânză tot neagră şi bluză de un roşu incendiar, avu nevoie de ceva timp ca să se obişnuiască cu tipul.

Inspectorul mânca o chiftelută cu sos în timp ce vorbea cu ea, dar Shisei avu impresia că totul era doar o stratagemă, pe care el, ca un bun actor, o folosea ca pe un mic efect de scenă. Se întrebă dacă Albemarle umbla cu artificiile astea ca s-o liniştească sau ca s-o prindă pe picior greşit.

Stătcau la o masă cu blatul de lemn acoperit de tot felul de zgârieturi, într-un birou anost zugrăvit într-un verde urât, oficial, de instituţie. O sticlă cu apă zăcea uitată într-un colţ, iar în colţul opus al camerei se găsea o plită electrică soioasă pe care se odihnea un ibric de cafea din sticlă de Jena, plin de zaţ. Ferestrele erau prevăzute cu grilaj din bare groase de fier.

Deşi inspectorul nu specificase concret, întrebările lui arătau că Branding o desemnase pe Shisei ca singurul lui alibi. Poliţia primise un telefon anonim în legătură cu cadavrul din maşina lui Branding. Nu se ştia nimic despre cel care sunase, tot ce puteau spune era că fusese o voce de bărbat. Chiar acum, spunea Albemarle, îl reţineau pe Branding ca suspect în asasinarea lui David Brisling. Rivalitatea dintre Branding şi Howe, patronul victimei, era cunoscută şi existau motive întemeiate pentru aceste suspiciuni, dar suspiciunile nu însemnau în nici un caz dovezi. Shisei înţelese că poliţia trebuia încă să stabilească motivul şi momentul favorabil crimei. De aceea o chestionau acum pe ea.

Desigur, adevărul nu aveau cum să-l descopere. Telefonul pe care-l dăduse de acasă în noaptea în care-l ucisese pe Brisling, fusese adresat unui grup care-i promisese sprijinul şi al cărui număr îl memorase cînd i se dăduse iniţial sarcina de a se infiltra în interiorul *afacerii Proiectul Hive*. Le lăsase o copie a cheii maşinii lui Branding, pe care o făcuse ea în prealabil.

Şi în timp ce Shisei şi Branding se aflau la dineul de la Departamentul de Stat, tipii luaseră din parcare maşina senatorului, aruncaseră cadavrul lui Brisling în portbagaj şi o aduseseră înapoi. Avuseseră grijă să lase maşina lor în parcare în locul maşinii lui Branding, să nu ocupe nimeni locul în care fusese parcată iniţial, la începutul serii, fiindcă atunci Branding ar fi făcut scandal şi afacerea ar fi fost ratată.

Shisei răspunse la toate întrebările inspectorului Albemarle cât putu ea de cuprinzător, trecând însă peste faptul că-l găsise pe Brisling la ea în casă când se întorsese după poşetă. Îi spuse doar că îşi uitase poşeta, pentru că voia ca interlocutorul ei să vadă că e sinceră şi spune tot ce ştie. De asemenea, nu ştia cât de completă fusese declaraţia pe care o dăduse Branding şi n-avea nici un rost să-l facă pe inspector să sesizeze între spusele lor vreo discrepanţă care să-i dea de bănuit.

— Sunteţi prietenă bună cu senatorul Branding, spuse Albemarle după un timp, ştergându-şi buzele de sos.

— Am mers împreună la dineul de la Departamentul de Stat, spuse Shisei. Nu a fost prima dată când eram împreună după orele de

program.

Albemarle îi aruncă o privire lungă, apoi rânji, dezvelindu-şi un rând de dinţi laţi.

— Admir gustul senatorului.

— Scuzaţi-mă, dar din ce punct de vedere sunteţi interesat de relaţia noastră, în afară de cel al unui obsedat sexual?

Albemarle izbucni în râs pentru a demonstra că avea un simţ al umorului incontestabil, dar deveni repede serios.

— Dumneavoastră sunteţi alibiul senatorului.

— Vreţi să insinuaţi că eu aş minţi ca să-l apăr fiindcă... fiindcă sunt iubita lui?

Detectivul ridică din umeri.

— N-ar fi pentru prima dată. Avem mereu cazuri de-astea.

— Da, dar alţi două sute cincizeci de oameni l-au văzut pe senatorul Branding la dineu.

— Numai că, potrivit declaraţiei dumneavoastră, se împotrivi inspectorul privindu-şi carneţelul cu notiţe, aţi ajuns împreună cu senatorul la Casa Albă aproximativ la orele douăzeci şi treizeci. Aşa aţi declarat, este?

— Da. Aşa am spus.

— Ei bine, doctorul zice că Brisling a fost *răcit* între şapte şi nouă seara. Până la opt jumătate, Branding avea tot timpul...

Shisei remarcă abilitatea cu care detectivul îi ascunsese informaţia asta. Era un bun profesionist.

— Am fost tot timpul împreună începând cu ora opt.

— Trebuie să fi durat... ia să vedem, cam cât? Să zicem trei minute pentru ca Brisling să fie omorât şi urcat în portbagaj, rosti tărăgănat Albemarle. Daţi-mi dumneavoastră cea mai bună sugestie. Ce a făcut Branding în celelalte patruzeci şi două de minute? Asta ne interesează.

Shisei înţelese că individul încearcă s-o momească. Ajunseseră la momentul crucial al interogatorului. Omul se săturase să se tot joace cu ea. Îşi scoase mănuşile şi sosise şi pentru ea momentul să facă la fel.

— Senatorul Branding nu l-a ucis pe David Brisling, spuse ea.

Albemarle ridică din sprâncene, singurul semn că Shisei îl surprinsese. Ochii lui se înfipseră insistenţi şi sfredelitori într-ai ei, încercând parcă să dibuiască vreo minciună în spatele lor.

— Bine, mă rog, dar cum puteţi afirma asta cu atâta siguranţă? întrebă el pe acelaşi ton tărăgănat.

— De ce să fi cărat el cadavrul lui Brisling în portbagajul maşinii lui toată noaptea? Doar nu e prost!

— Probabil că voia să-l arunce undeva, dar n-a avut timp s-o facă până să vină să vă ia.

— Păi parcă v-am auzit spunând că a avut la dispoziţie patruzeci

şi două de minute. Nu?

Albemarle nu spuse nimic, dar se putea citi în ochii lui că n-avea de gând să renunţe. Sau cel puţin nu încă.

E prea simplu; parcă totul ar fi fost o înscenare, voi Shisei să spună şi chiar ar fi spus-o dacă ar fi avut în faţă un detectiv cu o putere de discernământ mai mică decât a lui Albemarle. Dar trebuia să fie atentă să nu-l lase pe acesta s-o observe că face prea mult din munca lui.

Duse mâna la buzunar şi scoase o casetă audio.

— Aveţi pe ce să punem asta, s-o ascultăm?

Albemarle se uită îndelung la casetă, apoi la Shisei şi, în sfârşit, ca şi când s-ar fi hotărât deodată, mârâi ceva, vârî mâna în sertarul mesei şi trase afară de acolo un casetofon. Rânji şi scoase din aparat caseta pe care înregistrase tot ce vorbiseră până atunci.

— N-am încredere în mâna mea, zise el. E al naibii de mult de când am terminat cursurile de steno.

Introduse caseta lui Shisei şi apăsă pe *play*.

— *Amărâtul ăla de Brisling oricum era condamnat, adică s-a condamnat singur. N-a fost niciodată mulţumit cu ce i-am dat eu, totdeauna a vrut mai mult, mama lui de pramatie!*

Albemarle opri caseta.

— Cine-i ăsta?

— Senatorul Douglas Howe.

— Aha, zise el dând din cap.

Shisei ajunsese să-i placă omul ăsta, chiar aşa bădăran cum era. Nu fusese nevoie să-i spună ea că Howe fusese şeful lui Brisling, ori că Howe şi cu Branding numai că nu se scuipau de câte ori se întâlneau. Ştia deja toate astea.

Degetul lui Albemarle înţepă din nou butonul *play*.

— *Eu îl pregăteam să fie ca un tampon pentru mine*, continuă vocea lui Howe, o voce imaterială, în faţa propriului lui consiliu de judecată. *N-aveam de gând să se afle că am vreo legătură cu investigaţiile pe care l-am pus să le facă în jurul tipilor ălora de la Institutul Johnson care lucrează la proiectul Hive.*

— *De ce aveai nevoie de investigaţii?* se auzi vocea lui Shisei.

— *Tot n-ai văzut că eram în stare de orice ca să-l distrug definitiv pe Branding?* răsună cavernos vocea lui Howe. *Eu nu mă joc, cred că înţelegi! Chiar m-am depărtat de operaţiune, care e sută la sută copilul lui Brisling. N-am cum să fiu implicat. Dar tot n-a ieşit chiar cum trebuia să iasă. Ai avut dreptate, n-ar fi trebuit să încerc. Branding a mirosit ceva. Aşa însă e mult mai bine... Da, da, mult mai bine! Doi iepuri dintr-un foc, am scăpat de Branding şi de Brisling dintr-o singură lovitură!*

Albemarle opri casetofonul.

— Cum de-aţi făcut rost de asta?

Am lucrat un timp pentru Howe, spuse ea. Nimic oficial. Mi-au plăcut banii lui, trebuie să admit. Însă chestia asta dintre el şi senatorul Branding a scăpat repede de sub control, până şi eu mi-am putut da seama. Am încercat să-l avertizez, să-l opresc, dar el pur şi simplu n-a vrut să asculte. Howe era obsedat de vrajba dintre ei. Nu se gândea decât la cum să-l distrugă pe Branding. Eu am ieşit din jocul ăsta înainte ca Howe să facă într-adevăr vreo prostie.

— Cum ar fi să-şi asasineze asistentul şi să încerce să arunce vina pe Branding, da...

Şi Albemarle îşi lovi buzele cu degetul arătător.

— Exact şi concret: ce anume aţi lucrat pentru Howe?

— Când interesele mele în domeniul protecţiei mediului înconjurător au coincis cu ale lui, ne-am unit resursele şi am ajutat promulgarea proiectelor de lege la Capitol Hill. Chestii din astea.

Albemarle dădu din cap.

— Continuaţi.

Shisei se aplecă peste masă şi porni din nou casetofonul.

— *Cel mai bine ar fi să-i laşi baltă pe afurisiţii ăia de verzi pentru care lucrezi, Shisei,* se auzi din nou vocea lui Howe. *Îţi iroseşti acolo bunătate de inteligenţă, să mă ia toţi dracii dacă exagerez! Când au să fie gata toate cu nenorocitul ăla de proiect de lege pentru ACSAC... şi sunt sigur că-i la fel de mort cum e şi cariera politică a lui Branding... Când au să fie toate gata, vreau să-i laşi dracului şi să vii să lucrezi pentru mine... Aş putea folosi permanent talentele tale. Mă poţi feri de pericole, ai să-mi păzeşti afacerile ca un buldog dresat cum trebuie. Ai să-i sperii de-o să-i apuce bâţâielile pe toţi care-ar încerca să facă pe nebunii cu mine!*

Înregistrarea se termină şi Albemarle opri casetofonul. Părea foarte gânditor.

— Ce-a vrut să spună cu asta?

— Howe mă vedea în aceeaşi lumină în care-l vedea şi pe Brisling. Noi doi nu eram decât nişte câini antrenaţi pentru a scoate castanele din foc pentru el. E un tip dezgustător.

— Nu. Chestia în legătură cu *ai să-i sperii de-o să-i apuce bâţâielile*... Asta ce vrea să spună?

Shisei ridică din umeri.

— Cunosc ceva arte marţiale şi lui Howe i-a plăcut asta. Îl făcea să se simtă mai în siguranţă de câte ori mă avea pe mine în preajmă.

Albemarle se încruntă din nou.

— Am să spun acum ceva care desigur nu trebuie să vă îngrijoreze sau să vă facă să credeţi că vă consider implicată, zise el privind-o cu ochii mijiţi.

— Implicată în ce?

Vocea ei sună absolut neutru. Ştia că de acum trebuia să fie mai

prudentă ca niciodată. Parcă şi vedea paravanul de gheaţă pe care îl împingea Albemarle spre ea, aşteptând să fie ţintuită între el şi perete.

— Sunteţi atât de îndemânatică, puteţi inspira atâta teamă... Hm! Ce-aţi zice de ideea că dumneavoastră l-aţi mierlit pe Brisling pentru Howe?

Shisei se asigură ca ochii ei să nu se desprindă de ai lui, dar nu puse nici un strop de agresivitate în privire.

— Spuneţi-mi din nou cum a murit Brisling.

— Ceva gros şi colţuros i-a sfărâmat ceafa, spuse Albemarle, ca şi când ar fi descris caracteristicile unui nou autoturism. Ştiţi dumneavoastră, aşa cum spargi un ou de marginea tigăii.

— Mie-mi sună a crimă pasională, comisă într-un moment de furie, sau cel puţin cu o anumită nuanţă de ură premeditată, zise Shisei. Şi în definitiv eu n-aveam nici un motiv s-o fac.

— Parcă v-am auzit spunând că lucraţi pentru Howe şi că vă plac banii câştigaţi suplimentar.

Shisei se pricepea de minune să-şi strecoare în glas câteva picături de venin.

— Când eram mai tânără, un anumit bărbat s-a folosit de mine. De fapt *folosită* nu e un termen bun. Mai degrabă aş zice *maltratată*. M-am jurat să nu las să mi se mai întâmple aşa ceva vreodată. Când mi-am dat seama că Howe se foloseşte de mine, am ieşit imediat din joc. Credeam că v-am mai spus asta.

Îşi permise să se relaxeze puţin.

— În orice caz, zise ea în continuare, dacă aş fi făcut-o eu, aş fi fost mai precaută.

— Adică?

— Cunoaşteţi câte ceva despre artele marţiale, inspectore?

— Am luat şi eu ceva lecţii de karate, acolo, ştiţi, pregătirea obişnuită pentru toţi poliţiştii.

— Dacă nu vă supăraţi că v-o spun, aşa ceva nu înseamnă arte marţiale. Dumneavoastră vă rezumaţi la spartul scândurilor cu mâna şi la imobilizarea infractorilor.

— Păi dacă asta e meseria mea...

— Nu însă şi a mea, inspectore. Adevăratele arte marţiale, aşa cum ar trebui ele să fie predate, sunt în proporţie de optzeci la sută de natură mentală. În orice caz, au un caracter de reacţie. Eu n-am fost niciodată antrenată pentru a fi agresor. Dacă David Brisling sau unul din răufăcătorii dumneavoastră de pe stradă ar fi venit la mine să mă atace, aş fi ştiut ce să fac pentru a mă proteja, dar cu siguranţă nu i-aş fi sfărâmat ceafa. N-aş fi avut de ce să fiu atât de dură.

Albemarle rămase tăcut o bună bucată de timp. Scoase o scobitoare şi începu s-o învârtă între buze. Apoi începu să bată darabana cu degetele pe casetofon.

— Va fi nevoie să reţin caseta. E o probă pe cinste, vă daţi seama, nu?

— Vă aparţine, spuse Shisei.

— Şi... când îl aducem pe Howe să-l luăm la întrebări, am să vă rog să veniţi şi dumneavoastră, să fiţi de faţă.

— Bun, zise ea punând o nouă inflexiune în glasul său. Nu mă deranjează deloc.

După ce trecu de Imigraţie şi de Vama aeroportului Kenndy din New York, Nicholas îşi auzi numele pronunţat în megafoane. Se duse la unul din telefoanele gratuite şi primi un număr de telefon, după care se îndreptă spre un şir de telefoane publice din oţel cromat, agăţate pe un perete înţesat de *graffitty*-uri. Se văzu nevoit să meargă până la capătul caruselului pentru bagaje ca să ajungă la unul dintre ele. Îşi schimbase yenii în dolari încă înainte de a pleca din Japonia, de pe aeroportul Narita. Formă numărul local pe care îl primise.

— Eu sunt, spuse o voce. Sunt la un telefon public de vizavi. Te văd. Nu te urmăreşte nimeni.

— Nu m-am gândit că situaţia ar putea fi aşa dificilă, zise Nicholas. Putem să ne întâlnim.

Apoi formă numărul pe care i-l dăduse Tomi. Detectivul Mel Branca de la poliţia criminală lucra în tura de noapte şi recepţionă imediat apelul lui.

— Veşti proaste, omule, spuse detectivul pe un ton scârbit. Am ajuns la fix la aterizarea avionului, dar nu l-am găsit pe şmecherul de care m-a rugat Tomi să am grijă. Nu-i vorbă, pe lista de pasageri era, am verificat. Am chestionat şi personalul de bord, dar nimeni nu şi-a putut aduce aminte de mutra lui. Avea loc rezervat, dar pe locul ăla a stat altcineva, dracu mai ştie cine, dar a stat altul, nu el. Asta-i tot ce-am putut face, omule, am lucrat foarte din scurt, dar oricum, individul n-a fost în avionul ăla.

Nicholas îi mulţumi lui Branca şi închise. Era tocmai pe punctul de a o suna pe Justine la casa lor din West Bay Bridge, când se răzgândi brusc. Dacă Senjin era acolo n-avea nici un rost să-i dea de ştire că sosise. Însă gândul că *dorokusai*-ul ar putea fi cu Justine în casa lor de pe plajă îl chinuia ca un cuţit înfipt în coaste.

Răbdare. Vine şi timpul tău, îşi zise el strângând din dinţi.

Se întoarse şi îl văzu pe Conny Tanaka venind spre el. Deci Umi îl anunţase să vină să se întâlnească amândoi la aeroport.

Conny era fratele mai mare al lui Terry Tanaka. Locuise la Vancouver când Saigo sosise la New York în 1980 pentru a-l înfrunta pe Terry, pe care în final îl şi ucisese. După aceea, Conny plecase din Vancouver ca să pună din nou pe picioare şcoala de arte marţiale a fratelui său ucis, fără a se mai întoarce vreodată în British Columbia.

Prefera aglomerația și luminile din New York. Lui Conny îi plăcea să petreacă, e drept, dar treburile și le lua foarte în serios

— Tik-Tik, spuse el luînd valiza din mâna lui Nicholas. Am primit mesajul tău.

Numai Conny îi spunea lui Nicholas „Tik-Tik". Cândva îi spusese: *„Omule, ești ca o bombă care ticăie fără pauză sub un înveliș extrem de rece. Nimeni n-are nici o șansă în fața ta.*

Conny îl recunoscuse cu ușurință pe Nicholas, care își răsese barba la nouă mii de metri deasupra insulelor Hawaii.

— Ce mai e nou? întrebă Conny.

— Necazuri, spuse Nicholas pe când ieșeau din aerogară. O droaie de necazuri.

Era deja noapte și lămpile cu sodiu scăldau totul într-un licăr albastru ireal. Parbrizele mașinilor căpătaseră halouri cețoase, iar fețele oamenilor păreau fantomatice, golite de sânge.

Numai Conny arăta la fel: scund, îndesat ca o gură de incendiu, cu umeri musculoși și brațe puternice și cu șolduri înguste. Pășea ca un dansator, cu centrul de greutate foarte jos. Fața lui pătrată, cu trăsături calme, atât de asemănătoare cu a lui Terry și totuși mult mai masivă, intimida adesea pe cei care nu-l cunoșteau. Totuși Nicholas știa că era în stare de gesturi de nesfârșită tandrețe pentru cei apropiați. Fusese ideea lui să cedeze o treime din încasările de la *dojo* familiei lui Eileen Okura, fata care fusese iubita lui Terry înainte ca Saigo s-o ucidă și pe ea.

Începuse să plouă. Drumul de acces arăta murdar, presărat cu gunoaie îmbibate cu apă. Traversară drumul de acces ferindu-se de limuzine, taxiuri și autobuze greoaie, și ajunseră la mașina lui Conny, un Buick rablagit care aștepta cuminte în parcare.

— Am foarte multe de făcut și nu-mi mai rămâne timp să mă ocup și de tărăboanța asta, zise Conny.

Aruncă valiza lui Nicholas pe banchcta din spate și porni motorul.

— Ar cam fi cazul s-o luăm din loc, zise el.

În intimitatea interiorului mașinii, Nicholas se întoarse încet către Conny.

— Îmi pare bine să te revăd, Tanaka-*san*, spuse el oficial.

Conny înclină din cap.

— Mă onorezi, Linnear-*san*.

Exista o datorie pe care Conny nu avea cum s-o plătească vreodată lui Nicholas, care în trecut răzbunase moartea fratelui lui. Era ceva despre care nu se discuta între ei și nici nu avea să se discute vreodată, însă datoria avea să rămână mereu acolo, cimentând hotarele prieteniei lor.

— Să începem cu începutul, spuse Nicholas. West Bay Bridge. Știi unde.

Conny dădu din cap şi plăti omului care supraveghea parcarea, apoi porni şi pătrunse cu maşina în nesfârşitul şir de vehicule care rulau pe drumul de racord dintre aeroport şi autostradă.

— Toate sunt aşa cum le-ai lăsat. Se face curat săptămânal şi din două în două zile vine cineva să verifice dacă totul e în ordine.

— Şi maşina mea?

— Chiar eu o scot în fiecare weekend. E într-o formă grozavă. Duc dorul casei ăleia vechi. Ai avut inspiraţie să cumperi locuinţa în care locuiai cu chirie. Şi ai făcut-o exact la momentul potrivit, când preţul pieţei era scăzut. Astăzi greu mai poţi pune mâna pe o casă aşezată pe plajă. Doar dacă-ţi construieşti singur una din deşeuri. După care ai putea cere pe ea uşor două-trei milioane.

— Au!

Conny îi aruncă o privire mirată.

— Cum adică au! omule? Ţi-ai pus vreodată problema cam cât valorezi?

— Nu, răspunse Nicholas încruntându-se. Ca să-ţi spun drept, nici până azi nu m-am obişnuit cu avutul meu. Nu prea mă simt în apele mele aşa bogat cum sunt.

Conny încuviinţă dând din cap.

— Mda. Banii au şi ei o *karma* a lor. Ei bine, trebuie să te obişnuieşti să-i călăreşti ca pe un cal sălbatic.

— Îmi dau toată silinţa, spuse Nicholas în timp ce se îndreptau în viteză spre est pe autostrada Van Wyck.

Ştergătoarele de parbriz scoteau un sunet aproape muzical, creând un ritm paralel cu cel al motorului. De-abia după ce trecură de Patchogue Nicholas vorbi din nou.

— O mulţime de veşti proaste... De fapt, toate sunt de aşa natură că nu vreau să ai de-a face în vreun fel cu ele. Cel mai bine mă poţi ajuta stând deoparte.

— Concret, cât de urâtă e treaba? întrebă Conny fără nici o inflexiune în glas.

— Mă aflu într-un tunel, spuse Nicholas, şi sincer vorbind, nu ştiu dacă am să pot ieşi la capătul celălalt.

— Mda, cam urâtă, zise Conny, aruncându-i un zâmbet peste umăr. Atunci e grozav de bine că ai prieteni, omule.

— Ştiu.

— Dar să ştii, Nick, că prietenilor nu li se spune *nu te băga*. Prietenii nu stau deoparte când te pot ajuta să rămâi în viaţă.

— Conny...

— N-am de gând să te las să-mi legi mâinile la spate ca să stau doar să mă uit la tine cum mori.

Nu se rosti nici un cuvânt despre Terry Tanaka sau despre datoria lui Conny faţă de Nicholas. Nici nu era nevoie. Subiectul acesta rămânea

viu în mințile celor doi bărbați, dar atât. Între japonezi nu se vorbea niciodată despre *Giri*. Toți știau că aceasta exista dizolvată în aerul pe care îl respirau și era, ca și aerul, la fel de esențială pentru viața lor.

— Bine, e-n regulă, zise Nicholas.

Și rămase tăcut, singur cu gândurile lui până ajunseră aproape de destinație. Când ieșiră de pe autostrada Montauk și intrară în parcările din West Bay Bridge, Nicholas vorbi din nou.

— Pe aici ai zice că nu s-a schimbat nimic.

Conny apăsă pedala de frână. Farurile Buick-ului iluminară spații goale.

— Nu-i aici, omule, spuse el. Mașina ta nu-i aici.

— Asta-i un semn bun, zise Nicholas, făcându-și socoteala că mai mult ca sigur o luase Justine. Doar lasă-mă în fața casei.

— Pot să te aștept aici dacă vrei.

Nicholas știa ce voise Conny să spună, adică să rămână pe aproape în caz că ar fi apărut ceva neprevăzut.

— Îmi vei fi mai de folos dacă te duci în oraș. Vreau să te rog să faci câteva lucruri pentru mine. Uită-te la chestia asta când ajungi acasă.

Și îi întinse o casetă audio pe care o înregistrase în avion, învelită într-o hârtie. Conny luă caseta și porni mașina, ieșind din parcare și îndreptându-se spre Dune Road și spre Atlantic. Era târziu și liniște. Doar câțiva adolescenți rezemați de mașinile lor, fumând liniștiți. Orășelul arăta pașnic, parcă desprins dintr-o poveste pentru copii, așteptând ca ursuleții de pluș să iasă în stradă și să înceapă să danseze. Nicholas se gândi la Justine.

Își aduse aminte de Crăciunul pe care îl petrecuseră aici cu puțin înainte de a pleca în Japonia. Simțiseră nevoia să fie singuri, departe de oraș și de orice aglomerație. Și mai ales, în urma măcelului săvârșit de Saigo, departe de tot ce ajunsese să însemne el în ochii lor.

Cât de frumos fusese atunci orașul, cu brazi de Crăciun înțesați de lumini multicolore pe toate străzile, cu un strat subțire de zăpadă căzută chiar în dimineața de Crăciun și cu soarele strălucitor care răsărise pe urmă, cu plaja atât de rece și de bântuită de vânturi încât nu fuseseră în stare să-și facă obișnuita plimbare de dimineață și rămăseseră retrași în casă, sorbind încetișor din cănile aburinde cu vin fiert cu mirodenii făcut de Justine, în timp ce desfăceau cadourile. Ea îi dăruise un ceas, cel pe care îl purta și acum la mână. El îi făcuse cadou un colier cu rubine cumpărat de la Tiffany's. Își aduse aminte cât timp îi luase ca să-l găsească și cu câtă grijă îl alesese... Și privirea din ochii ei când deschisese cutiuța albastră...

Ce s-a întâmplat cu noi, cei de atunci? se întrebă Nicholas. Oare când ne-am rătăcit în interiorul propriilor noastre ființe? Oare când am încetat să mai fim un cuplu?

— Am ajuns, anunță Conny.

Farurile Buickului luminară maşina lui Nicholas, un Corvette alb, model 1962, cu părţile concave laterale vopsite în roşu. Nicholas o recondiţionase complet la un an după ce o cumpărase şi reuşise să facă din ea o maşină nouă, care mergea ceas.

— Stai aşa, e cineva înăuntru, spuse Conny pe un ton îngrijorat şi Nicholas simţi cum toţi muşchii prietenului lui se încordează.

În casă luminile erau aprinse, dar Nicholas nu văzu pe nimeni mişcându-se prin camere.

— E-n regulă, spuse el, dându-se jos din maşină. Du-te înapoi acasă, Conny. Ai o mulţime de lucruri de făcut.

Conny dădu din cap, aşteptă până ce Nicholas îşi luă bagajul şi se îndepărtă câţiva paşi, apoi dădu maşina cu spatele ieşind de pe aleea cu pietriş.

Nicholas urcă treptele din faţa casei. În spatele lui, Atlanticul negru izbea nemilos plaja. Prin locurile astea iarna, oceanul şi furtunile furau mereu câte doi-trei metri din plajă până primăvara, când vânturile şi mareele deveneau mai favorabile. Era cu zece până la cincisprezece grade mai rece decât fusese la aeroport, şi Nicholas nu putea decât să-i fie recunoscător răcorii care alungase căldura lipicioasă. Îi era foame şi simţea nevoia să facă un duş.

Ajuns în verandă, folosi cheia lui fără să sune la uşă. În ciuda a ceea ce-i spusese lui Conny, acţionă cu foarte mare prudenţă. N-avea cum să ştie unde era Senjin Omukae, *dorokusai*-ul, şi nu ştia dacă acesta mai voia şi altceva în afară de restul smaraldelor lui So-Peng.

Dacă mori acum, dacă mori prea uşor, n-ai să înţelegi niciodată.

Ce voise să spună *dorokusai*-ul? Şi Nicholas îşi zise că se apropia de clipa când va afla răspunsul.

Trecu pragul şi auzi muzică venind de la aparatura stereo. Tracy Chapman interpreta *Fast Car*, una din melodiile preferate ale lui Justine. Ştia că ar fi trebuit să se relaxeze puţin, dar nu era în stare de aşa ceva.

Privi de jur împrejurul sufrageriei spaţioase, apoi a camerei de zi şi a bucătăriei. Spaţiile păreau prea mari, uriaşe chiar, după atâta timp petrecut în Japonia, unde totul părea să fie în miniatură, nişte minunate lumi minuscule, amplasate umăr la umăr, cot la cot, într-un tărâm unde de secole suprapopularea cronică constituise un mod de viaţă.

Uimitor, se păstrase încă marele acvariu şi trei exemplare de *voalul miresei* dantelaţi trecură cu un aer impunător prin faţa lui, în timp ce bătrânul şi mustăciosul drac-de-mare înota pe o parte, stârnind un curent uşor care agita algele în urma lui.

— Gus, bătrâne prieten, îi şopti Nicholas dracului-de-mare. Îmi pare bine să te revăd.

Lăsă jos bagajele şi trecu fără zgomot prin casă. Când în cele din urmă ajunse în dormitorul principal, găsi valiza Justinei desfăcută. Nu

despachetase, însă câteva obiecte de îmbrăcăminte erau întinse pe pat. Se auzea dușul curgând. Câteva secunde mai târziu, zgomotul apei încetă.

Nicholas rămase acolo în semi-întuneric, în propria lui casă, ascultând cum soția lui se mișca prin baie. Nu se clinti. Avea senzația că era un simplu străin aici, și asta îl întristă. N-avea un cămin al lui, n-avea o familie. Singurul loc de care părea să fie legat era Japonia.

Înțelese deodată cât îl costase această legătură și se întrebă dacă oare merita. Japonia era mediul lui natural, nu însă și al Justinei. Până în clipa asta nu-și dăduse seama ce mult se deosebeau unul de altul și cât de importantă era deosebirea asta dintre ei. Stătea acum singur aici, în mijlocul tuturor lucrurilor care în mod normal ar fi trebuit să-i fie familiare și să-l facă să se simtă bine, dar nu-i erau... Și se puse în locul Justinei, văzând ceea ce văzuse și ea în Japonia: înstrăinarea față de tot ce-ar fi trebuit să-i fie familiar.

Aproape că se întoarse să plece, dar rămase. Nu știa ce să facă.

Apoi ușa se deschise și apăru Justine, învesmântată într-un abur parfumat. Era înfășurată într-un cearceaf de baie, iar părul îi era strâns sub un prosop făcut turban. Când îl văzu se opri în loc parcă trăsnită.

— Oh, Dumnezeule, Nick!

Apoi se aruncă în brațele lui plângând în hohote, sărutându-l peste tot pe toată fața și își apăsă de el trupul ei cald și umed. Nicholas îi simți tremurul mușchilor și îi adulmecă aromele fine de săpun, șampon și talc.

Cuprinzând-o cu toată puterea, încălzit de căldura degajată de ea, Nicholas simți cât de mult o iubea, înțelegând acum că dragostea lui pentru ea nu murise niciodată. Acum știa un singur lucru: că era din nou îmbibat de Justine, așa cum fusese cu mulți ani în urmă, când se întâlniseră pentru prima oară pe fâșia asta de plajă, la numai câteva zeci de metri de locul în care se aflau acum, cu picioarele ude, sfioși și neîncrezători, suspicioși unul față de altul și față de orice posibil incident care ar fi putut atât de sălbatic și cu atâta îndărătnicie să apropie doi oameni lăsați fără răsuflare în voia sentimentelor lor nestăvilite. Acum nu știa altceva decât că era din nou întreg, și îl cuprinse un fel de exaltare feroce, care îl făcu s-o strângă în brațe cu și mai multă putere.

— Doamne Dumnezeule, cât te iubesc Justine!

Iar ea plângea în continuare.

— Nick, Nick, Nick, șopti ea ca și când simpla pronunțare a numelui lui ar fi asigurat-o că era o realitate că el se întorsese la ea. Mi-a fost teamă că n-am să te mai văd niciodată. Am...

— De ce?

O împinse puțin de lângă el ca s-o poată privi în față. Voia să vadă, avea nevoie să vadă dacă Justine era bine.

— De unde ți-a venit ideea că n-am să mă mai întorc?

— Nu! Nu... zise Justine scuturând din cap și prosopul înfășurat

în jurul capului ca un turban îi căzu pe umeri, lăsându-i părul negru, umed şi încâlcit să se reverse ca o împletitură chemătoare. Nu ştiu, Nick, nu ştiu. Cred că...

Şi atunci el îl văzu în ochii ei. Verdele ascuns şi de nepătruns în spatele cafeniului dominant, firişoarele roşii din irisul ochiului ei stâng, neclare şi îndepărtate, îi purtau pecetea. Văzu puterea *Tau-Tau* stând acolo la pândă ca un păianjen ghemuit pe pânza lui şi inima i se frânse. Trebui să se lupte cu el ca să-şi învingă teama, căci situaţia îi apărea atât de nouă încât îi lipsea încrederea în capacitatea lui de a şti dacă putea s-o elibereze, s-o elibereze definitiv, cum o eliberase şi din starea de hipnoză pe care i-o inoculase cândva Saigo.

— Cineva ţi-a spus-o, zise el. Cineva ţi-a băgat asta în cap.

Voia s-o şocheze pentru că ştia una şi bună: că nu putea să se lupte de unul singur cu *Tau-Tau* şi să-l exorcizeze, ci avea nevoie de ajutorul ei.

— Da... Justine păreă rătăcită, ca şi când Nicholas ar fi trezit-o brusc dintr-un somn adânc. Îmi amintesc... ceva, băigui ea şi îl privi în faţă. Ca un vis sau ca o pictură din fum, licăreşte, şi-şi schimbă permanent forma şi locul... se eschivează de câte ori încerc să-l privesc...

Nicholas văzu cum teama se furişează pe sub trăsăturile chipului ei, cum îi întunecă privirea înceţoşându-i firişoarele roşii ale irisului.

— Nick, ce se întâmplă cu mine? Mă simt... mă simt ca şi când aş trăi în două lumi separate. Mă simt... nu ştiu exact cum să spun, dar e ca şi când aş fi închisă într-un spaţiu strâmt şi lăsată în derivă. E o nebunie, nu?

— Nu-i o nebunie chiar atât de mare cât crezi, spuse Nicholas. De ce nu te îmbraci, iar eu între timp am să văd ce mâncare...

— Nu pleca de lângă mine, zise Justine întinzându-se după el. Te rog. Eu, Nick... acum că eşti aici nu mai vreau să rămân singură. Vreau doar să te privesc şi să te ating. Am... am senzaţia că a trecut atât de mult timp de când nu te-am mai văzut, ani de zile, nu săptămâni. Eu... şopti ea stins şi îşi luă capul în palme. Nu ştiu ce se întâmplă cu mine, Nick...

— Îmbracă-te, iubito, o îndemnă Nicholas. O să răceşti dacă mai stai mult aşa.

Justine zâmbi şi îşi trase o pereche de jeans şi o bluză de bumbac cu guler pe gât.

— E mai bine aşa? încercă ea să zâmbească apropiindu-se de el. Nick, ce este? Ce s-a întâmplat?

Nicholas o cuprinse în braţe.

— Îţi aminteşti de Saigo? Ţi-aduci aminte ce ţi-a făcut, cum te-a hipnotizat?

Justine dădu afirmativ din cap.

— Cred că acum ţi s-a întâmplat ceva asemănător. Deşi nu-ţi

aduci aminte cu claritate, *dorokusai*-ul care mă urmăreşte pe mine, a venit la noi acasă în Tokio şi a petrecut ceva timp cu tine.

Văzu nedumerirea din ochii ei.

— Nu-ţi aduci aminte de nimeni, de nici o figură nouă, vreun străin care s-a oprit la uşa ta?

— Nu, răspunse Justine. N-a fost decât un biciclist... dar nu-mi mai aduc aminte ce s-a întâmplat cu el.

— Ce biciclist?

— Am... Ei bine, aproape că l-am călcat cu maşina, aşa cred. Ieşeam din alee şi nu l-am văzut. Am avut noroc, şi el la fel, l-am aruncat în tufele de cryptomeria din partea cealaltă a drumului, dar nu s-a lovit. A zis că n-are nimic, dar eu am insistat să vină cu mine să-l tratez cu un ceai, zise ea cu glas tremurător, aruncându-i lui Nicholas un zâmbet scurt şi chinuit. Am încercat şi eu să fiu mai japoneză gândindu-mă că refuzul lui nu era decât un mod de a-şi manifesta politeţea. Şi până la urmă a venit totuşi.

— Şi-apoi ce s-a întâmplat?

— Ce? Justine păru speriată. Oh, nu ştiu, zău. Se pare că nu pot să-mi aduc aminte. Presupun că a intrat cu mine în casă, a băut un ceai şi a plecat.

— Nu, Justine, asta nu-i tot ce s-a întâmplat, spuse Nicholas. Biciclistul era Senjin Omukae.

— Da. Aşa zicea că-l cheamă. Acum îmi amintesc.

— El e *dorokusai*-ul, Justine.

Nicholas o simţi cum începe din nou să tremure din tot corpul.

— Oh, Nick, gemu ea cu ochii plini dintr-o dată de lacrimi. Ce s-a întâmplat, Nick? Ce mi-a făcut? Nu-mi pot aduce aminte...

— Ştiu exact ce a făcut, spuse Nicholas, am eu grijă de tot.

Spunea aşa mai mult ca să-i dea încredere, fiindcă toate erau şi pentru el o noutate. Nu avea cum să ştie dacă avea să reuşească sau nu. Îşi puse atunci întrebarea cât de multe ar fi putut sau ar fi trebuit să-i spună despre noua lui situaţie. Asta ar fi făcut-o oare să se simtă mai în siguranţă? Sau dacă ar fi aflat că şi el era *tanjiani*, asta i-ar fi adâncit teama? Nu ştia.

O conduse în sufragerie, unde era mai multă lumină şi mai mult spaţiu. Îi turnă un whisky şi i-l aduse.

— Dar ce mi-a făcut? insistă Justine.

— Vrea să ajungă la mine prin tine.

Justine luă o înghiţitură de whisky şi se scuturâ.

— Poate că vrea să te ucid eu, cum a vrut şi Saigo.

— Mă îndoiesc, spuse Nicholas. Ăsta mă vrea doar pentru el. N-ar simţi nici o satisfacţie dacă aş fi ucis de altcineva.

Justine deschise ochii mari şi îl privi ţintă.

— Nick, îţi dai seama despre ce discutăm noi?

Nicholas înţelese acum că niciodată n-o iubise mai mult ca în clipa asta. O sărută apăsat pe buze simţindu-i-le moi şi deschise sub gura lui.

— Nu-ţi face griji, spuse el. Senjin a avut o dată şansa să mă ucidă, acolo, în cabinetul doctorului Hanami, şi n-a făcut-o. Norocul meu, ghinionul lui. Un vechi proverb japonez sună cam aşa: *„Dacă nu reuşeşti să-ţi ucizi duşmanul, mai bine apucă-te să sapi două morminte."*

Justine se prăbuşi în braţele lui.

— Oh, Dumnezeule. *Moarte şi iar moarte*, şopti ea lipindu-şi capul de pieptul lui. Nu există o altă cale? Oh, dar trebuie să existe, nu? rosti ea temătoare şi îşi ridică privirea spre el. N-am putea să fugim undeva, oriunde, nu-mi pasă unde, jur că nu, atâta timp cât...

Dar se opri văzându-i strălucirile din ochi.

— Nu, văd că asta-i singura cale acum. Din cauza vieţii tale, Nick, şi a modului în care trebuie să ţi-o trăieşti. În regulă atunci.

Îşi puse mâinile încet peste mâna lui, trase adânc aer în piept şi urmă liniştită:

— Accept orice ar fi să ne-aştepte, orice-ar trebui să se întâmple. *Karma*. Fiindcă te iubesc pe tine şi numai pe tine. Dar vreau să-ţi amintesc că orice s-ar întâmpla, viitorul nostru, sau o parte din el, e aici înăuntru, aşteptând să-i vină timpul, rosti ea calmă, apucându-i mâna şi aşezându-i-o pe pântecul ei. Promite-mi că nu vei face nimic care să pună în primejdie viitorul ăsta.

— Justine, vrei să spui că...

Dar el ştia deja, putuse afla datorită darului lui, aşa cum aflase şi Senjin, că e însărcinată. Dumnezeule, un copil!

— Eşti fericit?

— Da. Oh, da, şopti el sărutând-o. Când va fi?

— La primăvară, devreme.

— Un copil... un copil! spuse Nicholas cu mâna în continuare pe pântecul ei, mângâind-o cu mişcări încete.

— De data asta o să avem parte de copilul nostru, Nick, zise ea şi se lipi strâns de el. Ţi-o promit! Copilul ăsta o să trăiască, o să crească şi o să fie viitorul nostru... împreună.

Nicholas o ridică în braţe şi o duse pe canapea. Se aşezară întinşi îmbrăţişaţi, fiecare căutând ceea ce celălalt ţinuse ascuns în timpul ultimelor luni triste, din supărare, din frică, dar nu din indiferenţă, niciodată din indiferenţă.

Deasupra, în oraşul lor plutitor, peştii îşi unduiau aripioarele transparente săgetând liniştiţi printre plantele verticale, în timp ce Gus, dracul-de-mare, adormise sătul în nişa lui dintre două lonjeroane de plastic ale machetei unei epave.

Se încinseră amândoi în acelaşi foc mistuitor pe care-l simţiseră

prima dată când făcuseră dragoste fremătând nebunește, știind foarte puține unul despre celălalt, în afară de faptul că ardeau de nerăbdare să fie și mai apropiați, să se contopească, să nu mai fie decât un trup...

Degetele ei începuseră deja să-i descheie cămașa, împingând-o spre în spate, peste umerii și pieptul lui. Nicholas îi linse buzele, urechile și după ce dădu la o parte gulerul colant, își cufundă fața în scobitura gâtului ei.

— Te vreau.

Nicholas începu să-i ridice helanca, dar ea protestă gemând.

— Nu, nu, te vreau acum. În clipa asta.

Desfăcându-i curreaua, împinse toate hainele de pe el în jos, în timp ce el umbla la fermoarul jeans-ilor ei.

Justine nu avea nimic pe dedesubt, iar el p pătrunse aproape imediat ce ea îl trase deasupra ei, cuprinzându-l cu brațele și cu coapsele. Apoi, Justine se împinse violent în el, o dată, de două ori, de trei ori.

— Oh! țipă ea arcuindu-și gâtul și închizând ochii. A trecut atât de mult timp!...

Coapsele ei se mișcau la unison cu ale lui și Justine se înfierbântă și mai tare, mușchii ei interiori îl frământau nebunește pe Nicholas, iar gura ei șoptea repetat:

— Da, da...

Intona aproape un cânt religios sau o rugăciune de mulțumire. Apoi coapsele ei scăpară nebunește de sub control, iar el nu mai putu face altceva decât să explodeze în ea, umplând-o cu tot ce era el și umplându-se cu tot ce era ea, cu tot ce aveau acum și-și doriseră dintotdeauna.

Kusunda Ikusa se afla în grădina din partea de est a Palatului Imperial și nu se afla acolo pentru a face *jogging*. Aceasta era singura parte a palatului deschisă publicului, o grădină plină de arbuști florali tradiționali și pomi fructiferi, de clădiri ornamentale minuscule, la fel de bătrâne ca și palatul. Din acest loc puteai avea o excelentă vedere nu numai a Palatului Imperial, ci și a cărării circulare din jurul lui, pistă favorită de alergare a nenumăraților japonezi avizi de *jogging*. Asta, bineînțeles, cu condiția de a se face că nu dau atenție norilor de gaze de eșapament care se scurgeau încoace de dincolo de șanțul cu apă.

Tocmai trecuse de ora șase a unei dimineți picturale scăldate în nuanțe de roz și Ikusa distinse ușor prin ceața sidefie silueta lui Masuto Ishii. Ishii era vicepreședintele lui Sato International, un om-cheie în angrenajul operațional și poate și strategic al lui Tanzan Nangi, așa că, atunci când acesta îl sunase, Ikusa fusese imediat de acord să se întâlnească cu el.

Ikusa se apropie preocupat de individul mic de statură, dar nu era

suspicios cum ar fi fost în alte circumstanţe. În mod obişnuit, oamenii lui Nangi erau recunoscuţi ca loiali într-o ţară recunoscută pentru loialitatea oamenilor ei. Însă afacerea Nakano, în special explozia bombei pe care Ikusa o lăsase ascunsă în contract, scuturase din copac o mulţime de frunze. Pentru prima dată în istoria ei, Sato International avea probleme cu adevărat mari. Toţi ştiau de unde se trăgeau necazurile şi ce ar fi însemnat să încerce să scape de ele. Ikusa, atât de plin de secrete mai înainte, voise acum să le facă publice. Dorise să zguduie încrederea oamenilor în Nangi, ştiind că aceştia erau nerăbdători ca totul să se termine cât mai repede.

Aşa că, într-un fel, telefonul lui Masuto Ishii nu picase pe neaşteptate. Singura surpriză fusese că venise din partea cuiva atât de sus plasat în *keiretsu* Sato, a cuiva atât de apropiat lui Tanzan Nangi. Ikusa era înclinat să considere că asta era un semn bun. În cursul ultimelor zile, de când terminase cu omul care-i spionase pe el şi pe Killian, se simţea cuprins de exaltare. Se afla pe punctul de a obţine tot putuse să spere, tot ce-şi dorise vreodată în visurile lui cele mai nebuneşti. Gândul acesta îl făcu să simtă şi acum fiori de plăcere de-a lungul şirei spinării.

Cei doi bărbaţi rostiră cuvintele rituale de întâlnire exact sub primele raze ale soarelui, înconjuraţi de oraşul care se trezea, şi îşi începură imediat plimbarea pe aleile circulare ale grădinii.

Ikusa simţi nervozitatea emanând în valuri dinspre interlocutorul lui. Deşi se familiarizase în ultimele luni cu personalul de conducere a lui Sato International, Ikusa citise dosarul lui Ishii de pe monitorul calculatorului lui chiar înainte de a porni încoace, ca să fie sigur că reţine fiecare detaliu.

Ishii lucra la Sato de douăzeci de ani şi în tot acest timp fusese vioara întâi în creşterea economică a firmei. Era micuţ de statură, slab, dar cu articulaţii de oţel, cu ochi ageri şi inteligenţi, măriţi de nişte ochelari cu lentile groase. Singurul lui viciu era jocul de cărţi, o metodă de pierdere a timpului liber specific japoneză şi groaznic de păgubitoare pentru binele patriei, cel puţin din punctul de vedere al lui Ikusa.

Ishii era un om tăcut şi liniştit, un excelent cap de familie, dar în nici un caz nu era un tip umil sau sfios. Circula şi o poveste despre el din timpul tulburărilor provocate de comuniştii republicani jos, la docuri, imediat după război, când el, tânăr de douăzeci de ani, îi crăpase capul unui lider comunist cu o rangă, strigând: *Cine vrea să-l răstoarne pe Împărat, va trebui să mă ucidă pe mine mai întâi!* Apoi, în aceeaşi după-amiază, docherii se întorseseră la lucru.

— Ishii-*san*, sunt oarecum surprins că aţi vrut să mă întâlniţi, spuse Kusunda Ikusa în timp ce treceau pe lângă un strat de azalee în floare. Oare nu sunt eu considerat duşman de către unii?

Ishii răspunse tonului ironic cu o urmă de zâmbet.

— Termenul de dușman reprezintă de multe ori doar o chestiune de sens al cuvântului...

Iar Ikusa se gândi: *Adică o chestiune de conveniență*. Dar nu spuse nimic, încrezător în faptul că-și putea permite să-l lase pe Ishii să conducă el discuția.

Ziua de-abia începuse și deja se făcuse foarte cald. Ikusa îl vedea pe Ishii cum transpiră în costumul lui cenușiu-închis. Gulerul cămășii lui albe era deja umed.

Omulețul nu-l dezamăgi pe Ikusa.

— Pot să vorbesc sincer, Ikusa-*san*?

— Desigur. Facem parte din aceeași familie acum, spuse Ikusa radiind de bunăvoință. Nu există nici o deosebire între noi.

— Problema e chiar simplă. Adică, vreau să spun că e una necomplicată, preciză Ishii ștergându-și cu batista sprâncenele transpirate. E o chestiune de bani.

Ah, își zise Ikușa, sesizând punctul prin care putea să forțeze traversarea curentului. Își ascunse dezgustul pe care începuse să-l simtă pentru lipsa de caracter a lui Ishii.

— Dacă vă pot ajuta în vreun fel.

— Mă tem că sunt un pasionat inveterat al jocului de cărți. Regret că trebuie s-o spun, dar de multe ori dorințele mele depășesc mijloacele de care dispun.

— Ați încercat să vă înfrânați aceste dorințe, Ishii-*san*?

— Oh, da, spuse omulețul tamponându-și din nou cu batista sprâncenele rare, pe care părea că nu și le putea menține uscate. Am încercat de multe ori, de multe ori, dar... Nangi-*san* a fost destul de amabil pentru a-mi plăti reabilitarea.

— Și?

Ishii ridică trist din umeri și urmă cu glas plângăreț

— Fac tot ce-mi stă în putință, dar nu pot să-mi domin dorințele. Oricât de mult m-aș ține de-o parte... o dată m-am abținut un an, de exemplu, dar a trebuit să mă întorc la masa de joc, gemu el ridicând din nou din umeri. *Karma*.

— Da, nefericita *karma*, spuse Ikusa.

Dădu un colț și Ishii îl urmă supus ca un câine în lesă.

— Dar spuneți-mi, de ce ați venit tocmai la mine? Desigur că Nangi-*san* poate să vă acorde un împrumut. Presupun că a mai făcut-o și în trecut.

— O dată sau de două ori, admise Ishii, cu o voce în care Ikusa reuși să discearnă o notă acută de disperare. Sincer să vă spun, de data asta mi-a fost teamă să-l abordez. Recenta întorsătură a lucrurilor l-a prins pe picior greșit și l-a enervat foarte tare. Totuși, am avansat o întrebare timidă, dar Nangi-*san* m-a refuzat. Mi-a spus să-mi fie de învățătură de minte. Înțeleg cât de neliniștit e în privința altor probleme

pe care le are, dar consider că n-a fost drept cu mine. Ani de zile am fost un membru loial al familiei Sato. E viața mea. Iar acum el mi-a întors spatele, când am cel mai mult nevoie de ajutorul lui. E incorect.

— Ah, da, cel mai îndatoritor dintre patroni... începu Ikusa, dar lăsă cu intenție ideea neterminată. Dar băncile, Ishii-*san*? Ele nu vă pot fi de nici un ajutor?

— Am nevoie de bani până la sfârșitul săptămânii, Ikusa-*san*. Nici o bancă nu mi-ar acorda împrumutul într-un timp atât de scurt.

Trecură pe sub un prun umbros.

— Ce împrumut ar satisface datoria?

Ishii rosti o sumă și Ikusa lăsă să treacă ceva timp, prefăcându-se că se gândește profund.

— Ei bine, cred că ați procedat corect discutând chestiunea cu mine, Ishii-*san*. Sunt sigur că putem pune la punct un schimb de servicii.

— Oh, Ikusa-*san*, v-aș fi foarte recunoscător, foarte recunoscător, se bâlbâi Ishii, cumplit de emoționat.

Ikusa îl privi cu coada ochiului, silindu-se să-și ascundă scârba, ca și când omulețul și-ar fi dat pantalonii jos ca să-și facă nevoile printre azalee. Merseră o bucată de drum în tăcere. Ikusa îi urmări cu privirea pe sportivii amatori care-și îmbibau plămânii cu monoxid de carbon. Oare ce beneficiu sperau ei să aducă sănătății lor în felul ăsta? se întrebă el.

— Apropo, spuse Ikusa spărgând tăcerea contemplativă, spuneți-mi exact ce gândește Nangi-*san*? A pierdut inima lui Nakano și nu poate să vândă carcasa fără valoare pe care a cumpărat-o cu atâta dragoste. Ce are de gând să facă?

— Ei bine, acum nu e vorba numai de el, spuse Ishii părând deodată alt om, o dată ce se simțea eliberat de povara datoriei. Nangi-*san* a pus la cale o nouă strategie împreună cu Linnear-*san*.

— Nicholas Linnear s-a întors? izbucni Ikusa, atât de surprins de această veste încât întrebarea îi țâșnise de pe buze aproape necontrolată. Adică... Hm! vreau să spun că am auzit... Hm! Niște zvonuri cum că ar fi dispărut.

Ishii ridică din umeri.

— Nu știu nimic despre asta. Dar dacă așa au stat lucrurile, ei bine, acum s-a întors.

Lua-l-ar toți dracii de venetic scârbos! Cum de n-am știut de asta? se întrebă înciudat Ikusa. Și unde mama dracului umblă dobitocul ăla de Senjin? Trebuia să se ocupe serios de Linnear. Dacă Linnear s-a întors, Senjin trebuia să mă informeze. De aici pot să iasă necazuri mari, mari de tot!

— Aveți vreo idee despre ceea ce plănuiesc Nangi și Linnear?

— Nimic precis, spuse Ishii. Știu doar că un număr de oficiali de la MITI au fost la ei ieri.

Asta e deja şi mai rău, îşi zise Ikusa. Nangi se aflase o vreme la cârma puternicului *Minister al Industriei şi al Comerţului Internaţional*. Deşi MITI şi Nami declaraseră că trebuie să acţioneze în esenţă pe aceeaşi linie, Ikusa ştia că puteau exista uneori şi divergenţe serioase. N-avea de unde să ştie cât de puternice rămăseseră legăturile lui Nangi cu fostul lui minister, dar nu avea obiceiul de a-şi subestima duşmanii. Nangi fusese în zilele lui bune un practicant teribil al *kanryodo*, arta birocraţiei. Era greu de spus ce sfori mai era el în stare să tragă acum, dar ar fi fost o mare prostie să se nu ţină seama de iscusinţa lui extraordinară.

— Ishii-*san*, spuse Ikusa. Dacă vă întâlniţi cu mine mâine tot aici la aceeaşi oră, voi avea asupra mea banii care vă trebuiesc.

Omuleţul se înclină.

— *Domo arigato*, Ikusa-*san*. Desigur că am să semnez o chitanţă prin care voi fi de acord cu orice procent de dobândă care vă va mulţumi.

— Oh, dar asta nu va fi necesar, spuse Ikusa profitând imediat de breşa făcută. E o chestiune de încredere între parteneri egali, adăugă el cu o anumită inflexiune în voce, echivalentul japonez al unei fluturări de mână. Şi în ceea ce priveşte dobânda, nu va exista nici un procent. Dar dacă... Hm! Dacă v-aş sugera, să zicem, o altă formă de plată?

Şi se uită la Ishii, care îl privea cu ochii larg deschişi.

— Orice, Ikusa-*san*. Vă sunt foarte recunoscător pentru înţelegerea şi generozitatea de care aţi dat dovadă.

— E o nimica toată, spuse Ikusa făcând ca răspunsul ritual să sune a compliment. Uitaţi ce aţi putea face pentru mine: când ne vom întâlni mâine, aş aprecia foarte mult dacă aş putea să aflu ce strategie s-a decis Nangi să aplice în continuare...

Cam în acelaşi timp, numai că în partea de est a oraşului Tokio, Tomi şi Nangi mergeau la pas de-alungul docurilor asfaltate ude din Tsukiji, pe lângă înşiruirea de construcţii cu un singur etaj de pe malul fluviului Sumida, care şerpuia prin mijlocul oraşului. Tsukiji era cea mai mare piaţă *en gros* de peşte din Tokio, unde se vindea zilnic peşte în valoare de peste douăsprezece milioane de dolari. Astăzi totuşi, la Tsukiji se mai găsea şi altceva în afară de peşte.

Uzând de legitimaţia ei, Tomi îşi croi drum pentru amândoi printre cordoanele de poliţişti aflaţi în jurul ambulanţei medicului legist. Girofarurile colorate scânteiau formând bălţi de lumină pe cheiurile lucioase. Muncitori în impermeabile negre şi cizme înalte, înarmaţi cu cângi puternice de oţel şi cu furtunuri pentru spălat şirurile de peşti aşezaţi pe asfalt ce străluceau în aburul dimineţii, stăteau adunaţi şi priveau discutând între ei.

Nangi păşea încet, sprijinindu-se greu în baston şi silindu-se să-şi

ascundă frământarea interioară.

Tomi se opri la marginea fluviului de culoarea indigoului, acolo unde oamenii din bărci se uitau fix la o formă alungită de vreo doi metri ce zăcea pe chei, acoperită cu o folie de plastic.

— L-au scos din Sumida acum nici trei sferturi de oră, îi spuse Tomi lui Nangi. Atunci m-au şi anunţat. A ieşit la suprafaţă şi s-a lovit de bordajul ambarcaţiunii de aici. Căpitanul s-a uitat în apă şi-apoi a alertat poliţia.

Tomi făcu un gest şi folia de plastic fu dată la o parte.

— Doamne Dumnezeule, suspină Nangi.

— El e? întrebă Tomi. Poţi să-l identifici cu siguranţă, Nangi-*san*?

— Da, zise Nangi înghiţind cu dificultate. Este Pack Rat.

Tomi dădu din cap mai mult pentru ea şi gesticulă preocupată.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat, dar se vede de unde i s-au atârnat greutăţile, probabil nişte bare de fier. Aşa au făcut.

— Cine?

— *Yakuza*.

Nangi era aplecat peste cadavrul umflat al lui Pack Rat.

— Aici nu e vorba de *yakuza*.

— Păreţi sigur de asta.

— Şi chiar sunt, spuse Nangi. Pack Rat avea prea mulţi prieteni în *yakuza*.

— Unde există prieteni, cu siguranţă că trebuie să fie şi duşmani, replică gânditoare Tomi. Asta-i legea junglei.

— Fără îndoială, zise Nangi. Dar priveşte aici... şi dincoace... la uită-te bine la rănile astea. A fost folosită o armă grea şi boantă. Se uită mai de aproape. Mi se pare că rănile astea au fost provocate de un *tetsubo*.

— *Tetsubo?* Dar asta nu-i o armă feudală? Dacă mai ţin cu bine minte ce am învăţat la şcoală la istorie, arma asta se folosea pentru spargerea armurilor luptătorilor şi pentru ruperea picioarelor cailor, zise Tomi apropiindu-se. N-am văzut niciodată una în acţiune.

— Ei bine, eu am văzut, spuse Nangi. De mult de tot. Un adevărat meci de *tetsubo* nu e deloc ceva frumos. Este nevoie de o mare îndemânare combinată cu forţă brută, ca să poţi mânui cu efect o bară din fier masiv cu ţinte boante la un capăt.

Nangi îşi lipi obrazul de capul de dragon al bastonului său.

— Sărmanul băiat, spuse el şoptit. E nevoie de o minte macabră ca să vrei să te foloseşti de aşa ceva, ştiind dinainte că vrei să provoci leziuni fatale. Meciurile de *tetsubo* se dispută invariabil până la moarte.

— Vrei să spui că încă mai există?

— Priveşti dovada lor chiar acum, spuse Nangi ridicându-se.

Îşi luă în tăcere rămas bun de la Pack Rat, cu o înclinare

imperceptibilă a frunții, și se îndepărtă împreună cu Tomi de echipa medico-legală, pentru a nu fi auziți.

— Ce s-a găsit asupra cadavrului? întrebă el.

— Absolut nimic, spuse Tomi. Era dezbrăcat, cum e acum. Ori nu avea nimic pe el când l-au adus, ori l-au dezbrăcat la piele înainte de a-l arunca în fluviu. Eu optez pentru a doua variantă.

— De acord, spuse Nangi. Deși Pack Rat era foarte precaut. Nu avea niciodată asupra lui altceva în afară de acte de identitate, false, bineînțeles, și ceva bani. Nimic altceva care l-ar fi putut da de gol, sau care ar fi putut sugera cu ce se ocupă.

— Când a apărut la suprafață n-au știut despre cine era vorba, dar pe urmă ofițerii care au preluat cazul m-au chemat pe mine, spuse Tomi. Îmi pare rău, Nangi-*san*.

— E trist, zise Nangi dând din cap. Și un ghinion teribil pentru mine. Pack Rat era ochii și urechile mele din interiorul strategiei lui Kusunda Ikusa. N-a reușit să-mi dea decât niște informații în linii mari despre ce a descoperit. Iar de la ultima noastră întâlnire sunt sigur că mai avea ceva noutăți.

Dar poate că acum nu mai contează, se gândi el. Rezolvase enigma raidului lui Ikusa: pentru a câștiga controlul asupra lui Sato International și a diviziei lui care producea *Sphynx*-ul *T-PRAM*.

Și totuși asta nu era decât o presupunere. Nangi tânjea după o confirmare venită din afară. Ah, dacă ar putea vorbi morții, se gândi el deprimat. Ce secrete mi-ai dezvălui tu dacă ai putea vorbi, Pack Rat, prietene?

— Singurul lucru de un real interes pe care mi l-a menționat, spuse Nangi, a fost ceva în legătură cu Killan Oroshi, fiica președintelui firmei Nakano. Zicea că ea ar avea o relație cu Ikusa. Asta ni s-a părut foarte ciudat și am fost amândoi foarte surprinși de descoperirea lui. Acum, Killan Oroshi ar putea afi singurul fir care ne-a mai rămas.

— Detectiv Yazawa!

Se întoarseră amândoi și-l văzură pe unul din ofițerii care se ocupau de caz, gesticulând frenetic către Tomi. Se îndreptară spre locul unde era depus cadavrul pe o targă pliantă înainte de a fi luat și dus cu ambulanța.

— Uitați ce am găsit, spuse ofițerul. Pantoful stâng trebuie să i se fi smuls când a ieșit la suprafață. Uitați-vă la spațiul dintre degetul mare și celelalte degete.

Tomi și Nangi se aplecară ca să se uite. Pack Rat, așa cum îi era obiceiul, nu purta ciorapi. Piciorul lui era atât de umflat încât de-abia mai aducea a picior de om. Lipită cu bandă adezivă pe partea interioară a degetului mare, se afla o cheiță de metal.

Tomi scoase un briceag și tăie banda, apoi desprinse cu grijă cheia de pe pielea omului și o depuse în palma lui Nangi.

— Acum, spuse ea, poate că mai avem un fir.

— Nici un moment nu poate fi mai potrivit ca prezentul, spuse inspectorul Albemarle. Ce-ar fi să-l găsim pe senatorul Howe chiar acum?

Shisei dădu din cap.

— Cum doriți.

— Acesta e sergentul Johnson, spuse Albemarle, prezentându-i un negru uriaș care li se alăturase în drumul spre ieșire.

— Mi-l amintesc din sala unde m-ați interogat, spuse Shisei.

— Sunteți o persoană admirabilă, spuse Albemarle pe când coborau treptele secției de poliție îndreptându-se spre o mașină fără însemnele specifice poliției locale și invitând-o să urce.

Afară era o căldură lipicioasă care nu se dădea bătută în fața brizei ce venea dinspre Chesapeake: o noapte tipică pentru capitala națiunii.

— Și totuși, zise inspectorul, sunteți sigură că veți face față?

— Dacă vreți să merg acolo, merg. E simplu ca bună ziua.

Albemarle se încruntă.

— Nimic nu e simplu ca bună ziua, zise el virând brusc și ieșind cu mașina în stradă. Howe are o anumită reputație când e vorba de oamenii care-i pun bețe-n roate.

— Eu nu-i pun bețe-n roate, replică Shisei. Eu îl bag la apă.

Afirmația îi smulse un zâmbet lui Albemarle.

— Hai să v-o spun p-aia dreaptă. Aveți tupeu, nu glumă. Nu-i așa că are tupeu, Bobo?

— Al dracului să fiu dacă n-are, zise sergentul Johnson din locul lui de pe bancheta din spate.

Shisei avu impresia că sergentul privea fix în ceafa ei.

Albemarle continuă:

— Presupun că știți că Howe are destulă zeamă-n el ca să vă distrugă cariera pentru ceea ce faceți. Chiar, vă sperie ceva pe lumea asta?

Shisei îl privi prin întuneric.

Detectivul conducea cu viteză, dar prudent. În câteva minute trase mașina în fața reședinței lui Howe de pe strada Șaisprezece, din districtul de vest.

— Locul ăsta ar trebui să fie muzeu, nu o nenorocită de casă particulară, mormăi Albemarle după ce să dădură toți jos.

Ridică ochii și văzură că la etajul al doilea luminile erau aprinse. Albemarle arătă cu degetul.

— Îmi imaginez că știți drumul pe aici, nu-i așa?

— Cunosc birourile de la parter, zise Shisei. Apartamentul personal al senatorului se află la etajul doi. Eu n-am fost niciodată acolo

sus.

Albemarle se încruntă şi rămase încruntat şi când apăsă pe butonul soneriei. Aşteptară. Când văzu că nu răspunde nimeni, apăsă din nou pe buton, de data asta insistând mai mult. Nimic. Răsuci butonul clanţei şi uşa se deschise spre interior.

Imediat, Albemarle şi Johnson îşi scoaseră pistoalele.

— Pentru un paranoic cum e Howe, hotărât lucru, treaba asta s-ar putea să nu fie cuşer.

— Mai bine chem întăriri, spuse Johnson.

— Mţ! se împotrivi Albemarle. Tipu-i al nostru. În noaptea asta n-am chef să împart nimic cu nimeni. Dumneavoastră rămâneţi aici, adăugă el făcând un gest spre Shisei.

— Vreau să merg şi eu, stărui Shisei.

— E împotriva regulamentului, spuse Albemarle, aflat deja în casă. Sergentul Johnson îi aruncă fetei o căutătură urâtă, apoi îşi urmă şeful în interior.

Într-o clipă Shisei fu pe urmele lor.

Birourile de la parter erau cufundate în beznă. Îi văzu pe cei doi poliţişti găsind balustrada de la scara interioară curbată şi urcând încet treptele. Se strecură ca o umbră în spatele lor. Etajul întâi era şi el cufundat în beznă, dar acum puteau vedea mai bine în jurul lor din cauza luminii de sus, care se prelingea pe treptele scării spiralate.

— Capul la cutie, lunganule, îl auzi Shisei pe Albemarle şoptindu-i lui Johnson înainte de a începe să urce mai departe.

Lumina inunda palierul etajului doi, venind prin uşa deschisă a unei încăperi care era fără îndoială biroul lui Douglas Howe. Rafturi pline de cărţi din podea până în tavan înconjurau o pereche de canapele de piele dispuse faţă-n faţă şi un scaun asortat, cu spetează înaltă. Într-un colţ se aflau un birou antic din lemn de nuc masiv şi un scaun pivotant tapiţat cu piele naturală. Pe pereţii de un verde intens erau atârnate o serie de picturi englezeşti cu scene de vânătoare. Încăperea era puternic luminată de câteva veioze aprinse. Un covor antic de Ispahan se afla în spatele uneia dintre canapele, dar era de-acum lipsit de orice valoare, fiindcă era pătat, peste limita la care mai putea fi recondiţionat, cu sânge şi creieri.

Senatorul Douglas Howe stătea pe jumătate aşezat sub un unghi anormal pe una din canapele. Picioarele îi erau caraghios încrucişate de la glezne, ca şi când s-ar fi aflat în repaus. Braţele îi erau depărtate, aruncate în lateral parcă sub impulsul unei reacţii bruşte. Un Magnum 357 zăcea puţin mai departe de raza de atingere a mâinii lui drepte. Din ceafa lui nu mai rămăsese nimic şi fragmente din spatele craniului se lipiseră sleite de cotoarele cărţilor de pe raftul aflat la un metru în spate.

— Iisuse! fu tot ce spuse Albemarle. Nu vă mişcaţi! ordonă el aspru, întorcându-se spre Shisei. Şi sub nici un motiv nu atingeţi şi nu

mişcaţi ceva.

Se duse până la birou şi folosi batista pentru a ridica receptorul telefonului. Formă numărul apăsând butoanele cu pixul lui Johnson. Nu trebuia să atingă nimic.

— Bobby? Sunt Phil, spuse el în receptor, recitând adresa. Ambulanţă, medic legist, tot tacâmul şi întăriri. Mda, zise el. Chiar senatorul Howe în persoană. Acuma n-o să mai candideze, aşa că pentru Dumnezeu, hai să nu facem valuri şi să nu ştie nimeni, că altfel ne trezim cu presa pe cap, clar? Pe cine numeşti ca să acopere treaba asta? E-n regulă. Bine. Mda, mda. Şi dă-i bătaie, deja au trecut cinci minute de când trebuia să fii aici.

Albemarle puse receptorul în furcă. O studie o clipă pe Shisei doar ca să vadă dacă se conforma instrucţiunilor lui. Apoi se duse şi îngenunche lângă Johnson, care se uita atent la Howe. Se uită în jos la Magnum-ul 357, apoi la mâna dreaptă a senatorului.

— La ce vă uitaţi? întrebă Shisei.

— De obicei aceste arme nu sunt folosite prea des, dar oricum trebuie păstrate în bună stare, spuse Albemarle.

— Par să fie ceva urme de ulei de arme pe degetele victimei, spuse Johnson.

Albemarle se ridică şi se uită la Shisei.

— E crucial să stabilim asta, pentru că dacă Howe a apăsat pe trăgaci, e o sinucidere. Dacă i-a fost pus de altcineva în gură, atunci e omucidere. E o mare diferenţă, în special pentru mine.

— Dar nu şi pentru mine, spuse Shisei.

Johnson lătră un hohot de râs.

— Aveţi un simţ al umorului..., zise încruntat Albemarle.

— N-aveam de gând să fiu nostimă, spuse Shisei. Am făcut doar o constatare.

Cinci minute mai târziu auziră sirene şi zgomote de paşi la parter. Detectivi, poliţişti în uniformă, echipa de la serviciul medico-legal, un doctor cu o mutră cadaverică şi câţiva tipi de la judiciar, toţi năvăliră în cameră. Se apucară de lucru rapid şi eficient, făcând o mulţime de fotografii, luând de zor amprente, făcând măsurători şi luând declaraţii de la cei de faţă, adică Albemarle, Johnson şi Shisei. Găsiră destul de repede şi peste permisul de portarmă al lui Howe pentru Magnum-ul 357.

În cele din urmă medicul legist îi spuse lui Albemarle:

— Asta-i doar o investigaţie preliminară, făcută în grabă, Phil băicte, dar dacă ăsta nu e caz clar de sinucidere, sută la sută, atunci eu mă călugăresc, uită-te-ncoace la mine!

Shisei privea cu satisfacţie scena. Ştia că raportul final al doctorului nu avea să conţină nimic anormal şi cu siguranţă nimic care să indice o crimă.

Faptul că în urmă cu câteva ore îl dusese pe Howe acasă cu mașina, beat criță, îl cărase până aici, la etajul al doilea, și îl turnase în fotoliu, apoi îi luase arma din sertarul biroului, i-o pusese în mână, îi băgase țeava în gură, își pusese degetul arătător peste al lui și apăsase ușor, până ce detunătura armei spărsese liniștea nopții... Toate acestea nu vor putea fi cunoscute de nimeni, niciodată... Numai ea singură avea să le știe.

Se retrase într-un colț ca să nu-i încurce pe polițiști, așteptându-l răbdătoare pe inspectorul Albemarle s-o ducă înapoi la secție. Voia să fie acolo când îl eliberau pe Branding.

Aici treaba ei se terminase, dar mai avea de rezolvat problema eliberării lui. Și simți un fior fierbinte străbătându-i trupul.

Cook, oare ți-ai pierdut încrederea în mine?... Mă mai iubești, Cook, dragule?

Era deja nerăbdătoare să afle răspunsurile.

Senjin îi privea pe Nicholas și pe Justine făcând dragoste, cu acel fel de invidie pe care o simte cineva pentru un om important a cărui dezinvoltură în relațiile cu oamenii îl face să se afle în mod constant în centrul atenției. Probabil că tocmai din cauza invidiei se simțea Senjin îmboldit să-l ucidă pe Nicholas acum, pe loc, să-și uite legământul și să spulbere deplina răzbunare într-un mod care ar fi fost pe placul din ce în ce mai accentuatului său apetit pentru haos.

Se întâmpla însă ceva care îl împiedică să se lase pradă acestei slăbiciuni de moment. Întinzându-și proiecția voinței, cum făcuse în cabinetul doctorului Hanami, întâlni nu acel psihic nesigur și retras care-l făcuse să simtă atât de exaltat, ci un zid negru, nedefinit, dincolo de care simțurile lui nu puteau afla nimic. Inelele aurei lui atotputernice se izbeau de ceva dur, care le făcea să rămână neputincioase...

Ce se întâmplase? Senjin era sigur că îi distrusese de-a binelea lui Nicholas singura cale de salvare când îl ucisese în mod ritual pe Kyoki, bătrânul *tanjiani* care trăia în masivul Asama. Dar după Asama încotro se dusese Nicholas? Nu se întorsese imediat în Tokio, înfrânt, cum crezuse Senjin că va fi? Se dusese mai departe în Alpi? Și dacă da, de ce?

Se gândi totuși că până la urmă răspunsurile la aceste întrebări n-aveau nici o importanță. Acum nu trebuia să-l preocupe altceva decât acest lucru nou și neașteptat: Nicholas reușise cumva să ajungă să înțeleagă că e *tanjiani*. Căci zidul acesta nedefinit care îi bloca orice încercare de a înlănțui aura slăbănoagă a dușmanului, asta n-o putea face decât un *tanjiani*. Senjin era sigur că nu avea cum să se înșele.

Asta însemna că Nicholas cunoștea *Tau-Tau*. Cum? Senjin cântări în adâncime lucrurile. De ce nu i s-a spus nimic? Și din nou educația lui îi spuse că asta nu avea importanță. Avea nevoie să evalueze din

nou situaţia şi să elaboreze altă strategie, care să se vădească eficace.

Kshira, întregul organic sunet-lumină ne învaţă: *Yang*, principiul esenţial, Primul Fiu, incită la mişcare, lumina dă naştere focului, iar gândul dă naştere luminii; tunetul dă naştere sunetului, iar furia dă naştere tunetului. *Yin*: Mama, înţelegătoare, fluidă, pământul este locul unde se adună gândul, creuzetul în care se plăsmuieşte ideea.

Unul nu poate exista fără celălalt, aşa ne învaţă *Kshira*. Dar Senjin ştia mai bine, căci *Yin* îi dă lui *Yang* slăbiciune, aşa cum tot ea îi dă şi putere. O slăbiciune pe care Senjin o vedea ca fatală. Astfel îşi petrecuse el atât de mult timp pentru a se descotorosi de *Yin*: Mama înţelegătoare, cuminte, caldă, devotată.

Căutase să stopeze ordinea cosmică a lui *YIN* revărsându-se în *Yang*, să oprească fluxul etern al celor două forme de energie. Astfel devenise el *dorokusai*, cel ce avea să aducă pieirea stirpei *tanjiani*.

Urcându-se din înălţimea grinzilor, ca o bufniţă gata de pradă ascunsă între ramurile copacului, Senjin îşi impuse poziţia de repaus. Îi urmări pe Nicholas şi pe Justine cum dorm înlănţuiţi şi se gândi la el, aşa cum spusese Justine, un nor plutind peste pământul înţesat de oameni, rupt de bucuriile, grijile şi dorinţele celor pe care-i observa. *Kshira* îi permitea să vadă toate astea.

Trase adânc aer în piept. Moartea nu plutea în aer. Cel puţin nu încă. Existau iaduri tainice, specifice, degradări ale vieţii, care trebuiau parcurse înainte ca el să permită Morţii să vină să-l ia pe Nicholas Linnear.

Dar aici exista o motivaţie şi nările lui Senjin se dilatară ca şi când ar fi putut s-o adulmece. El venise pentru smaraldele rămase, sperând ca Justine să fie în stare să-i spună unde se aflau. Dar acum, că apăruse Nicholas, Senjin întrezărea o altă cale, un atac puternic, atât o cale pentru el de a afla dacă smaraldele erau aici în casă, cât şi un iad în care Nicholas să fie împins, silit să-l parcurgă în drumul către moarte.

Cu nemişcarea morţilor, Senjin părăsi locul de pândă şi, rămânând mereu în umbră, se apucă de treabă. Când termină, izvorî lumină acolo unde până atunci fusese întuneric. Şi izvorî căldură, o denaturare năprasnică a atmosferei care sugea acum cu lăcomie oxigenul dintre pereţii casei.

O clipă după ce plecă Senjin, Nicholas se trezi sărind în sus. Îl apucă tusea, plămânii lui fiind deja plini cu fum. Flăcările lingeau podeaua, devorând întunericul nopţii.

La Tokio, Killan se afla împreună cu Ticălosul la un colţ de stradă dintr-o periferie mizeră. Dincolo de bulevardul întunecat şi puţin circulat, se putea vedea intrarea iluminată cu tuburi de neon a unui hotel mizer şi dubios, Kan.

— Kusunda a spus să vin singură, zise Killan pentru a patra sau

a cincea oară, lăsându-se când pe un picior când pe celălalt, semn sigur că era nervoasă. Poate că n-ar fi trebuit să vii cu mine.

— Nici nu mi-a trecut prin cap să te las să vii de una singură, spuse Ticălosul, tot pentru a patra sau a cincea oară şi el. Crezi că o să ne dea ce vrem?

— Bineînţeles că da, zise Killan cu deplina convingere a oricărui revoluţionar, dar cu ochii jucându-i scormonitori spre traficul redus din ambele direcţii. Crezi că are de ales?

Ticălosul nu mai zise nimic, pipăindu-şi umflătura de sub impermeabilul de nylon.

Când Killan îi pusese înregistrarea, Kusunda Ikusa zâmbise cu un aer indulgent.

— De unde-aveţi asta? întrebase el.

— Nu contează, răspunsese autoritară Killan. Contează că o am, altceva nu. Pricepi?

— Natural.

Ochii lui Ikusa, pe jumătate ascunşi sub faldurile de grăsime, o priviseră cu o fixitate ca de reptilă.

— Şi nu vrei să afli ce vreau în schimb? întrebase Killan nerăbdătoare.

— Orice ai vrea tu în schimb, sunt convins că e de domeniul fantasticului, spusese Ikusa arborând acelaşi zâmbet de om fără nici o grijă pe lumea asta

— Vreau autoritate. Nu doar o slujbă de începător la Nakano, nu un rahat de slujbă în publicitate, ca să mă chinui să-i conving pe toţi cioflingarii să cumpere găinaţurile voastre nenorocite...

— Credeam că...

Brusc, Ikusa se oprise, rămânând cu fălcile încleştate. Zâmbetul de pe faţa lui grasă se risipise ca un abur.

— Ştii care e partea ta proastă, Ikusa? Tu nu mă vezi decât ca femeie, atât. Scoţi nişte grohăituri foarte delicate când e vorba să apreciezi iscusinţa mea la pat, sau mintea mea şi ambiţiile mele, dar mereu schimbi vorba, îmi pui întruna placa aia cu ce păcat că nu m-am născut bărbat. Tu chiar nu înţelegi cum mă faci să mă simt, cum mă faci să-mi fie ruşine? Nu, bineînţeles că nu. Cum ai putea să ai *tu* idee de aşa ceva? Ei bine, acum vreau să te ajut să înţelegi, pentru că am de gând să extrag din tine o sumă babană. Şi vreau şi o poziţie cu autoritate în interiorul lui Nakano.

— Cine se naşte revoluţionar, moare tot revoluţionar, spusese Kusunda. Ei bine, presupun că era inevitabil, dar trebuie să spun că m-ai dezamăgit, Killan, mai adăugase el ţuguindu-şi buzele îmbufnat. Pe de altă parte, abia acum te cunosc cu adevărat. Ca toţi revoluţionarii, tânjeşti după respectabilitatea pe care n-o s-o ai niciodată, prin definiţie. Pentru că o dată ce-o capeţi, eşti cooptată de cealaltă parte, a guvernan-

ţilor, şi devii parte integrantă a ei, iar revoluţia s-a dus pe apa sâmbetei. Deci, ia-ţi slujba în primire. Oriunde vrei tu, la departamentul bunurilor de consum de exemplu. Ce funcţie crezi că ţi s-ar potrivi mai bine?

Şi făcuse cu mâna un gest scurt. Killan zâmbise şters, dar veninul pe care-l ţinuse atâta timp sub control ieşise până la urmă la suprafaţă.

— Crezi că mă cunoşti bine, dar te înşeli. Şi uite de ce: nu vreau o funcţie de doi bani la nenorocitul tău de departament fictiv de bunuri de consum, pe care-l ţii pe picioare doar ca paravan, ci într-o zonă în care lucrurile se-ntâmplă cu adevărat: la cercetare şi dezvoltare. Vreau o bucată din coca ce se face cu MANTIS. Zece la sută din profit.

Killan avusese impresia că lui Ikusa i se scursese brusc tot sângele din cap. Nădăjduise cu patimă, cu ardoare, că el avea s-o întrebe consternat: *„De unde ai aflat tu de MANTIS?"* Însă el nu-i spusese decât o adresă şi o oră.

— Tu adu banda, continuase el, iar eu vin cu contractul gata de semnat pentru tine.

Fusese aşa de uşor! Nu cumva prea uşor?

— Şi dacă nu vine? întrebă îngrijorat Ticălosul.

— Ei aşi! Vine, cum să nu vină? zise Killan lăsându-se în continuare când pe un picior, când pe celălalt. E după el? Crezi că are de ales?

— Măcar să fi insistat să vedem contractul înainte de întâlnire, spuse Ticălosul. Negociam cu cu el toate chestiile astea.

— Glumeşti? Tu în treaba asta trebuie să rămâi invizibil. Nu vreau să ştie Kusunda cum am aflat cu despre MANTIS, ar fi de rău. Tu eşti şi puterea mea, dar şi partea mea slabă, aşa că ţine-te în umbră când apare el. Nu vreau să te recunoască.

Trecuseră două minute peste ora pe care o stabilise Ikusa pentru schimbul de documente. Un Mercedes negru dădu colţul şi se îndreptă spre ei. Ticălosul se retrase în umbră. Pe măsură ce maşina se apropia, se puteau vedea mai bine geamurile fumurii în spatele cărora nu se distingea nimic.

Ajunsese la un bloc depărtare de ei.

— Iată-l, spuse Killan încrezătoare, încetând să se mai legene de pe un picior pe altul.

Mercedesul, ajuns acum foarte aproape de ei, acceleră brusc.

— Ăştia-s nebuni? ţipă Ticălosul.

Mercedesul tăie în viteză curba şi se năpusti direct spre ei.

— Dumnezeule din cer! şopti Killan ţintuită locului.

Ticălosul se repezi spre ea şi o înşfăcă violent de mijloc. În aceeaşi secundă, scoase de sub impermeabil pistolul gata pregătit, cu piedica trasă, şi trase două gloanţe care perforară imediat parbrizul Mercedesului în două locuri. Apoi săriră amândoi într-o parte, încercând în ultima clipă să se ferească. Ticălosul, cu inima bătându-i ca în pragul

unui atac de cord, își simți umărul izbit cu putere de aripa mașinii care trecu pe lângă ei ca un fulger, apoi o trase cu putere pe Killan de jos și o luară amândoi la fugă mâncând pământul.

Auziră în urma lor ceva ce sună a bufnitură grea și înfundată de metal lovit, dar nu se opriră, nici măcar nu întoarseră privirile să vadă ce se întâmplase. Ajunseră în goană la mașina lor pe care o parcaseră, prudenți, ceva mai la o parte, urcară și porniră în scrâșnete ascuțite de pneuri, luând-o în viteză pe o stradă pustie. Ticălosul încă mai căsca gura avid după aer și Killan începu să plângă de groază și de ușurare că scăpase cu viață.

Fumul umpluse casa. Era atât de dens și de înțepător încât Nicholas știu imediat că focul fusese pus intenționat.

— Lasă-te jos! țipă el în urechea Justinei. Jos! Jos!

Se aflau pe podeaua sufrageriei și deja flăcările cuprinseseră toată casa, pocnind și scoțând scântei. Nu se vedea nimic clar și lui Nicholas îi trebui un răgaz ca să-și amintească schema casei, în care nu mai fusese de ani de zile.

Existau foarte multe ferestre, prin care se putea ieși ușor, dar ca să ajungă la oricare din ele era foarte greu. Flăcările erau peste tot, iar ei se aflau în centrul unui spațiu larg. Și fumul reprezenta o amenințare la fel de gravă: cu cât amânau mai mult, cu atât își înrăutățeau situația.

Se uită în sus. Cei trei pești *vălul-miresei*, parcă simțind pericolul, sau pur și simplu simțind căldura, se adunaseră în centrul acvariului, dând agitați din aripioare. Gus, dracul-de-mare, traversa fundul nisipos de parcă ar fi căutat cu înfrigurare ceva anume.

O luă pe Justine de mână. Vedea teama din ochii ei, dar și încrederea fără margini pe care o avea în el. Închise ochii și se retrase în sinea lui, concentrându-se. Găsi *Getsumei no michi*, acel loc special unde putea vedea fără să-și folosească ochii, unde strategiile ascunse își dezvăluiau secretele. Și descoperi calea de ieșire.

— Să mergem! strigă el conducând-o în goană, trecând peste un fotoliu, apoi printr-o portiune în flăcări.

Imediat, mirosul gretos de păr ars umplu aerul. Nicholas simți prăbușirea grinzii de lemn, devorată de focul neiertător. Nu avu nevoie s-o vadă venind. O împinse pe Justine spre bucătărie și se mișcă și el. Grinda grea, cuprinsă de flăcări, căzu pe lângă el, lovindu-l la brațul stâng. Pielea începu să-i ardă și Justine scoase un strigăt și acoperi cu mâinile ei locul ars.

Răsună o explozie și Justine țipă din nou, acoperindu-l pe Nicholas cu trupul ei. Fragmente de sticlă țâșniră spre ei în clipa în care una dintre ferestrele de la bucătărie sări în țăndări din cauza supraîncălzirii.

Fumul era acum și mai des și amenința să-i sufoce de-a binelea. Justine începu să tușească, iar Nicholas o văzu cum leșină. O luă în

braţe şi sări cu ea peste grinda aprinsă. Se întoarse cu spatele şi se repezi prin geamul uşii glisante care dădea în verandă. Noaptea explodă în mii de bucăţi şi aşchiile zburară ca grindina pe lîngă ei. Când ajunseră pe plajă, Justine se îndoi din mijloc, scuipând şi căscând gura după aer. Nicholas respira rar şi adânc. *Prana*. Încetase să mai respire normal din clipa în care se trezise.

Mângâie părul Justinei şi o apucă de umeri. Tot părul de pe mâna lui se arsese, altfel era nevătămat.

Auzea deja sirenele urlând. Vreun vecin trebuie să fi dat telefon la pompieri. Pe plajă alergau oameni, cu truse de prim ajutor şi pături şi aruncară repede una peste umerii lui Justine. Cineva se apucă să-i ungă braţul lui Nicholas cu o alifie calmantă. Mai mult de atât nu se mai putea face. Stăteau toţi şi se uitau cum ardea casa, care fusese construită din lemn bun, la fel ca toate casele din East End din Long Island, şi flăcările o înghiţeau cu viteză ameţitoare.

— Ce s-a întâmplat? întrebă cineva. Cum a luat foc?

— Nu ştiu, răspunse Nicholas. Dormeam amândoi, noroc că m-am trezit din cauza fumului... Mă sufocam. Dar nu ştiu...

Dar desigur că ştia. Simţea mirosul lui *Tau-Tau*. Senjin Omukae, *dorokusai*-ul, fusese alci; el pusese focul. De ce? Ca să-i ucidă? Într-o manieră atât de impersonală? Se îndoia. Atunci de ce? Reintră în *Getsumei no michi*. Permise minţii să alunece spre răspuns. Smaraldele! După modul cum avea să reacţioneze el după incendiu, Senjin putea şti dacă ascunsese celelalte smaralde în casă.

Justine tremura lângă el odihnindu-şi capul pe umărul lui. Nicholas o cuprinse în braţe.

— Oh, Nick, spuse ea în şoaptă. Nu-mi vine să cred. S-a dus totul.

Soseau maşinile pompierilor. Furtunurile fură imediat întinse şi cuplate la gurile de apă şi jeturile lor porniră dintr-o dată, din mai multe direcţii, asupra casei. Pompierii viermuiau în toate părţile, uzi până la piele. Se luptau vitejeşte, dar Nicholas observă că totul era în zadar. Focul devora în continuare casa, nepăsător la apa care curgea în valuri peste el. Se împrăştiase prea mult şi era practic scăpat de sub control.

— Feriţi! răcni un pompier când grinzile centrale ale acoperişului se prăbuşiră în interior, trimiţând spre cer limbi uriaşe de foc şi cascade de scântei, stârnind în mulţimea adunată un vuiet ca la patru iulie[1]. Staţi de-o parte! E periculos aici!

Nicholas, privind trist către o parte a trecutului lui, păstrător al atâtor amintiri, ştiu că Justine avea dreptate. Se dusese totul.

Detectivul Albemarle deschise uşa celulei şi se dădu un pas înapoi, cum scria la regulament.

[1] Ziua de 4 iulie este sărbătoarea naţională a Statelor Unite ale Americii. [n. ed.]

— Sunteți liber, domnule senator. Îmi cer scuze pentru situația neplăcută în care v-am pus. Toți trebuie să ne facem meseria. Uneori meseria mea nu e deloc frumoasă și ne pune în niște situații nenorocite. Acuma e exact una din situațiile alea. Încă o dată, domnule senator, scuzele mele.

Cotton Branding îl privi tăcut, parcă studiindu-l. Nu părea speriat, mai curând nedumerit de încurcătura asta, pe care se vedea bine că nu și-o putea explica, dar pe care o considera o dovadă a tâmpeniei unora care ar fi foat cazul să se arate ceva mai deștepți. Stătea drept, cu un aer parcă ușor disprețuitor, cu smokingul pus peste umeri și cu mânecile cămășii suflecate. Cravata și cureaua le avea îndesate în buzunarele pantalonilor. Îi fuseseră lăsate, împotriva regulamentelor, poate unde autoritatea considerase că nu era vorba de un arestat de rând sau că situația asta afurisită avea să se rezolve repede.

— Vreți să fiți amabil să-mi spuneți ce mama dracului se întâmplă aici? întrebă el ieșind din celulă.

Shisei stătuse până acum în umbra coridorului, dar când îl văzu afară din celulă făcu un pas spre el și se ivi în lumina lămpilor de neon. Albemarle o lăsase să se strecoare în secție printr-o intrare dosnică, fiindcă prin față niici nu putea fi vorba: treptele și toată strada erau luminate *à giorno* de reflectoarele carelor de televiziune instalate în grabă și peste tot mișunau ziariști și reporteri care așteptau arzând de nerăbdare vești despre situația senatorului Branding.

— Howe e mort, Cook, zise Shisei. S-a împușcat azi-noapte.

— Cum? Howe?

Albemarle confirmă dând din cap fără să scoată vreun cuvânt, dar cu un aer plin de solemnitate.

— Se pare, continuă Shisei, că Howe era obsedat de succesul tău din ce în ce mai mare și s-a decis să acționeze mai drastic. S-a certat cu David Brisling și nu se știe cum s-a întâmplat de l-a omorât. Și s-a gândit că n-ar strica să încerce să-ți pună ție în spinare omorul ăsta.

— Doamne sfinte!

— Pare să se potrivească totul foarte frumos, spuse Albemarle conducându-i cu gesturi de gazdă amabilă pe coridor. Aveți doar câteva acte de semnat, domnule senator, apoi vă veți putea recupera efectele personale. Dacă vreți să vă sunați vreun prieten din presă de aici, sunteți invitatul meu. Afară așteaptă o armată de reporteri. Nu știu cum vreți să procedați, dar dacă vreți să ieșiți de aici fără să treceți printre ei îmi spuneți mie și vă scot eu fără nici o problemă.

Branding dădu din cap.

— Foarte amabil din partea dumitale, inspectore.

Încheiară formalitățile în micul birou al lui Albemarle.

— Nu arată a mare lucru bârlogul ăsta amărât, spuse inspectorul arătând stânjenit spre dezordinea din jur, dar măcar știu că e numai al

meu.

— După ce-am stat în celula aia, zise Branding, bârlogul ăsta al dumitale mi se pare chiar ceva pe cinste!

Albemarle îi lăsă o clipă singuri, ducându-se să îndosarieze actele semnate şi să aducă obiectele senatorului.

Branding şi Shisei se priviră în ochi.

— Eşti exact aşa cum m-am gândit că eşti. Aici în celulă am avut timp s-o fac, spuse el. Cred că te-am urât groaznic.

— Asta înseamnă că acum nu mă mai urăşti? îl întrebă ea.

— Ce-ţi pasă? zise Branding cu amărăciune. Cred că m-ai luat drept cel mai mare prost.

— Chiar crezi asta?

— Oh, te rog. Nu nega. Ştiu eu ce ştiu.

Albemarle apăru pe neaşteptate în uşă şi Branding tăcu. Se lăsă o linişte stânjenitoare.

Inspectorul se uită când la unul, când la altul, preocupat.

— Vă certaţi, întrebă el aşezându-se pe un colţ al biroului lui. Văd că sunteţi cam nervoşi, dar... nu-i treaba mea, nu-i aşa?

Desfăcu plicul pe care-l adusese şi-i spuse lui Branding:

— Vedeţi dacă nu lipseşte ceva, da?

— Nu lipseşte nimic, spuse Branding scurt, luând portofelul, cheile, agenda şi câteva mărunţişuri pe care le avusese prin buzunare când fusese arestat.

— Semnaţi de primire, aici, zise Albemarle dând din cap ca şi când operaţiunile preliminare s-ar fi terminat. Iată ce vreau să vă spun, domnule senator. Luaţi-o cum vreţi. Vă priveşte, e dreptul dumneavoastră. Femeia asta are un curaj fantastic. Nu ştiu povestea voastră şi nici nu vreau s-o ştiu, nu e treaba mea. Poate-a curs prea multă apă pe sub pod, rânji el şi ridică din umeri. S-a luptat ca o leoaică să vă vadă eliberat. A ştiut că nu l-aţi ucis pe Brisling şi-a ţinut neapărat să intre în colimatorul meu pentru a vă dovedi nevinovăţia.

Învârti pe birou hârtia pe care o semnase Branding, tuşi scurt şi cu înţeles şi urmă:

— Toţi fiind egali, ar merita şi ea ceva. Cel puţin aşa ar trebui să stea lucrurile. Dar ce mă pricep eu, nu-i aşa?

Zâmbi cât putea el mai politicos şi se ridică de pe birou.

— Noapte bună, domnule senator, şi mult noroc.

Dădu să iasă, dar în prag se întoarse.

— Simţiţi-vă ca acasă şi folosiţi-vă de biroul meu. Eu am de făcut nişte declaraţii mamelucilor ălora care se înghesuie afară, pe urmă vin să vă ajut să vă evaporaţi. Puteţi folosi telefonul dacă vreţi. Formaţi cifra nouă pentru fir de exterior. Cum vă spuneam, depinde de dumneavoastră, nu de mine. Manipularea presei e treaba dumneavoastră.

Rămaşi singuri, Branding şi Shisei se uitară mult timp unul la altul. Când văzu în cele din urmă că el n-avea nimic de spus, Shisei îşi luă poşeta şi se îndreptă tristă spre uşă.

— Stai puţin, spuse Branding. Nu pleca.

— Ai mai spus-o şi altă dată, zise Shisei, şi uite în ce încurcătură ai intrat.

— Ce încurcătură?

Văzând că Shisei nu-i răspunde, Branding ridică receptorul telefonului lui Albemarle şi formă cifra nouă pentru ton de exterior. Răsfoi agenda şi sună la toţi prietenii lui din presă, acasă sau la serviciu. Îi prinse pe toţi, chiar şi pe aceia care se aflau deja afară, în faţa secţiei de poliţie, conectaţi prin intermediul telefoanelor mobile la birourile lor. Oamenii ca ei nu-şi luau niciodată vacanţă, erau ca nişte morfinomani, drogul lor erau informaţiile şi nu trăiau decât pentru ele.

Patruzeci şi cinci de minute mai târziu, terminase.

— Ei bine, e gata, spuse el.

Îşi sună apoi secretara de presă ca să-i dea instrucţiuni.

— Am să ţin mâine o conferinţă de presă completă, îi spuse el. Nu, nu dimineaţă. Am făcut deja o declaraţie preliminară şi asta o să le dea de lucru un timp. Hai să rupem pisica aşa cum trebuie. Mda, aşa-i. La prima oră. Ocupă o pagină din agenda preşedintelui. Hai s-o facem în S Paisprezece...

Branding se referea la invidiata lui ascunzătoare din clădirea Capitoliului.

— Du înăuntru şi camerele de luat vederi. O facem foarte personal. Ştii tu. Au să iasă nişte fotografii absolut irezistibile. Şi neprecuite. Îţi spun eu că au să curgă râuri de cerneală. Am de gând să transform chestia asta în ceva care să-mi aducă toate punctele posibile, plus ceva pe deasupra. Contez pe o priză la public cam cum a avut Reagan când a fost împuşcat şi a supravieţuit. Manevrele lui Howe ca să mă bage la apă au să facă din mine un erou. Mda... Exact! Şi auzi, Maureen? Vreau ca acest detectiv al poliţiei din Washington, Albemarle şi cum îl mai cheamă...

Scotoci grăbit prin hârtiile de pe birou.

— Da, Philip Albemarle, aşa îi zice... Îl vreau şi pe el la conferinţă. Nu, nu. Chiar acolo lângă mine. Umăr la umăr. Da. Ştii tu cum trebuie să fie. Presa o să ne înghită cu totul, o să ne ia drept fraţi, drept două spirite înrudite. Da. O.K., dă-i drumul şi spor la treabă. La revedere. Da, Maureen? Oh, mulţumesc.

Puse receptorul în furcă şi oftă adânc.

— Lungă noapte, ce zici? se întoarse el spre Shisei.

— Unde-i avocatul tău? îl întrebă Shisei.

— A fost aici când m-au luat la interogatoriu şi când m-au dus înapoi în celulă a plecat după un judecător care să semneze o ordonanţă

de punere în libertate. Cred că încă-l mai caută, începu el deodată să râdă. Hai că-i bună, să vezi ce figură o să facă!

Se ridică şi se uită la Shisei.

— Vii sau nu?

Shisei nu se mişcă.

— Vreau să-ţi povestesc ce s-a întâmplat, zise ea.

Branding o privi mai atent.

— De ce oare simt că te pregăteşti să mă minţi?

— Mi-e scârbă de costumul Feraud pe care l-am purtat la dineu, spuse Shisei. După ce-ai plecat tu, i-am dat foc.

Branding nu răspunse, continuând s-o examineze atent şi întrebător. *De ce oare simt că te pregăteşti să mă minţi?*

Întrebarea nerostită din ochii lui devenea din ce în ce mai grea şi în cele din urmă Shisei îşi coborî privirile.

— Nu ştiu, zise ea cu cel mai stins glas pe care-l auzise Branding vreodată.

— Ei bine, spuse Branding, cel puţin e un început.

În dimineaţa asta Kuranda Ikusa nu avea timp de formalităţi. Se duse direct la Masuto Ishii şi îl abordă scurt:

— Am banii care vă trebuiesc.

Îi întinse omuleţului un plic gros. Gestul lui, oricât de stăpânit, trăda un dezgust pe care nu îl egala în intensitate decât strălucirea de pe faţa lui Ishii când deschise plicul; erau singuri în grădina din partea de est a Palatului Imperial, aşa că nu era nici o primejdie să stârnească prin prezenţa lor aici curiozitatea cuiva cunoscut.

— Vă mulţumesc, Ikusa-*san*. Vă mulţumesc.

Nu se mai oprea din plecăciuni.

— Lăsaţi asta, i-o reteză cu un aer dispreţuitor Ikusa. Ce aveţi pentru mine?

Nu mai avea nervii tari de ieri. Dar e drept că ieri tâmpitul ăla de spion mai era încă pe fundul fluviului Sumida, iar el putea fi liniştit. Ce naiba se întâmplase de ieşise de acolo? se întrebă el. Nu că poliţia ar fi putut găsi asupra lui ceva care să ducă cu gândul la vreo legătură între cadavru şi Ikusa, dar Ikusa, ca orice japonez, era îngrozitor de superstiţios. Şi, ca orice om superstiţios, credea în semne. Şi semn mai rău ca ăsta nu se putea!

— Aţi avut dreptate, Ikusa-*san*, zise Ishii strecurând fericit plicul în buzunar. Vă pot spune că Nangi-*san* are de gând să facă o anumită mişcare împotriva dumneavoastră...

Începură să păşească agale, dând ocol grădinii. Era o dimineaţă strălucitoare, cu un soare ce evapora cu hărnicie ultimele picături de rouă ale nopţii.

— Face în prezent toate demersurile posibile pe lângă prietenii lui

cei mai apropiați de la MITI.

— Știam eu! exclamă Ikusa triumfător.

Pe de o parte era demoralizat de faptul că și după atâția ani, Nangi tot mai reușea să păstreze relații strânse cu cei de la MITI. Pe de altă parte, îi părea bine că urma să aibă loc o confruntare cu MITI. Și dacă era să fie corect cu el însuși, această confruntare o avea de mult timp în pregătire. Era perfect conștient de gelozia care îi rodea pe mulți din înalții demnitari de la MITI față de puterea lui Nami. Mai ales acum, de la preluarea puterii de către noul Împărat, care făcuse cunoscut faptul că deciziile politice luate de Nami, chiar și cele mai importante, purtau girul lui. Era un lucru teribil de supărător pentru MITI, care niciodată nu mai avusese parte de asemenea îndiguire a politicii sale economice.

Poate că sosise timpul ca Nami să pună capăt acestei rivalități. În definitiv, nici o corabie nu poate fi comandată de doi căpitani, iar o *corabie* de stat mai puțin ca oricare.

Atunci e în regulă, conchise Ikusa în sinea lui. Dacă asta vrea Nangi, atunci asta o să primească. Numai că eu sunt în avantaj, fiindcă am sondele mele bine înfipte în strategia lui.

— Concret: ce fel de operațiune plănuiește Nangi-*san?* întrebă Ikusa.

— Părerea mea este că pune la cale o mișcare de natură financiară, spuse Ishii, căznindu-se să țină pasul cu interlocutorul său, care pășea tot mai repede și tot mai agitat. Judecând după oamenii pe care i-a adus...

Aici Ishii numi patru din cei mai importanți demnitari din conducerea MITI.

— ...judecând după numele astea, nu e greu de dedus cam ce are de gând Nangi-*san*. Toți au mare trecere la băncile centrale. Nangi are de gând să scoată firma la mal navigând pe spinarea lor.

— Și? În schimb?

— În schimb... e o manevră pur și simplu genială! Nu va fi nevoie să ipotecheze nici una din diviziile lui Sato International. Le-a promis altceva...

Ishii trase adânc aer în piept și urmă abia șoptit:

— Nangi-*san* le-a promis capul dumneavoastră...

* * *

Cheia. Ce știe să descuie cheia asta atât de meșteșugit ascunsă? Nangi n-avea nici cea mai vagă idee.

— Primul lucru care trebuie făcut e să căutăm prin apartamentul lui Pack Rat, spuse Tomi, mereu la fel de metodică.

— Ar fi o pierdere de timp, spuse Nangi răsucind la nesfârșit cheia în mână. Pack Rat nu-și ținea niciodată acasă lucrurile importante.

Pentru el asta era o chestiune de securitate şi nu ştiu să-şi fi încălcat niciodată regulile autoimpuse.

— Totuşi, zise Torni, ar fi absolut inadmisibil să considerăm că nu se potriveşte la nimic de acolo.

Şi totuşi, trei ore mai târziu era ea însăşi convinsă că nu se potrivea la nimic din apartamentul lui Pack Rat.

— Ptiu! Locul ăsta-i mai rău ca o cocină, zise Torni uitându-se împrejur la groaznica învălmăşeală de lucruri din încăpere.

Ajunşi afară, continuă.

— N-am găsit nimic care să ne indice că Pack Rat a avut un seif personal la vreo bancă.

— N-a avut, o asigură Nangi. În domeniul lui de activitate, nu i-ar fi trecut niciodată prin minte să încerce tocmai aşa ceva.

— Dar care *a fost* de fapt domeniul lui de activitate? Ce făcea?

Nangi zâmbi.

— Colecta informaţii, asta făcea. Şi în domeniul ăsta era cel mai bun din câţi am întâlnit eu.

— În regulă, zise Torni. Cheia nu deschide nimic din apartamentul ăsta şi nici nu e de la vreun seif personal. Se leagă. Desigur, ţinând cont de ocupaţia lui, avea nevoie de acces douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru la ce considera el important. Aşadar nouă ce ne rămâne acum de făcut? Să cotrobăim pe la toate boxele de bagaje din gările şi autogările oraşului?

Şi Torni scuturâ din cap.

— Nu, spuse Nangi. Cheia n-are număr, deci nu e de la o boxă publică.

— Atunci *ce* deschide?

Nangi rămase pe gânduri. Torni tocmai spusese ceva care nu-i mai ieşea din cap. Ce? Apoi îşi aminti şi-i veni o idee.

— Haide, zise el. Mergem să jucăm *pachinko*.

Sala de *pachinko* „Douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru" se afla în Ginza. Era un local de proastă calitate, zgomotos, plin de fum şi deschis într-adevăr, aşa cum promitea numele, zi şi noapte. Nangi cumpără o fisă de la casieră şi înaintă printre şirurile de aparate. Numără: al şaptelea rând, al şaselea aparat. Cel la care jucase Pack Rat întotdeauna.

Acum aparatul era manevrat cu îndemânare de expert de un puşti de vreo optsprezece ani cu o creastă înaltă de treizeci de centimetri de păr ţepos, gen Mohawk, colorată în culori de flamingo, trasată exact prin mijlocul craniului lui, complet ras în rest. Puştiul purta cizme cu pinteni, jeans negri cu ţinte metalice şi o jachetă de piele neagră, scurtă până-n talie şi cu epoleţi tot de piele. De epoleţii aceştia îi atârnau lanţuri metalice care zdrăngăneau ritmic, acompaniindu-i mişcările energice cu care acţiona manetele nichelate care aruncau bilele în labirintele jocului

de *pachinko*. Puștiul câștigă gras și fu răsplătit cu o cascadă de fise.

— Ar putea s-o țină așa la nesfârșit, zise Nangi.

Tomi scoase legitimația și o fâlfâi prin fața ochilor băiatului.

— Hei! strigă el. Ce-nseamnă asta?

— Șterge-o până nu te-ncalț, zise Tomi.

— Nu zău? rânji batjocoritor puștiul. Și ca ce chestie?

— Părul tău cam tulbură pacea lumii, băiete, spuse Tomi jucându-se cu pistolul în așa fel încât să nu fie văzută de alții din sală.

Manevra avu efect și băiatul se făcu imediat nevăzut.

— O.K., zise Tomi. Și-acum?

— Vedem, spuse Nangi. Ia fisa asta și distrează-te.

Tomi introduse fisa și începu să joace. Între timp, Nangi se strecură în partea dreaptă a aparatului și se aplecă, cercetând peretele de metal. Era acolo o ușiță pe care Pack Rat o deschisese ca să-și ia fise. Inima începu să-i bată mai repede. În treimea de sus a ușiței se afla o broască micuță.

— Ce faci acolo? îl întrebă Tomi.

— Când ne-am văzut ultima dată, Pack Rat a insistat să discutăm aici, nu în altă parte. Pe de o parte pentru că era mai în siguranță, hărmălaia de aici face ca până și cele mai afurisite dispozitive electronice de ascultare să nu prindă nimic. Și pe de altă parte fiindcă aici era locul unde-i plăcea lui să se retragă când avea de găsit soluții. Însă mi-a spus că întotdeauna juca numai la mașina asta. M-am tot întrebat de ce, până când a deschis ușița asta, unde-și țin proprietarii localului fisele.

— O scamatorie drăguță, zise Tomi.

— Să sperăm că e ceva mai mult decât o simplă scamatorie.

Tomi spusese despre Pack Rat: „*Desigur, ținând cont de ocupația lui, avea nevoie de acces douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru la ce considera el important.*" Fraza asta îl trimisese pe Nangi cu gândul la sala de *pachinko* atât de dragă lui Pack Rat, deschisă toată ziua și toată noaptea.

Murmurând o rugăciune, luă cheia și o strecură în orificiu, încercând să o răsucească spre dreapta. Nimic. Cheia nu se clinti. Aproape descurajat, încercă într-o doară și spre stânga.

Și ușița se deschise basculându-se în față. Nangi bagă mâna în interior și pipăi pereții. Și iată-l: lipit cu bandă adezivă de plafonul minusculei încăperi care primea fisele, un obiect mic și tare. Nangi îl desprinse cu mișcări înfrigurate, îl scoase încet afară și îl privi.

Un micro-casetofon...

— Bingo!

* * *

Nicholas gonea cu mașina spre vest, de-alungul autostrăzii Long Island, cu peste o sută cincizeci de kilometri pe oră. Justine se ghemuise

pe bancheta din dreapta, având încă pe umeri pătura împrumutată. Din când în când, uitându-se la ea, Nicholas o vedea tresărind în somn şi scâncind uşor. Se simţi înduioşat şi îi puse protector o mână pe şold.

Era patru şi jumătate dimineaţă şi cerul avea culoarea sidefului. Norii de la orizont, dinspre sud, păreau pătaţi într-un portocaliu palid.

Nicholas coborîse plafonul maşinii. Vântul îi făcea bine, răvăşindu-i părul şi scoţându-i din nări mirosul de foc.

Amândoi erau îmbrăcaţi în haine de împrumut; tot ce avuseseră se mistuise în flăcări. Din douăzeci în douăzeci de secunde Nicholas îşi arunca ochii la detectorul de radar ascuns sub parasolarul Jaguarului, deşi ştia că aparatul l-ar fi avertizat şi sonor dacă ar fi depistat o maşină a poliţiei aflată la pândă pentru a trage pe dreapta conducători auto grăbiţi ca şi el. Treaba asta îl obliga să se mai uite şi la altceva, nu numai la peisajul monoton al autostrăzii.

Parcurse drumul de la West Bay Bridge la New York într-o oră şi cincisprezece minute. Pe când el tocmai încetinea, pregătindu-se să plătească taxa de la intrarea în tunelul Queens-Midtown, observă că Justine se trezise.

— Cât e ceasul? întrebă ea întinzându-se.

— Oricum, tot devreme pentru tine ca să te trezeşti, spuse Nicholas pe când intrau în tunel. Culcă-te din nou.

Justine se frecă la ochi, apoi îl privi concentrată.

— Prea multe vise, spuse ea. Prea multe fantome care mă urmăresc. Nick, l-am visat pe Saigo. Şi de la o vreme se făcea că ia chipul tău...

Nicholas se înfioră gândindu-se la ce spusese Kansatsu-*san*: *toată viaţa tu ai evitat întunericul*...

— Da, dar omul ăsta, Senjin, nu e acelaşi lucru cu Saigo, zise Nicholas. Vreau să înţelegi ceva. Saigo a fost întruchiparea răului, e adevărat. Dar Senjin, *dorokusai*-ul, a depăşit orice limită a întruchipării răului. Sau a binelui. Pentru el conceptul de moralitate nu reprezintă nimic. Trăieşte, sau cel puţin crede că trăieşte, dincolo de astfel de consideraţii.

— Care-ar fi?

Ieşiră din Manhattan şi se îndreptară spre centru.

— Nu sunt sigur că ştiu, spuse el. Dar nici nu ştia dacă avea vreo importanţă. Important e acum ce gândeşte Senjin. Când am să ştiu asta am să-l cunosc şi pe el.

Se îndreptară spre Houston mergând pe Second Avenue, apoi o tăiară spre vest, ajungând pe Greene Street, în faţa unui şir de clădiri cu aspect industrial, care până în urmă cu cinci sau şase ani fuseseră fabrici ale unor producători de îmbrăcăminte şi de galanterie. De atunci, clădirile fuseseră transformate în blocuri de apartamente largi, dar cu dependinţe comune, trase parcă la şablon.

Nicholas o duse pe Justine până la o uşă metalică vopsită în verde marin. Pe verticala uşii se aflau trei încuietori Medeco, înconjurate cu plăci groase de bronz antispargere. Lângă uşă, sub un grilaj, se aflau nişte butoane de sonerie pentru intercomunicaţii. Sus, deasupra capetelor lor, Justine observă lentilele unei camere video.

Nicholas apăsă pe un buton sub care scria ceva destul de greu de înţeles, „Con Tower". Într-o clipă se auzi un bâzâit şi uşa se deschise singură. Şi după ce intrară, se închise tot singură în spatele lor. Nicholas şi Justine se treziră înconjuraţi în beznă. Trecu un minut, apoi altul. Nicholas nu se mişcă, iar Justine făcu şi ea la fel, ştiind că era mai bine să nu zică nimic. Îl simţea pe Nicholas relaxat lângă ea şi asta era destul ca s-o facă să fie liniştită.

Brusc, lumina se aprinse şi Justine clipi din ochi. Se văzu înconjurată de propriile lor imagini. Perspectiva halucinantă se schimbă numai după ce se deschise o uşă ascunsă perfect în panourile cu oglinzi. Nicholas o conduse dincolo.

Era un spaţiu mare, dar primitor, cu tavanul înalt ca al unei catedrale. Pereţii erau curbaţi, creând spaţii concave şi convexe, netradiţionale, misterioase chiar, care-i aminteau de dealurile şi văile trupului omenesc. Pe pereţi atârnau pânze enorme cu picturi moderne reprezentând voluptoase peisaje rustice, scăldate în soare, executate în maniera postimpresionistă. Spaţiul acesta era mobilat confortabil şi ici şi colo se vedeau antichităţi din pânză de bumbac cerată şi reproduceri de antichităţi, nici una din ele orientală. Peste tot erau împrăştiate antice obiecte japoneze lăcuite şi cutii pentru scris. Lângă un perete concav se afla o statuie în mărime naturală a unui actor Kabuki în travesti, cu tot cu perucă şi costum. În centrul camerei, un Buddha uriaş din lemn lăcuit şi poleit cu aur, stătea pe un soclu antic. Straniu totuşi, locul nu era o harababură, ci mai degrabă beneficia de o vrajă ascunsă, care-i dădea un aspect de întreg armonios şi primitor.

În mijlocul camerei stătea un japonez cu privire fioroasă. Justine simţi încordarea omului, care nu făcea nici un efort ca să şi-o ascundă.

— Ai ajuns repede, Tik-Tik, spuse japonezul. Prea repede.

Apoi Justine îl recunoscu.

— Conny? întrebă ea. Conny Tanaka?

— *Hai!* mârâi japonezul.

Apoi se înclină ceremonios, rămânând mai departe încruntat, dar Justine se repezi în braţele lui, ceea ce păru să-l ia pe nepregătite şi îl descumpăni.

Nicholas începu să râdă.

— Ar trebui să te uiţi într-o oglindă, de exemplu în una de dincolo, şi să vezi ce faţă ai, Tanaka-*san*.

Conny mormăi nemulţumit.

— Locul ăsta e ceva nou, spuse Justine. E superb!

— Şi încă n-ai văzut nimic, zise Nicholas.

— Tik-Tik? zise Conny privind-o încruntat pe Justine. Să nu crezi că nu sunt fericit să te revăd.

O sărută şi el, apoi se întoarse spre Nicholas.

— Am citit mesajul tău, Tik-Tik. Sunt eu rapid, dar trebuie să mărturisesc că nu chiar atât de rapid. Ce cauţi aici, acum, când eu te aşteptam abia peste câteva zile?

— A trebuit să-mi schimb programul, zise Nicholas aşezându-se pe o excelentă reproducere a unei canapele stil Louis XIV. *Dorokusai*-ul ne-a incendiat casa azi-noapte.

Conny pronunţă un epitet în japoneză, un cuvânt scurt, lătrat, pe care Justine nu-l înţelese.

— Aduc ceaiul, zise el.

Justine se întoarse către Nicholas. Frica îi înceţoşase ochii şi o făcea să tremure.

— De ce nu mi-ai spus?

— N-avea nici un rost să-ţi spun înainte. N-ai fi făcut altceva decât să te înspăimânţi şi mai tare. Şi doar aveai nevoie să dormi.

— Dar, Nick, cum de-a ajuns să ştie unde mă duceam?

Justine părea că-l implora pe Nicholas să-i spună că totul era numai o minciună, sau cel puţin un coşmar din care în cele din urmă se va trezi.

— Mă tem că tu trebuie să-i fi spus, zise Nicholas, grijuliu.

Nu voia să-i dea de bănuit că *dorokusai*-ul reuşise cumva s-o facă să-l conducă la locul unde erau ascunse smaraldele lui So-Peng. Ştia că ea s-ar fi simţit groaznic de umilită.

— Oh, Dumnezeule, Nick! Ce altceva i-am mai spus? Nu-mi amintesc nimic!

— De unde să ştiu eu? zise el cu blândeţe.

Justine simţi cum i se prăbuşesc umerii şi o invadează o senzaţie de extenuare. Apoi Conny se întoarse cu o tavă cu ceşti de ceai şi ea simţi că încet, încet, începe să-şi revină.

Fiecare criză aduce cu sine propria sa ceremonie a ceaiului, îşi zise ea. Era ceva foarte civilizat, dar în acelaşi timp şi practic, căci în intervalul de timp în care se îndeplineau micile, dar importantele amănunte ale ceremoniei, spiritul se putea elibera de tulburare şi îsi putea regăsi calea pe care putea să ajungă la strategia victorioasă.

După ce se îndeplinirâ toate formalităţile, băură ceaiul şi Nicholas îi povesti lui Conny ce se întâmplase şi ce presupunea el că se întâmplase. Asta era partea pe care Justine o auzea acum pentru prima dată şi se scutură de parcă ar fi luat o înghiţitură de vin acru.

— Şi ce vrei să fac eu, Tik-Tik? întrebă la sfârşit Conny.

— Exact ce faci deja, spuse Nicholas uitându-se direct în ochii lui. Însă mai am nevoie de bani lichizi, cărţi de credit, permis de

conducere, tot tacâmul. Firma poate să-mi aranjeze toate astea, dar mai am încă multe de făcut şi trebuie să le fac singur. Poţi să ai grijă de Justine cât sunt eu plecat?

— Nick! ţipă Justine înainte de răspunsul lui Conny. Vreau să rămân cu tine! Nu vreau să stau aici nefolositoare în timp ce tu...

Nicholas se apropie şi se aşeză lângă ea, luându-i mâna.

— Nu nefolositoare, spuse el pe un ton pe care ea îl ştia atât de bine şi la care de obicei se supunea fără o vorbă. Noi toţi de aici avem câte un rol de jucat. Şi e foarte important să-l jucăm şi bine.

Justine îl privi în ochi şi dădu din cap.

— Poate că l-ai lăsat în urmă pe tipul ăsta când ai venit încoace, spuse Conny. Eu nu mi-aş dori să te urmăresc prin oraş. Tu o dată ce te-ai pierdut, pierdut rămâi. Eviţi...

— O să mă găsească, Conny. Orice-aş face, va ajunge aici. E doar o chestiune de timp.

— Dar putem...

— Nu te gândi să evităm inevitabilul, zise Nicholas. Ar fi o risipă inutilă de energie, iar noi o să avem mare nevoie de ea cât de curând.

Se apropie şi mai mult de Justine, încercând să nu se lase impresionat de privirea ei înspăimântată.

— Scopul nostru e să jucăm un joc. Jocul *nostru*. Nu e *de-a v-aţi- ascunselea*, ci mai degrabă e un joc de cărţi în care iluzia are rolul principal. Îi arătăm ticălosului un şapte de caro şi când ajunge destul de aproape ca să ni-l ia, o să vadă că de fapt e un as de pică.

— Cartea morţii, dădu Conny din cap. E un plan bun.

— Bine-ar fi să fie, spuse Nicholas. E singurul plan care ar putea avea sorţi de izbândă.

Conny puse ceştile goale pe tavă şi dispăru în spatele unui paravan antic japonez, cu bâtlani albi zburând deasupra unei mări strălucind în verde şi auriu.

Nicholas se întoarse spre Justine şi se uită mult timp în ochii ei. Apoi îi spuse:

— Mă întreb dacă poţi să-ţi dai seama cât de preţioasă eşti pentru mine.

— Nick, Nick, gemu Justine rezemându-şi capul de pieptul lui şi lăsând lacrimile fierbinţi să-i curgă pe obraji. Mi-e aşa de frică! Am senzaţia că de-abia te-am recuperat. Acum, că Senjin e atât de aproape, mi-e aşa de frică. Eu...

Nicholas îi acoperi blând gura cu palma.

— Gata, lasă. Stai liniştită. Calmează-te. Ai încredere.

Notă pentru mine, se auzi vocea lui Pack Rat din difuzorul microcasetofonului. Înregistrarea era datată, cum aveau să fie şi următoarele. *Referitor la: virus atacat computer Sato. Dat dischetа cu*

înregistrare atac lui Mickey pentru analiză. Zis s-o sun peste patruzeci şi opt de ore...

Notă pentru mine: sunat Mickey. Încă n-are nimic. Zis arhitectură virus e ceva ce n-a mai întâlnit. Veşti proaste. Veşti bune: e prinsă, fascinată de proiect. Vrea să-l penetreze pe bandit şi se lasă de orice altă activitate. Zis sun zilnic...

Notă pentru mine: sunat Mickey. Nimic...

Notă pentru mine: sunat Mickey. Nimic...

Notă pentru mine: Mickey zis virusul e un mutant. Din câte a reuşit să pună cap la cap până acum, se pare că virusul se hrăneşte *de fapt cu sistemul de securitate al programului parazitat, folosindu-l pe măsură ce se adaptează la el, pentru a-l penetra şi a ajunge la fişierele protejate...*

Notă pentru mine: Mickey susţine că virusul nu e proiectat pentru a distruge sau pentru a zăpăci programele atacate. E un virus sfredel, gândit ca o cale de comunicaţie între fişierele protejate şi utilizatorul virusului. Mickey susţine chestia devine pur şi simplu o nebunie. E absorbită cu totul de proiectul ăsta; lucrează la el optsprezece ore pe zi...

Notă pentru mine: cred Mickey e aproape gata să penetreze virusul. Din datele de pe discheta pe care mi-a dat-o Nangi, Mickey e sigură că atacul asupra computer Sato a fost un test. E aproape sigură că virusul n-a fost încă definitivat. Zice ştie un tip – numai unul care ar fi putut concepe uluitorul supervirus, care se adaptează la diferitele programe care asigură securitatea. E un geniu recunoscut şi ghici ce mai zice? Lucrează în departamentul cercetare şi dezvoltare de la Nakano. Coincidenţă? Trebuie sunat Nangi cât mai repede posibil...

Banda se termină, dar camera se umplu de un soi de energie invizibilă, atotpătrunzătoare. Prima înregistrare data din ziua când Nangi se întâlnise pentru prima oară cu Pack Rat în jungla electronică din Akihabara; ultima înregistrare fusese făcută cu o zi înainte de dispariţia lui.

Nangi rămase cu privirea pierdută la micul aparat negru. Se afla împreună cu Tomi în biroul ei din sediul poliţiei. Tomi păşea înainte şi-napoi atât de agitată încât Nangi, în ciuda frământărilor pe care i le stârniseră dezvăluirile de pe banda casetofonului, ridică ochii şi o întrebă:

— Ce se-ntâmplă cu tine?

Tomi îl privi şi zâmbi trist.

— Nimic, spuse ea printre buzele strânse, doar că dacă Mickey asta are dreptate, cred că ştiu cine a creat supervirusul.

Nangi îşi îndreptă şi mai mult capul. Tomi încetă să se mai agite şi îşi puse mâinile în şold.

— Nu te uita aşa la mine. Ştiu până şi cum se numeşte virusul:

MANTIS. E un acronim pentru, ia să vedem: *Distrugător tactic, ne-nu-ştiu-cum, de circuite integrate*. Cred că e bine aşa. Şi după cum mi-a spus prietenul meu, e un virus adaptabil. Se foloseşte de fapt de programul de protecţie în spinarea căruia se urcă pentru a fi dus de el până-n inima computerului. Cuvântul ăsta *adaptabil*, m-a puş pe jar.

— Prietenul tău a creat MANTIS-ul?

Vocea lui şoptită o făcu să se înfioare. Dădu din cap.

— Îl cheamă Seji Kikoko, dar toţi îi spun Ticălosul. Lucrează pentru Nakano la departamentul cercetare şi dezvoltare. Îl cunosc de ani de zile. E un prieten vechi şi de încredere. Doar că... doar că nu pot să cred că ştie la ce e folosit programul lui!

— Trebuie să ştie, spuse Nangi privind-o fix. Virusul ăsta e atât de nou şi atât de radical, încât tipul e singurul care-i poate evalua rezultatele. Altcineva nu pricepe mare lucru din el.

Torni îl aprobă dând din cap şi se prăbuşi greoaie într-un scaun. Îşi trecu degetele prin păr. Era pur şi simplu răscolită.

— Trebuie să vorbesc cu el, să aflu...

— Încă nu, spuse Nangi.

Torni îşi lăsă capul într-o parte şi îl privi pieziş.

— La ce te gândeşti?

— Mă gândesc că în clipa asta suntem prinşi până peste cap, zise Nangi. Ne aflăm în mijlocul unei conspiraţii mai mari decât mi-am putut imagina. Acum ştiu cum e să te afli în faţa unui colimator. Nicholas a avut dreptate. E unul dintre lucrurile pe care mi le-a spus în maşină, în drum spre aeroport. El şi cu mine suntem de luni de zile nişte ţinte vii. Astfel de operaţii au loc numai pe baza unor planificări îndelungate.

— Despre ce fel de operaţie e vorba?

Nangi îşi rezemă bărbia de mâinile care îi acopereau capul de dragon al bastonului.

— Încă nu sunt sigur de ramificaţiile pe care le presupune manevra asta, răspunse el încet. Şi nici măcar de amploarea pe care o poate lua. E ceva similar cu afurisitul ăsta de viruş sfredel. Sau la fel cu ce spunea experta în computere a lui Pack Rat: îi văd arhitectura, dar încă nu sunt sigur de scopul ei.

Se uită la ceas şi se ridică în picioare, băgând casetofonul în buzunar.

— Hai să mergem. E timpul să începem să culegem câte ceva din fructele propriei noastre operaţiuni.

Când Nangi şi Torni ajunseră acasă Masuto Ishii, vicepreşedintele diviziei pentru operaţiuni, sosise deja şi îi aştepta. Umi pregătise ceaiul şi adusese dulciuri pentru Ishii, făcându-l să se simtă ca acasă în camera cu nouă saltele tatami care servea drept salon şi unde se desfăşurau în general formalităţile cerute de etichetă.

Un întreg perete era deschis către o *engawa* din lemn lăcuit care

dădea într-o grădină interioară. Ishii, care își sorbea încet ceaiul privind afară la straturile de azalee și bujori, sări iute în picioare și se înclină adânc când Nangi intră în încăpere. Ishii și Tomi nu se cunoșteau și Nangi făcu ceremonios prezentările.

Umi apăru și le servi și lor ceaiul, apoi se așeză lângă Nangi.

— Ce vești îmi aduci, prietene? întrebă Nangi.

Ishii zâmbi și scoase din mapa de lângă el o casetă video.

— Totul e aici, Nangi-*san*, spuse el oferindu-i caseta cu o plecăciune adâncă. Exact așa cum ați prevăzut.

Nangi se încruntă, luă caseta și o introduse într-un VCR așezat deasupra unui televizor extraplat. Aparatul se puse în funcțiune și Nangi luă telecomanda, apăsând pe *play* de îndată ce-și reluă locul lângă Umi.

— Priviți cu atenție, spuse el.

Mira color fu înlocuită de imagine. Tomi sesiză îndată că nu era vorba de o treabă făcută de un amator; era de la cap la coadă o operațiune de urmărire executată de un profesionist.

Imaginea deveni clară și toți recunoscură locul ca fiind grădina din partea de est a Palatului Imperial. În cadru apăru Ishii și puțin timp după aceea apăru și Kusunda Ikusa. Și ca toate înregistrările care se respectă, și aceasta avea înscrisă în partea de jos a cadrului, data, ora, minutele și secundele, pentru a nu lăsa nici o îndoială în privința momentului când fusese făcută sau pentru a preîntâmpina speculațiile legate de un posibil montaj făcut în scopuri frauduloase.

Cu un gest repezit, Ikusa împinse un plic către Ishii, care îl luă și îl deschise în direcția în care se aflase camera de luat vederi, iar aceasta, parcă acționând după o regie dinainte pusă la punct, concentră prin transfocator imaginea asupra plicului. Tomi observă clar teancul gros de yeni.

Cei doi bărbați vorbiră un timp plimbându-se în jurul grădinii. Banda nu avea deloc sunet. În cele din urmă Ishii se despărți de Ikusa. Înregistrarea îl prezenta în continuare pe Ishii până ce acesta se urcă în mașină, apoi mașina fu urmărită până în partea opusă a Tokio-ului. Înregistrarea nu se întrerupse deloc, urmărindu-l pe Ishii până la capăt. Drumul fusese parcurs fără nici o oprire.

Mașina în care era Ishii trase pe dreapta pe o stradă laterală și rămase în așteptare. Ishii se uită la ceas. În cadru apăru un bărbat de statură atletică și cu mișcări de felină, care deschise ușa din spate și urcă. Imaginea îl prinsese foarte clar: Era Catch Hagawa, un binecunoscut bookmaker, implicat în câteva omoruri care rămâseseră până la urmă neclarificate. Catch Hagawa era un om cu relații foarte importante în *Yakuza* și justiția nu putuse face niciodată nimic împotriva lui. Dovezile și martorii dispăreau ca prin farmec.

Hagawa vorbi puțin cu Ishii, care nu spuse nimic, ci doar îi înmână plicul. Era același plic pe care i-l dăduse Ikusa. Hagawa luă

plicul şi numără banii de două ori, apoi dădu scurt din cap, vârî yenii la loc în plic şi-l ascunse în buzunarul din interior de la piept al hainei sale, apoi ieşi din maşină. Maşina se puse în mişcare ieşind din cadru. Aici înregistrarea se termină.

— Doamne Dumnezeule! exclamă Tomi.

— Te-ai descurcat bine, Ishii-*san*, zise şi Nangi, cu o înclinare adâncă spre vicepreşedintele lui.

Omuleţul răspunse şi el cu o plecăciune, dar parcă una şi mai adâncă.

— Vă mulţumesc, Nangi-*san*. Integritatea lui Sato International trebuie menţinută cu orice preţ. Orice atac asupra integrităţii corporaţiei este în realitate un atac personal la adresa fiecărui angajat loial. Mărturisesc că m-am simţit prea mic pentru încrederea cu care m-aţi onorat. Orice aş fi realizat eu, este cu totul nesemnificativ pe lângă ce aveţi dumneavoastră de făcut de acum înainte.

— Fiecare individ face parte integrantă din întreg, spuse Nangi vădit mulţumit de replica lui Ishii. Fiecare contribuţie, dacă e adusă cu inima curată, e la fel de importantă. Aşa gândim noi cei de la Sato International.

— Dar cum aţi pus chestiile astea la cale, Nangi-*san*?

Nangi se întoarse spre ea şi-i zâmbi.

— A fost ideea lui Nicholas. Cunoşti filozofia care se ascunde în spatele disciplinei aikido? Aikido e o artă a cercurilor concentrice. Ea foloseşte propriul elan al agresorului chiar împotriva lui, trăgându-l spre tine în loc să-l trimită într-o altă direcţie, de exemplu în lateral sau în afară.

— Şi? întrebă Tomi, încă nelămurită.

— În cazul nostru, am folosit aceeaşi filozofie. În loc să luptăm ca să parăm atacul lui Ikusa sau să ne retragem în faţa atacului pentru a contraataca, noi l-am atras mai aproape de noi şi am exploatat setea lui nestăvilită de putere şi dorinţa lui arzătoare de a ne vedea distruşi. I-am prezentat o situaţie de naufragiu şi a muşcat momeala ca un începător.

Apoi îi povesti despre primul contact dintre Ishii şi Ikusa.

— Trecutul lui Ishii a făcut ca povestea să sune pentru Ikusa nu numai logic şi plauzibil, ci şi irezistibil, deoarece în presupusa situaţie disperată în care se afla Ishii, Ikusa a văzut imediat un prilej de a-l folosi pe Ishii împotriva noastră. După cum am bănuit, Ikusa a vrut să-l folosească pe Ishii pentru a afla de la el ce strategie aveam noi de gând să abordăm. Ishii trebuia doar să-i fie recunoscător, nu-i aşa? zâmbi cu indulgenţă Nangi. Acum avem pe bandă o dovadă vizuală că Kusunda Ikusa, acest etalon al moralităţii perfecte a lui Nami, achită printr-un intermediar o mare sumă de bani lui Catch Hagawa, cunoscut de o lume întreagă drept criminal.

— Dar nu aşa s-au petrecut lucrurile, remarcă Tomi. Iar Ikusa va

spune şi el că nu e ce se pare.

— Da, va spune, dar nu destul de rapid, spuse Nangi. Vezi dumneata, detective, pe piedestalul înalt al moralei neştirbite pe care s-a cocoţat Ikusa nu e loc pentru croare. În definitiv cum crezi că va explica el înregistrarea video? Orice cuvânt al lui va fi luat drept încercare de ascundere a adevărului. În cazul ăsta, de altfel ca mai întotdeauna, realitatea este irelevantă. Contează mai mult ce pricep oamenii din toate câte se întâmplă. Dovada faptei negative se află în faţa noastră, iar faptul că ea e doar o iluzie nu înseamnă nimic. Crede-mă, scandalul care va izbucni va fi real, cel puţin în ceea ce-l priveşte pe Kusunda Ikusa.

Shisei îl duse pe Branding la ea acasă: mai mult ca sigur că locuinţa lui era înconjurată de reporteri.

— Vreau să te am lângă mine, zise el solemn. După toate câte s-au întâmplat, nu vreau să mai am surprize.

— Cook, spuse ea, ştii că în Japonia există o şcoală în care se învaţă cum să minţi cu ochii?

Branding se uită la ea şi începu să se dezbrace.

— Am de gând să fac un duş, zise el. Mă simt de parcă tocmai am coborât din avion după un zbor din Hong Kong. Vreau să vii în baie cu mine.

— N-am să plec de-aici, Cook.

Branding era deja gol. Făcu o minge din îmbrăcămintea lui murdară.

— Nu ştiu unde să pun astea.

Shisei întinse braţele.

— Dă-mi-le mie. Mă ocup eu de ele.

Branding le aruncă pe pat.

— N-ai de gând să asculţi nimic din ce vreau eu să-ţi spun, nu? spuse ea fără să pună nimic deosebit în tonul ei, nici durere şi cu siguranţă nici autocompătimire, dar tocmai acest fapt îl prinse pe Branding.

— Spuneai de şcoala japoneză, zise el intrând în baie.

— Pot să vin şi eu?

Branding o urmări cum începe să se dezbrace. Cine le-nvaţă pe femeile astea să se dezbrace aşa? se întrebă el. Cu siguranţă că nu mamele lor.

— M-am gândit că s-ar putea să-ţi fie frică de mine, spuse ea.

Branding dădu drumul la apă şi curând baia se umplu de abur. Se făcu neplăcut de cald. Păşi sub duş şi lăsă uşa deschisă. Shisei intră după el şi închise uşa în urma ei.

— Şi cum ziceai că e cu şcoala aia de spus poveşti cu ochii? zise Branding.

Apa fierbinte îi mângâia trupul, înmuind şi îndepărtând murdăria

şi transpiraţia urât mirositoare provocată de spaimă. Doamne ce îngrozit fusese când văzuse cadavrul lui David Brisling în portbagajul maşinii lui. Dar şi mai tare îl cuprinsese spaima când se văzuse vârât la arest. „Nu pot fi un criminal, îşi zicea el fără contenire. N-am eu curajul ăsta!"

— Şcoala se află la ţară, spuse Shisei luând săpunul şi începând să-l săpunească pe Branding. Toate clădirile şcolii sunt construite în stilul unor castele elveţiene. Nu ştiu de ce, dar tot locul are un aer fantastic, de basm. Se numeşte *Kinsei no Kumo*, „Norul Auriu". Toate comunităţile japoneze au nevoie de câte un slogan care să poată fi invocat la nevoie. Sloganul şcolii „Norul Auriu" este *Kiyoku Utsukushiku Kanzen*. Pur, Frumos, Perfect. La „Norul Auriu" existau numai eleve, dar profesorii erau numai bărbaţi. Presupun că-ţi zici că ne învăţau arta actoriei, dar să ştii că nu era vorba de actoria pe care o ştii tu. Îţi aduci aminte de *Kata*, regulile? Ei bine, tot ce făceam noi la „Norul Auriu" făceam urmând cu strictreţe *Kata*. Adică nu numai modul în care ne jucam rolurile, ci şi felul în care mâncam, ne spălam sau dormeam. Totul.

— Mai exact?

— Jucam numai roluri masculine. Existau mai multe motive pentru asta. Ne puneau de exemplu să memorăm viaţa marelui actor Yoshisawa Ayame, al cărui concept de artă actoricească consta în exprimarea unui ideal. El susţinea că actriţele nu pot exprima pe scenă supremul ideal feminin deoarece s-ar baza automat pe farmecul feminin: buzele, şoldurile şi sânii. Asta ar distruge idealul. Numai un bărbat poate crea pe scenă femeia ideală.

— Dar asta-i o nebunie, spuse Branding.

— Crezi? surâse Shisei şi palmele ei săpunite începură să deseneze cercuri pe spatele lui Branding, ajungând din ce în ce mai sus. De ce? Nu înţelegi că nu poţi crea o expresie ideală decât dacă e complet artificială? Idealul nu e decât o iluzie sculptată cu măiestrie absolută de un artist.

Branding se întoarse cu faţa la ea.

— Atunci acelaşi lucru e valabil şi pentru femei? Numai ele pot exprima idealul masculin?

— Da.

— Dar tu eşti o femeie care joacă rolul unei femei.

— Eu sunt absolventă, spuse Shisei. Nu elevă. De fapt cele mai multe din colegele mele de la „Norul Auriu" se aflau acolo deoarece jucând în roluri masculine aveau posibilitatea să-şi piardă propria feminitate, să devină într-un anumit sens asexuate. Ştiau doar prea bine locul umil care le aştepta ca femei în societatea japoneză. „Norul Auriu" le permitea să se împotrivească destinului, cel puţin pentru un timp.

— Şi tu ce-ai căutat acolo?

— Pe atunci ştiam că vreau să devin un *talento*, o celebritate,

răspunse ea. Îmi amintesc cum am urmărit căsătoriile celor mai faimoşi *talento*. Li se făcea o publicitate fără egal în Japonia. Nici măcar primului ministru nu i se aloca vreodată atâta spaţiu de emisie. Toţi idolii aceia erau adoraţi ca şi când ar fi avut în vine sângele familiei imperiale. Adoraţia aceasta a publicului a fost ca o adevărată scurgere de electricitate şi îmi aduc aminte cum mă gândeam că acei oameni perfecţi trebuie să fi păşit pur şi simplu în rai. Aveau tot, absolut tot. Mai bine zis tot ce-mi doream eu şi nu aveam.

Genele ei lungi erau grele de apă.

— Adevărul e că m-am dus la „Norul Auriu" ca să obţin un mijloc de control asupra celorlalţi, spuse ea, căci ştiam că fiind femeie, nu puteam să am vreodată parte de aşa ceva.

Branding privi apa curgând în cascadă peste trupul ferm al fetei. În micile încreţituri şi prin adâncituri, boabele de apă stăteau lipite de piele.

— Deci acolo ai învăţat să minţi cu ochii, spuse el. Tot instructorii de acolo te-au învăţat să-ţi înşeli inima?

— Cook, zise Shisei ridicând ochii spre el.

— Măcar dacă nu m-ai minţi, zise el atingând-o tulburat.

— De ce e adevărul atât de important pentru tine?

— Pentru că mi-am dedicat adevărului întreaga viaţă.

— Dar chiar viaţa în sine e o minciună!

— Ah, Shisei, sper că nu crezi ce spui!

— Ba da, Cook. Zău, cred! Şi tu ai crede dacă ai şti ce ştiu eu.

Branding o apucă deodată de umeri şi o trase lângă el până ce buzele lor aproape se atinseră. O privi adânc în ochi, în acei ochi care fuseseră învăţaţi să mintă la „Norul Auriu".

— Cine eşti tu, Shisei? Eşti fata aceea încrezătoare în puterile ei care alunecă cu dibăcie prin mijlocul societăţii Washingtonului, jucându-şi jocul mai bine decât oricine altcineva? Sau eşti apărătoarea asiduă a mediului înconjurător, atât de minunată şi pură la suflet? Sau eşti pictura umană torturată, ţinută ca un animal la cheremul unui artist dement? Sau eşti fetiţa aspră trimisă la *„Norul Auriu"* ca să înveţe să-şi ascundă sexul pentru a atinge cine ştie ce ideal nebunesc? Ştii care din fiinţele astea eşti, Shisei? strigă Branding scuturând din cap. Eu nu cred că ştii. Eu cred că nu ai nici una dintre identităţile astea! Şi nu eşti nici măcar o combinaţie între ele. Cred că nici nu eşti cine eşti, pentru că undeva pe drum tu ţi-ai fi pierdut sensul eului tău. Ai fost învăţată să înşeli, nu e nici o îndoială în privinţa asta. Numai că până la urmă înşelată eşti chiar tu.

Shisei scoase un ţipăt scurt şi rupându-se din îmbrăţişarea lui, i se prăbuşi la picioare. Capul îi căzu în piept, iar apa îi udă părul lipindu-i-l de obraji, răvăşindu-i-l ca pe o perdea peste faţă.

— Oh, Shisei nu face asta, zise Branding îngenunchind lângă ea

şi ridicând-o.

— Cook, şuieră printre dinţi Shisei, aproape tremurând, viaţa mea e o minciună pentru că adevărul e imposibil de privit în faţă.

— Numai acum e aşa cum spui, o asigură Branding. Dar trebuie să faci primul pas către acceptarea adevărului despre tine.

— Nu pot! Nu pot!

— Dacă ai putea să-mi spui adevărul despre tine, dacă ai vedea că eu îl accept, atunci ar fi un început.

— Nu! strigă Shisei agăţându-se de el. Cook, nu! Nu mă sili!

— Shisei, zise el strângând-o la piept, eu nu te pot sili în nici un fel să faci ceva ce nu vrei. Dar aş îndrăzni să spun că tu ai făcut-o deja în ceea ce mă priveşte.

Shisei închise ochii în timp ce inima îi bătea să-i spargă pieptul.

— Sunt obosită, Cook.

Branding opri apa.

Shisei îl şterse complet cu prosopul înainte să înceapă să se şteargă şi ea.

— Cred că ţi-ai lăsat nişte haine în şifonier, spuse ea.

Branding se duse în dormitor şi deschise uşa şifonierului. Înăuntru găsi halatul lui şi o pereche curată de chiloţi. La înălţimea capului observă o pată întunecată, care fusese ştearsă cu ceva, dar urmele din ţesutul lemnos erau încă vizibile. Se uită fix la porţiunea cu aşchii de lemn nevopsit, de parcă acestea ar fi fost vreun cor de voci acuzatoare. Cu ochii minţii revăzu cadavrul lui David Brisling din portbagajul maşinii sale, cu rana mortală de la ceafă. Albemarle acăpase de câteva ori, în timpul interogatoriului la care-l supusese, că rana era în formă de *V* şi că se găsiseră fragmente minuscule de lemn în carnea terciuită.

Ştiţi cumva ce ar fi cauzat tipul ăsta de rană, domnule senator? O stinghie de lemn de dimensiuni să zicem patru pe opt? Care e părerea dumneavoastră? Atunci, Branding nu avusese nici o părere. Iar acum se întrebă dacă nu cumva în clipa asta era cazul să aibă vreuna.

Încă mai stătea pe gânduri când ieşi Shisei din baie, strângându-şi părul într-o coadă groasă. Când îl văzu pe Branding cum se uită, avu un moment de ezitare.

— Shisei, spuse Branding în şoaptă, tu ştii cine l-a ucis pe David Brisling?

— Douglas Howe.

— Aşa crede poliţia, spuse Branding.

Pe faţa fetei apăru o brazdă de lumină, dar Branding nu reuşi să desluşească ce se putea ascunde în spatele ei.

— Ce rost are să mă întrebi? Doar ştii dinainte că ţi-aş spune o minciună.

— Eu te rog să n-o faci. Dacă simţi într-adevăr ceva adevărat pentru mine în inima ta torturată şi plină de secrete, atunci ai să-mi spui

adevărul.

— Cook, te iubesc.

Branding scutură din cap.

— Acum nu mai sunt sigur ce înseamnă asta.

Shisei rămase nemișcată, dar chiar și de la distanța la care se afla, Branding simți cum o străbate un curent electric. Între ei apăru o tensiune, un fel de fâlfâit al aerului, care îl făcu să i se înmoaie genunchii. Ce spusese ea mai înainte? *M-am gândit că s-ar putea să-ți fie frică de mine*. Dacă într-adevăr ea îl ucisese pe Brisling, atunci el avea de ce să se teamă de ea. Ce anume ar fi oprit-o să procedeze și cu el la fel? Dar Branding nu avea nici o dovadă palpabilă și nici nu avea să aibă vreodată. Din toate nu rămânea decât un punct întunecat, acuzator, pe ușa șifonierului ei și imaginația lui hiperactivă care probabil că avea să se stingă cu timpul.

După un timp care le păru amândurora nesfârșit, Shisei rupse tăcerea.

— Ce-ai face dacă ți-aș spune adevărul?

Branding scutură din cap.

— Tu trebuie să vrei să mi-l spui, să vrei să iei viața de la început, fără să te gândești la ce aș zice sau aș face eu.

Ochii lui Shisei străluceau ca ambra supusă unui jet de lumină. Trase adânc aer în piept, luptându-se să găsească *prana*, echilibrul. Atmosfera din cameră păru să se clatine și valuri mici, unduitoare de fluid se porniră concentric până când se loviră de pieptul lui Branding.

— Da, șopti ea. Știu.

Branding oftă puțin ca și când și-ar fi ținut un timp respirația. Se întoarse cu spatele și începu alene să-și pregătească patul.

Shisei se apropie de el.

— Asta e tot ce-ai avut să mă-ntrebi? Nu vrei să știi mai mult?

Branding se ridică și o privi în față.

— Deja știu mai mult.

Apăru din nou acea tensiune care îl făcea ca transpirația să i se adune la subțiori și să i se prelingă de-alungul șirei spinării.

— Vreau să știi ceva, Shisei. Te iubesc. Dar nu sunt sigur pe cine iubesc. E asta iluzia perfectă – una dintre multele pe care le-ai pregătit pentru mine? Sau ești chiar tu, tu cea adevărată, ascunsă undeva în adânc, cu toate slăbiciunile și defectele tale?

Ochii lui nu-i dădeau nici un moment de răgaz.

— Am nevoie de ajutorul tău ca să aflu. Sunt deja foarte familiarizat cu iluzia. Acum am nevoie să-mi petrec ceva timp cu adevărata Shisei. Spune-mi. Vrei să mă ajuți?

Shisei plângea.

— Nu-mi vine să cred că mai ești încă aici. Nu-mi vine să cred că nu te-ai dus cu mașina în altă parte. De ce-ai rămas aici? Nu înțeleg. Cu

cât afli lucruri mai monstruoase despre mine, cu atât mai apropiat îmi pari. E oare posibil? Oh, cerule!...

Branding vru să se ducă la ea, s-o ia în braţe, dar ezită simţind că dacă s-ar fi mişcat acum, ar fi făcut o greşeală. Îşi aduse aminte de o vacanţă petrecută în vest când discutase cu un cowboy care tocmai înfrânsese un cal sălbatic. Cowboy-ul îi spusese că animalul se arătase a fi cel mai periculos exact în momentele dinaintea capitulării, atunci când acceptase zăbala, hamurile şi greutatea fiinţei omeneşti din spinarea lui. *Exact în momentul ăla poţi fi rănit mai rău*, explicase el mai departe. *Căci atunci te relaxezi crezând că ţi-ai terminat treaba şi că eşti în siguranţă. Să-ţi spun eu, omule, tocmai atunci e mai sigur că te-alegi cu gâtul rupt.*

Un instinct similar îi spunea acum lui Branding că se afla exact în acel punct cu Shisei. Nu se relaxă, în schimb o privi cu inima frântă cum plânge cu râuri de lacrimi.

— Adevărul e... începu Shisei, dar se opri imediat.

Branding nu zise nimic. Ea se reculese puţin şi începu din nou:

— Adevărul e că îmi place spectacolul. Totdeauna mi-a plăcut. Dar şi mai mult îmi place să joc pentru că atunci mă simt iubită, simt dragostea colectivă a publicului meu.

Se opri din nou şi până să reia ideea trecu atât de mult timp încât Branding fu sigur că altceva nu mai putea scoate de la ea, cel puţin acum.

— Fratele meu, zise în sfârşit ea cu glas gâtuit, zicea că actoria îmi va aduce moartea.

— N-am ştiut că ai un frate.

— Un frate geamăn, spuse ea cu un zâmbet vag. Sunt multe lucruri pe care nu le ştii despre mine, Cook. Multe lucruri pe care acum aş vrea să nu fiu nevoită să ţi le spun.

— De ce? Te temi că am să te părăsesc după ce le aflu?

Shisei trase adânc aer în piept şi-l slobozi apoi iute, aproape cu un şuierat.

— Cook, nimeni nu te-a iubit vreodată aşa cum te iubesc eu. Şi nimeni nu o va face, căci nimeni nu poate să te iubească aşa cum pot eu. Şi orice s-ar întâmpla, cel puţin asta nu se va schimba. Îţi jur că îţi spun adevărul.

— Da, ştiu.

— Aş vrea să te pot crede.

— De ce? Eu nu te-am minţit niciodată, zise Branding întinzând mâna spre ea. Vezi acum cât de tare te-ai încâlcit în lanţul propriilor tale înşelătorii?

Shisei se lăsă grea pe marginea patului, ca şi când şi-ar fi pierdut deodată până şi puterea de a sta în picioare.

— Oh, Dumnezeule, ce vrei de la mine? Nu înţelegi că adevărul

mă va distruge?

— Nu. N-are să te distrugă, Shisei. Asta e doar o iluzie pe care o foloseşti ca să te autosugestionezi şi să te înspăimânţi singură. Eu nu vreau decât să ieşi din groapa în care trăieşti de Dumnezeu ştie câţi ani. Eu îţi ofer viaţa şi numai viaţa.

— Am jucat pentru tine şi rolul de sirenă şi pe cel de Iuda, spuse Shisei tremurând. Iar acum tu îmi ceri să abandonez masca, să renunţ la rolurile mele pe care le-am plămădit cu atâta dragoste, să exist doar ca mine însămi. Nu ştiu dacă pot face asta.

— Bine înţeles că nu ştii. Pentru că tu eşti o străină chiar şi pentru tine. Oare nu toţi oamenii, când au de ales, aleg cunoscutul în detrimentul necunoscutului?

— Dar eu nu sunt fiinţă omenească! strigă pur şi simplu Shisei, îngrozită şi în acelaşi timp cu durere în inimă că Branding reuşise în cele din urmă s-o facă să se destăinuie, adică să facă ceea ce ea se jurase cândva să n-o facă niciodată. Eu şi fratele meu suntem altfel decât toată omenirea. Suntem *tanjiani*. Posedăm un dar natural al minţii. Noi vedem şi ştim lucruri... putem face lucruri pe care alţii nu le pot face.

Branding, uluit, se mişcă parcă cu paşi grei de somnambul spre locul în care Shisei se ghemuise în colţul patului.

— Adică eşti mediu.

Shisei râse amar.

— Dacă o iei la modul grosolan. Eu nu sunt ca iluzioniştii de salon care pot spune ziua de naştere a unui străin doar dacă ţin în mână vreun obiect al acestuia. Nu, nu sunt aşa. Darul nostru e cu mult mai puternic.

Branding se aşeză lângă ea. Simţea durerea ei ca şi când ar fi fost a lui. Îi zîmbi încurajator.

— Asta e secretul tău, groaznica dezvăluire despre care credeai că mă va face să te urăsc?

— Nu, şuieră Shisei, apoi se întoarse cu spatele la el. Oh, Dumnezeule, ajută-mă...

Se înfioră adânc, apoi zise:

—Nu. Secretul meu este fratele meu. Legătura mea cu el. Fratele meu a fost acela care m-a ţinut prizonieră şi s-a simţit obligat să creeze pe spatele meu personajul principal care i-a bântuit visele în tinereţe... El, nu artistul dement, Zasso... care e doar o invenţie. Fratele meu geamăn e cel cu care am avut intimităţi pe care n-ai să poţi vreodată nici măcar să ţi le imaginezi. Fratele meu geamăn e cel care mă iubeşte de moarte, care nu-mi va da drumul şi care i-a ucis pe toţi aceia care au căutat să mă iubească aşa cum mă iubeşte el. Fratele meu geamăn, care e ocrotitorul meu, iubitul meu fantomatic, cealaltă jumătate a mea, întunecată, răuprevestitoare, duhnind a moarte...

Branding o privi cum stătea întinsă de-a curmezişul patului şi

văzu păianjenul uriaș mișcându-se, respirând când respira și ea, trăind o dată cu ea, și pentru prima dată înțelese proporțiile suferinței ei, natura închisorii fără ziduri în care era ea încarcerată.

Dădu s-o atingă.

— Shisei...

— Stai, spuse ea. Mai am. Fratele meu m-a sunat ieri. E aici în America. În New York City. S-a întâmplat ceva. Mă cheamă.

— Dar nu trebuie să te duci.

— Ba da, Cook! tresări ea și se răsuci pe spate. Dacă știi câte ceva despre mine, atunci știi că trebuie să mă duc. *Kata*, regula. *Giri*, datoria. Acestea sunt încă singurele elemente definitorii ale vieții mele. Fără ele eu nu sunt nimic.

Se ridică. Ochii îi străluceau rugători, dar nu cereau compătimire, fiindcă nu-i stătea în caracter așa ceva, ci altceva, mai curând înțelegere. *Cook, nu te comporta ca un occidental acum. Încearcă să gândești ca un oriental. Acceptă. Și fii răbdător.*

Întinse brațele.

— Ia-mă în brațe, Cook. Mi-e frică.

— De fratele tău? o întrebă el luând-o în brațe.

— Da, șopti ea. Însă acum mi-e la fel de frică de mine.

— Cred că ăsta-i un semn bun.

Branding adulmecă umezeala părului ei și aroma slabă de mosc a pielii ei. Avu o senzație la fel de îmbătătoare ca atunci când te afunzi într-un câmp cu flori sălbatice. O strânse la piept simțind în sfârșit că s-a apropiat de sufletul ei, de acel locșor sfâșiat și torturat al ei pe care ea părea că-l disprețuiește, și pe care el își dădea seama acum că-l iubește mai mult decât orice pe lume.

— Cook, spuse ea încet, scuturându-se sub impulsul unui fior. Trebuie să mă duc. Dimineață. La prima oră.

— Ai să-i spui despre mine?

— N-o să fie nevoie, zise ea trist. Știe deja.

Branding simți acel fior ciudat alunecându-i pe șira spinării, de parcă păianjenul lui Shisei s-ar fi aflat acum pe spatele lui.

— Ce-o să se întâmple?

— Nu știu. Darul meu nu-mi permite să văd în viitor. Nu pot decât să simt cât de puternică e iubirea ta, atât. E ca o durere care strălucește în inima mea.

Începură să se legene împreună, ca doi copii îmbrățișați în urma unui dezastru.

— Nu pot să vin cu tine, Shisei, spuse Branding. Nu pot să fug de presă. Iar azi după-amiază am de susținut în Senat proiectul de lege pentru ACSAC. Eu îl patronez și trebuie neapărat să fiu acolo. Înțelegi? *Kata. Giri.*

— Da, Cook. Înțeleg.

— Dar tot am să fiu lângă tine.

O sărută pe gât uşor, cu atâta gingăşie încât Shisei începu să plângă din nou.

Îşi înfipse unghiile în spatele lui.

— Oh, Cook, cât de mult te iubesc!

Când Tomi se întoarse în biroul ei după nişte notiţe, i se spuse că era aşteptată de cineva. Îşi aminti cum în urmă cu o lună la fel o aşteptase cineva, iar atunci îl întâlnise pentru prima dată pe Tanzan Nangi. Pe tanzan Nangi, pe care acum avea impresia că-l cunoştea din copilărie...

Acum însă, apropiindu-se de masă, îl recunoscu pe bărbatul care stătea cuminte şi sfios într-un colţ. Făcu un ocol, umplu două ceşti cu ceai şi le aduse la birou.

— Bună, Ticălosule, spuse ea întinzându-i una dintre ceşti. Ce naiba mai faci?

Însă îşi putea da singură răspunsul văzându-i ochii duşi în fundul capului şi privirea înspăimântată.

— *Domo*, Tomi-*san*, spuse Ticălosul. Mulţumesc.

Luă recunoscător ceaiul şi îl bău cu sorbituri scurte şi repezi.

— Dacă mai vrei, ştii de unde să iei, spuse ea.

— Mulţumesc, zise el şi se înclină foarte oficial de data asta, atât de diferit de maniera lui obişnuită.

De obicei, Ticălosul iradia bună dispoziţie şi era numai zâmbet demn de un Billy Idol cu trăsături japoneze, care ridică vesel şi obraznic nasul, sfidând ţanţoş pe toată lumea. Însă acum era greu de recunoscut. Ceva se întâmplase şi Tomi ştia ce anume, dar voia să-l audă pe el vorbind.

Îl urmări cum se duce să-şi mai ia ceai şi inventarie în gând schimbările vizibile.

— Trebuie să recunosc că sunt surprinsă că ai venit aşa, de unul singur, îi spuse ea când el se întoarse.

— Cum adică de unul singur? Trebuia să mai vin cu cineva?

— Unde-i Killan?

Speriat, Ticălosul tresări atât de tare încât vărsă pe el ceaşca plină de ceai fierbinte.

— Care Killan? bâigui el roşu ca racul, scuturându-se cu mişcări nesigure. De unde ai mai scos-o şi pe asta?

Tomi îi întinse câteva şerveţele de hârtie.

— Te-ai ars?

— Nu, nu prea rău, spuse Ticălosul.

— Nu vorbeam despre ceai.

Ticălosul rămase cu mâna ridicată şi ochii lor se întâlniră.

— De ce nu e şi Killan aici cu tine? îl întrebă ea cu blândeţe, dar

cuvintele sunau de parcă ar fi avut o potcoavă de oțel ascunsă în mănușă.

— Killan? De ce-ar fi? întrebă Ticălosul, predându-se.

— Pentru că e băgată-n treaba asta laolaltă cu tine.

— Care treabă?

— Termină cu prostiile astea! se răsti Tomi cu un glas care-i îngheță Ticălosului ceașca de ceai la doi centimetri de gură. Ai venit aici după ajutor. Până și un orb poate vedea că ai necazuri. Așa că hai să economisim timp. Știu despre MANTIS și despre ce poate face el, pentru că în timp ce tu ai fost băiat rău, eu am lucrat cu Tanzan Nangi. Îl cunoști? Ar if fost cazul. Ți-ai încercat virusul pe sistemul lui informațional. Te-ai băgat într-un mare rahat, Seji. Eu te cunosc, prietene. Știu de ce ești capabil și de ce n-ar fi trebuit niciodată să te apuci. Așa am ajuns să-mi dau seama că într-un fel e și Killan Oroshi implicată. Eram foarte apropiați cândva. Cei trei muschetari, îți aduci aminte? Vânam toate cinematografele, hoinăream în neștire prin Ginza, îndopându-ne cu bere și pizza...

Ticălosul își drese glasul.

— Ce mai trece vremea, făcu el visător.

— Mie-mi spui, frate? îi râse Tomi în nas, punându-și palmele pe birou. Gata. Punem punct. Ai venit la mine după ajutor. Eu pot să ți-l dau, dar numai dacă ești cinstit cu mine. Adevărul și numai adevărul, așa să te-ajute John Wayne.

Gluma ei readuse o geană de zâmbet pe buzele Ticălosului, dar îndată fața i se umbri la loc de griji.

— Trebuie să înțelegi. Killan e prietena mea. Am, ca să zic așa, obligația să...

— Nu-i datorăm nimic, Seji. Uită-te la ea. E o maestră a șmecheriilor de toate felurile.

— Doar voi două ați...

— Lasă-ne pe noi două, i-o reteză Tomi, acum e vorba de tine. De ce n-ai venit la mine mai înainte?

— Killan zicea că să nu vin.

— Killan! exclamă Tomi încercând să-și păstreze controlul. Eu sunt prietenul tău, Seji. Eu te-aș fi ajutat. Am să te ajut și acum dacă îmi dai șansa.

Ticălosul își desprinse de privirea ei, nemai suportând să vadă expresia ei acuzatoare. Puse ceaiul de-o parte și își îngropă fața în palme.

— Tomi-*san*, azi-noapte am fost la un pas să fim uciși. Am... Am găsit o casetă, niște urechi electronice și un echipament de supraveghere într-un apartament abandonat de lângă al meu. Tipul, nu știu ce s-a întâmplat cu el, mă spiona pe mine, dar în același timp și pe Killan și pe Kusunda Ikusa. Pe bandă sunt o grămadă de murdării în legătură cu

individul ăsta. Lui Killan i-a venit ideea să-i vândă caseta lui Ikusa cu un preţ frumos. Mi-a zis că poate să-l manevreze fără probleme. Dar în schimb el şi-a trimis maşina după noi azi-noapte şi aproape că ne-a strivit sub roţi. Închipuieşte-ţi că porcăria aia s-a urcat după noi pe trotuar! Dacă nu i-aş fi trimis câteva gloanţe prin parbriz, acuma cu şi Killan eram reci!

— Ia stai puţin, spuse Tomi. Cum ai zis? Că...

Îi bătea inima atât de tare încât abia mai putea gândi coerent. Era oare cu putinţă ca banda găsită de Ticălos să fi aparţinut lui Pack Rat? Nangi îi spusese că acesta îl urmărea pe Ikusa. Dar dacă era aşa, cum ajunsese Pack Rat să-l spioneze pe Ticălosul? Ce legătură avea el cu Ikusa? Apoi totul i se înfăţişă în minte nespus de clar: Killan Oroshi. Cum de nu se gândise până atunci?

Ridică receptorul telefonului de pe biroul ei şi formă un număr interior.

— Am nevoie de o echipă de la medico-legal, spuse ea, adăugând adresa Ticălosului şi numărul apartamentului. Vedeţi că alături e un apartament abandonat. Îl pieptănaţi de sus până jos. Ai grijă, c prioritatea numărul unu. Şi urgent! Vreau rezultatele de la laborator în douăzeci şi patru de ore.

Formă alt număr şi vorbi cu ofiţerul de serviciu. Vreun accident mai ciudat de maşină în ultimele douăzeci şi patru de ore? Mda, un Mercedes negru intrase într-un şir de prăvălii amărâte de la periferie. Amândoi pasagerii muriseră. Ciudat era că se găsiseră urme de gloanţe în parbriz. Victimele fuseseră identificate? Da, Tsebuko Musabaki şi Kiyoku Bukazumo. Cine mai erau şi ăştia? Figurau pe calculator?

— Da, răspunse ofiţerul, şi am aflat nişte chestii care ne obligă să pasăm cazul la criminalistică. Adică ţie. Amândoi erau ucigaşi plătiţi de *yakuza*.

Tomi mulţumi şi puse jos receptorul, rămânând pe gânduri. Se uită la Ticălos.

— Ai dreptate. Kusunda Ikusa a încercat să vă ucidă cu ajutorul a doi ucigaşi plătiţi. Exact din clipa asta te iau sub protecţia noastră. Unde-i Killan?

— Păi...

Tomi îşi apucă geanta şi ieşi din spatele biroului ei.

— Hai, lasă prostiile, că nu-ţi face nimeni nimic. Treaba voastră, să vă fie de bine. Dar ar fi un lucru cu cap să-mi spui chiar acum, isteţule, fiindcă mâine s-ar putea să fie prea târziu.

Tomi veni spre el şi întinse mâna.

— Dă-mi mie jucăria aia simpatică.

Şi Ticălosul îi puse supus în palmă micro-casetofonul pe care îl găsise în apartamentul abandonat.

Oriunde s-ar fi uitat, Kusunda Ikusa nu vedea decât propria lui imagine, multiplicată parcă într-o mulțime de oglinzi. La televizor se văzu înmânându-i lui Masuto Ishii un plic plin cu yeni, apoi îl văzu pe Ishii transmițând mai departe plicul lui Catch Hagawa. Închise televizorul și dădu drumul la radio... pe toate posturile numai comentarii pe marginea scandalului. Kusunda Ikusa, unul din oamenii cei mai grei de la Nami, lucrează cu *Yakuza*. Dacă punea mâna pe vreun ziar, prima pagină era plină de fotografii reproduse după blestemata aia de casetă video.

Se uită toți la mine ca la un criminal, își zise Ikusa. Prins și ferecat într-o cușcă unde vin proștii să se zgâiască la mine, să se încrunte și să plescăie din limbă.

Telefonul începuse să zbârnâie imediat după primele știri. Lui Ikusa îi înghețase sângele în vine. Nu era nevoie să ridice ca să știe cine-l căuta. Nami. Nami voia să se asigure că vinovatul își va lua exact pedeapsa meritată. Avusese impertinența să târască numele lui Nami într-un scandal, iar pentru așa ceva nu exista iertare. Legăturile lui atât de strânse cu Nami, care până acum o oră făceau din el unul dintre cei mai puternici bărbați din Japonia și de care el fusese atât de mândru, tocmai legăturile acestea amenințau acum să-l sugrume.

Dar așa ceva nu putea să se întâmple. El avea calea lui și trebuia s-o urmeze.

Afară ploua torențial, dar Ikusa ieși nepăsător, spunându-și că ploaia pica bine, îl ajuta să se strecoare neobservat. Ieși pe ușa de serviciu și o luă pe jos până la stația de metrou, unde coborî în adânc. Tot drumul fu frământat de natura efemeră a puterii. Cât timp se simțise el invulnerabil? Nu știa să spună. Când ajungi atât de aproape de statutul unui zeu, timpul încetează să mai existe. Curios lucru. Timpul și puterea trebuie să sunt legate printr-o ecuație misterioasă, își zise el posomorât. O ecuație pe care nici măcar Albert Einstein n-a putut s-o descopere.

Dar mai era ceva care trebuia luat în considerare. Puterea e incredibil de reală când o ai, aproape palpabilă, și fabulos de ireală când n-o ai. Sau când ai pierdut-o. Ikusa, ocupând cu trupul lui imens două locuri în trenul care săgeta pe sub pământ, se gândi că puterea trebuie să fie doar o iluzie și că trebuie să existe doar în mințile oamenilor, din moment ce putea fi acordată și retrasă cu atâta ușurință. În realitate, își spuse el după ce coborâse din metrou și urca scările, singura putere adevărată a omului se rezuma la a putea aduce semenilor lui moartea.

Deasupra, cerul era negru. Ploaia răpăia în rafale peste câmpia de umbrele deschise și pe plaja de asfalt, cu un fel de voioșie parcă plină de răutate, sfidându-l cu neobrăzare. Pe el, pe Kusunda Ikusa!

Un oraș de oi, își zise el, o țară de oi... Toate se mișcă într-o singură direcție, cu un singur scop. Mergea printre ceilalți oameni, dar nu

se mai simțea ca fiind unul din ei, nu se mai simțea mândru de unitatea dintre ei și el. Fusese rupt din rădăcini și lăsat să plutească în derivă, ca un balon fără funie și ancoră, plutind aiurea spre înălțime, un nimic la cheremul vânturilor invizibile.

Se opri în fața unui sanctuar și sună clopoțelul. Apoi invocă protecția zeilor Shinto, despre care se spunea că ar sălășlui peste tot. Dar nu simți nimic; era rupt până și de aceste elemente, era un mort umblând printre vii.

Caseta aceea blestemată, o uneltire atât de mârșavă și de vicleană, îl deposedase brutal pe Ikusa de *tatemae*, de imaginea lui publică a onoarei și virtuții. De *tatemae*, care era vitală pentru el și pentru Nami. Acum era lipsit de locul în sânul comunității, era lipsit de viață. Un mort viu.

Pe când își croia brutal drum prin mulțimea deasă, dând oamenii la o parte din calea lui cu umerii, ca pe niște pachete, își aduse aminte de un cântec auzit cu ceva timp în urmă, într-unul din cele mai populare filme despre *yakuza*, cântec care i se păru că se potrivea cel mai bine cu situația lui de acum:

Trupul meu plutește hoinărind
Dar în lumina palidă de-acasă
O pot vedea pe mama și-apoi dispare-n fum.

Începu să plângă, așa cum plâng de obicei japonezii la vremea bobocilor florilor de cireș, când frumusețea și tristețea se rezumă la fragilitatea unui boboc translucid, plesnind atât de repede la viață și căzând apoi atât de curând de pe ram.

Ce repede zboară timpul, se gândi Ikusa. Cât de brusc dispare puterea! Ce repede se sfârșește viața!

Trecu pe lângă reflexia lui distorsionată într-o fereastră șiroind de ploaie și fu îngrozit văzând că obrajii îi șiroiau de lacrimi. El, marele Kusunda Ikusa, plângea. Nu mai plânsese din copilărie, când fusese învins pentru prima dată într-o competiție de arte marțiale. Cu siguranță că nu se mai gândise acasă de mulți ani. Nu avusese timp și, trebuia să recunoască, nici nu avea înclinații pentru așa ceva. Pe măsură ce crescuse infuzia de putere în el, transformându-l într-un alt om, trecutul îi devenise o perioadă din viață tot mai neînsemnată. Curios însă, acum acesta rămăsese singurul lucru la care se mai putea gândi.

Ajunse în districtul Asakusa și se opri în fața unei clădiri de beton armat, un anonim hotel ieftin. Intră la fel de preocupat și ajunse la etaj, o luă pe culoarul murdar și se îndreptă direct spre o cameră pe care o știa dinainte. Nu mai stătu să bată la ușă sau să încerce dacă e încuiată sau nu. O simplă mișcare din umăr și ușa zbură din balamale.

— V-am urmărit pe tine și pe nemernicul de Kikoko, mârâi Ikusa

spre silueta care se retrăsese în semiîntuneric. Dar până la urmă n-a avut prea mare importanță. Știam eu c-ai să te ascunzi aici ca un animal în întuneric.

— M-am gândit că aici am să fiu în siguranță, spuse Killan Oroshi.

— Când e vorba de mine nu poți fi nicăieri în siguranță, zise Ikusa înaintând spre ea. S-ar fi cuvenit să știi asta până acum.

— Dar caseta nu mai e la mine. I-am dat-o lui Seji și el a dus-o la poliție.

— Nu-mi pasă. Acum nu mai pot da înapoi.

Se apropie încet de ea, imens ca un munte în spațiul îngust. Killan se foi în umbră și ridică brațul spre el.

— Stai pe loc! Am un pistol!

— Un pistol n-o să mă poată opri, Killan. Nu poți face nimic care să mă împiedice. Am să fac exact ce mi-am pus în gând să fac și nu știu cine m-ar putea opri.

Vocea lui suna aproape blând, dar avea în ea o siguranță și o hotărâre care o făcură pe Killan să simtă fiorii morții străbătând-o din cap până-n picioare.

Ținea brațul întins spre el și Ikusa văzu în obscuritate sclipirea palidă a oțelului.

— Vorbesc serios! zise ea.

— Și eu.

Ploaia zgâria fereastra ca o ființă vie care caută cu disperare să pătrundă înăuntru. Obloanele din aluminiu zdrăngăneau lovindu-se de tocul ferestrei și lăsau să se strecoare în cameră scânteieri palide de lumină, ca niște fulgere miniaturale.

— Stai pe loc! strigă Killan. Mă faci să-mi pierd cumpătul!

Trase cocoșul armei, cu un sunet metalic al cărui ecou sună lugubru în încăpere.

— Știu că l-ai ucis pe omul care ne spiona. L-ai făcut terci, dar cu mine n-ai să faci la fel. Nici măcar n-ai să te apropii de mine.

— Nu trebuia să încerci să mă șantajezi, Killan. Asta a fost greșcala ta. Aveam de gând să plătesc, cedând miorlăielilor tale revoluționare numai ca să mă folosesc de mintea ta extraordinară. M-am gândit că te-aș putea canaliza spre o direcție convențională. Asta a fost greșeala mea.

— Greșeala ta a fost că ai încercat să te folosești de mine, zise Killan pe un ton plin de dispreț. Altceva tu nici nu știi să faci. Te folosești de oameni. Ei, ai văzut cum e când se folosesc alții de tine? Te-ai folosit de tatăl meu, i-ai luat compania de sub nas, compania creată cu atâta muncă de bunicul meu și de tata. I-ai distrus viața, l-ai târât în noroi, dar ai zâmbit tot timpul ca un prunc nevinovat.

Ikusa se încruntă.

— Taică-tău? Credeam că-l urăşti. Sau şi chestia asta era tot o minciună?

— Erai prea prins, prea ocupat cu propria ta persoană pentru a vedea că te uram mai mult decât aş fi putut vreodată să-l urăsc pe tata, zise Killan râzând. Ştii, nemernicule, că de fapt mi-ai făcut un bine? M-ai făcut să-l văd pe tata într-o lumină cu totul nouă. Mi-ai dat ocazia să-i văd însuşirile, să înţeleg ce înseamnă compania pentru el. Am fost martoră la înfrângerea şi la supărarea lui şi aşa am ajuns în cele din urmă să-l iubesc.

— O consolare cam palidă pentru moartea ta, spuse Ikusa.

— Cineva are să moară, e drept, dar nu eu, fiindcă...

Nu mai reuşi să termine. Iute ca un fulger, Ikusa se repezi spre ea, dar Killan apăsă pe trăgaci şi uriaşul fu aruncat o jumătate de pas înapoi. Se clătină puţin, dar înaintă din nou. Killan trase a doua oară, dar simţi cum ceva din mâna lui stângă îi loveşte umărul şi îi străbate tot braţul cu o durere ascuţită. Scoase un ţipăt de spaimă şi se îngrozi de-a binelea când văzu sângele mustind din belşug prin ţesătura groasă a hainelor.

Şi Ikusa sângera. Primise un glonţ în piept şi altul în şold, dar nu lua în seamă durerea, rămânând ferm pe calea pe care şi-o impusese. Şi tocmai Killan îl aduse pe marginea acestui trist abis. Despuiat de puterea lui, de prestigiul lui, de indispensabila *tatemae*, înţelese că adevărata şi singura lui greşeală fusese relaţia lui cu ea. Încrederea nemăsurată în propria lui persoană se manifestase cel mai elocvent în zâmbetul ei batjocoritor, în îmbrăţişarea ei pasionată şi mincinoasă, în mâna ei întinsă înşelător. Şi cu aroganţa lui obişnuită se gândise că putea să încalece biruitor pe spinarea dragonului. Dar acum ştia lucrul pe care ar fi trebuit să-l înţeleagă de atunci: că dragonul era o putere mult prea mare pentru a se lăsa încălecat de un muritor. Şi acum ştia: dacă nu putea încăleca pe dragon, cel puţin îl putea distruge. Măcar atâta putere tot îi mai rămăsese.

Îşi încleştă degetele în jurul gâtului ei, dar ea îl lovi peste faţă cu ţeava pistolului. Sângele ţâşni, orbindu-l. Dar el n-avea nevoie de ochi pentru a termina ceea ce începuse.

Ikusa strânse tare. Ţipătul de durere al lui Killan fu înecat o dată cu aerul căruia i se interzicea să-i iasă din plămâni. O văzu cum se zbate ca o păpuşă de cârpă, cu muşchii zvârcolindu-i-se spasmodic, parcă guvernaţi de o viaţă a lor. Killan deschise gura, apoi o închise brusc, scrâşnind din dinţi.

Încet, încet, ca un balon, aşa cum fusese şi Ikusa, Killan se dezumflă, aerul părăsindu-i trupul.

Ikusa se simţea greu ca plumbul. Prin urechi i se rostogolea un tunet care vuia înspăimântător. Sângele i se prefăcuse într-un nămol gros, iar pulsul îi bubuia asurzitor în spatele urechilor ca un baros imens

care cade rar şi năprasnic pe nicovala lumii, zguduind din temelii tot ce există. Văzu înceţoşat cum lui Killan îi tremură mâinile şi cum ochii pierduţi pe faţa ei albă ca varul îl privesc fix şi sticlos... Şi atunci dori ca ea să moară, simţind că doreşte moartea ei mai mult decât îşi dorise vreodată ceva. Văzu ţeava armei îndreptându-se din nou spre el. Degeaba, căţeaua nu mai avea putere să apese pe trăgaci. Şi îi râse în faţă, domol şi fericit.

Killan mârâi, cu tot trupul biciuit de o infuzie violentă de adrenalină. Nu mai vedea bine şi era aproape paralizată. Dar faţa aceea, faţa lui zâmbitoare, sfidătoare, batjocoritoare, îi umplu creierul cu valuri de foc. Nu-i va da bucuria asta! Nu va muri!

Mâinile îi tremurau sleite de puteri şi era clar că nu putea să ţintească... să ţintească bine... Dar degetul i se încordă cu ură şi apăsă pe trăgaci...

Explozia răsună de data asta asurzitor. Pistolul pe care i-l dăduse Ticălosul se smuci din mâna ei şi ea fu aruncată violent înapoi. Încercă să strige, dar nu fu în stare să scoată nici un sunet, de parcă ar fi trăit un coşmar,.

Căzuse în genunchi. Partea dreaptă îi era complet amorţită şi se simţea udă, ca şi când ar fi făcut pe ea. Peste tot era numai sânge, iar în faţa ei se afla un uriaş trunchi de copac privind fără vedere în tavan cu ochi negri şi ficşi.

Apoi Killan simţi prin valuri de ceaţă grea că în cameră pluteşte o prezenţă tăioasă, ca şi când o uriaşă lamă de cuţit ar fi căpătat deodată puterea de a se face auzită. Apoi nişte figuri... Ticălosul... Tomi Yazawa...

Şi în clipa aceea Killan, sufocată de durere şi groază, înţelese că senzaţia de ascuţit şi tăios venea de fapt din ea însăşi. Încercă să-şi înfrâneze simţământul acesta înspăimântător, dar îşi pierdu orice control.

* * *

Focul încă stăpânea în mintea lui Senjin: flăcări lungi şi negre, trosnind, purificând cu puterea lor sacră aerul infestat. În imaginaţia lui flăcările ardeau mai îndelung, dar ardeau ele şi mai strălucitor? Nu. Era încredinţat că nu. Mai trebuia ceva.

Era ziua lui de naştere. Împlinea douăzeci şi nouă de ani, dar nu mai exista decât o singură fiinţă care să marcheze această dată: Shisei. O căutase la telefon şi îi lăsase un mesaj în robot, însă fără să-şi dea numele. Shisei era deja în întârziere. Ar fi trebuit să-l întâmpine la West Bay Bridge. De ce n-a fost acolo? Fusese atât de sigur că o va vedea, că va pune mâna pe carnea ei, că îşi vor străpunge reciproc gândurile şi că vor fuziona aşa cum o făcuseră de atâtea ori şi atât de stăruitor. Şi cu atât de mult timp în urmă...

Era mistuit de dorinţa de a privi tatuajul pe care i-l făcuse pe

spate, zăcând lângă ea cu gândurile întrepătrunse cu ale ei, împărtindu-le cum numai ei doi puteau să o facă. Împărtind un cadou de aniversare.

Senjin nu-şi serbase niciodată ziua de naştere; nu avusese parte de mese festive în familie sau de compania prietenilor şi nu primise niciodată vreun cadou sau măcar o felicitare care să deosebească ziua lui de celelalte zile din calendar. Când ajunsese să înţeleagă că oamenii fac daruri sau le primesc cu ocazia zilelor de naştere, se afla deja la maturitate. Fusese uimit de acest obicei şi ajunsese repede să-l urască pentru că îl făcea să devină melancolic. Simţea instinctiv că un asemenea lucru trebuia să fi fost o slăbiciune înfiptă în sufletul lui de Haha-*san*, o slăbiciune primejdioasă împotriva căreia trebuia să lupte.

Dar azi Senjin se gândea că în sfârşit putea să-şi permită să-şi ofere un dar de ziua lui. Acum era începutul sfârşitului, străbătea ultimii paşi pe drumul pe care fusese născut să păşească. *Sensei* îl instruise pentru acest moment, deşi nu avusese cum să bănuiască ce avea să fie în viitor. Mintea lui fusese lipsită de orizontul şi de scopul minţii lui Senjin. O fi fost Omul Fluviu un adevărat *tanjiani*, o fi fost şi el înzestrat cu darul lor natural, dar nu fusese *dorokusai* şi nici măcar nu bănuise ce ar fi însemnat asta.

Duse mâna la buzunar şi strânse grijuliu între degete pachetelul de hârtie. Smaraldele. Erau acolo, aşteptând, puterea lor îi pulsa binefăcătoare în palmă şi îi strecura în vine fiorii unei fericiri până acum necunoscute. Erau şase. Un număr rău, un număr primejdios şi aducător de moarte. Ştia ce riscă purtându-le la el. Cu timpul ele aveau să zămislească Scorpionul, una din configuraţiile distrugerii. Numai puterea uriaşă a unui *dorokusai* putea face ca pericolul acesta să poată fi ţinut la respect.

Şi tot nu era destul. Avea nevoie să adune laolaltă toate smaraldele, să realizeze configuraţia celor nouă. Numai atunci putea considera destinul împlinit cu adevărat. Ultima verigă a Eternităţii. Iar el, invincibil, nemuritor, va străbate cu paşi de oţel întreaga lume şi o va face să se supună îngrozită voinţei lui neîndurătoare.

Acum, studiind fabrica transformată de pe Greene Street, cu uşa ei vopsită în verde-marin, Senjin ştiu că se afla foarte aproape de ultimele pietre magice.

De fapt pentru asta venise. Pentru asta şi pentru a-l arunca pe Nicholas Linnear într-o serie nesfârşită de infernuri înainte de a-l ucide. Duşmanul nu trebuia să moară prea repede. Ah, ce păcat că nu-l putea ucide decât o dată!

Însă în clipa asta gândul lui Senjin se păstra doar în parte în direcţia lui Nicholas, concentrându-şi puterile către Justine. Era convins că aceasta avea să-i dezvăluie locul unde barbarul ţinea ascunse smaraldele. Avea nevoie de numai zece minute petrecute cu ea pentru a-i smulge taina din adâncurile minţii. Iar apoi, după ce va fi terminat cu ea,

o va ţintui ca pe o insectă de perete.

Ascuns în umbră, Senjin stătea nemişcat şi neauzit. Îl văzu pe proprietarul apartamentului, un japonez îndesat, pe nume Conny Tanaka, un individ cu înfăţişare de luptător de *sumo* şi cu o mutră fioroasă, care pe oricare altul l-ar fi băgat în sperieţi. Tanaka ieşi pe uşa din faţă, o luă la dreapta, urcă pe Houston Street unde opri un taxi şi se urcă în el.

Peste nici zece minute se ivi şi Nicholas Linnear. Ieşi pe uşa verde, coborî cu paşi uşori treptele şi se o luă pe jos spre sud. Senjin rămase o clipă descumpănit. Se gândi că ar fi fost bine să ştie încotro se ducea Nicholas, însă clădirea şi mai ales femeia ascunsă între zidurile ei constituiau o ţintă mult mai ispotitoare. În urmă cu două zile, Senjin îl văzuse pe Nicholas intrând pe intrarea principală a turnului societăţii Tomkin Industries, pentru ca mai târziu să-l vadă intrând în *dojo*-ul lui Tanaka.

Senjin ştia de legăturile lui Nicholas cu şcoala de arte marţiale, aşa cum ştia şi de celelalte locuri pe unde umbla Nicholas prin New York. Calculatorul de la sediul poliţiei metropolitane din Tokio fusese foarte eficient şi datele care îi lipsiseră din memorie putuseră fi aflate prin schimbul curent de informaţii dintre serviciile secrete.

Urmărindu-l pe Tanaka, Senjin ajunsese până la acest bloc de locuinţe, pe care Nicholas şi Justine îl foloseau ca bază. Oare tot aici se aflau şi smaraldele? Trecuseră trei zile de la sosirea lui Nicholas şi a Justinei în Manhattan şi sosise momentul pasului hotărâtor şi ultim. Senjin stătea la pândă. Îşi luase o cameră într-un hotel din centrul oraşului, dar nu stătuse de fapt nici o clipă acolo. Apucase să-i dea lui Shisei adresa când planurile lui se schimbaseră brusc. Focul fusese pus şi flăcările sacre arseseră violent, cu limbi înalte şi purificatoare. În West Bay Bridge nu mai rămăsese nimic din ce aparţinuse lui Nicholas. Şi nu mai rămăsese nimic nici pentru Senjin. Se încredinţase că smaraldele nu erau acolo.

Nu-şi mai dezlipea ochii de uşa vopsită în verde-marin. Tanaka ieşise, Nicholas ieşise şi el. Aşadar Justine era încă înăuntru, pentru că înainte cu două ore îi văzuse pe toţi trei intrând. Alte ieşiri clădirea nu avea, verificase chiar el în amănunţime.

Acum nu mai avea importanţă dacă Justine era singură sau păzită, căci Senjin ştia bine că putea ajunge la ea. Avea să curgă sânge, n-ar fi putut spune cât, dar la urma urmei nici asta nu mai avea acum vreo importanţă.

Îşi păstră locul de pândă până ce Nicholas dispăru de tot din raza vederii lui. Se uită la ceas.

Unde eşti, Shisei, surioară? De ce n-ai venit?

Strada nu era aglomerată, cel puţin în comparaţie cu străzile din Tokio. O dubă cu sigla firmei Con Edison era parcată la jumătatea

distanței dintre cele două blocuri, goală și cu ușile din spate larg deschise. Trei muncitori în salopete coborâră unul după altul într-o gură de canal, trăgând după ei capătul unui cablu înfășurat pe o bobină uriașă de metal.

Era aproape ora două după-amiază și Senjin avusese destul timp la dispoziție pentru a se familiariza cu toate clădirile din cartier și pentru o scurtă incursiune într-un magazin de produse industriale din zonă. Acum trebuia să treacă la fapte.

Mai așteptă câteva clipe, apoi ieși din umbră și traversă strada cu pasul unui om fără nici o treabă. Auzea din gura de canal vocile muncitorilor care înjurau de mama focului și înțelese că unul din ei trebuia să iasă din nou la suprafață, să mestereasă ceva la bobina de metal, care se blocase. Nu mai era timp de pierdut. Se urcă repede în dubă și apăru o clipă mai târziu îmbrăcat într-o salopetă de rezervă, apoi se îndreptă hotărât spre clădirea de lângă blocul în care locuia Tanaka și forță broasca ușii de la intrare. Ar fi putut suna la oricare dintre cele șase butoane de sonerie și să se prezinte ca lucrător la firma Con Edison, de la întreținere, dar nu voia să riște ca vreun locatar prea bănuitor să-i ceară legitimația.

Ajunse în interior și urcă într-un lift uriaș și prăfuit, pentru mărfuri, apăsând pe butonul ultimului etaj unde coborî. O luă repede pe coridorul care ducea la o ușă metalică ce dădea pe terasă. Pe ușă era lipit un semn care avertiza:

ATENȚIUNE! UȘĂ NUMAI PENTRU CAZ DE EXTREMĂ URGENȚĂ! NU DESCHIDEȚI! UȘĂ PREVĂZUTĂ CU SISTEM DE ALARMĂ

Senjin îngenunche și localiză punctul pe unde firul intra în cutia metalică amplasată pe bara care traversa ușa. Făcu o buclă și prinse doi crocodili pe două secțiuni ale firului, apoi tăie firul original și deschise ușa atât cât îi permitea bucla firului atașat. Bucla rămasă nu era vizibilă decât pentru cineva prevenit. Perfect!

Pe acoperiș totul fierbea de căldură. Smoala de la izolație era moale, aproape lipicioasă și Senjin avu grijă să meargă numai prin locurile umbrite, călcând numai pe unde smoala nu apucase să se înmoaie prea tare.

Alături începea acoperișul clădirii lui Tanaka. Senjin examină locul de parcă ar fi fost teritoriul inamic în vreme de război. Ochii lui parcurseră fiecare formă, fiecare pată de culoare, fiecare unghi, lungimea fiecărei umbre. Smoala arăta aici altfel decât cea de pe acoperișul de pe care venea, fiind presărată cu pietriș cenușiu. În mijlocul acoperișului se afla un luminator mare, mult ridicat față de nivelul plafonului și alcătuit din ochiuri mici de geam prinse în rame de lemn. Bănui că sistemul de alarmă era amplasat și în jurul luminatorului. Când

fu deplin satisfăcut se căţără pe zidul din cărămidă şi teracotă şi trecu dincolo, pătrunzând în *zona roşie*.

Dar nu apucă să facă decât un pas şi îngheţă. Ochii lui descoperiseră ceva la marginea perimetrului vizual. Mişcă încet capul, încercând să prindă fulgerarea de lumină în centrul vederii, dar aceasta dispăru. Se mişcă din nou, pentru a putea surprinde încă o dată imaginea.

Şi fulgerarea apăru din nou, ca o rază de soare care loveşte o pânză de păianjen. Şi era ceva care nici nu se deosebea prea mult de firul unei pânze de păianjen...

Îngenunche şi rămase nemişcat. La nici zece centimetri în faţa lui se afla un filament care fusese cu dibăcie întins la înălţimea gambei. Firul mergea peste tot în jurul perimetrului terasei. Un singur pas şi ar fi declanşat alarma.

Era clar, trebuia să calce peste firul întins. Însă era o soluţie atât de previzibilă încât Senjin ezită. Din lac în puţ, sau din laţ în adevărata capcană, îşi zise el. Întoarse capul în toate direcţiile, încercând să descopere ce altceva îl mai aştepta.

Şi atunci îi văzu. Ochii electronici fuseseră inteligent ascunşi, dar el descoperi unul, apoi pe celălalt. Se aflau la înălţimea taliei şi cineva care ar fi păşit în picioare peste firul întins, felicitându-se pentru isteţimea lui, ar fi intrat direct în raza lor invizibilă. Şi pe aceştia nu-i putea scoate din funcţiune. Creierul lor era undeva în casă şi rămânea inaccesibil.

Rămas îngenunchcat, măsură atent înălţimea la care se afla firul şi dădu din cap. Scoase din buzunar un colac de funie specială pentru asemenea operaţiuni, o funie din păr de femeie, cu un cârlig de oţel la unul din capete. Foarte solidă, foarte compactă şi aproape fără greutate. Şi, mai ales, nu se agăţa de suprafeţele mai aspre, lucru care în împrejurări ca aceasta s-ar fi putut dovedi hotărâtor.

Mai scoase apoi din buzunar un obiect care la prima vedere semăna cu o simplă tijă metalică. Senjin făcu o mişcare bruscă din încheietura mâinii şi tija se lungi, ascultătoare: era formată din mai multe tije montate cu mare fineţe una în interiorul celeilalte, după principiul telescopului. La capăt se ivi ceva ce semăna cu ghearele unui vultur, o *shinobi kumade*, gheară pentru căţărat.

Senjin prinse de gheara asta capătul cu cârlig al funiei şi le strecură pe amândouă, cu infinite precauţii, pe sub firul întins. Gheara duse cârligul până la capătul îndepărtat al unei guri de aerisire unde, printr-o smucitură puternică şi într-un anumit unghi al funiei, cârligul se prinse zdravăn, înfigându-se adânc în materialul moale. Până aici totul reuşise perfect. La fel de sigur pe el, Senjin se întinse pe spate şi îşi duse încet, prin lateral, braţele pe deasupra capului, în prelungirea corpului, apucând funia. Apoi, dând mână peste mână, începu să se tragă peste smoala acoperită cu pietriş, atent ca nu cumva vreun reflex nefericit să-l

facă să ridice genunchii şi să se împingă şi cu călcâiele, declanşând alarma şi ratând totul.

Capul şi umerii îi trecură pe sub fir. Urma pieptul, care se afla exact la înălţimea firului şi ameninţa să-l atingă. Trebuia să câştige câţiva milimetri, ca să fie sigur. Expiră profund, silindu-se să-şi golească plămânii de aer. Pieptul i se lăsă şi Senjin se trase mai departe până trecu dincolo cu tot corpul. Continuă să se tragă aşa, mână peste mână, până ce fu sigur că a trecut cu totul de raza ochiului electronic. Apoi se ridică în genunchi şi trase *shinobi kumade* spre el. Eliberă cârligul din gura de aerisire, înfăşură cu grijă funia făcând-o ghem şi o puse în buzunar.

Se duse apoi să arunce o privire mai de aproape la luminator.

Era şi acesta conectat la sistemul de alarmă, nu era nici un dubiu. La fereastră era montat un dispozitiv sensibil la greutate care ar fi declanşat alarma la orice greutate mai mare ca aceea a unui porumbel.

Declanşatorul se afla la vedere, dar Senjin nu se simţi deloc încântat, ci dimpotrivă, se hotărî sî cerceteze totul cu cea mai mare prudenţă. Nu se putea încrede în lucruri atât de evidente, mai ales judecând după modul în care acoperişul fusese pregătit împotriva musafirilor nepoftiţi. Era limpede că aici lucraseră profesionişti de cea mai înaltă clasă, care ştiau să întindă capcanele cele mai perfide ce se puteau închipui. O alarmă prea la vedere şi prea uşor de dezamorsat trebuia să fie de fapt un truc care să-l facă pe intrus să se trădeze în timpul dezamorsării şi să fie reperat de alt sistem, mult mai bine ascuns. Se întrebă ce alte declanşatoare mai pândeau în umbră, acolo unde el nu le putea vedea.

Stătu o clipă să se concentreze şi apoi se apucă din nou de treabă, trecând la dezamorsarea declanşatorului. Îl îngheţă cu ajutorul unui mic tub cu freon, apoi pulverizâ peste el o spumă cu întărire rapidă, asemănătoare cu spuma pentru izolaţii folosită în industria navală. Tăie apoi firul în toate cele patru colţuri. Aici, sus, era o linişte nefirească, aproape mormântală. Zgomotele oraşului erau înăbuşite şi străbăteau zidurile doar intermitent: o sirenă de ambulanţă, un lătrat de câine, un claxon scurt de automobil urmat de scrâşnetul unor pneuri pe asfalt. Senjin era un nor care plutea peste pământul înţesat de lume. Un nor care nu aducea ploaia binefăcătoare, ci moartea.

Se urcă deasupra luminatorului şi se întinse pe burtă, răsfirându-şi precaut mâinile şi picioarele. Apoi îşi încordă toate puterile şi le trimise în vârfurile degetelor, în văz şi în auz, căutând punctele slabe ale vechiului luminator. Şi găsi imediat unul. Chiar acolo, în mijloc. Scoase un cuţit subţire cu lamă lungă şi îi strecură lama între îmbinările ramei de la centru. Lemnul uscat cedă lesne, iar el plimbă lama în sus şi în jos de-a lungul falţului. Lemnul se despică şi Senjin se rostogoli, îndepărtându-se de zona slăbită.

Repetă operaţia şi în partea cealaltă. Aici lemnul se dovedi ceva

mai solid, dar nu îndestul cât să poată însemna o opreliște serioasă. Luminatorul ar fi trebuit înlocuit de mulți ani. Senjin se dădu puțin la o parte și ridică ușor bucata desfăcută, prudent, doar atât cât să se poată strecura în jos. Petrecu gheara pe după buza luminatorului și își dădu drumul în jos, lăsându-se să alunece pe tija telescopică.

Imediat ce trecu de gâtul luminatorului, se opri, cercetând din nou. Simțurile lui căutară în adâncime și găsiră o placă termosensibilă. Orice ființă cu sânge cald care trecea prin dreptul ei ar fi declanșat alarma. Sprayul cu freon se dovedea aici inutil, răceala prea mare ar fi dus la același rezultat. Trebuia altceva. Senjin scoase o bucată de bandă metalică și acoperi placa, atent să nu-și apropie prea mult degetele de ea. Metalul benzii era neutru din punct de vedere termic, dar împiedica placa să înregistreze temperatura corpului lui în timp ce trecea prin dreptul ei. Acum își putu da drumul nestânjenit mai departe pe tija metalică, ajungând jos fără nici o greutate.

Nimerise într-un loc ce părea să fie un pod de casă foarte rar folosit. După cât se putea vedea, podul acesta adăpostise mai demult ceva mașinării, dar acum părea folosit doar pentru depozitarea vechiturilor.

Găsi scara care ducea în jos. Ascultă atent la ușa închisă, dar nu auzi nici o mișcare. Apoi o deschise doar atât cât să se strecoare dincolo și o închise atent în urma lui.

Trecuse de toate opreliștile și se afla în interiorul fortăreței dușmanului său.

Și atât de aproape de Justine!

— Nu știu de ce te-am lăsat să mă aduci aici, spuse Nangi.

Până și aici, în interiorul bisericii Sfânta Theresa, se auzeau tunetele furtunii de afară.

— Nu simt nimic cât timp mă aflu aici. Nimic.

Ploaia răpăia ca grindina în ferestrele cu vitralii, făcând ca imaginea Fecioarei Maria să pară că tremură de atâta suferință.

— Șșșșt! șopti Umi. Tulburi slujba.

— Ce legătură are slujba cu mine? întrebă Nangi. Eu sunt doar un înstrăinat, un orfan în casa lui Dumnezeu.

— Nu ești un orfan, zise Umi, lipită cu căldură de el. Tu ești pur și simplu orb.

— Ce știi tu despre Dumnezeu? Tu studiezi miturile Asiei, iar Dumnezeu nu are nimic de a face cu miturile astea. Sunt concepute pentru alte religii, ale zeilor păgâni.

— Ca Buddha?

Nangi sesiză că era luat peste picior, dar nu-i păsă. Umi avea tot dreptul să fie cinică în privința religiei lui și el se gândi cu tristețe că nu era un bun catolic, altfel credința lui i-ar fi dat de mult răspunsurile,

chiar în momentele de îndoială şi nesiguranţă. Sau mai ales în asemenea momente.

— Nu amesteca metaforele, zise el scurt. Buddha nu e un zeu. E un ideal.

— Sau un mit, spuse Umi. Ca Iisus, fiul lui Dumnezeu.

— Şi atunci despre Femeia Păianjen a ta, care-şi ţese de secole pânza peste indienii Hopi, ce mai zici? Şi ea e tot un mit? Parcă tu credeai în ea, aşa te-am auzit.

— Eu cred în ce e real. Nu numai în ce pot vedea cu ochii sau pot atinge cu mâinile, ci mai ales în ceea ce poate absorbi mintea mea, extinzându-se în cosmos. Există o serie de adevăruri eterne, dragul meu. Există un ceas cosmic care măsoară nu trecerea timpului, pentru că timpul este pur şi simplu o iluzie omenească, ci echilibrul permanent schimbător dintre ordine şi haos, zise ea cu blândeţe şi îl prinse de mână. În final trebuie ca noi toţi să ne hotărâm de partea căreia dintre cele două ne vom plasa? O dată decizia luată, vom fi capabili să-l privim pe Dumnezeu în ochi. Şi când vom recunoaşte imaginea pe care o s-o vedem reflectată acolo, vom fi capabili să înţelegem semnificaţia propriei noastre existenţe.

— Vrei să spui că noi suntem doar nişte reflexii ale Lui? întrebă nedumerit Nangi.

Umi îi strânse din nou mâna.

— Scapi din vedere esenţialul. Noi suntem nişte manifestări ale ordinii şi haosului; agenţi, într-un anumit sens foarte direct. În rest, totul e o iluzie care ne împiedică să vedem şi să înţelegem adevărul. Dragul meu, dacă există Dumnezeu, el este cel care trăieşte în noi.

Nangi îşi frictionă piciorul, care îl durea din cauza vremii umede. Se simţea mai calm în sinea lui, ca întotdeauna când stătea de vorbă cu Umi. Ea avea acest dar pe care nu-l aveau mulţi oameni, de a dărui celor din jurul ei liniştea şi împăcarea sufletească. În cele din urmă Nanji înclină fruntea şi începu să se roage.

După ce termină, spuse:

— Aş vrea să ştiu unde se află Nicholas în clipa asta. Dacă aş şti, aş fi mai liniştit.

— Eu am vorbit cu el despre locul unde trebuie să se ducă, spuse Umi. Mi-a cerut foarte insistent să nu-ţi spun. Zicea că n-ai face decât să te îngrijorezi mai rău.

— Păi sunt deja îngrijorat cât se poate de rău, spuse Nangi uitându-se la ea. Din ce în ce mai rău.

— Mi-a dat un număr de telefon. E acolo un bărbat care-i zice lui Nicholas Tik-Tik.

— Da, ştiu, e Conny Tanaka. Nicholas mi-a povestit despre el.

— Cred că ar trebui să rosteşti o rugăciune pentru Nicholas.

— Rugăciunile mele îl includ mereu şi pe el, zise Nangi. E fiul pe

care nu l-am avut niciodată, e moştenirea mea. E mereu în gândurile mele şi e legat de mine ca şi când ar fi trup din trupul meu.

— Atunci roagă-te din nou pentru el, Nangi-*san*. Roagă-te să trăiască mai mult decât tine, rosti ea cu o voce care rămase parcă suspendată în aer ca un fum. *Dorokusai*-ul vine după el. Acesta e sfârşitul, aşa cum a fost prezis. Dar înainte de sfârşit va fi moarte. Numai moarte şi iar moarte.

Moarte şi iar moarte...

Senjin reuşise să pătrundă fără să-l simtă nimeni în interiorul locuinţei lui Conny Tanaka. Respira în valuri, când şi cum, dând frâu liber minţii lui să lucreze, darul lui şi-ar fi înzecit puterile. Cu puterile acestea cercetă Senjin întreaga casă fără măcar să se mişte de la locul lui din capul scării care cobora din pod.

O găsi pe Justine. Senjin îşi mişcă inelele de oţel ale aurei lui şi căută febril mai departe. Nu mai era nimeni în casă, de asta se încredinţă repede, dar se auzea o voce.

Vocea lui Nicholas Linnear!

Lăsând să-i alunece ceva negru şi greu în palma dreaptă, Senjin urmă vocea, hotărât să descopere sursa, aşa cum drumeţul uscat de sete caută izvorul dătător de puteri.

Îşi îndoi degetele în interiorul unei *nekoda*, o mănuşă de război din piele groasă de bivol, care fusese cu secole în urmă folosită de războinicii *ninja*. Era îmbrăcată în ghimpi scurţi şi ascuţiţi de oţel, o armă atât de dură şi de rezistentă încât, folosită de un luptător iscusit, putea opri chiar şi o lovitură de sabie.

Coborî treptele.

Acum spiritul e în tine, spiritul decăderii. Spiritul tău supus judecăţii Cerului se cufundă în pământ. E greu de dorinţa gravitaţiei. Zidurile eternităţii se ridică eliberate din chingile timpului. Vocile luminii s-au făcut auzite. Mâinile sunetului se odihnesc pe trupul tău. Iată judecata Cerului: te înlănţuiesc cu lanţuri de fier.

Glasul lui Nicholas intona această litanie la nesfârşit, ca şi cum ar fi fost o rugăciune sau un descântec. Senjin îngheţă. E aici, se gândi el, iar eu nu pot să-l găsesc. Nicholas invocă *kokoro*, inima puterilor *tanjiani*, şi îndreaptă magia *Tau-Tau* împotriva mea. Care-i strategia lui?

Acum spiritul e în tine, spiritul decăderii...

Senjin lăsă la o parte întrebările la care nu putea găsi încă răspuns şi se concentră asupra Justinei.

... greu de dorinţa gravitaţiei.

La etajul întâi o găsi.

Justine dormea pe canapea, într-o încăpere nu prea mare. Şi totuşi era înconjurată de umbre pe care Senjin nu le putea deslusi ca să le

înfrunte şi să le spargă. Umbre colorate de glasul lui Nicholas:

Vocile luminii s-au făcut auzite.

Senjin, el însuşi o umbră, se afla la buza izvorului şi ajunsese aici mergând împotriva curentului, cât putuse el mai bine. Dar găsea altceva decât se aşteptase. Draperii grele acopereau ferestrele de la podea până-n tavan. Podeaua era din parchet în locul de scânduri. În apropierea tavanului, cornişele străpungeau umbrele ivindu-se din colţuri ca nişte lumini sinistre. Covoare persane groase, negre-maronii, îmbrăcau parchetul perfid. Două scaune polcite stăteau faţă în faţă ca într-o conversaţie tăcută. Boxele negre cu difuzoare mari erau aproape invizibil amplasate în două colţuri ale încăperii. Din ele se revărsa vocea lui Nicholas, ca o cascadă apropiată de izvoarele unui fluviu.

Mâinile sunetului se odihnesc pe trupul tău.

Înseamnă că de fapt el nu-i aici, se gândi Senjin. A lăsat litania asta în *Akshara*, limbajul eternităţii, să fie gardianul ei cât timp e el plecat. Făcu un pas spre Justine care încă dormea, şi fu străfulgerat de o întrebare: *Dar de ce o lăsase nesupravegheată?*

Şi se opri atât de aproape de ea încât îi văzu pieptul mişcându-se în ritmul respiraţiei lente şi uniforme. Într-adevăr, doarme, îşi zise el. Dar nu poate să fie aşa, singură, nepăzită.

Iată judecata Cerului...

Apoi îşi aduse aminte de toate capcanele extraordinar de perfide şi de abile pe care întâlnise pe acoperiş şi-şi zise că asta explica totul. Duşmanul era convins că *ea* e păzită de sistemele acestea. Că nimeni nu va putea ajunge la ea, nici măcar el, Senjin...

...te înlănţuiesc cu lanţuri de fier.

Justine deschise ochii. Se uită la Senjin şi se ridică.

— Te cunosc, zise ea.

...spiritul e în tine, spiritul decăderii.

— De ce ai venit după mine până aici, în America?

— Nu-ţi aduci aminte de mine, zise Senjin înaintând spre ea ca un spectru. M-ai visat, m-ai extras din propria ta durere, singurătate şi dorinţă.

— Să pluteşti, spuse Justine, ca un nor peste pământul înţesat de oameni.

Senjin o atinse şi ea se înfioră.

Spiritul tău supus judecăţii Cerului se cufundă în pământ.

— Vocea asta, spuse Senjin punându-şi mâna pe Justine. Poţi s-o atingi?

— Nu aud decât vocea ta... şi a mea, spuse ea.

Zidurile eternităţii se ridică eliberate din chingile timpului.

Senjin o lăsă o clipă, se duse până în spatele fiecărei boxe şi smulse cablurile din pereţi.

Vocile luminii s-au făcut auzite. Mâinile sunetului se odihnesc

pe trupul tău.

Dar glasul lui Nicholas nu se stinse; părea să emane din pereți, din tavan și din podea, părând că sălășluiește în toată încăperea.

— Ce-i asta? Ce văd pe fața ta? întrebă Justine.

Senjin puse din nou mâna pe ea și rosti aproape șoptit, cu nesfârșită blândețe:

— Unde sunt smaraldele pe care le-a ascuns soțul tău?

Justine răspunse încet, ca de departe:

— Sunt puse într-o cutie.

— Și ce-a făcut cu cutia, Justine? A îngropat-o undeva? insistă șoptit Senjin, scurtând distanța dintre ei de la o lungime de brat la un lat de palmă.

— Nu. A trimis-o... cu poșta...

— Unde?

Justine se încruntă.

— Nu știu. Eu...

— Gândește-te!

Justine tresări la auzul tonului lui shimbat brusc.

Acum spiritul e în tine...

— Ba știi, Justine! șuieră amenințător Senjin.

— Da, spuse ea, cred că știu. Soțul meu are un prieten... vechi, un prieten de încredere. Lewis... Croaker. Lew trăiește în Marco Island, în Florida. Are... o ambarcațiune de pescuit. El...

Senjin se răsuci atât de brusc încât vertebrele gâtului îi trosniră. Sunetul acela!

Zidurile eternității se ridică eliberate din chingile timpului.

Zgomote deasupra. Cineva era la etajul de sus. Deci intrarea lui în clădire fusese descoperită.

Senjin închise ochii Justinei cu degete și o întinse înapoi pe canapea. Traversă repede camera și trase într-o parte, pe rând, ambele draperii, să facă lumină. Dar în spatele lor nu era nici o fereastră, doar niște picturi în ulei reprezentând peisaje rustice franceze.

Se întoarse, ajunse la ușă și trecu dincolo în umbra holului, însă nu putu deslușì nimic clar, doar o putere ostilă, ca un perete negru, nedefinit. Nicholas!

Se întoarse și o luă la fugă pe trepte.

Și se cufundă în beznă. Rămase nemișcat, cu simțurile cercetând febril de jur împrejur, în cercuri din ce în ce mai largi. Nu mai dădu atenție sunetelor pe care numai el le putea detecta, ale pașilor de deasupra. Nicholas se apropia, dar pentru Senjin lucrul cel mai important era acum să poată defini configurația locului în care se afla. Își dorise cu patimă acest final, această inevitabilă confruntare cu Nicholas, dar voia s-o facă pe un teritoriu care să fie în cel mai rău caz neutru.

Găsi întrerupătorul şi-l apăsă. Imediat fu înconjurat de propria lui imagine, care îl năpădea din toate părţile, în zeci şi zeci de exemplare. Apoi i se alătură şi imaginea lui Nicholas.

Acum spiritul e în tine, spiritul decăderii.

Erau cinci Nicholas, ba şase. Sau era doar imaginea lui Nicholas? Nu exista decât o singură cale pentru a afla.

Spiritul tău supus judecăţii Cerului se cufundă în pământ.

Senjin se încordă. Încheietura lui zvâcni o dată, de două ori, de trei ori. Sticla se sfărâmă pe măsură ce lamă după lamă ţâşnea din vârfurile degetelor lui şi se înfigea în pieptul lui Nicholas. Şi înţelese: lovea în imaginea lui Nicholas. Lovea în umbra lui ireală, fără substanţă. Lovea în nişte oglinzi.

Vocile luminii s-au făcut auzite.

Numai un Nicholas. Numai un Senjin.

— Iată-mă, spuse Nicholas, alt Nicholas decât cel care intona constant incantaţia, invocând vibraţia membranei *kokoro*, inima lucrurilor, câmpul de energie al *tanjianilor*, care poate fi strunit prin acţiuni rituale şi meditaţie. Asta e ceea ce vrei, zise el.

Senjin se năpusti asupra duşmanului său şi se izbi într-o oglindă. O mie de puncte de lumină se revărsară în cascadă peste el, o pulbere de sunete şi de imagini. Apoi simţi cum era luat şi răsucit. Alte mâini erau puse pe el; atingerea unui *tanjiani*.

Mâinile sunetului se odihnesc pe trupul tău.

Acum înţelegea strategia lui Nicholas. Nu dăduse atenţie incantaţiei şi asta putea fi spre propria lui pieire! Invocarea membranei *kokoro* n-ar fi trebuit trecută cu vederea. Asta nu trebuia să se întâmple niciodată. Recitarea înregistrată îl amorţise. O luase drept o capcană nevrednică de a fi luată în seamă. În definitiv el avea ce avea cu Nicholas Linnear, nu cu vocea înregistrată a lui Nicholas.

Şi totuşi vocea avusese aceeaşi putere ca şi când cuvintele ar fi fost rostite direct de Nicholas. Membrana *kokoro* răspunsese la auzul incantaţiei repetate şi la cuvinte de rugăciune. Asta realizase Nicholas cu banda lui, chiar atunci când Senjin era pe punctul de a obţine ce voia: locul unde se ascundeau celelalte smaralde.

Iată judecata Cerului...

Senjin îşi strecură iute piciorul stâng între gleznele lui Nicholas şi luă poziţia de atac numită *Şarpele*. Din poziţia asta, lovi cu *Norul Înălţător*, o lovitură aplicată de obicei din genunchi, în care toată forţa se centralizează în partea de jos a spatelui, acea zonă opusă faţă de *hara*, faţă de locul din partea inferioară a abdomenului unde rezidă toată forţa şi energia.

Norul Înălţător, aplicat aşa din picioare, împotriva tuturor canoanelor, îl surprinse pe Nicholas. Senjin simţi fracţiunea de secundă de ezitare a adversarului şi lovi cu coatele, cu oasele încheieturilor mâinilor,

cu dosul palmelor.

Nicholas se clătină, şi Senjin, luând din nou iniţiativa, atacă cu *Porumbelul Rănit*, aplicând lovituri percutante asupra meridianelor nervilor braţelor lui Nicholas. Nu era intenţia lui de a-l ucide repede pe Nicholas, deşi era pe deplin încrezător că putea s-o facă dacă asta ar fi vrut. Însă obiectivul lui era altul: să-i ofere lui Nicholas o moarte lentă, survenită pas cu pas, mai întâi mutilarea şi uciderea celor mai buni prieteni, apoi a soţiei, şi doar la sfârşit a lui...

Apoi, după două lovituri fulgerătoare, iniţiativa trecu de cealaltă parte. Nicholas străpunse atacul lui Senjin cu *Vântul Încrucişat*, o prăbuşire care-l rupse de atacul percutant al lui Senjin şi-l făcu să pătrundă în interiorul apărării acestuia.

Senjin răspunse urmându-l pe Nicholas la podea şi continuând atacul început, astfel încât să nu-i dea nici un moment de răgaz. Însă exact la asta se aştepta şi Nicholas şi era pregătit. *Gardul Dublu* folosea o postură *Yin* care dădea duşmanului impresia de slăbiciune, dar care însemna în realitate pregătirea pentru lansarea unui atac necruţător.

Nicholas lăsă mâinile în jos, iar Senjin urmă traiectoria lor, învăţat fiind, ca orice adevărat *tanjiani*, să urmărească mişcarea mâinilor şi nu cea a umerilor, răsucirile capului sau privirea ochilor, care puteau fi toate menite să înşele. Căci de acolo unde se aflau mâinile avea să vină următorul atac.

Mâinile lor se atinseră, declanşând instantaneu o ploaie de scântei de energie. Mâinile lui Nicholas le acoperiră pe ale lui Senjin, dar acesta şi le smuci dispreţuitor şi scârbit în lateral, lăsându-şi pieptul neprotejat pentru o fracţiune de secundă. Suficient pentru ca mâinile lui Nicholas să se depărteze şi să lovească scurt, cu podurile palmelor, locul rămas descoperit.

Senjin se dezechilibră şi se dădu ameţit în spate. Capul lui lovi peretele acolo unde se aflase ultima oglindă, şi o aşchie tăioasă şi zimţată de sticlă îi spinteca urechea stângă. Smuci capul într-o parte, dar Nicholas îi mai dădu rapid două lovituri împunse în stern, izbindu-l din nou cu spatele în aşchia de sticlă, care i se înfipse încă o dată în carne.

Nicholas îl lovi iarăşi, dar Senjin îşi revenise din surpriză şi era în stare să nu se mai lase moleşit de durere. Şi totuşi, în cap îi fulgerau acum pulberi luminoase şi respiraţia începuse brusc să i se îngreuneze. Avea neapărat nevoie să câştige timp ca să-şi lase durerea să i se domolească şi sângerarea să înceteze, iar el să-şi poată aduce din nou raţiunea la spiritul lui *Tau-Tau*, cel dătător de nesfârşite puteri.

Se răsuci în aşa fel încât umărul lui stâng să fie îndreptat spre Nicholas şi, în clipa în care acesta atacă umărul, Senjin ridică fulgerător braţul, făcându-l pe Nicholas să-şi bage singur mâinile în ochi. În aceeaşi clipă îl izbi cu genunchiul drept în abdomen.

Nicholas căzu în genunchi, iar Senjin sări peste el şi fugi în sus pe

trepte, înapoi spre locul unde zăcea Justine, înlănțuită în vraja lui *Tau-Yun*. Ea era scutul lui, puterea lui împotriva lui Nicholas.

... te înlănțuiesc cu lanțuri de fier.

* * *

— Vreau să vorbesc cu individul ăsta numit Ticălosul, zise Nangi. El este cheia, deși mă îndoiesc că are idee de așa ceva.

Tomi dădu din cap a încuviințare și îl conduse pe Nangi în sala pentru interogatorii. Trecuseră deja trei zile de când Kusunda Ikusa o atacase pe Killan Oroshi în camera de hotel, însă Tomi nu avea de gând să riște viața prietenului ei. Chiar dacă Ikusa mort, nimeni nu știa câți oameni erau implicați în treaba asta. De asemenea, Nangi se aflase în negocieri nonstop cu Nami, într-un monumental război psihologic decisiv in legătură cu soarta celor două firme: Sato International și Tomkin Industries.

— Vei găsi aici tot ce ai nevoie, îi spuse ea lui Nangi, apoi se duse după Ticălos.

În capul ei încă mai dansau imaginile cu Killan Oroshi și Kusunda Ikusa. În clipa în care dăduse buzna în camera aceea, primul ei gând fusese la siguranța prietenului ei. N-ar fi trebuit sub nici o formă să-i permită Ticălosului să vină cu ea. Dorințele lui erau de-a dreptul neînsemnate în condițiile unui asemenea pericol. Dar el se simțea responsabil de soarta lui Killan și până la urmă Tomi se văzuse nevoită să cedeze. Killan refuzase să meargă cu el ca să predea banda și să mărturisească.

Sărmana Killan! Imaginea chipului ei golit de sânge și amintirea țipetelor ei o chinuiau încă pe Tomi. Era timpul să-i spună Ticălosului ce se întâmplase cu ea.

Ticălosul era alb la față și părea încordat. Când o văzu, tresări și zise agitat:

— E moartă, nu-i așa? Până la urmă Ikusa a ajuns la ea, nu?

— Cu siguranță că a încercat, spuse Tomi făcând semn cu capul gardianului să deschidă ușa celulei.

Ticălosul ieși afară pe coridorul plin de ecouri.

— Vrei să spui că trăiește? Killan trăiește? insistă el clipind din cauza luminii tari de neon.

— Da. Trăiește, deșteptule!

Ușa celulei se trânti în spatele lui și el sări în sus, speriat. Apoi râse, scurt și nervos. Arăta groaznic, ca un drogat sau ca un condamnat la moarte căruia tocmai i s-a citit sentința.

— Când te afli aici să știi că perspectiva ți se modifică al naibii de repede, spuse el pe când porneau pe coridor. Știu că m-ai băgat aici ca să mă protejezi, dar după câte-am făcut, aș putea să mă cred vârât aici

înăuntru pe bune. Ce-o să se întâmple cu mine, Tomi? întrebă el la fel de agitat, înghiţind greu în sec.

— Depinde. Deocamdată stai liniştit: Nu ştiu ce legi ai încălcat, dacă chiar ai încălcat vreuna, aşa că n-ai motive să...

— Din punct de vedere moral...

— Asta e cu totul altă problemă, îl întrerupse ea. Poliţia nu e împuternicită să facă arestări pe motive morale.

Ticălosul trase adânc aer în piept şi îşi trecu o mână prin părul platinat şi ţepos.

— Ce-ai vrut să spui prin *depinde*?

— E un om aici care vrea să stea de vorbă cu tine. Îl cheamă Tanzan Nangi. Ştiu că ai auzit de el, adăugă ea repede, cu o mică grimasă.

Desigur că Ticălosul auzise de Tanzan Nangi. Doar computerele de la firma lui, Sato International, fuseseră primele atacate de virusul MANTIS proiectat de chiar de el.

— Cred că în cele din urmă Nangi-*san* va fi cel care-ţi va hotărî soarta.

Ticălosul gemu şi lăsă capul în jos.

Când Tomi şi prietenul ei intrară în sala pentru interogatorii, Nangi opri casetofonul şi se întoarse să-l vadă pe acest extraordinar Seji Kikoko zis Ticălosul.

— Tocmai am terminat de ascultat caseta, spuse el.

Se întoarse cu spatele, împinse la o parte casetofonul şi trase spre el o tavă lăcuită pe care se aflau un ceainic, trei ceşti de porţelan şi un pămătuf. Ridică pămătuful şi continuă.

— Am preparat ceai verde. M-am gândit că poate o să vă fie sete. Să te afli în închisoare, indiferent pentru ce motiv, e o experienţă urâtă.

Şi mâinile lui începură să se mişte cu dexteritate transformând apa şi frunzele de ceai într-o spumă verde-pal, răsucind fiecare ceaşcă în acelaşi timp.

Împinse una spre Ticălos.

— Haideţi, Kikoko-*san*, zise el amabil. Luaţi loc. Beţi. Relaxaţi-vă. Avem multe de discutat, dumneavoastră şi cu mine.

Shisei primi de la portăreasa hotelului biletul în care Senjin o informa că îşi rezervase o cameră acolo.

Shisei, surioară, unde eşti? Unde-ai fost? Te aştept. Am nevoie de tine...

Ca ameţită, Shisei îşi zise totuşi că trebuia să se ascundă ca să poată citi biletul, aşa că se încuie în toaleta publică a hotelului, citi cele câteva rânduri, memoră adresa, apoi mototoli hârtiuţa, o aruncă în vasul

WC-ului şi trase apa.

Apoi, timp de trei zile, rămase în camera rezervată de fratele ei geamăn. Trei zile zăcu în pat ca bolnavă, uitându-se în tavan sau stând pe marginea patului şi strângând în poală aşternuturile mototolite, ascultând vocile estompate de pereţi, simţind în permanenţă prezenţa nevăzută a celorlalţi locatari ai hotelului, aflaţi dincolo de pereţii camerei ei.

Din când în când îşi amintea de mâncare, suna serviciul de cameră şi comanda hamburgeri, cartofi pai şi Coca-Cola. Apoi vomita invariabil la douăzeci de minute după ce se îndopa cu mâncărurile astea nedigerabile. Iar ameţeala ce urma stărilor ei de rău îi era singura alinare, căci numai atunci, simţind durerea care-i fulgera viscerele, reuşea să-şi dea seama că încă se mai afla în viaţă.

Rămase zăcând în pat şi tremurând cu pătura trasă până sus sub bărbie, sau stând pe marginea patului cu aşternutul strâns în poală, cu pumnii albi de încleştare. Ascultând.

Uşi trântite, voci ridicate, târşâitul nepăsător al picioarelor îngrijitoarei jamaicane care trecea mereu şi pe lângă uşa camerei unde Shisei zăcea sau şedea sau îngenunchea, cu fruntea lipită de vasul rece de porţelan, având agăţată afară pe clanţa uşii tăbliţa cu ROG NU DERANJAŢI, care o ţinea la distanţă pe îngrijitoare.

Shisei asculta voci ridicate discutând în contradictoriu, conversaţii banale, copii plângând sau râzând. Spectacole stupide de televiziune, seriale de aventuri ziua, concursuri TV noaptea; iar mai târziu, în beznă, auzea gâfâieli şi gemete, muzica ritmată a perechilor de trupuri umane, împerechindu-se la câţiva paşi, dincolo de pereţi, de graniţele închisorii ei, de iadul ei, unde aştepta nerăbdătoare şi plină de febre mistuitoare ca lupta din necuprinsul spiritului ei să se încheie, câştigată fie de o parte, fie de alta.

Shisei, surioară, unde eşti? Unde-ai fost? Te aştept. Am nevoie de tine...

Giri. Datoria intrase în război cu dorinţa de independenţă din interiorul ei. Senjin avea nevoie de ea. Iar ea nu ezitase niciodată să răspundă la chemarea lui. Însă de data asta era altceva, căci atunci când va ajunge faţă în faţă cu el, Senjin va afla imediat totul despre dragostea ei pentru Cotton Branding, fără ca ea să-i spună o vorbă. Iar el va căuta să distrugă dragostea ei, ucigându-l pe Branding şi supunându-l înfricoşătorului ritual la care îl supusese şi pe Jeiji...

Se ridică şi se duse la baie. Erau acolo două oglinzi, una înaltă, fixată pe spatele uşii, şi cealaltă, o simplă oglindă de machiaj montată deasupra chiuvetei duble. Deschizând uşa sub un anumit unghi, reuşi să aibă cele două oglinzi faţă în faţă. Se aşeză între ele şi se privi, fascinată

din nou de giganticul tatuaj de pe spate.

Păianjenul lui Senjin! Coşmarul şi salvarea lui. Se spunea că Femeia-demon din mitul japonez avea un astfel de păianjen pe spate. Femeia-demon care era întruparea unicei spaime a lui Senjin. Materializând păianjenul, Senjin reuşise să stingă ameninţarea Femeii Păianjen şi în acelaşi timp să se lege implacabil de sora lui. Senjin îi spusese odată, în timpul uneia din fuziunile lor, că potrivit poveştii, Femeia-demon fusese cândva nevasta unui pescar. Pescarul şi tatăl lui duceau o viaţă prosperă. Aveau un vas mare de pescuit şi un echipaj de pescari iscusiţi şi curajoşi. Datoria soţiei lui era să se trezească în fiecare dimineaţă, cu mult înainte de a se crăpa de ziuă, şi să plece pe la casele pescarilor, trezindu-i ca să fie gata să pornească cu vasul în larg. Uneori, vara, cu lumina lunii dansând pe suprafaţa apei, femeii îi era chiar plăcut să simtă mângâierea răcoroasă a nopţii şi să se imagineze pentru scurt timp o sirenă odihnindu-se pe stânci. Dar mai tot timpul îi era frică să meargă pe întuneric de-a lungul plajei, fără să audă nici o răsuflare de om şi nici o mişcare, în afară de foşnetul vântului printre pinii pipernicişi şi răsuciţi în toate părţile. Iar când venea iarna, dârdâia de frig în gerul cumplit dinspre ziuă. Tot ea trebuia să le adune pe nevestele pescarilor şi să meargă cu ele la ţărm când se întorceau bărbaţii, ca să ajute toate la descărcat, la sortat şi la căratul peştelui la piaţă cu spinarea, cum se obişnuia în acele vremuri străvechi. Iar dacă se întâmpla ca vreun membru al echipajului să se îmbolnăvească sau să lipsească, tot ea trebuia să găsească alt pescar, le fel de priceput, care să vină să muncească în locul lui.

Când era vreme rea, se întâmpla ca femeia să mai întârzie cu drumurile acestea ale ei. Ploaia îngreuna din cale afară mersul pe potecile pe care avea ea cale şi le făcea înşelătoare. Avea de fiecare dată de străbătut o bună bucată de drum pe coastele abrupte ale unei stânci golaşi. Lichenii creşteau pe pietre ca puful de pe capul unui prunc nou născut şi deveneau alunecoşi din cauza ploii sau a gheţii. Iar femeia pescarului, în nerăbdarea ei de a-şi duce la bun sfârşit sarcina, cădea de multe ori şi se zgâria până la sânge.

Şi-atunci, rămânea pe pietre câtva timp, ameţită şi fulgerată de dureri. Apoi îşi mai revenea puţin şi gândul că va întârzia o înspăimânta atât de tare încât sărmana femeie începea să plângă în timp ce se aduna de jos şi pleca mai departe împleticindu-se prin noapte, cu lacrimi amare pe obrajii chinuiţi. Ştia ce o aştepta. Bătăi crunte, bărbatul şi socrul ei nu se zgârceau deloc când era vorba de aşa ceva. Ţipau furioşi că vrea să-i ducă de râpă. Era chiar tâmpită de-a binelea, sau o puturoasă care trăia fără ruşine pe spinarea lor, fără să fie bună de nimic? Însă ea nu se plângea niciodată şi nici nu se gândea că viaţa ei ar fi putut arăta altfel. *Giri*. Viaţa ei era pecetluită de supunere. Fără *giri* ea nu era nimic. Ar fi putut la fel de bine să se fi născut animal sălbatic, femelă orbecăind în

călduri prin tufişuri. Mereu îşi zicea că trebuia să fie recunoscătoare pentru *giri*, căci calitatea ei de făptură omenească şedea tocmai în supunerea ei în faţa simţului datoriei. *Karma*.

Într-o noapte bărbatul ei a trezit-o în pumni. Era foarte supărat fiindcă ea dormise prea mult şi întârziase. Afară era furtună. Ploaia biciuia obloanele de la ferestre, şi vântul le zgâlţâia furios în toate părţile. Nevasta pescarului a căzut în genunchi şi l-a rugat cu lacrimi în ochi pe bărbatul ei să nu iasă cu barca în larg pe o asemenea furtună îngrozitoare.

« — Ce, acuma eşti şi pescar, să mă înveţi pe mine ce să fac, muiere nebună? a răcnit furios bărbatul. Avem nevoie de banii pe care o să-i luăm pe peşte! Cum vrei să trăim altfel? Sau ne dai tu de mâncare la toţi, putoare ce eşti? Nu-ţi vine să te dezlipeşti de culcuşul tău cald, vrei să-i laşi numai pe alţii să muncească! Mişcă-te!»

Femeia a ieşit împleticindu-se afară, în furtună, alergând spre casa primului pescar, îngrozită că era deja în întârziere. Trecuse cam pe la jumătate din case, când, tremurând udă până la piele, a văzut pe stânci o umbră omenească.

Inima a început să-i bată cumplit, parcă gata să-i sară din piept, şi primul ei gând a fost să se întoarcă din drum. Dar *giri* a împiedicat-o. Ce-ar fi zis bărbatul ei şi socrul ei dacă ea s-ar fi întors fără să fi trecut pe la toate casele?

Dar n-a avut nici curajul s-o meargă spre umbra aceea, ci a luat-o pe altă potecă, mai lungă, care se abătea de la linia ţărmului. Umbra s-a luat după ea şi a urmat-o în pădure. Femeia, simţind prezenţa străinului, a mărit pasul. Apoi, înspăimântată, a început să alerge. S-a împiedicat de o rădăcină şi a căzut în noroi. A dat să se ridice, însă urmăritorul se prăbuşise deja peste ea. Avea o statură ca de uriaş şi gluga i-a căzut de pe cap, femeia a văzut o faţă bărboasă, fioroasă, ca de monstru apăsat de un blestem cumplit. A încercat să ţipe, dar bărbatul a lovit-o greu, cu dosul palmei, apoi cu pumnul. Apoi i-a sfâşiat hainele şi a siluit-o chiar acolo, în noroiul stropit cu sângele ei. Vântul trosnea printre copaci, parcă blestemând, iar ploaia îi trimitea femeii îi ochi ace ascuţite ca nişte pedepse. Se simţea ca înconjurată de o haită de lupi. Peste tot în jurul ei auzea mârâieli furioase, fornăituri şi simţea un miros iuteşi necunoscut. Şi era ceva în trupul ei, ceva care o izbea mereu, fără încetare, aşa cum valurile mării lovesc cu îndârjire stânca ţărmului. În cele din urmă şi-a pierdut cunoştinţa.

Când s-a trezit, nu ştia cât timp trecuse. S-a târât afară din pădure, străpunsă în toate părţile de dureri ascuţite. Şi-a ridicat capul, abia mai putând să şi-l ţină pe umeri, şi a văzut ca prin ceaţă marea sugându-se spre larg şi venind pe urmă înapoi.

S-a prăbuşit pe pietrele pe care le bătuse de atâtea şi atâtea ori cu piciorul, de ajunsese să le ştie acum bucată cu bucată, iar fulgerele i-au

luminat faţa stâlcită, plină de vânătăi, şi trupul gol. Ţinea gura deschisă şi gâfâia din adânc, ca un peşte aruncat pe uscat. Sângele i se scursese din ea prin multe locuri şi se prelingea pe pietre şi intra în licheni, care nu lăsau să fie spălat de ploaie.

În timpul acesta pescarul şi tatăl lui priponeau bine barca, să nu fie smulsă de la ţărm de furtună. Pescarii veniseră la treabă, dar ei îi trimiseseră acasă, căci pe o vreme ca aceea nu se putea ieşi în larg, aşa că tatăl şi fiul erau numai ei pe tot ţărmul.

Aproape că terminaseră treaba când au văzut apropiindu-se de ei o fiinţă ciudată, ce aducea a făptură omenească înveşmântată în alb de sus până jos. Dar pe măsură ce se apropia, au văzut cu mare mirare că era o femeie goală. Pielea ei avea culoarea zăpezii şi pe trup nu avea nici un fir de păr, nici măcar în josul pântecelui. Pletele ei negre îi fluturau sălbatic pe umeri şi pe spate, ca o viermuială de şerpi, şi ochii îi scăpărau ca nişte cărbuni imenşi, demonici. Când a ajuns în faţa lor, femeia s-a întors cu spatele spre ei şi atunci cei doi, încremeniţi de groază, au văzut că pe spinarea ei se afla un păianjen uriaş. Până să-şi vină ei în fire, păianjenul s-a trezit la viaţă, a coborât din spinarea femeii-demon şi s-a îndreptat spre cei doi. Era înspăimântător de mare, aproape cât un om. S-a aruncat asupra lor şi i-a devorat într-o clipă pe amândoi.

Pe urmă, sătul, monstrul s-a întors la femeia care îl aştepta şi s-a urcat la loc în spatele ei. Iar femeia s-a întors pe călcâie şi, cu puterea a zece bărbaţi, a rupt parâmele şi le-a desfăcut din legăturile lor, împingând vasul de la ţărm. Furtuna a dus repede barca spre colţii negri şi ascuţiţi ai stâncilor care mărgineau plaja, spărgând-o ca pe o coajă de nucă şi ducând-o la fund, în timp ce vântul urla mai furios şi mai îngheţat ca niciodată printre pinii pipernicіţi. Şi pe când valurile se închideau zbătându-se furioase peste barca pescarilor, Femeia-demon cu ochii ca jăraticul s-a prefăcut într-un abur care s-a risipit ca şi cum n-ar fi fost.

Dimineaţă, la răsăritul soarelui, nu mai rămăsese nimic. Doar o ceaţă palidă care se agăţa de lichenii de pe stâncile golaşe şi se încăpăţâna să dăinuiască...

Shisei, zăcând în pat, uitându-se la vocile din întuneric de dincolo de pereţi, ascultând fără voia ei la străinii care locuiau acolo, ascultându-şi bătăile inimii, dum-dum, dum-dum, îşi trimise înainte puterile spiritului şi se simţi imaterială ca o ceaţă. Precum ceaţa de pe stânci, din dimineaţa cu care se încheia povestea Femeii-Demon.

Aici, în iad, în purgatoriu, încetase să mai existe. Nu se mai păstrau decât vocile din întuneric, străinii care se mişcau, care vorbeau, se iubeau, urau, râdeau şi plângeau dincolo de pereţii camerei ei întunecate, fantome luminoase pe care ea le observa cu pasivitate şi care

în inerția propriei ei lupte interioare, trăiau în locul ei.

Shisei, surioară, unde ești? Unde-ai fost? Te aștept. Am nevoie de tine...

Giri.

Iar păianjenul Femeii-demon rodea din carnea ei. Carnea lui Senjin. Nu era așa? Nu asta o învățase el când îl omorâse pe Jeiji, iubitul ei, în acel ritual *Tau-Tau* care invoca membrana *kokoro*? Ritualul care lor doi le sporea neînchipuit de mult puterea?

Am făcut asta pentru tine, Shisei. Te iubesc. Am nevoie de tine. Noi doi vom fi pentru totdeauna împreună.

Dar oare Senjin, ucigându-l pe Jeiji, nu-i ucisese totodată și viața ei viitoare?

Giri.

Femeia-Demon.

Shisei se ridică în picioare, lăsând ca așternutul să-i cadă la picioare. Vocile de dincolo de pereți încetară dintr-o dată.

Și în clipa aceea păianjenul se mișcă.

Când Senjin se întoarse în camera cu picturi în ulei în loc de ferestre, Justine nu mai era acolo. Canapeaua zăcea goală în mijlocul camerei, parcă bătându-și joc de el, iar firele difuzoarelor atârnau ca niște șerpi cu limbi de cupru pe covoarele persane.

Senjin se ținea cu mâna de cap, simțind fierbințeala sângelui care i se scurgea din rană și bătăile accelerate ale inimii. Se duse la canapea și se întinse. Simțea parfumul Justinei și ultimele rămășițe ale căldurii corpului ei. Se deschise și îngădui miresmelor și căldurii să-i pătrundă în trup, să-l hrănească așa cum îl hrănise de atâtea ori sufletul fiecărei femei ucise. Ca și sufletul lui Mariko. Dar numai atât nu era de ajuns. Poate că dacă Justine ar fi fost aici, sufletul vieții ei l-ar fi susținut pentru confruntarea din final, cea mare, cu Nicholas Linnear. Poate.

Acum trebuia să invoce membrana *kokoro*. Trebuia să înceapă meditația, dar nu se mai simțea în stare să execute ritualul care ar fi dat încantației lui puteri nemăsurate.

Dar nu se putea da bătut. Niciodată nu se dăduse bătut și acum cu atât mai puțin. Se concentră asupra membranei *kokoro* și începu. Într-o clipă, inima lui își rări bătăile. Își reglă curgerea fluidului cerebral, eliberându-și mintea de durere. În câteva clipe sângele încetă să-i mai curgă din rană. Începuse deja să se formeze o crustă.

O dată vindecat, Senjin începu să-și adune puterile și să călăuzească spre el energiile pe care le aducea membrana *kokoro*, centrul și esența tuturor lucrurilor.

Încă nu terminase să-și adune forțele când deschise brusc ochii.

În fața lui, dreaptă și palidă, stătea Shisei...
Giri.

* * *

Conny Tanaka se lăsă pe vine și văzu bucăți din el reflectate din nou și din nou într-o spuză nesfârșită de cioburi de oglindă. Și pete cafenii printre ele.

— Îi văd sângele, spuse el. Deci asta se întâmplă când șaptele de caro se transformă în as de pică.

— N-a fost destul, zise Nicholas rezemat cu spatele de peretele de la intrare. Îl durea tot corpul, însă bătălia psihică fusese mult mai rea decât cea fizică. Justine e teafără?

Conny dădu din cap.

— Am scos-o din cameră. E-n regulă.

— Dar el a scos de la ea mai mult decât m-am gândit eu, spuse Nicholas cu amărăciune. L-am lăsat prea mult timp cu ea. A fost un risc teribil, dar a trebuit să-l expun incantațiilor de pe bandă. Eu am avut nevoie de timp și el mi l-a răpit.

— Se pare că asta l-a slăbit totuși, zise Conny. Exact așa cum am bănuit.

— Dar acum știe unde se află ultimele dintre smaraldele lui So-Peng, șopti Nicholas și dădu capul pe spate, lipindu-l de perete. Acum nu-l mai pot lăsa să iasă de-aici.

Conny se uită la el și la miile de reflexii împrăștiate ca stelele în jurul lui.

— Eu aș fi crezut că nici până acum n-aveai intenția s-o faci, spuse el cu blândețe.

— Ai dreptate, desigur, zise Nicholas dând din cap. Doar că nu voiam să fiu nevoit să ajung aici dacă ar fi existat o cât de mică șansă să se întâmple altfel. Acum însă știu că trebuie să-l ucid eu. *Ucide sau vei fi ucis.*

— Cât de rău ești lovit?

— O, nici o grijă, am să supraviețuiesc, nu te teme. Cel puțin pentru moment.

Se uită în sus la casa scării. Locuința era cufundată într-o liniște nefirească.

— Mă întreb ce face el acolo sus.

Dar Nicholas simțea deja reverberațiile întunecate ale membranei *kokoro* care se aduna, chemată încoace de puterea dușmanului său, și înțelese că era condamnat. Avea atât de puțină experiență în privința membranei *tanjiani*, încât nu mai încăpea nici o îndoială că Senjin îl va învinge. Pentru Nicholas, era un teren ucigător și știuse dintotdeauna că trebuie să se țină departe de el cu orice preț. Doar dacă...? S-ar putea să

există și o altă cale?

— E-n regulă, spuse Conny Tanaka frecându-și palmele, ca omul care arde de nerăbdare să se apuce de treabă. Care-i planul B?

Nicholas se uită la prietenul lui și-ii aruncă un zâmbet vag.

— Păi nu e. Nu mai am idei. Nemernicul ăsta n-are de gând să renunțe, iar eu nu cred că pot să-l opresc.

— Ai nevoie să te odihnești, zise Conny.

— Dacă ajunge la mine, o să am tot timpul din lume să mă odihnesc.

Conny se apropie și-i dădu lui Nicholas puțin ceai rece.

— S-a petrecut ceva în timp ce vă înfruntați voi doi, spuse Conny. Am primit un telefon de la prietenul tău, Tanzan Nangi. A avut o groază de lucruri să-mi spună.

Conny îi mai turnă și-l privi mulțumit pe Nicholas cum soarbe din ceașcă. N-avea nici un rost să-i spună despre ierburile pe care le fiersese împreună cu ceaiul. Ierburi care să-i dea putere, încetinindu-i în același timp metabolismul și facilitându-i meditația și găsirea unei căi noi. Curând va simți efectele lor.

— Mai întâi de toate, Kusunda Ikusa e mort. S-a găsit și banda pe care Pack Rat a înregistrat-o cu Ikusa, Killan Oroshi și geniul ăsta, unul căruia i se spune Ticălosul. Se pare că Ticălosul ăsta a creat un supervirus al naibii de perfecționat, un program care se suie în cârca programelor de protecție, apoi intră în miezul softului și acționează ca o cârtiță, preluând și transmițând informații protejate și secrete către cel care l-a lansat.

— Știu că tu și cu Nangi v-ați gândit că Nami a vrut să intre în posesia lui Sato International datorită cipului Sphinx *T-PRAM*. Dar pentru ei ăsta era doar sosul. Ei voiau de fapt să poată pătrunde în interiorul proiectului Hive. Sato International și Tomkin Industries tocmai au semnat un acord cu *Hyrotech-inc* pentru producerea unor anumite componente pentru proiectul american Hive. Ei bine, după cum spune Ticălosul, imediat ce Nami preia controlul asupra lui Sato International, strecoară supervirusul MANTIS al Ticălosului în componentele proiectului. E exact ca o bombă cu ceas, stă inactiv până primește un semnal electronic aparent nevinovat. MANTIS se va trezi atunci la viață și va săpa în miezul computeruhui Hive, după care va începe transmiterea datelor cheie către Nami.

Nicholas se uită fix la prietenul lui.

— Doamne Dumnezeule! Proiectul Hive urmează să fie instalat în toate sectoarele guvernului Statelor Unite: Pentagon, Consiliul Național pentru Securitate, CIA, Departamentul de Stat, FBI, tot ce vrei. Asta înseamnă că Nami va avea acces la toate datele secrete pe care le dețin toate organismele astea! Christoase sfinte!

Conny dădu aprobator din cap.

— Curățel, nu? Și fiindcă vorbeam de cea mai sofisticată cârtiță: scurgerea asta de informații nu are cum să fie descoperită. Statele Unite nu vor mai fi în siguranță nici o secundă.

Conny bău și el puțin ceai.

— Și-acuma ține-te bine, fiindcă urmează adevărata bombă: Nami a angajat doi oameni care să-i ajute să ducă schema la bun sfârșit. Unul din ei e acum aici, sus, și probabil că-mi umple canapeaua de sânge. Sarcina lui a fost să te desființeze pe tine ca să nu poți să mai joci vreun rol în toată treaba asta. Indivizilor de la Nami le era al naibii de frică de tine. Cealaltă persoană, lucrând la celălalt capăt al firului, e sora geamănă a ticălosului ăstuia. O cheamă Shisei. A fost trimisă aici ca să intre cum o știi pe sub pielea senatorului care păstorește proiectul Hive în Senat, ca să fie siguri că are să fie validat de Congres. E unul, Branding, și tipa l-a legat la gard ceva ce nu s-a mai pomenit.

Nicholas dădu aprobator din cap, cu o privire gânditoare.

— Dacă-i așa, se explică multe. De fapt aproape tot. Rămâne neclar de ce nu m-a ucis Senjin când a avut ocazia, când m-am ciocnit cu el pentru prima dată. Dacă Nami l-a angajat ca să mă lichideze, a avut șansa asta. De ce nu și-a fructificat-o?

Dacă mori acum, dacă mori prea ușor, n-ai să înțelegi niciodată.

Asta îi spusese Senjin în biroul doctorului Hanami. Să înțeleagă ce? Nu știa. Îi era clar un singur lucru: Senjin îi purta o ură de moarte. Dar de ce? El era sigur că nu-l cunoștea și nici nu se mai întâlniseră vreodată înainte.

Nicholas se hotărî să caute mai adânc în miezul misterului și se cufundă în *Getsumei no michi*. Se gândi la strategia lui Senjin: *Shiro ninja*, uciderea doctorului Hanami, chirurgul pe care îl constrânsese să-i permită să intre în sala de operație când se lucra la tumoarea lui, uciderea doctorului Muku, un psihiatru care fără îndoială că ar fi descoperit ce făcuse Senjin acelei minuscule părți a creierului lui, uciderea lui Kyoki, înțeleptul *tanjiani* care l-ar fi putut ajuta pe el.

Nici unul dintre elementele astea nu se potrivea cu un adevărat *ninja* independent și integru, dreptate și credință, virtute și putere. Aici era pornirea oarbă a unui om mânat de o ură de moarte, o strategie a răzbunării celei mai sălbatice împotriva unei ființe omenești care nu-i făcuse nici un rău.

Nicholas mulțumi plin de recunoștință norocului care-l îndreptase spre Kansatsu. Era pur și simplu o *karma* întâmplătoare faptul că Senjin nu știuse despre fratele lui Kyoki care trăia sus în Alpi, în sânul Războinicului Negru.

Dar strategia lui Senjin mai era legată și de smaraldele magice ale lui So-Peng. Să fie tocmai smaraldele acestea legătura dintre ei? se întreba Nicholas. Cât de mult își dorea acum să știe mai multe despre

bunicul lui...

Simți pe umăr mâna lui Conny și deschise ochii.

— Nick, ți-e bine? Pentru o clipă am avut impresia că nu mai respiri...

— Vine cineva, spuse Nicholas ridicându-se.

Conny ridică privirea spre casa scării.

— Nu de acolo, zise Nicholas îndreptându-se spre ușa de la intrare.

O deschise și se trezi față-n față cu un chip de o frumusețe desăvârșită, cum nu crezuse vreodată că poate exista aievea. Puterile lui aflaseră cine era.

— Bun venit, Shisei. Eu sunt Nicholas Linnear, spuse el. Dar presupun că tu mă știi deja.

Shisei îl privi în față.

— Îmi ești de așa de mult timp dușman! spuse ea. Credeam că inima mea o să înceteze să bată când am să te întâlnesc.

Vorbeau amândoi în japoneză, îndemnați de un instinct tainic care le șoptea că e nevoie de o comunicare deplină

— Intră, zise Nicholas fără să se întoarcă cu spatele la ea.

Continuă să stea întors numai cu fața și îi făcu cunoștință cu Conny peste umăr.

Acesta trase o înjurătură de maidan.

— Știi cine e cățeaua asta, Nick? Atunci de ce-o lași să intre?

— Nu cred că aș fi putut să n-o las să intre, zise Nicholas fără să-și ia ochii din ochii ei. Conny, vezi că nu mai avem ceai. Ia du-te tu și vezi cum...

Rămași singuri, Nicholas spuse:

— Acum ești încredințată că ai privit Meduza în față și încă mai ești în viață, da?

Nici unul din ei nu se oprise încă din mișcare. Se urmăreau mergând încet în cerc, sfărâmând sub tălpi cioburile de oglindă și imaginea chipurilor lor, preluată și reflectată de scânteile miilor de frânturi.

— Împrejurările s-au schimbat, spuse Shisei. N-am venit aici ca să te distrug sau ca-mi ajut fratele.

— Atunci de ce-ai venit? întrebă Nicholas domol.

— Ca să mă salvez pe mine.

Între ei era acum ceva mai mult decât un schimb de cuvinte pur și simplu. O dată cu cuvintele, propozițiile, scurtele pauze, tăcerea, aurele lor se întâlniră în centrul încăperii, formând un fel de vârtej benefic. Un vârtej atât de puternic încât Conny, care se întoarcea cu ceaiul, ameți și aproape că scăpă tava pe jos.

— Stai de-o parte, Conny. Lasă ceaiul și să nu te întorci aici până nu se termină totul.

— Dar bine, Nick...

— Fă cum te rog eu, prietene. Nu vreau ca Justine să rămână singură tocmai acum.

— E un prieten bun, spuse Shisei după ce plecă Conny. Te invidiez.

— Aş fi vrut să avem timp să ne cunoaştem mai bine.

— E păcat, fu Shisei de aceeaşi părere. Dar nu avem timp decât pentru a încheia un fel de acord. Aud ecourile membranei *kokoro* şi reverberaţiile ei sunt mai puternice ca oricând. Mai e foarte puţin şi fratele meu va dobândi întreaga putere după care tânjeşte.

— A furat şase din smaraldele mele.

— Când o să le aibă pe toate, spuse Shisei, atunci va fi cu adevărat invincibil. Va crea configuraţia celor nouă. Puterea lui va fi mai presus de orice închipuire omenească. Pământul se va cutremura. Senjin va fi una cu Nemărginirea şi va păşi alături de zei. Asta şi-a dorit întotdeauna.

Shisei se mişca necontenit, trupul îi era la fel de agitat ca şi psihicul. Nicholas îşi spuse că probabil ea nu avea încredere în el. Sau poate în ea însăşi.

— Dar smaraldele astea au mai fost furate, continuă Shisei. Mai întâi le-a furat So-Peng...

— Bunicul meu n-a furat nimic în toată viaţa lui.

— Poate nu. Sau poate da. Adevărul acum nu mai contează. Contează ceea ce e în mintea fratelui meu. El şi cu mine suntem descendenţi ai lui Zhao-Hsia, omul pe care So-Peng l-a înecat la piciorul cascadei din muntele Gunung Muntahak, acum o sută de ani.

— Mă trezesc atacat de un trecut pe care nu-l cunosc.

— Pe fratele meu l-a luat ostatic acelaşi trecut.

— Te aştepţi să-mi fie milă de el? Să mă înduioşez?

— Nu. Dar e esenţial să înţelegi. Cred că nu va fi de ajuns să-l întâlneşti în *Tau-Tau*. Şi-a creat propriul lui sistem de magie cu care nici chiar eu nu sunt familiarizată decât în mică parte.

— Şi pe tine te înspăimântă ca şi pe mine? o întrebă Nicholas simţind imediat pulsul întunecat, o unduire în proiecţia voinţei ei, şi ştiu că Senjin o înspăimânta într-adevăr pe sora lui. Cum poţi să-l iubeşti pe cel de care te temi atât de mult?

— Nu pot să mă abţin, şopti ea aproape izbucnind în lacrimi. E fratele meu geamăn. Carnea lui e şi carnea mea.

— Dar mintea lui nu e şi mintea ta!

— Suntem ca două felinare de cristal, arzând în noapte, spuse Shisei. Suntem unul şi acelaşi şi totuşi suntem atât de diferiţi. Asta n-am înţeles pe de-a-întregul decât astăzi.

— Oh, eu cred că ai înţeles-o cu mult înainte. Numai că ţi-a trebuit foarte mult timp ca să accepţi.

Shisei şi Nicholas continuară să rămână închişi în interiorul cercului pe care îl parcurgeau. *Yin* şi *Yang*, întuneric şi lumină, bărbat şi femeie, moale şi tare, însă acum contururile deveneau din ce în ce mai neclare.

— Poţi să-mi spui de ce ucide? întrebă Nicholas. Chiar îl încântă asta aşa mult?

— Crima e pentru el un alt mijloc de a-şi apropia sfârşitul. Când ucide o face în modul ritual în care a fost învăţat. Reiterarea constantă a incantaţiilor meditative, acţiunea rituală. De aceea îşi jupoaie victimele. Acţiunea se combină cu incantaţia pentru a afecta la maximum membrana *kokoro*. Astfel îşi extrage el puterea care creşte necontenit.

Nicholas se cutremură.

— Trebuie să fie oprit, Shisei, spuse al. Altă cale nu e.

— Ştiu. Tocmai de asta sunt eu aici.

— Eu sunt un novice în *Tau-Tau*, zise Nicholas. Fără ajutorul tău, fratele tău mă va învinge cu siguranţă.

— Ştiu şi asta.

Shisei se opri şi se întoarse cu spatele la el. Îşi deschise bluza şi o lăsă să-i cadă în talie. Nu avea nimic pe dedesubt şi Nicholas se cutremură la vederea păianjenului uriaş, care părea viu.

— Asta sunt eu, spuse ea. Asta mi-a făcut fratele meu. E singurul lucru care îl înspăimântă. Femeia-demon.

Nicholas se duse la tava pe care o lăsase Conny şi aduse ceai pentru amândoi. Se aşezară cu picioarele încrucişate faţă în faţă şi băură rămânând tăcuţi câteva clipe, marcând parcă o nouă fază a legăturii dintre ei.

Nicholas lăsă jos ceaşca goală.

— Atunci trebuie să mergi cu mine să-l întâlnim pe Senjin.

— Nu. Asta e treaba ta şi numai a ta. Eu acum nu mă mai pot gândi numai la mine. Am pe cineva mult mai important pe care trebuie să-l protejez.

Nicholas nu întrebă cine ar putea fi persoana. Nu avea de ce. Simţise şi o avea deja localizată în proiecţia voinţei ei: era Cotton Branding.

— Trebuie să-ţi spun, zise el, că Nami e terminat. Kusunda Ikusa e mort. Virusul MANTIS nu mai e controlat de Nami.

Nicholas simţi cum în Shisei coboară o uşurare ce nu putea fi exprimată în cuvinte.

— Vino încoace, spuse ea.

Când Nicholas ajunse foarte aproape de ea, Shisei deschise geanta cu care venise şi scoase de acolo trusa ei de machiaj. Repede şi cu mişcări sigure, se apucă să-l machieze pe Nicholas. Avea în minte imaginea Femeii-demon care mergea de-a lungul plajei bătute de furtuni în căutarea răzbunării nu numai împotriva bărbaţilor ei, ci a tuturor

bărbaților, care în josnicia lor o trataseră ca și când ea n-ar fi fost altceva decât un animal. Și o dată cu asta îi mai revenea în gând și chipul unicei ei prietene, Kiku, așa cum fusese ea în acea noapte a festivalului Privirii Lunii, când devenise samurai și când ea se îndrăgostise de idealul masculin în care se transformase Kiku.

După ce termină îi spuse lui Nicholas:

— Arăți minunat; arăți înspăimântător. Dar părul tău nu e în regulă.

— Așteaptă aici, zise Nicholas, apoi dispăru pentru nici jumătate de minut.

Se întoarse îmbrăcat în costumul de actor Kabuki al lui Conny, ținând în mână o perucă foarte bogată. Se așeză din nou în fața lui Shisei, care îi puse peruca pe cap și o aranjă în tot felul de poziții, până se declară în sfârșit satisfăcută. După ce termină, luă o oglindă din geantă și i-o puse lui Nicholas în față, să se vadă.

— E perfect, zise el uluit. Unde ai învățat să faci asta?

— Știi ce înseamnă *„Norul Auriu"?*

— *Kiyoku Utsukushiku Kanzen*, recită Nicholas. Da, îl știu, adăugă el uitându-se atent la imaginea din oglindă. Într-adevăr, m-ai făcut Pur, Frumos, Perfect.

Tonuri rostogolitoare, parcă emise de un clopot agățat la gâtul unui pelerin rătăcitor care se apropia, veneau spre ei într-un crescendo amenințător.

— Vine, spuse tulburat Nicholas. Trebuie să mă duc.

— Acum știi de ce se teme, spuse Shisei.

Dar ea încă nu-l trădase cu totul pe Senjin, cealaltă jumătate a ei, partea întunecată a ei, inima ei, stăpânul ei, moartea ei... Și era perfect conștientă de asta. Nu întreprindea nimic, dar știa în schimb că venirea ei aici nu fusese inutilă. Nu era felul ei să stea deoparte și să privească. Zilele și nopțile petrecute în camera de hotel o învățaseră ce să facă.

Când Nicholas se întoarse să plece, Shisei îl opri cu gândul.

— Mai e un lucru, spuse ea bătând o dată din palme. Trebuie să-ți dau ceva. Ceva în plus, fiindcă el e deja prea puternic.

Scoase din deget inelul cu smarald pe care i-l dăruise Senjin în ziua în care îl ucisese pe Jeiji, iubitul ei.

— E un inel *tanjiani*, spuse ea. E singurul lucru pe care mi l-a dat vreodată fratele meu. Mi l-a dăruit de ziua noastră, dar inelul n-a rămas niciodată al meu. Am bănuit asta încă de atunci. Acum o știu cu siguranță.

Nicholas luă inelul cu piatra licărind în montura de platină și în aceeași clipă simți ceea ce simțea și Shisei: puterea Femeii-demon.

Întorcându-se grațios ca o femeie, Nicholas ieși din cameră și începu să urce treptele.

Se ducea să privească în față moartea.

Energiile membranei *kokoro* se revărsau vibrând peste Senjin, îmbăindu-l așa cum o mamă își îmbăiază pruncul și străcurându-i în trup și în spirit puteri uriașe. În același timp simți și o altă prezență în *kokoro*, centrul tuturor lucrurilor, și se extinse aproape nepăsător, simțindu-se deja zeu, exercitând acea putere cerească până când cealaltă prezență pieri.

Știa că fusese Nicholas Linnear, care se retrăsese când el își extinsese inelele de oțel ale voinței lui pentru a îmbrățișa *kokoro*. Acum, că reușise să-i taie lui Nicholas accesul la energia centrală a lui *Tau-Tau*, era sigur pe victoria lui.

Se ridică în picioare. Reverberațiile membranei *kokoro* îi sunau clocotitoare în minte și în trup, făcându-l să vibreze. Nici chiar bătrânii *tanjiani* din Zhuji nu pot mulge membrana *kokoro* așa cum pot eu, își zise Senjin. Lor le e frică să încerce, le e teamă ca nu cumva presiunea prea mare exercitată asupra membranei să nu ducă la ruperea ei, provocând astfel un haos fără limite pe lumea asta. Eu însă nu mă tem. Eu mă folosesc de membrana *kokoro* așa cum cred eu de cuviință.

Extinse gândul pentru a o cuprinde pe Shisei, așa cum făcuse și cu membrana *kokoro*, astfel ca ea să se poată alătura euforiei victoriei lui. O voia aici, o chemase să i se alăture, pentru că acum sosise momentul să-i ceară înapoi darul pe care i-l făcuse: smaraldul *tanjiani* pe care el îl montase într-un inel pentru ea.

Shisei îl avusese în pază fără ca măcar s-o știe. Când îl furase el, cu puțin înainte de a pleca din Zhuji, știuse că nu trebuia să-l păstreze la el. Cel puțin o vreme. Bătrânii *tanjiani* s-ar fi folosit de puterea lor pentru a da de urma pietrei dacă aceasta s-ar fi aflat asupra lui. Însă Shisei nu fusese niciodată la Zhuji, nu învățase niciodată *Tau-Tau* și puterile bătrânilor *tanjiani* nu se impregnaseră în spiritul ei. Deci pe ea nu aveau cum s-o găsească.

Senjin simțea prezența ei, dar avea nevoie să fie aproape de ea, să fuzioneze cu ea pentru ultima dată înainte ca ea să-i dea smaraldul *tanjiani*. Sau cumva Nicholas o împiedica să ajungă la el?

Ieși din camera cu picturi în ulei în loc de ferestre. Vârfurile degetelor lui scoteau vârtejuri de scântei albastre pe care numai el le putea vedea: puterea membranei *kokoro*.

Se opri în capul scării. Auzi un foșnet ușor de pași și își trimise gândul înainte, simțind doar un perete fin, nedefinit. Da, era Nicholas Linnear. Însă Shisei era mai aproape. O simțea. Simțea apropierea smaraldului care avea să-i întregească puterile și să-l facă invincibil. Și Senjin începu să coboare treptele zâmbind.

Lumina alunecă în sus spre el, indirect, dar crescând în intensitate. Amintindu-și de trucul cu oglinzile, Senjin se pregăti. Lumina era singurul aliat al lui Nicholas Linnear și el era hotărât să-l lipsească de

aliatul acesta şi, înainte de a-i lua viaţa, să-l trimită de-a dura în beznă.

Lumina strălucea pe scara interioară curbată, scăldând-o aşa cum cu câteva clipe în urmă se scăldase şi Senjin în energia membranei *kokoro*. Pe această scenă îngustă urcă actorul transformat în actriţă, bărbatul prefăcut în femeie, *Yang* devenit *Yin* de o desăvârşită puritate: lumina prefăcută în întuneric.

Senjin ajunsese la clipa triumfului lui suprem, la clipa pe care o dorise, la care visase şi pe care o savurase de atâţia ani, la clipa când îl va elibera pe Zhao-Hsia de infamia înfrângerii, când, adunând laolaltă smaraldele *tanjiani* furate şi ucigându-l pe ultimul urmaş al trădătorului So-Peng, avea să redea onoarea familiei lui...

Şi, în clipa aceasta unică, pregătindu-se să guste victoria care avea să-l treacă în rândul zeilor, Senjin se trezi pe neaşteptate faţă în faţă cu cel mai înspăimântător coşmar al vieţii lui.

Femeia-demon!

Femeia-demon, care se desprinse pe neaşteptate din lumina vicleană, învesmântată în lumină, pătând lumina pe măsură ce se apropia: ochi negri, fioroşi şi materni, plini de chemări de dragoste şi scăpărând răzbunători... Spectrul lui Haha-*san* înainta spre el fără milă, purtând puteri întunecate pe care nu le cunoştea şi pe care nu mai avea cum să le înfrunte...

Senjin ţipă înnebunit, prinzându-şi tâmplele în palme. Asta nu mai era o piesă de teatru la care să-şi ducă victima, nu era o scenă iluminată strălucitor, unde el să poată să observe fascinat imaginea Femeii-demon, vie şi nevătămată în spaţiul strâmt al teatrului, vrăjit într-atât încât să creadă în fantasme.

Nu! Făptura din faţa lui, care îl ţintuia cu privirile ei ucigătoare, era reală. Era Femeia-demon, izvorâtă din ceaţa ţărmului, Femeia-demon care venise în sfârşit să-l ia.

Şocul dură probabil numai o secundă. Dar fu de ajuns pentru a-i permite lui Nicholas să dea primul asalt, un orbitor atac al unor energii pure, folosind Akshara, limbajul Eternităţii, pe care îl deprinsese de la *sensei*-ul său *tanjiani*, Kansatsu.

Akshara e centrul universului, îi spusese Kansatsu. *E o linişte atât de cuprinzătoare, atât de completă în adâncul ei, încât conţine întregul univers. Când te exprimi prin Akshara, de fapt nici nu ai nevoie de un limbaj. Căci Akshara există din vremuri mult mai vechi decât nevoia unui limbaj pentru comunicare. A te folosi de Akshara înseamnă a fi una cu forţa universală.*

Senjin se prăbuşi pe spate pe trepte, cu mintea sfâşiată de asaltul lui Akshara şi paralizat de imaginea Femeii-demon. Dar nu era distrus definitiv.

Aşa cum simţise Shisei, Senjin ajunsese deja prea puternic. Iar Nicholas înţelese că aşteptase prea mult, că îi dăduse lui Senjin prea

mult timp ca să adune forțele membranei *kokoro*, că acum până și Akshara se arăta neputincioasă pentru a-l opri.

Senjin se izbi de peretele casei scării și căzu câteva trepte mai jos. Dar acum mintea lui își revenise din șocul inițial și el își desfăcu voința ca pe fălcile de oțel ale unei menghine, înconjurând zidul fin, nedefinit, exercitând mai multă și mai multă presiune asupra lui, presând spre interior, provocând durere, până când, cu un tunet asurzitor de liniște, zidul se prăbuși.

Iar Senjin pătrunse în interiorul ultimei linii de apărare a lui Nicholas, în mintea lui Nicholas, unde energia membranei *kokoro* năvăli revărsându-se ca un ocean descătușat, sfâșiind și pustiind puterile barbarului.

Sfârșitul se apropia, mai rapid decât și-ar fi putut imagina Nicholas. Se prăbuși în genunchi ca retezat. Costumul i se sfâșie, peruca bogată îi căzu de pe cap.

Nu putea să respire. Nu putea să se miște. Gândirea îi era interzisă de presiunea uriașă pe care o exercita Senjin asupra lui. Peste lumea lui începu să se lase bezna.

Însă se mai afla acolo un sâmbure de lumină care ardea în întuneric: o flacără de cristal, forța pură primită de la Shisei...

Acum vino la mine, surioara mea, geamăna mea, iubirea mea... Acum a sosit clipa când am nevoie de tine...

Inelele negre de oțel ale voinței lui țâșniră sinuoase în afară, izbind cumplit zidul neted al psihicului lui Nicholas, să-l prefacă în cioburi ca ale oglinzilor înșelătoare în care se multiplicau la infinit chipurile...

Dar acum zidul din fața lui nu mai era nedefinit. Zidul nu mai era Nicholas! Era o imensă suprafață curbată care licărea limpede sub impulsul puterilor primite de la sora geamănă a lui Senjin. Shisei se ridică să-l întâmpine și, când Senjin întinse brațele spre ea, se trezi lovit de un vârtej orbitor de ceață și răzbunare.

Shisei!

Degetele lui Nicholas parcă erau turnate în plumb când duse mâna la buzunar. Durerea îl strângea ca într-un clește. Își simți inima bătându-i nebunește în piept, gata să plesnească.

Apoi puterile smaraldului *tanjiani* pe care i-l dăduse Shisei ajunseră în palma lui, în vârful degetelor lui. Extrase ultima fărâmă a voinței lui.

Și simți cum o putere nevăzută îl trăgea cu furie spre Senjin, mai repede și mai repede, ca și când doi magneți nebănuit de puternici erau pe punctul de a se alipi.

Se atinseră...

În interiorul luminii de foc care dansa în mintea lui Senjin apăru o concavitate neagră, care devora lumina. Și el înțelese. Era sfârșitul. Era moartea. O văzu nespus de limpede, ca și când ar fi privit în el însuși din

afara lui şi înţelese, cu o disperare care-i zgudui spiritul, că fusese părăsit, trădat de făptura pe care chiar el o zămislise. Singura lui iubire. Supremul lui coşmar.

Femeia-demon: Shisei...

Smaraldele. Erau şase. Un număr rău, un număr primejdios şi aducător de moarte. Ajunseseră să zămislească Scorpionul, cea mai violentă din configuraţiile distrugerii...

Puterea *dorokusai*-ului fusese învinsă.

Şi puterile pietrei ţâşniră ucigătoare, căci în clipa în care veni în contact cu pieptul lui Senjin, piatra despică piele, muşchi, viscere şi oase.

Sângele explodă violent împroşcându-l pe Nicholas, ţâşnind pe trepte şi pe pereţi. Corpul lui Senjin se curbă ca un arc. Ochii îi ieşiră din orbite, gura i se deschise mută. Apoi toată lumina şi viaţa ieşiră din el de parcă scânteia ar fi fost stinsă de o mână divină.

Shisei ţipă dintr-o dată înnebunită şi se întoarse pe călcâie. Se clătină, gata să se prăbuşească, şi se sprijini de umerii lui Conny Tanaka. Simţi fulgerul rece şi scormonitor al morţii fratelui ei geamăn cum simte pământul pieirea soarelui în timpul unei eclipse.

Ieni o dată violent. Se simţi frântă şi sfâşiată în toate direcţiile, ca şi când i s-ar fi scos toate măruntaiele, ca şi când bisturiul crud al unui chirurg ar fi extirpat cu sălbăticie, într-o secundă, ceea ce fusese o parte din ea încă dinainte de a veni în lumină.

Beznă. Frigul absolut al unei nopţi fără geană d elumină şi fără sfârşit. Apoi, aşa cum pământul îngheţat al iernii se lasă străpuns de prima mlădiţă firavă, lumina şi căldura apărură din nou.

O inimă bătând dum-dum, dum-dum... O singură inimă în loc de două. Liniştc, acolo unde umbre apăsătoare se zvârcoliseră în întuneric. Calm, acolo unde ecourile metalice sunaseră furibund, sfâşiindu-i spiritul. Shisei inspiră. În sfârşit, era eliberată. Inelele negre, metalice, ale voinţei lui Senjin, care o ţinuseră înlănţuită atâta timp, pieriseră. În urma lor nu mai rămăsese nimic.

— Te simţi bine? o întrebă Conny.

— Da, reuşi ea să articuleze. Acuma, da.

În aceeaşi clipă, Nicholas se simţi descătuşat de durerea care îi măcina toată fiinţa. Carcasa însângerată a lui Senjin Otmukae, cumplitul *dorokusai*, zăcea împrăştiată pe trepte, sărmană şi neînsemnată precum cenuşa rămasă de pe urma unui foc stins. Reverberaţiile întunecate încetară.

Ecouri din ce în ce mai stinse, apoi tăcere.

Membrana *Kokoro*, centrul tuturor lucrurilor, se odihnea...

INSULA MARCO POLO – TOKIO – WASHINGTON
VARA – TOAMNA, ÎN PREZENT

Prin soarele strălucitor din sudul Floridei, Nicholas şi Justine se îndreptau în maşina decapotabilă închiriată spre insula Marco Polo.

Lew Croaker şi Alix i-ar fi întâmpinat la aeroportul Fort Myers, însă se aflau la pescuit în larg cu un grup de turişti dornici de senzaţii complete.

Nicholas coti pe Collier Boulevard, îndreptându-se spre docul unde era de obicei amarată ambarcaţiunea lui Lew. Trecură pe lângă locuinţele luxoase înconjurate de vegetaţie tropicală, multe din ele având propriile lor accese pentru ambarcaţiuni, şi pe lângă vile ceva mai modeste, pentru mai multe familii, aşezate exact pe plaja scăldată de valurile calde şi blânde ale golfului Mexic.

Trase maşina în spaţiul de parcare şi opri motorul. Un timp rămaseră amândoi nemişcaţi, ascultând doar vântul foşnind printre palmieri şi ţipetele pescăruşilor, sau privind şirurile şerpuitoare de pelicani care brăzdau valurile cu străluciri de diamant, în căutarea peştilor.

— Justine, spuse Nicholas. Iartă-mă. Când au început toate astea te-am închis în afara mea. Încercam să mă conving că fac un gest nobil, că astfel te pot proteja de ceea ce mi se întâmpla mie...

O luă de mână, într-o pornire de gingăşie.

— Dar adevărul e că eu te-am îndepărtat cu mult înainte. Am fost atât de fericit că eram din nou în Japonia, încât pur şi simplu nici nu mi-a trecut prin cap că tu ai putea să simţi altfel. Sau că tu *trebuia* să simţi altfel. Tu nu cunoşteai limba, obiceiurile ţi-erau străine, existau puţine şanse să-ţi poţi face prieteni de acelaşi sex şi cât de cât de aceeaşi vârstă... Şi ce era mai important de fapt, îţi era foarte dor de casă.

— Nick...

— Nu, lasă-mă să termin.

Privi cum briza sărată răvăşea părul Justinei şi îi biciuia faţa.

— Ironia soartei a făcut ca eu să te regăsesc din nou prin intermediul lui Senjin, care m-a ajutat şi să înţeleg esenţa înstrăinării noastre. Însă atunci te-am trădat din nou. Te-am folosit drept capcană pentru Senjin, ca să-i anihilez puterea care-i creştea cu fiecare oră. Te-am pus în primejdie. A fost totuşi un risc calculat, trebuie să admit, căci te-am plasat în mijlocul unei scene create chiar de mine. Dar...

Justine îi puse mâna la gură împiedicându-l să mai vorbească. Soarele sclipea în ochii ei, dându-le reflexe verzi, sclipitoare şi pline de viaţă. Firişoarele roşii ale irisului ochiului ei stâng păreau adevărate

săgeți de foc.

— Nick, tu trebuie să știi cât de mult te iubesc. Cuvintele nu înseamnă nimic, dar tu poți să vezi în interiorul meu, acum știu și cu asta, după câte s-au întâmplat în ultimele zile. Tu poți să simți ce simt eu pentru tine.

Justine îi luă mâna, i-o duse la gură și i-o sărută.

— Mulțumesc lui Dumnezeu că mi-ai spus ce s-a întâmplat și că nu a fost vorba de ce mă temeam eu. Nick, eu de mult am crezut că mă urăști pentru că m-ai considerat vinovată de moartea fiicei noastre.

— Justine, cum ai putut...

— Taci acum. Lasă-mă să spun ce am de spus. Mi-a fost teamă de asta din cauza propriei mele vinovății și pe măsură ce ne depărtam tot mai mult unul de altul, ideea asta a ajuns pentru mine o adevărată obsesie. Tu n-ai știut niciodată, pentru că eu n-am putut să admit nici măcar pentru mine că am fost îngrozită să am un copil. Iar apoi, când a murit fiica noastră, am avut sentimentul că într-un fel, tocmai teama mea de a avea copii a ucis-o.

Își dădu la o parte o șuviță de păr care-i căzuse în ochi.

— Cât despre Senjin, tu ai făcut exact ce trebuia să faci. Nu tu m-ai implicat, Senjin a făcut-o. Tu doar ai reacționat în singurul mod în care puteai s-o faci. Nimeni altul n-ar fi putut să-l oprească, sunt sigură de asta.

Îl sărută apăsat pe buze.

— Acum s-a sfârșit. În mine trăiește o viață nouă. Copilul nostru, Nick. Iar eu nu mă mai tem. Îl vreau la fel de mult cum te vreau pe tine. Și foarte curând am să am nevoie de voi amândoi și știu că va fi un sentiment minunat.

Își odihni capul pe umărul lui și simți forța brațelor cu care o îmbrățișa el.

— Cât de mult te iubesc, îi șopti ea.

Ambarcațiunea lui Croaker tocmai trecea de capul digului și intra în radă. Cei doi o văzură mai întâi pe Alix ducându-și mâna streașină la ochi, încercând să-i zărească. Îi făcură amândoi semn cu mâinile, iar Alix îi văzu și le zîmbi făcându-le și ea semne entuziaste.

Zece minute mai târziu, vasul era amarat la docul lui. Alix o luă la fugă pe chei pentru a-i îmbrățișa mai repede pe Nicholas și pe Justine. Lew Croaker își ajuta clienții să descarce prada, un superb pește-spadă de un albastru iridiscent.

Părea schimbat, era bronzat și se arăta într-o formă excelentă. Soarele constant al Floridei îi pusese în priviri o notă deosebită care îi care îi dădea un aer pirateresc, iar părul lui era mai lung decât pe vremea când era detectiv în poliția New York-eză.

— Hei, Nick!

— Lew!

Își strânseră mâinile și se îmbrățișară.

Mai târziu, aflați la bordul lui *Captain Sumo*, Lew spuse:

— Suntem la câteva mile în larg. Ce-ai zice să încercăm să pescuim un pește-spadă? Azi e o zi pe cinste pentru ei.

Nicholas scutură din cap.

— Mulțumesc, dar aș prefera mai degrabă să mă relaxez în alt mod. M-am cam săturat de ucis.

Croaker îi aruncă o privire piezișă.

— Doar nu cumva ai devenit vreun amărât de vegetarian acolo, în Japonia!

Nicholas izbucni în râs.

— Iisuse, Lew, ce bine-mi pare să te revăd!

— Mda. Ei bine, la un moment dat am crezut că n-o să ne mai vedem niciodată.

— Prietenii sunt prea importanți pentru a ne îngădui să-i pierdem, răspunse Nicholas.

— Hei, bătrâne, vrei să vezi ceva? Ia fii atent aici...

Și Croaker se aplecă peste peretele unui răcitor mare aflat pe punte și scoase la iveală două cutii de bere care se acoperiră imediat de brumă. Îi aruncă una lui Nicholas, apoi o ridică pe cealaltă cu mâna stângă.

Titan, grafit, policarbonat prostetic cu care chirurgii de la spitalul Todai altoiseră ciotul încheieturii mâinii lui stângi, toate la un loc arătau a carcasă exotică sau a instrument de ridicat. La început o ținuse ascunsă sub o mănușă, dar curând după aceea i s-a părut o prostie, mai ales în căldura tropicală care nu ierta asemenea gesturi de cochetărie.

— Ia uită-te acuma!

Și palma stângă a lui Croaker strânse. Se auzi un sunet ca o explozie și un șuvoi de spumă de bere țâșni în sus, căzând apoi peste ei și udându-i. Apoi palma se deschise și cutia turtită căzu pe punte.

Lew Croaker începu să râdă cu poftă văzând figura uluită a lui Nicholas.

— Poate că o chestie ca asta nici chiar tu nu poți să faci, zise el bine dispus.

În cabină, la cârmă, Alix îi spuse Justinei:

— Uită-te la ei. Ca doi puștani. E atât de bine că sunteți din nou cu noi aici, Justine. Cât timp puteți rămâne?

— Nu destul de mult, zise Justine uitându-se nostalgic la cei doi.

* * *

Killan se trezi o dată cu amurgul care se strecura prin fereastra deschisă. Un lichid transparent picura printr-un tub într-o venă de la încheietura mâinii. Văzu o siluetă ghemuită în scaunul de lângă patul ei.

Nu-i putea deslusi deloc fața, dar recunoscu mâinile bătrâne și noduroase când lumina căzu blândă pe ele. Degetele strâmbe își pierduseră din dexteritatea lor obișnuită, dar se mișcau totuși repede și cu destulă îndemânare, împăturind hârtia de orez când pe față, când pe spate. În scurt timp, degetele acelea ridicară la vedere un căluț cabrat. Întorcând ușor capul, Killan văzu o adevărată paradă de animale *origami*, aliniate pe pervazul ferestrei, făcute cu atâta dragoste de bunica.

— Mi-e sete, reuși ea să îngaime cu o voce răgușită și uscată.

Bunica se ridică și veni cu o ceașcă de porțelan pe care i-o puse pe buzele pârjolite de febră. Ceai bun ca în copilărie, blând, parfumat. Bău cu înghițituri mari.

Apoi închise ochii și adormi la loc.

Când se trezi din nou, lumina zilei pătrundea prin fereastră. Bunica stătea în același loc și degetele ei trebăluiau de zor. Acum pe pervaz se afla o întreagă armată de animale.

Apoi Killan simți mișcare lângă ea și întoarse încet capul. Tatăl ei.

— Mi-e sete, spuse ea cu aceeași voce răgușită și uscată.

Bunica se ridică, dar Ken Oroshi făcu un gest scurt:

— Îi aduc eu.

Îi dădu ceai și Killan îl bău pe tot.

— Îmi aduc aminte când erai micuță și îți dădeam să bei la fel ca acum, ceai rece. Ce febră făceai! Mama ta era mereu înnebunită de îngrijorare.

Puse ceașca pe masă.

— Doctorii mi-au dat voie să-ți spun că ești aici de o săptămână, spuse el de îndată ce ea termină de băut. Mi-au spus că atunci când te vei trezi s-ar putea să fii puțin dezorientată.

Ochii lui căutau febril privirea ochilor ei, care abia se vedeau pe fața ei umflată și plină de vânătăi.

— Poliția mi-a povestit totul.

Nu totul, își zise Killan în gând și închise ochii.

— Da, mi-au spus că i-au administrat o groază de sedative.

— Nu știu, zise ea cu aceeași voce uscată și răgușită. Nu simt nimic.

I se păru că deslușește în glasul tatălui o undă de neliniște și asta o miră. Trebuie să fie din cauza companiei, se gândi ea. S-o fi schimbat oare ceva, acum, când Kusunda Ikusa e mort? Oricum, Nakano tot distrusă rămâne.

— Presupun că atunci e bine, cel puțin pentru moment, spuse Ken Oroshi. Îmi imaginez că te întrebi ce e cu vocea ta. Ți-au fost atinse câteva coarde vocale.

— E-n regulă, zise ea. Începe să-mi placă cum sun.

Ken Oroshi își drese vocea, și Killan se întrebă ce avea de spus atât de important. El totdeauna voise ceva de la ea când îi vorbise, chiar și atunci când o făcuse doar ca s-o asmută împotriva *periculoșilor* ei prieteni revoluționari.

— Știi, în ultima vreme am înțeles că pe tine nu te-am tratat niciodată la fel cum i-am tratat pe frații tăi. Ei bine, tu ești fiica mea. Am gândit întotdeauna că așa e normal să fie. Femeile își au locul lor în societate, fără îndoială un loc important, dar nu același cu locul ocupat de bărbați. Teoria asta mi-a fost foarte clară...

Își drese din nou vocea, cam încurcat, și se lăsă de pe un picior pe altul, ca și când deodată ar fi fost incomodat de prezența ei.

— Cum mi se pare că prezintă o anumită importanță pentru tine, vreau să-ți spun că situația mea a ajuns să se clarifice în sens pozitiv. Tanzan Nangi, care a cumpărat Nakano, a făcut presiuni asupra lui Nami. De când cu scandalul cu Ikusa, poziția lui Nami s-a deteriorat ireparabil. Împăratul a dezavuat politica lor; și-a luat definitiv mâna de pe ei. Așa că Nami n-a avut de ales decât să anuleze contractul încheiat cu Nangi. Drept urmare, Nangi a cumpărat *toată* Nakano Industries, inclusiv departamentul de cercetare și dezvoltare. Mi-a cerut să fiu președinte la Nakano. Desigur că eu va trebui să-i fiu subaltern, dar m-a asigurat că am să pot avea o mare autonomie în decizii. Voi putea să angajez personalul pe care-l voi vrea, de exemplu. Compania e ca și a mea, din nou, după ani de zile.

Lui Killan i se păru că deosebește o undă nouă în tonul tatălui ei. Era cumva umilință? se întrebă ea.

— Și... pentru că vorbeam de angajări... continuă Ken Oroshi. Când ai să te faci mai bine, aș vrea să vii la mine la Nakano și să arunci o privire. De fapt am să-ți arăt chiar eu totul. O să fim în noul nostru sediu atunci, în clădirea Shinjuku Suiryu, unde se află Sato International. Iar departamentul de cercetare și dezvoltare va primi propriul lui etaj... am să ți-l arăt și pe acela. După care, poate o să mergem să luăm masa împreună, să mai stăm și noi de vorbă. Mi-ar face plăcere, Killan.

Killan se uită lung în ochii tatălui ei și dădu din cap fără să spună nimic.

După plecarea lui Ken Oroshi, închise din nou ochii. Auzi mișcare lângă ea și îi deschise pentru a vedea un minunat ursuleț panda *origami* așezat pe așternut. Îl luă în mână și zâmbi. Trecuse mult timp de când nu mai zâmbise și mușchii ei faciali răspundeau ciudat unor solicitări pe care le uitaseră de atâta vreme.

— Când poliția a stat de vorbă cu tatăl tău, spuse bunica ei, i-au pus să asculte o bandă. Cred că știi despre ce e vorba. Ce a auzit i-a deschis ochii. A fost zguduit de ce ai făcut tu, dar cred că în același timp a fost și mândru de tine. Pentru prima dată a înțeles ce vrei tu. Și poate că și pentru tine a fost tot pentru prima dată.

Killan înțelese acum nota pe care o simțise în tonul tatălui ei. Nu fusese umilință la pomenirea numelui lui Nangi, ci respect față de ea, fiica lui.

— În orice caz, spuse bunica ei, tu l-ai trezit iar la viață. Iar acum, așa cum e corect și normal, el vrea să-ți întoarcă favorul.

Killan rămase tăcută un timp. În cele din urmă, se foi puțin, ca în somn.

— Bunico, nu vrei să-mi faci maimuțe? Totdeauna mi-au plăcut maimuțele.

— Da, spuse bătrâna și ridică de pe pervaz o familie de trei maimuțe *origami*. Le puse pe pieptul nepoatei ei. Știu.

Pentru Nicholas, întoarcerea acasă în iubita lui Japonie fu un prilej de amărăciune. Recunoașterea faptului că de-acum înainte el și Justine nu aveau să mai locuiască permanent aici îl apăsa ca o greutate insuportabilă. Nu că i-ar fi părut rău de decizia asta, cu care fuseseră amândoi de acord în insula Marco. Trebuia ca în Japonia amândoi să fie fericiți, altfel relația dintre ei ar fi avut din nou de suferit. Cât despre Nicholas, el era hotărât să se mulțumească cu călătorii la Tokio la fiecare câteva luni.

Nangi, Tomi și Umi veniseră și ei să-i întâmpine pe aeroportul Narita și Nicholas îi văzu tocmai când ieșea cu Justine din vamă. Nangi era cam tras la față, dar părea plin de energie și optimism.

Umi îl luă de-o parte pe Nicholas.

— Gheața a început să se topească, spuse ea în stilul ei enigmatic și încărcat de metafore. Mă bucur că te-ai întors printre noi, dar simt că mai ai încă multe de învățat.

În mașină, Nangi vorbi tot drumul despre integrarea lui Nakano Industries în cadrul concernului Sato International, despre ce trebuia făcut pentru ca departamentul de cercetare și dezvoltare să impulsioneze veniturile și profiturile în anii următori.

La această cascadă de vești bune, Nicholas de-abia dacă răspundea monosilabic. De fapt, privind peisajul de afară, părea mai curând dezinteresat și detașat cu totul de ceea ce auzea.

— Nick, ce se-ntâmplă? îl întrebă blând Justine.

Umi, cu ochii închiși, părea pierdută într-o rugă sau într-o stare meditativă, iar Nangi și Tomi vorbeau încet între ei.

— Ce te frământă? îl mai întrebă ea.

— Tot nu știu destule lucruri despre bunicul meu. Sora lui Senjin mi-a spus că ea consideră că So-Peng a fost un tâlhar și un ucigaș și că mama lui a furat smaraldele *tanjiani* de la bătrânii din Zhuji și că i le-a dat lui. Vreau să știu adevărul.

— Dar cine-a mai rămas ca să ți-l spună? Nimeni.

Nicholas, cu ochii încețoșați, scutură din cap.

— Cineva totuşi ştie adevărul, Justine.

Cineva ştia totuşi adevărul. Acolo, sus, în Hodaka.

Cele cincisprezece zile de vară adevărată începuseră pe culmile masivului Hodaka din Alpii japonezi. Negrul adânc se preschimbase în subtile nuanţe de cenuşiu, iar formaţiunile de rocă păreau mai blânde şi mai îngăduitoare. Zăpada îşi pierduse crusta sfărâmicioasă şi ici-colo, forme de viaţă erau trezite de razele soarelui, picurând în lacrimi de apă îngheţată.

La trei zile după ce aterizase împreună cu Justine în Japonia, Nicholas îşi croia drum de-a lungul ultimei porţiuni a potecii abrupte care ducea la sălaşul lui Kansatsu.

— Am mai fost de multe ori aici? întrebă Nicholas când mentorul lui deschise uşa întâmpinându-l.

— Nu, spuse Kansatsu zâmbind. O asemenea întâlnire nu poate avea loc decât o singură dată. Intră, adăugă el retrăgându-se în obscuritatea casei lui.

După ce pregătiră şi băură ceaiul, Kansatsu deschise discuţia.

— Adevărul e că nu am de unde să ştiu dacă te voi mai revedea vreodată.

— Darul tău nu-ţi poate spune aşa ceva?

— De data asta nu. Când e vorba de tine, eu nu pot vedea viitorul.

Kansatsu făcu o pauză, apoi rosti rar:

— Deci Senjin nu mai e.

Nicholas tresări.

— Ştii cum îl cheamă?

— L-am *ştiut* pe el, Nicholas. A fost unul dintre discipolii mei. Aşa am aflat eu de anvergura pericolului care l-a reprezentat el şi m-am temut. Apoi însă ai venit tu aici la mine pentru prima dată, bătând drumul ăsta plin de primejdii de pe Hodaka, lungindu-ţi gâtul pentru a-l întrezări pe duşmanul tău suprem, Războinicul Negru, şi-atunci am simţit că există o speranţă.

— Dacă ai ştiut că Senjin e atât de periculos, atunci de ce l-ai instruit? De ce l-ai primit? întrebă Nicholas.

— De fapt nu l-am instruit, răspunse Kansatsu privindu-l cu nişte ochi în care Nicholas nu puzea citi nimic. Am folosit cuvântul *discipol* pur şi simplu din convenienţă. Senjin a venit aici ca să mă testeze pe mine, la fel cum l-a testat şi pe fratele meu Kyoki, înaintea mea. Eu am prevăzut moartea lui Kyoki şi ştiam cum trebuie să procedez cu acest *dorokusai*. Când a venit aici, era deja mult mai puternic decât mine. Mintea lui zămislise o altă disciplină, pe care el o numea *Kshira*, limbajul întregului sunet-lumină, o disciplină mult mai puternică decât *Tau-Tau*. Am făcut ce-am putut. I-am făcut pe plac. Asta a fost tot ce

am putut să reușesc cu el: am ascuns în mine cunoștințele mele despre viitor și antipatia față de el. Acesta e motivul pentru care, după ani de zile, după ce te-a făcut pe tine *Shiro ninja*, l-a ucis pe Kyoki și nu pe mine. Kyoki a făcut greșeala să-l amenințe pe Senjin. Pe de altă parte, Senjin nu m-a considerat dușman; n-a crezut că eu am să te ajut pe tine, chiar dacă tu mi-ai fi dat de urmă. Dimpotrivă, l-am făcut să creadă că el învață de la mine, pe toată perioada cât a stat aici.

Ceva se mișcă în camera plină de mirosul emanat de bețișoarele aromate aprinse și pluti pe lângă umărul lui Nicholas, făcându-l să tresară. Scuturâ din cap.

— Ai știut că într-o bună zi Senjin îți va ucide fratele și totuși n-ai făcut nimic ca să-l oprești?

— Nu-i adevărat, zise Kansatsu. Dimpotrivă, am făcut tot ce-am putut. Te-am creat pe tine.

— Pe mine? Cum aș fi putut eu să-l opresc pe Senjin și tu nu?

— Pentru că, dragul meu Nicholas, tu ești alesul. Ultimul bărbat urmaș al lui So-Peng. Tu ești păstrătorul smaraldelor *tanjiani*.

— Deci atunci e-adevărat.

Kansatsu aprobă dând din cap.

— Pe cât se poate de adevărat.

— Vreau să vorbesc cu tine despre bunicul meu So-Peng, zise Nicholas. A fost el criminal și escroc așa cum l-a considerat Senjin?

— E chiar atât de important de știut?

— Da. Pentru mine, da.

Kansatsu oftă și se ridică în picioare.

— Hai să continuăm discuția afară, în Hodaka.

Ieșiră afară și traversară o pantă lungă și blândă a unui umăr de munte înzăpezit.

— Adevărul, spuse Kansatsu. Acolo jos, arătă el cu degetul spre pântecele civilizației, acolo jos nu există adevăr. Dar desigur că asta ai descoperit-o și tu singur. De fapt e și motivul pentru care ai venit aici sus.

Pășeau domol prin zăpadă și lăsau în spatele lor urmele topite ale pașilor lor, făcând un zgomot care de-abia dacă putea fi auzit, chiar și în liniștea deplină care-i înconjura.

— Dar trebuie să te avertizez, Nicholas, că adevărul pe care-l afli poate de multe ori să fie primejdios. Adesea e mai bine să întorci spatele, să pleci și să nu te mai uiți niciodată înapoi.

— Vreau să știu, spuse Nicholas. Trebuie să știu.

— Da, rosti încet Kansatsu. Bineînțeles că vrei.

Vocea lui avea o notă ciudată, parcă ar fi fost trist că fără să vrea trebuia să accepte inevitabilul.

Traversară umărul înzăpezit și dădură ocol unei creste stâncoase negre, în serpentină, de pe care zăpada fusese spulberată de vânturile

nepotolite. Dedesubt se căsca o prăpastie de o mie cinci sute de metri, întreruptă doar din loc în loc de câțiva colți ascuțiți de stâncă. Deasupra, fațada netedă a neîmblânzitului Războinic Negru împungea cerul purpuriu-albăstrui.

Kansatsu își arunca privirea spre undeva la mijlocul distanței, spre un peisaj pe care numai el îl putea vedea.

— E-adevărat, începu el, că străbunica ta, mama lui So-Peng, a fugit din Zhuji cu smaraldele mistice ale bătrânilor *tanjiani*. A luat cu ea șaisprezece din ele. Smaraldele acelea erau dreptul ei căpătat prin naștere; îi fuseseră lăsate prin testament din clipa în care apăruse pe lume scâncind. Desigur că *tanjiani* mai aveau și alte smaralde, însă ei le-au irosit puterile celor rămase, suprasolicitând membrana *kokoro* în ambiția lor de a trimite emisari și pe alte tărâmuri. Și a venit apoi o vreme când au avut nevoie să-și ia smaraldele înapoi. Pentru a-și realiza dorința, au născocit o poveste și au băgat-o în capul unui tânăr *tanjiani* pe nume Zhao-Hsia. Acesta era un băiat talentat, dar ușor influențabil, mai ales într-o împrejurare ca asta. De aceea l-au ales bătrânii pe el. L-au trimis la Singapore pentru a aduce înapoi smaraldele și pe So-Peng, despre care auziseră ei că era un *tanjiani* căutuși de puțin instruit. Mama lui So-Peng a prins de veste și, temându-se de ceea ce era mai rău, i-a destăinuit lui So-Peng atât cât a avut curaj să-i spună despre moștenirea lui. Restul l-a făcut So-Peng. L-a căutat pe Zhao-Hsia. S-au luptat. Și So-Peng a învins. Dar plătind un preț mare. Până să moară, Zhao-Hsia i-a spus că ei doi erau frați vitregi și că se născuseră amândoi din același pântece.

Nicolas dădu să întrebe ceva, dar se stăpâni și nu-l întrerupse.

— În lunile care au urmat, știind că el și mama lui urmau să fie supravegheați, So-Peng a dat smaraldele în grija lui Desaru, omul al cărui câine îl salvase el la vânătoarea de tigri la care îl luase Tik Po Tak. Nimeni nu știa de existența acestui om sau de relația lui cu So-Peng. Și, așa cum se temuse So-Peng, bătrânii *tanjiani* au trimis și alți emisari să-l spioneze și să încerce să pună mâna pe smaralde. Au dat cu toții greș, reușind în schimb, prin prefăcătorie și înșelătorie, să le ucidă pe toate surorile lui So-Peng, acele vlăstare ale căror sex urma să asigure continuitatea darului natural *tanjiani* în familia lui. So-Peng nu s-a putut opune; ele era singur, pe când *tanjiani* erau mulți și puternici. Dar prietenul lui de sânge, Tik Po Tak, n-a gândit la fel și a căutat răzbunare împotriva spionilor *tanjiani* și a fost el însuși ucis de către aceștia. Numai după ce a murit și a doua nevastă a lui So-Peng, după ce el a jurat să nu-și mai ia niciodată altă soție și după ce ei s-au asigurat că el nu va mai avea niciodată o fiică, de-abia atunci spionii *tanjiani* s-au hotărât să-l lase în pace și s-au dus înapoi la Zhuji, în China. Dar So-Peng era o vulpe șireată și i-a păcălit pe toți. A descoperit o tânără orfană și a recunoscut în ea darul *tanjiani*. A luat-o la el, a hrănit-o, a

educat-o şi a iubit-o mai mult decât îşi iubise vreodată propriile fiice. Această copilă a fost mama ta, Cheong. Şi prin ea, So-Peng şi-a asigurat continuitatea darului lui.

— Atunci înseamnă că tot ce a crezut Senjin a fost fals.

— Da.

Dacă mori acum, dacă mori prea uşor, n-ai să înţelegi niciodată.

Dar de fapt Senjin nu înţelesese niciodată, îşi zise Nicholas.

— Şi ura lui sălbatică împotriva mea n-a avut nici rost...

Kansatsu se opri la marginea prăpastiei. Ochii i se deschiseră mari şi lumina, reflectându-se în ei, le dădu strălucire ireală.

— Oh, nu. N-aş spune că n-a avut nici un rost, Nicholas. Te-a adus pe tine la mine.

Kansatsu zâmbi şi Nicholas simţi din nou acea mişcare ciudată lângă umărul lui, ca şi când ar mai fi existat cineva alături de ei.

— Şi te-a adus nu numai pe tine, ci şi smaraldele *tanjian*ilor.

— Ce vrei să spui?

Lui Nicholas nu-i venea să creadă. În cele din urmă privi direct în faţă prezenţa de la umărul lui: adevărul primejdios.

— Smaraldele pe care le ai tu sunt ultimele care au mai rămas, spuse Kansatsu. Cel ce le posedă păstrează Eternitatea în mâna lui.

Nicholas se gândi din nou la avertismentul pe care i-l dăduse Umi înainte ca el să plece spre New York. *Dorokusai-ul e aproape. Mai aproape decât crezi sau decât poţi să-ţi imaginezi. ...concentrarea trebuie să fie aţintită asupra puterii minţii. Şi a iluziei.*

Nicholas se dădu un pas înapoi.

— Asta n-o să-ţi ajute cu nimic, zise Kansatsu.

— Te-ai folosit de Senjin ca să ajungi la mine; apoi te-ai folosit de mine ca să-l ucizi pe el. El a fost singurul care ar fi avut şansa să ia smaraldele de la mine.

— Ţi-am spus că singurul adevăr e aici şi e primejdios.

— N-ai fost întotdeauna aşa, spuse Nicholas. Nu întotdeauna ai manevrat oameni şi vieţi şi nu întotdeauna ai ucis prin mijlocitori. Am crezut că eşti incoruptibil.

— Corupţia e un lucru straniu, zise Kansatsu. Pare o imposibilitate până în momentul în care întâlneşti irezistibilul. Atunci îţi spui că nu e nimic şi laşi învins de ispită.

— Dumnezeule, o spui de parcă te-ai hotărî să calci legământul de castitate!

— Ei bine, e o analogie precisă, nu crezi? Eu m-am înstrăinat de calea luminată de Akshara. Dar gândeşte-te numai la recompensă. Acum voi avea absolut totul!

— Nu, zise Nicholas ridicând pumnul. Aşa cum ai spus, decizia ai luat-o deja. Aceea de a nu avea nimic.

Şi Nicholas deschise pumnul, rămânând încremenit. În palmă străluceau nouă smaralde.

— Nu!

Cuvântul acesta fusese mai mult decât un strigăt. În acea unică silabă se regăsea mişcarea mareei care preschimbă albul în negru, lumina în întuneric, virtutea în dezmăţ, Calea în laţ.

Iar laţul deveni prăpastie.

Un murmur umplu văzduhul, scântei şi pocnituri ivite ca dintr-un foc de lemne sau dintr-un fulger agitară liniştea.

Smaraldele din mâna lui Nicholas începură să se mişte şi se treziră la viaţă. Erau nouă: configuraţia mistică atât de venerată şi de adulată de *tanjiani*, încă de la începutul timpurilor.

Smaraldele formară un model complex, tridimensional, închipuind un vârtej haotic şi furios care se ridică şuierător în aerul masivului Hodaka, năpustindu-se asupra bătrânului Kansatsu. Îl izbi în faţă atât de tare încât trăsăturile chipului lui dispărură. Preţ de o clipă Nicholas văzu faţetele incandescente ca o spuză de stele, implântate în carnea feţei lui Kansatsu şi nimicind-o. Apoi se răspândi un miros violent de carne arsă, venind parcă de la un rug funerar păgân.

Un ţipăt prelung şi cumplit, ca de pasăre de pradă lovită de moarte, urmat de ecoul care pătrunse prin toate cotloanele canioanelor uriaşe acoperite cu zăpadă ale masivului Hodaka, şi Kansatsu fu aruncat înapoi parcă de reculul unui tun. Zbură peste creasta înzăpezită a stâncii şi se pierdu în vârtejul vânturilor, o pată neagră pe cerul albastru.

Făcându-se din ce în ce mai mic, pierzându-se cu totul în nemărginire...

Cu inima bătându-i dureros în piept, Nicholas înghiţi hulpav curenţii de aer. Îl stăpânea un sentiment violent şi contradictoriu: pe de o parte teama de a-şi înfrunta mentorul, pe care îl considera aproape una cu tatăl lui, chiar dacă numai din punct de vedere spiritual; teama de a înfrunta secole de putere misterioasă, de minciună şi iluzie; spaima că are în posesia lui mijloacele pentru distrugerea acelei puteri; pe de altă parte, Calea nu putea fi înfruntată sau părăsită.

Nicholas era într-adevăr Alesul. Păstrătorul smaraldelor *tanjiani*. Îşi îndeplinise destinul.

— *Acum* s-a sfârşit totul, zise el încet.

Nu mai era nimeni de faţă, dar el ştia că vorbea cu bunicul lui.

Apoi se întoarse şi începu să coboare în tăcere muntele. Şi nu se uită niciodată înapoi la fantomaticul Războinic Negru, ostil şi nepăsător.

Care acum rămăsese doar o simplă stâncă.

Toamna refuza să coboare peste Washington. Frunzişul cireşilor şi al platanilor, atât de bogat în mijlocul verii, atârna flasc şi imobil în căldura sufocantă. Fluviul Potomac părea gelatinos şi moale sub pătura

umidității copleșitoare a lui octombrie.

Proiectul de lege al lui Cotton Branding pentru ASCRA trecu prin ambele camere cu majoritate covârșitoare și reprezentanții ambelor partide fură întru totul de acord ca proiectul Hive să fie instalat ca singur sistem informatic guvernamental, într-un termen nu mai îndepărtat de doi ani.

Popularitatea lui Branding ajunse să se întindă cu iuțeala fulgerului de la coasta de est la cea de vest, iar el nu precupețea nici un efort pentru a profita la maximum de timpul de antenă care i se oferea cu din ce în ce mai mare generozitate. Apăruse în emisiunile *Meet the Press* și *Face the Nation*. Agenția CNN transmisese un reportaj amplu despre persoana lui, iar în emisiunea *Firing Line*, Branding fusese de-a dreptul excepțional.

Se căsători cu Shisei în cadrul unei ceremonii publice desfășurate în fața memorialului Lincoln. Locul în sine a stârnit o adevărată febră a interpretărilor. Ce-l făcuse oare pe un senator de New York să se căsătorească tocmai în capitala națiunii și într-un loc atât de încărcat de simboluri, dacă nu un motiv politic?

Spațiile de emisie acordate acestui eveniment de mediile de informații au fost realmente fără precedent, Branding constituind subiectul principal al fiecărei emisiuni de știri TV. Corturile viu colorate și pline de oameni cu zâmbetul pe buze răsunau de muzică pop și de pocnete de dopuri de sticle de șampanie. Revistele *Forbes* și *Fortune* se băteau pentru drepturile asupra unui interviu în exclusivitate cu Branding. *Newsweek* i-a prezentat pe Branding și pe Shisei pe copertă sub titlul *Cuplul de aur*. Revista *People* îi afișa pe copertă pe cei doi sărutându-se la sfârșitul ceremoniei de nuntă. Numărul respectiv punea o întrebare plină de tâlc: *Noua Administrație?* În aceeași săptămână, pe coperta lui *Time* apărea ceva asemănător: *Noua Regalitate Globală*.

Shisei a depus oficial cerere pentru acordarea cetățeniei americane și o lună mai târziu, datorită și prietenilor lui Branding aflați exact acolo unde trebuia, a depus jurământul laolaltă cu alți vreo zece imigranți de diverse alte naționalități. Ceremonia, care a beneficiat și ea de aceeași atenție nemaipomenită din partea mediilor de informații, a mișcat-o pe Shisei mai mult decât și-ar fi putut imagina.

În octombrie devenise deja evident faptul că Branding dispunea de un mandat covârșitor din partea partidului său. Părea deja mai mult decât posibil ca după alegerile prezidențiale care aveau să aibă loc peste doi ani, tocmai lui să-i revină misiunea de a manevra terminalul computerului Hive instalat în Biroul Oval al Casei Albe.

În după-amiaza aceea, într-o duminică în care Branding și Shisei erau în sfârșit singuri, tocmai făcuseră dragoste și acum se odihneau,

răpuşi de oboseala dulce care venea să-i răsplătească după truda lor. Fusese o zi lungă şi plictisitoare şi fierbinţeala de afară li se strecurase pe sub piele, chinuindu-i până când se îmbrăţişaseră, dormiseră şi apoi se îmbrăţişaseră din nou.

Shisei se ridică în sfârşit şi lipăi grăbită spre baie. Dincolo de uşa deschisă se afla camera pe care o transformaseră în birou. Când ieşi, se opri puţin în pragul uşii deschise şi văzu ledul roşu strălucind pe carcasa computerului ei. Tocmai se transmitea un mesaj prin intermediul modemului.

Curioasă, Shisei se duse la calculator şi tastă codul pentru a permite afişarea mesajului pe ecran.

Se aşeză pe scaun, pătrunsă de aceeaşi oboseală dulce care i se răspândise în tot corpul şi deodată se simţi fulgerată, de parcă o mână de gheaţă s-ar fi apucat să-i răsucească măruntaiele.

Căci acolo, înflorind pe ecran, apărea arhitectura inconfundabilă a virusului MANTIS. Însă aceasta era o versiune nouă, mai rapidă, cu elemente adăugate, care transportau informaţiile într-un şuvoi necontenit.

Într-o clipă, ultima linie transmisă apăru pe ecran şi începu să pulseze.

MANTIS PERFECŢIONAT.
IMPLEMENTARE IMEDIATĂ.

Shisei şterse repede ecranul.

Dar noul MANTIS era deja înmagazinat în memoria calculatorului ei, ca un lichid ucigător sau ca un duh pecetluit într-o sticlă şi aşteptând acolo, răbdător ca un zeu, să fie lăsat să iasă.

ERIC V. LUSTBADER

Autorul romanelor NINJA și INIMA DRAGONULUI

NINJA ALB

Cu volumul de față, **NINJA ALB**, se încheie trilogia lui Lustbader.

Primele două romane, **NINJA** și **INIMA DRAGONULUI**, editate tot de „Elit comentator", au cunoscut un mare suces, dovedind că interesul publicului pentru literatura de bună calitate, de orice factură, va fi maxim.

EDITURA ELIT